DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

THRONE OF SECRETS

LOVE IS THE MOST DANGEROUS ADVENTURE OF ALL

KERRI MANISCALCO

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

THRONE OF SECRETS

A Prince of Sin Novel

KERRI MANISCALCO

LITTLE, BROWN AND COMPANY
New York | Boston | London

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif hakkı © 2024 Kerri Maniscalco'ya aittir.
Kapak tasarımı Gregg Kulick'e aittir.
Kapak resmi: (ejderha) Sasha Vinogradova; (çiçekler) Rebekah Kreiger
Kapak telif hakkı © 2024 Hachette Book Group, Inc.'e aittir.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan (inceleme amaçlı kullanım dışında) materyal kullanmak için izin almak isterseniz, lütfen permissions@hbgusa.com adresinden bizimle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Küçük, Kahverengi ve Şirketi
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
littlebrown.com
X.com/küçükkahverengi
facebook.com/littlebrownandcompany
instagram.com/littlebrown

İlk e-kitap baskısı: Ekim 2024

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya hachettespeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Little, Brown and Company kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı olarak toplu halde satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile special.markets@hbgusa.com adresinden iletişime geçin.

Taylor Navis tarafından tasarlanan basılı kitap iç tasarımı.

Virginia Allyn tarafından hazırlanan harita

İç mekan sanatı: Ejderha © Gaspar Costa/Shutterstock.com

ISBN 978-0-316-55754-2 (Ciltli); 978-0-316-58237-7 (uluslararası ciltsiz); 978-0-316-58094-6 (Ciltli Barnes & Noble özel baskısı); 978-0-316-58309-1 (Ciltli Target özel baskısı); 978-0-316-55781-8 (e-kitap)

E3-20240904-JV-NF-ORI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekiler

Kapak

Başlık Sayfası

Telif hakkı

Adanmışlık

Bir: Prens Açgözlülük

İki: Adriana

Üç: Prens Açgözlülük

Dört: Adriana

Beş: Prens Açgözlülük

Altı: Adriana

Yedi: Açgözlülük Prensi

Sekiz: Adriana

Dokuz: Prens Açgözlülük

Onuncu: Adriana

On Birinci: Açgözlülük Prensi

On iki: Adriana

On üç: Açgözlülük Prensi

On dört: Adriana

On Beş: Açgözlülük Prensi

On altı: Adriana

On Yedi: Açgözlülük Prensi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

On sekiz: Adriana
On Dokuz: Açgözlülük Prensi
Yirmi: Adriana
Yirmi Bir: Prens Açgözlülük
Yirmi İki: Adriana
Yirmi Üç: Prens Açgözlülük
Yirmi Dört: Adriana
Yirmi Beş: Prens Açgözlülük
Yirmi Altı: Adriana
Yirmi Yedi: Prens Açgözlülük
Yirmi Sekiz: Adriana
Yirmi Dokuz: Prens Açgözlülük
Otuz: Adriana
Otuz Bir: Açgözlülük Prensi
Otuz İki: Adriana
Otuz Üç: Prens Açgözlülük
Otuz Dört: Adriana
Otuz Beş: Prens Açgözlülük
Otuz Altı: Adriana
Otuz Yedi: Prens Açgözlülük
Otuz Sekiz: Adriana
Otuz Dokuz: Prens Açgözlülük
Kırk: Adriana
Kırk Bir: Prens Açgözlülük
Kırk İki: Adriana
Kırk Üç: Prens Açgözlülük
Kırk Dört: Adriana

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kırk Beş: Prens Açgözlülük
Kırk Altı: Adriana
Kırk Yedi: Prens Açgözlülük
Kırk Sekiz: Adriana
Kırk Dokuz: Prens Açgözlülük
Elli: Adriana
Elli Bir: Açgözlülük Prensi
Elli İki: Adriana
Elli Üç: Prens Açgözlülük
Elli Dört: Adriana
Elli Beş: Açgözlülük Prensi

Teşekkürler
Daha Fazlasını Keşfedin
Yazar Hakkında
Kerri Maniscalco'nun diğer eserleri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benim Bella bebeğim, sen her zaman annenin kızısın.

Ve benim Gage'im için, o da şüphesiz ki öteki dünyadaki o büyülü, şırıl şırıl akan dereye hayran kalmış durumda.

İkinizi de kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok özlüyorum.

Kitap çekilişlerini, ön izlemeleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokunun.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eğer Külkedisi ilk başta prensini yakışıklıdan çok kötü biri olarak görmüşse,
ve onun en karanlık sırlarını ortaya çıkarıp onu mahvetmek istedi.
Bu onların çarpık peri masalı olurdu...

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ahlak beyefendileri özellikle iyidir.
Çünkü onların müstehcen hikayeleri bolca baharat içeriyor.

KÖTÜLER İÇİN ŞİİRLER, İKİNCİ CİLT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yedi Çember olarak bilinen bir yeraltı aleminde, yedi ölümsüz prens, günah ve ahlaksızlık yoluyla kendi kötü saraylarını yönetmektedir.

Her bir çember, prensin gücünü beslemek için kendi vatandaşlarına ve diğer mitolojik yaratıklara güvenir; bu yaratıklar da kendi seçtikleri günahlara (öfke, kıskançlık, açgözlülük, şehvet, tembellik, gurur veya oburluk) kendilerini kaptırırlar.

Güç, her prensin en büyük sermayesidir ve yakın zamanda kırılan genel bir lanet onları zayıflatmakla tehdit ederek, yeraltı dünyasını mesken edinen diğer kötü varlıkların -cadılar, periler, şekil değiştirenler, tanrıçalar ve güneydeki sürekli entrika çeviren vampirler- saldırılarına açık hale getirmiştir. Şimdi her Günah Evi, tam gücünü geri kazanmak ve sarayını lanetin kalıcı etkilerinden kurtarmak için gizlice mücadele ediyor.

Bu hikaye, fırtınalı, en kuzeydeki bölgede geçiyor ve günahı sadece en güzel yiyecek ve içeceklerle tıka basa doymak değil, aynı zamanda macera ve heyecan aramak olan Açgözlülük Prensi'ni konu alıyor. Acımasız arazide dolaşan buz ejderhalarını avlamak ya da belki de bugüne kadarki en büyük savaşıyla mücadele etmek: nefret ettiği birine aşık olmamaya çalışmak...

Ölümlü şairlerin ve oyun yazarlarının dediği gibi: aşkta ve savaşta her şey mübahtır.

Eski tanrılar, Açgözlülük Prensi'ne merhamet etsinler.

Adriana adında bir fırtına yaklaşıyor ve acımasız. En azından onun söz konusu olduğu durumlarda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ONE

Prince Gluttony

Şiddetli bir rüzgar fırtınası karla kaplı dağlardan aşağı doğru esti, geçitten çığlıklar atarak geçti, sesi neredeyse kış havasının kendisi kadar ürperticiydi.

Yedi Çember'in bu kadar kuzeyinde, günahın kraliyet hanedanlarının ötesinde, kabusların ve küçük iblislerin ormanın kenarında kol gezdiği bu yerde, doğa olayları bile korkuya yenik düşüyordu.

Ağaçların üzerinden, giderek zayıflayan başka bir ses daha duyuldu. Beklediğimiz ses buydu.

Bir an durdum, elimi havada tutarak avcılarıma durmaları için sessiz bir işaret verdim.

Deri, esintiyle birlikte hışırdadı; bu tanıdık ses, melek gibi görünen beyaz tüylerden oluşan dış katman tarafından hafifçe bastırılmıştı.

Yeraltı dünyasındaki çoğu şey gibi, o beklenmedik tüyler de uğursuz bir amacı gizleyen güzel bir aldatmacaydı. O tüylü kanatlar, vücutlarının yanardöner pullarıyla birlikte, karla kaplı gökyüzünde yavaşça uçarken, aşağıda avları olan bizlerin etrafında daireler çizerek dolaşırken, kutsal olmayan canavarları gizlemeye yardımcı oluyordu.

Elimdeki hançeri sıkıca kavradım, kalbim hızla çarparken ağaçların arasından yukarı doğru baktım, kirpiklerimden buzları silkeledim ve ete kemiğe bürünmüş Ölüm'ün ilk görüntüsünü bekledim.

Ölümsüzlük ne olursa olsun nefes almamı sağlardı, ama avcı grubumuzdaki herkes bu lükse sahip değildi. Benim gibi onlar da heyecan için savaşıyorlardı, ama bu aynı zamanda gücümün en büyük kaynaklarından biriydi. Av, günahımı her şeyden daha çok besliyordu. Çevremizin günahı oburluk olduğundan, Yeraltı Dünyası dışındakilerin çoğu bunun yiyecek ve içecekte aşırıya kaçmak anlamına geldiğine inanıyordu. Biz de bunu yapıyorduk, sevişmek ve kavga etmekle birlikte, ama günahkarlarımın çoğu bana benziyordu—macera ve tehlikede aşırıya kaçmayı tercih ediyorlardı.

Bu korku, başarısızlık olasılığı ve ne pahasına olursa olsun maceraya atılma arzusunun karışımı, avcıları benimle birlikte dar, acımasız geçitten ileriye doğru itti; bakışları bulutlu gökyüzüne kilitlenmiş, bedenleri gergin ve savaşa hazır haldeydi.

Omuzumun üzerinden, bir asır önce kendi topraklarımın hemen ötesindeki vahşi kuzey topraklarını gözetlemek için inşa ettiğim surlarla çevrili karakol olan Acımasız Menzil'e cesurca saldıran seçkin savaşçıların sırasına baktım.

Biri hariç hepsinin savaş zırhlarına kraliyet armamız işlenmişti; ejderhaları ve zaferi arıyorlardı.

Herkese sessiz kalmaları, tetikte olmaları için işaret ettim. Çok az zaman kalmıştı.

Saatlerdir ejderhaları takip ediyorduk, adeta bir kedi-fare oyunu oynuyorduk, her iki taraf da saldırmak için can atıyordu. Ejderhalar yaklaştığımızı biliyorlardı, ancak geçidin her iki tarafını saran birkaç çam ağacı sayesinde net bir görüş açısına sahip değillerdi.

Bazı avcılar dişlerinin takırdama sesini susturmak için deri bir kayışı ısırdılar. Ne kadar cesur olurlarsa olsunlar, burada bir saat daha dayanamazlardı.

Tekrar harekete geçmeye başlamamız gerekiyordu.

Sırayı tarayarak aradığım kişiyi grubumuzun arkasından gelirken gördüm. Fırtınanın arasından süzülen ince güneş ışığında altın rengi gözleri parıldıyordu.

Savaş generali olan kardeşim Öfke, yaklaşan sesten benim kadar heyecanlanan tek kişiydi. O savaş için yaratılmıştı, ben ise tehlike için; bu kombinasyon kötü kararlar doğursa da harika hikayeler ortaya çıkarıyordu.

Sadece canavarların yaşadığı bu yerde, buz ejderhaları en kötü

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yırtıcılardı.

Bu da demek oluyor ki, onlar biz cehennemin kötü prensleri için en iyi rakiplerdi.

Bu geceki avın unutulmaz olacağı belliydi. Şiddet havada kaynıyordu, o kadar yakındı ki yaklaşan savaşı neredeyse tadabiliyordum, ağzım heyecanla sulanıyordu.

Saatlerce, bu buz ejderhası sürüsünü acımasızca kuzeye, yaşanmaz toprakların çok ötesine kadar takip ettik. Bölgeye yayılmış yedi bilinen ejderha sürüsü vardı; bu sürü, Günah Evime en yakın bölgeyi sahiplenmişti.

Arazi, uzak kuzeydekine göre daha yumuşaktı, ama yine de çok çetin bir yerdi.

Avcı grubunun birkaç üyesi, sert kış koşullarıyla başa çıkılamayacak kadar ölümcül olduğu için geri çekilmek zorunda kalmıştı. Geriye kalan az sayıdaki kişi ise ya en gözüpek olanlardı ya da en aptal olanlardı.

Kraliyet avcı loncasının en yeni üyelerinden Jackson Rose, buzla kaplı bir köke takılıp düştü ve yüzüstü kara saplanırken küfretti. Tecrübeli bir veteran olan Felix, bana özür dileyen bir bakış attı ve genç avcıyı kayışlarından kaldırarak homurdandı.

Ani bir farkındalıkla tüylerim diken diken oldu.

Yorgunluğun bu tek belirtisi, şiddetin alevlenmesi için gereken kıvılcımdı. Ejderhalar tam konumumuzdan emin değillerse bile, bu sürpriz unsuru artık ortadan kalkmıştı.

"Teyakkuzdayım!" diye bağırdım, hançerimi gökyüzüne doğrultarak yoldan çıktım ve kesinlikle bir hava saldırısı olacağından emin olduğum için en yakın çam ağacının altında durdum.

Kalp atışlarım çılgıncasına hızlanırken, sessizce saydım.

Kanat çırpma sesleri kesildi.

"Hazır olun!"

Bir anda, o büyük canavarlar gökyüzünden düşen kuyruklu yıldızlar gibi üzerimize saldırdılar.

Büyük, pullu gövdelerine yapışmış görkemli kanatlarıyla, birbiri ardına yere doğru hızla düştüler; sayıları grubumuzu şaşırttı.

Rüzgar, devasa bedenlerinin etrafında uğulduyordu, bu ses kollarım boyunca uzanan ince tüyleri diken diken ediyordu.

En büyüğü önümde yere gürleyerek düştü, çarpmanın etkisiyle birkaç metre kar ve donmuş toprağı yerinden oynatan bir krater oluşturdu ve beni

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

birkaç santimle ıskaladı. Işıltılı pulları elmas gibi parlıyordu, çeneleri hançer kadar ölümcül, sıra sıra ısıran dişlerle doluydu.

Göğsünde tek bir girintili çıkıntılı yara izi parıldıyordu.

Vahşi bir sırıtışla dişlerimi gösterdim. Bu, neredeyse bir asırdır dövüştüğüm ve yavruyken kendi ellerimle büyüttüğüm Silvanus'tu.

Ancak bu bağ, savaş alanında pek bir anlam ifade etmiyordu.

Çatışmalarımız denk güçteydi, ikimiz de kolay kolay yenilmeye niyetli değildik.

Silvanus, huysuz bir ev kedisinin mizacına sahipti. Bu da onun kardeşim Tembel Hayvan'a benzediği anlamına geliyordu; sadece canı istediğinde dövüşürdü, aksi takdirde hiç ilgilenmezdi.

Avcılara şöyle bir göz attım; neredeyse herkesin savaşacağı kendi ejderhası vardı ve hepsi de rakiplerine sırayla saldırırken aynı kurtvari sırıtışı takınmıştı.

Tekrar dövüşe odaklandım, heyecanın beni ele geçirmesine izin verdim ve diğer her şeyi göz ardı ettim.

"Vals yapmaya hazır mısın, dostum?" diye alay ettim, saldırmak için herhangi bir fırsat kollayarak.

İlk kanı döken kazandı. Sıcak şatomda beni bekleyen iki dev fıçı baharatlı birayla, bu gece, buz gibi yumruğunu kasıklarıma kemiren o berbat soğuktan uzakta, zaferi kutlamak istiyordum.

Silvanus sol ayağıma beyaz bir alev püskürttü ve beni geriye doğru dans etmeye zorladı. Bu herif neredeyse en sevdiğim avcı botlarımı mahvedecekti.

Hançerimi ayaklarıma doğrulttum. "İnce deriye biraz saygı göster, sen pullu kafir!"

Azalan ışıkta sivri dişler parıldıyordu; bu, ejderhanın sırıtma biçimiydi.

O, buz gibi ateşin bir sonraki akımını, bu sefer diğer bacağıma doğru fırlatırken hafifçe güldüm. Onunla vals yapmayı teklif etmiştim ve bu herif beni dans ettiriyordu.

"Güzel oynadı."

Yüzümdeki gülümseme soldu. Avlanma, kazanma ihtiyacı ağır basıyordu.

İleriye doğru ağır adımlarla ilerledim, bakışlarımı kıstım, planım hızla devreye girdi. Sola doğru bir aldatmaca yapacak, sonra sağdan bir yumrukla burnunun altını sıyıracaktım. Geniş omuzluydu ve çeviklik onun güçlü yanı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değildi; bu avantajı zafer kazanana kadar kullanacaktım.

Silvanus bana saldırmak yerine yerinde durdu, göğsünden alçak bir uyarı hırıltısı yükseldi. Dikkatini omzumun üzerindeki bir noktaya dikmişti. Yaklaşık iki metrelik boyum göz önüne alındığında, avcılardan birine bakmıyordu.

Ejderha bana başka bir konuda uyarıda bulunuyordu.

Hızla arkamı döndüm ve ölümlü olsaydım kafamı uçuracak olan ikinci bir ejderhanın darbesinden kıl payı kurtuldum.

Tüm neşe bir anda kayboldu. Küçük oyunlarımızda ölümcül bir darbe indirmek yasaktı, öldürülemez olmama rağmen. Burada ölebilecek birkaç avcı daha vardı.

"Size anlaşmayı hatırlatmam mı gerekiyor?" diye öfkeyle söylendim, iki ejderhayı da gözümün önünde tutarak.

Silvanus beni bir kez uyarmış olabilir ama bunu tekrar yapacağına güvenemezdim. Kurtlar gibi ejderhalar da sürü halinde yaşayan yaratıklardı. Alfa'larının emrine uyarlardı.

Silvanus, anlaşmayı onaylarcasına başını eğdi.

Diğer ejderha ise sadece hırladı.

Bir zamanlar buz ejderhaları Yedi Çember'de özgürce dolaşır, iblisleri ve istedikleri diğer yaratıkları avlarlardı.

Tarihimizin en karanlık saatlerinden birinde, her sürünün yedi alfa lideri koordineli bir saldırı planlayarak, diyar boyunca kanlı bir yıkım yarattı ve herkesi dehşete düşürdü.

Çoğu yaratığın aksine, buz ejderhaları her zaman yemek için avlanmazlardı. Öldürmeyi severlerdi. Ve tüm karanlık arzularını Günah Evlerinin her birine yöneltmişlerdi. Can kaybı akıl almaz boyutlardaydı.

Yani, yüz yıldan fazla bir süre önce, ejderhalarla kardeşlerim arasında ilk barış antlaşmasını müzakere etmiştim. Doğru büyünün yardımıyla ejderhalarla açıkça iletişim kurabiliyorduk ve hepimizin üzerinde anlaştığı şartlara varmıştık.

Eğer onları belirli bir etkinlik için çevreme davet etmezsem, anlaşma onları uzak kuzeyde, bölgemin hemen üzerindeki vahşi, neredeyse tamamen el değmemiş topraklarda tecrit altında tutuyordu.

Bölgelerini yedi ayrı bölgeye ayırmışlardı ve her bölge farklı bir alfa tarafından yönetiliyordu. Sürü sırlarını paylaşmak istemedikleri için alfalarının kimliklerini bizden saklıyorlardı, ancak en çok etkileşimde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

bulunduğumuz sürünün liderinin Silvanus olduğuna kesinlikle inanıyordum.

Ejderhalar, lider ejderhadan bahsederken kısaca "alfa" ifadesini kullandılar.

Birbirlerine ciddi zarar vermedikleri sürece, özel siyasi ilişkilerini kendi hallerine bırakmaya karar verdik.

Anlaşmayı kabul etmeleri karşılığında, avcılarım ve ben her ay spor amaçlı avlar düzenleyerek zihinlerini meşgul tutmayı kabul etmiştik. Kardeşlerim, Günah Evime istedikleri zaman bize katılmakta özgürdüler.

Hiçbirimizin öldürmesine izin verilmedi.

Kuyruğundaki biraz daha koyu gümüş mavisi renkten anlaşıldığı üzere Aloysius olan yeni ejderha, tehditkar bir adım daha yaklaştı, yanardöner gözleri parıldadı.

Pençeleri toprağı tırmalayarak karı savurdu.

Gözlerinde neredeyse vahşi bir parıltı vardı.

Çevreme dikkat kesildim ve tanıdık dövüş seslerinin farkına vardım. Etrafa hızlıca bir göz attım; diğer ejderhalar normal davranıyorlardı, belki biraz vahşi olsalar da. Diğer avcılar adrenalin patlamasıyla kızarmış, her vuruşta gözleri parıldıyordu.

Yine de, rahatsız edici bir his uyarıcı bir şekilde içimi ürpertti.

"Dur!" diye bağırdım, sesim cehennem prensinin büyülü emriyle doluydu.

Kardeşim dövüşmeyi bıraktı, bana inanmaz bir bakış fırlattı, hançeri hedefinin boğazına sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Kazanacaktı. Bunun yerine, onu pes ettirecektim.

Savaş iblisi kolay kolay mücadeleden vazgeçen biri değildi.

Wrath tartışmaya hazır görünüyordu ama sonunda dudaklarını sıkıca kapattı. Değerlendirmeme açıkça katılmıyordu. Ama karar vermek onun işi değildi; avı burada sonlandırdım.

Ve içgüdülerim geri çekilmemi söyledi.

İçgüdüsel uyarı sistemini asla kızdırmamayı öğrenmiştim, çünkü kibrimin bedelini iki kat daha sert bir şekilde ödeyeceğimi ve hiç de keyifli bir deneyim olmayacağını biliyordum.

Bütün gün kar fırtınasında ejderhaların izini sürdükten sonra, oyunumuzun bu kadar çabuk bitmesine herkes kadar ben de üzüldüm. Ama şimdilik, işler korkunç bir hal almadan önce buradan çıkmamız gerekiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Avcılar, ejderhalar.” İki yana da başımı salladım, sonra da saygı göstergesi ve avın gerçekten bittiğinin işareti olarak kapalı yumruğumla göğsüme iki kez vurdum. “İyi mücadeleydi.”

Silvanus'a uzun uzun baktım, ejderhanın yakında yaşananlar hakkında konuşmak üzere çağrılacağını bildiğinden emin oldum. Anlaşmanın bir parçası da kraliyet çağrıma uyacağından emin olmaktı.

Yarık göz bebekleri hızla genişledi, yılan gibi kıvrılan başı neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe sallandıktan sonra nihayet anlama işareti verdi.

Silvanus'un tuhaf tepkisini düşünmeye vaktim olmadı, çünkü vahşi bir çığlık sessizliği bozdu ve damarlarımda buz gibi bir ürpertiye neden oldu.

Tam Wrath'ın buz ejderhası öne atılıp çenelerini sonuna kadar açarak boğazına yapıştığı sırada arkamı döndüm.

Kardeşim inanılmaz derecede hızlıydı, ama onun elleri bile ejderhanın ağzına saniyeler geç ulaştı. Dişleri daha da derine saplandı, kan susuzluğu onu ele geçirirken gözleri geriye doğru döndü.

Kardeşimi sarsan şiddetli sarsıntı, vücudundaki onlarca delik izinden fışkırarak boğazını parçaladı.

Uzun ve korkunç derecede gergin bir an boyunca sessizlik hüküm sürdü; Wrath yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, yarasından sel gibi kan akıyordu, avcılar ise boğazının olması gereken yere dehşet içinde bakakalmışlardı.

Her şey bir anda oldu. Doğaüstü gücüm ve hızım olsa bile tepki verecek zamanım yoktu.

Derin bir nefes aldım, içimdeki şeytan kafesini titretmeye başladı. Kardeşim hiç de ufak tefek bir adam değildi. Kanı durdurmak için hiçbir şey yapılamazdı; saldırı, kuralların gerektirdiği gibi sadece ilk kanı akıtmaktan çok daha fazlasıydı. Ve cezasız kalmayacaktı.

Ama önce içimdeki şeytanların bundan sonra olacaklardan sağ çıkmasını sağlamalıydım.

Avcılar hareketsiz duruyordu, havayı keskin idrar kokusu sarmıştı. Bunlar çevremdeki en cesur üyelerden bazılarıydı ve dehşete kapılmışlardı. Bir prens bu kadar acımasızca öldürülebiliyorsa, hayatta kalma şanslarının çok az olduğunu biliyorlardı.

Şimdiye kadar, oyunlarımız sırasında ejderhalar geri planda kalmıştı. Avcılar hiçbir zaman yaratıkların tüm gücüyle karşılaşmamıştı ve herkes bunun artık bir oyun olmadığını biliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Abim bana öfkeli bir bakış fırlattı, gözlerindeki ışık yavaşça kaybolurken yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. Hazırdım.

Hançerimi sıkıca kavradım, bekledim.

Kardeşim yere düştüğü anda kaos patlak verdi.

Sanki görünmez bir bağ kopmuş gibi, ejderhalar hep birlikte bize saldırdılar.

Ve saldırıya uğradı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TWO
Adriana

"Gerçekten daha çok gülümsemelisin Adriana, aşkım."

Jackson'ın sözleri hafif bir gevelemeydi ve adımları, kalçamda yavaşça aşağı doğru kaydırdığı eli kadar ağırdı; bu yüzden ismimi hatırlaması oldukça etkileyiciydi.

Açgözlülük Hanedanı'nın seçkin iz sürme birlikleri olan kraliyet avcı loncasının acemi bir üyesi olarak, Jackson bu geceki görevimdi; bu da son görevinin sırlarını çözmek için iyi geçinmem gerektiği anlamına geliyordu.

Söylentilere göre buz ejderhaları kuzeyde huzursuzlanmaya başlamıştı.

Eğer doğru olduğu kanıtlanırsa, yüzyılın haberi olurdu. Böyle bir haberi ilk duyuran olmak, kamuoyunda büyük ilgi uyandırabilir ve ailemin durumunu tamamen değiştirebilir.

Bunun sebebi, ejderhaların çevremizde hem korkulan hem de saygı duyulan varlıklar olması değil, kamu güvenliğinin tehlikeye girecek olmasıydı.

Bu olayı öylece geçiştirip en iyisini umamazdım. Ailem burada yaşıyordu. Arkadaşlarım burada. Ve korkunç bir şey olmadan önce gerçeği bilmeyi hak eden tüm vatandaşlar burada yaşıyordu.

Eğer barış antlaşmasına artık uyulmuyorsa, bunun bir sebebi olmalıydı.

Ve bu sebebin ne olduğunu keşfetmeye kesinlikle niyetliydim.

Jackson bizi balo salonunda vals yaparken, eli sürekli aşağı doğru hareket ediyordu ve her yanlış adımında ve tökezlemesinde sarhoşluğu acı verici bir şekilde belirginleşiyordu.

İstenmeyen bir şekilde dikkat çekiyorduk.

Ve bu sadece bir minuet sırasında vals yaptığımız için değildi.

Birkaç lord ve leydiye rastladık, bakışlar ve sert fısıltılarla karşılaştık. Düşes Oleander'e çarptığımızda, bizi partiden attıracağından endişelendim. Biz pistte dönmeye devam ederken, buz gibi bakışları peşimizden geldi.

Kadın, etkinliğin ev sahibi olan Leydi Violet Gunner'a doğru eğilip ezilmiş ayak parmakları için adalet istediğinden şüphe duymadığımı görünce yüzümü buruşturdum.

Jackson'ı yanlışlıkla sıcak çikolata standına itme düşüncesi, onu kendime daha çok yaklaştırma isteğimle çatışıyordu; çenelerim o kadar sıkı kenetlenmişti ki acıyordu.

Bu gece iki hata yaptım.

İlk olarak Bayan Ryleigh Hughes'u dinledim. En iyi arkadaşım ve iş arkadaşım, çevremizin seçtiği günahı kendi avantajıma kullanmamı ve aşırıya kaçmayı teşvik etmemi söylemişti.

"Ağzı gevşek olanlar hoş hatalara yol açar" onun hayat felsefesiydi.

Şimdi de sarhoş bir avcı ortalığı karıştırıyordu, şakaklarımdan başlayan bir baş ağrım vardı ve bir sonraki makalemin teslim tarihine kadar onun sırlarını çözmeye bir türlü yaklaşamamıştım.

Köşe yazımı teslim etmeyi kaçırmayı göze alamazdım. Buz ejderhaları hakkında yakında bilgi edinemezsem, baş düşmanımı içeren başka bir söylentiyi abartmam gerekecekti. Ama eğer ilk ben haber yaparsam, buz ejderhası hikayesi kariyerimi ve dolayısıyla maaşımı başka bir skandal haberinden daha fazla yükseltecekti, bu yüzden henüz yenilgiyi kabul etmiyordum.

İkinci hatam ise Jackson'dan bilgi almak için kadınsı cazibemi kullanmaya çalışmaktı. Dilimi tutmak çoğu zaman zordu ve son teslim tarihine yaklaştıkça sabrım hızla tükeniyordu.

En iyi koşullarda bile flört etmek benim için zordu.

Ve bunlar en uygun şartlar değildi.

Birdenbire çocukluğumdan kalma bir porselen bebeği hatırladım.

Küçük kız kardeşim Eden, o elbiseyi çok istemişti; nadir görülen güneşli öğleden sonra ışıl ışıl parlayan parlak pembe elbise onun ilgisini çekmişti.

On yaş büyük ve içinde bulunduğumuz durumun acı verici bir şekilde farkında olan biri olarak, bebeğe karşı şüpheciydim. Kalkan gibi taktığı donuk ifade, ne sakladığını merak etmeme neden oluyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Belki de oyuncakçının aslında içini döktüğünü ve bebeğin de toplumun genç kadınlar için kurduğu bir kafes olduğunu düşünmeliydim.

Hayat enerjinizi tüketse bile, hoşgörülü, hoş ve güzel olun.

Sessizce yaptığım uyarılara rağmen, üvey annem yiyecek için biriktirdiğimiz paralarla bu bebeği satın aldı ve o hafta karınlarımız aç kaldı.

Eden her gece ağlıyordu, acı gerçek yerleştikçe oyuncak bebek neredeyse unutulmuştu: Babamızın ölümünden önce biriktirdiği servet gitmişti. Üvey annem tarafından, birbiri ardına gelen gereksiz zevklere harcanmıştı. Bir çocuk için oyuncak bebek almak anlamsız değildi elbette. Ablamın oyuncak istemesini asla küçümsemedim; o zaman bile ona ayı vermek isterdim.

Üvey annem Sophie Everhart, kaderimizi kabul etmeyen tek kişiydi; sanki değişen koşullarımızı kabul etmeyi reddetmesi, bunun gerçekleşmesini engelleyecekmiş gibi.

Şehirdeki evimizi alacaklılara vermek zorunda kalıp, artık evimiz dediğimiz yıkık dökük binaya taşındığımızda bile, Sophie Everhart sahip olmadığımız parayı harcamanın yollarını buldu. Onun günahı oburluktu ve aşırıya kaçma ihtiyacı sağduyuyu aşmıştı.

O an ve orada, bize iyi bakılacağından ve asla aynı günahlara düşmeyeceğimden emin olacağıma yemin etmiştim. Açgözlülük sadece maddi şeylere aşırı düşkünlük değildi.

Benim gibi günahkarlar sık sık maceralara atılırdı. Ve bir gizemi çözmekten ve bunu ilk bildiren kişi olmaktan daha büyük bir heyecan bulamadım.

Bu da Jackson'la ve onun sürekli el uzatmalarıyla dans etmeyi katlanılabilir hale getirdi.

Bir şekilde, oyuncak bebeğin taktığı aynı ifadesiz gülümsemeyi takınmayı başardım ve onu ejderhalar hakkında düzgün bir sohbete devam etmeye teşvik etmeye kararlıydım.

Bana çarpık bir sırıtış verdi, dikkati tıpkı lanetli elleri gibi güneye kaydı.

Normalde, romantik partnerlerimin beni sahte aşk ilanlarıyla sıkmak yerine doğrudan bir yaklaşım sergilemelerini tercih ederdim, ancak yine de bir diyalog girişimi gerekliydi.

Eğer biri beynimi baştan çıkarmaya çalışmadıysa, yatak odama giremedi. Son iki sezonda bir sevgilim olmadı, ne yazık ki.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Benim gibi seçkin avcılar, nazlı ve yapmacık davranan bir kadını tercih eder. Sen nazlı ve yapmacık davranabilir misin?"

O da doğru dilbilgisi kullanamadığı gibiydi. "Hayır efendim. Sanırım kullanamam."

“Yazık. Kaşlarını çatmadığın zaman oldukça güzelsin. O buz mavisi saçların…”

Yaylı çalgılar dörtlüsünün yükselen temposuna ayak uydurarak geriye çekildim, istenmeyen bir dokunuştan kıl payı kurtuldum; parmakları serbest bırakılmış saçlarım yerine boşlukta kaydı.

Jackson'ın bakışları ateşli ve aç bir hal aldı.

Acemi olup olmamasına bakılmaksızın, kraliyet özel kuvvetlerinin çoğu üyesi gibiydi: avlanmanın heyecanından zevk alıyordu.

"Bana kuzeyden bahsediyordunuz efendim. Açgözlülük Hanedanı'nın topraklarının hemen dışında dolaşan buz ejderhalarından. Bir saldırı olduğunu duydum."

“Hım. Öyle miydim? Hatırlayamıyorum.”

Soruyu ustaca geçiştirmeye mi çalışıyordu yoksa beni baştan çıkarmaya o kadar mı odaklanmıştı ki ağzımdan çıkan tek bir kelimeyi bile dinlemeye tenezzül etmiyordu, anlayamadım.

“Görevinizin ayrıntıları nelerdi?” diye sordum, lonca konusundaki deneyimsizliğinin soruşturmama fayda sağlayacağını umarak. “Orada uzun süre görevlendirileceğinizi hayal edemiyorum. Oldukça ıssız bir yer olduğunu duydum.”

“Ah. Acımasız Menzil. Medeniyet kıtasının ve Yedi Çember'in sonu. Buradan çok uzak olduğu için kâbusların karakolu olarak bilinir. Ta ki en tatlı günahkarlar kışlaya gizlice girene kadar. Ondan sonra, medeni davranmak kimsenin aklından bile geçmiyor.”

İçimden çığlık attım. "Majesteleri av partinizle birlikte mi seyahat etti? Raporlar, olaya başka bir Günah Prensi'nin de karıştığını gösteriyor."

Elbette bu konuşmayı daha güvenli bir zemine geri çevirebilirdim.

“Herkes her zaman prensler hakkında dedikodu yapmak ister. Ama konuşulacak daha ilginç şeyler var. Size o buz gibi sınır gecelerinde nasıl ısındığımızı anlattım mı?”

Dikkatini göğüs bölgeme yöneltti. Ve orada kaldı. Anlaşılan, göğüslerime yeterince uzun süre bakarsa sorusuna sihirli bir şekilde cevap vereceklerini sanıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Düşmanlarınızın karnını deşip, onların buharlaşan iç organlarının içinde uyuyarak mı?" diye sordum tatlı bir sesle, kirpiklerimi kırpıştırarak.

Bakışları birden yukarıya doğru fırladı, koyu gözlerindeki ateş anında söndü. "Affedersiniz?"

“İç organların buharlaşması yok.” Dramatik bir şekilde iç çektim. “Acımasız vahşet fikri hoşuma gitti. Şehvet ve şiddet. Ne kadar günahkar bir kombinasyon, değil mi?”

Yavaşça gözlerini kırpıştırarak bana baktı. Bir yandan hâlâ ilgili olduğu açıktı, en azından sağlayabileceğim vahşi, dizginsiz yatak odası oyunları için bile olsa, ama bir yandan da tedirgin görünüyordu.

Sanırım hem onu kolayca paramparça edebilecek hem de ona yoğun bir orgazm yaşatabilecek türden bir kadın gibi görünüyordum; riski tartıyor gibiydi.

Şükürler olsun ki müzik sona erdi ve birlikte geçirdiğimiz zaman da bitti. Görevim başarısız oldu, ama en azından Jackson artık hangi kafayı dinleyeceğine karar vermekle boğuşmak zorunda kalmayacaktı.

Kibarca reverans yaptım, sonra balo salonunun uzak tarafına doğru ilerledim. Tahmin edileceği üzere Jackson beni takip etmedi. Gözlerini, saçları güzelce taranmış soylu bir kadına çevirdi.

Ryleigh duvara yaslanmış, kehribar rengi gözlerinde neşe parıltısıyla ona gölgelerde eşlik ediyordu. İkimiz de sıradan insanlardık, bu etkinliklere sadece haber yapmak için davet edilmiştik, ancak çoğu soylu bizim konumumuzu unutmuştu çünkü biz elimizden geldiğince ortama uyum sağlamaya çalışıyorduk.

“Jackson yarı aşık yarı korkmuş görünüyor. Bayan Saint Lucent, flört etme becerinizi geliştirmeniz gerekiyor,” diye takıldı Ryleigh. “Pratik size çok iyi gelecek.”

“Ya sorularıma odaklanamayacak kadar sarhoş ya da onu yatağıma götürmediğim sürece konuşmuyor.” Yeni partneriyle Jackson, şüphelenmeyen bir çifti daha ezdi geçti. Demek ki tamamen sarhoştu. “Ve neden her zaman flört etmem suçlanıyor?”

Ryleigh bana uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Ondan işine yarayacak bir şey aldın mı?"

Geçen bir tepsideki şeytan meyvesi şarabını kapıp yarısını içtim. Parıldayan şeytan meyveleri ışığı yansıtarak minyatür yıldızlar gibi görünüyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bu, Axton'ı yıkmaya veya buz ejderhalarının bir tehdit olduğunu kanıtlamaya yardımcı olacak hiçbir şey değil."

Ryleigh şakayla karışık, "Bugün Axton'sın, değil mi?" dedi. "Prens Açgözlülük, sonunda bu lakabı kullandığına çok sevinirdi."

Gabriel, Axton'ı, yani Günahın Prensi'ni sert bir dille eleştirdi.

Tercih ettiği takma adıydı, tam gerçek adı değildi; yoksa biriktirdiğim parayla ödediğim cadı onu çoktan lanetlemiş olurdu. "Gabriel", tüm diyarda Açgözlülük Prensi, Yeraltı Dünyasının yedi kötü prensinden biri olarak biliniyordu.

Ölümlülerin, Yeraltı Dünyası olarak bilinen geniş alanı yöneten tüm tanrı ve tanrıçalara dair mitleri ve efsaneleri olduğunu biliyordum; krallığımıza giriş izni verilen bağlantılarım da bana bunu söylemişti. Gerçi onlar bile sadece Değişen Adalar'a kadar gidebilmişlerdi.

Aslına bakılırsa, Yeraltı Dünyası yedi daireye bölünmüştü ve her daire farklı bir Günah Prensi tarafından yönetiliyordu. Bizim diyarımızın güney sınırına daha yakın olan sekizinci bir daire de vardı, ancak bu daire yasaktı ve Yeraltı Dünyası sakinleri tarafından genellikle göz ardı ediliyordu.

Daha büyük bir adada, tam batıda, Periler diyarı bulunuyordu. Ve krallığımızın güney ucuna yakın bir yerde, vampirlerin yuvası olan Kötülük Adası vardı. Benim ikamet ettiğim Açgözlülük Evi, en kuzeydeki bölgeydi ve yukarıda ejderhaların, küçük iblislerin ve bir Günah Evi'ni seçemeyecek kadar karanlık, çarpık veya yalnız diğer yaratıkların yaşadığı vahşi topraklarla çevriliydi.

Yedi Çember içinde, iblis prenslerinin seçtikleri günahı beslemek ve böylece güçlerini artırmak için günahkarlara ihtiyaçları vardı; bu da bizi dış tehditlerden koruyacak kadar güçlü kalmalarını sağlıyordu, bu yüzden sakinler en iyi uyum sağladıkları Eve yerleştiriliyordu.

Axton'a son derece hayran olan krallıktaki çoğu kişinin aksine, ben prensi hor görüyordum.

Onun günahına ortak olmam, onu şahsen sevmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Bu da eski, büyük tanrılardan en az birinin gerçekten de bencil olduğu anlamına geliyordu.

Diğer çevrelerin çoğu, çoğunlukla mevsimleri yöneten eski tanrılara inanmıyordu, ancak kuzeyde bazıları hala onlara saygı gösteriyordu. Prensi devirmek için kime rüşvet vereceğimi bulmam gerekecek.

Özel hayatımda ona "Prens Açgözlülük" demeyi reddettim ve "Gabriel"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

de bu çapkın için fazla asil geliyordu. Axton belki de tercih ettiği takma isimdi ama bu pek bir fark yaratmadı çünkü bana bir silahı hatırlatıyordu. Prens halk önünde inandırıcı olamayacak kadar çekiciydi ve herkes onu bir baltayla ilişkilendirmeliydi. Yıllar boyunca yeterince kalbi paramparça etmişti zaten.

“Neredeyse bir haftadır hiçbir partiye katılmadı, bu da yüzyılı aşkın süredir gerçekleştiği söylenen ilk ejderha saldırısıyla mükemmel bir şekilde örtüşüyor,” dedim. “Onun günahlarını beslemek için herhangi bir fırsatı kaçırdığını biliyor musun?”

"Adriana, lütfen bana onun kaçırdığı etkinlikleri bir takvimde işaretlediğini söyleme."

Cevap vermeye tenezzül etmedim. Müzik bitti ve dansçılar bir sonraki şarkı başlarken partner değiştirdiler. Herhangi bir skandal, ret veya küçümseme belirtisi olup olmadığını sessizce izledik.

Erkekler cilalı mermer üzerinde arkadaşlarını döndürüyor, soylu kadınların etekleri rengarenk çiçekler gibi açılıyordu. Kimin kiminle dans ettiğini, kimin balkona çıktığını ve kimin bahçelerden dağınık saçlarla döndüğünü hızlıca not aldım.

Düşes Oleander, kazara ayağımıza basmamızdan dolayı duyduğu kinle, bize doğru dik dik bakmaya devam etti. Saçları ten rengine çok yakışan koyu erik rengindeydi ama asık suratlı tavrına hiç yakışmıyordu.

Düşes bir dul için genç sayılırdı, benden ve Ryleigh'den çok da büyük değildi. Herkes onun Oleander Dükü ile kalbi için değil, unvanı için evlendiğini biliyordu. Hem bizim dünyamızda hem de ölümlü diyarda soylular arasında yaygın ama iç karartıcı bir uygulamaydı bu.

Dikkati Ryleigh'e kaydı ve soğuklaştı. Yıllar önce arkadaşım ve eski dük arasında bir skandal olduğuna dair ipuçları vardı. Kısa bir süre sonra daha skandal bir olay yaşanmasaydı, bu tür haberler her magazin köşesinde yer alırdı.

Bakışlarımı hızla başka yöne çevirdim.

Rakip gazetelerimizden birinde çalışan, son derece kibirli bir takma ad kullanan gazeteci Anderson Anders'ı odanın diğer ucunda, herkesi kartal gibi gözleriyle izlerken fark ettim. Yazılarının ödül kazanacağına inanmayı severdi.

"Ejderha saldırısının sonuçları konusunda neden endişelenmiyorsunuz?" diye sordum sonunda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ryleigh derin bir iç çekti. “Kaynak en iyi ihtimalle güvenilmezdi. Kanıtı olsaydı, şimdiye kadar en yüksek ücretli skandal gazetesine giderdi. Bunun yerine ortadan kayboldu.”

"Gördüğüm dehşeti taklit etmedi, Ry."

"Belki de değil, ama korkusunun başka birçok açıklaması da olabilir."

"Örneğin?"

“Büyüler. Lanetler. Kara büyü. Cazibe.” Ryleigh hepsini tek tek saydı. “Aman Tanrım, biri Lanetli Kalemi kullanıp hafızasını yeniden yazmış olabilir. Devam edeyim mi?”

Ryleigh'in bu konuyla ilgili yaptığı ilk araştırmalardan birinde ortaya çıkardığı söylentiler dışında, Lanetli Kalem hakkında hiçbir şey duymamıştım, ancak diyar genelindeki karanlık pazarlarda ve kişisel koleksiyonlarda anlatılmamış güce sahip nesnelerin var olduğunu biliyordum.

Arkadaşımın haklı bir noktası vardı, ama muhbirin onu dehşete düşüren bir şeyle karşılaştığı hissinden kurtulamadım. Büyüden daha güçlü bir şeyle.

Ryleigh aynı fikirde değildi; bunun rakip bir gazete tarafından kurgulanmış hain bir komplo olduğunu düşünüyordu. Ama bu gece teorilerimi tekrar ele almaya gerek yoktu. Balo neredeyse bitmişti ve gece yatmadan önce yapacak çok işim vardı.

Odayı tekrar gözden geçirdim. Jackson'ın beceriksiz ayakları ve fazla arsız elleri dışında, ortada skandal yaratacak bir şey yoktu.

“Makalen için ihtiyacın olanları aldın mı?” diye sordum. Ryleigh başını salladı. “Harika. O zaman gidelim. Eve gidip yatağıma girip sonsuza dek orada kalmak istiyorum.”

Ryleigh iç çekti ama kolunu benimkine doladı ve kapıya doğru yöneldi. "Dikkatli olmazsan, cenaze konuşman 'günlerini çalışarak ve uyuyarak geçirdi, arkadaşlarını zamansız ölümlere sürükledi' şeklinde olacak. Ben 'sıkıntıdan ölüm'den çok daha fazlasına mahkumum."

İstemsizce homurdandım. "Zavallı şey. Aileme yiyecek ve barınak sağlamak zorunda kalmam yüzünden itibarın yerle bir olacak. Bu kadar lekelenmişken nasıl devam edeceksin?"

“Kesinlikle, o zaman benimle gece hayatına gelmelisin. Bir şeyler içelim ve Jackson hakkında dedikodu yapalım.”

"Kendimi lobotomi ameliyatına teslim etmeyi tercih ederim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

“Biliyor musun, benimle dışarı çıkman hiç de fena olmazdı. Dansa gidebilirdik. Flört edebilirdik. Sabah pişman olacağımız berbat kararlar alabilirdik. Belki de gizemli bir yabancıyla tanışır ve Yedi Günah'a davetiye alırdın.”

Bu, benim prensimize olan aşkımı alenen ilan etmem kadar olasıydı, ama arkadaşım her zaman umutluydu.

“Belki başka bir zaman.”

Ryleigh konuyu uzatmadı, ama hayal kırıklığına uğradığını biliyordum.

Eğlenmek istiyordum ama yapamıyordum. Üvey annemin kendini ailemizin refahının önüne koyduğunda neler olduğunu gördüm. Odak noktam iş ve geçim sağlamaktı ve bu... maceralı ya da heyecan verici değildi, ama yeterliydi. Çünkü öyle olmak zorundaydı.

Çıkışa doğru ilerlerken, çapkınların en büyüğü nihayet balo salonunun karşı ucunda görkemli bir şekilde belirdi, her iki kolunun altında da dolgun vücutlu birer sevgili taşıyordu.

Açgözlülük Prensi, sağındaki sevgilisinin kulağına fısıldadığı her şeye karşı, gözlerinin kenarları kırışarak, o küstah ve sinir bozucu kahkahasıyla başını geriye attı.

Boynuna yaptığı o küçük ısırığı izlerken, keşke genital çiçek hastalığına yakalandığını itiraf etseydi diye düşündüm.

Ryleigh önümde parmaklarını şıklatıncaya kadar yürümeyi bıraktığımı fark etmedim.

"Gördün mü?" dedi prense başıyla işaret ederek. "Sanki yakın zamanda ejderhaların saldırısına uğramış gibi görünüyor?"

Hayır, yapmadı. Ama sezgi denen o küçük ses bana daha derine inmemi söyledi.

❄ ❄ ❄

Şehrin içinden uzun ve soğuk bir yürüyüşün ardından, etek uçlarının yıpranmasını önlemek için dizlerime kadar çektiğim kürklü pelerinimi ve elbisemi giyerek küçük evimize sessizce girdim ve karanlıkta kendime bir anlığına yönümü bulmak için beklerken dış kapıyı olabildiğince sessizce kapattım.

Ana salondaki lambalar için gereken yağ günler öncesinden bitmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Geçimim buna bağlı olduğu için kısa sürede düzeltmem gereken bir sorundu. Makalelerimi karanlıkta yazmak en iyi ihtimalle zordu ve yılın bu zamanında ay ışığı neredeyse her zaman yoğun kar yağışı tarafından engelleniyordu. Kötü Günlük gazetesi malzeme konusunda cimriydi ve makale başına sadece bir parşömen veriyordu, bu yüzden ikinci bir sayfa kullanmama neden olan hatalarım neredeyse boş olan ceplerimden çıkıyordu. Karanlıkta taslak hazırlamak, üvey annem veya muhbirlerim hepsini almadan önce biriktirebileceğim bozuk paraları da genellikle çalıyordu.

"Yeni bir elbise almak için paraya ihtiyacım var."

Üvey annemin sesi beni ürküttü.

Kilidi çevirdim ve yavaşça ona doğru döndüm. Eski hayatımızdan getirdiğimiz yıpranmış bir kanepede oturuyordu, omurgası dimdik, çenesi yukarı kalkık, burnunun ucundan bana bakıyordu. Soluk sarı saçları, sanki büyük bir etkinlikten gelmiş gibi örülmüş ve tokalarla tutturulmuştu.

Loş odada bile yüzündeki ifadeyi anladım: küçümseme.

Sanki onun kötü seçimlerinden ben sorumluymuşum gibi.

En güzel pelerinimi çıkarırken onun dikkatini üzerime çektiğini hissettim ve küçük odadaki gerilim arttı.

Balolara sadece haber yapmak için gittiğimi bilmesine rağmen, benden nefret ederdi. Sophie Everhart, eski meslektaşlarıyla vals yapıp içki içmenin asıl kendisinin olması gerektiğini düşünüyordu.

Şeytanlar insanlardan çok daha yavaş yaşlanırdı, bu yüzden Sophie hâlâ otuz yaşından büyük görünmüyordu. En az iki katı yaşında olduğunu biliyordum. Ve ne yazık ki, bundan haberim yoktu.

Babamla tanıştığında ben daha sekiz yaşındaydım ve annem vefat edeli sadece bir ay olmuştu, babam da derin bir yas içindeydi. Sophie babamın zenginliğine hayrandı, ondan hoşlanıyordu ve nedenini asla anlayamadığım sebeplerden dolayı bana zar zor tahammül ediyordu. Belki de bunun sebebi, babamın kalbinde her zaman ikinci sırada geldiğini ona hatırlatmamdı ve Sophie sıradan birine yenilmeyi sevmiyordu.

"Artık harcayacak bozuk paramız kalmadı," dedim, ses tonumu nazik tutmaya özen göstererek. "Bu hafta kirayı ödemem gerekiyor. Ve yağa ihtiyacımız var. Bu kadar çok parşömen kullanmaya devam edip bir yandan da sofraya yemek koyamam."

Bu hafta pazardan patates alabilirsek şanslı olacağımızı belirtme gereği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duymadım; diğer her şey zaten imkansızdı.

Gerçi Sophie'nin bunu pek umursamadığını tahmin ediyordum; sonuçta her zaman olduğu gibi, benim erzaklarımı onun ve Eden için vereceğimi biliyordu.

“Elbisenin parasını bana vereceksin canım. Yoksa babanın diğer ıvır zıvırlarını satmak zorunda kalacağım.”

İçimde derin bir öfke yanıyordu ama onu yuttum. Babamın eşyaları benim en değerli varlıklarımdı.

Aslında geriye kalan tek şey, sattığı eşyaların kaydını tuttuğu küçük bir defterdi; el yazısının manevi değeri dışında hiçbir değeri yoktu. Bir de anneme nişanlandıklarında verdiği, sonra da bana miras bıraktığı bir küpe ve bileklik takımı vardı. Bilekliği yıllar önce kaybetme talihsizliğini yaşamıştım. Ayrıca benden başka kimse için pek bir değeri olmayan birkaç eşya daha vardı.

Onun bencilliğini kırmanın tek şansı olan yeni bir yaklaşım denedim.

“Eden’in ayakkabıya ihtiyacı var. Kira ve temel ihtiyaçlarımızı karşıladıktan sonra bu ayki tek lüksümüzün bu olacağı konusunda anlaştığımızı sanıyordum.”

Üvey annem, boynundaki elmas kolyeyi parmaklarıyla yoklarken, fazlasıyla masum bir ifadeyle yavaşça yerinden kalktı. Bakışlarımı o kocaman taşa takmamaya çalıştım.

Kolyeyi satıp bize yıl boyunca yiyecek veya barınma konusunda endişelenmemize gerek kalmayacak kadar para kazandırabilirdi. Muhtemelen kendimize ait küçük bir ev bile satın alacak kadar paramız olurdu ve artık hiçbir ev sahibine borçlu olmazdık.

Ama bu, onun da fedakarlık yapmasını gerektirir.

Bunun yerine, elmasları evimizin çeşitli yerlerinde takıp, duvarlarımızı kemiren farelere ve diğer haşerelere gösterdi; ancak kilerde kırıntı bulamayınca hayal kırıklığına uğrayıp hızla uzaklaştılar.

Elmasa bakarken beni yakaladı ve dudaklarında beceriksiz bir gülümseme taklidi oluştu.

“Yanlış anladın canım. Gelinlik çoktan sipariş edildi. Bu hafta parayı getir yoksa ben getireceğim. Ve satılacak olanlar benim süs eşyalarım olmayacak.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

THREE
Prince Gluttony

Yatak odamın kapısına aralıksız bir şekilde vurulması, şimdiye kadar gördüğüm en günahkar kabustan beni uyandırdı. Sırt üstü döndüm, nefes nefese kalmıştım, acı verici bir şekilde dikleşmiş penisimle ipek kaplı tavana bakarak kendimi toparlamaya çalışıyordum.

Bu kesintiden rahatlamış mıydım yoksa sevgilimi yatak direklerine bağlayıp süt gibi beyaz bacaklarını iyice açmışken uyanmak beni sinirlendirmiş miydi, karar veremedim.

Tüylerim diken diken oldu. O tatlı, sıkı şeyi cezalandırmak için neler yapmazdım ki...

"Majesteleri?"

İkinci komutanım Val, kapıyı daha sertçe çaldı. Sanki zavallı yatak odamın kapısına saldığı ilk küçük sismik olayı kaçırmışım gibi. Sesi sert ve sinirliydi. Bu da beni bulmak zorunda kaldığı ve sabrının tükendiği anlamına geliyordu.

Duvarları kaplayan gösterişli kobalt mavisi ipeğe, yere taşan aşırı sayıda gümüş yastığa, pelüş kürk battaniyelere göz attım. Benim odam değil.

Bulanık bir anı aklıma geldi; Arsenal balosundan sonra ve güneş doğmadan önce, sevgililer için ayırdığım misafir süitine düşmüştüm.

Ama önce bir şişe fazla şeytan üzümü şarabı içmiştim ve çevremdeki şeytanlara özledikleri ahlaksız prensi sunmuştum. Öfke'nin iyileşmesini

izlemek için gizlice çevresini ziyaret ettikten sonra, daha fazla söylenti yayılmadan önce onları bastırmak için halka açık bir görünüm sergilememin en iyisi olduğuna karar vermiştim. Sadece Shayde olarak bilinen en iyi casusum, fısıltıların bir şekilde Acımasız Ulaşım'ın neredeyse aşılmaz duvarlarının ötesine sızdığını bildirmişti.

Avcılarımdan biri, kimlerle konuştuğu konusunda dikkatsiz davranmıştı. Başka dedikodular belli bir magazin yazarına ulaşmadan önce bu sorunu çözmem gerekiyordu.

Bir önceki gecenin anısını hatırlayınca gülümsedim. Çevremdekilerin dikkatini dağıtma görevimi çok ciddiye almıştım. Çok konuşan avcı meselesini bir kenara bırakırsak, kardeşim iyi iyileşiyordu, ejderha saldırısı -ne kadar vahşi olsa da kimse ölmemişti- münferit bir olay gibi görünüyordu ve günahımı başka yollarla beslemeyeli çok uzun zaman olmuştu. Buz ejderhası avladığım zamanki kadar güçlü değillerdi, ama şimdilik yeterliydiler.

Dün gece iştahımı fazlasıyla giderdi.

Sıcak bir el çıplak göğsümü okşadı, dövmemin çizgilerini takip etti.

Yalnız olmadığımı unutmuştum.

Kızıl saçlar, incecik vücuduna yayılmıştı…

Callie mi? Cassie mi?

Başım o kadar çok ağrıyordu ki ayrıntıları hatırlayamadım. Yavaşça midemin sert kıvrımlarından aşağı doğru ilerledi, aşağı doğru izlediği yoldan niyeti açıkça belliydi.

Gözlerimi kapatsam, kolayca tekrar rüyama dalabilirdim.

Kabus, diye hatırlattım kendime. Belli ki bir kabustu. İçeri girdiğim ve onu baloda gördüğüm an başlayan bir kabus; bakışları sanki dünyanın belasıymışım ve benden kurtulmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi bana kilitlenmişti.

Yedi Çember'in belasından ve onun acımasız haberciliğinden kaçınmakla geçen neredeyse bir hafta olmuştu. Ve işte oradaydı. Bayan Adriana Saint Lucent, tüm mavi saçlı, mavi gözlü, şeytani ihtişamıyla, kaşlarını çatmış bir şekilde. Partiye kibirli, umursamaz bir iblis prensi gibi dalıp, odanın karşısından bana yönelttiği karanlık bakışı fark etmemiş gibi yaparak, onun tiksintisini daha da artırmak için bilerek iki sevgilimi de yanımda getirmiştim.

Onun benim kamuoyu önündeki davranışlarımdan ne kadar nefret

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ettiğini bilmek bana sapkın bir haz duygusu verdi.

Düşmanınızın gecesini mahvetmekten daha tatmin edici bir şey yoktu.

Cassie/Callie hedef noktasına ulaşmadan önce nazikçe bileğini kavradım, sonra da düşük bel pantolonumu çıkarmadığım için şükrederek yataktan kalktım.

Bedenimin çarpık fantezisinden vazgeçmeyi reddetmesine sessizce lanet okuyarak, canımı sıkan şeyin kaynağına doğru, aşırı yumuşak dokuma halının üzerinde yalınayak ilerledim.

Val'in bir sonraki darbesiyle kapı neredeyse menteşelerinden koptu.

Paketi hızla açtım, ona en masum bakışımı attım, bir yandan da sertleşmiş penisim hâlâ duruyordu. Bunu görmemek için aklını kaçırmış olmak gerekirdi ve Val asla aklını kaybetmezdi.

Bu durumda onun için çok talihsiz bir durum.

Val içinden küfretti, sonra uykulu gözlerle yatak arkadaşıma dik dik baktı. Muhtemelen kürklerin altında düzgün olup olmadığını kontrol ediyordu. Ki hiç de düzgün değildi.

Callie/Cassie'nin battaniyeyi düşürdüğünü, dolgun göğüslerinin küresini ve ucundaki gergin tomurcuğu ortaya çıkardığını, ikinci sevgilimi sabah kaçamağına davet etmeye çalıştığını tam zamanında gördüm. Kaşlarımı soru işaretiyle kaldırdım, çoğunlukla onu kızdırmak için.

Val, her şeyin tahmin edilebilir olmasına gözlerini devirdi.

"Zor bir gece miydi Majesteleri?"

Beyaz-sarı saçları köşeli yüzünden geriye doğru örülmüş, gözleri kuzeydekilerin çoğunda olduğu gibi parıldayan maviydi. Benim teatral hareketlerime pek değer vermiyordu, bu da ironikti çünkü o, gücümü beslemek için tasarladığı abartılı partileri ve etkinlikleriyle imajımı şekillendirmeye yardımcı olmuştu.

"Prensinizi güneş doğmadan önce uyandırmak yakışık almaz."

"Gün batımından bir saat sonra olduğunu ve kuzey kulesinde halletmeniz gereken kraliyetle ilgili bir mesele olduğunu göz önünde bulundurarak, bu kesintinin sizi rahatsız etmeyeceğini düşündüm."

"Kuzey kulesi", buz ejderhaları ve Acımasız Menzil'in kuzeyindeki her şeyle ilgili sorunlar için kullandığımız koddu; avcılarım da buna dahildi. Jackson, görev sonrası değerlendirme için buradaydı.

Kabusumdan kalan tüm cinsel uyarılma hissi kayboldu.

Gömleğimi üzerine attığım sandalyeden kaptım, botlarımı giydim ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cassie/Callie'ye muzip bir sırıtış attım. "Her zamanki gibi bir zevkti."

Kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık vardı. Val'in bile fark ettiğinden şüpheliyim.

En gizli sırlarımdan birini açığa vurmadan önce odadan hızla çıktım.

Korunması gereken bir itibarım vardı ve eğer gerçeği ağzından kaçırırsa, son birkaç yıldır emek verdiğim her şey mahvolacaktı.

❄ ❄ ❄

Val, doğu kanadından geçip kuzey kulesine çıkan geniş, parlak ışıklı koridora doğru ilerlerken benimle aynı tempoda yürüdü. Mermer, çizmelerimizin altında parıldıyordu; tüm salonun ortasını kaplayan kobalt ve gümüş renkli halı ise sesimizi bastırıyordu.

Geçtiğimiz yoldaki yaldızlı çerçeveler içindeki rengarenk sanat eserleri koleksiyonunu, taze kesilmiş çiçek buketlerini, kokulu mumları veya koridorun her iki tarafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş sütunların üzerinde sergilenen incelikli heykelleri neredeyse hiç fark etmedim. Her birkaç adımda bir, nefis tartlar, çikolatalar ve diğer pastalarla dolu tabaklar ve tepsiler, geçen herkesi durup tadına bakmaya davet ediyordu.

House Gluttony'nin neredeyse her köşesi, geniş iç mekanda dolaşan ve kendini şımartmak isteyen her misafir veya hizmetli için duyulara hitap eden bir şölen niteliğindeydi.

Normalde, yardımcım bir kadeh köpüklü şarap kapar ve halka açık bir etkinlikten sonra gelen raporları bana aktarırdı.

Bugün beline takılı bıçakları eline alıp inceledi.

“Öyleyse devam et.” Ona yan gözle baktım. “Size vermek için can attığınız en değerli tavsiye nedir?”

Eli bıçağın kabzasında durdu. Val'i tanıdığım kadarıyla, ya beni bıçaklamayı düşünüyordu ya da bir şeyleri düşünüp taşındığını gizlemeye çalışıyordu.

Bunu benim hoşuma gitmeyeceğini biliyordu.

"Bayan Saint Lucent bu sabah sizin hakkınızda bir dedikodu yazısı daha yayınladı."

"En azından ne kadar yakışıklı olduğum hakkında şiirsel ifadeler kullandı mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Val, adımlarını hiç yavaşlatmadan bana inanmaz bir bakış fırlattı. İkimiz de Adriana Saint Lucent'in benim hakkımda güzel bir şey yazmasının imkansız olduğunu biliyorduk.

"Diğer birçok ağır sözün yanı sıra, sana aşırı özgüvenli, acımasız bir çapkın dedi."

Dudaklarım seğirdi. "Sonunda. Daha iyi niteliklerimin kabul edilmesi."

"Baloya birlikte katıldığınız iki bayanın kardeş olduğunun farkında mıydınız?"

"Çok fazla konuşmadığımı hatırlamıyorum."

Val dudaklarını sıkıca büzdü. "Ayrıca senin kardeşinden daha tembel olduğunu da söyledi. Tüm saygımla söylüyorum, bir gün çevredekiler onun acımasız yorumlarını gerçekten dinleyebilir ve bazıları senin yaptıklarından bıkabilir, hatta günahlarına ihtiyaç duysalar bile."

Nefesimi verdim. İnce bir denge çizgisi vardı; günahkarlarımı beslemek için aşırıya kaçmak, onların da gücümü beslemesini sağlamak, ancak onları kıskançlık gibi başka bir Günah Evi'ne sürüklememek.

Val'in Adriana'nın üstü kapalı onaylamamasından neden endişelendiğini anlıyordum; bu durum sonunda evimin gücünü etkileyebilirdi. Ancak şu anda endişelenmem gereken başka şeyler vardı.

Tıpkı buz ejderhası saldırılarıyla ilgili oldukça heyecan verici bir hikaye anlatan kişi gibi.

Koridorun sonunda, kuleye çıkan kıvrımlı merdivenleri sessizce tırmandık, her adımda gerilim artıyordu. Merdivenlerin yarısına geldiğimizde, Val sonunda gün boyu aklından geçenleri tahmin ettiğim şeyi söyledi.

"Tavsiyem hala geçerli. Ya muhabiri tamamen çevrenizden uzaklaştırın ya da onu susturmak için sihirli bir anlaşmaya bağlayın. O bir yük."

Aramızda alışılmış bir tartışmaydı ve nasıl ilerleyeceğimiz konusunda anlaşamadığımız nadir anlardan biriydi. Onun fikrini dikkate aldım ama muhabirle nasıl başa çıkacağımı kendim belirleyecektim.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda, Val savaş odası kulesinin dışındaki koridorda bekledi, fırlatma bıçaklarını çevirerek kimsenin casusluk yapacak kadar yaklaşmamasını sağladı.

Hiç söze gerek duymadan, sade döşenmiş odaya girdim; kapı arkamdan o kadar sert kapandı ki, odanın karşı ucundaki kurşunlu cam pencere titredi. Kalenin gösterişli bir şekilde dekore edilmemiş birkaç yerinden biriydi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

burası; kule odası entrika ve planlama için tasarlanmıştı; burada aşırı süslemelere gerek yoktu.

Jackson neredeyse oturduğu yerden düşecekti. Arkasına yaslanmış, çizmelerini yıpranmış ahşap masamın üzerine atmış, kollarını başının arkasında kavuşturmuş, popüler bir meyhane şarkısı mırıldanıyordu.

Merdivenlerden gizlice çıkmamıştım; içgüdülerinin daha keskin, daha gelişmiş olması gerekirdi. Lonca içinde yükselmek istiyorsa çevresine karşı tetikte kalma konusunda çok şey öğrenmesi gerekiyordu.

Felix'i, avcılığa yeni başlayanların tamamını saha testinden sorumlu tutmuştum; bu, eğitim sürecinin ikinci aşamasıydı, böylece Jackson'ın öğrenmesi için hala zamanı vardı.

Tuhaf, neredeyse sevimli bir şekilde, bana bir yavru köpeği hatırlattı; yanınızda olmaktan aşırı heyecanlı, umut dolu gözleri vardı ama yere işemenin hoş karşılanmadığının tamamen farkında değildi.

Bir hayal aleminden uyanır gibi yavaşça gözlerini kırpıştırdı.

Sanki hayal ürünüymüşüm de prensi değilmişim gibi bana bakmaya devam etti. "Ne olmuş yani?" Kaşımı kaldırdım, bekleyerek.

Jackson doğrulurken botlarının kireç taşına çarpma sesi geldi, ayağa fırlayarak derin bir reverans yaptı.

"Kalk ve rapor ver." Sesim çelik gibi sertti. Acemi avcıyı anında dik durmaya zorladı.

"Avla ilgili birçok soru soruyordu."

Burnumun köprüsünü sıkma isteğine karşı koydum. "Sanırım Bayan Saint Lucent'i kastediyorsunuz. Rapor verirken her zaman konudan başlayın, sonra oradan devam edin. Avla ilgili özellikle ne soruyordu?"

"Bir saldırı olduğunu, bir prensin de işin içinde olduğunu biliyordu. Benim ne bildiğimi öğrenmek istedi, ama ben de eğitimli olduğumuz gibi konuyu saptırdım."

"Bayan Saint Lucent özellikle bir prensin saldırıya uğradığını mı söyledi?"

Jackson coşkuyla başını salladı. "Güzel kız, korkunç bir çapkın. Ona kışlada geceleyin neler olduğunu anlattığımda, buharlaşan iç organlardan bahsetmeye başladı. Neredeyse cinsel isteğimi öldürdü."

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi. Dostça bir gülümseme değildi. Ve Jackson bu inceliği fark etmiş gibiydi.

Bana doğru göz kırptı, üzerinde yükselen ben karşısında oluşan

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gerginliğin ne anlama geldiğinden emin değildi.

Bir hata yapmıştı.

"Acımasız Bölgede olanlar orada kalmalı," dedim sesimi alçak tonda. "Bu konu nasıl ortaya çıktı?"

“Hatırlayamıyorum.” Yüzü kıpkırmızı oldu. “Ama kalçalarının sıkı olduğunu hatırlıyorum.”

Belki de sandığım kadar zeki değildi.

"Ona dokundun mu?"

Yutkunarak, "Dans ediyorduk..." dedi.

"Ne yani? Birdenbire, balo salonunda seni yakalamanı mı istedi?"

"Tam olarak öyle değil, Majesteleri."

Bakışlarını kaçırana kadar ona dik dik baktım, odanın sıcaklığı birkaç derece düştü. Tüm Günah Prensleri, hoşnutsuzluklarıyla çevrelerini etkileyebilirlerdi. Jackson yüz ifademi yanlış anlamış olabilir, ama buz gibi bir odanın ne anlama geldiğini kimse yanlış yorumlayamazdı.

“Kraliyet avcı loncasının doğrudan benim yansımam olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bayan Saint Lucent'e veya herhangi bir göreve bir daha asla dokunmayın. Aslında, bir daha asla kimsenin izni olmadan kimseye dokunmayın. Yoksa ben buharda pişmiş iç organlardan bahsedeceğim. Ve söz veriyorum, sadece bahsetmekle kalmayacağım, acemi avcı. Anlaşıldı mı?”

"Bu bir daha tekrarlanmayacak, Majesteleri."

Uzuvlarının titremesinden ve küçük, yuvarlak odayı saran ter kokusundan ona inandım. Bir adım geri çekildim. "Bayan Saint Lucent başka ne sordu?"

Jackson, kadının her sorusunu, adamın kaçamak cevaplarını, dans pistindeki duruşuyla ilgili gereksiz ama kısmen eğlenceli yorumlarını ve alkollü sıcak çikolata standında brendi aromalı marshmallow bulunmamasıyla ilgili uzun bir monologunu aktardı.

“Lonca içinde yükselmek istiyorsanız, gizliliğe önem vermenizi bekliyorum. Arkadaşlarınızı etkilemek için artık hikaye anlatmak yok. Acımasız Menzil'in korunaklı duvarlarının dışında av hakkında konuşmak yok. İster kazaen ister kasıtlı olsun, bir daha dedikodu yayarsanız, loncadan atılacak ve bununla ilgili tüm anılarınız silinecektir. Rütbe ihlaline asla müsamaha göstermeyeceğim.”

Adam kendi içine kapanana kadar ona baktım. Dedikoduları başlatanın

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Jackson olduğundan şüpheleniyordum.

Bir daha avdan bahsetmeyeceğine dair verdiği sözü bitirir bitirmez onu gönderdim ve kuledeki kemerli pencereye doğru ilerleyerek aşağıdaki şehre baktım.

Kar, yoğun kar yığınları halinde yağarak kiremitli çatıları ve kaldırım taşlı sokakları kapladı.

Bakışlarım, Açgözlülük Evi'nin bulunduğu dağın eteğindeki en yakın caddeyi takip etti, en sevdiğim meyhanenin üzerinden geçti, sonra gece hayatı bölgesinde dolaştı ve sonunda matbaacılar sokağına takıldı. Şehrin, skandal gazetelerinin her birine ev sahipliği yapan ve işçi sınıfının yaşadığı şehir evlerine bitişik olan bölümüydü burası.

Tatlı düşmanımın yeri.

Val haklıydı. Adriana Saint Lucent bir sorundu. Jackson arkadaşlarına, ailesine veya en sevdiği barmene övünmüş olabilir, ancak Adriana'nın avın ve Wrath'a yapılan saldırının ayrıntılarını bilen bir muhbiri bu kadar çabuk bulması etkileyiciydi.

Ve tehlikeli.

Sonraki hamlemi dikkatlice planlamam gerekiyordu. Onu oyun alanından çıkarmak bir numaralı önceliğimdi.

“Majesteleri?” Val kapıyı aralayıp başını içeri uzattı. “Silvanus burada.”

❄ ❄ ❄

Açgözlülük Evi'nin ahırlarının arkasında, saray mensuplarımın gözlerinden uzakta, üzerinde herhangi bir işaret bulunmayan bir at arabası durdu. Uzun kaldırım taşlı yola rağmen, tekerlekler tepeye doğru çıkarken hiçbir ses çıkarmamıştı, atlar da. Gözlerinin beyazları parıldadı, burun delikleri genişledi; doğal olmayan sessizlikten rahatsız oldukları şüphesizdi.

Cildim bile rahatsızlıktan karıncalandı.

Aracı saran büyünün dağılmasını bekledim, sonra yaslandığım çitten kendimi ittim. Ayaklarımın dibindeki feneri aldım ve sertleşmiş karda botlarımın gıcırtısı eşliğinde arabaya doğru ilerledim. Arabacı, gölgelerden çıktığımda kasları gerilerek yerinden sıçradı. Feneri yakıp havaya kaldırana kadar da öyle kaldı.

Başımı iyice örten kapüşonum ve neredeyse bir saattir fırtınada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

beklemekten yayılan sessiz tehdit duygusuyla, sürücünün korkusunu anladım.

Ama benim öfkemi üzerine çekmemişti. Bu onur tamamen yolcusuna aitti.

Fenerden yayılan sıcak ışık, kalan gerginliği dağıttı; ben de arabanın yanına yaklaştım ve ona kalın bir para kesesi uzattım.

"Gizliliğinizi korumanız için teşekkür ederim, Niles."

"Her zaman, Majesteleri."

Parayı şoföre fırlattım ve Val'in hâlâ gölgelerde beklediği yere işaret ederek değerli konuğumuzu yakalamasını, böylece işimizi bir an önce halledebileceğimizi söyledim.

Sascha, otobüsün kapısına uzanmadan önce araçtan indi, gece mavisi pelerinini geriye doğru savurdu ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafına bakındı. Kar taneleri aynı derecede koyu saçlarının arasında eriyordu, ama soğuk hava onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi.

Bana rahatsız edici bir bakış attı, dudakları bir yana kıvrıldı. Bu gece prensden çok suikastçıya benziyordum, tacım ortada yoktu ama hançerim fırtına bulutlarının arasından süzülen gümüşi ay ışığında parıldıyordu.

Feneri yere bıraktım.

"Bir şey mi unuttunuz?"

Cadının gözleri rahatsızlıkla parladı, ama derin bir reverans yaptı ve reveransını sürdürdü.

"Majesteleri."

"Bir daha geç kalırsan, seni bizzat ben bulacağım, Sascha."

Yutkunurken boğazının sütunu hareket etti.

“Özür dilerim, Majesteleri. Bir daha olmayacak.” Eldivenli elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. “Yarısı önde, her zamanki gibi.”

Val, Sascha'nın küstah tavrından hoşlanmayarak, en sevdiği fırlatma bıçağının kabzasına dokundu. Şeytanlar ve cadılar ölümcül düşmanlardı ve en ufak bir hakaret karşısında öfke kolayca alevlenirdi.

Sakince aralarına girdim.

Sascha'nın türlerimizin birbirlerinden ne kadar nefret ettiğini unutması için akıl almaz miktarda para ödedim ve ilişkimizi daha da tatlandırmak için, çemberimin kalbinde kalıcı bir eczane açmasına da izin verdim. Cadıların çoğu Değişen Adalar'da yaşıyordu, ancak Sascha ya cadılar meclisinden kovulmuştu ya da paylaşmadığı nedenlerle ayrılmayı seçmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tüm günah prensleri gibi ben de yalanları sezdim, bu yüzden çevremde kalmak istediğinde ve intikam planı yapmayacağına dair yemin ettiğinde samimi olduğunu biliyordum.

Bu cadıyla on yıllardır uğraşıyordum ve bir savaşa yol açmadan onu en çok nasıl kızdıracağımı biliyordum.

Dişlerini gıcırdatmasına neden olacak şekilde ona tembel bir sırıtış verdim. "Val? İlk para kesesini hanımefendiye ver."

Para alışverişi gerçekleşirken, iri ejderhanın beklediği ağaçlık alana doğru göz attım. Benim talimatım üzerine Silvanus alçaktan uçarak gelmiş, sonra da kimsenin onu görmemesi için buluşma noktamıza kadar yürüyerek gelmişti.

Burada zaman zaman av partileri düzenlediğim için, arazimde ejderhalara rastlamak tamamen nadir değildi, ancak gölgeler arasında dolaşan mevcut söylenti nedeniyle, gereksiz herhangi bir karşılaşmadan kaçınmak istedim. Ahırlarım, kalenin kendisinden yeterince uzakta ve tepenin üzerinde yeterince yüksekteydi; bu sayede, mevcut partiden bahçelere veya teraslara gizli buluşmalar için sızabilecek sarhoş saray mensuplarından saklanabilirdik.

"Hazır mısın?" diye sordu cadı, para kesesini bağlarken.

Başımı salladım. "Beyefendi, bize katılmak ister misiniz?"

Ejderha ses tonuma homurdandı ama ağır ağır açıklığa doğru ilerledi, gelişiyle hava buz kesti. Hem Val hem de cadı yaratığın bu kadar yakınında olmaktan ürperdiler.

Sascha paraları göğsünün içine sakladı, sonra elleriyle sert hareketler yaparken Latince bir cümle fısıldadı; yemin ederim ki bu hareketler onun ana dilinde kullandığı küfürlerden başka bir şey değildi.

Hızla Silvanus'un kısık gözlerle izlediği yere doğru yürüdü ve dişleri birbirine çarpmaya başlarken aceleyle aynı hareketleri tekrarladı. Buz ejderhaları, aktif olarak güçlü olmaya çalışmasalar bile, son derece korkutucuydular. Sadece varlıkları bile ölümsüz olmayan herkes için acımasızdı.

Sascha işini bitirdikten sonra bir demet otu yaktı ve alnından ter damlaları süzülürken, demeti baştan ayağa salladı.

"Bitti mi?" diye sordum, hançerimle tırnaklarımı temizlerken.

Yaşlanmamış elini avuç içi yukarıya bakacak şekilde uzattı. Kolundaki hafif titremeyi fark ettim. Korkudan mı yoksa sadece buz gibi soğuktan mı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaynaklandığını tam olarak anlayamadım.

“Çeyrek saatiniz var.”

"Büyün ve sessizliğin için," diye hatırlattım ona, sonra da para kesesini eline bıraktım. Val onu arabasına kadar eşlik etti, beni ve Silvanus'u toplantımıza bıraktı.

Bir an onu dikkatlice süzdüm, herhangi bir saldırganlık belirtisi aradım.

Bana sinirli bir şekilde homurdandı.

Eğer benim ihtişamıma bakmak istediyseniz, sihirli sülüğe ödediğiniz para gereksiz yere fazlaydı, ancak işlediğiniz günah göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil.

"Cadı. Ve bana laf sokma. Buraya neden geldiğini biliyorsun."

Saldırı.

“Hayır, sizi davet ettiğim maskeli balodan bahsediyorum. Tabii ki saldırıdan bahsediyorum. Wrath hâlâ iyileşme sürecinde ve pullu tanrılarınıza dua etseniz iyi olur ki intikam talep etmesin.”

Kardeşinin huysuzluğu beni ilgilendirmiyor.

Ağzım şeytani bir şekilde kıvrıldı, dişlerimin bir kısmı göründü. Bu, ejderhaların hoşuna giden bir şey değildi. Dişlerini göstermek, kılıç çekmeye benzerdi.

"Seni diri diri derini yüzüp, derinden karısı için güzel çizmeler dikerse, belki farklı düşünürsün."

En azından güzel olacaklarını düşünüyorsun.

"Keyifsizsin galiba, değil mi?"

Tekrar homurdandı, kutup rüzgarı buz parçalarını havaya savurdu ama sessiz kaldı. İnatçı, lanet olası yaratık. Yavruyken de küçük pençelerini aynı şekilde saplardı. Yüz yıl sonra pek bir şey değişmemişti.

"Hectaurus'un neden saldırdığını açıklayın, yoksa sizi Öfke Hanedanlığı'na teslim etmek zorunda kalacağım."

Sanki buna izin verecekmişim gibi, şeytan. Alfa, birkaç ay önce savaştığı başka bir yaratık tarafından enfekte edildiğine inanıyor. Kuzey ormanlarında dolaşan iğrenç yaratıklardan biri. Sürünün geri kalanına olanlar ise içgüdüseldi.

Bu vahşi coğrafyada birçok canavar ve küçük iblis cesaretle dolaşıyordu. Bir ejderhanın savaşmak veya öldürmek istediği herhangi bir yaratık hakkında iyi bir tanım elde etmek çoğu zaman sonuçsuz bir girişimdi; neredeyse tamamen avı alt etmeye odaklanmışlardı, ama yine de

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

denemeye değerdi.

“Hangi yaratıkla savaştı? Şeytanla mı? Cehennem canavarıyla mı? Şekil değiştiren bir yaratıkla mı? Periyle mi?”

Silvanus'un kuyruğu karda savruluyordu. Pençeleri ve dişleri olan bir kuyruk.

"Bu da seçenekleri çok güzel bir şekilde daraltıyor."

Silvanus alaycı sözleri umursamadı. Bunun bir önemi yoktu. Yaratık savaşta yok edilmişti.

Bu hiç de şaşırtıcı bir gerçek değildi. Çoğu yaratık bir ejderhayla gerçek bir dövüşten sağ çıkamazdı. Biz şanslıydık. Wrath alt edildikten kısa bir süre sonra gökyüzüne yükseldiler. Avcılarım yaralanarak kurtuldular, ama hepsi iyileşti.

"Alfa'nız bunun münferit bir olay mı yoksa ele almamız gereken bir şey mi olduğuna inanıyor?" Kavgayı hatırladım. "Gözlerin garip bir şekilde büyüdü. Aloysius da oldukça agresifti."

Ejderha bana doğru dramatik bir şekilde kirpiklerini kırpıştırdı.

Peki ya gözlerim, yüce prens? Hâlâ sizi korkutuyorlar mı?

Ona ifadesiz, hiç de eğlenmemiş bir bakış attım, bu da onu sinirlendirdi. Bu gece olağanüstü bir formundaydı.

Aloysius'un huysuz bir yapısı var. Hectaurus'a gelince, onunla ilgilenildi.

Gözlerim o devasa yaratığa dikildi. "Sürgün mü?"

Silvanus sivri kafasını keskin bir şekilde buruşturdu, elmas benzeri pullar kar üzerinde ışık prizmaları yansıtıyordu.

Hectaurus, anlaşmaya aykırı hareket ederek tüm sürünün güvenliğini tehdit etti. Alfa'mız onun boğazını parçaladı ve geriye sadece kemikleri kalana kadar yedi.

Bu vahşetin farkına vardıkça duygularımı yüzüme yansıtmamaya çalıştım. Doğanın kendi yasaları olduğunu kendime hatırlattım. Avcı ya da av. Öldür ya da öldürül. Tek bir zayıf halka herkesi tehdit ediyordu. Merhamet onların anlayışında yoktu; merhamet kavramının kendisi hayatta kalmalarını tehdit ediyordu.

“Peki ya alfa birey Hectaurus’un geçirdiği enfeksiyona yakalanırsa veya bu enfeksiyona maruz kalırsa?”

Silvanus buz gibi bir nefes püskürttü.

Alfa değişmeden kaldı, alfanın iyileştirici büyüsüyle korunuyor ve bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hamle haklıydı.

Bu hepimiz için bir uyarıydı. Onun yasası çiğnendi, cezası hızlı oldu. Alfa bir erkek zayıflık gösteremez. Ya da merhamet.

Bunu o gönderdi.

Silvanus kenara çekildi, tüylü kanatlarını bir kez çırptıktan sonra sakladığı şeyi ortaya çıkardı. Bütün yozlaşmış ve kutsal olmayan şeylerin aşkına, diye düşündüm tiksintimi gizlemeye çalışarak. Karların arasından devasa bir ejderha kafatası fırlamıştı, gümüş kemik diş izleriyle yaralanmıştı.

Sırtımdan aşağıya bir ürperti indi.

Korkunçtu. Hectaurus da sosyalleşmesine yardım ettiğim başka bir yavruydu. Kardeşime saldırmasından nefret ediyordum, ama kemiklerinin tamamen parçalanmış halini görmek...

Dikkatimi hızla beni izleyen Silvanus'a çevirdim.

“Barış teklifini kabul ediyorum. Ancak yaklaşan av, bir sonraki dolunaya kadar ertelenecek. Sürünün bundan sonra tüm anlaşma kurallarına uymasını bekliyorum.”

Bu beni biraz zayıflatırdı ama sadece bir ay sürerdi. Günahlarımı başka yerlerde beslerdim.

Alfa'ya memnun olduğunuzu ileteceğim. Bir sonraki dolunayda antrenman yapmayı dört gözle bekliyoruz.

Buz ejderhasını bir kenara bıraktım ve alfa'sının bana verdiği korkunç hediyeye bakarak bilgileri düşündüm. Her şey düşünüldüğünde, bu olay münferit bir vakaya işaret ediyordu.

Ancak, saldırının makul açıklaması göz önüne alındığında, hissettiğim en önemli duygu rahatlama değildi. Eğer ejderhalarla tek başına savaşacak kadar cesur veya aptal bir yaratık varsa ve bir tür delilikle enfekte olmuşsa, sonunu bulmadan önce kime veya neye saldırmış olabileceği belli değildi. Yaratığın ölmüş olması, tehdidin sona erdiği anlamına gelmiyordu.

Felix'e ormana hasta gibi görünen herhangi bir yaratık olup olmadığını kontrol etmek için bir devriye ekibi göndermesini söylerdim.

Tüylerim diken diken oldu. Bunun kısmen, boş bakışlarla ve vahşice işlenmiş ejderha kafatasının bana bakmasından kaynaklandığına karar verdim. Kaleye döner dönmez, onu onurlandırmak için kraliyet mozolesine, bir mahzene yerleştirilmesini emredecektim.

Ejderha kemiklerini toprağa gömme planı bitince huzursuzluğum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dinmedi. Sanırım bu huzursuzluğun sebebi, hâlâ halletmem gereken Bayan Adriana Saint Lucent meselesiydi.

İlk iş olarak: Felix kuzeyi araştırırken, ben de seçkin bir grup bilim insanını buz ejderhalarını etkileyebilecek herhangi bir hastalık veya rahatsızlık olup olmadığını araştırmakla görevlendirdim, böylece saldırının sebebinin bu olduğundan emin olabildim. Ardından, gereksiz paniği önlemek için çevremdekilerin olaydan tamamen habersiz kalmasını sağladım.

Acil tehdit gerçekten de geçmiş olabilir, ancak çevremde oluşturmak için çok çalıştığım güvenlik duygusunu yerle bir etmek ve panik yaratmak için tek bir makale yeterli olurdu.

Kaleye doğru geri dönerken, Jackson'ın o burnunu her şeye sokan muhabir hakkında söylediklerini düşündüm ve yavaş yavaş bir plan oluşmaya başladı.

Kurulumu birkaç gün sürecekti ama Adriana'nın ejderhalar hakkında dedikodu yaymasını veya hikâyeyi araştırmasını nasıl engelleyeceğimi tam olarak biliyordum.

Ve en iyisi de ne mi?

Bundan kesinlikle nefret ederdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

FOUR
Adriana

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz, Bayan Saint Lucent?"

Yüzü kıpkırmızı olmuş, neredeyse kel ve mizah anlayışından tamamen yoksun olan Wicked Daily'nin baş editörü Bay Gray, zarfı o kadar sert bir şekilde yere fırlattı ki, en sevdiğim düşmanım hakkında yazdığım, özellikle acımasız bir makale olan son skandal raporumun ilk taslağından sıyrıldım.

Teknik olarak tek düşmanım, ama yine de. Bundan kesinlikle nefret ederdi, bu da bu fırtınalı öğleden sonra içimi öyle sıcak, ışıl ışıl bir sevinçle doldurdu ki.

Zorlu bir habercilik haftasının ardından gelen bu rahatlama çok iyi geldi. Buz ejderhalarının saldırısıyla ilgili söylentiler artık yayılıyordu, bu yüzden o haberi şimdilik bir kenara bırakmak zorunda kaldım. Yine de, sadece kendi merakımı gidermek için bile olsa, boş zamanlarımda bu konuya tekrar dalacaktım.

Ryleigh muhtemelen haklıydı; muhbir, beni itibarsızlaştırmak umuduyla rakip bir gazete tarafından kandırılmış olabilirdi. Başka bir gazetenin, rekabeti zedelerken kendi itibarını artırmak için bu kadar ileri gitmesi ilk defa olmazdı. Gazetemiz son zamanlarda, kısmen Prens Açgözlülük'e karşı süregelen düşmanlığım sayesinde oldukça iyi gidiyordu.

Başımı kaldırıp soluk mavi saç tutamımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve Bay Gray'in kafasını mı çarptığını yoksa sorunun retorik mi olduğunu merak ettim.

Ne yazık ki, editörüm entelektüel tartışmalara girmekle tanınmıyordu ve

cevabımı beklerken kaşları inatla kalkık kaldı.

Aptalca bir soru soran birinin karşılığında aptalca bir cevap bekleyeceğine karar verdim. Kalemimi bıraktım ve tüm dikkatimi ona verdim.

"Bu bir zarf, efendim."

İnanılmaz bir şekilde, Bay Gray'in yüzü doğallıktan uzak bir bordo tonuna büründü ve benim -kabul ediyorum- küstahça cevabım karşısında burun delikleri genişledi.

Eğer dikkatli olmasaydı, haber odasının zemininde emboli geçirebilirdi. Ancak işimizin doğası gereği, yazarlardan biri hikâyeye heyecan verici bir yorum katacak ve Wicked Daily'nin satışlarını tüm dünyada yeni zirvelere taşıyacaktı.

Cinayet, seks veya skandal içeren hikayeler kadar iyi satan başka bir şey yoktu, ya da daha iyisi, bu üçünü de içeren hikayeler. Ve eğer bir Günah Prensi de işin içindeyse? İşte o zaman daha da iyi.

Hikayelerin tamamen doğru olup olmaması önemli değildi; önemli olan tek şey algıydı.

Yeni basılmış parşömen üzerinde tüy kalemlerin çıkardığı sesler kesildi, diğer beş muhabir masalarında durakladı, tahta sandalyeler ormanda sallanan ağaçlar gibi gıcırdadı, dedikoduya her an hazır bir şekilde birbirlerine yaklaştılar.

Julian Wren en kötüsüydü; giderek artan gerilime dişlerini geçirmeye ve onu yutmaya hazır görünüyordu. Sivri çenesinden salya akmasını bekliyordum neredeyse. Ona ince bir şekilde kaba bir el hareketi yaptım, bu da Ryleigh'in kahkahayı bastırmasına ve diğer muhabirlerin burunlarından ses çıkarmasına neden oldu.

Ofisimiz, iki katlı bir sıra evin alt katında bulunan küçük, üç odalı bir kiralık yerdi.

Bodrum katına erişimimiz vardı ve ben oranın hortlakların seçtiği yaşam alanı olduğuna ikna olmuştum, ancak ölümsüzleri kendime çekip evlerine davet etmemek için oraya ayak basmayı reddettim.

Zaten yeterince beslenecek ağzım vardı, bir de görünmez davetsiz misafirleri eklemeye gerek yok.

En üst kat rakip bir gazete tarafından kiralanmıştı, bu da ortak merdiven boşluğunda ilginç ve düşmanca toplantılara yol açıyordu. Ana odamızda altı masa vardı; hepsi çiziklerle dolu, eski, birbirine uymayan ve başkalarının

çöpe attığı eşyalardan toplanmıştı.

Küçük arka odada Bay Gray'in ofisi bulunuyordu ve son boşluk ise havayı sürekli iğrenç bir kokuyla dolduran minik bir tuvaletti. Bay Gray, süt ürünleriyle dolu bir öğle yemeğinden sonra gazetesini içeri alıp kapıyı uzun bir saatliğine kapattıktan sonra koku şüpheli bir şekilde daha da kötüleşiyordu.

Kimse ona bağırsaklarının peynire açıkça isyan ettiğini söyleyecek cesarete sahip değildi. Ama ben bu ofis sırrını ona açıklamaya giderek yaklaşıyordum.

Ancak, vücudunun her yerinden adeta buhar çıktığı göz önüne alındığında, bugün o gün olmayacaktı.

"Bu sadece bir zarftan çok daha fazlası, Bayan Saint Lucent," diye dişlerini sıktı Bay Gray. "İkinci bir duyuruya kadar, dedikodu gazetelerinden uzaklaştırıldınız."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Kesinlikle işten atılmıyordum. Hem de bir skandal gazetesinden!

Normalde ne kadar arsız davransam da, bu işi kaybetmeyi göze alamazdım. Ablam ve üvey annem, başımızın üstünde bir çatı olması için benim cılız kazancıma bağımlıydılar.

Ev sahibimiz, bir ödemeyi geciktirirsem bizi hiç düşünmeden evden atardı. Kötü niyetten değil, mecburiyetten. Sadece ailem için değil, birçok insan için de zamanlar hâlâ zordu. Çevremizdeki günahkarlar çeşitli kötü alışkanlıklara aşırı düşkünlük gösteriyor, bu da biriktirdiğimizden daha fazla harcama yapmamıza yol açıyordu. Kimse seçimlerinden pişman değildi; sadece günlük yaşamı çoğunluk için bir mücadeleye dönüştürüyordu.

"Hangi gerekçeyle işten çıkarılıyorum?"

"Başka ne sebep olabilir ki? Prensle olan rekabetiniz."

"Bunlar birkaç tatsız dedikodu yazısı; aralarında rekabet yaratacak kadar ciddi değiller efendim."

"Belki size değil ama Majesteleri bizi yerle bir etmekle tehdit ediyor."

Bay Gray mektubu hızla açtı ve iri parmağıyla Açgözlülük Hanedanı armasını işaret etti. Ben de, üzümlerle dolu kadehin sapına dolanmış, mücevherli gözleri aşırı yeme içmeden kısılmış yılan gibi ejderhaya öfkeyle baktım.

“Majesteleri, son derece yanlış haberlerinizin sadece itibarını değil, aynı

zamanda günah evini de lekelediğini iddia ediyor ve derhal harekete geçilmesini, aksi takdirde gazeteyi sorumlu tutacağını belirtiyor. Prens tehditlerini yerine getirirse kapılarımızı açık tutamayız. Onu kışkırtmayı bırakmanız konusunda sizi uyarmıştım."

Axton'ın en azından "aşırı derecede kötü" kelimesini bilmesi şaşırtıcıydı. Ne yazık ki, lanet olası prens hayatımı bir kez daha mahvediyordu, öyle görünüyordu.

Belki de asıl acıya düşkün olan bendim, bu da beni son derece rahatsız ediyordu.

Şımarık, bencil prensle hiçbir ilgim olsun istemiyordum; tek istediğim onun Yedi Çember'deki düşüşünü izlemekti, hatta daha iyisi, bu düşüşe öncülük etmekti.

Beklediğimden çok daha zorlu bir iş olduğu ortaya çıktı.

Görünüşe göre, krallıktaki herkes onun çapkınlıklarına ve gösterişli partilerine bayılıyor, onu son derece çekici ve mesafeli buluyordu.

Prens Açgözlülük, "mükemmel, ulaşılamaz bekar" olarak lanse ediliyordu. Başkalarının sahip olmayı hayal ettiği zenginlikleri, günahını beslemek adına ne kadar sık israf ettiğini umursamayan biriydi.

O, sefahat ve savurganlığın, aşırıya kaçmanın somut örneğiydi.

Ve onun temsil ettiği her şeyden nefret ettim.

Verdiği partilerden biri tüm mahallemi bir ay boyunca doyuracak kadar yemek getirirdi. Yine de misafirleri sunulan lezzetlerin farkına bile varmazlardı.

Yedi Çember'deki herkes zengin değildi, ama mahallemdeki işçi sınıfından vatandaşların çoğu imkansız görünen masallara inanıyordu. Umut dolu hikayelere.

Yoksulluktan zenginliğe uzanan bir yolculuk ve gerçek aşkın sınıf, mevki, rütbe ve diğer toplumsal engelleri aşabileceği fikri. Sanki bunlar aşılması gereken küçük engellermiş gibi, zenginleri kendi özel dünyalarında bir arada tutmak için inşa edilmiş devasa duvarlar değilmiş gibi.

Bir zamanlar ben de o hayal dünyasına kapılmıştım.

Bir daha tekrarlayacak kadar aptal olmadığım bir hata.

Ablam bana alaycı dedi ama ben bunu mantıklı olmak ve yanılgılara kapılmamak olarak gördüm.

Prens Açgözlülük, yaklaşık on yıl önce, henüz on dokuz yaşındayken ve sadece kısmen alaycı olduğum zamanlarda gizlice kurmuş olabileceğim tüm

hayallerimi benden almıştı.

Bunu bilmiyordu ya da umursamıyordu. Geleceği sınırsızdı, ölümsüz hayatı büyüleyiciydi.

Ryleigh, bu sabah bana ve diğer iki muhabire, prensin azizler aşkına bir gelin bulmak için bir yarışma düzenlemesi çağrısında bulunan sekiz yeni dilekçenin dolaştığını söylemişti. Zevk düşkünlüğünün baş prensi olan Şehvet Prensi bile Yedi Çember'deki çöpçatan anneler arasında bu kadar ilgi çekmemişti. Herkesin konuştuğu tek şey Açgözlülük Prensi'ydi.

Sanki yüzyılın ödülüymüş gibi.

Lanetli diyarın tamamı onun büyüsünün etkisi altındaydı; diğer çevrelerden soylu aileler bile, günahlarının örtüşüp örtüşmediğine bakmaksızın, varisleri için onunla avantajlı bir evlilik yapmak istiyorlardı.

Gabriel Axton, yıllar önce yaşadığım düşüşte oynadığı rolü hatırlama nezaketini bile göstermedi. Ama ben asla unutmayacağım.

"Gerçeği haber yapmanın cezası ne zamandan beri geçerli?" diye editörüme meydan okudum.

Bay Gray, bana buz gibi bir bakış fırlatarak, oldukça etkileyici bir şekilde şu alıntıyı yaptı: “‘Prens'in nazlanmaya çalışıp feci şekilde başarısız olması şaşırtıcı değil. Açgözlülük, kardeşlerinin en zekâsız olanıdır.’ Tanıdık geliyor mu?”

Yazdığım onca şey arasında en kırıcı olanı neydi? Ya da Axton'ın Tembellik Prensi'nden bile daha tembel olduğunu iddia eden son makale? Axton'ın günahının kendininkinden çok kardeşinin günahına benzediğini iddia etmek, yapabileceğim en büyük hakaretti.

Arkamızdaki eski kapı gürültüyle açıldı ve içeriye buz gibi bir hava doldu, masamdaki kağıtları kıpırdattı ama dikkatimi patronumdan ayırmadım.

Bay Gray'in bu absürtlüğe gülümsemesini veya kahkaha atmasını, her şeyin şaka olduğunu söylemesini ve son taslağımla devam etmemi bekledim. Makalelerim ödüllü yazılar olmayabilir, ama eğlenceliydiler ve çoğu zaman gazetemizin satışına yardımcı olarak ayakta kalmamızı sağlıyorlardı.

Gülümsemediğinde, onunla neredeyse göz hizasına gelecek şekilde kendimi yukarı çektim.

“Yalan nerede? Utangaçlık numarası yapmada başarısız oldu ve bence Açgözlülük, yedi prensin en zekâsız olanı.”

Ryleigh yumruğunun içine öksürdü, ama ben o kadar sinirliydim ki ona bakmaya bile tenezzül etmedim.

"Açgözlülüğün, savaş veya strateji konusunda Öfke'nin zekasına, oyunlardaki Kıskançlık'ın kurnazlığına veya Gurur'un olağanüstü odaklanma yeteneğine sahip olmadığını unutmamak gerekir. O sadece günahına düşkünlük gösterir, yağmalama ve talan etme yoluyla kendini tatmin eder. Bunlar övünülecek özellikler sayılmaz."

"Kimse mükemmel değil canım," diye araya girdi arkamdan gelen kalın bir ses. "Ama senin fikrin kişisel, gerçeklere dayanmıyor."

Bu, insanı kışkırtan ve baştan çıkaran, her türlü karanlık fanteziyi uyandıran, alçak tonda bir sesti.

Bunu bilirim; çünkü bu durum sık sık cinayet ve parçalama fantezilerimi beslerdi.

Öfkem patlamadan önce sadece bir an için kaskatı kesildim, bakışlarım koridorun karşısındaki Ryleigh'in gözleriyle kesişti. Öksürük mü? diye düşündüm ona, yüzümdeki şaşkın ifadeyi okuduğunu biliyordum.

Ryleigh, nezaket göstererek bakışlarını başka yöne çevirdi; mürekkep hokkasıyla oynarken ve suçlayıcı bakışlarımdan kaçınırken, kendi yazdığı makaleyi birdenbire çok ilginç bulmuş gibiydi.

Odaya bir kez daha acımasız bir bakış fırlattım. Zavallı iş arkadaşlarımın hiçbiri, varoluşumun belası olan şeyin küçük ofisimize girdiğini bana söylememişti. Zaten söylemezlerdi de. Hepimiz gazete için en çok parayı kazanmak konusunda birbirimizle hafif bir rekabet içindeydik, bu da oldukça düşmanca bir çalışma ortamı yaratıyordu. Ancak Ryleigh ve ben asla rekabet etmedik.

Editörüm de dahil olmak üzere tüm iş arkadaşlarım saygıyla başlarını eğdiler.

Derin bir nefes aldım, nezaket gereği yapmam gerekenlere razı oldum.

Yavaşça arkamı dönüp, azizler tarafından terk edilmiş o prense baktım; dudaklarında beliren o zafer dolu sırıtıştan nefret ediyordum, dikkatim soğukkanlı bir değerlendirmeyle onu süzdüm.

1.80 santim boyundaki adam, şık takım elbisesinin içinde kaslı kolları kavuşturmuş, tembelce kapı çerçevesine yaslanmış, ela gözleri zafer kazanmışçasına üzerimde gezinirken, perişan haldeki altın kahverengi saçları sanki birinin yatağından yeni çıkmış gibi darmadağınık bir halde duruyordu.

Kraliyet ailesinin sefahat ve aşırı düşkünlüğünün mükemmel bir örneği.

En azından kendi zihninde efsanevi bir aşık.

Kazandığını sanıyorsa, fena halde yanılıyordu.

Küçük savaşımız daha yeni başlıyordu.

Rütbesinin gerektirdiği protokole aykırı olarak, hafifçe reverans yaptım ve o karşılık vermeden tekrar ayağa kalktım.

Dudaklarının kenarında alaycı bir eğlence ifadesi belirdi.

"Majesteleri, biz söylentileri ve dedikoduları aktarıyoruz. Tüm saygımla belirtmek isterim ki, bunların hepsi duyumdan ibaret ve sadece birer görüşten ibaret."

"Ancak Bayan Saint Lucent, sizin görüşünüz bugünlerde neredeyse tamamen kurgudan ibaret."

"Diğer magazin yazarlarının da hikayelerini abartmadığını mı iddia ediyorsunuz?"

“Diğer köşe yazarlarını tartışmıyoruz. Sadece sizi.”

“Tam da mesele bu, Majesteleri. Sadece ben işimi yaptığım için aranıp cezalandırılıyorum.”

"Yani işinizin gerçekleri değil, kurguyu yazmaya dönüştüğünü kabul ediyorsunuz."

“Benim işim gerçeği alıp eğlenceli hale getirmek. Ve evet, bence bu amaca hizmet etme konusunda fikrim tamamen geçerli.”

"Ancak, gerçeklere dayanmayan ve gerçekmiş gibi gösterilen bir şeyin basılıp tüm dünyaya sunulması durumunda durum değişir. İşte bu, Bayan Saint Lucent, iftira kapsamına giriyor."

O kendini beğenmiş herif, savından fazlasıyla memnun görünüyordu. Ancak iş arkadaşlarım ve editörüm, ateş hattından uzaklaşmaya hazır gibiydiler.

Tabii ki, salyaları akan Julian hariç. O salya akıtan sülük, günlüğüne çılgıncasına notlar karalıyordu. Ofis kapanmadan önce günlüğü masasından kapıp yakmayı aklıma not ettim.

Öne çıkan konuya odaklandım ve Prens Açgözlülüğü boğma isteği geçene kadar sessizce saydım.

"Açıkça söylememe izin verirseniz—"

Burun kıvırdı. "Sanki hiç susmuşsun gibi. Şimdi de susma, tatlım."

Onun düşmanca sevgi sözcüğünü görmezden gelerek derin bir nefes aldım.

"Dediğim gibi, varsayımlarımın hiçbirinde beni haksız çıkarmayı henüz başaramadınız. Gizli saklı davranmayı başardığınıza inanmıyorum. Lütfen bunun nasıl bir kurgu olduğunu bana açıklayın."

Kollarımı kavuşturup bekledim.

Prensin çenesindeki bir kas seğirdi ama sessiz kaldı.

Zafer hiç bu kadar tatmin edici olmamıştı. Kazanırken bırakmalıydım ama bıçağı biraz daha derine saplamaktan kendimi alamadım.

“Anlaşılan asıl sorun, hassas bir noktaya dokunmuş olmam, Majesteleri. Ama şaşırdığımı da söyleyemem. Erkek egosu evrendeki en kırılgan şeylerden biridir. Küçücük bir darbe bile onu cam gibi kırar. Belki de bu benim kurgum değil, sizin nefret ettiğiniz gerçektir. Kimsenin size gerçekte ne hissettiğini söyleyeceğinden şüpheliyim. Kamusal veya özel hayatınızla ilgili herhangi bir konuda.”

Umursamaz gülümsemesi bozulmadı, ancak gözlerindeki parıltı tehlikeli bir şeye dönüştü. Sevişmelerine yönelik ince göndermeyi kesinlikle anlamıştı.

Açgözlülük Prensi Gabriel Axton artık iyice sinirlenmişti.

En azından bu, istemeyerek de olsa paylaştığımız duygulardan biriydi.

Oysa düşmanların ortak nokta bulamayacağı sık sık söylenirdi.

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı, bakışları bu harekete odaklandı. Axton en azından bu hareketin savaşının henüz kazanılmadığı anlamına geldiğini anlayacak kadar akıllıydı.

Onu kendi kişisel tatminim için daha fazla kızdırmayı çok isterdim ama artık susmam gerekiyordu. Ortada çok önemli faktörler vardı ve bunların arasında gururum da yoktu, bu yüzden dilimi ısırmaya yemin ettim. Şimdilik.

Elbette beş dakika aynı odada kalsak birbirimizi öldürmeyiz.

Prens farklı hissediyor gibiydi. Yaslandığı yerden doğruldu, vücudu saldırmaya hazır bir yırtıcı gibi gerildi. Kayıtsızlık maskesi tamamen düşmüştü.

Artık tamamen ateş gibiydi, hiç buz kalmamıştı.

"Doğrusu, sıkıcı köşe yazılarınız umurumda bile değil, Bayan Saint Lucent. İftira ise bambaşka bir konu. Özellikle günah evimi olumsuz etkileyen açık yalanların basılmasına asla tahammül etmeyeceğim."

"BEN-"

“Benim yaptıklarım hakkındaki görüşünüz sadece bir görüştür,” diye

devam etti, cevabımı beklemeden. “Beni röportaj yapmadığınız veya fiziksel olarak orada bulunmadığım ve her eylemi yüksek sesle açıklamadığım sürece, sonuçta gerçek hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz. Bildiğinizi iddia etmeniz yanıldığınız noktadır. ‘Prenslerin en zekâsızının o olduğuna inanıyorum’ yazmak iftira olmazdı. Bu, okuyucuları görüşünüzden bahsettiğiniz konusunda uyarırdı. Bunun yerine, bunu bir gerçekmiş gibi sundunuz. Ve benim itiraz ettiğim nokta da bu.”

Tartışmak istedim ama yapamadım. Kesinlikle haklıydı.

Bir kereliğine de olsa.

Beni soğuk bir şekilde süzdü, dikkati soluk renkli yün elbisemden geçip yıpranmış siyah botlarıma indi, sonra tekrar yukarıya, yüz ifadesi okunamaz bir hale geldi.

Prens, daha önce iş için katıldığım kraliyet partileri dışında beni hiç aramamıştı ve belli ki beni sıradan bir vatandaş gibi giyinmiş görmeye alışık değildi.

Yıllar boyunca çeşitli söylentiler duymuştum; Değişen Adalar'dan geldiğime veya cadılarla uzaktan akraba olduğuma dair fısıltılar... Bu durum, cadılar ve iblisler birbirlerinin yeminli düşmanları olduğu ve soyluların dedikoduları açıkça paylaşmam konusunda bana daha da az güveneceği için, itibarım ve kariyerim açısından özellikle zarar vericiydi. Bu yüzden kendimi soylu bir aile üyesi olarak göstermek için elimden gelen her şeyi yapmış, çoğu zaman başkalarını benim de onlar kadar ayrıcalıklı bir ortamda büyüdüğüme inandırmıştım.

Onların dünyasına ve sırlarına giriş yapmak gerekiyordu.

Ancak bu gibi zamanlar, gerçekte kim olduğumu ortaya çıkardı. Ve Axton bundan pek de etkilenmiş görünmüyordu; birbirimiz hakkında paylaştığımız o lanet olası düşünceye bir yenisi daha eklenmişti.

Çenemi sıktım, tehlikede olan şeyin ailemin güvenliği olduğunu hatırladım. Bu, başka bir tartışmaya girmekten benim için daha değerliydi.

"Belki de House Envy'ye katılmayı düşünmelisin," dedi, fazlasıyla kayıtsız bir şekilde.

Beni kışkırtıyordu.

Biliyordum.

Derin bir nefes alan meraklı muhabirlerin ofisi bunu biliyordu. Ve yine de…

"Neden böyle bir şey yapayım ki?" diye sordum.

Sanki sorum ona odanın karşısına geçme izni vermiş gibi, prens aniden karşımda belirdi, eğilip sesini alçaltırken dudakları neredeyse kulağımın dibine değiyordu.

"Açıkça kıskançsınız, Bayan Saint Lucent. Yatağımı ziyaret etmek isterseniz söyleyin. Bu kadar üzgün bir haldeyken, bariz arzunuzu yerine getirebilecekken sizi yalnız bırakmak istemem."

İçime yeni bir sinir dalgası çöktü. Prens her ağzını açtığında, onun bencil bir aptal olduğu yönündeki varsayımlarımın doğruluğunu kanıtlıyordu.

Ben onun botuna basmak ya da onu dizlerinin üzerine düşürmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, geri çekildi ve dikkatini Bay Gray'e çevirdi.

“Bayan Saint Lucent’i kadroda tutun—dedikodu dışında her konuda başarılı olacağını düşünüyorum. Belki de paylaşacak çok fikri olduğu için bir tavsiye köşesi olabilir.” Bir an duraksadı, bu da beni hemen tedirgin etti. “Romantizm onun güçlü yönü olabilir.”

Yüzümdeki dehşeti hızla sildim, editörümün düşünceli bir ifadeyle gür kaşlarını kaldırarak bana ilgiyle bakmasıyla nabzım hızlandı.

Aşk üzerine bir tavsiye köşesi yazmak, her hafta yazabileceğim en kötü şey olurdu.

Üzerimdeki belirgin ilgiyi hissettim ve Axton'a doğru baktım. Lanetli prens beni dikkatle izliyordu, gülümsemesi saniye saniye daha da şeytani bir hal alıyordu.

Birden anladım.

Axton bunun nefret edeceğimi biliyordu; karşı saldırısını dikkatlice seçmişti. Bugün buraya işimi almak umuduyla gelmedi; beni yok etmek için çok daha kurnaz bir planla geldi. Sandığımdan çok daha stratejik olduğunu kanıtladı. Azizler ona lanet etsin.

Bu zekice hamle için ona asla takdirimi sunmaktansa, kazıkta yanmayı tercih ederim.

Onun gece hayatının karmaşasının yaşandığı bölgenin altına bile ayak basmamış olduğunu bildiğim halde, neden ta Matbaacılar Sokağı'na kadar gelip mesajı bizzat kendisinin ilettiğini merak etmiştim.

Şimdi her şeyi çok net anladım. Amacı, planının gerçek zamanlı olarak nasıl geliştiğini görmekti. Muhtemelen daha sonra bu büyük zekâ gösterisinin anısını hatırlayarak kendini şımartmak içindi.

O düşüncenin ardından gelen görüntüyü anında zihnimden sildim.

“Aslında, Bay Gray,” diye devam etti, ben daha da sinirlendikçe gözleri sessiz bir kahkahayla parıldıyordu, “çevremdeki insanların Miss Match'e veya Lady Lovestruck'a yazmaları fikri hoşuma gidiyor. Ayrıntıları size bırakıyorum. Ve tabii ki Miss Saint Lucent'e de. Sonuçta, o son derece yaratıcı bir hayal gücüne sahip olan kişi.”

"Majesteleri, hayal gücümün dikkate değer bir şey olmadığını size garanti ederim."

"Utangaç davranmayın, Bayan Saint Lucent. Daha geçen hafta Jackson Rose bana birlikte geçirdiğiniz zamanlardan bahsediyordu; Arsenal balosunda onda oldukça iyi bir izlenim bırakmışsınız."

Yüzüm kızardı. Bir kürek ödünç alıp Jackson'ı derin, karanlık bir çukura gömecektim.

“Pekâlâ, sanırım işimiz bitti.” Bana bir zafer gülümsemesi daha fırlattı. “Harika bir akşam geçirmenizi dilerim, Bayan Saint Lucent. Romantik tavsiyelerinizi okumayı dört gözle bekliyorum. İşe yarayabilir. Tüm o baştan çıkarma ve flört etme işlerim düşünüldüğünde.”

Prens Açgözlülük bana göz kırptı, sonra geldiği hızla ofisimizden çıktı ve beni sessizce öfkeyle baş başa bıraktı.

Zihnim karmakarışık bir halde arkasından bakakaldım. Şeytanın kurabileceği tüm hain planlar arasında, kurnazca bir hassasiyetle benim kişisel cehennemimi seçmişti.

Etkilenmeli miydim yoksa çığlık atarak uçuruma mı kaçmalıydım, emin değildim.

Hemen daha iyi bir alternatif düşünemezsem, gerçekten de tuzağa düşmüştüm.

“Öyleyse bu iş tamam,” dedi Bay Gray, odanın sonundaki ofisine doğru ilerlerken. “Personelden kısa süre içinde bazı sorular toplayacağız ve ilk Miss Match makalesini iki gün içinde basacağız.”

Editörümün peşinden koştum.

"Sayın beyefendi, tüm saygımla belirtmeliyim ki, ilişki tavsiyesi vermekten anlamıyorum."

Bay Gray kapısının önünde durdu ve omzunun üzerinden bana baktı.

"Öyleyse, baskıya geçmeden önce bunu halletmenizi öneririm. Romancı olmayı umuyordunuz, değil mi?" diye sordu. "Bu yetenek işinize yarayabilir. Onları birer karakter gibi düşünün."

Bir zamanlar, heyecan verici gizemler yaratıp dünyaya kaçmayı ve

bunları paylaşmayı hayal ederdim. Şimdi ise zamanımın tamamını ailemi doyurmaya ve barındırmaya ayırıyordum, gerçekleşmeyebilecek hayallere dalmaya değil.

Ben sessiz kalınca, editörüm yüzünde açıkça belli olan hayal kırıklığıyla başını salladı.

“İlk taslağı yarın öğleden sonra masamda bekliyorum, Bayan Saint Lucent. Son teslim tarihini kaçırırsanız, işe gelmenize gerek yok.”

FIVE

Prince Gluttony

"Ya diyarın tarihindeki en yoğun nefret dolu seksi yaşayacaksın," diye mırıldandı Şehvet Prensi karşımda oturan koltuktan, "ya da—"

Prens Kıskançlık, imza kokteyli olan Karanlık ve Günahkar'ı karıştırırken, alaycı bir düşünce ifadesiyle böğürtlen ve burbonundan bir yudum alırken, "Onu hadım edecek," dedi.

“Benim tahminim hadım edilme.” Şehvetin kömür rengi gözleri karanlık bir eğlenceyle parladı. “Özellikle de bugünden sonra.”

Kardeşlerimin iğneleyici sözleri keyfimi bozamazdı.

En sevdiğim pub'daydık—Ox & Raven, karanlık, eski bir yerdi; rustik kirişleri, çiziklerle dolu masaları, asık suratlı müşterileri, yıllardır silinmemiş geniş tahta zeminleri ve tüm lanet olası alemin en iyi yemeklerini sunuyordu.

Ox & Raven'da kimse bana kraliyet mensubu gibi davranmadı; burada sadece Gabriel Axton'dım, çoğu kişi için Axton, Açgözlülük Prensi değil. Bu da saraydaki görevlerim dışında her şeyin böyle olmasını tercih ettiğim bir durumdu.

Meyhane, kalenin merkezine yeterince yakındı, bu yüzden sık sık kalabalık mekânda keyifli vakit geçirmek için oraya giderdim ve sarayımın bu aralar nasıl olduğunu öğrenmek için diğer müşterilerin konuşmalarını dinlerdim.

Uzun yıllar boyunca, yakın zamanda kırılan tüm diyarı kapsayan bir lanet yüzünden erzak bulmak neredeyse imkansız hale gelmişti. Yedi Günah Çemberinin her biri bu lanetten etkilenmişti, ancak zaman geçtikçe ve her şey eski haline dönmedikçe, görünüşe göre hepimizin kendi başımıza kırması gereken farklı büyüler de vardı.

Envy, yakın zamanda kendi çevresinin özel lanetini sona erdirmek için ölümcül bir oyuna katıldı, ancak casuslarımdan onun bunu nasıl başaracağına dair yalnızca çok küçük ayrıntıları biliyordum.

Kardeşlerimle aramızda bazı ev sırlarını saklıyorduk, bu da bölgemdeki sorunu kendi başıma çözmek zorunda kaldığım anlamına geliyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Dünyamız üzerindeki ana lanet kırılınca işler biraz düzelmişti, ama çevrem olması gerektiği gibi çalışmıyordu, bu yüzden günahıma doydum ve fazla gücü, olumsuz etkileri bir nebze olsun hafifletmek umuduyla en çok etkilenenlere yardım etmek için kullandım.

Ama ben asla özverili davranışlarımı kabul etmem.

Ben, ölümlülerin efsanelerindeki büyük kötü adamlar ve canavarlar olan Kötülerden biriydim. Günahı, ahlaksızlığı ve kötü oyunları benimseyen, ölümlüleri yataklarımıza çekmek için baştan çıkaran ve kışkırtan, böylece ruhlarını bize satmalarını sağlayan karanlık prenslerden biriydim.

Haberlerde öyle iddia ediliyordu.

Ama bunlar başka bir günün hikayeleriydi.

Bugün biraz oyalanmanın tadını çıkarabileceğimiz bir gündü.

Bu akşam Ox & Raven'a vardığımda, Envy ve Lust zaten beni bekliyorlardı.

Bölgeme habersizce geldikleri için ve bu teknik olarak bir savaş eylemi olduğu için onlara savaş ilan edebilirdim, ancak onları geçen ay Envy'nin nişan balosundan beri görmemiştim ve aralarındaki şakalaşmalardan keyif alıyordum.

Sevimli pislikler.

“Yüz ifadesini görmeliydiniz.” Eskimiş deri koltukta oturan kardeşlerime sırıttım, kadehim neredeyse ağzına kadar dolu şeytan üzümü şarabıyla. “Harika bir hamleydi. Keşke Camilla da orada olup zaferimi bir tabloyla ölümsüzleştirebilseydi.”

“Zafer.” Kıskançlık homurdandı. “Senin aptallığın şaşırtıcı ama

eğlenceli.”

“Biliyor musunuz, en eğlenceli şey ne olacak? O berbat muhabirin ilişki tavsiyesi vermeye çalışmasını izlemek. Romantizmden ya da anlamlı bağlar kurmaktan hiç anlamıyor.”

“Sen de mi?” Lust’ın sırıtışı daha da genişledi. “En son ne zaman birine kur yaptın ve ailesiyle tanıştın?”

Envy, "Yattığın üçüzler anlamlı aile bağları kurmak olarak sayılmaz," dedi.

Lust neredeyse içtiği içkiyle boğulacaktı.

"İkiniz de çok komiksiniz," dedim Lust'ın hırıltılı sesini duymazdan gelerek.

Kıskançlık, kardeşimizin sırtına gerekenden biraz daha sert bir şekilde yumruğunu indirdi ve Şehvet, aralarındaki masaya hanedan hançerini sapladığında karanlık bir şekilde güldü.

Hanedan hançerleri aslında Cehennem Prensi'ni öldüremezdi, ama iyi yerleştirilmiş bir bıçak darbesi, gitmek istemesek bile bizi kendi Günah Evimize geri gönderirdi.

Şehvetin öfkesi uzadıkça, kıskançlığın gülümsemesi meydan okumaya dönüştü.

Eğer müdahale etmeseydim, bu aptallar yemekten önce kavga ederlerdi.

"Gerginliği dağıtmak için, 'Açgözlülüğün kumarhane cehennemlerinden on tanesine bahse girerim ki, hafta sonuna kadar kapımı çalıp özür dileyecek' dedim."

“Sen tam bir saçmalıksın.” Şehvet sonunda dikkatini Kıskançlıktan ayırıp bana yöneltti. “Ve ciddi miktarda para kaybetmek üzereyim.”

“Kendime güveniyorum. Ve sen de onunla çok uzun zamandır takılıyormuşsun gibi konuşuyorsun.” Çenemi Envy'ye doğru çevirdim. Kardeşlerim tehditkar bir sırıtışla dişlerini gösterdiler ama umurumda değildi.

Bayan Saint Lucent'in yeni görevine duyduğu dehşeti hatırladıkça sevincim daha da artıyordu. Kardeşlerim yıllardır sürekli olarak bu yaramaz kızla birlikte olacağım diye alay etseler de, ona karşı gizli bir sevgim yoktu. Sadece aramızdaki özel savaşı kazanmayı diliyordum.

Adriana yıllardır kamuoyu önünde itibarımı yerle bir ediyordu ve ben de bu anı adeta sonsuza dek planlamıştım. Rakibimi sonunda alt etmenin her saniyesinin tadını çıkaracaktım.

Bu zafer, özellikle iki yönlü olduğu için çok daha tatlıydı.

Jackson, buz ejderhalarına olan hayranlığının yanı sıra korkunç flört girişimini de bildirdiğinde, her iki sorunu da aynı anda çözmek için ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

“Bayan Saint Lucent’in dizlerinin üstünde, gözlerinde o nefret parıltısıyla yalvarışını görmek…” İçimden bir ah çektim. “Hiçbir şey bunun kadar iyi hissettirmeyecek, size söz veriyorum.”

"Tabii ki, eğer o çok farklı şartlar altında diz çökmüş olsaydı ve yalvaran kişi siz olsaydınız durum farklı olurdu," diye şaka yaptı Lust.

“‘Nefret dolu seks en iyisidir’ şeklindeki yanlış inancının aksine, sevgili kardeşim, onu cinsel organıma yaklaştırmazdım.”

“Kesinlikle ısırıp koparırdı.” Envy’nin zümrüt yeşili bakışları, kış birası dolu kupalarla birlikte bize doğru gelen yemek tabağını takip etti. Bu, sadece bu tavernada bulunan baharatlı bir lager birasıydı ve kardeşlerim neredeyse her hafta Ox & Raven'ı ziyaret edip doyasıya içmek için bahaneler buluyorlardı.

Hatta bizim yaptıklarımıza en az tahammül eden Wrath bile, fırsat buldukça meyhaneye uğrardı.

Sahibi ve aşçısı, önümüze dumanı tüten tabakları ve baharatlı biraları koydu.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mıydı, Axton?" diye sordu, önlüğünün bel kısmından çıkardığı bir bezle ellerini silerken.

"Hayır, teşekkür ederim Shirlee."

Ona yiyecek ve içecek masrafının üç katından fazla para verdim, çünkü kocası geçen hafta ayağını kırdığı için evde özel bakıma ihtiyacı olan çocukları olduğunu biliyordum. Kraliyet şifacısına da teklif etmiştim ama reddetmişlerdi.

Shirlee, madeni paraların bolluğuna dudaklarını büzdü ama bana minnettar bir şekilde başını salladı.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver. Barn'a hesap açtırırım."

Daha fazla kış birası sipariş ettiğimizde daha fazla para bırakırdım, ama görevimi yerine getirerek aksini iddia ettim, sonra da önümdeki pub yemeklerine odaklanıp derin bir nefes aldım.

Bu yemeğe evlenme teklifi edebilseydim, ederdim.

“Tanrıların kemikleri.” Envy çatalını kaptı. “Bu mutfakta ne tür bir sihir kullanıyorlar acaba?”

“Sihir yok. Sadece nesilden nesile aktarılan bir kuzey tarifi,” dedim. “Emilia birkaç hafta önce ziyarete geldi ve çok beğendi.”

Envy homurdandı. "Kayınvalidemiz Shirlee'yi tarifi vermeye ikna etti mi acaba?"

"Hiç de öyle değil. Shirlee mutfağa kadar kahkahalarla güldü."

Envy'nin sırıtışı daha da genişledi; baldızımıza olan düşkünlüğü, zırh gibi taktığı kayıtsızlık maskesinin ardında her zaman kendini gösteriyordu. "Sanırım Emilia bunu iyi karşıladı."

Emilia öyle yapmıştı. Yemeğe dalmış ve hemen malzemeleri belirlemeye çalışmıştı; Öfke Evi'ne döndüklerinde yemeği yeniden yapmak istiyordu. Ben de neredeyse kocası kadar eğlenerek izlemiştim ama anın tadını çıkarmak için sessiz kalmıştım.

Çıtır çıtır altın rengi kabuklu lezzetli börekler, gerçekten de dünyanın en iyi yemeğiydi. Yemekler basit, sade ve lezzetliydi. Sadece tavuk, doğranmış soğan, havuç ve kereviz, kıyılmış sarımsak, taze kekik dalları, tuz, karabiber ve bir miktar beyaz şarap.

Yıllarca süren ısrarlı ikna ve yalvarmaların ardından nihayet mutfağa girip akşam yemeği hazırlıklarına yardım etmeme izin verildi ve sırrın Shirlee'nin tavuk göğsü yerine biberiyeli tereyağıyla kızarttığı tavuk butlarında olduğunu keşfettim. Bu, sosun lezzetine eşsiz bir zenginlik katıyordu.

Şatomda sunulan daha gösterişli yemeklerin herhangi birine kıyasla, pub yemeklerini her zaman tercih ederim. Bir keresinde Shirlee'ye Günah Evi'mde çalışmak isteyip istemediğini sormuştum ve o da yüzüme gülerek, en büyük kızıyla evlenmemi ve sonra konuşacağımızı söylemişti. Aileye gelin olarak girmekle ilgili şaka yaptığını biliyordum, ama en kötü kader de olmazdı.

Bir bakıma, beni reddettiği için rahatlamıştım. Bu eski meyhaneyi çok severdim ve renkli sahibi ve aşçısı olmadan aynı olmazdı.

Yemeğimin yarısını yedikten sonra, kış birasından derin bir yudum aldım. Sohbeti hafif tutmaya çalışıyordum ama kardeşlerimin buraya sadece bira ve yemek için gelmediğinden şüpheleniyordum. Hepimizin krallık genelinde görevlendirilmiş casusları vardı. Onların casuslarının neler duyduğunu öğrenmek istiyordum.

"Camilla'dan nasıl ayrıldığına şaşırdım," dedim. "Abi, evde şimdiden sorun mu çıktı?"

Envy'nin yüz ifadesi donuklaştı. "Nişanlım Waverly Green'deki galerisiyle ilgileniyor."

Şehvetin gülümsemesi şeytani bir hal aldı.

Dedikoduyu paylaşmayı çok severdi, özellikle de içimizden birini kızdıran dedikoduları. Bu da demek oluyordu ki, bu iyi bir şey olmalıydı. "Wolf onunla birlikte olduğu için sinirli."

“Ah. Kıskançlık,” diye alaycı bir şekilde mırıldandım. “Günahınızı körüklemek için ne kadar gerekliymiş ama Tanrı aşkına, yumruğunuzu duvara geçirmeye hazır görünüyorsunuz. Camilla sizi nasıl kışkırtacağını gerçekten biliyor.”

Envy kupasını daha sıkı kavradı, ancak bunun dışında sinirlendiğine dair hiçbir dış belirti göstermedi.

Onu yeterince iyi tanıyordum ve muhtemelen Camilla'nın ilk sevgilisi olan peri erkeğini nasıl katledeceğini hayal ettiğini biliyordum.

Casuslarımın topladığı bilgilere göre, Wolf son bir aydır Envy'nin evinde kalıyordu. Envy'nin onu uykusunda öldürmemiş olması, yakında evleneceği kadına ne kadar çok düşkün olduğunun bir kanıtıydı. Ama Envy'nin uslu durması da bir yere kadar sürerdi. Onu fazla sınamamamız gerektiğini biz bile biliyorduk.

“Oyunun keyfini ancak kuralları sen koyduğunda çıkar. Öyle değil mi, sevgili kardeşim?” Şehvet, Kıskançlığın darbesinden sıyrıldı ve daha öncekinden daha çok güldü.

"Saçmalıkları bir kenara bırakalım," dedi Envy dişlerini sıkarak, "burada olmamızın sebebi bir söylenti."

“Öyle mi?” Kupamdaki buğulanma izini tembelce takip ettim. Kardeşlerimin haberi bizzat getirmeye gelmesi hiç de iyiye işaret değildi. “Hayır, kendime eş bulmak için bir yarışma düzenlemiyorum. Bu durum tüm krallığın sürekli hayal kırıklığına neden oluyor.”

Kıskançlık ve şehvet birbirlerine ciddi bakışlar attılar.

“Konu buz ejderhalarıyla ilgili.”

Kalp atışlarım damarlarımda kükredi. Wrath ve ben örtbas etme konusunda çok dikkatli davranmıştık.

"Peki ya onlar?"

Bu gece ikinci kez Envy'nin kayıtsızlık maskesi düştü.

"Daha büyük gruplar halinde toplanmaya başladılar."

“Ne kadar da alışılmadık bir durum.” Alaycı bir tonla öne eğildim.

“Belki de çay demliyorlar ve çörek yapıyorlardır. Hava buz gibi oldu.”

"Onların oturup çay içmeye gitmediklerini sen de benim kadar biliyorsun," diye çıkıştı Envy. "Alfa'nın yakın zamanda bir üyeyi öldürdüğüne dair söylentiler var."

Kupamdaki buğu izini takip etmeyi bırakmadım ama içimde donakaldım.

"Söylentilere göre bu bir cezaydı," dedi Lust, beni dikkatle izleyerek. "Ejderhalar anlaşmayı mı bozdu?"

"İkiniz de dedikodu dinlemekten hoşlanmıyor musunuz?" diye sordum.

“Soruyu cevapla, Gabriellis.” Envy'nin bakışları, ses tonu kadar sertti.

"Sen benim çevremdesin," dedim sessizce. "Kimsenin emrine uymam."

Kardeşimin gözlerine bakarken aramızda gergin bir an yaşandı.

Ona karşı Hanedan hançerimi çekmemiştim ama tereddüt etmeden çekerdim ve Envy bunu biliyordu. Kardeşlerimin burada kalmasına sadece kendi ihtiyaçlarıma hizmet ettiği için izin vermiştim.

Ancak misafirperverliğim kısa süreliydi. Özellikle de Evimin sırları söz konusu olduğunda.

Karşılıklı hoşnutsuzluğumuzla çevremizdeki hava buz kesmişti; diğer meyhane müşterileri bize yan bakışlar atıyor, kavga çıkması ihtimaline karşı ellerini silahlarına uzatıyorlardı.

Sonunda Envy koltuğuna yaslandı ve bu hareketle gerginliğin bir kısmını hafifletti.

“Bu söylentileri nereden duydunuz?” diye sordum, eğer sorularını cevaplarsam kardeşlerimi bir yalan konusunda uyarmak istemiyordum. Bir Günah Prensi tam olarak yalan söyleyemezdi, ama biz gerçekleri gizlemenin yollarını buluyorduk. Gölgelerde dolaşan söylentilere göre, Kıskançlık aslında bu kuralı aşmanın bir yolunu bulmuştu ama bu sırrı kimseye açıklamamıştı.

Lust'ın yüz ifadesi alışılmadık bir şekilde ciddileşti. "Casuslarımız."

"İkinizden birinin elinde kanıt var mı?" diye sordum.

“Henüz değil.” Envy ayağa kalktı ve çalışanlar için masanın ortasına fazladan bir bozuk para attı. “Ama bize gerçeği söylemezseniz, onu kendimiz bulacağız.”

“Peki ya?” dedim, ses tonum sertti. “Küçük macerana atıldıktan sonra, seni tekrar çevreme açık kollarla karşılamalı mıyım sence?”

Kıskançlık ve şehvet birbirlerine bir kez daha yoğun bakışlar attılar.

Envy, “Eğer söylenti doğru çıkarsa ve anlaşma ihlal edilirse, pek fazla seçeneğiniz kalmayacak. Uyumluluğu sağlamakla görevlendirilen kişi siz olabilirsiniz, ancak anlaşmayı hepimiz imzaladık” dedi.

Eklediğim o maddeye lanet olsun. Eğer bir davranış ihlali veya antlaşmanın bozulması söz konusu olursa, kardeşlerime istedikleri bir tarihte görüşme hakkı tanıyordu, çünkü bu durum Yedi Çember'in tamamı için bir sorun teşkil edecekti. Yıllar önce akıllıca görünmüştü, ama biraz da gereksizdi. Ejderhaların halkımızı katletmesinden ve antlaşmanın imzalanmasından sonra, hepimiz barışın hüküm süreceğini düşünmüştük.

Artık ani ziyaretlere karşı daha da tetikte olmam gerekiyordu.

Kış biramın geri kalanını bitirdim ve ayağa kalktım. "Boşuna çabalarınızda iyi eğlenceler, sevgili kardeşlerim. Bu akşam için çok daha heyecan verici bir eğlence planladım."

SIX
Adriana

Birkaç saat sonra, tozlu ofis zemininde gölgelerin sürünmeye başlamasıyla solgun ışığın yerini almasına bakılırsa, Ryleigh, "Neşelen canım," dedi. "Hâlâ işin var."

Anlamsız bir ses çıkardım ve önümdeki boş kağıda baktım; lekesiz parşömen, tüm mükemmelliği ve işaretsiz ihtişamıyla benimle alay ediyordu.

Kalemi kağıda ne kadar bastırmaya çalışsam da, hiçbir kelime sihirli bir şekilde ortaya çıkmadı.

Teknik olarak, bir tavsiye yazabilmeliyim. Kurgusal olsa bile. Ama her denememde bir milyon mil genişliğinde bir duvara çarpıyordum.

Normalde, yazma tıkanıklığı yaşadığımda, sıkışmış kelimeleri ortaya çıkarmak için en uçuk cümleleri not alırdım. Boş sayfayla mücadele etmektense yazılanları gözden geçirmek çok daha iyiydi. Ama bu numara şimdi işe yaramıyordu.

Parşömen kağıdına gözlerimi kısarak baktığımda sadece Axton'ın kendini beğenmiş yüzünü görebiliyordum. Çığlık atma isteğim geçene kadar kağıdı bıçaklamayı düşündüm. Bu, iş problemime hiçbir fayda sağlamazdı ama en azından, kısa bir süreliğine de olsa, kendimi daha iyi hissetmemi sağlardı.

"Keşke o lanetli tüy kaleme sahip olsaydım," diye mırıldandım, hâlâ kağıda dik dik bakarak. "Belki de ilişki tavsiyelerini gerçeğe dönüştürebilirdim. Nerede bulabileceğimi biliyor musun acaba?"

“Adriana.”

Ryleigh, dikkatimi yeni ölümcül düşmanım olan boş sayfayla olan bakışmamdan uzaklaştırana kadar masama daha da yaklaştı. On yıl önce, bir olayı yeniden yazma fikrine takıntılı bir şekilde, Lanetli Kalemi bulmaya çalışmıştı. Hiçbir şey gerçekleşmedi, ama arkadaşım kesinlikle benim gizemleri sevdiğim kadar lanetli nesneler hakkında bilgi edinmeyi seviyordu.

“Büyülü bir nesne kullanmak istemezsiniz. Prens Envy'nin oyunuyla ilgili dolaşan söylentilere bakın. Ve bunu yapabilirsiniz. Sadece kendinize güvenmeniz gerekiyor.”

"Neden hep bu kadar mantıklısın?" diye takıldım, dikkatimi yavaşça yukarıya, arkadaşıma çevirerek.

"Gündüzleri ancak makul davranıyorum ki geceleri istediğim kadar sefahat yaşayabileyim. Tıpkı herkesin yapması gerektiği gibi."

"Özellikle bu yeni son tarihle birlikte eğlenmeye hiç vaktim yok."

“Saçmalık. Biraz ara verseydin, iki kat daha hızlı yazardın.”

Ryleigh, elinde kalın kışlık peleriniyle, sevgililerini ve tüm sırlarını kazandıran o göz kamaştırıcı gülümsemesiyle üzerime dikildi.

Ryleigh, sıcak bronz teni, soluk kehribar gözleri ve House Envy'nin dışındaki sakinlerinde kıskançlık uyandıracak kadar uzun, gür koyu saçlarıyla klasik bir güzelliğe sahipti.

Ama o sırıtış, en bıkkın ruhu bile alt üst ediyordu. Bana o çekici yöntemlerini öğretmeye çalışmıştı ama ben berbat bir öğrenciydim ve sonunda pes etmişti.

Ryleigh de aynı şekilde maddi imkan yoksunu olarak hayata başlamıştı, ancak üvey annesinin tüm parasını harcamaması sayesinde küçük bir servet biriktirmişti ve soylulardan son derece lezzetli dedikodular elde etmek için yeteneklerini kullanmıştı.

"Hâlâ işiniz var," diye tekrarladı. "Bu da işin iyi tarafı."

"Çok uzun sürmeyecek."

İçimden bir ah çektim ve boynumu çevirerek öğleden sonra boyunca gerilen kasları gevşetmeye çalıştım. Daha önce, iş arkadaşlarımın hepsi ilk Miss Match köşesi için isimsiz olarak birkaç soru göndermişti, böylece başlayabileceğim bir şeyim olacaktı.

Üstelik bunlar iyi, hatta mükemmel sorulardı; sorun bendeydi.

Zamanımın neredeyse tamamını köşe yazım için yazı yazmak veya

araştırma yapmak, karanlık yerlerdeki muhbirlerle görüşmek ve ardından kız kardeşim ve üvey annemin ihtiyaçlarının karşılandığından emin olmakla geçirdim.

Eden'in on dokuzuncu doğum günü yaklaşırken, artık çalışacak yaşta olduğu kesindi, ancak üvey annem kızının "sıradan bir insan gibi gün boyu çalışmasına" izin vermeyi reddetmişti.

Eden için avantajlı bir evlilik ayarlama umudunu taşıyordu ve Eden'in sanki iyi yetiştirilmiş bir hanımefendiymiş gibi davranması gerektiğini iddia ediyordu.

On dokuz yaşıma geldiğimde, üç kişilik bir ailenin geçimini sağlamak için para kazanmak zorunda kalmıştım. Üvey annem, babamın tüccar olduğunu ve kendisinin soylu bir aileye doğduğunu, bu nedenle babamın yerini doldurmanın benim görevim olduğunu iddia ediyordu.

Eden'in de aynı tüccar kanını taşıması önemli değildi. Annesinin inançlarından dolayı onu suçlamıyordum zaten. Kız kardeşimi çok seviyordum ve babam öldüğünde o sadece dokuz yaşındaydı.

Sophie, küçük kızının ihtiyaçlarını karşılamak için ne gerekiyorsa yapmalıydı. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini anlamak sadece birkaç hafta sürdü. Kilerimiz kırıntılara kadar boşaldı ve günlerce öyle kaldı.

Ailemizin geçimini sağlamak için birimizin devreye girmesi gerekiyordu. Bu yüzden, şu anki pozisyonumu elde edene kadar, bu alandaki tüm magazin gazetelerine ve dergilerine başvurdum.

Dedikodu araştırması yapmak, iş odaklı her etkinliğe katıldığım için, flört veya romantizm gibi boş zaman aktivitelerine çok az zaman bırakıyordu. Sevgililerim oldu ama bunlar hep eğlenceli birer oyalama aracıydı, bir iki geceden daha ciddi bir şey değildi ve hiçbiri dikkatimi uzun süre çekmedi. Dürüst olmak gerekirse, bu kısmen uzun vadeli ilişkiler için uygun olmayan sevgililer seçmemden kaynaklanıyordu. Kalp kırıklığından kaçınmak için bu şekilde çok daha güvenliydi.

Bilgimin son derece yetersiz olduğu bir konuda tavsiye vermek, yıllarca unutmaya çalıştığım o akşamı hatırlamama neden oluyordu.

O duygusal felaketten sonra, kalbimin etrafına tuğla tuğla bir duvar örmüştüm, bir daha asla savunmasız olmak istemiyordum. Şimdi başkalarına yardım edebilmek için o koruyucu bariyeri yıkmak zorundaydım ve bu beni itiraf etmekten daha çok korkutuyordu.

Skandal haberleri yazmak bir şeydi, ama birine duygusal bir krizde

yardımcı olmak bambaşka bir şeydi. Yanlış bir tavsiye, bir başkasının mutluluğunu yok edebilirdi.

Üzerimde inanılmaz bir baskı vardı. Axton hariç, çok kişisel nedenlerden dolayı, diğerleri için sadece en iyisini diledim.

“Aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sadece nefret ve ara sıra şehvet biliyorum. Şuna bakın.”

Ryleigh'e o kağıt parçasını uzattım.

“‘Son kalp kırıklığımın üstesinden nasıl gelebilirim?’” diye yüksek sesle okudu. “Bu çok basit.”

“Eğer bu kadar basit olsaydı, makale yazılmış olurdu ve ben de evde olurdum.”

"Neyse ki, benim bir planım var."

Kadın, yedi rakamı şeklinde, muhteşem bir gümüş anahtar salladı. Anahtarın tüm yüzeyine runik yazılar kazınmıştı ve davetkar bir şekilde parıldıyordu.

Derin bir nefes verdim. Günüm gittikçe kötüleşiyordu.

"Ry, o kulübü ziyaret etmenin bana aşk hakkında ne öğreteceğinden emin değilim."

O kulüp, gizemli, sadece davetle girilebilen, ahlaksızlığın hüküm sürdüğü bir kulüp olan Yedi Günah'tı. Tek kuralı şuydu: İçeri girerken büyülü bir etki yaratılsa da, üyeler her zaman maske takmak zorundaydı ve hiç kimse gerçek adını veremez veya kulübün sırlarını duvarlarının dışında kimseye anlatamazdı.

Kimse onun kime ait olduğunu veya sihirli anahtarları kimin dağıttığını bilmiyordu.

Skandal, orada yaşanan cinsel ilişkiler değildi; zira tüm bu ortam açıkça tutku üzerine kuruluydu. Skandal, orada işlenen yedi günahtan herhangi biriydi.

Her günah genellikle yalnızca kendi çevresinde kutlanırdı. Kıskançlık Evi, kıskançlığın tüm biçimlerini sergilerdi. Öfke Evi, öfkeyle özdeşleşirdi ve benzeri. Rakip Günah Evlerinden herhangi biriyle ilgili bir günahtan açıkça zevk almak tabu olarak kabul edilirdi.

Seven Sins gizemli ve efsanevi bir yerdi; bu sadece kulübün kendisinin içeri giren herkesi büyülemesinden, misafirlerin anonimliğini sağlamak için seslerini ve fiziksel görünümlerini gizlemesinden kaynaklanmıyordu. Kapılarından içeri sadece şanslı olanlar girebiliyordu ve listenin özel

kalmasını sağlamak için anahtarlardaki runik yazılar her gece değiştiriliyordu.

Bir gece listede olabilirsiniz, ertesi gece ise listede olmayabilirsiniz. Hiçbir açıklama yapılmaz.

Diğer popüler gece kulüpleri ve kumarhanelerin aksine, burası sadece zenginlere özel değildi. Herkese gizli bir anahtar verilip bir misafir getirilebiliyordu, ancak kulübün misafirin girişine izin vereceği garanti değildi, bu da olayı daha da heyecanlı hale getiriyordu.

Konuk listesinde göze çarpan bir düzen yoktu, ancak bunun entrika ve ilgiye dayalı olduğunu tahmin ediyordum. Ve elbette, her türlü günah ve sefahat düşkünlüğüne duyulan yakıcı bir arzu da etkili olmuştu.

Bu durum, aşırıya kaçan bir grup günahkar için son derece mükemmeldi ve insanı sinirlendiriyordu.

Ben daha önce hiç gitmemiştim. Ryleigh gitmişti. Birkaç kez misafir olarak katılmıştı, ancak bildiğim kadarıyla bu onun kendi isteğiyle yaptığı ilk gerçek davetti.

“Gidip biraz eğlenelim, birkaç soru soralım.” Sandalyemin arkasından pelerinimi kaptı ve önümde cesur bir masal şövalyesi gibi savurdu. “Kirli, terli bir seks yapalım, bol miktarda şeytan üzümü şarabı içelim ve diyarın şimdiye kadar okuduğu en iyi ilişki tavsiyesi köşesini yazalım.”

“Ailem—”

"Komşunuzla akşam yemeği pişirmek için zaten arrangements yapıldı. Şu anda onlarla birlikte yahni yapıyor."

Bu hafta Lily'nin iyiliğine karşılık vermek için onu ziyaret etmem gerekecekti. Eden yardım etmeye çalışacak, Sophie ise olay çıkaracaktı. "Onlarla birlikte güveç yapmak" demek, Lily'nin ailem için özel aşçı rolünü üstlenmesi demekti. Ve üvey annemin ona emirler verip sonra da yemeklerden şikayet etmesinden ne kadar hoşlanmadığını biliyordum.

“Peki?” diye sordu Ryleigh. “Ne diyorsun?”

Çok cazip geliyordu ama…

"Gerçekten işime odaklanmam gerekiyor, Ry."

“Bu tamamen işle ilgili. Araştırma yapmanız gerekiyor. Ve size garanti ederim ki oradaki neredeyse herkesin aklında romantizm olacak. Köşe yazınız için gerçekten mükemmel bir yer ve bunu siz de biliyorsunuz. İnatçılığı bırakın ve kendinizi koruyun.”

Ona sarılmak mı yoksa sabah çayında kullandığı şekeri tuzla

değiştirmek mi istediğime karar veremedim. Araştırma yapmam gerekiyordu. Kulüp de romantizm üzerine birçok tartışma fırsatı sunacaktı. Akşam yemeği halledildiği için iş için daha geç saatlere kadar dışarıda kalabilirdim.

Çizmelerimdeki yıpranmalara ve kalın yün eteklerime baktım. İkisi de renksiz ve kasvetliydi, ama kullanışlıydılar.

Bu sabah, çamurla kaplı sokaklarda yürürken beni sıcak tutacak bir şeyler giymeyi seçmiştim, modaya uygun bir şey değil. Kulüp hem eğlenceli hem de köşe yazım için faydalı olabilirdi, ama bazı muhbirlerimle iletişime geçip, iş unvanımın değiştiğini ama gizlice devam etmeyi planladığımı bildirmem gerekiyordu.

Axton bu turu geçici olarak kazanmış olabilir, ama muhabirlik kanatlarımı tamamen kırmak için bir tavsiye köşesinden daha fazlası gerekirdi. Henüz nasıl ilerleyeceğimden tam olarak emin değildim, ama yakında bir yolunu bulacaktım. Buz ejderhası söylentileri doğru çıkarsa, gerekirse Wicked Daily'yi atlayarak hikayemi farklı bir yayına satabilirdim.

“Peki? Benimle geliyor musun, gelmiyor musun? Gözlerinin önünde yaşlanıyorum resmen.”

Boş sayfaya tekrar göz attım. Ücretimi alabilmek için köşe yazımı teslim etmem gerekiyordu, bu da bu gece muhbirlerime ödeme yapacak paramın olmadığı anlamına geliyordu. Ve yine de…

"Yedi Günah için uygun giyinmedim."

Ryleigh'nin gülümsemesi daha da genişledi; kazandığını biliyordu. "Henüz değil."

❄ ❄ ❄

“Yukarı, yukarı, yukarı!” Carlo her isteğini yüksek bir alkışla noktaladı, beni süzerken yüzünde gergin bir ifade vardı. “Yapılacak çok şey var ve bunları yapmak için çok az zaman var.”

Derin bir nefes verip bakır küvetten kalktım, ani sıcaklık değişiminden dolayı cildimi hafifçe ürperten ılık suyun vücudumda incecik akıntılar halinde ilerlemesiyle havadaki soğukluğa hafifçe irkildim.

Bölgenin en ünlü tiyatrosu olan Scene Stealer'ın kulisindeydik. Neyse ki bu akşamki prova bitmişti ve tüm oyuncular çoktan evlerine gitmişti.

Carlo beni uzun bir bez parçasıyla hızla kurularken kendimi saklamaya zahmet etmedim; az önce cildim tahriş olana kadar kaynar suda baştan aşağı ovulmuştum.

Carlo ince bir sabahlığı bana doğru fırlattı ve hızla giymemi işaret etti.

İşaret ettiği gibi yaptım ve kemeri bağladıktan sonra, ışıklı bir aynanın önüne çektiği tabureye oturdum.

Masanın üzeri her türlü makyaj malzemesiyle doluydu: gökkuşağının her renginde şeker gibi pudralar, her şekil ve boyutta fırçalar, takma kirpikler ve daha önce hiç görmediğim diğer kostüm parçaları.

Carlo, her oyuncu ve şarkıcının saçını mükemmel bir şekilde şekillendirdiği yerlerde benim saçımı tararken şüpheci bir bakışla, "Peruk takmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Carlo, arkadaş olduktan sonra Ryleigh'in ilk ilişkilerinden biriydi, bu yüzden Carlo eski sevgilisine Ryleigh'ten beni ikna etmesini rica eden bir bakış attı.

“Hayır.” Ryleigh ellerini kaldırarak geri çekildi. “Karışmıyorum.”

Tepsideki peynirden bir parça kaptı, sonra arkasına yaslandı ve Carlo'nun taleplerine boyun eğmemi karanlık bir eğlenceyle izledi.

Aydınlatılmış aynada yansımama baktım. Açık mavi saçlarım, omuzlarımdan aşağıya doğru gevşek dalgalar halinde dökülüyordu ve neredeyse gözlerimin açık tonuyla aynıydı.

Carlo, "Doğal ten renginiz size çok yakışıyor," dedi.

Ten rengim soluktu, başkaları tarafından genellikle su üzerindeki ay ışığına benzetilirdi. Eterik, uhrevi. Ve bu, yaşadığım sıradan, çok yaygın hayattan çok farklıydı.

Üvey annem, bunun hiç de hoş görünmediğini, özellikle de kız kardeşimin altın sarısı saçları ve ışıltılı altın rengi teniyle kıyaslandığında, bana sürekli hatırlatıp durdu. Yıllardır aramıza nifak sokmaya çalışıyordu ama kız kardeşimle ben birbirimizi çok seviyorduk.

“Tanınmak istemiyorum,” diye hatırlattım ona. “Maske takmak ayrı bir şey, kulübün içeri girerken misafirlerini cezbedici bir şekilde karşıladığını biliyorum, ama ne olursa olsun kimliğimin gizli kalmasını istiyorum. Kulübe yürüyerek gitmemiz gerekiyor ve herkes bizi gelirken veya giderken görebilir.”

Çevremizdeki tek açık mavi saçlı iblis ben değildim, ama açık sarılar, koyu kahverengiler, erik rengi ve daha koyu maviler kadar yaygın değildi.

Carlo fırçayı bir kenara bıraktı, boşa harcanmış potansiyel hakkında mırıldandı ve peruk dolu bir sandık getirdi. Sandığın içinde dikkatlice bir peruk aradı ve bir çuvaldan özenle birini çıkardı.

İçinde gümüş parıltılı teller bulunan, çok güzel koyu kobalt mavisi bir renkti. Prens Açgözlülük'ün Hanedanı'nın renkleri olmasına rağmen, muhteşemdi.

"Doğal ten renginizle aynı ton ailesinde kalacağız," dedi, yüz ifadesi bunun tartışmaya açık olmadığını gösteriyordu. "İyi bir şekilde belirginleştirilmiş siyah göz kalemi ve cesur bir dudak makyajı mükemmel olur. Belki de peruğun ışıltılı vurgularıyla uyum sağlaması için elmacık kemiklerinize biraz gümüş tozu da ekleyebilirsiniz."

“Maske takacağım.”

Carlo, "Ayrıca makyajı da alta uygulayacaksınız," dedi. "Kontürleme ve belirginleştirme, yüz hatlarınızı gizlemenize yardımcı olacaktır. Sadece dudaklarınızın şeklini biraz düzeltmek için bile olsa. Kulübe girerken veya çıkarken tanınmaktan endişe ettiğiniz için, bu sorunu çözecektir."

Kaş kemiğime ve yanaklarıma pudra sürerken beni baştan aşağı süzdü.

"Buz kraliçesi yaklaşımını benimsiyoruz, bu da size çok yakışacaktır."

Dilimi ısırdım, hakarete uğradığımdan emindim. Ryleigh bana acıyan bir bakış attı.

Ben buz kraliçesi değildim. Her şeyin temelinde, kalbimin kırılmasından korktuğum için hayatıma kimi aldığım konusunda son derece dikkatliydim. Bu dikkatim çoğu zaman kayıtsızlık olarak yanlış yorumlandı ve bu da beni daha da uzaklaştırdı.

"Şimdi kıpırdama. Bu muhtemelen canını yakacak."

Carlo, doğal saçlarımı epey büküp tokalarla tutturduktan sonra nihayet peruğu yerine taktı, bakışları eleştirel bir şekilde beni süzüyordu.

“Güzel.” Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, hafifçe kafa derisini çekiştirdi ve onaylarcasına dilini şaklattı. “Yedi Günah'taki bir gecelik sefahatten sağ çıkacaktır.”

Kulüpte sevgili edinme gibi bir planım yoktu, bu durum ne kadar hoş bir dikkat dağıtıcı olsa da. Bu gece tamamen araştırma amaçlıydı.

Eğer ilk Miss Match makalesi için taslak teslim etmeseydim…

Başarısızlığı düşünmeme izin vermeyecektim. Buz ejderhası hikayesinden tamamen vazgeçmemiştim, ancak bu konuda yeni ipuçları bulana kadar başka bir mali kayıp riskine giremezdim. Özellikle de üvey

annem yeni bir elbise isterken ve babamın eşyaları tehlikede iken.

“Şimdi sıra gelinlikte.” Carlo, göz alıcı kostümlerle dolu tekerlekli askıların arkasına kayboldu. Boncuk işlemeli elbiseler, payetli danteller, kabarık tüller, ipekler. Her biri bir öncekinden daha lüks.

Bir an sonra, en ahlaksız günahkarı bile utandıracak bir kıyafetle ortaya çıktı. Çok beğendim ama bunun, üyeleri kalıcı ilişkiler ve romantizm üzerine tartışmalara çekme misyonuma yardımcı mı yoksa engel mi olacağını merak ettim.

Bu elbise kesinlikle arzu uyandırır.

Kar beyazı elbisenin kenarlarını bir arada tutan, ejderha pullarını andıran gümüş zincirleri parmaklarımla yokladım. Gerçi "elbise" kelimesi böylesine muhteşem bir kostüm için sıradan bir terim gibi geldi. Eğer giymeye karar verirsem, şimdiye kadar giydiğim en lüks şey olacak.

Eteğin yumuşak kumaşı simliydi; her hareketinde yeni yağmış kar veya sabah ışığıyla aydınlanmış buzu andıran görüntüler çağrıştırıyordu.

Ve inanılmaz derecede kısaydı, dizimin çok üstünde bitiyordu. Korse üst kısmı ten rengi fileden yapılmıştı ve göğüs kısmına payetler ve değerli taşlar dikilmişti.

Tam bir buz kraliçesi.

İşin ironik yanı, bunu Yedi Günah festivaline giyersem ardımda buz değil, sadece ateş kalacaktı. Çok cazip geliyordu. Sadece bir geceliğine de olsa başka birinin rolüne bürünmek çok cazip geliyordu. Belki de bir hikâyedeki bir karaktermişim gibi davranabilirdim. Risk alan ve hayal kuran bir karakter.

Bir zamanlar, on yıl önce, bir risk almıştım. Konfor alanımdan çıkmış ve kendimi dünyaya açmıştım; umudun yol gösterici ışığım ve kutup yıldızım olmasına izin vermiştim.

Kötü bitti ama hayatta kaldım.

Kalbimdeki görünmez yara izi ikincil hasar olarak sayılmazsa, neredeyse tamamen sağlam durumda.

Aşk oyununda oynamaya cesaret edenler için zaferin garanti olmadığını çok erken öğrenmiştim. Yine de denemenin de bir heyecanı olduğunu tahmin ediyordum.

Babam, hayattaki en büyük trajedinin korkunun insanı geri tutmasına izin vermek olduğunu söylerdi. "Ya şöyle olsaydı?" diye düşünmek, hayal edebileceği en kötü kaderdi.

Bir keresinde hayallerimin peşinden koşmakla ilgili olarak, "Ya düşersem? Ya tökezlersem?" diye sormuştum.

"Daha iyi sorular sormaya başla, güvercinim. Ya yükselirsen? Ya yıldızlarla yarışırsan?"

Gözlerimi kapatsam, gürleyen sesini neredeyse duyabilirdim. Başarısızlık sadece denediğiniz anlamına gelir ve bunda utanılacak bir şey yok. Kimsenin size kim olduğunuzu söylemesine izin vermeyin. Kendinize inanın. Bu sizin hayatınız ve nasıl yaşamak istiyorsanız öyle yaşamalısınız. Gerisi umurunuzda olmasın.

Babam bir tavsiye köşesi yazmakla görevlendirilseydi, en iyisi o olurdu.

Ryleigh, saate işaret ederek, "Saat neredeyse gece yarısı," dedi. "Geç kalacağız."

Son derece sevecen bir misafir olan Vixie, hafifçe inleyerek boğazımın üst kısmını yaladı.

"Çok lezzetli tadıyorsunuz, Majesteleri," diye mırıldandı, boynumu tekrar emmeye başlarken; şüphesiz ki, partiye gelen misafirleri karşılarken büyük giriş holümde yaşanan günahkar tablo onu daha da kışkırtmıştı. Dişleri şah damarıma sürtündü ve irkilmemi gizledim. Eğer daha sert ısırsaydı, kendini vampirlerin sarayında bulacaktı.

Dumanı tüten kokteyl tepsileri elden ele geçiyordu, ardıç ve kıştan ilham alan diğer malzemelerin keskin kokusu havada yayılıyordu.

Buz gibi soğuk bir bardak kaptım ve içeceğin teatral ihtişamından memnun kaldım. Buz küpleri yerine dondurulmuş ardıç meyveleri kullanılmıştı ve ilginç bir teknikle kokteylin üst kısmı duman çıkararak o harika kış havasını yaymıştı. Aromalar, narenciye aromalı cinin tadını daha da güzelleştirirken, dilimde beliren hafif köpürmenin keyfini çıkardım.

Görme, tatma ve koku duyuları mükemmel bir şekilde harekete geçirilmişti; içki ustalarım bu gece gecenin imza kokteylini yaratırken kendilerini aşmışlardı.

Bazı konuklar ise içeceklerini denemek için daha ilginç yollar buluyordu.

Açgözlülük Evi'nde ziyafeti çok ciddiye alırdık. Bir sürü söylentinin

aksine, bu, Bayan Saint Lucent'in bir keresinde "Günahı erdemden ayırt edemem ve günahkâr tacımı bırakmalıyım" diye yazmasına takılmak için ortaya çıkmıştı.

Onun sözlerini yemesini istemiştim. Kelimenin tam anlamıyla. Bu yüzden, girişin büyük bir bölümünü kaplayan uzun bir masa getirtmiştim ve konukları Günah Evi'nin geri kalanına girmek için masanın etrafından dolaşmaya zorlamıştım.

Adriana'nın o ilk akşam içeri girip manzarayı doyasıya izlediği anı hayretle hatırladım. Ona etkinliğe davetiye göndermeyi de ihmal etmemiştim.

Şok –ve yemin ederim ki bir merak ve arzu kıvılcımı sandığım şey– yüzünde bir ifade değişikliğine yol açmış, ardından küçümseme maskesi yeniden yerine oturmuştu.

Ama bu beni tatmin etmeye yetmişti. O zaman o turu kazandığımı biliyordum, o bunu asla kabul etmese bile. O günden sonra o masayı evimin vazgeçilmez bir parçası olarak korudum.

Burada yiyecek veya içecek servisi yapılmıyordu. Konukların fantezilerine dalmalarına, herkesin gözü önünde ilgi ve partnerleriyle vakit geçirmelerine izin veriliyordu.

Bu türden halka açık bir gösteri şu anda gerçekleşiyordu.

Üçlü bir grubun sırayla soyunup yavaşça masaya doğru ilerlemesini izledim. Erkeklerden biri içeceğinden bir buz küpü aldı, sonra onu sevgilisinin göğüslerinin üzerinde gezdirdi, meme uçlarını iyice sertleştirdikten sonra dilini sıkı tomurcukların üzerinde gezdirdi. Kadın yukarı doğru kıvrıldığı anda, adam bacaklarını omuzlarının üzerine aldı ve sanki açlıktan ölmüş gibi onu iştahla yaladı.

Masada çırpındı, yüzünde saf bir mutluluk ifadesiyle göğüslerini okşuyordu.

İkinci bir erkek, olayı izlerken kendini okşadı, ardından kadının kulağına doğru eğilip onaylayıcı bir baş sallaması aldıktan sonra, penisini kadının boğazına soktu.

Cinimi bitirdim ve boş bir tepsiye koydum. Bayan Saint Lucent henüz gelmemişti. Artık dedikodu haberleri yapmadığı düşünüldüğünde bu hiç de şaşırtıcı değildi. Yine de dikkatim, istemediğimden daha çok kapıya kayıyordu.

Masaya başka bir çift daha katıldı ve ortaya etkileyici şekillerde

birbirine dolanmış uzuvlar ve vücut parçaları çıktı. Eğer Bayan Saint Lucent burada olsaydı, bu aşırıya kaçan orgiyi kınardı.

Birinin boğazını temizlemesi, beni tekrar konuya döndürdü.

Konuklarımı selamlamanın yanı sıra, bir de röportaj veriyordum.

Skandal gazeteleriyle konuşmak, dış görünüşümü korumak ve evim ejderha saldırılarına neyin sebep olduğunu ortaya çıkarmak için gizli çalışmalarına devam ederken dikkatlerini dağıtmak için görevimin bir parçasıydı.

En azından şimdilik, muhabirler bana ne kadar çok odaklanırsa, bir sonraki büyük haberi arama olasılıkları o kadar azalıyor. Başımı muhabire doğru eğdim; açık renk saçları geriye doğru taranmıştı ve bu da kartal burunlu vücudunun diğer narin yüz hatlarını daha çok ön plana çıkarıyordu.

Belki de bu yüzden bu kadar kibirli ve kendini beğenmiş görünüyordu.

"Majesteleri, görkemli 'ziyafet' sofranızın sizinle Şehvet Hanedanı arasındaki özel bir husumetten kaynaklandığı doğru mu?"

Anders. Anderson. Kibirli bir şey. Bir saattir soru yağdırıyordu ve günahkarlarımdan biri olmasına rağmen, onu Acımasız Ulaşım'ın ötesine gizlice götürüp ejderhalara yem etmeye hazırdım. Bayan Saint Lucent'ten çok daha az ilgi çekiciydi.

Ona tembelce sırıttım, arkadaşımı kendime doğru çektim ve o da dolgun kıvrımlarını bana bastırınca hoş bir kıkırdama kopardı. Gömleğimin düğmelerini çözmeye başladı.

Anders, kadının parmaklarının ustaca bir sonraki düğmeye doğru ilerleyişini, bronz tenimi ve dövmemin üst yarısını yavaşça ortaya çıkarışını hayranlıkla izledi. İkinci sevgilim Rosaline dizlerinin üzerine çöktü ve tırnaklarını bacaklarımın ön kısmında gezdirdi. Bu iyi hissettirdi ama ben hala tahrik olmamıştım.

Ama gözlerimi kapatırsam, zihnimin yasak düşüncelere ve arzulara dalmasına izin verirsem, bunu düzeltebilirim.

Gözlerim açık ve sağlam kaldı.

Anders başını salladı, sanki bu gece çalışacağını ve sefahat içinde vakit geçirmeyeceğini hatırlamış gibiydi.

"Peki? Açgözlülük Hanedanı ile Şehvet Hanedanı arasında gizli bir savaş mı var?"

"Hadi ama, vasat bir mahkemeyle vaktimi boşa harcayacağımı mı sanıyorsun?"

"Söylentilere göre ikiniz de 'zevk prensi' unvanını hedefliyorsunuz. Bu konuda bir yorumunuz var mı?"

"Şehvet, bedensel zevkin önüne geçebilir, ancak benim Günah Evim, başka alanlarda da çok fazla zevk bulunabileceğini kanıtlıyor."

Anders, kemiğin peşine düşmeye kararlı bir köpeğe benziyordu.

Kardeşlerimle özel hayatımızda gayet iyi geçinirdik, ama hepimiz krallık için belirli bir imaj oluşturmuştuk. Kendi aramızda kardeşler arası rekabetlerimiz vardı, ama bazı dedikoducuların iddia ettiği gibi birbirimizle savaşacak kadar ciddi bir şey yoktu. Anders başka bir anlamsız soru sormak için ağzını açmıştı ki Val başını eğerek yanlarına geldi.

İkinci çocuğumu görmek beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı. "Evet?"

"Size bir not ulaştı, Majesteleri."

Potansiyel sevgililerime kurt gibi sırıttım.

"Neden bir süre birbirinize vakit ayırmıyorsunuz?"

Arkadaşlarım bu isteğimi memnuniyetle yerine getirdiler.

Vixie ve Rosaline öpüşmeye başlar başlamaz kendimi onlardan ayırdım; kucaklaşmaları derinleştikçe beni neredeyse tamamen unutmuşlardı.

Neslimizin en sıkıcı muhabirine sırtımı döndüm ve nota odaklandım. Kobalt mavisi parşömen pırıl pırıldı, mürekkep gümüş rengindeydi. Günah Evimden gelmişti.

Kurtlar karanlığın çemberleri içinde dolaşıyorlar.

Mesajı tekrar katladım. Şifreydi. Ve birdenbire çok ilginç bir maceraya atılmıştım. Yüz hatlarımı şeytani bir çapkının kusursuz maskesine dönüştürdüm, ses tonumdan ima dolu sözler sızmasına izin verdim.

"Affedersiniz, kabul etmemek aptallık olurdu dediğim bir davetim var."

❄ ❄ ❄

Kardeşlerimi takip ederken bir gölge kadar sessizce ilerledim, bastığım her kaldırım taşına dikkat ettim. Kar, zorluğu artırıyordu ama kovalamaca sırasında yakalanma heyecanı beni ilerlemeye devam etmeye itiyordu. Avım, varlığımdan habersiz, yavaşça sokaktan aşağı doğru yürüdü.

Şehvet ve Kıskançlık, birleşmiş kurnazlıklarına rağmen, gece hayatının dolambaçlı sokaklarında ilerlerken izlerini sürmek oldukça kolaydı. Bu

durum beni şüphelendirdi; gerçekten gizlice mi hareket etmeye çalışıyorlardı yoksa dikkat dağıtmak mı istiyorlardı? Belki de sadece paranoyaklık ediyordum.

İznim olmadan çevremde gizlice dolaşmaları ve bunun savaş sebebi olması tamamen ayrı bir meseleydi. Bunu hemen şimdi bitirebilir, kendimi ifşa edebilirdim, ama o zaman tam olarak neyin peşinde olduklarını görme fırsatını kaçırırdım.

Onları bulmak otuz dakikadan az sürmüştü. Şimdi bekliyordum, nereye gittiklerini görmek için gölgelerin arasında yolumu bulmaya çalışıyordum, hangi iblislerimin rakiplerimize bilgi sattığını merak ediyordum. Belki de altın bulur ve Adriana'nın muhbirini de bulurdum.

Görünmemek için aramızda bir engel bırakarak kardeşlerimin peşinden gittim ve onları tıpkı herhangi bir buz ejderhasını veya kuzey yaratığını avlar gibi avladım.

Yün pelerinlerini inceledim, kendilerini gizlemeye çalışmış olmalarına bile hayran kaldım.

Elbette, parlak botlarının ışıltısı, zenginliklerini gizleme girişimlerini mahvetti. Şehvetin odaklanma eksikliğine şaşırmadım; o her zaman zevk bulmakla veya onunla oynamakla daha çok ilgilenirdi, ama ayrıntıların ustası Kıskançlıktan daha iyisini beklerdim.

Kaldırımlı sokakta rahat rahat yürüyorlardı, iyi vakit geçirmek isteyen iki arkadaşın masum bir görüntüsünü sergiliyorlardı. Bir sonraki kavşakta sağa döndüler.

Birkaç saniye bekledikten sonra onları takip ettim ve tam da bloktaki birçok restorandan birine girerken yakaladım. Ön taraftaki ateş çukurlarında gürül gürül yanan ateşler, neredeyse sürekli yağan kara rağmen dışarıda yemek yemeyi tercih eden konukları ısıtıyordu.

Kapıların her açılıp kapanmasıyla içeriye süzülen ızgara et ve lezzetli yemeklerin aromalarını içime çektim. Çevremdeki insanlar birçok lokantaya ev sahipliği yapıyordu; bu kadar çok insanın yemek ve içkiye düşkün olması şaşırtıcı değildi. Yağlı ve lezzetli bir şeyler yeme isteğimi bastırmaya çalışarak bir kez daha derin bir nefes aldım. Buradan çok uzak olmayan bir bistroda patatesler ince şeritler halinde kesilip kızartılıyor ve yağdan çıkar çıkmaz tuz ve acı biberle serpiliyordu.

Arkamı dönüp sokağı gözlemledim. Dikkat çekmeden bekleyebileceğim bir yer bulmam gerekiyordu. Restoranın tam karşısında, yeterince gölgenin

olduğu bir ara sokak vardı.

Oraya doğru yöneldim, dar ve karanlık patikadan aşağı kaymadan önce bir kez etrafıma baktım. Sonunda kapağı yarı yarıya düşmüş bir çöp kutusu vardı. Binanın çatısına baktım. Yere çok uzak değildi ama üzerine atlayamayacağım kadar yüksekti.

Kanatlarımı kullanabilirdim ama kimsenin beni görmesini ve böylece kardeşlerimi bölgede dolaştığımdan haberdar etme riskini almak istemedim.

Nefesimi verdim, nefesim bir puf gibi dışarı çıktı, kalbim hızla çarparken çöp kutusunu en yakın pencerenin altına sürükledim, metalin taşa sürtünerek çıkardığı gürültüye lanetler yağdırdım, sonra hızla üzerine çıktım. İnce metal ağırlığım altında büküldü.

Yeterince yükseğe zıpladım ve çıkıntıya tutundum, parmaklarım buz üzerinde kayarak sağlam bir kavrama sağladı ve yavaşça kendimi yukarı çektim.

Gizlilik gerekmeseydi, çoktan çatıya çıkmış olurdum. Bunun yerine, acele etmedim. Yanlış bir hareket, kar ve buzun kenardan aşağı yuvarlanmasına neden olabilirdi.

Binaya tırmandım, tutunacak ve basacak yerler buldum, olabildiğince hızlı hareket ettim ve sonunda çatıya ulaştım, oradan da yuvarlanarak çıktım. Ellerimi silkeledim, sonra kenara yakın bir yere yerleştim. Aşağıdaki restoranın mükemmel bir manzarasına sahiptim.

Birkaç iblis sokaktan geçti, prenslerinin yukarıda pusuya yattığından habersizdiler.

Sarhoşlar kollarını birbirine kenetlemiş, meyhane şarkıları söylüyorlardı. Şeytanlar birbirlerine kartopu atarken gülüyor ve bağırıyorlardı; ortam neşeli ve kaygısızdı. Kimse korkuyla gökyüzüne bakmıyordu, hiçbir buz ejderhasının Günah Prensi'ne saldırdığına dair fısıltılar duyulmuyordu. Her şey yolunda görünüyordu.

Çevrem için güzel bir gece olurdu.

Buraya ait olmayan iki prens hariç.

Bekledim, bakışlarım Envy ve Lust'ın girdiği restorana kilitlenmişti.

Birkaç dakika sonra kardeşlerim bir garsonla birlikte geri döndüler ve dışarıdaki verandaya oturdular; bilerek bir ateş çanağının yarısını kapattığı bir masa seçtiler.

Eğer hâlâ yer seviyesinde olsaydım, yüz hatlarını gizleme görevini başarıyla yerine getirmiş olurdu.

Yiyecek ve içecekler hızla servis edildi ve ben de hayatımın en sıkıcı casusluk görevi gibi görünen şeye hazırlandım. Tabaklarını karıştırıp, birkaç kahkaha attılar ve ikinci tur içki istediler. Gözlerimi kapattım, aşağıya uçup neler olup bittiğini öğrenmek için baskı yapma isteğime karşı koymaya çalıştım. Sabır, bir avcının en güçlü müttefikiydi.

Yeterince beklersem mutlaka bir şey keşfedecektim.

Yaklaşık on beş dakika sonra, ödülümü aldım. Pelerinli bir adam masalarına doğru yürüdü; zarflar sanki bir casusluk romanının parçasıymış gibi el değiştirdi.

Envy içine baktı, kısaca başını salladı, sonra pelerinli figür gölgelerin arasında kayboldu.

Bir başka korkunç zaman dilimi boyunca hiçbir şey olmadı.

Sonunda, kendimi ifşa edip, bundan sonra ne planladıklarını öğrenmek üzereyken, kardeşlerim içkilerini bitirdiler ve ayağa kalktılar.

Büyük bir sevinçle Envy'nin zarfından bir şey çıkardığını gördüm.

Ateş ışığında küçük bir nesne parıldıyordu.

Bir anahtar.

Kardeşim parmaklarını üzerinde gezdirirken runeler parladı.

Anahtarın açtığı yerin tam konumunu biliyordum. Oraya gitmeye karar vermeden önce bana sormaları gerekirdi doğrusu.

Kendi kendime sırıtarak, bir sonraki binaya döndüm ve çatısına atladım. Onların maceralarına izin verecektim, tam olarak neyin peşinde olduklarını ve onlara bilgiyi kimin vereceğini görecektim. Bunu öğrendikten sonra, kardeşlerime Yedi Günah'a yaptıkları küçük gezilerini bitirir bitirmez beni bulmaları için bir mesaj bırakacaktım.

Eğer benim çevremden fark edilmeden geçip, Evimin sırlarını çözebileceklerine inanıyorlarsa, yanılıyorlardı. Onlara, aramızdaki en iyi avcının ben olduğumu ve çevremde onları bulamayacağım hiçbir yer olmadığını hatırlatmam gerekiyordu.

Hele ki benim kendi özel günah kulübüme asla.

EIGHT
Adriana

Seven Sins'e ev sahipliği yapan bina, gece hayatının kalabalık sokaklarını saran diğer eğlence mekanları ve meyhanelerle karışıp giden sıradan bir yer olmaktan çok uzaktı. Kulüp, bu bölgenin tartışmasız en gözde mekanıydı. Şehvet düşkünü, aşırı gösterişliydi; belki de Açgözlülük Evi'nden sonra en güzel binaydı.

Alabaster taşından yapılmış duvarlar ay ışığında ışıldıyordu, yeni cilalanmış ve cezbedici bir şekilde parıldıyordu; çatıda ise masallardan çıkmış büyülü bir kaleyi andıran en açık mavi kiremitler vardı.

Hayallerin ve fantezilerin gerçek olduğu, sıradan hayatın ise kaybolduğu bir yer gibiydi. Birkaç anlığına bu büyünün etkisine kapılmaktan kendimi alamadım.

Yakındaki mekanların müşterilerinin toplandığı açık kapılardan müzik sesleri yükseliyor, yemek kokuları kaldırım taşlı sokağa yayılıyordu; bu da Carlo'nun daha önce ikram ettiği turşu, kurutulmuş et ve peynirden oluşan soğuk yemek tabağından tatmadığıma pişman olmama neden oldu.

Ryleigh bizi dar, karla kaplı bir ara sokaktan geçirdi; sokakta bizden başka kimse yoktu, sonra da sağlam bir metal kapının önünde durdu.

Hem soğuk gece havasından hem de henüz nedenini anlayamadığım bir sebeple bu gecenin ya çok iyi ya da çok kötü geçeceğine dair tuhaf bir hissten dolayı olduğum yerde titredim.

"Kol saati."

Ryleigh, merkezin sihirli anahtarını elinde tutuyordu ve kapı anında parıldadı, sonra kayboldu ve içeride boş bir koridor ortaya çıktı. Ryleigh beni

açıklıktan içeri çekti, tam o sırada kapı arkamızda tekrar belirdi ve bizi ara sokaktan ayırdı.

Ve işte böylece, Yedi Günah'ın içinde bulduk kendimizi.

En azından ana salona giden boş koridor öyle.

Büyü tenimde cızırtılar çıkardı, cazibe beni çoktan gizlemeye başlamıştı bile.

Kendimi toparlamak için bu kısa yalnızlık anına minnettardım. Ödünç aldığım ayakkabılarıma, buz gibi berrak topuklu terliklerime baktım.

Boğazımda oluşan ani yumruyu yuttum, sinirlerim alt üst olmuştu. İlk engeli aşmıştım; kulüp bana giriş izni vermişti. Şimdi, kendimi ele vermeden makalem için bilgi toplamaya çalışmalıydım. Cazibe kimliğimi gizleyecekti, ama çok fazla sivri soru sorarsam, birileri mutlaka mesleğimi anlayacaktı.

"Hazır mısın?" diye fısıldadı Ryleigh.

"Neredeyse."

Scene Stealer'dan Seven Sins'e doğru kısa yürüyüş sırasında Ryleigh bana sessizce mekanın düzenini anlatmıştı: Ana katta, merkezi salona bağlanan ve her biri farklı bir günaha adanmış yedi salon vardı.

Üst katta, müşterilerin diledikleri gibi kullanabilecekleri özel odalar kiralanabiliyordu: özel kumar, gizli buluşmalar veya kapalı kapılar ardında arzulanan her şey.

Alt katta kapalı bir lagün, banyolar, şarap mahzeni ve konukların ayrılırken anonimliğini korumak için maskelerini değiştirebilecekleri veya kıyafetlerini değiştirebilecekleri bir yer bulunuyordu.

En üst katta, gece açan çiçek ve ağaç çeşitliliğiyle bilinen bir botanik bahçesi bulunan bir çatı terası vardı; ancak Ryleigh'e göre burası neredeyse hiç kullanılmıyordu. Çoğu kişi yedi salonu veya alt katları tercih ediyor, çatı terası ise her gece boş kalıyordu.

Çıkışın nerede olduğunu hatırlayamadım ve Ryleigh ile yollarımız ayrıldığında orada mahsur kalma fikri hoşuma gitmedi.

"Nasıl çıkacağız?" diye sordum, kapının eskiden olduğu yere bakarak. "Ah!"

Elimle ağzımı kapattım. Sesimin de sihirle gizleneceğini unutmuştum. Sanki günahın ete kemiğe bürünmüş hali gibiydim; sesim şehvetli ve baştan çıkarıcıydı, neredeyse alçak, davetkar bir mırıltıydı ve kendi meme uçlarımın sertleşmesine neden oluyordu.

Ryleigh bana eğlenmiş bir bakış attı. Etrafıma odaklanmak yerine bir anlığına onu dikkatlice inceledim. Göz alıcı güzelliği büyüleyiciydi. Kahverengi saçları parlak altın sarısı kestane rengine dönmüştü, yüzü eskisinden biraz daha

kalp şeklini almıştı, dudakları dolgun ve çekiciydi, her türlü günahkar şeye davet ediyordu.

Nasıl göründüğümü merak ettim, sonra kendime işe ve çevreme odaklanmam gerektiğini hatırlattım. Bu gece zevk almakla ilgili değildi. En azından benim için.

Etrafıma şöyle bir göz attım.

Kapının yerinde artık sağlam, güzel bir duvar resmiyle kaplı bir duvar vardı; uçsuz bucaksız gökyüzünün soluk mavi ve buz beyazı tonları şüphesiz rahatlatıcı olmayı amaçlıyordu.

İki devasa buz ejderhası havada uçuyordu, pulları elmas gibi parıldıyor, yanardöner gözleri ışıldıyordu.

Diyarın en görkemli, en korkutucu yaratıklarıydılar ve bulutların arasında kıvrılarak ilerleyen, özgür ve engelsiz devasa biçimlerine bakmaktan kendimi alamadım. Buz ejderhasını daha önce sadece bir kez Açgözlülük Evi'nde uzaktan görmüştüm. Sanatçı kim olursa olsun, bu gizemli ejderhaların özünü duvar resminde muhteşem bir şekilde yakalamıştı.

Ama kuzey gökyüzünün büyüleyici sanatı bile hızlı atan kalbimi dindiremedi.

Klostrofobik değildim ama kapana kısılmaktan nefret ediyordum. Şu anda buz ejderhalarından ve onların özgürlüğünden olabildiğince uzaktaydım. Sanki derin, karanlık bir mağarada mahsur kalmış gibiydim.

"Nasıl çıkacağız?" diye tekrar sordum, sesimin tatlı tonunu umursamadan.

“Rahat ol, Ad.” Ryleigh tekrar elimi tuttu ve geniş koridorda ilerledi. “Çıkış kulübün diğer ucunda. Yardıma ihtiyacın olursa barmenlerden birine sor.”

Süslemelerle bezeli çift kanatlı kapıların önünde durdu ve beni süzmek için döndü.

"Bu kılık değiştirmenin sorunsuz olduğundan emin misin?" diye sordum.

Büyüye güvenebileceğimi biliyordum, ama ya başarısız olursa?

Elimi uzattım, parmaklarım maskemin kenarına değdi.

Tamamen açık mavi dantelden yapılmıştı ve gözlerimi sadece biraz daha yoğun bir dantel parçası örttüğü için yüz hatlarımı hiç gizleyeceğini beklemiyordum, ama gizlemişti. Eğer, korkunç bir şanssızlık sonucu, büyü bozulursa, maske görevini iyi yapacaktı. Ryleigh de aynısını takmıştı ve buraya gelirken onun olduğunu anlayamamıştım.

“Mükemmelsin.” Ryleigh yanağımdan öptü. “Bu gece iyi eğlen.”

"Buraya sadece çalışmak için geldim."

“İkisini de yapabilirsiniz.”

Ben daha bir şey söyleyemeden kapıları iterek açtı ve mum ışığıyla aydınlatılmış, duyusal bir salon ortaya çıktı. Güzeldi, lükstü; tamamen büyüleyiciydi, sanki karanlık bir peri masalı canlanmış gibiydi.

Görünmeyen bir kaynaktan gelen müzik, ağırlıklı olarak düşük tonlar ve notalardan oluşuyordu, ritmi kalbimin atışıyla uyumluydu. Bu, soyluların verdiği partilerde ve balolarda duyduğumuz tanıdık yaylı çalgılar dörtlülerinden çok farklıydı. Çiftler kalçalarını sallayarak, başlarını birbirine yaklaştırarak dans ediyorlardı.

Cesur eller, silüetler boyunca yavaş ve baştan çıkarıcı bir şekilde ilerledi.

Salonun en uzak köşesinde, daha karanlık arzularını kamuoyu önünde tatmin etmek isteyen çiftler için daha cüretkar düzenlemeler yapılmıştı.

Tavandan sarkan kafesler, çiftler içeri girerken sallanıyor, kapıları arkalarından çarparak kötü oyunlara girişiyorlardı. Güzel bir deri büstiyer giymiş maskeli bir kadının sevgilisinin ellerini arkadan zincirlediğini, diz çökmesini emrettiğini ve ardından onu kırbaçla dövdüğünü izledim.

Başka hiçbir ön sevişme yapmadan, sertleşmiş penisini dışarı çıkardı ve deri kayışı penisin gövdesi boyunca gezdirdi. Adamın bu kadar çabuk tahrik olması etkileyiciydi.

Belki de emir almaktan gerçekten zevk alıyordu. Kadın, ereksiyon halindeki penisinin alt kısmına vurduğunda gerildim, ucu tahrikten parıldıyordu. Acı, onun en sevdiği zaaf olmalıydı ve kadın da ona istediğini vermeye fazlasıyla istekliydi.

Bu, heyecan aramanın elbette bir yoluydu.

Odanın geri kalanını tarayarak, Ryleigh ile konuşabileceğim en iyi yeri aradım, ortama alışana ve en uygun hedefi belirlemek için konukları gözlemledim.

Odanın çevresine yerleştirilmiş alçak masalar ve koyu mavinin çeşitli tonlarındaki kadife kanepeler, samimi oturma düzenlemeleri sağlıyordu. Gümüş uçlu yapraklarıyla Silverfrost çiçekleri, lapis vazolarından taşıyor, serin ve hoş kokulu çiçeksi kokularıyla hem rahatlatıcı hem de cezbedici bir etki yaratıyordu.

Koltukların hepsi doluydu, bu da üzücüydü. Kime önce yaklaşacağıma karar verene kadar orada oturmayı tercih ederdim.

En sağda, yekpare bir lapis taşından oyulmuş bir bar, tavandan sarkıtılmış küçük, yanardöner peri ışıkları küreleri arasında parıldıyordu.

Barın arkasındaki duvarda, baştan aşağı sıralanmış içki şişeleri, raflardan alınıp teatral bir şekilde çevrildikçe ve bekleyen kristal bardaklara ve kadehlere

dolduruldukça, parlak bar tezgahının üzerinde renk prizmaları oluşturuyordu.

Salon, benim ve Ryleigh'inkine benzer maskeler takmış, şık giyimli konuklarla dolup taşıyordu; bazı maskeler metalden yapılmıştı ve ışıkta tehditkar bir şekilde parlıyordu. Müzik aniden daha yüksek sesle çalmaya başladı, yeni ritim, müşterileri ritme ayak uydurmaya zorlayan ilkel, daha hızlı bir melodiydi.

Metal kafeslerin menteşeleri, bir yandan diğer yana şiddetle sallanırken gıcırdıyordu; aşıklar artık tamamen tutkularına kapılmış, etraflarındaki izleyicileri umursamaz bir haldeydiler.

Yutkundum, kalbim hızla çarpıyordu.

Maskeli birkaç yüz bize doğru döndü, bu yoğun ilgi karşısında sinirlerim birden gerildi. Genellikle ortama karışmaya, bütün odayı inceleyene kadar kenarda kalmaya alışmıştım. Burada ise tamamen göz önündeydim. Ve üzerimdeki zarif kısa elbise, herkesin doyasıya bakmasına neden oluyordu. Hedef arayan kişi olmak yerine, tam tersine av konumundaydım. Ağzım kurudu.

"Bir şeyler içelim mi?" diye sordum.

Müziğin gürültüsünden Ryleigh'in sesini duyamadım.

Arkamı döndüm, aynı şeyi tekrarlamaya hazırlanıyordum ama gitmişti. Salonun yanındaki özel odalardan birine girerken başının arkasını gördüğümü sandım.

İçimden bir ah çektim ve tekrar bara döndüm, görüşümü engelleyen maskeli yabancıya doğru eğilip çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. "Dans etmek ister misin?"

"BEN-"

Cevabımı beklemedi; aniden kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti. Tam olarak kafese kapatılmış gibi hissetmedim ama onun kibirli yaklaşımından kesinlikle hoşlanmadım.

Beni dans pistinde çok hızlı bir şekilde döndürdü ve ben de gözlerimi sıkıca kapattım. Onun sıcaklığı, kalabalık oda, bir anda uğultuya dönüşen sessiz sohbetler; her şey, dönüp dururken başımı, zavallı dans partnerimden daha hızlı döndürüyordu.

Midem çoktan kasılmaya başlamıştı ve ağzımın yavaş yavaş tükürükle dolduğunu hissettim. Her şey çok hızlı ve fazla gelmişti. Göz alıcı olsun ya da olmasın, dans pistinde kusarsam, bu kulübe bir daha asla davet edilmeyecektim.

Kollarımı dümdüz uzatarak geriye doğru ittim ve sonunda bizi döndürmeyi bıraktı.

“Affedersiniz,” diye mırıldandım, sonra odanın en uzak ucuna koştum,

peşimden gelmemesi için dua ettim. Bir şekilde, günah yuvasında bile cinayet muhtemelen hoş karşılanmazdı. Kurban, rızasıyla dans edecek birini arama ihtiyacı duymayan sefil bir canavar olsa bile.

"Saklanmak" kullanmak yakışıksız bir terimdi ama eğer kendimi toparlamak için gölgelere sinsice yaklaşmayı böyle adlandırmak isteseydim, belki de dansçıdan kaçınıyor olabilirdim. Çoğunlukla onun hatırı için. Bunu tekrar denese kasıklarına diz atmayacağımdan emin değildim.

Birkaç dakika sonra nefes alışverişim normal ritmine döndü ve midem rahatladı. Dansçı, hareketlerinden keyif alıyor gibi görünen yeni bir partner bulmuştu, ben de bara gidip bir konyak sipariş ettim.

Ben içeceğimi yudumlarken, başka bir müşteri yanıma oturdu. Umut yeniden yeşerdi. Belki de ondan aşk hakkında bilgi edinebileceğim biriydi.

Ona bir kez daha gizlice baktığımda, bana bir anahtar gösterdi. Bu anahtarın üzerinde runik yazılar yoktu, bu da muhtemelen özel odalardan birini açtığı anlamına geliyordu.

Bana onu neden bir köy panayırındaki ödüllü domuz gibi gösterdiğini anlamadım.

Onun sunduğu şeye hemen ayağa kalkıp ayakta alkışlamayınca, onu daha yakına getirdi. Sanki yakınlık daha büyük bir etki yaratacakmış gibi.

Burnumun dibinde salladığı şey karşısında gözlerim baştan çıkarıcı bir şekilde şaşı oldu.

“Bizim için özel bir oda ayarladım.”

Yakındaki diğer müşterilere şöyle bir baktım. "Sanırım beni başka biriyle karıştırdınız, efendim."

“Sen buradasın, ben buradayım. Ahlaksızlığın yuvası olan bu yerde, bu kulübün amacından şüphe duyan tek kişi sensin sanırım.”

Derin bir nefes aldım. Demek ki romantizm onun güçlü yönü değilmiş.

“Burada zevk alınabilecek tek günah şehvet değil.”

Dikkatini vücudumda gezdirdi. "Hayır, ama en eğlencelisi bu. Şimdi, geliyor musun yoksa gelmiyor musun? Bir saat sonra tiyatroda nişanlımla buluşmam gerekiyor ve bu arada bu penis kendi kendine emilmeyecek."

Makalem için bu ahlaksızlık yuvasına gitme kararımı ciddi şekilde yeniden gözden geçirdim.

Elbette, günah ve ahlaksızlık menüde yer alsa bile, görgü kuralları ve flörtleşme, zaten nişanlı olmayan bir sevgili istemekle birlikte, müstehcen istekler değildi.

"Affedersiniz efendim. Ama basit bir konuşma sırasında bile diliniz bu kadar

tatsızsa, aynı derecede hayal kırıklığı yaratacak başka alanları da tahmin edebiliyorum."

Ağzı açık kaldı.

İçeceğimin geri kalanını bir dikişte içtim, boş bardağı bara sertçe fırlattım ve öfkem beni ele geçirmeden ve kulüpten atılmadan önce merdivenlere doğru yöneldim. Bu noktada en kötü kader de bu olmazdı zaten.

Ne yazık ki, bu erkek o kadar kolay caydırılamadı.

Birkaç adım gerimden bağırdı: "Hey! Sen orada! Dur!"

Geri dönmedim. Onunla ilgilenmemin imkanı yoktu. Müşterilere çarptım, aramızda mesafe ve insan kalabalığı oluşturmaya çalışırken özür dileyerek uzaklaştım.

"Dilim hakkında yanıldığınızı kanıtlamaya niyetliyim!"

Tanrım bana yardım et. Bu, onun ortaya attığı bir meydan okumayı kabul etmek istediğim bir şey değildi.

Başka bir olay çıkarmaktan vazgeçip sonunda merdivenlere ulaştım ve nefes nefese yukarı koştum. Dışarıdaki havayı solumaya, kızarmış tenimde soğukluğu hissetmeye ve baştan çıkarma veya romantizmden hiçbir şey anlamayan aptal misafirlerden kaçmaya ihtiyacım vardı.

Sonsuz merdivenleri bir yıl gibi gelen bir süre boyunca koşturduktan sonra, sonunda sona ulaştım ve umarım çatı katı olan kapıyı iterek açtım.

Yüzüme buz gibi bir hava çarptı ve anında kemiklerime bir huzur çöktü. Birkaç ciğer dolusu kış havasını içime çektim, her derin nefes alışımda sinirlerim dağılıyordu. Kız kardeşim kalabalıklardan çok daha fazla etkilenirdi, ama ben de zaman zaman aynı tuzağa düşüyordum.

Sırtımı kapıya dayamış, vücudum gergin bir şekilde bekledim, ama birkaç dakika sonra çatıya başka kimse çıkmadı.

İki tatsız durumdan da başarıyla kurtulduğum için şükrederek derin bir nefes aldım.

Hoş olmayan deneyimleri bir kenara bıraktım ve çatının her detayını içime sindirdim.

Bir kâbusu geride bırakıp doğrudan bir rüyaya adım atmıştım.

Çatı bahçesi, canlı kış renkleriyle dolup taşan, muhteşem bir yerdi. Dikkatim tüm mekana dağıldı, kalbim yepyeni bir nedenle hızla çarpmaya başladı.

Kobalt mavisinden lacivert ve menekşe mavisine kadar çeşitli mavi tonlarındaki, hatta beyaz ve gümüş tonlarındaki çiçekler ay ışığı altında parıldıyordu.

Uzak uçta uzun, kıvrımlı bir yaban mersini ağacı vardı.

Parıldayan, buzla kaplı minik soluk mavi meyveleri çok sevmiştim, bu yüzden gece açan çiçeklerinin ve güçlü gövdesinin verdiği rahatlığa yaslanmak isteyerek oraya doğru yöneldim.

Oraya varmadan önce durdum ve iki aptalın beni kaçırmasına izin verdiğim için kendi kendime sessizce lanet ettim. Geç oluyordu ve ilk Miss Match köşe yazımı yazmaya hala yaklaşamamıştım. İster istemez, aşağı inip sorular sormaya başlamam gerekiyordu.

"İlk defa mı?" diye sordu gölgelerin arasından kalın bir ses.

Hızla döndüm, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu, karanlığa doğru gözlerimi kısarak baktım ve sonunda karşıdaki yalnız figürü seçebildim.

Ryleigh'in çatı katı hakkında söylediklerine dayanarak, burada kimsenin olmasını beklemiyordum ve o kadar hareketsizdi ki, ilk başta dikkatimi ondan tamamen kaçırdım.

Onu görünce, nasıl olup da onu fark etmediğimi anlayamadım.

Su kulesinin duvarına yaslanmış, maskeli yüzünü gökyüzüne çevirmiş, parmak uçlarında sallanan boş bir viski bardağı ay ışığında parıldıyordu.

"Özür dilerim. Sizi orada görmedim."

“Mm.”

Bir an daha bekledim ama başka bir şey söylemedi. Bu yabancı açıkça arkadaşlık istemiyordu ve bunun nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum, bu yüzden ayrılmak üzereydim ki tekrar konuştu.

"Sorumu yanıtlamadınız."

Duraksadım, arkama baktım. Çok arsız biriydi. "Çatıda neden yalnızsın?"

"Değilim."

Dayanılmaz bir erkek. Tabii ki şu anda yalnız değildi. "Eğer başkalarıyla birlikteyken böyle davranıyorsan, neden burada tek başına somurtup durduğunu anlıyorum."

Göğsünün derinliklerinden hafif bir kıkırdama yükseldi, hiç de hoş olmayan bir ses değildi.

Bir anahtar göstermesini, günah işlememi talep etmesini veya beni dansa zorlamasını bekledim. Bunların hiçbirini yapmadı. Dikkatini gökyüzüne dikti, hafif bir sohbete dalmaktan mutluydu, hiçbir talep veya beklenti yoktu. Sadece hoş, kısa bir sohbet. Belki de mükemmeldi…

Bir an tereddüt ettikten sonra ona yaklaştım ve karanlıkta onu inceledim.

Elbette bir kusuru olmalı. Pençe uçlu parmaklar. Kaba nefes. Kıçından çıkan küçük şeytan boynuzları.

Uzun boylu, kaslı ama iri yapılı olmayan, geniş omuzlu biriydi ve yüzünü

görmeden bile aşk hayatında hiçbir sorunu olmadığını hissettim.

Büyüleyici görünümü olmadan gerçekte nasıl göründüğünü ve nasıl konuştuğunu merak ettim. Belki de iki santim boyundaydı ve cinlerle trollerle akrabaydı. Gerçi bundan pek şüphe ediyordum. Bütün maaşımı bahse girerdim ki, bolca ilgi görmeye hiç de yabancı değildi.

Kendini taşıma biçimindeydi bu—emin ve kendinden emin, sanki dünya onun iradesine boyun eğecekmiş, dikkatini çekmeye çalışacakmış gibi, bunun geçici olacağını bilse bile.

Hafifçe uzamış sakalı, onu bakımsız yerine çekici bir şekilde sert gösteriyordu. Duyular için bir ziyafetti ve bunun farkındaydı; şüphesiz ki onu açıkça süzdüğümü hissettiği için o şeytani ağzının kıvrımından bunu anlamıştı.

Eğer birisi elinde bir anahtar tutarak, aşıkların cehennemin en derin, en karanlık köşelerine kadar onu takip etme fırsatını kaçırmasını bekleyebilseydi, bunu başarabilecek kişi o olurdu.

Ancak o bunu kendi lehine kullanmadı.

Saçları koyu renkti ama açık kahverengi mi yoksa siyah mı olduğunu anlayamadım. Zaten önemli de değildi. Yakışıklı olabilirdi ama ilk Miss Match köşe yazımı tamamlayıp çekimi almaktan çok daha az çekiciydi.

Onu tekrar yanıma aldım, bu sefer amacım zihnini meşgul edip düşüncelerinden uzaklaştırmaktı. Bu gece benim için henüz bir kayıp değildi. Kurtuluşum buradaydı.

"Hiç aşık oldunuz mu?"

Sonunda dikkatini gökyüzünden ve her neyle meşgul olduysa ondan uzaklaştırarak homurdandı. Gözlerini göremiyordum ama bakışlarının sıcaklığını kostümümde hissedebiliyordum.

Duruşuyla birlikte aurasında da bir değişiklik oldu, dikkati birdenbire en ilgi çekici şekilde tehlikeli bir hal aldı. Tıpkı rüzgarın kollarınızı ve bacaklarınızı savurduğu, sizi tehlikeli bir şekilde uçurumun kenarına doğru sürüklediği bir deniz kenarı kayalıklarına çok yakın durmak gibi.

Ya da belki de bir şahin farenin açlıktan ölmek üzere olduğunu fark ettiğinde hissettiği duyguya benziyordu.

Özellikle aramızda bir gerilim birikirken, kendimi şahin sanacak kadar saf değildim. Ama ne olacağını merak ederek yerimde duracak kadar cesurdum.

Bu, bana hiç benzemeyen bir şeydi. İş, diye kendi kendime sessizce söylendim. Buraya sadece iş için gelmiştim. Sessiz mücadelemi fark etmemiş gibiydi, eski tanrılara şükürler olsun ki ufak tefek lütuflar bahşetmişti.

"Bu, bir eğlence kulübü için oldukça hassas bir soru, Leydi Frost."

Kostümümü göz önünde bulundurursak, zekice bir takma isim. Merakımı gizledim, bir sonraki hamleme nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

“Aslında değil. Çok büyük bir şeyi düşünüyor gibiydin. Aşk, kayıp; bunlar genellikle yoğun özlemin en büyük nedenleridir. Ya da kabız olmuşsundur.”

Başını geriye atıp kahkaha attı, aramızdaki gerilim o zengin, hoş sesle dağıldı. Kalbim hafifçe çarptı. Eğer yapabilseydim, aptalca davrandığı için ona kaşlarımı çatardım.

"Flört etme becerilerin berbat."

“Çünkü seni kendime aşık etmeye çalışmıyorum. Sadece son kalp kırıklığımdan nasıl kurtulabileceğim konusunda tavsiyeye ihtiyacım var.”

"Ve bu kulübe gelmenin bunu keşfetmek için en iyi yer olduğunu mu düşündünüz?"

Ses tonu oldukça eğlenceliydi. Haklıydı da. Ona sürpriz yapmak, umarım sorularımı yanıtlaması için yeterince ilgi uyandırmak istemiştim.

Ryleigh girişimimden kesinlikle etkilenirdi. Gerektiğinde flört edebilirdim. Ya da belki de derin, çekici bir kahkahası olan bu yabancıyla flört etmekten hoşlanıyordum.

Hiç de ilgimi çekmemesi gereken bir şeydi bu. Troller ve cinler, diye kendime hatırlattım. Sadece cazibeleri yüzünden ilgimi çekmişti.

Rahat bir görünüm yakalamak amacıyla bir omzumu kaldırdım ve indirdim.

“Neden olmasın? Sanırım birçok müşteri bir şeylerden kaçıyor. Bu yüzden maskeler ve gizlilik var.”

"Ya da belki de sadece günah dolu bir macera gecesi arzuluyorlardır."

"Bunu bu bölgedeki genelevlerin, meyhanelerin veya barların herhangi birinde yapabilirlerdi."

“Aslında öyle değil. Burada gerçekten rahatlayabilirler, günlük hayatlarındaki hiç kimsenin haberi olmadan istedikleri her şeyin tadını çıkarabilirler. Bu kulüp, gerçeklerden kaçışın en güzel örneği.”

"Buraya kaçmak için mi geldiniz?"

"Öyle değil misin?"

Yanına, duvara yaslandım ve düşünmeye başladım.

Belki de olay bu kadar basitti ve ben fazla karmaşık düşünmüştüm. Belki de bu kulüp, biraz macera ve tehlikeye de yer verdiği için popülerdi.

Yakalanma, keşfedilme korkusu da bir çeşit afrodizyak etkisi yaratıyordu.

Müşterilerin hepsi dikkat dağıtıcı bir şeyler aramıyor olabilir, ama muhtemelen bazıları arıyordu. Ve bu az sayıdaki kişiden bazıları, belki de bu

şekilde kalp kırıklıklarıyla başa çıkmaya çalışıyorlardı.

Kalp kırıklığı geçene kadar biraz zararsız eğlenceye katılmak en iyi tavsiye olabilir mi?

Bu keşifle aklım karıştı. Bu, Miss Match köşem için mükemmel bir açılış tavsiyesi olabilirdi. Romantik ilişkiler konusunda uzman olmama gerek yoktu. Sadece daha geniş bir ölçekte duygulara nasıl yardımcı olabileceğimi bulmam gerekiyordu.

Birini kaybetmek benim de anlayabileceğim bir şeydi. Babam öldüğünde, onun yokluğunu hissetmenin yanı sıra, günlük hayatımızın rutinlerinin bozulması da üstesinden gelmesi en zor şeylerden biriydi. Onun yokluğunu doldurmak için kendim ve kız kardeşim için görevler belirlemek için ekstra çaba sarf etmem gerekti.

Aksi takdirde, zor günler dayanılmaz hale geliyordu.

Rutini kırmak için bir şeyler yapmak, sadece romantik kayıp değil, genel olarak kayıpla başa çıkmaya yardımcı olabilir.

Maskeli arkadaşım, sessiz tefekkürümü yanlış anladı.

“Belki de Lust Lounge'u ziyaret etmelisiniz. Eminim orada kalp kırıklığınızı atlatmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyacak birçok müşteri vardır, Leydi F.”

"Bu doğru olabilir, ama bana aşk konusunda yardımcı olabileceklerinden çok şüphe duyuyorum."

“Ah, şimdi anladım.”

"Ne?" diye sordum, ses tonundaki alaycı tavrı fark ederek.

Birinin bana bu kadar şakacı davrandığı son zamanı hatırlayamadım. Çok şaşırtıcıydı.

Ve… eğlenceli.

Sanki aramızdaki etkileşimden duyduğum beklenmedik mutluluğu sezmiş ve bunun beni hem çıldırtacağını hem de daha da derinden etkileyeceğini biliyormuş gibi, bir sonraki hamlesini son derece yavaş ve işkence dolu bir şekilde planladı.

Öne eğildi ve dudaklarını kulağıma kışkırtıcı bir şekilde yaklaştırdı. Nefesi saçlarımın dağılmış tutamlarını gıdıkladı; bu masum eylem için bu his, baş döndürücü derecede şehvetliydi.

Kalp atışlarımın hızlanmasına yetecek kadar kısa bir süre durakladı, avını alt etmede usta bir avcı gibiydi. Araştırdığım bir makaleden biliyordum ki, savaş ya da kaç tepkileri fiziksel olarak uyarılmaya, çoğu zaman da çekiciliğe yol açar; o sadece bunu bilmekle kalmamış, aynı zamanda bu beceriyi ustaca kullanmıştı.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık hissettim, aynı anda tüylerim diken diken oldu. Onu öpmeyi ne kadar çok istediğimi fark edince şaşırdım.

"Çok alaycısınız, Leydi Frost."

Hafifçe güldüm.

“Birinin azıcık da olsa sağduyusu olduğunda hemen alaycı diye nitelendirilmesi ne kadar tuhaf değil mi? Şehvet ve aşk bambaşka şeyler.”

"Tam bir kötümser gibi konuşuyorsun."

“Belki de iki müşteri aşağıda bana sataşmasaydı bu doğru olurdu. Emin olun, beni takip etmelerinin sebebi aşk değildi.”

Donakaldı. "Sana zarar mı verildi?"

“Hiç de değil.” Endişesini geçiştirdim. Ama konuyu kapatmaya yanaşmayınca ekledim: “Gerçekten de hiçbir şey değildi. Sadece terbiyesiz iki erkekti. Hepsi bu. Şimdi onları düşünmek istemiyorum.”

Bir an sessiz kaldı. "Seni çatıda yalnız bırakmak istemem ama kulüp kurallarını çiğneyen herkesi paramparça etmek layık bir iş olurdu. Kan hakkında ne düşünüyorsun?"

Buna gülmeden edemedim. "Ne kadar da romantik. Mutlu bir eşle evde olmamana şaşmamalı."

Gülümsemesiyle gerilim nihayet dağıldı.

"Bilgi arıyorsanız, doğrudan sormanızı beklerim."

Artık yeterince yakındı, vücudunun sıcaklığı beni ısıtıyordu. Ve bundan oldukça hoşlanıyordum. Daha fazla sıcaklığını arayarak biraz daha yaklaştım.

“Ama hayır, evde beni bekleyen bir eşim yok. Gerçi aynı yatakta yatmak güzel olurdu.”

Mantığıma aykırı olsa da, dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Zekâ savaşlarından zevk alırdım ve bu gece o da layık bir rakipti. Yıllardır, karşılık vermekte bu kadar başarılı biriyle konuşmamıştım.

Bir eğlence kulübündeydik, niyetini açıkça belli ediyordu—muhtemelen bu gece beni yatağında istiyordu—ama bu arayış hoş bir oyalamaydı, hayranlık duyduğum bir şeydi. Nelerden hoşlandığımı öğreniyor, buna yöneliyor, bana daha fazlasını arzulamam için yeterince tat veriyordu.

Bu, zihinsel olarak beni büyüleyen, son derece keyifli bir deneyimdi. Denesem bile görmezden gelemeyeceğim bir şeydi.

Daha önce benimle dans eden ve isteklerimi zerre kadar umursamayan o kaba saba adama hiç benzemiyordu. Benimle özel bir odaya gitmemi isteyen adama da benzemiyordu. Bu yabancı, beni baştan çıkarmaktan zevk alıyor gibiydi. Benim onu seçmemi istiyordu.

O, tam bir çapkındı.

"Neden kaçıyorsun?" diye sordum.

"Şu anda hiçbir şeyden kaçmıyorum, Leydi F. Gitmemi istemediğiniz sürece."

Ses tonundaki arzuyu başka bir şeyle karıştırmak mümkün değildi.

Kalp atışlarım hızlandı. Buraya gelme amacımı gerçekleştirmiştim: köşe yazım için sağlam bir yön. Eve gidip, tüy kalemimi ve mürekkebimi alıp makalemi yazabilirdim. Sonra da soğuk yatağıma tek başıma girip, titreyerek "ya şöyle olsaydı" diye düşünebilirdim. Ya kalsaydım, ya biraz daha flört etseydim, ya onu sanki hayatta kalan son varlıkmış gibi öpseydim ve bir kez olsun gerçek anlamda eğlenseydim?

Doğru olan, şimdi oradan ayrılmaktı.

Ya da biraz daha kalıp, dikkatimi dağıtacak bir şeyler yapabilirim.

Normalde karar vermek hiç de zor değildi. Makale için ihtiyacım olan her şeye sahip olduğum anda ayrılırdım. Tanıdık olmayan kişi beni zorlamadı, kalmam için ikna etmeye çalışmadı. Sadece seçimimi bekledi. Ve bu, en çekici özelliğiydi.

Bu sırada kız kardeşim ve üvey annem yataklarına girmiş, derin bir uykuya dalmışlardı ve ben de son teslim tarihini kaçırma korkusu olmadan burada fazladan bir saat kadar vakit geçirebilirdim.

Onunla vakit geçirmek keyifliydi. Bende uyandırdığı duygular ise daha da keyifliydi.

Yarın maaşımı aldıktan sonra odunları yenilemem gerekiyordu, bu yüzden odamın bu gece her zamankinden daha soğuk olacağını biliyordum.

Kalmayı tercih etmem için yüzlerce sebep sayabilirdim. Gerçek şu ki, burada, şu anda olmak istememden başka bir bahane uydurmama gerek yoktu. Anın tadını çıkarmak.

Hayatımda böyle anlar çok az yaşadım: tasasız, eğlenceli, kolay.

Cazibe büyüdü.

Maskeli yabancıya yan gözle baktım; ilk başta düşündüğümden çok daha iriydi. Yatak odasında nasıl etkili olunacağını bilen, kontrolü ele alırken aynı zamanda düşünceli davranan bir erkek tipi gibi görünüyordu.

Kibar bir alfa. Baskın ama hassas. Kontrolü ele alan, sahiplenen bir erkek. Ama sadece kapalı kapılar ardında. En büyük hayal, diye düşündüm içten içe.

"Gülüşün insanı büyülüyor," dedi, başparmağıyla alt dudağımı okşayarak.

Basit bir okşamayla içimde bir kıvılcım çaktı. Dokunuşu çekingen ya da ürkek değildi; beni izliyor, ilgimi ölçüyordu. Sonra da harekete geçmişti.

Yine, dans pistindeki adamın aksine, o sadece istediğini almıştı.

Bu yabancı sıradan iltifatlar etmedi, ki bunu takdir ettim. Bu, bir iltifatın dikkatli bir öngörü sayesinde hak edilmiş olduğu anlamına geliyordu. Bunu nasıl bu kadar kesin bildiğimden emin değildim, ama biliyordum.

Oyunun gizemli yönünü, avlanma heyecanını, kedi-fare oyununun gerilimini de çok sevdim; bunlar beni oynamaya teşvik etti.

İlk ve ince adımı o atmıştı. Benim onun yakınlaşmalarına olumlu yaklaşıp yaklaşmayacağımı test ediyordu.

Niyetini açıkça belli edecek kadar cesurdu ama daha ileri gitmedi.

Çekici bulduğum bir diğer özelliği de buydu. Sorumluluk sahibi doğamı bir geceliğine bir kenara bırakıp onunla yaramaz, kirli şeyler yapmak istememe neden oldu.

"Peki bu konuda ne yapacaksın?" diye sordum, onu kışkırtmak için.

"Bayan F, meydan okuma mı yapıyorsunuz?"

"Eğer öyleysem?"

"Kaybetmeyi sevmem."

Önümde durana kadar hareket etti, bir kolu yanımda duvara dayalı, diğer kolu ise nazikçe yüzümü avuçlarının içine almıştı. Bacakları benimkine değiyor, her temas noktasında içimde bir heyecan dalgası yükseliyordu.

Bir eğlence kulübündeydik. Konuşma zamanı gelmişti.

Buz kraliçesi kostümümün tam aksine, tutku ve ateş istiyordum; gerçekliğin acımasızlığını bir süreliğine unutup, hayal dünyasına dalabileceğim bir gece.

Bu yabancı mükemmeldi. Avını alt eder, sonra bir sonrakine geçer, kovalamacada macera ve heyecan arardı. Karmaşık duygular yoktu, gerçek isimler yoktu. Pişmanlık yoktu.

"Ben de değilim."

İstediğimin peşinden gidecek kadar cesaretlenmiştim, gömleğini yumruğumla kavradım ve onu kendime doğru çektim, dudaklarıma yapışmadan önce şaşkın bir homurdanma kopardı; öpüş, kanımı alevlendiren, cezalandırıcı ve zevkli bir sahiplenmeydi.

Karşıma çıkan yabancı, tam da umduğum gibi bir erkekti.

Dudaklarım memnuniyet dolu bir iç çekişle aralandı ve dili içeri girerek ustaca benimkini okşadı.

Ağzıma inleyerek beni daha da sert bir şekilde duvara bastırdı, kısa eteğim daha da yukarı kalktı.

Ellerimle yüzünü kavradım, sakal izleriyle pürüzlü yanakları beni çılgına çeviriyordu.

Uzun zamandır arzulandığımı hissetmemiştim. Ve bu yabancının beni delice istediğinden hiç şüphe yoktu. Bir an geri çekildi, nefes nefese kalmış bir halde alnını alnıma dayadı.

Büyüleyici havası yüzünden tam olarak anlayamadım ama yemin ederim ki verdiği cevap karşısında tamamen şok olmuş gibiydi. Düşünmeye vaktim olmadı; bir sonraki nefeste dudakları dudaklarıma değdi ve bir kez daha ona kapıldım.

Bacaklarımdan birini kalçasının etrafına doladı; bu incelikli hareket hem zevk vermek hem de beni tahrik etmek içindi. Kimin daha çok etkilendiğini anlayamadım. Yeni pozisyonda sert uzuv kasıklarıma bastırılmıştı ve her lezzetli itişte içimde duyusal kıvılcımlar yaratıyordu.

Kalçalarını bilinçli olarak hareket ettirip ettirmediğinden emin değildim; sanki bedenlerimizin talebine teslim olmuştu. Ve ben bundan son derece memnundum.

Bu öpüş... Daha önce hiç bu kadar tutkulu, bu kadar dizginsiz bir şey hissetmemiştim.

Kendimi tamamen o duyguya, o cazibeye bırakarak, onun içinde eridim.

Dudaklarım şişmiş, morarmış ve onun daha fazla zevkli cezasını arzulayan şeylerdi. Ve o da seve seve bu isteğimi yerine getirmeye hazırdı. Alt dudağımı nazikçe ısırdı, ağzıma doğru gülümsedi ve içimden bir sıcaklık dalgası geçti, ben de onu daha da yakına çektim.

Ağzıyla inanılmaz yetenekliydi; bir gün onun hakkında bir methiye yazmam gerekecek.

Eli bacağımı sıkıca kavramış, beni olduğum yerde sabitlemişti; bedenim üzerindeki hakimiyeti, kolay kolay unutamayacağım bir gecenin harika bir başlangıcıydı zaten.

Dudaklarını benimkilerden ayırıp boynumun yan tarafını öptü, ardından kulağımın memesini dişlerinin arasına aldı.

"Bana dur demediğiniz sürece, bedeninize tapacağım, hanımım."

Öpücükle birlikte, her şey zaten onun dilediği gibi yapma hakkı haline gelmişti.

Ve bunu gayet iyi biliyordu.

"Azizlere lanet olsun. Durursan seni öldürürüm." Ağzı boğazımın boyunca hareket ederken, hem beni yutuyor hem de tadını çıkarıyordu. Sakalının yumuşak tenime değdiği yerlerde tüylerim diken diken oldu ve diğer hassas bölgelerimde de daha fazlasını hissetmeyi arzuladım.

Becerikli parmakları elbisemin yanlarını bir arada tutan zincirlerin arasına

daldı, çıplak teninin tenime değmesi damarlarımda baş döndürücü bir heyecan daha yarattı.

"Ama ben soylu bir hanımefendi değilim."

“Belki unvan olarak değil. Ama bu gece, sen benimsin.”

Kalçalarını tekrar hareket ettirdi, bu sefer bilinçli bir amaçla, eğer bu hareketi sürdürürse beni kesinlikle doruk noktasına ulaştıracak bir noktaya dokundu ve bir sonraki öpücüğüyle inlememi yutarak sözünün doğruluğunu kanıtladı.

Tanrım, onu çok istiyordum. Ama ani bir farkındalık beni vurdu ve gerçek, üzerime ters çevrilmiş bir kova buzlu su gibi çöktü. Bu, başlangıçta düşündüğüm gibi hızlı ve kesin bir akşam olmayacaktı; bu erkek zamanını alacak, saatlerce benden zevk alacaktı.

Ve bu hayal edebileceğim en harika gece macerası gibi görünse de, son teslim tarihini kaçırma riskini göze alamazdım. Ne kadar cazip olsa da.

Nefes nefese, öpüşmemizi yarıda kestim; o geriye doğru yaslanıp yüzümü incelerken, bedenim onun yokluğunu çoktan protesto ediyordu.

Maskem takılı olsa bile, gördüğü her şey gecemizin bittiğini anlaması için yeterliydi. Tanıdık olmayan adam yavaşça bacağımı indirdi, büyük eliyle eteğimi ve üst kısmımı düzeltti, ardından pantolonunu düzeltti.

“Ben—” Arkasındaki hareketi görünce donakaldım.

Yalnız değildik.

Yeni tanıştığı yabancı, "Elbette," diye mırıldandı. "Benim yüzümden durmayın. İşler iyiye gidiyordu."

Arkadaşım gerildi, sonra omzunun üzerinden bakıp küfretti. "İşin bitince not gönderecektin. Bize bir dakika ver artık."

Diğer adam hafifçe güldü ama merdivenlerden aşağı indi.

"İyi misiniz?" diye sordu, sesi yumuşayarak. "Yanlış anladıysam..."

“Hayır, hayır.” Başımı salladım. “Hiçbir şeyi yanlış anlamadınız. Sadece… bu gece işler biraz karmaşık. Zamanlama da kötü oldu.”

"Gerçekten de öyle." Yaklaştı ve yanağımı hafifçe öptü. "Zamanlama bundan daha kötü olamazdı."

Başımı salladım ama hiçbir şey söylemedim. Başka ne söylenebilirdi ki? Küçük kaçamağımız daha başlamadan bitmişti. Ve bu en iyisiydi. Benim de şimdi gitmem gerekiyordu ve yarın mümkün değildi çünkü kulübe tekrar girişimin garantisi yoktu.

“Arkadaşım adına özür dilerim.” Diğer erkeğin bulunduğu yere doğru işaret etti. Yemin ederim ki, henüz ayrılmak istemediği için oyalanıyordu. “Kurtlar

tarafından büyütüldü.”

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Daha önce hiç suçüstü yakalanmamıştım, ama izleniyor olmanın hafif, karanlık bir heyecanı vardı ve bu da beni tam olarak skandal bir duruma düşürmedi.

Maskeli yabancı bir adım geri çekildi. Ve içten içe öpüşmemizi erken bitirdiğime pişman oldum. Değerini anlamadan önce özel bir şeyi kaybetmiş gibi hissettim.

"Üzgünüm, Leydi F. Gitmem gerekiyor."

Bir süre tereddüt etti, sonra tekrar öne doğru geldi ve avucuma soğuk bir şey bastırdı.

Yedi rakamı şeklinde bir anahtara göz attım, kalbim çılgınca çarpıyordu.

“Yarın gece yarısı geri gel,” dedi. “Seni burada bekliyor olacağım. Sadece konuşmak istersen, o da olur. Ve eğer kaçıp başka birini bulmayı tercih edersen, o da sorun değil.”

Parmaklarım anahtarı kavradı, tüm dikkatim ona kilitlendi.

Az önce yaptığı teklif...

Ona teşekkür etmek için yanına gittim, ama başımı kaldırdığımda tanımadığım kişi çoktan gitmişti.

Sevgili Bayan Eşleşme,

Son yaşadığım kalp kırıklığının üstesinden nasıl gelebilirim?

Saygılarıml
Aşkta Sıkışıp Kalma

Sevgili Stuck,

Eğer sevdiğiniz kişi kalbinizi kırdıysa, rutininizi bozun. (Onların uzuvları kırmaktan, mahkeme süreçleriyle uğraşmaktan ve idam sehpasına çıkmakta çok daha az karmaşık bir iş.)

Şaka bir yana, Miss Match'in tavsiyesi her gün size neşe veren bir şe yapmanız. Bu, güneşin doğuşunu veya batışını izlemek, yıldızlara bakmak doğada yürüyüşe çıkmak veya bir başkasına karşı nazik olmak olabilir.

Kendinize kur yapın. Doğru kişi eninde sonunda karşınıza çıkacak ve sizi ne kadar değerli bir elmas olduğunuzu görecektir.

Saygılarıml
Uyumsuzlu

NINE
Prince Gluttony

"YALAN SÖYLEDİN." Kıskançlığın hançeri boğazımdaki ete saplandı. Bıçağı umursamadan, çenemi Şehvet'e doğru salladım ve bizi görgü tanıklarından korumak için sokağın sonunda durmasını işaret ettim.

Şehvet dişlerini sıktı ama sessiz emrime uydu, çünkü Kıskançlığın bizi tehlikeye attığını biliyordu. Şehrin bu kısmı casuslarla doluydu, karanlık ara sokak onların gizlenmesi için mükemmel bir yerdi.

Pelerinime sızan buz, öfkemi yatıştırırken, Kıskançlık silahına yaslandı ve beni duvara daha da sertçe bastırdı. Sabrımı sınamaya başlamıştı.

"Şimdi kafanı kesmeliyim."

"Deneyebilirsin." Yaradan sızan altın rengi kan, yakama damlarken dişlerimi gösterdim.

Aramızda şiddet havayı kaynatıyordu, patlamaya hazır ve tetikteydi.

İçimdeki bir parça, giderek büyüyen kavga etme dürtüsüne boyun eğmek, günahımı bu heyecanla beslemek istiyordu.

Ne kadar cazip olsa da, halka açık bir yerdeydik. Derin bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim, nefesim buz gibi havaya karşı bir bulut gibi dışarı aktı.

Gece bölgesinden çıkamamıştık ve sokaklarda dolaşan casuslar ve muhbirlerin yanı sıra, herhangi biri ara sokakta iki prensin kavga ettiğini görebilirdi. Bu, yüklü bir para karşılığında magazin gazetelerine seve seve

satacakları türden bir dedikodu olurdu.

Dedikodu meraklısı köşe yazarları bunu öğrenirse, kavganın olası nedenlerini araştırmaya başlarlar ve av partimize yapılan saldırıyı gizlemek için yaptığım her şey altüst olur.

Çevremdeki kardeşlerimi kolayca uzaklaştırabilirdim, ancak onları kendi bölgelerine geri göndermek, onlardan almak istediğim bilgiyi edinme sürecini sadece geciktirirdi.

Bu yüzden bu gece Seven Sins'i ziyaret etmelerine izin vermiştim zaten. Müşterilerin gizli buluşmalar ve sefahatler yaptığı bir yer olmasının yanı sıra, şans oyunlarında sırların kazanılabildiği bir yerdi burası. Şehvet de tam olarak bunu yapmıştı; bilgiyle ödüllendirilen bir kart oyununu kazanmıştı.

Zaferinden sonra Val'i, kardeşlerime istihbarat sağlayan muhbirin peşine gönderdim ve daha sonra onunla bizzat ilgilenecektim. Kasalarım neredeyse sınırsızdı; bundan sonra sessiz kalması için iki katını öderdim. Adriana Saint Lucent'in kiminle iş yaptığını öğrenmesi için üç katını öderdim.

Genel olarak, bu akşam her şey yolunda gitti.

Bu ara sokakta Envy'yi House hançerimle paramparça etmekten kaçınmak için, onların oyunlarını bitirmelerini beklerken geçirdiğim beklenmedik derecede keyifli geceye odaklandım.

Birinin yatağımda olmasını gerçekten istediğimden beri yıllar geçmişti.

Envy'nin hançeri tenimi delip geçerken ve küçük üçlü grubumuza bir casusun yaklaşma tehdidi varken bile, aklım sürekli o ateşli karşılaşmaya kayıyordu.

O öpücük… İçimde uzun zamandır uy dormant olan bir şeyi uyandırdı.

Heyecan dolu bir akşam olacağına söz veren şeyi böldükleri için kardeşlerimi öldürmeliyim. Bir daha asla sevgili edinmeyeceğime dair bir lanete uğradığımı sanıyordum, ama bu gece bu teorinin yanlış olduğunu kanıtladı.

Tam o lanet olası çatıda, Lady Frost'u kendime eş olarak almaya çok yaklaşmıştım.

Belki de kardeşimi bıçaklayıp, sonuçları umursamadan kulübe geri dönmeliyim.

Günahımı beslemenin daha keyifli bir yolu olsaydı, bir sonraki avı kaçırmaktan ve macera açlığımı gidermemekten endişelenmeme gerek kalmazdı.

Lady F, birçok nedenden dolayı hoş bir sürpriz olmuştu. Onu çok

sevdim.

Kıskançlığın bıçağı daha da sertçe bastırdı, dikkatimi tekrar buraya ve şimdiye çekti. Gözlerinde zar zor dizginlenmiş bir öfke parlıyordu. Eğer kendini kontrol altına almazsa, tasması kopacaktı.

Lust alçak sesle ıslık çaldı, birinin geldiğinin işaretiydi bu.

Envy'nin kılıcını elinden savurdum. "Bunu hemen taht odama götür."

Ona cevap verme şansı vermedim. Büyüyle kaleme ışınlandım, takım elbise ceketimi çıkardım ve kardeşlerimin oraya ışınlanmasını beklerken ceketi tahtımın üzerine fırlattım.

Güç tahtımın üzerine oyulmuş gümüş ejderhalar, şu anda benim kadar kana susamış gibiydiler; gözlerindeki safir taşlar, odanın karşısındaki devasa şöminede alev alev yanan ateşin ışığını yansıtıyordu.

O yumuşacık kobalt mavisi kadife yastığa yığılıp ayaklarımı uzatmayı çok istiyordum.

Bunun yerine, oymalı çift kanatlı kapılara döndüm, elim hançerimin kabzasında, bekledim.

Eğer Envy kavga istiyorsa, ona kavga ettiririm.

Saniyeler içinde kardeşlerim taht odasında belirdi, silahlarını gizleyerek sinsice ilerlediler. Günah Evime ulaşana kadar beklemeleri, sorunumuzun ciddiyetini gösteriyordu. Eğer gizlilik krallığın iyiliği için gerekli olmasaydı, sokaklarda saldırırlardı ve kavga her türlü istenmeyen dikkati çekerdi.

Biz Cehennem Prensleri, kendimizi kontrol etme konusunda pek ünlü değildik.

Envy önümde durdu, göğsü neredeyse benimkine değiyordu. Ona gülümsedim; artık endişelenecek bir tanık yoktu.

Gözlerime kilitlendim, gerilim elle tutulur hale geliyordu. Hançerimi saniyeler içinde göğsüne saplayabilirdim. Elim kabzaya değdi. Diplomasi benim güçlü yönüm değildi ve saldırının heyecanı kanımı güçle coşturuyordu.

Tam Lust, Envy'nin arkasından yaklaşıp kardeşimizi birkaç adım geriye çekerek durumu yatıştırmaya çalışırken ben de kılıcımı çektim.

"İkiniz de durun."

Şehvet, hepimize dik dik baktı ve kendimizi kontrol altına aldığımızdan emin olana kadar bekledi, sonra da öfkesini bana yöneltti.

"Bu, normalden çok daha büyük bir mesele," dedi. "Bozulmuş bir

anlaşma sadece sizin lanet olası sarayınızı etkilemez. Siz ve Wrath bize bunu söyleyecek miydiniz?"

Çenemi sıktım. Bu da kardeşim için yeterli bir cevaptı.

"Kahretsin, Gabriel," diye mırıldandı, tahtımın yanındaki bar arabasında tuttuğum içkilere uzanırken. "Sen ve Wrath ne düşünüyordunuz? Eğer bu haber diğer saraylardaki vatandaşlara yayılırsa—"

“Öyle olmayacak.” Sözünü kestim. “Ben hallettim zaten.”

Envy başını salladı. "Yeterince derine gömmediniz, yoksa casuslarımızın rapor edecek hiçbir şeyi olmazdı. Peki, siz ve Wrath onun yaralanmasını nasıl gizli tutmayı başardınız?"

“Artık hanedan sırlarını mı paylaşıyoruz?” diye sordum. “Unseelie Kralı ile oynadığınız oyunun gerçek nedenini açıklamak ister misiniz? Eminim bunun sarayınızla ve tüm lanetli diyardan neden koruma altına aldığınızla ilgili dolaşan dedikodularla hiçbir ilgisi yoktu. Son zamanlarda lanetli nesneler buldunuz mu, kardeşim? Biliyorsunuz, bu teknik olarak hepimizi etkiliyor?”

Kıskançlığın dudakları sert bir çizgi halinde büzülmüştü.

“Öyle düşünmemiştim.” Bir şişe şeytan üzümü şarabı kaptım. “Wrath'a yapılan saldırı talihsiz bir olaydı ama tekrarlanmayacak. Bildiğiniz gibi, alfa saldıran ejderhayı uyardı ve kimseye gerçek bir zarar verilmedi.”

Lust, “Ölümsüzler de dahil olmak üzere hiçbir buz ejderhası saldırısı olmamalı,” dedi. “Anlaşma bunu yasaklıyor. Anlaşmanın geçerliliğini sağlamanız gerekiyor. Tek seferlik bir olay olması önemli değil.”

Bunu ilk kez öğrenmek sarsıcıydı, bu yüzden kardeşlerime endişelenmeleri için biraz zaman tanıdım. Son buz ejderhası katliamı, her çemberden yüzlerce iblisin yanı sıra, aynı derecede şaşırtıcı sayıda ejderhayı da öldürmüştü.

Alfa liderlerinin yönlendirmesiyle, yedi farklı ejderha sürüsünün her biri uçarak gelmiş ve kendi bölgelerinin bir uzantısı olarak ele geçirmek için bir Günah Evi seçmişti.

Uzun yaşamları boyunca ilk kez, her ejderha alfası kendi aralarındaki anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp birlikte plan yapmıştı. Bu, tarihimizdeki en büyük ejderha saldırısıydı.

Acımasız Menzil'in güneyindeki toprakları ele geçirme girişiminin başarısızlıkla sonuçlanmasının ardından, diğer altı ejderha sürüsünden neredeyse hiç haber alamadım veya onları görmedim. Bunun bir nedeni,

Silvanus'un liderliğini yaptığından şüphelendiğim sürünün Günah Evime en yakın topraklara sahip olması ve en vahşi ejderhalar arasında yer almalarıydı; kendi türleriyle savaşarak üstünlük kurmaktan çekinmiyorlardı. Bir diğer nedeni ise ejderhaların o kadar büyük bir kayıp yaşamış olmalarıydı ki, kaderle uğraşmak istemiyorlardı.

Bu katliamın tekrarlanmasını ne ejderhalar ne de iblisler istemiyordu.

“Bu bir daha tekrarlanmayacak.”

"Bunu garanti edemezsin," dedi Envy. "Ya başka bir ejderha da ilk saldırıya neden olan aynı hastalıktan etkilenirse?"

“Hiçbir şey garanti değil.” Onlara istedikleri bir toplantıyı seçme hakkı tanıyan madde nedeniyle bazı bilgileri paylaşmak zorunda kaldım. “Avcılarım sürüyü izliyor. Herhangi bir değişiklik belirtisi olursa, bunu anlayacağım.”

Lust ileri geri yürüdü. "Hoşuma gitmiyor. Onlara ilk başta ne bulaştı ki? Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı, değil mi?"

Başımı salladım. "Şu anda bu konuyu inceleyen seçkin bir uzman ekibim var."

Envy, "Gazeteciler bu olayın peşine düşecek ve tüm dünyayı kaosa sürükleyecekler" dedi.

“Tanrıların kanı.” Şehvetin ifadesi karardı. “Bana o gazetecinin bilmediğini söyle.”

"Takipte olun. Bayan Saint Lucent artık bir tavsiye köşe yazarı," diye hatırlattım onlara bir kadeh şarap doldururken. "Bu yüzden daha önce kazandım."

“Harika.” Lust, bir aşağı bir yukarı yürüyerek uzaklaştı. “Biliyor.”

“Şüpheleniyor,” diye düzelttim. “Ve şüphelerinden bağımsız olarak, şimdi aşk hakkında tavsiyeler yazıyor, bu da onu yeterince meşgul etmeli.”

Kardeşlerim bir an sessiz kaldılar. Ne yazık ki, bunun onları dilsiz bırakacak kadar etkilenmiş olmalarından kaynaklandığını düşünmedim.

"Şunu açıkça söyleyelim," dedi Envy. "Senden nefret eden bir köşe yazarıyla çok açık bir savaş içindesin. Bir şekilde, ejderha saldırısı hakkında bilgiye sahip -yüzyıldan fazla bir süredir ilk kez- ve çözüm olarak onu nefret ettiği bir konuda tavsiye yazısı yazmaya zorladın."

Bunu böyle ifade edince, endişesinde bir haklılık payı görebilirdim. Ama Adriana'nın işine o kadar değer verdiğini ve işten çıkarılma riskini göze alamayacağını biliyordum. Ofise girdiğimi bilmeden önce köşe yazısını

korumak için ne kadar tutkuyla mücadele ettiğini gördükten sonra bu sonuca varmıştım.

"Ve sen, hayal gücünün en uç noktasıyla," diye devam etti, "ejderha hikayesini bir kenara bırakıp, şimdi her zamankinden daha çok nefret ettiği erkeği, seni dinlemeyi tercih edeceğine inanıyor musun?"

Hepimizin takmayı tercih ettiği o kibirli maskeyi taktım, onların endişesinden sıkılmış gibi omuz silktim. "Başka ne yapmamı istiyorsunuz? Ejderhalardan dikkati dağıtmak için yedi Günah Evi arasında bir kraliyet turnuvası mı düzenleyeyim?"

“Evet.” Lust adımlamayı bıraktı ve arkasına döndü. “İnsanlara istediklerini ver, Gabriel.”

Envy, durumu hemen kavrayarak kıkırdadı. "Harika."

"Hayır," dedim, ne demek istediklerini tahmin ettiğim için sinirlenmiştim. "Bunu sakın ima bile etmeyin."

"Sadece fikri ortaya attın sevgili kardeşim. Ve krallığın istediğini aynen yapacaksın," dedi Envy. "Eşini bulmak için bir yarışma düzenleyeceksin."

"Bu bir ironiydi," diye yanıtladım ifadesiz bir şekilde. "Biliyorum zor zamanlar geçiriyorsunuz, ama yine de aklınızı başınızda tutun."

"Hayır. Bu harika bir fikir. Bayan Saint bilmem kim'i resmi muhabir olarak davet edeceksiniz, bu konuda yazmaya yetkili tek kişi o olacak," diye ekledi Lust.

"Yarışma devam ederken onu içeri çekin," dedi Envy. "Onu yakınınızda tutacak ve dikkatini dağıtacaksınız. Eğer onu meşgul ederseniz, ejderha söylentilerinin peşine düşecek vakti kalmayacak."

“İkiniz de delirdiniz mi? En son ihtiyacım olan şey, ejderha olayını kamuoyundan gizlemeye ve gelecekte benzer olayların yaşanmasını önlemenin yollarını araştırmaya çalışırken, kalede birinin yaşaması konusunda endişelenmek. Hele ki beni bir şekilde mahvetmekten başka bir şey istemeyen muhabir yüzünden.”

"Bunun o baloda olanlarla hiçbir ilgisi olmadığına eminim," dedi Envy.

Kaşlarım çatıldı. "Hangi top?"

“Tüm Günahkarlar Balosu. Hatırladığım kadarıyla, ondan sonra aranızda işler kötüye gitti.”

“Yanılıyorsunuz,” dedim. “O olaydan önce ya da sonra aramızda hiçbir zaman bir yakınlık olmadı.”

“Erken ayrıldım ama Lust kaldı.” Envy, hesapçı bir bakışla diğer

kardeşimize döndü. “Ne hatırlıyorsun?”

“Tüm Günahkarlar Balosu hakkında mı?” Lust omuz silkti. “Pek bir şey hatırlamıyorum. Ama vikontun onu vikontesle birlikte yakalamasının yarattığı manzarayı hatırlıyorum.”

Envy bir an sessiz kaldı.

“Bayan Saint Lucent—”

“Bu konuda bütün gece tartışabiliriz.” Sözünü kestim. “O olay on yıl önce oldu ve artık önemi yok. Tartışma bitti.”

Envy'nin bakışları kısıldı. Zihnindeki dişlilerin nasıl döndüğünü adeta görebiliyordum.

O gece fena halde sarhoş olmalıydı ki, kabuslarıma musallat olan, gümüş dilli, mavi saçlı o şeytani kadın Adriana Saint Lucent'in en başından beri bana karşı tiksintiden başka bir şey hissettiğine inanabilsin.

On yıl öncesinden beri tüm krallığın dilinde olan Günahkarlar Balosu, sıradan halktan soylulara kadar herkesin, statülerine bakılmaksızın, bir araya gelip eş bulma umuduyla kaynaşma fırsatıydı. Evlilik çağına gelmiş her günah evinden tüm günahkarlar davet edilmişti, Bayan Saint Lucent de dahil.

Onunla ilk kez tanışmıştım ve o görüntü hafızama iyice kazınmıştı. Işıltılı gümüş elbisesiyle son derece göz alıcıydı ve ben de dahil olmak üzere orada bulunan herkesin dikkatini çekmişti.

Onun, tanışma şansına sahip olduğum en güzel, en zeki iblis olduğunu düşünmüştüm. Onu etkilemenin, aniden sadece ona duyduğum arzuyu onun da bana duymasını sağlamanın yollarını hayal etmeye başlamıştım.

Sonra o lanetli ağzını açıp bana hakkımda ne düşündüğünü açıkça söyledi ve onunla ilgili kurduğum tüm fanteziler anında yok oldu.

“Konuya geri dönelim. Skandal gazetelerini meşgul tutmak için bir turnuva düzenlemeye razıyım,” dedim. “Her Günah Evi meydan okuyabilir __”

"Daha yüksek bahisli bir yarışma kadar etkili olmayacak," diye araya girdi Kıskançlık. "Her Günah Prensi, tahtınız için yarışacak bir katılımcı seçecek."

"Ama ben kendime bir eş bulmakla ilgilenmiyorum."

"Belki de hayır, ama anlaşmanın kurallarına uyacak ve krallık için en iyisini yapacaksınız," dedi Envy.

Beni orada ikna etmişti.

"Gerekirse katılımcılardan biriyle pazarlık yap," dedi, çevremdeki insanları güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya kararlı olduğumu anlayarak. "Basında haberler yatıştıktan sonra nişanı bozmaları için onlara yeterli para ver. Gerçek aşktan çok şöhrete önem veren birini bul."

"Kesinlikle. İlişkinin sonsuza dek sürmesi gerekmiyor," diye ekledi Lust, "ama kalbiniz için yapılacak bir rekabet, buz ejderhası saldırısının gerçekten türünün tek örneği olup olmadığını veya daha büyük bir tehdit olup olmadığını anlamamız için gereken türden, tüm dünyayı etkileyecek bir dikkat dağıtıcı unsur yaratacaktır."

Ayrıntıya girmedi ama cadıların -en büyük düşmanlarımız- sorumlu olabileceğinden endişelendiğini tahmin ettim. Bu da savaşın yaklaştığı anlamına gelirdi.

Kütüphanemdeki diğer saldırı nedenlerini araştırmadan, cadıların ejderhalara büyü yapmış veya lanet okumuş olma ihtimalini göz ardı edemezdim.

Sessiz endişemin farkında olmayan Envy başını salladı. "Bayan Saint Lucent'i işin içine katmak, onun istediğimiz konularda rapor vermesini sağlayacaktır."

“Bunu sevmiyorum,” dedim, uzaklaşırken, bunun doğru hamle olduğunu zaten biliyordum. Ejderha tehdidinin sona erdiğini garanti edemezdim. Ve başka bir şey olursa, krallığın dikkatini başka bir yere odaklamam gerekiyordu. “Çok şey ters gidebilir.”

“İşler zaten ters gitti,” dedi Envy. “Her şey daha da kötüye gitmeden önce düzeltme zamanı geldi.” İleri doğru yürüdü ve elini göğsüme vurdu. “Ne gerekiyorsa yap. Ama yarışma bitene kadar muhabiri yanında tut.”

İyi bir lider, savaşın ilk kuralının düşmanı en yakına çekmek olduğunu bilirdi.

Sanırım bu olayı, benimle Bayan Saint Lucent arasındaki bugüne kadarki en önemli çatışma olarak ele almanın zamanı gelmişti. Kişisel duyguları bir kenara bırakırsak, gerekirse ona kur bile yapardım.

Onu yakından izleyebileceğim bir yerde tutmak için her şeyi yaparım.

❄ ❄ ❄

"Bayan Saint Lucent burada, Majesteleri."

Dün gece verdiğim çılgın partiden sonra hâlâ çeşitli yastıklar ve masalar üzerinde yayılmış olan saray mensuplarının hepsini taht odamdan uzaklaştırmıştım; iradelerin savaşı olacağına söz veren bir karşılaşmaya seyirci istemiyordum.

"En iyisi onu içeri gönderelim Jarvis. Şu işi bir an önce bitirelim."

Uşağım başını eğdi, sonra da değerli konuğumu çağırmak için ortadan kayboldu.

Tahtımın yanındaki masada sıralanmış, yeni doldurulmuş şeytan üzümü şarabı şişelerine göz attım. Bu keyifli işi bitirdikten sonra kendimi koca bir kasa şarap ve daha da fazla sevgiliyle ödüllendirecektim.

Eğer her halükarda bu rolle suçlanacaksam, iştahım bu yönde geri dönmeye başlamışken biraz da baştan çıkarılmanın tadını çıkarabilirim. Tabii yeni keşfettiğim arzularım sadece gizemli bir kadına yönelik değilse...

Kapılar ardına kadar açıldı ve gecenin yıldızı olan kadın ortaya çıktı.

Ve keyfi yerindeydi.

Kürsüye doğru ilerlerken çenesini yukarı kaldırdı, bakışları hançer gibi keskinleşmişti ve sanki yeterince konsantre olursa beni öldürebilecekmiş gibi bakışlarımı süzdü.

Tanrıların kanı. Kadının bakışları etkileyiciydi.

Onu tavsiye köşesine değil, kraliyet muhafızlığına atamalıydım. Bayan Saint Lucent, savaş alanında kesinlikle zorlu bir rakip olurdu.

Ya da belki de buz ejderhalarını korkutup boyun eğdirebilirdi.

Başka hiçbir çözüm bulamazsam, onu kraliyet avcı loncasına kaydettirebilirim.

Tahtın önünde durdu, son derece yapmacık bir reverans yaptı, sonra o buz mavisi gözlerini bana çevirdi. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyordu, kurnaz zihni muhtemelen binlerce sessiz büyü kuruyordu.

Omurgamdan aşağı doğru, tamamen hoş olmayan bir karıncalanma hissi yayıldı. Onun meydan okuması, içimdeki canavarı uyandırdı ve dikkatini çekti. Derin bir nefes aldım, sonra verdim.

Kontrolü tekrar ele geçirdikten sonra ona ifadesiz bir gülümseme sundum.

“Bayan Saint Lucent,” dedim, ses tonuma dikkat ederek. Yılanı kışkırtmamak en iyisiydi. Henüz değil. “Sizi görmek her zaman ilginç.”

"Keşke bu doğru olsaydı."

Kaşımı kaldırdım; doğruydu, yoksa söyleyemezdim. Bunlar başka bir

günün laf kalabalığıydı. Şimdi bunu atlatıp, gizemli sevgilimle ilgili düşüncelerimden kurtulmak için bir dağdan atlamak istiyordum.

“Sizi bugün buraya davet etmemin sebebi şuydu—”

Burunundan bir ses çıkardı.

Sessizce ve dikkatle bekledim. Başka bir kelime ya da ses çıkarmadı. Yüzündeki ifadeye bakılırsa, saygıdan değil, bana inat olsun diye yapıyordu.

Başımı yana eğdim, gözlerimi kıstım.

"Bir sorun mu var, Bayan Saint Lucent?"

"Benden 'derhal' hazır bulunmamı talep etmeniz, rica etmek sayılmaz, Majesteleri."

"Her zaman bu kadar tatsız olmak zorunda mısın?"

"Hayır, sanırım herkes gibi senin egonu da beslemeliyim."

Bu kadın benim akıl sağlığımın sonu olurdu.

Tahtımda geriye yaslandım, parmaklarımı birleştirdim, bakışlarım onu hesaplarcasına süzdü. Belki de onu kışkırtmak içindi. Ona baktığımda bundan kesinlikle nefret ettiğini anlamak için duyguları okuma konusundaki doğaüstü yeteneğimi kullanmama gerek yoktu.

Bu da bana ejderha avlarken hissettiğim heyecana benzer bir heyecan verdi. Hiç kimse benimle bu kadar zihinsel bir mücadeleye girmemişti, karşımda duran bu şeytani kedi gibi. Ağzından bir sonraki hangi keyifli kâbusu çıkaracağını merak etmeye başladım.

“Söyleyecek bir şeyiniz olduğu belli. Öyleyse devam edin,” dedim. “Nefes almaktan başka, size ne gibi ciddi bir suç işledim şimdiye kadar?”

“Çağrınız geldiğinde işin ortasındaydım. Şimdi, bana lütfettiğiniz tavsiye köşesini şu anda yazmadığım için işimi kaybedebilirim. Üstelik, size yaltaklanmadığım halde beni huysuz olarak nitelendiriyorsunuz. Bu kaprisiniz –her neyse– muhtemelen ailemin evsiz kalmasına neden olacak. Bu yüzden, gücünüzü kötüye kullanmanızdan dolayı biraz huysuz olmamı lütfen affedin, Majesteleri.”

Onu dikkatlice süzdüm, bu sefer onu kızdırmak niyetinde değildim. Benim kaprislerimden haberi yoktu ve bunun için şükretmeliydi. Belki de tatlı dilliydi, ama benim karanlık bir açlığım vardı. Ne kadar cesur görünürse görünsün, asla başa çıkamayacağı bir açlık.

“Artık o işe ihtiyacınız yok.”

Kaşlarından birini etkileyici bir şekilde kaldırdı. "Öyle mi? Gizli bir

hayırsever ortaya çıkıp bir miras mı açıkladı? Bu bilgiyi benimle paylaşma onurunu size mi verdiler?"

Ne kadar da ukala bir ağız.

Dikkatim lanetli dudaklarına takıldı, bir an fazla oyalandım. Bir önceki gecenin şehvetinin alaycı sözleri, istemeden geri geldi. Yedi Günah'tan kalma maskeli güzelliğimin anısı da bununla birlikte. Bir farkındalık kıvılcımı beni vurdu.

Bakışlarımı hızla yukarıya çevirdim.

Eli pelerinini içeri soktu. Sanki içinde bir şey olup olmadığını kontrol ediyordu. Umarım yüzüme fırlatmayı planladığı bir hançer değildir.

Meraklı bakışımı fark etti ve elini indirip tekrar kaşlarını çattı.

“Size resmi kraliyet muhabiri olarak bir görev teklif ediyorum. Siz ve aileniz derhal Açgözlülük Hanedanı'na taşınacaksınız.”

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu. Normalde, sırf onu çıldırtmak için bile olsa, sessizliği ilk bozan o olsun diye bütün gün burada oturabilirdim. Ama bugün sıradan bir gün değildi; yapılacak çok iş vardı ve gece düşmeden hepsini bitirmek için çok az zaman vardı. Saate bakma isteğime karşı koydum.

Bir süre daha bekledikten sonra hala cevap vermeyince, ısrar ettim.

“Ekibim eşyalarınızı paketleyecek ve ailenizi nakliye aracıyla taşıyacak. Hiçbir şey için endişelenmenize gerek yok. Yaşanabilecek herhangi bir aksaklığı telafi etmek için, ev sahibinize önümüzdeki birkaç ay boyunca konutunuzu tutması için ödeme yapacağım.”

Yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi, bu kızarıklık solgun tenine hoş bir hava kattı.

Hain penisim, onun nefretinden hiç etkilenmeden durumu fark etti.

Aklımdan, daha ilginç aktivitelerden dolayı yüzü kızarmış, ipek çarşaflarımın üzerinde kıvranan kadının yatak direklerime bağlı görüntüsü geçti.

Hemen buz banyosuna ve psikiyatrik muayeneye ihtiyacım vardı.

Belli ki bilinçaltım, en sevdiğim fanteziyi alıp gizli sevgilimin yüzüne işlediyse, baladlara konu olacak kadar sapkın bir yanı varmış. Belki de bu, iştahlarımın intikamla geri döndüğünün bir başka kanıtıydı.

Sanki o şehvet dolu kâbusu zihnimden söküp almış gibi, buz gibi bir bakışla beni süzdü ve asla boyun eğmeyeceğini hatırlattı.

"Peki?" diye mırıldandım. "Cömertliğimle sizi hayrete düşürdüm mü?"

“Kesinlikle hayır. Teklifinizi kabul edeceğime inanmanıza inanamıyorum. Wicked Daily'den ayrılmakla hiç ilgilenmiyorum ve kesinlikle burada yaşamak istemiyorum.”

Saçlarımı elimle düzelttim. Zaten yapılmıştı. Sunduğum şeyin değerini ve avantajını mutlaka görebilirdi. Sonuçta ikimiz de bir şeyler kazanacaktık.

“Dedikoduların yayılmaması için çok dikkatli davrandım,” dedim, “bu yüzden haberi ilk duyuran sen olacaksın, ama potansiyel bir eş bulmak için tüm dünyada bir yarışma düzenliyorum.”

Yüz ifadesi donuklaştı.

Beklediğim tepki bu değildi. Merakımı bastırdım.

“Her etkinlik hakkında yazı yazmasına izin verilen tek köşe yazarı siz olduğunuz için, her şey bittiğinde tüm büyük yayınlar sizinle iletişime geçecektir. Her potansiyel eşleşmeye özel erişim hakkı kazandınız. Onlarla, benimle röportajlar. Heyecan verici hikayeler oluşturmak için ihtiyacınız olan her şey. Bunun, yarışma süresince Seven Circles'ın en çok konuşulan konusu olmasını istiyorum.”

"Sanki bu anlaşma kesinleşmiş gibi konuşuyorsunuz."

Ses tonu ve yüz ifadesi, ne yaptığımı çoktan anladığını gösteriyordu.

Eğer benden suçluluk duymamı bekliyorsa, fena halde yanılıyordu.

Dışarıdan bakıldığında Günah Prensleri arasında en cana yakın olanı bendim, ama hepimizin mücadele etmesi gereken kendi şeytanları vardı.

Onun beni tuzağa düşürdüğünü hissetmesi önemli değildi; krallığın iyiliği için daha kötüsünü yapardım. Üstelik sonunda bundan büyük fayda görecekti.

“Kiranız zaten ödendi.” Öne eğildim, bakışlarımı kıstım. “Makale başına maaşınız bir milyon jeton olacak. Bu fırsatı geri çevirmek istediğinizden emin misiniz, Bayan Saint Lucent?”

Beni baştan aşağı süzdü, gözleri rahatsızlıkla parıldıyordu. Şöhretim göz önüne alındığında, benden bu kadar etkilenmemiş olması gerçekten dikkat çekiciydi. Ama o bakışı anlıyordum; buz ejderhalarında da görmüştüm. Bayan Saint Lucent tuzağa düşürülmekten veya kontrol altında tutulmaktan hoşlanmazdı.

Ve ben ikisini de yapmıştım.

Gülümsememi zorla bastırdım.

İster iyi ister kötü olsun, rakibim önümüzdeki birkaç hafta boyunca bana bağlı kalmak zorundaydı.

"Evet. Sanırım teklifi reddediyorum."

Hafifçe reverans yaptı ve ancak bu berbat nezaket girişimi, ayağa kalkmadan önce şaşkın ifademi kayıtsızlığa dönüştürmeme olanak sağladı.

Minnettar olmasını beklemiyordum ama teklifi geri çevireceğini de düşünmemiştim.

Maaşın aşırı yüksek olduğunu söylemek yetersiz kalırdı. En zengin soyluların bazıları bile uzun tarihleri boyunca bu kadar para kazanmamıştı. En az yedi makale yazılacağını tahmin ediyordum, ancak yarışma bitmeden muhtemelen çok daha fazla olacaktı.

Hissettiğim tuhaf duygunun hayranlık mı yoksa sinirlenme mi olduğunu anlayamadım. Ya da ikisinin sapkın bir karışımı mıydı? Adriana Saint Lucent, hayatının fırsatı olabilecek bir teklifi reddedecek kadar benden nefret ediyordu. Aptal değildi, bu da kişisel bir nedeni olması gerektiği anlamına geliyordu.

Ve bu en tehlikeli türüydü.

Bir an boyunca birbirimizin gözlerine kilitlendik. Bu düzeydeki nefret, araştırmam gereken bir konuydu. Benden hoşlanmadığını biliyordum, ama oburluğa düşkün bir günahkâr için bile biraz aşırı görünüyordu.

Envy ve Val'in endişelenmekte haklı oldukları ortadaydı. Adriana'yı daha yakından takip etmem gerekiyordu. Bu kadar yoğun duygu son derece motive ediciydi. Ve en son ihtiyacım olan şey, en karanlık sırlarımı ortaya çıkarmak ve bana karşı kullanmak için her şeyi yapacak bir muhabirdi.

Bu, sıradan bir rekabetten çok daha derin bir meseleydi. Ve bunun ne zaman başladığını öğrenmeye kararlıydım.

Sonunda bakışlarını benden ayırdı ve uzaklaşmaya başladı, sadece sessizce, "Ev sahibinden ödemenizi geri almasını isteyeceğim," demek için durdu.

"Bunu sakla."

Tartışmaya girmeye hazır görünüyordu ama sonra vazgeçip hızla uzaklaştı.

Gidişini izledim, şimdilik ona bir şans daha verdim, bir sonraki hamlemi çoktan planlamaya başlamıştım bile. Bu turu geçici olarak kazanmıştı, ama ben yenilgiyi nezaketle kabul edecek onurlu bir kahraman değildim. Nihai zaferi elde etmek için gerekli her yolu kullanacaktım.

Ben avlanma tutkusuyla yaşıyordum ve o da kendini avlanması en cazip hedef haline getirmişti.

Adriana Saint Lucent ile tekrar antrenman yaptığımda, onu bir şekilde kendime bağlayacaktım. Bu, onu kanlı yanıma zincirlemek zorunda kalsam bile.

Tahtımdan kalkıp avımı takip etmeye hazırlanırken içimde karanlık bir heyecan dalgası yayıldı. Belki bir buz ejderhası avı değildi, ama onu alt etmenin heyecanı muhtemelen daha büyüktü.

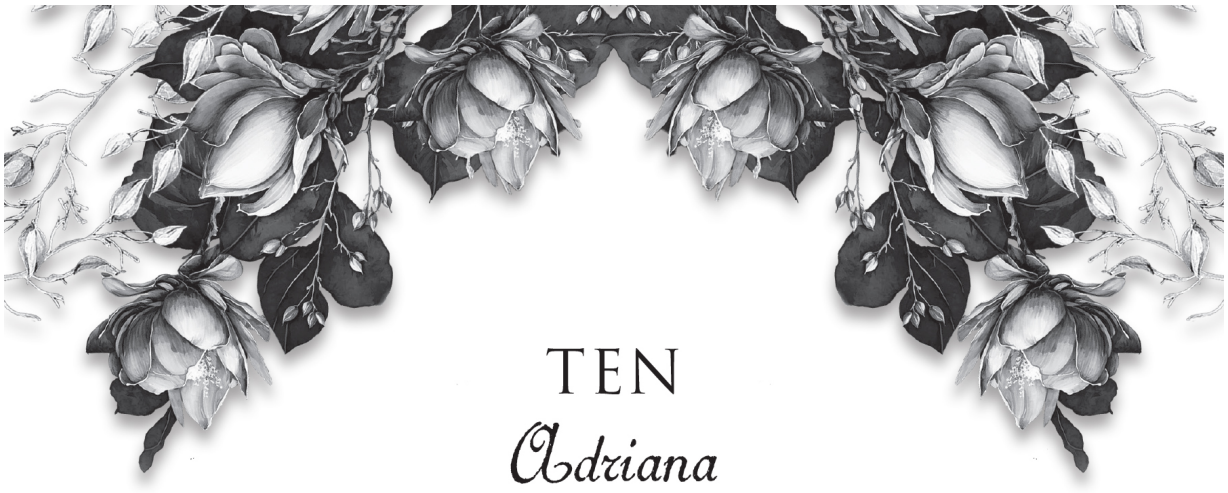

TEN
Adriana

"İster sert, ister kibirli olsun, Adriana, bu inanılmaz bir fırsattı. Bunu reddettiğine inanamıyorum."

Ryleigh haksız değildi, ama ben o kadar sinirlenmiştim ki artık onunla aynı fikirde değildim.

Onun onaylamayan tonu da kendi endişemi hafifletmeye yardımcı olmuyordu. Hayatımdaki herkes arasında, onun kesinlikle benim tarafımda olacağını düşünmüştüm. Bunu yapmaması her şeyi sorgulamama neden oldu.

Açgözlülük Evi'nden ayrıldıktan hemen sonra, şüphemin doğru olup olmadığını görmek için Kötü Günlük gazetesine gittim ve masamın gerçekten de çoktan boşaltılmış olduğunu gördüm.

Axton, benim ne istediğimi hiç düşünmeden veya önemsemeden işimi elimden alıp bana yeni bir iş vermişti. Editörümle meseleyi açıklığa kavuşturmak ve pozisyonumu tekrar güvence altına almak birkaç saatimi aldı, bunun nedeni çoğunlukla Axton'ın hikayemi onaylamasını beklemek zorunda kalmamızdı. Ve prens, canı isteyene kadar yazışmalarıma cevap vermeye tenezzül etmedi.

Kibirli. Kraliyet mensubu. Kırağı iblisi. Umarım testislerine pireler saldırmıştır.

Yedi Günah'taki yabancıya hiç benzemiyordu. Gerçek dünyam başıma yıkılırken aklımdan çıkaramadığım o aptal, harika maskeli adama hiç benzemiyordu.

Axton'ın taht odasında bile, yabancının beni duvara nasıl yasladığını, Axton'ın bende uyandırdığı öfke kadar tutkumu nasıl alevlendirdiğini hayal ederek dikkatim dağılmıştı. Gün boyunca altı kez yanımda sakladığım gizli anahtara uzanmıştım.

Odada volta atmayı bıraktım, zihnimi odaklanmaya zorladım. Axton'a olan hislerimin mükemmel bir fırsatı mahvetmesine izin vermiş olup olmadığımı merak etmeden edemedim. Gerçi "mükemmel" kelimesi maaşı fazlasıyla hafife alıyordu.

Üvey annem, paramızın yetmediği terzide kız kardeşimle dışarıdaydı ve Ryleigh işten sonra doğrudan evime geldi, bir saatten fazla bir süre boyunca prensi yerden yere vururken itaatkâr bir şekilde dinledi. Ama şimdi sabrı tükeniyordu. Kıskançlık gibi diğer günahları bu kadar yoğun hissetmiyorduk, bu yüzden tekliften dolayı kıskanç olmadığını biliyordum. Yine de, mantıklı bir şekilde açıklayabilseydim kendimi daha iyi hissederdim.

"Onun için çalışmamın imkanı yok, özellikle de bunu yapma şekli göz önüne alındığında," dedim sonunda.

“O bir prens. Ne bekliyorsunuz ki?”

“Temel nezaket? Temel görgü kuralları?”

"O kibirli bir herif, ama parası bol, Ad. O maaşla neredeyse herkesi satın alabilirdin."

Ses tonunda yine o tuhaf tını vardı. Belki de aşırı hassas davranıyordum. Bunu kafamdan attım. En iyi arkadaştık ve prens söz konusu olduğunda her zaman benim tarafımı tutmuştu.

“Eğer onun beni istediği gibi ezmesine izin verirsem, kendimi yetersiz hissetmemin tek sorumlusu ben olacağım. Bu bir ilke meselesi. Bazen bu, paradan daha değerlidir.”

Ailem acı çekecekken ilkelerime bağlı kalmak zordu. Saatlerce kendimi suçladım, hata mı yaptım diye düşündüm. Makale başına bir milyon madeni para, aklımın alamayacağı bir şeydi. Belki de en kötü türden bir aptaldım. Ama ilkeli bir aptal.

Yıpranmış yatağıma uzanmadan önce iç çektim ve yastığımı göğsüme bastırdım. Asıl canımı sıkan şey, bunun inanılmaz bir fırsat olmasıydı. İstediğim hikayeleri yazma ve bunun karşılığında iyi bir ücret alma şansı, hayallerimin gerçekleşmesiydi.

Ve yapmam gereken tek şey, ruhumu o lanetli karanlık prense satmak ve

önce onun destansı aşk hikayesini yazmaktı.

Belki o aşırı yüksek maaşı alamıyordum ama yeni bir fikir şekillenmeye başlamıştı. Bunu başarabilmek için muhbirlerimden biriyle görüşmem, her şeyi doğru şekilde ayarlamam gerekecekti… ama yine de mevcut haber yapma kısıtlamalarımın etrafından dolaşmanın bir yolunu bulabilirdim. Ayrıca, işimi tekrar güvence altına almak için bütün gün beni bekleten prense de borcumu ödemiş olacaktım.

Sihirli anahtarı tekrar aradım, sembolize ettiği şeyle bu kadar meşgul olmama sinirlenmiştim.

Nedense bunu en yakın arkadaşımdan saklamıştım. Ryleigh zaten gergindi ve tartışacak bir konu daha eklemek istemiyordum.

Ryleigh yanıma oturup sırtımı küçük daireler çizerek okşadığında vicdan azabı beni kemirdi.

Belki de sadece benim için üzülmüştü, o paranın ne kadar yardımcı olacağını biliyordu, bana kızgın değildi. Ona Yedi Günah'a davet edildiğimi anlatmalıydım. Ama ağzım inatla kapalı kaldı. Yabancının Axton'ı reddetmemde bir payı olduğunu düşünmesini istemiyordum. Bunun doğru olmadığını biliyordum, ama o yine de hayran hayran bakacak ve beni sürekli romantizme sürükleyecekti.

"Her şey yoluna girecek, Ad."

“Biliyorum. En azından saray oyunlarına ve daha fazla güç için yarışan acımasız kraliyet ailesine katlanmak zorunda kalmayacağım. Bütün Yedi Çember'in nefret ettiğim erkeğe daha da çılgınca aşık olmasını sağlayacak hikayeler yazarken. Hem de haklı bir sebeple.”

Ryleigh birkaç saniye sessiz kaldı. Axton'dan neden nefret ettiğimi, aramızda neden her zaman düşmanlık olacağını çok iyi biliyordu. Her şeyin korkunç bir şekilde ters gittiği o gece oradaydı, ama kendi sevgilisiyle birlikteydi ve en kötü olayları kaçırmıştı.

Bu sadece kalp kırıklığı ve utanç değildi; onun dünyasına ait olmadığımı ve asla ait olamayacağım gerçeğini fark etmekti. Tıpkı üvey annemin her zaman iddia ettiği gibi.

O gece baloda bazı soylular bana korkunç derecede acımasız davranmışlardı, ama ben elimden geldiğince başımı dik tutmaya çalışmış, eve gidene kadar gözyaşlarımın akmasına izin vermemek için büyük çaba sarf etmiştim.

Bu girişimde başarısız oldum. Ama bana taktıkları lakap yüzünden değil.

Bazen tek kelime etmemek en incitici hareketti.

Aşk her şeyin üstesinden gelir. En azından filozoflar ve şairler böyle iddia ederdi. Aşk, alemleri aşan, dünyaları birleştiren ve birbirine bağlayan bir sihirdi.

Gerçek aşk, en güçlü ejderhaları, en büyük kötülüğü bile alt edebilecek güce sahipti. Masallar bize bunu defalarca anlatmıştı. Ama ben bunların sadece hikaye olduğunu, hayalperestler tarafından yazılmış, tamamen fantezi ürünü oldukları için büyüleyici olduklarını keşfettim.

Tecrübeme dayanarak söyleyebilirim ki, eğer yoksulken bir prense aşık olma gibi büyük bir hata yaparsanız, gerçeklik sizi hızla kendinize getirir; yara bere içinde, itibarınız da büyük ölçüde zedelenmiş bir halde kalırsınız. O gece prensim beni kurtarmaya gelmemişti, bu yüzden kendimi daha fazla kalp kırıklığından kurtardım ve asla geriye bakmadım.

“Teklifini kabul etmeyi mi tercih edersin?” diye sordu Ryleigh. “Seni gerçekten çok istemiş olmalı. İstesen seni işe alacağından hiç şüphem yok.”

Geleceğimi onun satın almasına izin verirsem, ondan daha çok kendimden nefret ederdim.

"Hayır. Onun aşık olmasını izlemek ve bunun hakkında yazmak, milyonlarca paraya sahip olsanız bile, sürekli bir kuş sürüsü tarafından pislenmekten daha kötü olurdu."

Ryleigh sinsi bir gülümseme takındı.

"Gerçekten de öyle. Bir yandan kuş pisliği fırtınasının içinden cesurca yürürken, diğer yandan da üzerinize milyonlarca madeni para yağmasından daha kötü bir şey hayal edemiyorum."

Bir süre daha sohbet ettikten sonra yollarımız ayrıldı. Ryleigh'in iş için katılması gereken bir etkinlik vardı ve benim de... Bütün gün beni cezbeden bir anahtarım vardı.

Muhbirlerimden biriyle görüşmek için gece bölgesine gitmeliyim.

Hâlâ buz ejderhası söylentileriyle ilgili her türlü ipucunun peşine düşmek istiyordum. Ama lanet olsun ki, biraz daha fazla flört etme isteği duyuyordum. Bu kesinlikle tuhaf bir anormallik olmalıydı. Eğer bu yabancıyla bir kez daha karşılaşsaydım, merakım giderilecek ve normal rutinime devam edebilecektim.

Merak duygum, önceki akşam konuşmamızın kesintiye uğramasından kaynaklanıyordu.

Bunun kesinlikle o yabancının kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ya da onun

sarhoş edici öpüşleriyle bir kez daha kendimden geçme arzumla da. O bir özlemdi. Tatmin edici bir tatlılık. Ve bu sefahat tadını bir kez tatmin ettikten sonra, onu bir daha asla düşünmeyecektim.

Yarın, sorumlu bir muhabir olarak görevime geri dönecektim. Prensten intikam almanın bir yolunu bulacak ve bu süreçte biraz para kazanacaktım.

Bu gece, Axton'ın rakipleriyle ilgili düşüncelerimi bastırıp, zaman geçirmek istediğim biriyle birlikte olmaya çalışacağım.

O ilk öpücüğü almadan çok önce aklımı çalmış biri.

Onunla buluşmak benim kendi sırrım olacaktı, Ryleigh ile bile paylaşmak istemediğim bir sır.

Şimdilik.

❄ ❄ ❄

Seven Sins otelinin çatı bahçesine adımımı attım; gece çiçekleri çoktan açmıştı, yaprakları hilal ayın ışığını yakalayan ince bir buz tabakası üzerinde parıldıyordu. Derin bir nefes aldım, birçok çiçek kokusu arasında donmuş meyvelerin hoş, tatlı kokusu öne çıkıyordu. Dikkatim boşluğa kaydı. Ağzı laf yapan yabancı gölgelerde beni beklemiyordu. Erken gelmiştim, ama sadece birkaç dakika geç kalmıştım.

Şüphelerime odaklanmamaya çalıştım. Onlara ne kadar çok kapılırsan, o kadar çok dibe çektiğini öğrenmiştim.

Umut da tıpkı havada uçuşan kar taneleri gibi, tutunması ve elde tutması çok zor, değişken bir şeydi; birini yakalayacak kadar şanslı olabilirdiniz, ama çok çabuk kaybolurdu.

Bu gece ne umduğumdan emin değildim ama uzun zamandır ilk kez hem istekli, hem gergin, hem de heyecanlıydım. İş, sorumluluk, gelecek kaygıları ya da Ryleigh ile biraz gergin geçen görüşmem gibi düşünceler tamamen arka plana kaydı.

Bu gece, şansını deneyip hayal kuran o on dokuz yaşındaki genç kız gibi hissettim.

Çatı kenarına doğru yaklaştım; burada çevreyi saran taş bir korkuluk vardı. Dün gece yakından inceleme fırsatım olmamıştı ve detaylara verilen önemi çok beğenmiştim.

Direkler, arka ayakları üzerinde dik duran ve kanatlarını açarak

ziyaretçilerin yanlışlıkla kenardan düşmesini engelleyen ejderhalara benzeyecek şekilde oyulmuştu.

Karanlık, tuhaf ve bir o kadar da tehlikeli bir havası vardı. Bana prensin tahtını hatırlattı. Axton'ın bu yaratıklara düşkünlüğü ve düzenli olarak ejderha avları düzenlemesi nedeniyle, ejderha temalı sanat eserleri birçok ev ve iş yerini süslüyordu.

Yeraltı dünyasının sakinlerinin çoğu, Yedi Günah Prensi'nin zevk aldığı şeylerden etkilenmişti, bu yüzden bizim çevremizin efsanevi yaratıklara olan ilgisi olağan dışı değildi.

Parmaklarımı ejderhanın kanadında gezdirdim ve tasarımın muhteşemliğine hayran kaldım.

Taş soğuktu, buzla kaplıydı, tıpkı model aldıkları buz ejderhalarına benziyordu. Gerçek ejderhaların prensin izni olmadan çemberimizin üzerinden uçmaları yasaktı, ancak bölgeleri o kadar yakındı ki, zaman zaman uzakta, ufukta bir leke olarak birini görebilirdiniz.

Çatıdan öteye, önümde parıldayan dünyaya baktım.

Burada, gece hayatı nefes kesiciydi. Taş binalar, tembelce yağan kar taneleriyle iç içe geçmiş, şirin bir görünüm sergiliyordu. Aslında, sanki gökyüzü yeryüzüne inmiş gibiydi; meyhanelerin ve barların ışıkları altın yıldızlar gibi parıldıyordu.

Dikkatim yukarıya, Açgözlülük Evi'ne kaydı; uzakta, karlı dağın tepesinde tünemiş, büyük bir canavar gibi yükselen, hepimizi gözetleyen devasa kireçtaşı kalesi göründü. Ondan nefret etmek istedim ama edemedim.

Prens'in şu anda yine görkemli bir parti verdiğini ve her türlü ahlaksızlığa daldığını hayal ettim. Axton'ın çapkınlığıyla ilgili ünü herkesçe biliniyordu ve haklıydı.

Unutmaya yönelik neredeyse sürekli çabalarıma rağmen, o rolü üstlendiği anı ve bitmek bilmeyen günahını doyurma arayışında başkalarını ne kadar çabuk unuttuğunu canlı bir şekilde hatırladım. Elbette, daha önce de zaman zaman ünü biraz skandal yaratmıştı; sonuçta o bir Günah Prensiydi. Ama sonrasında dönüştüğü şey, umursamazca ve pişmanlık duymadan kalpleri kıran biri olmak, tamamen başka bir şeydi. Muhtemelen çoktan birden fazla partnerle birlikteydi, güneş doğana kadar içki içiyor ve eş bulma yarışmasının haberleri yayılıyordu.

Yakında sokaklar, lanetli prensin mükemmel eşini bulmasına tanık

olmak için gelen diğer çevrelerden ziyaretçilerle dolacaktı. Felaketimizin üzerinden on yıl geçmişti. Sonunda bir eş alacağını biliyordum ama bu kadar çok acı vereceğini beklemiyordum.

İçimden derin bir nefes verdim, nefesim önümde buharlaştı; çatının donmasını engelleyen sihir, havadaki soğukluğu biraz olsun hafifletmişti.

Birkaç dakika geçti, sokaktan yükselen gürültülü kahkahalar bana bir kez daha yalnız olduğumu, gölgelerin arasından izlediğimi hatırlattı.

Maskeli yabancı sözünü tutmamıştı.

Göğsümde ağır bir hayal kırıklığı vardı. Bu gece tam olarak ne olmasını istediğime karar verememiştim. Başka bir gizli öpücük mü yoksa daha fazlasını mı istiyordum?

Yabancıyla sözlü atışmadan keyif almıştım ve bu akşam başka birini bulma fikri pek cazip gelmiyordu, gerçi aşağı inip istekli bir partner bulabilirdim. Ama mesele sadece fiziksel değildi – gerçi o kısım da muhteşemdi. Onunla vakit geçirmekten gerçekten keyif almıştım.

Bakışlarım yine o lanetli kaleye takıldı, sonra da hemen oradan uzaklaştırdım.

Hareketli semte son bir kez baktım, sonra merdivenlere doğru döndüm ve hemen durdum.

Gece açan donmuş meyve ağacının altında duran yabancım oradaydı.

"Eski tanrıların adına ne yapıyorsun?" diye elimi göğsüme bastırdım.

"Manzaraya hayran kaldım."

Adımları emin ve kendinden emin bir şekilde bana doğru geldi. Acele etmeden attığı adımlarında çekici bir şey vardı; bakışlarının maskemin üzerinden geçip, aşağı doğru inerek kostümümü iştahla incelediğini, ardından da kıvrımlarıma yöneldiğini hayal ettim.

Onun incelemesi, nefes kesici bir şekilde, tam anlamıyla edepsizdi. Dikkatini tekrar yukarıya çevirmeden önce vücudumun her santimini hayranlıkla inceledi.

Beni yiyip bitirmeye hazır gibi görünüyordu.

Onun takdirini görünce kızarmaktan kendimi alamadım, yine de cevabından memnun oldum. Arada bir birinin sana delicesine arzu duyduğunu bilmek güzeldi.

Carlo'yu ziyaret etmiştim ve dün gece giydiğim aynı kıyafeti giymiştim. Cazibe sadece fiziksel görünümde işe yaramıştı; kıyafetler ve takılar değişmemişti. Cazibenin bana farklı bir yüz vermiş olabileceği ihtimaline

karşı, yabancının beni tanımasını istemiştim.

"Geleceğini düşünmemiştim."

“Gerçek bir beyefendi, hanımefendinin her zaman önceliğini almasını sağlar.”

Dudaklarım kıvrıldı. Zeki, gülünç erkek. "Bu laf artık eskidi ve bayatladı."

"Neyse ki değilim."

Yanımda duran korkuluğa doğru yaklaştı ve rahat bir şekilde üzerine eğildi. Maskesi yüzünden bakışlarının nereye odaklandığını anlayamadım ama aşağıda sokakta dans eden, korkunç derecede detone ama sevimli bir popüler şarkıyı coşkuyla söyleyen müşterilere baktığını tahmin ettim.

"Derin düşüncelere dalmış gibiydiniz," dedi. "Neye bu kadar dikkatle bakıyordunuz?"

Korkuluğa yaslandım ve şehre doğru baktım. "Evde oburluk."

“Ah.” Pek de etkilenmiş görünmüyordu. “Krallığın diğer tüm genç kızları gibi prensin yatağına giderek onun kötü kalbini terbiye etmeyi mi hayal ediyorsun?”

"Zorlu."

Dikkatini bana çevirdi, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "İlginç."

"Bu nedir?"

"Çoğu insan, ahlaksız prensin kendisine aşık olmasını hayal eder."

"Sanırım o zaten aşık olmuş."

“Öyle mi?” Gülümsemesi daha da genişledi. “Bu ödülün şanslı sahibi kim?”

“Bunu hala anlamadın mı?” diye homurdandım. “Kendine çok aşık olduğu çok açık.” Şakalaşmamızı bozmamak için ses tonuma biraz mizah kattım. Gabriel Axton gecemi mahvetmeyecekti. “Peki ya sen? İnsanlar senin itibarın hakkında ne diyor?”

"Ben acımasız bir aşığım, yatakta herhangi bir prensten, hatta günahın esiri olan bir prensten bile çok daha heyecan vericiyim."

“Aman Tanrım.” Gülümsedim. “Ya Kıskançlık Evi’nden ya da Gurur Evi’nden geliyorsunuz, değil mi?”

"Sırlarımı sana pek anlatamam," diye takıldı karşılık olarak. "Tabii ki önce sen bana bazı sırlarını paylaşmadığın sürece. Mesela, adını?"

Onu baştan aşağı süzdükçe kalbim hızla çarpmaya başladı. Kurallara

aykırı olduğunu bilmesine rağmen balık tutmaya çalışıyordu. Gerçek kimliğimi merak ediyorsa, bu felaket olurdu.

"Bu kulübün amacı anonimlik sağlamak," diye hatırlattım ona. "İkimiz için de fazla meraklısın. Buradan kovulmaktan nefret ederdim."

Yüzündeki sırıtış hiç değişmedi.

"Anladım. O halde dün geceyi de konuşmak istemezsiniz, öyle mi?"

"Size zaten söyledim. Gitmek zorundaydım, yoksa kalmaya meyilli olurdum."

Birkaç an sessiz kaldı, dikkati tekrar aşağıdaki ara sokağa taşmaya devam eden müşterilere döndü. Kar, karşı tarafa küreklenmiş ve yüksek bir yığın halinde yığılmıştı, bu da onlara salonlarının ve barlarının çıkış kapılarına erişim imkanı sağlıyordu.

"Kalp kırıklığından uzaklaşmak için bir şeyler istedin," dedi. "Eğlenceli bir gece."

Onun varsayımını düzeltmekle uğraşmadım; kalbim kırılmamıştı. En azından yakın zamanda. Kimliğimi gizli tutmak için ona araştırma yapmaya ihtiyacı olan bir yazar olduğumu söyleyemezdim. Sorularımdan kim olduğumu anlaması uzun sürmezdi; Miss Match, bu alandaki tek aşk tavsiyesi yazarıydı.

“Çoğu insan buraya eğlenmek için geliyor. Ben de farklı değilim.”

"Çoğu kişi buraya, hanımefendi, başka günahlara teslim olmak için gelir."

Haklısın.

“Buraya hangi günahı işlemek için geldiniz?”

Parmaklarını korkuluk üzerinde gezdirerek, cevabını dikkatlice düşünüyor gibiydi.

Geçen her saniye merakım daha da arttı.

"Size göstermeyi tercih ederim, Leydi F. Eğer bir maceraya hazırsanız."

Ses tonu meydan okuyucu bir tondaydı. Ve bunu kendime bile itiraf etmekten nefret etsem de, en büyük gizli arzularımdan biri heyecan peşinde koşmak olduğu için, tercih ettiğim günah oburluktu.

Bu kulübe, bu gece onunla fantezimi yaşama ihtimalinin çok yüksek olduğunu bilerek gelmiştim. Bu macera, bu tutku dolu gece, "ulaşılamaz bekarın" sonunda birine bağlanmasını izlerken geçireceğim o berbat haftalar boyunca bana güç verecekti.

Ama bu ancak gizemli yabancının bana sunduklarına kendimi

kaptırmama izin verirsem mümkün.

Akşamın nihayet nefis ve cezbedici bir hal almasıyla kalbim hızlandı.

Adını bilmiyordum. Göz rengini tahmin bile edemezdim. Ama son öpücüğüne bakılırsa, bu geceyi asla unutamayacağım bir geceye dönüştüreceğinden emindim.

"Bu gece ne tür bir macera planlıyorsun?" diye sordum.

Yüzünü bana çevirdi, o lanet olası maske yüzünden yüz ifadesini okumak imkansızdı.

“Kendinizi ne kadar cesur buluyorsunuz?”

Alt dudağımı hafifçe ısırdım, bu hareket sanki zekice bir tuzak kurmuşum gibi dikkatini çekti. "Kendimi oldukça cesur sayıyorum. Sanırım bu da bir bakıma cesurca bir davranış. Neden?"

O benden tekrar doyasıya içerken, aramızdaki mesafe beklentiyle daha da kalınlaştı.

"Korkuluktan eğil."

Nefesim kesildi. Burası günahla beslenen bir diyar olan Yedi Çember'di, dolayısıyla ben öyle nazlı bir kız değildim. Bu yüzden, azizler aşkına, onun bana kur yapmasını beklemiyordum, ama alçak, boğuk sesiyle yaptığı bu talep beni bir an için şok etti.

Sonra içimde müthiş bir sıcaklık yayıldı. Kontrolü bırakma, kararları başkasına verme fikri… cazip geldi.

Hayır, herhangi biri değil, o. Beni fazlasıyla cezbeden ve dikkatimi dağıtan bu yabancı.

Açıkça yardım almam gerekiyordu. Bu hafta eczaneye uğramayı aklıma not ettim; eminim orayı işleten cadının bozulan aklımı onaracak bir iksiri vardır.

"Affedersiniz?" diye sordum, oyalanarak.

Gülümsemesi günahın ta kendisiydi.

"Korktunuz mu, Leydi F?"

"Zorlu."

“Güzel.” Elimi tuttu ve parmak boğumlarıma bir öpücük kondurdu. “Bu gece tamamen kontrol bende olsun istiyorum. Buna itirazın var mı?”

Başka herhangi bir durumda, buna şiddetle karşı çıkardım. Ama başparmağı yavaşça nabız noktamı okşadı, dokunuşu günahtan olabildiğince uzaktı, yine de ben daha fazlasını arzuladım.

Başımı salladım. "Hayır, buna itirazım yok."

Yaklaştı ve dudaklarını benimkine hafifçe değdirdi. Bu kısa temasla birlikte içimde bir sıcaklık dalgası yayıldı, gözlerim kendiliğinden kapandı. Çok hafif, kışkırtıcıydı. Hemen daha fazlasını istedim.

O baştan çıkarıcı dudaklarını kulağıma yaklaştırdı, sesi günahkar niyetlerle dolu alçak bir fısıltıydı.

"Korkuluktan eğil."

Derin bir nefes aldım, sonra onun istediğini yaptım; taş, avuç içlerimi yakacak kadar soğuktu, kendimi hazırladım. Daha sıkı kavradım, dikkatim yere kayarken acıyı unuttum.

Ne kadar yüksekte olduğumuzun farkında değildim. Düşmeden önce beni yakalayacağı düşüncesi içimde başka bir heyecan dalgası yarattı. Bir yabancıya bu kadar büyük bir güven duymak inanılmaz bir şeydi.

Bu da belki de kraliyet şifacısına başvurmam gerektiğinin ikinci işaretiydi.

Ama korku… korku bende adrenalin salgılanmasına neden oldu ve tüm duyularım daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde keskinleşti.

Vücudum adeta titriyordu ve zonluyordu, oysa o beni henüz tam olarak öpmemiş, bileğimden başka bir yerime dokunmamıştı bile.

"Hazır mısın?" diye sordu, sesi alçak ve derindi, bir tutam saçımı geriye doğru itip kulağımın arkasına sıkıştırırken.

O tam bir ikilemdi; tatlı ve düşünceliydi, ama aynı zamanda şeytani derecede kurnazdı. Bir sonraki hamlesini tahmin edemezdim ve bu meydan okumayı severdim.

Boğazım düğümlendi, sonra başımı salladım, heyecan tüm vücudumu sarmıştı. Birdenbire panik beni ele geçirdi.

"Beklemek."

Hiç kıpırdamadı. "Rahatsızsanız, söyleyin."

Kenardan geriye doğru baktım. Heyecan vericiydi ve ona güveniyordum... hiç tanımadığım birine ne kadar güvenebilirsem o kadar. Mantık, macera ihtiyacımın önüne geçmişti.

“Bu heyecanı başka bir zamana saklayalım mı?” diye sordu. Burnu çenemin kenarına değdi, bana doğru eğilirken içimde başka bir heyecan dalgası daha oluştu. “Eğer sen de istersen, başka fikirlerim de var?”

"Örneğin?"

Elini uzattı, sonra bizi bahçeye götürdü. "Donmuş meyve ağacına doğru dön ve gövdesine yaslan."

Ellerimi pürüzlü ağaç kabuğuna bastırırken aynı heyecan içimden geçti. "Böyle mi?"

“Mükemmel. Rahat mısınız?”

"Evet."

"İyi."

Ayaklarımı tekmeleyerek ayırdı, elleriyle bileklerimi kavrayıp ağaca sabitledi.

"Kalp atışlarının hızını duyabiliyorum," diye fısıldadı kulağıma.

"Ne kadar tuhaf. Sanki bir günah kulübündeyim ve maskeli bir yabancı bana çatı bahçesinde emirler veriyor gibi."

"Ne kadar da kötü bir dil."

"Çoğu kişi bu gerçeği öğrenmekten heyecan duymuyor."

Yaklaştı, ön tarafını sırtıma sıkıca bastırdı.

Derin bir nefes aldım; sedir ağacı ve baharatlı bir şey, belki de kakule kokuyordu.

Dokunuşuna karşılık vermek istedim ama yapamadım. Beni ustaca yerime sabitlemişti. Ama önce onun uyarılmasını hissettim. Tanrım. Bunu dün gece de hissetmiştim ama en hafif tabirle etkileyiciydi.

"Öyleyse seni aptallar kandırıyor olmalı."

Elleri bileklerimden ayrıldı, yavaşça bedenimde yukarı doğru kaydı, dokunuşu saygılıydı; kollarımı ve boynumu okşarken, ipeğin her katmanını özenle okşadı, kumaşın hafif hışırtısı başlı başına bir afrodizyak etkisi yaratıyordu. Yukarı doğru keşfine devam etti, ta ki açıkta kalan saçlarıma ulaşana kadar ve orada durdu, parmakları gevşek dalgalarımın arasından kaydı.

Peruk, illüzyonun başarısız olması ihtimaline karşı doğal rengimi gizliyordu, ama gerçek olmadığını hissettiği için durduğundan endişelendim. Bir an sonra, saçlarımı bir yana topladı, dikkatlice yumruğunun etrafına doladı, sonra dikkatim tamamen ona odaklanana kadar başımı geriye doğru çekti.

Herhangi bir sert oyun sırasında peruğun yerinde kalmasını sağladığı için Carlo'ya içimden sessizce teşekkür ettim. Yabancı adam beni ağaca sıkıca yaslayıp, saçlarımı avucunda tutarken, açgözlü bakışları beni yiyip bitirirken, bunun tam olarak onun arzusu olduğunu anladım.

Beni tam istediği yerde tutuyordu; korkulukta, ağaçta veya duvarda, fark etmezdi. Kontrolü, daha doğrusu hakimiyeti seviyordu.

Eğildi, dudakları benimkine o kadar yaklaştı ki, söylediği sonraki sözlerle dudaklarımın hareket ettiğini hissettim.

"Bir gün o güzel ağzı becereceğim."

Dudakları tekrar benimkine değdi, fısıltı gibi yumuşak ve tatlıydı. Kirli sözleriyle ne kadar çarpıcı bir tezat oluşturuyordu bu. Vücudum o alçak hırıltıya, şeytani vaadine karşılık verdi. Bacaklarımın arasında kaygan bir sıcaklık toplandı. Ağzıma her türlü şeyi yapmasını istiyordum.

"O mükemmel dilin üzerine boşal."

Boşta kalan eli boğazıma yaslanmıştı, dokunuşu hafif ama sahipleniciydi.

Vücudum ona tam kontrol imkanı verecek şekilde bükülmüştü, ama paniklemek yerine, bir iç çekişle dudaklarımı araladım ve sonunda beni istediğim gibi öptü, dili içeri girip benimkini ele geçirdi.

Memnuniyetle kontrolü ele aldı, dudaklarının benimkine değmesinin uyuşturucu etkisi altında kaybolana kadar tempoyu belirledi. Öpüşme ne sert ne de tatlıydı, aksine zevk aldığı keşif dolu bir macera gibiydi. Nelerden hoşlandığımı öğreniyor, beni deliliğin eşiğine getiriyordu.

Avuçlarım, ona dokunma isteğimi yansıtırcasına ağacın pürüzlü kabuğuna dokundu.

Yazar zihnim, dilinin farklı vücut bölgelerimde aynı uyuşuk hareketle nasıl harika hisler uyandıracağını hayal etmeye başladı. Elbisemin üst kısmını sıyırıp, her santim derimi kişisel ziyafeti gibi tadacak, beni çıldırtacak ama karşılığını alana kadar öleceğimi sandığım anlara kadar bekletecekti. Acıyan göğsümün üzerinde yavaşça tadına bakarak, dikkatini bekleyen gergin tomurcuğa yaklaşacaktı.

Onun emip okşayacağını, ritmik bir şekilde ağzına alıp sonra tekrar diliyle yalayacağını hayal ettim ve bu düşünceyle kasıldım. Saçımı biraz daha sertçe çekene kadar ona sürtündüğümün farkında değildim; hafif acı beni arzuyla titretti ve o mutluluk dolu sersemlikten uyandırdı.

Bu adam birini nasıl öperek aklını başından alacağını kesinlikle biliyordu.

Bacaklarımın arasında biriken sıcaklık, dilinin benimkini okşaması ve yarattığı imgelerle birleşince en erotik fanteziyi oluşturdu.

Kalbim, vücudumun giderek artan zonklamasıyla aynı hızda çarpıyordu; zihnim ise hâlâ onun boğazımdan tuttuğu sırada bir ağaca yaslanmış olduğumun çok farkındaydı.

O şeytani ellerini daha aşağıya indirmesini, parmaklarını eteğimin kenarına dolamasını, kumaşı yukarı çekmesini ve içimde biriken acıyı dindirmesini bekliyordum.

Beni bir anda yiyip bitirmek yerine, zamanını ayırdı ve sadece öpüşüyle beni çılgına çevirmekle yetindi.

Bir saat kadar sürmüş de olsa, bir an kadar da geçmeden, sonunda geri çekildi, saçlarımdaki tutuşunu gevşetti ve diğer eliyle boğazımı sanki çok kıymetliymiş gibi hafifçe okşadı.

Sadece öpüşmüştük, ama hayatımın en heyecan verici, en şehvetli deneyimi gibiydi. Daha fazlasını istiyordum. Seçtiğim günahım tamamen uyanmıştı, özlemim neredeyse her şeyi kapsıyordu.

Dudaklarını nazikçe benimkine bastırdı, sonra elini çekti.

"Sizinle tekrar görüşmekten memnuniyet duyarım, Leydi F. Yarın akşam aynı saatte?"

O öpüşmede sandığımdan çok daha fazla aklımı kaybetmiş olmalıyım. Bedeni benden ayrıldığı için kolayca dönüp ona bakabildim. "Ne?"

“Yarın. Sen. Ben. Bu çatı bahçesi. Bir şişe şeytan üzümü şarabı.”

Eğer şu lanetli maskeyi takmasaydım, bakışlarımda beliren şaşkınlığı okuyabilirdi. "Efendim, burası bir eğlence kulübü. Ben buraya sadece bir gecelik eğlence için geldim."

Ağzı eğlenceyle kıvrıldı.

"Hesaplarıma göre, bu zaten ikinci gece."

Sinirli bir şekilde elimi salladım. "Kelime oyunları. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

“Neden sadece bir iki geceyle yetinelim ki, bunu uzatabiliriz? Zevki daha da artırabiliriz. Ben, çekici bir sevgilinin yanında kendimi tutamayan deneyimsiz bir delikanlı değilim.”

"Ne kadar asil ve ne kadar da bencilce bir davranış."

Bütün erkek türü, aptallık günlerini huzur içinde geçirebilecekleri bir adaya sihirle sürgün edilmeli.

Geri çekildi. "Seni tekrar görmek istemem bencilce mi?"

"Bana danışmadan birden fazla gece geçirmek istediğine karar vermen vahşice. Ve bu, beni yatak odasında yere yatırıp emirler yağdırman gibi seksi bir şey değil."

“Özür dilerim.” Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. “İzin verin, yarın akşam hatamı telafi edeyim, Leydi F.”

Elinde gümüş bir anahtar tutuyordu, üzerindeki runik yazılar hafifçe parlıyordu.

"Oyun kurallarını birlikte belirleyeceğiz," dedi, anahtarı hâlâ uzatarak. "Anlaştık mı?"

Bu kulübün bir başka anahtarını kabul etmek tehlikeli bir teklifti.

Birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, ikimizden birinin diğerinin gerçek kimliğini, ister gizli ister gizli olsun, keşfetme riski de o kadar artardı.

İçimdeki alaycı bir taraf, bunun onun planı olup olmadığını merak etti, ancak sonra bu fikri bir kenara bıraktım.

Paranoyaklık yapıyordum.

Normalde kim olduğumun ortaya çıkması önemli olmazdı, ama özel hayatımın magazin basınının malzemesi olmasını istemedim.

Geçimimi nasıl sağladığımı düşününce ironik bir durumdu. Ama ortada çok şey vardı ve başarılı olmam gerekiyordu.

Seçeneklerimi sessizce değerlendirdim.

Yarın buluşmayı kabul etmezsem, yollarımız bir daha asla kesişmeyebilir.

Ve nedense, tanımadığım biriyle geceyi geçirmemek bir trajedi gibi gelirdi, özellikle de sadece öpüşüyle bile bedenimde yarattığı hisleri düşününce.

Yarın daha cesur olmak ve kendimi korkuluğa dayamak istiyordum. Kalbim hızla çarparken ve bedenim coşarken onun şeytani, harika şeyler yapmasını istiyordum.

Bir kereye mahsus aşırıya kaçmanın sorunu, genellikle ikinci, sonra üçüncü kez aşırıya kaçmaya yol açması ve sürekli daha fazlasını istemenizdi. Bir bakmışsınız bağımlı olmuşsunuz.

Bu yabancı bende bir açlık uyandırdı ve bu açlık giderilmeden rahat edemeyeceğimi biliyordum.

Sihirli anahtarı ondan aldım ve göğüs dekoltemin içine sakladım.

Bir gece daha.

Sonra da tamamen yollarımızı ayırırdık.

ELEVEN

Prince Gluttony

Büyüleyici, zeki kadın Seven Sins'ten çıktı ve ben de kendimi çatıda kalmaya ve onu eve kadar takip etmemeye zorladım. Bir misafirin kimliğini ifşa etmek kulüp kurallarına aykırıydı, ama en katı kuralları bile çiğnemekten zevk alıyordum. Özellikle de onları baştan ben ilan etmişken.

Büyüleyici havası yüzünden sesinden veya fiziksel görünümünden kim olduğunu anlamak imkansızdı, ama kim olduğunu bilmem gerekiyordu; yıllardır bana günahımın maceradan daha fazlasını arzuladığını hatırlatan tek kişiydi. İçime küçük bir şüphe sızdı, ama onu sürekli görmezden geldim.

Yine de, gerçeği ortaya çıkarma, sırlarını çözme arzusu, her ay düzenlediğim kraliyet avları kadar, hatta belki de daha da çekiciydi.

Beni öyle bir büyüledi ki, bu felakete yol açtı.

Tüm odağımın sarayımın güvenliği, Adriana ile olan savaşımı kazanmak ve yakında başlayacak olan gelin yarışması olması gereken bir dönemde, Leydi Frost içime işledi, düşüncelerimi ele geçirdi. Bunu yıllardır biriyle yatmamış olmama bağladım.

Daha önce potansiyel bir sevgiliye bu kadar kapıldığım sadece bir kez olmuştu. Kristal mavisi gözleri, içine dalmak istediğim dipsiz havuzlar gibiydi. Ama dikkatimi çektiğini fark edince buz kesmişti ve o an dalıştan sağ çıkamayacağımı anlamıştım.

Ancak bu farkındalık beni hayal kurmaktan alıkoymamıştı.

Saçlarımı elimle karıştırdım, lanetler savurdum. Eğer sezgim doğru çıkarsa… karmaşık bir durum olurdu, ama belki de sorunlarımdan birini çözerdi. Başka bir sürü sorun yaratsa bile. Yanılıyor olmalıydım. Adriana Saint Lucent, gizemli Leydi F olamazdı.

Kader, bana özlediğim her şeyin tadını tattırıp sonra da bunun zehirli olduğunu ve bir kez daha aptal olduğumu ortaya çıkaracak kadar acımasız olmazdı.

Kanatlarımı açıp şimdi havalansam, bu gece bir gizemi çözebilir, ardından ejderhalar hakkında bilgi almak için yaklaşık altmış mil ötedeki Acımasız Bölge'ye uçabilirim.

İçimde bir kararsızlık savaşı dönüyordu. Var olmayan iplikleri çekiştirmeye çalıştığımdan şüpheleniyordum.

Nedense, düşmanımın ağzıma karşı usulca inlediğini, sonunda arzuladığım gibi benim egemenliğime boyun eğdiğini hayal etmek hoşuma gidiyordu. Muhtemelen bu yüzden kulübün göz alıcı ekibi bu gece ona rakibimin saç rengini vermeyi tercih etmişti.

Bütün gün Adriana'ya odaklanmıştım, onu yanımda tutmak için bir plan kurmak istiyordum. Kulübün büyüsünün bunu fark etmesi ve bana eziyet etmek için ona soluk mavi saçlar vermesi mantıklıydı.

Müşterilerin, onları gizleyen büyünün çoğu zaman gizli arzularına hizmet ettiğinden habersiz oldukları bir şey vardı. Başkalarının gözünde nasıl göründüklerini göremiyorlardı, ancak o geceki partnerleri için, dile getiremeyecekleri kadar skandal niteliğindeki arzuları üstleniyorlardı.

Sevgilimin soluk mavi saçlı olması, deliliğin bir işaretiydi. Ya da benim günahımın bir yansıması.

Çevremdekilerin çoğu gerçek doğamı bilmiyordu. Bu da sakladığım sırlardan biriydi ve kiminle paylaşacağıma dikkatlice karar verdikten sonra karar veriyordum.

En sevdiğim zevk, karşılıklı rıza esasına dayalı yatak odası oyunları sırasında lezzetli bir tür ceza uygulamaktı. Domine etme, sevgilimin her sapkın isteğime boyun eğmesini ve daha fazlasını yalvarmasını sağlama konusunda doyumsuz bir arzum vardı. Zincirler, kırbaçlar, canım istediğinde sevgilime tokat atmak—bazıları bunu Öfke Hanedanlığı'na duyulan bir yakınlıkla karıştırabilir ki bu, farklı bir günahı yöneten bir prens için skandal olurdu. Ama arzum öfkeye dayalı değildi, en gerçek, en

karanlık haliyle bir zevk düşkünlüğüydü.

Düşmanımın—tüm diyarda cazibeme boyun eğmeyi reddeden tek kadının—kollarımda dağılıp, irademe boyun eğdiğini hayal etmek… beni olması gerekenden daha çok tahrik etti.

Hayal dünyasına dalmak gücümü besliyordu ve başka bir saldırı olursa kesinlikle tam gücümde olmam gerekiyordu. Bu da iğrenç takıntımı açıklıyordu.

Gizemli Leydi F'nin, hafifçe yağan kardan korunmak için kürklü pelerinini yukarı çekerek, kendinden emin bir şekilde taş döşeli sokakta ilerleyişini dikkatle izledim.

Tam en yakın kavşağa döndüğü anda dikkatimi ondan uzaklaştırdım ve peşinden gitme içgüdümü dizginledim. Şu anda kimliğinin önemi olmamalıydı.

Odak noktam buz ejderhaları ve Adriana'nın gerçeği keşfetmesini engelleme planım olmalıydı.

Aşırılıklara düşkün bir prens için şaşırtıcı bir sabırla, korkuluktan döndüm ve çıkmadan önce bir içki almak niyetiyle kapıya yöneldim.

Val, gözlerinde vahşi bir ifadeyle çatıya fırladı. Büyülü bir yüzü yoktu ve ondan yayılan dehşet, daha zayıf bir iblisi diz çöktürecek cinstendi.

İçime buz gibi bir his çöktü. Ya Adriana ilk olayla ilgili gerçeği ifşa etmişti ya da ejderhalar tekrar saldırmıştı. İki senaryo da iyi değildi.

Hareket halindeydim, iki uzun adımla ikinci kişinin önünde duruyordum.

“İşte.” Elindeki mektubu bana uzattı. “Bu, Acımasız Ulaşım'dan yeni geldi.”

“Kurye ile veya—”

"Büyü kullandılar."

Bu, olanların saatler önce değil, sadece birkaç dakika önce gerçekleştiği anlamına geliyordu; tıpkı atla mektup göndermiş olsalardı saatler sonra olacağı gibi.

Zarfı yırtarak açtım.

Çatışma sürüyor, Jackson esir alındı. Yardım getirin.

“Hemen Öfke, Şehvet ve Kıskançlık Hanedanlarına haber gönderin.”

Sırtımdan kanatlar fırladı, çatıdan yükselirken havayı çırpıyordum. “Onlara hemen Acımasız Ulaşım'a ışınlanmalarını söyleyin.”

Val'in cevabını beklemedim.

Yüzüme çarpan buzları umursamadan, fırtınalı gökyüzünde hızla ilerledim; tüm olumsuzluklara rağmen, yakında bir buz ejderhası katliamına daha tanık olmayacağımı umuyordum.

❄ ❄ ❄

Acımasız Menzil'in devasa yükseltilmiş kale kapısının önüne iner inmez kaosla karşılaştım. Avlu kapısından ve ardına kadar açık bırakılmış kalenin çift kanatlı kapılarından içeri girdim, dikkatim önümdeki cehennem manzarasını tarıyordu.

Burası, savaşın ardından kalan manzarayı andırıyordu.

Cesetler, devasa giriş holünün her iki tarafında, çeşitli yaralanma durumlarında taş zemine serilmişti. Onları hızla inceledim; hepsi nefes alıyor gibiydi. Şimdiye kadar görebildiğim kadarıyla ölü yoktu, ancak ölüm bazıları için bir lütuf olurdu.

Avcılar yerde kıvranıyordu; kimisi buz gibi ejderha ateşinden yanmış, kimisi kanlar içinde kalmıştı. Ani savaşın ardından havada idrar ve diğer pis kokular yayılmıştı.

Acı dolu çığlıklar neredeyse diğer tüm sesleri bastırıyordu. Ejderha ateşi zehir gibi etki ediyor, yavaşça içeri işliyor ve kurbanı içten dışa donana kadar buz gibi bir alanı yakmaya devam ediyordu. Tedavi ancak erken dönemde uygulandığında mümkündü.

Olay yerindeki şifacı Helga, bir yandan yaraları sararken, diğer yandan bitkisel macunlar sürerken asistanına emirler yağdırarak işin tam ortasındaydı.

“Ejderha zehiri getirin! Yarayı ısıtın!”

Bana şöyle bir baktıktan sonra, iyileştirebildiği kişileri iyileştirme işine geri döndü.

"Tanrım, lütfen bunu durdurun!"

Genç avcı kadın çığlık attı, Helga kadının yüzüne soğuk kompres bastırarak, derisinin altına doğru ilerleyen ejderha ateşinden gözünü kurtarmaya çalışıyordu ama nafile.

Zehirli ateşin küçük siyah damarları yukarı doğru ilerledi, Helga bir kesik açıp ejderha zehirini yaraya bastırdığında biraz yavaşladı.

Bir başka avcı da yanını tutarak nefes nefese kalmıştı. Pençelenmiş gibi görünüyordu, deri kıyafetleri kalın gövdesinden paramparça olmuştu.

Ceketimi çıkardım ve parçalara ayırdım. "Bekle bir dakika."

Ona daha fazla zarar vermemek için son derece dikkatli davranarak, onu yavaşça çevirdim, sonra kan akışını olabildiğince durdurmak için ceketimin bir parçasını beline bağladım.

Sıra boyunca ilerleyerek, elimden gelen her türlü yardımı yapmaya çalıştım.

Şeytanlar bana doğru uzandı, ellerimi, pantolonumu tırmaladı, kurtuluş için yalvardı.

Felix odaya daldı ve yaralı bir avcıyı daha yeni getirilmiş bir sedyeye bıraktı. Beni görünce aceleyle yanıma geldi ve hızlıca bir rapor verdi.

“Kampımıza yaklaşık bir saat önce ani bir saldırı başladı. Beş ejderha, eğitim grubumuza iki mil batıda pusu kurdu. Bir an el ele dövüş antrenmanı yapıyorduk, bir sonraki an ise tam bir savaşın içindeydik. Daha önce haber gönderebilirdim, ancak yaralıları güvenli bir yere götürmek zaman aldı.”

Bakışları, geçici olarak kurulan ilk yardım masasının üzerinden geçti.

"Sahada ölü yok. Gördüğünüz gibi birkaç yaralı var."

Felix ellili yaşlarındaydı—şeytan yaşlanma standartlarına göre hâlâ çok gençti—ama ağzının etrafındaki ince çizgiler, sanki bu gece on kat yaşlanmış gibi, belirgin bir şekilde derinleşmişti.

"Jackson mı?" diye sordum.

Düşüncelerinden sıyrıldı.

“Otuz dakika önce çekildi. Duvarın tam kuzeyinde. Ejderhalar çorak topraklara doğru ilerliyor gibi görünüyordu.”

Çorak araziler, dağ silsilesinin hemen ötesinde yer alıyordu; ölümlülerin kendi dünyalarındaki kutup bölgesine benzeteceği donmuş bir tundra. Düz, buzla kaplı ve ejderhalar, cehennem kurtları, buz ayıları ve tundra geyikleri gibi birkaç yaratık dışında neredeyse yaşanmaz bir yerdi.

"Hâlâ hayatta mıydı?"

Felix, başındaki yaradan damlayan kanı umursamadan alnını sildi. "Hâlâ savaşıyordu."

“Binayı kilitleyin. İkinci bir duyuruya kadar herkesi kalenin içinde tutun. Anlaşıldı mı?”

Karakol, ejderhaların ateşinin nüfuz edemeyeceği kadar kalın taş levhalardan yapılmış ve ek bir önlem olarak sihirle korunan, iyi bir şekilde tahkim edilmişti. Tek zayıf noktası pencerelerdi, ancak bunlar da gerçek bir zararı önlemek için stratejik olarak yerleştirilmişti.

Verdiğim emir, dikkate almam gereken daha az soylu bir faktörü de beraberinde getirdi. Keşfedeceklerimize bağlı olarak, avcıların hafızalarını silmem gerekebilir. Vermekten nefret ettiğim bir karardı, ancak bu kadar çok şey söz konusu olduğunda başka bir güvenlik açığını göze alamazdım.

"Ülkenin iyiliği için" sloganından giderek nefret etmeye başlamıştım.

Felix, söylemediğim şeyleri anlamış gibiydi; yüz ifadesi sert ama anlayışlı bir hal aldı.

Görev. Sadakat. Şeref. Her avcının loncaya kabul edilirken ettiği yemin buydu. Ve bu düşünce, avcının benimle birlikte olduğunu kanıtlamak için göğsüne iki kez vurmasına neden oldu.

"Evet, Majesteleri."

Büyü havayı yakıp kavurdu, tenimi gıdıkladı. Çok şükür. Pelerinimi omuzlarıma attım ve kapıya doğru yöneldim. Saniyeler sonra avluda bağırışlar yankılandı.

Kardeşlerim, perilerin bir yerden diğerine geçişinde kullandıkları ulaşım büyüsüne benzer bir büyü kullanarak, birer birer kendi çemberlerinden duman ve ateş içinde belirdiler.

Her birinin yüzünde benzer bir ifade vardı: intikam.

Karanlık pelerinleri arkalarında ölümün gölgeleri gibi dalgalanarak bana doğru ağır adımlarla ilerlediler. Ben de onlara doğru yürüdüm ve onları Felix'in ejderhaların kaçtığını söylediği bölgeye götürdüm.

"Bu taraftan."

Geçitten ölümlüler gibi geçmedik. Bizi farklı kılan gücü ve hızı kullandık. Bizi tüm diyarlarda korkulan varlıklar yapan nitelikleri kullandık.

Saniyeler içinde dördümüz birkaç mil yol kat ettik ve sonunda dağın eteğinde bir patikaya ulaştık. Karlardaki dalgalanma, ejderhaların iki gruba ayrıldığını gösteriyordu. Ya da en iyi ihtimalle, Jackson kaçmış ve kendi başına hızla uzaklaşmıştı.

“Şehvet, kıskançlık. Batı tarafından dolaşın. Öfke ve ben ise doğrudan yukarı doğru devam edeceğiz.”

Grubumuz farklı yönlere dağıldı ve aramaya devam etti.

Pelerinimin kapüşonunu yukarı kaldırdım, kalın yün rüzgarı engellemekte pek işe yaramıyordu, etrafımızda hızla ve şiddetli bir şekilde kar yağıyor, yıldızlarla dolu gökyüzünün net görünümünü engelliyordu.

Hava saldırısı için mükemmel bir geceydi. Özellikle de buzlu pulları kış unsurlarıyla uyumlu olan yaratıklar için.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım; çamın keskin kokusu, hafif misk izleriyle karışmıştı. Ve daha da kötüsü...

"Duydun mu?" diye sordu Öfke, sesi alçak tonda.

Başımı salladım.

Hançerimi daha sıkı kavradım, düşmanımızın sesi yaklaşıyordu. Gecenin huzurlu sessizliğini, yüksekten inen derin bir şakırtı ve tiz bir çığlık bozdu. En az bir buz ejderhası yukarıda daireler çiziyordu. Belki iki tane.

Bizden çok uzakta değillerdi ve çok geç kalmadığımız umudu beni zorlu arazide ilerlemeye itti, kardeşim de hemen arkamdan yaratığı takip ediyorduk.

Hangi ejderhanın enfekte olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Silvanus mu? Symon mu?

İyi bir cevap yoktu. Kim olursa olsun, eğer biz onlara ilk ulaşamazsak, alfa onları öldürecekti. Bu düşünce midemi bulandırdı, krallığın iyiliği için yapılması gerektiğini bilsem bile. İlerlerken, cevabını bilmediğim sorular kafamda dönüp duruyordu. Bu ejderha nasıl enfekte olmuştu? Hectaurus ile temasa geçmiş miydi?

Avlanma dışında tüm düşüncelerimi ve endişelerimi bir kenara bıraktım.

Acımasız Menzil'in ötesindeki tehlikeli ormanlar, geceleri genellikle sessiz ve ürkütücü bir yerdi. Ama bu sıradan bir akşam değildi.

Şimdi kardeşlerimle birlikte kurtarma görevimize hızla devam ettik.

Jackson'ın zorlandığına dair başka bir işaret yoktu.

Bu durum ne onun için ne de bizim krallığımız için iyiye işaret değildi. Felix'i günün erken saatlerinde kenara çekip, Acımasız Bölge'ye tekrar yola çıkmadan önce Açgözlülük Evi'ndeki yeni avcı adayını eğitmesini emretmediğim için kendime lanet ettim.

Gençti, daha öğreneceği çok şey, büyümesi gereken çok şey vardı.

Uzun zamandır dua etmemiştim ama eski tanrılardan merhamet diledim.

Öfke, sağımızdaki ormanı inceliyordu, kaslı vücudu saldırıya hazır haldeydi. Kardeşlerimiz arasında en çok anlaşmazlıktan beslenen oydu; bu

onun günahını ve dolayısıyla gücünü besliyordu. Saldırısından kalan yaraları, savaşa teşvik eden sihir sayesinde artık yok olmuştu.

Kabusun ortasında küçük bir hediye.

Kar ve sulu karın bu yükseklikte birbirine karışması, ihtiyacımız olmayan bir zorluk daha yaratarak, dik yamaçtan yukarı doğru ağır ağır ilerledik.

Ayaklarımızın altında kar çıtırdayarak yakındaki herkesi veya her şeyi sığınacak bir yer aramaya sevk etti. Ara sıra duyduğumuz ejderha kanatlarının çırpınışları dışında, yolumuzdan kaçan başka bir yaratığın sesini en son ne zaman duyduğumu hatırlamıyorum.

Biz Günah Prensleri ve huzursuz ejderhalar arasında, bu gece burada oyalanmanın hiçbir faydası olmayacaktı. Burayı yuva edinmiş en vahşi yalnız peri bile kaçması gerektiğini biliyordu.

Ormanı göz gezdirdim, gölgeler kemikli parmaklar gibi bizi ormanın derinliklerine doğru ilerlemeye çağırıyordu. Kar ve buzla kaplı dalların arasından birkaç yalnız ay ışığı süzülüyor, üzerimizdeki yaprak dökmeyen ağaçların tepelerini gümüşi bir solgunlukla aydınlatıyordu.

Bu gecenin her şeyi perili gibiydi. Acaba başarısız olduğum avcının ruhu geri dönüp hepimizi lanetliyor muydu diye düşündüm. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Jackson'ın hayatta olduğuna inanmalıydım.

Dağın batı yamacında, Şehvet ve Kıskançlığın çoktan harekete geçtiğini hissettim; şiddetleri kendi göğsümde bir savaş davulu gibi gümbürdüyordu, bir savaş çağrısıydı.

Dikkatim, birkaç metre ötede yerde duran koyu renkli bir lekeye takıldı; orada ne bulacağımı tahmin ettiğimde midem kasıldı. Daha doğrusu kim bulacağımı düşündüğümde.

Wrath'a işaret ettim, sonra dikkatlice o noktaya doğru ilerledim, doğru tahminde bulunmaktan şimdiden korkuyordum. Kalıntıların yakınında durduğumuzdan emin olmadan önce kan kokusunu aldım.

Çarpık ağacın dibinde diz çöktüm ve deri zırhımın üzerindeki ince kar tabakasını silkeledim. Hanedan armam kan içinde kalmıştı ve deri göğüs zırhında beş büyük pençe izi vardı.

Neredeyse tamamen parçalanmıştı.

Kenara çekildim, kardeşime net bir görüş alanı sağladım. Geriye kalan tek şey, dumanı tüten bir bağırsak yığını ve paramparça olmuş savaş kıyafetleriydi. Bu kadarını bulabilmemiz bir mucizeydi.

Küfür ettim. Deriye hâlâ sinmiş olan sıcaklığa bakılırsa, onları birkaç saniye farkla kaçırmış olabiliriz.

Bu da demek oluyor ki ejderha bunu özellikle bizim için bırakmıştı, en büyük duygusal etkiyi yaratmak için saldırısını planlamıştı, avını bitirmek için beklediğini ancak biz yaklaştığımızda anlayacağımızı biliyordu.

Öfkenin günahı dizginlerinden kurtuldu, ayaklarımızın altındaki toprak gürledi, ağır dallardan karlar döküldü. O da aynı sonuca varmıştı ve eğer efsanevi öfkesini kontrol altına almazsa, bir çığ başlatacaktı.

Ormanın öbür ucundan, Şehvet ve Kıskançlık kendi kendilerine küfrediyorlardı. Duyularım son derece keskinleşmişti ve onların yön değiştirip hızla dağın üzerinden bize doğru gelirken çıkardıkları sesleri net bir şekilde duydum.

İçimdeki öfke kafesini sarstı ama o duyguyu derine bastırdım ve kontrollü bir sakinliğin hakim olmasını sağladım.

“Avcılık loncası.”

Loncanın resmi üye sayısı seksen civarındaydı ve bunlar çevremdeki en iyi erkek ve kadınlardan oluşuyordu. Her yıl beş veya altı umutlu aday sınava giriyordu, ancak sadece en iyilerine üyelik hakkı veriliyordu. Bazı yıllarda loncaya hiç yeni üye eklemiyorduk. Daha fazla eğitimle, Jackson'ın sonunda yeminini etmesi çok muhtemeldi.

Karın altından savaş zırhının kalan parçalarını çıkardım, ters çevirip göğüs zırhının iç kısmına kazınmış ismi okudum ve bildiğim şeyi doğruladım.

"Bu Jackson."

Wrath'ın yüz ifadesi değişmedi, ancak bakışlarındaki yakıcı öfke daha da alevlendi.

Bu sefer buz ejderhası sadece saldırmakla kalmadı; öldürdü. Ve bunu en kışkırtıcı şekilde yaptı, aramızda savaş başlatma görevi apaçık ortadaydı. Bu ilk saldırıya benzemiyordu; kan dökme arzusu veya kaos yoktu. Ejderhalar loncaya saldırdı ve en zayıf halkayı hedef alarak onu kuzeye sürdü ve biz yaklaşana kadar onunla alay etti.

Bu da onların ne yaptıklarının farkında olduklarını kanıtladı.

Alfa'nın bunun tamamen delilikten kaynaklandığı yönündeki iddiaları, bir başka zekice oyun gibi görünüyordu. Bir yalan sezmemiştim, ancak bir ejderhanın bu tür bir aldatmacasını sezmek, başka bir iblisin, perinin, vampirin, cadının veya ölümlünün yalan söylediğini bilmekle aynı şey

değildi.

Cehennem prensleri olarak bizlerin bile sınırları vardı.

Derin bir nefes verdim, yavaşça nefes alıp vermeye odaklandım. Tepkilerimi ne kadar kontrol edersem, zihnim o kadar berrak kalıyordu. Ve duygularımı kontrol altında tutmam gerekiyordu; aksi takdirde bunun ne kadar yıkıcı olduğuna odaklanırdım. Acemi avcımın korkunç kaybının ötesinde, potansiyel güç kaybı ve sarayımın zayıflaması astronomik boyutlarda olabilirdi.

Bu cinayetten sonra, gelecek ay avlanma şansım kalmadı. Bu da demek oluyor ki, en büyük güç kaynağım olmadan birkaç hafta daha idare etmek zorunda kaldım.

Dikkatimi karda kalan dev ayak izleri çekti. "Üç ejderha."

Öfke'nin elleri yumruk oldu, karanlık bir gölge üzerimizden geçerken bakışları gökyüzüne yöneldi; bu bir alay, belki de bir meydan okumaydı.

Gökyüzünü izliyorduk ki, aniden gelen bir çığlık sessizliği bozdu.

"Solunuzda!" diye bağırdı Envy.

İlk ejderha sanki yoktan var olmuş gibi ormanın gölgelerinden çıktı, en az üç metre boyuyla benden çok daha uzun boylu belirdi ve kızıl gözleri daha önce hiçbir buz ejderhasında görmediğim bir boşlukla donuklaşmıştı.

Donakaldım.

Buz ejderhalarının gözbebekleri yanardönerdi.

Renkte hiçbir değişiklik olmadı. Hiçbir zaman.

"Gördünüz mü?" diye sordum.

"Bunun ne anlama geldiği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu Wrath.

Başımı salladım. "Belki bir büyü ya da lanet olabilir."

Ejderha bize doğru bir başka tehditkar adım atınca konuşmamız kesildi.

Göğsünde geniş bir alanı kaplayan yara izini fark etmek biraz zaman aldı. Silvanus.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Sil'in gözlerinden yansıyan şey tanıdık değildi. Nefret ve delilik alev alev yanıyordu. Bakışları üzerime dikildi, burun delikleri genişledi.

Gözlerinde en ufak bir tanıma belirtisi yoktu. Sadece bana yöneltilmiş doymak bilmez bir öfke vardı.

Eski dostumu, başını bana sürterken bile hırlayan, sessizce okşanmayı bekleyen o küçük yavruyu kaybettim.

Parlak yakut kırmızısı kan, avından yeni çıkmış gibi burnunu kaplamıştı. O ölümcül ağzı sonuna kadar açıldı, çığlığı geceyi deldi. Silvanus, sürü arkadaşlarını çağırıyordu. Enfekte olup olmamaları önemli değildi; hepsi avın çılgınlığına kapılacaktı.

Damarlarımda adrenalin hızla dolaşıyordu.

"Sil?" Ejderha etrafımızda dönerken yavaşça dönerek hançerimi kılıfından çıkardım. "Orada bir yerde misin?"

Silvanus başını sallarken gözleri boş bakışlarla doluydu, pullarından yayılan ışık prizmaları ormanda yankılanıyordu.

Öfke ile bakıştık.

Ejderhanın odaklanmamış bakışı, birkaç dakika önce avını avlarken gösterdiği kurnazlıkla da çelişiyordu. Bunun veya göz renginin sonuçlarını düşünmeye vaktimiz olmadı.

Gece gökyüzünden üç karanlık şekil daha belirdi, hırıltılar ve homurtular çıkararak, gözlerinden kutsal olmayan bir ışık saçarak üzerimize doğru indiler ve buzdan beyaz alevler püskürttüler.

Bu işin en az kan dökülerek sonuçlanacağına dair kalan umudum da tamamen yok oldu.

Ejderhalar birkaç an havada asılı kaldılar, kanat çırpışlarıyla yarattıkları kutup soğukları bir ölümlüyü öldürebilirdi.

Neyse ki bu durum bana saldırma isteğimi daha da körüklemekten başka bir işe yaramadı.

Evimin güvenliği tehlikedeydi.

İçimdeki şeytan öldürüldü.

Bu ejderhaları ben yetiştirmiş olsam da, onları dostum olarak görmüş olsam da fark etmezdi; bu lanet olası diyarın iyiliği için ne gerekiyorsa yapacaktım.

Bu, hepsini yok etmem gerektiği anlamına gelse bile.

Dişlerimi gösterdim, göğsümden vahşi bir hırıltı yükseldi ve ilk canavara saldırdım. Çünkü Silvanus artık tam olarak buydu; beni ve kardeşlerimi bu diyardan silmek isteyen vahşi bir yaratık.

Evime ait hançer, gecenin karanlığında kavis çizerek ejderhanın kalbine doğru ilerlerken düşmüş bir yıldız gibi parlıyordu. Ejderha son anda hamle yaparak kılıcımı savuşturdu.

Döndüm ve savurdum, ölüm dansım iyi koreografiye edilmiş ve acımasızdı.

Gözümün ucuyla kardeşlerimin kendi aralarında kıyasıya bir savaş dansı yaptıklarını, silahlarından yansıyan ışık parıltılarıyla aydınlanan acımasız ifadelerini gördüm.

Onlar benim sahip olduklarımı bir araya getirmişlerdi; tek çıkış yolumuzun öldürmek olduğunu biliyorlardı. Ve biz, yolumuza çıkmaya cüret eden her şeyi yok etmek için doğmuştuk.

Kan ve ateş, diş ve pençe, şeytan kılıçları ve dizginlenmemiş öfke bir ejderhayı ağır yaraladı, diğer üçü ise biz onları takip etmeye başlamadan önce gökyüzüne kaçtı.

Öfkenin kanatları bir hiddetle kabardı. Ama ona burada ihtiyacım vardı.

“Durun!” Kardeşlerime, kan içinde kalmış kıyafetlerine, parlayan kılıçlarına baktım. Sonra başımı ayaklarımın dibinde yatan ejderhaya, Silvanus'a çevirdim. “Onu kaldırmama yardım et.”

Wrath, sihirle kanatlarını yok etti, sonra endişeli bir ifadeyle soğukkanlı yüzünü bozarak ejderhaya doğru eğildi. "Kurtulabilecek mi?"

Silvanus'un göğsü yorgunluk ve yaralanmadan dolayı hızla inip kalkıyordu. Ayağa kalkmaya çalıştı, sonra yere yığıldı.

Ölmemişti ama onu kısa süre içinde bir şifacıya götürmezsem ölecekti.

"Onu Açgözlülük Evi'ne götüreceğiz, sağlığına kavuşturacağız, bazı testler yapacağız. Neler olup bittiğini anlayana kadar onu kilit altında tutacağım."

Envy, hançerini pantolonuna sildi, sonra kılıfına koydu. "Peki, yaralı on üç bin kiloluk bir buz ejderhasını sizin çemberinizden nasıl gizlice geçireceğiz?"

"Onu temizleyin, başına bir parti şapkası takın ve soran herkese bir tarla dolusu şeytan meyvesi yediğini söyleyin?" diye teklif etti Şehvet.

Wrath ona sinirli bir bakış attı.

Sil'in nefes nefese kaldığı yere eğildim, bu manzara karşısında göğsüm sızladı ve nazikçe elimi yan tarafına sürdüm. "Cadıya haber göndereceğim."

Lust başını salladı. "Hoşuma gitmiyor."

Sebebini anladım. Ejderhaların bu geceki davranışları, cadıların işin içinde olup olmadığını merak etmeme neden oluyordu. Davranışları o kadar düzensiz, o kadar doğallıktan uzaktı ki, cadılık kokuyordu.

"Başka bir fikriniz var mı?" diye sordum.

Kıskançlık, kaşlarını çatarak Öfke'ye baktı.

Savaş generali iç çekti. "Eşime soracağım."

Başımı onaylayarak salladım. Emilia'nın ölümlü ailesi cadıydı, bu yüzden büyüler biliyordu ve onları tanıdığım diğer tüm büyücülerden daha iyi kullanabiliyordu. Hiç vakit kaybetmeden, Öfke kendini büyüyle çemberine geri gönderdi. Kıskançlık yanımda çömelirken, Şehvet kollarını kavuşturmuş bir şekilde birkaç adım ötede, dikkatini yaralı ejderhaya kilitlemiş halde duruyordu.

"Eğer bunun sebebi sihirse," dedi Kıskançlık sessizce, "Gurur'a haber vermemiz gerekiyor."

Saçlarımı elimle karıştırıp küfrettim. "Bir zirve toplantısı düzenleyeceğiz."

Duman karların arasından alev gibi çıtırdayarak yükseliyordu. Duman dağıldığında, Wrath ve Emilia, kendilerine özgü siyah ve altın renkli kıyafetleriyle el ele duruyorlardı.

Emilia'nın saçları çiçeklerle örülmüştü, koyu bukleler sırtına doğru serbestçe dökülüyordu. Pelerininin altında, kuzeyin dondurucu soğuklarına hiç de uygun olmayan uzun, uçuşan bir elbise giyiyordu. Muhtemelen bir Hanedan işiyle meşguldü ve hemen ayrılmıştı. Baldızımı kollarıma alıp döndürmek ve birlikte gülmek istedim. Ama yapamadım. Sil'in hayata zar zor tutunduğu ve bir acemi avcının öldürüldüğü bir ortamda bunu yapamazdım.

Emilia, kan içinde kalmış derileri görünce yüz ifadesi değişti.

Sonra ejderhayı fark etti.

Kocasının elini bıraktı ve hızla yanına koşarak devasa yaratığın önünde diz çöktü, eteklerinden sızan kara aldırış etmedi.

Kardeşim elini yumruk yaptı, muhtemelen Emilia'yı geri sürüklememek için, oysa Emilia kesinlikle ölümlü değildi ve eğer bunu denese muhtemelen onunla savaşa girerdi.

Gül altın rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Onu sen mi büyüttün, Gabe?"

Boğazım düğümlendi, başımı sallayarak yutkundum.

"Ben çok üzgünüm."

Dikkatini tekrar ejderhaya çevirdi. Baştan kuyruğa doğru onu incelerken gözleri gücüyle parladı.

“Herhangi bir büyü göremiyorum ama gerçekten işe yaraması için daha fazla zamana ihtiyacım var.” Emilia bana tekrar baktı. “Onu zindana götürebilirim ama önce senin oraya gitmen gerekiyor. Bunu kullan.” Bana

küçük bir altın paraya benzeyen bir şey uzattı. “Büyüyü başlattığımda seni bulmam için bir yol görevi görecek.”

Parayı yumruğumu sıkıca kavradım, Silvanus'a son bir bakış attım, sonra da sihirle kendimi zindana ışınlayıp beklemeye başladım.

TWELVE
Adriana

“NYX?” İşaretsiz zarfı muhbirime doğru sallayarak dikkatini tekrar bana çektim. “Bunu bugün matbaaya göndereceksin, değil mi? Bu öğleden sonra kamuoyuna açıklanması şart.”

Şehrin en ucunda, adı da gayet yerinde olan Eternal Rest adlı, mezar odasını andıran bir pub'ın gölgelerine sığındık. Karanlık ve rutubetliydi ve içeride müşterilerden daha çok örümcek vardı.

Köşelerde kalın, yapışkan örümcek ağları birikmişti; yazılmış her korku hikayesine bir övgü gibiydi. Masalar, kırık tabutlardan toplanmış parçalardan yapılmıştı. Mobilyaya dönüştürülmeden önce kullanılmamış olmalarını ummaktan başka çare yoktu, ancak sahibinin kana olan düşkünlüğü ve vampirlikten düşüşü hakkındaki söylentiler göz önüne alındığında her şey mümkündü.

Görünüşe göre çoğu buraya bir tür ölüm için geliyordu. Bu, itibar kaybı ya da akıl sağlığının tamamen bozulması olabilir. Ya da belki de içki yüzünden cinayet.

Emin değildim ama kibarca yudumladığım çayın acı tadına bakılırsa, zehirlenmiş olma ihtimalini de göz ardı edemezdim. Boğazımın şişip kapanacağını, gözlerimin fırlayacağını ve her an yere yığılacağımı bekliyordum. Toplantıdan önce vasiyetimi yazmayı düşünmemiştim ve şimdi ancak hafifçe pişmanlık duyuyordum.

Belki de yerinde duramayan arkadaşım gibi sert içki tercih etmeliydim.

Nyx, sanki sabahın altısını yeni geçmiş olmasına rağmen, ardı ardına

buzlu viski yudumladı ve bu tür şeyler, günah üzerine kurulu bir alemde bile hoş karşılanmayan bir şey değildi.

Ancak, Eternal Rest'in müşterilerinin kanlı içecekleri tercih ettikleri göz önüne alındığında, çoğunun son on yıldır yataklarını görmediği düşünüldüğünde, zamanın gerçekten de göreceli olduğu söylenebilir.

Başındaki kapüşon geriye doğru düşerken, tıraşlı saçlarını eliyle düzeltti ve bir ürperti tüm vücudunu sardı.

Onu daha önce hiç bu kadar sinsi görmemiştim. Bu da çok şey ifade ediyordu, çünkü bu onun standart çalışma şekliydi.

Nyx sonunda dikkatini bana verdi, süt beyazı gözleri karanlıkta adeta parlıyordu.

"Kulüp hakkında da bilgi edinmek istiyordunuz, değil mi? Yedi Günah?" diye sordu.

Başımı salladım, yanımda taşıdığım sihirli anahtara uzanmamak için kendimi zorladım.

"Söylentiler. Somut bir şey yok."

Kaşlarımı kaldırdım. "İnsanlar bunun kime ait olduğunu söylüyor?"

“Belki de tüm prensler. Bizimkiler hariç.”

Bu hiç mantıklı değildi; bu söylentiyi ilk defa duyuyordum.

"Açgözlülük neden diğer Günah Prenslerinin burada güçlerini artırmalarına izin versin ki?"

Omuz silkti ve sonra tekrar düşürdü. "Gazetenizi bastıracağım, hanımefendi. Kulüp hakkında başka neler ortaya çıkacağına da bakacağım, gerçi kulübün sahibi her kimse yıllardır gizli ağda aranıyor. Kim olurlarsa olsunlar, izlerini çok iyi gizlemişler."

Kapı aniden açılınca Nyx yerinden irkildi. Yıllardır onunla çalışıyordum ve hiç bu kadar gergin olmamıştı.

Gözlerimi kısarak sordum: "Her şey yolunda mı?"

"Belki de Değişen Adalar'daki ailemi ziyaret etmenin zamanı gelmiştir."

Onun boğuk sesi, kollarımın üzerindeki ince tüylerin diken diken olmasına neden oldu.

Ya da belki de gizemli uyarısıydı. Nyx zarfın içine bakmamıştı; ne tür bir yaramazlık peşinde olduğumu bilmiyordu. Bu nedenle, uyarısı başka bir şeyin onu korkuttuğunu gösteriyordu. Ve Nyx'i korkutan herhangi bir şey, muhtemelen başka herkesin altını ıslatmasına neden olurdu.

"Orada ailem yok."

“Ben de öyle düşünmüyorum. Ama buradan kurtulmak için bir sebep bulurdum, bundan eminim.”

Meyhanenin diğer tarafında, şiddetli bir kart oyununa dalmış olan iki iblis aniden ayağa kalktı, sandalyeleri yere düşerek gürültü çıkardı. Birbirlerine kupalar, bardaklar ve ellerine geçen her türlü eşyayı fırlatarak kavga etmeye başladılar.

Cam kırıkları havada uçuştu ve masamızın birkaç santim önünde durdu.

Dikkatimi hem dövüşe hem de muhbirime vermeye çalıştım. "Kaçmayı mı planlıyorsun?"

Nyx viskisinin geri kalanını bir dikişte içti, boş bardağını masaya vurdu, sonra bana baktı. Kendi kendime küfrettim ve bir tur daha istedim.

İkinci dozunu aldıktan sonra arkasına yaslandı, bakışları her yere kaydı.

"Heyecan ve macera düşkünü olsunlar ya da olmasınlar, bence birçoğu yakında kaçmak zorunda kalacak. Dün gece o avcının başına gelenlerden sonra."

İki kavgacının dışarı atılmasıyla birlikte pub'ı saran buz gibi hava dalgasıyla alakası olmayan bir ürperti tüm vücudumu sardı.

"Bilmece konuşmayı bırak yoksa viski kalmayacak. Ne oldu?"

“O yeni avcı adayı mı? Jackson Rose. Öldü. Söylentilere göre bir ejderha tarafından öldürülmüş. Bütün olarak yendiği söyleniyor.”

“Bu doğru olamaz. Ailesi yüksek rütbeli değil, ama kendisi soylu. Kaleden resmi bir açıklama yapılmadı veya ölümden bahsedilmedi.”

"Bu da başka bir tuhaflık, ama bu söylediklerimin doğruluğunu değiştirmiyor."

Kulaklarımda tiz bir çınlama başladı. Bir yanlışlık olmalıydı. Jackson'ı bir hafta kadar önce görmüştüm. Genç ve küstah biriydi ve muhtemelen dünyanın en kötü dansçısıydı, ama kesinlikle ölmüş değildi.

"Onun öldüğünü ve iblislerin sadece dedikodu yapmadığını nereden biliyorsun?"

“Bu sabah ailesinin evinin önünden geçtim. Deri eşyalarını kapının önüne asmışlar.” Nyx pelerinine iyice sokuldu, sanki ilk fırsatta kaçmaya hazır gibiydi. “İnanmıyorsan, git kendin gör.”

Kendi pelerinimi üzerime çekme isteğine karşı koydum. Jackson ölmüş olamazdı. Elbette sarhoş bir aptaldı, ama bu kadar genç yaşta ortadan kaybolması...

Yarı boş odaya şöyle bir göz attım. Barmen kırık camları bir yığın haline

getiriyordu, süpürgenin geniş tahta zeminde çıkardığı tırmalama sesi bana sivri tırnakları hatırlattı.

Ebedi Dinlenme Yeri oldukça… sessizdi. Kavgaya rağmen. Normalde, Nyx ile burada ne zaman karşılaşsam, aynı anda en az üç kavganın yaşandığına emin olabilirdim.

Eğer Jackson bir buz ejderhası tarafından öldürüldüyse, eğer bu söylentiler gizli casuslar ağı arasında dolaşıyorsa... o zaman bilgi edinmek neredeyse imkansız olurdu.

Bana buz ejderhalarından bahseden ilk muhbirin başına gelen de bu muydu acaba? Bilgilerini en yüksek teklifi verene satmak yerine kaçmış mıydı? Bir Günah Prensi'nin zarar görmüş olabileceğini bilmek zaten yeterince korkutucuydu, ama başka hiçbir bilgi gelmeyince bunu kurgu olarak görmezden gelmek kolaydı. Şimdi ise, söylentilere konu olan bir ölümle birlikte, durum çok daha endişe verici bir hal alıyordu.

Bir prense saldırılıp bir avcı öldürülebiliyorsa, bizlerden herhangi birinin hayatta kalma şansı ne olabilirdi ki?

Nyx'e döndüm, dudaklarımda yeni bir soru belirdi.

Ama o gitmişti.

❄ ❄ ❄

Jackson'ın ailesinin şehir evinin tam karşısındaki binanın kapısında büzüştüm, uğultulu fırtınadan korunmak için kalın kapüşonumu iyice çektim.

Nyx haklıydı: Jackson öbür dünyaya göçmüştü.

Girişe büyük bir özenle asılmış deri eşyalarına baktım; ziyarete gelen ya da sadece saygılarını sunmak için uğrayan herkes için bir semboldü bu. Herhangi bir can kaybı yürek burkucuydu, ancak havada asılı duran genel bir kötü his vardı. Belki de bu sadece benim hissettiğim bir şeydi. Kaçan bir iki casus dışında, kimse ejderhalar konusunda endişeli görünmüyordu.

Çünkü bilmiyorlardı.

Resmi açıklamayı görmek için bugün daha sonra gazeteye bakacağım; Jackson'ın prensin değerli avcı loncasının yeni üyesi bir avcı olması göz önüne alındığında, mutlaka bir açıklama olmalıydı.

Zırhla ilgili bir şey beni rahatsız etti.

Ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Deriler... kullanılmamış gibiydi.

Jackson'ın loncaya yeni katılmış olması göz önüne alındığında, bu çok da şaşırtıcı değildi. Bir acemi olarak, sahada henüz kısa bir süredir bulunuyordu.

Rüzgarın ani esintileri onları hafifçe karla kaplayarak daha yakından incelenmelerini engelledi.

Muhtemelen hiçbir şey değildi. Yine de... Sezgi denen o rahatsız edici küçük ses, bir şeylerin göründüğü gibi olmadığı hissini susturamıyordu.

Belki de çay zehirlenmişti ve paranoya bunun bir yan etkisiydi.

Ya da belki de bunlar onun deri kıyafetleri değildi. Eğer Nyx haklıysa, eğer ikinci buz ejderhası saldırısı doğruysa, Jackson'ın deri kıyafetlerinin hasar görmüş veya tahrip olmuş olması mantıklıydı.

Eğer durum böyleyse, bunu gizlemeye çalışmaları son derece şüpheliydi. Bir vatandaşın ölümüyle sonuçlanan buz ejderhası saldırısı, krallıktaki herkesin bilmesi gereken bir haberdi.

Acımasız Menzil'in kuzeyinde avcıların ölümü çok yaygın değildi, ancak duyulmamış bir şey de değildi. Genellikle suçlu olan şey doğa koşullarıydı; sert soğuk, doğanın en iyi katiliydi ve ayrım gözetmeksizin öldürüyordu.

Deri zırhın durumunu düşündükçe huzursuzluğum arttı. Zırhını değiştirmenin hiçbir geçerli sebebi yoktu. Bir saldırıyı gizlemek planlama ve kurgu gerektirirdi.

Ama ahlaksız bir çapkın olduğunu çevresine göstermek için elinden gelen her şeyi yapan Prens Açgözlülük, gerçekten de hepimizi karanlıkta bırakacak bir plan kuracak kadar kurnaz mıydı?

Birkaç dakika sonra, Jackson'ın annesi olduğunu tahmin ettiğim, kederden yıkılmış bir kadın kapıyı açtı; gözleri şişmiş ve kan çanağı gibiydi, bir yandan da Jackson'ın deri kıyafetlerinin üzerindeki karı dikkatlice temizliyordu. Sanki sadece irade gücüyle hareket ediyordu. Yine de bunun sevgi olduğunu tahmin ediyordum.

Koşulsuz sevgi hepimizi savaşçı yaptı. Size devam etme, kaybettiğiniz kişi için orada olma gücü verdi. Kendi duygularınızı bir kenara bırakmanızı sağladı. Babamla bunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum.

Ne kadar zor olsa da, susuzluğunu gidermek için su yudumlayarak yanında kaldım, ta ki artık yutkunamayana kadar. Sonra, kaçmak,

kaçınılmaz olandan saklanmak yerine, elini tuttum, birlikte geçirdiğimiz tüm güzel zamanları hatırlattım, göğsünün titremesini, sonra tekrar çalışmaya başlamasını izledim, her seferinde nefesim de onunla birlikte kesildi.

Dört haftadır durum böyleydi. Sürekli bir alarm hali, endişe, bir gün göğsünün bir daha asla kabarmayacağı bilinci.

Bundan çok korkuyorum.

Sonunda o son gecede her şey durdu. Saatlerce inanamayarak bakakalmıştım, ama şok olmamıştım. Vücudu çok soğumuştu. Çok kaskatı kesilmişti. Yine de bırakamadım.

Koşulsuz sevgi beni orada, onun yanında, o karşıya geçerken tutmuştu. Kaçıp gitmek, kaderime bağırmak, bir köşeye kıvrılıp acıyı uyuyarak dindirmek ve bir daha asla ortaya çıkmamak istemem önemli değildi. Bir yanım o gün ölmek de istiyordu. Ama hayat da gün gibi olabilir; ne kadar zorlamaya çalışsak da devam eder.

Bu yüzden Jackson'ın annesinin onun deri eşyalarına sevgiyle özen göstermesinin, onun ölümünden sonra bile hâlâ bebeğine özen göstermesinden kaynaklandığını anladım.

Aklımda milyonlarca soru dönüp duruyordu ama karşıya geçmekten vazgeçtim. Oğlunu yeni kaybetmiş bir anneye soru sormak ayıp olurdu.

Birkaç dakika daha bakakaldım, sonra zihnim karmakarışık bir halde birkaç sokak ötedeki matbaacılar sokağına doğru yürüdüm. Eğer Jackson bir buz ejderhası tarafından öldürülmüşse… tüylerim diken diken oldu. Ani ölümünün başka mantıklı bir açıklaması aklıma gelmiyordu. İmkânsız gibi görünse de, felaketin eşiğinde olduğumuza her şeyimi verirdim.

Eğer buz ejderhaları Yedi Çemberi güvende tutan anlaşmaya artık uymuyorlarsa, gözlerini güneye çevirmeleri sadece zaman meselesiydi.

Ve bizim çemberimiz, onların geçeceği ilk bölgeydi.

Yeni bir aciliyet duygusuyla birlikte, sokakta daha hızlı yürümeye başladım ve kalbim hızla atmaya başladı.

Miss Match köşe yazımı zamanında teslim etmek ve asıl araştırmama odaklanmak için iki kat daha fazla çalışmam ve iki kat daha hızlı olmam gerekecek. Ama ne kadar zor olursa olsun, her şeyi başarmanın bir yolunu bulacağım.

Buz ejderhaları hakkında bulabildiğim tüm bilgileri olabildiğince hızlı bir şekilde toplamalıydım. Artık yüzyılın haberini yapmakla ilgili değildi

mesele. Ailemin, arkadaşlarımın ve tüm diyarın güvenliğiyle ilgiliydi.

Olan biten hakkında bulabildiğim her türlü bilgiyi öğrenmek, müdahaleci prensin beni ne kadar engellemeye çalışsa da, önceliğim haline gelmeliydi.

Buz ejderhalarının neden saldırdığını, eğer saldırıyorlarsa neden saldırdıklarını anlarsak, onları durdurmanın bir yolunu bulabiliriz.

Başımın üzerinden bir gölge geçti ve dikkatimi yukarıya çekti.

Bu sefer bir fırtına bulutuydu, ama ufukta ilerlerken içimde bir tedirginlik hissi oluşmasını engelleyemedim.

Acaba bu, farklı türden bir fırtınanın yaklaştığına dair bir uyarı mıydı diye düşündüm.

Hepimizi yok etme potansiyeli taşıyan bir şey.

THIRTEEN
Prince Gluttony

Sil'in zindanına girerken botlarımın altında kalın saman katmanları çıtırdadı. Silvanus'un zincirlenmiş ve baygın halde yan yattığı taş zemini örtmek için birkaç balya saman getirtmiştim.

Her şeye rağmen, onun olabildiğince rahat olmasını istedim.

"Bir şey var mı?" diye sordum.

Emilia, yanında çömeldiği yerden başını kaldırıp, "Hâlâ üzerinde doğrudan bir büyü sezemiyorum," dedi.

Duvara yaslandım ve diğer seçenekleri düşündüm.

"Ejderhaların her birinin ayrı ayrı lanetlenmesi mi gerekecek?"

“İlla ki öyle olmak zorunda değil. Ama genellikle fark edilebilir bir büyücülük izi bulunur.” Emilia ayağa kalktı, ellerini silkeledi. “Büyülerin ve lanetlerin sihirli iplikleri vardır. Eğer büyücülük kullanıldıysa, bu ejderhaların kendilerine yapılmamıştır.”

"Bunun bana mı yoksa mahkememe mi yöneltildiğini söyleyebilir misiniz?"

"Keşke yapabilseydim, ama öyle bir şey hissedemiyorum. Birisi sarayınızı koruma yeteneğinizi lanetlemiş olabilir, bu dolaylı bir büyü, doğrudan size yapılmış bir büyü değil. Anlamlı geliyor mu?"

Bu, birinin izlerini gizleyecek şekilde bana lanet okumuş veya büyü yapmış olabileceği anlamına geliyordu. Yine de, cadı teorisini çürütmüyor, ama kanıtlamıyor da.

İçimde derin bir hayal kırıklığı kabardı. Dün olduğu gibi bugün de hiçbir

cevabım yoktu.

Emilia ejderhaya son bir kez baktı, sonra yanıma gelip beni kucakladı. "Biliyorsun, Öfke Hanedanı'nın tam desteğine sahipsin. Bunu çözeceğiz."

Ona zoraki bir gülümseme sundum ama o giderken hiçbir şey söylemedim.

Bu durumun çevremdeki insanların gizli lanetinin bir parçası olup olmadığını, işleri yoluna koymak için kazanmam gereken bir oyun ya da ödemem gereken bir borç olup olmadığını merak etmeden edemedim.

Kişisel personelimden ikisi, seçkin konumlarının bir parçası olarak gizlilik yemini etmiş olan ve bu son derece hassas durumda koşulsuz olarak güvendiğim Ricard ve Wright, bir fıçı buzlu suyu içeri iterek beni düşüncelerimden kopardılar, bakışları uyuyan ejderhaya dikilmişti.

İstediğim malzemeleri indirmek için acele ederken içlerindeki korkuyu hissettim; hareketlerindeki gerginlik, yüzlerindeki dışa yansıyan kayıtsızlığın tam tersiydi.

Wright birkaç parça temiz keten kumaşı katlayıp dev küvetin yanına koydu ve hızla hücrenin girişine doğru geri çekildi. Dikkatini ejderhadan ayırmamıştı.

"Hepsi bu kadar mı, Majesteleri?" diye sordu Ricard, ellerine sıcaklık sürerek.

"Şimdilik. Emin olun ki, benim açık iznim olmadan kimse zindanlara girmesin."

"Evet, Majesteleri."

İki iblis de eğildi, sonra soğuk odadan aceleyle çıktılar, koridorda dişleri takırdıyordu. İblisler uzun ömürlüydü, bizim gibi Günah Prensleri gibi ölümsüz değillerdi ve bir buz ejderhasına bu kadar yakın olmanın çoğu için ne kadar tatsız olduğunu unutmuştum.

Onların aceleci adımlarını duymayı bırakınca, işime koyuldum.

Paltomu kapının yanındaki askıya astım, gömleğimin kollarını sıvadım, keten kumaşı alıp suya batırdım. Kemiklerimi sızlatacak kadar soğuktu. Bu da buz soluyan bir ejderha için mükemmel bir sıcaklık olduğu anlamına geliyordu.

Sil'in kocaman çenesini kaldırdım, burnunu nazikçe ve yumuşak hareketlerle silerek pullarındaki kurumuş kanı temizledim.

Göğsümdeki giderek büyüyen sızıyı görmezden geldim. Jackson bu kaderi hak etmemişti, ama karşımda duran yaratığa karşı gerçek bir düşmanlık beslemek zordu. Sil'in başına gelenler onun suçu değildi. Bir şey onu etkiliyor, kelimenin tam anlamıyla gözünün kararmasına ve saldırmasına neden oluyordu.

Keten kumaşı tekrar fıçıya batırıp sıktım, suyun pembeleşmesini izledim. Bir yandan ejderha mırıltısı çıkarırken, diğer yandan da berbat bir iş çıkardığım için

bana laf sokmasını duymak istiyordum.

Ölümlülerin köpek yavruları ve kedileri vardı, benim de Sil'im vardı; onu sürüye salmadan önce sevip büyütmek zorundaydım.

Dev ejderha yan yatmış, yan tarafı tıpkı dövüşten hemen sonraki gibi aynı zorlukla inip kalkıyordu. Onu temizlemeyi bitirdikten sonra, buz gibi pullarının üzerinde elimi gezdirdim. Ejderha kıpırdamadı. Emilia onu buraya sihirle getirdiğinden beri aynı bilinçsiz haldeydi.

"Sana ne oldu Sil?"

Ejderha uyumaya devam etti.

Kimse ne yapacağını bilemiyordu. Ve tartışmalar için zamanımız kalmamıştı. Her Günah Evi'ne haber göndererek bugün ilerleyen saatlerde bir zirve toplantısı çağrısında bulundum. Anlaşma bozulduğuna göre, her prensin çağrılıp bilgilendirilmesi gerekiyordu. Bu artık sadece Açgözlülük Evi'nin bir sorunu değildi.

Öfke, Şehvet ve Kıskançlık burada dinlenmek ve temizlenmek için izin almışlardı, Emilia ise benim için herhangi bir büyü olup olmadığını tespit etmeye çalışıyordu. Plan, rekabeti özel olarak görüştükten ve her talip için parametreleri belirledikten sonra Açgözlülük, Tembellik ve Gurur ile Acımasız Menzil'de buluşmaktı.

Son birkaç saat içinde yaşanan her şeyden sonra, eşimi bulmuş gibi yapma oyununun tamamını neredeyse unutmuştum.

Ejderhanın kapalı gözlerinin arasındaki düz alanı okşadım, göz kapaklarının birkaç kez kıpırdadığını ama kapalı kaldığını izledim.

"Tacım üzerine yemin ederim ki hepimizi nasıl kurtaracağımı bulacağım, Sil. Sadece biraz daha sabret."

“Majesteleri?” Val’in yumuşak sesi dikkatimi Silvanus’tan uzaklaştırdı. “Zirve için diğerleri gelmeden önce Felix’le konuşmak istiyorsanız, şimdi ayrılmanız gerekiyor.”

Keten kumaşı iyice sıktım ve fıçının kenarına koydum, sonra ayağa kalkıp ellerimi kuruladım.

Prens rolünü tekrar oynamanın vakti gelmişti.

Val, Sil'in nefes almakta zorlanmasını izlerken yüzünde derin bir üzüntü vardı. "Kendine geldi mi acaba?"

“Hayır. Ama yapacak.”

Kollarımı düzelttim, paltomu giydim ve Val bana tacımı uzattı. Kardeşlerimle buluşma ve ejderhaların ve krallığımızın kaderine karar verme zamanı gelmişti.

❄ ❄ ❄

“Lust’a iki dakika süre verelim, sonra onsuz başlayalım,” dedim Wrath ve Envy’ye. Kardeşlerimden hiçbiri bu gecikmeden memnun değildi. Onları sessizce tartışmaya bıraktım ve normalde Silvanus’un sürüsünden ejderhalarla dolu olan gökyüzünü aramaya koyuldum.

Her şey ürkütücü derecede sessizdi. Sakinlik. Mecazi anlamda fırtına öncesi sessizlik. Ejderhaların daha iyi bir savaş stratejisi planlamak için geri çekilmiş olabileceği endişesinden kendimi alamıyordum.

Acımasız Bölgeden kuzey sınırına kadar uzanan, buradaki vahşi ve acımasız toprakları aşağıdaki güney bölgesinden ayıran devasa duvara bakakaldım.

Bir an sonra, arkamdaki kapı gıcırtıyla açıldı ve dikkatimi asıl konuya çekti.

"Geç kaldın."

Ses tonum, şehvetten aldığım karşılama kadar soğuktu.

Odaya sessizce süzülmek yerine, Merciless Reach'teki özel toplantı salonumda kahvaltı büfesinin üzerine dizilmiş fincan ve çay tabaklarını sarsacak kadar sert bir şekilde kapıyı kapattı. Bugün görüşeceğimiz konunun hassasiyeti göz önüne alındığında, karakolu ve korumalı duvarlarını kullanmak en mantıklısıydı. Ayrıca, yedi Günah Prensi'nin bir araya geldiğini kimsenin bilmeyeceği kadar izole bir yerdi.

Felix'e avcıları ve yeni başlayanları uzak doğudaki kampa götürüp dövüş antrenmanı yaptırdım, böylece sadece Helga ve yardımcısı kampta kaldı. Helga şifacı odasında, stokta bulundurmak için tentürler ve ilaçlar karıştırıyordu ve emredilmedikçe oradan ayrılmıyordu. Birisi kan kaybından ölmek üzere olmadıkça, o zaman bile itiraz ederdi.

Öfke, Kıskançlık, Şehvet ve ben, Gurur, Açgözlülük ve Tembellik zirveye gelmeden önce yarışmanın detaylarını halledip duyuruyu yapmak istiyorduk. Ejderhalar hakkında duyduklarından sonra, kendilerine eş bulmak için yapılan sahte bir avı tartışmak istemeyeceklerini hissediyordum. Resmi bir kraliyet muhabiri, haberi bugün yaymak için matbaada bekliyordu.

Şehvet bana doğru küçük, tehditkar bir gülümseme fırlattı ve bu da beni anında tedirgin etti.

"Özür dilerim. Geç uyandım."

Büyüm beni yalanı fark etmemi sağladı. Şüphesiz diğer kardeşlerimiz de bunu hissetmişti. Şehvet yine sevgililerle vakit geçiriyordu. Ve bu kadar umursamaz olduğu için yumruğumu yüzüne geçirmek istedim.

Ancak, içinde bulunduğu kasvetli ruh hali göz önüne alındığında, gecesi -

aslında sabahı- planladığı gibi gitmemişti.

Hiçbirimiz doğru dürüst uyuyamamıştık ve dün gece yaşanan olaylar yüzünden duyduğumuz hayal kırıklığı sinirlerimizi iyice germişti. Silvanus'u zindana kapattıktan sonra, Jackson'ın naaşını ailesine götürmüş, onu öbür dünyaya uğurlamak için orada kalmıştık.

Anılarını değiştirmiştik; bu karar ağır bir yük olmuştu ve beni de, kardeşlerimi de rahatsız etmişti. Belki de kötü, lanetli varlıklardık, ama kendi ahlak kurallarımız vardı. Gri ve çarpık olsalar da, ahlaki olarak yozlaşmış olan bizlerin bile sorguladığı bazı eylemler vardı.

Kardeşlerim zirvenin bir an önce bitmesini ve kendi çevrelerine, güç merkezlerine dönmeyi, saraylarını korumayı çok istiyorlardı, ancak ayrılışlarını birkaç saat ertelemenin en iyisi olduğuna karar vermişlerdi.

Bu yarışmanın sonuçlanmasını ve duyurulmasını istiyordum. Şimdi her zamankinden daha çok, dikkatimizi başka yerlere odaklamamız şarttı.

Lust kendine bir fincan kahve hazırladı ve tabağına bir yaban mersini pastası ekledikten sonra nihayet yanımıza geldi.

Sağ tarafıma oturdu ve pastasının üzerindeki kremayı yavaşça yalamakla meşgul olup beni tamamen görmezden geldi.

“Hım. Dün geceki o tatlı küçük yaramazı hatırlattı bana,” dedi. “Tanrım, o kulübü çok seviyorum. Kendi çevremde de bir tane açmayı düşünmeliyim.”

“Yedi Günah?”

"Müşterilerin birçoğunun sadece benim günahımla ilgilendiği açıkça ortadayken neden böyle adlandırıldığını anlamıyorum," diye espri yaptı Lust.

Dikkatimizi tekrar ele almamız gereken konuya yönlendirdim.

“Tembellik, Açgözlülük ve Gurur bir saat içinde burada olacaklar. Yarışma planının o zamana kadar kesinleşmesini istiyorum. Her Günah Evi kendi talibini atayacak,” dedim. “Bu da yedi talibe bir fırsat verecek—”

"Yedi kişi bile doğru dürüst bir orgi sayılmaz," diye araya girdi Lust. "Her eve iki kişi atayacağız."

“Ben bir orgi düzenlemiyorum. Potansiyel bir eş arıyormuş gibi görünmem gerekiyor.”

"Aslında Şehvet'le aynı fikirdeyim," dedi Kıskançlık. "Her çemberden iki kişi seçilecekse, bunlardan biri köklü bir soylu aileden, diğeri ise halktan olabilir."

Wrath, geniş göğsüne kollarını kavuşturarak koltuğuna yaslandı. "İyi bir fikir; herkesin dikkatini çekecek."

"Kesinlikle. Halktan birini atamak, herkesi ilgilendirdiği için Yedi Çember'in

gündeminde olmasını garanti eder," diye devam etti Envy.

“Güzel, o zaman karar verildi. Her grupta iki talip olacak. Şimdi de yarışmanın kurallarına geçelim,” dedi Wrath. “Her hafta bir talip elenecek. Haftalık eleme turları ise—”

“Hayır,” diye araya girdim. “On dört katılımcıyla bu, sürecin üç buçuk ay sürmesi anlamına gelir.”

"Hadi ama Gabriel. Eğer Şehvet Hanedanı ile kıyaslanmaktan korkmuyorsan, sevgilileri ağırlamak sana pek bir rahatsızlık vermez."

Şehvetin bakışları meydan okumayla doluydu.

Gözlerimi kıstım. Dün gece olanların onun lehine sonuçlanmadığından artık emindim; keyifsizdi ve kavga etmek için can atıyordu.

“Aylar boyunca taliplerle vakit geçirmekte hiçbir sorunum yok,” dedim. “Yönetmem gereken bir çevrem ve ilgilenmem gereken bir mahkemem var. Bütün vaktimi yatakta oyun oynayarak geçiremem.”

"Eğer çok yorucu gelirse, ilk aşamalarda daha fazla kişiyi eleyebilirsiniz."

"Dayanıklılığım konusunda hiçbir sorun yaşamayacağınızdan emin olabilirsiniz."

"Elbette hayır," dedi Lust. "Ağır işleri başkalarına bırakırsınız."

Kıskançlık boğuk bir ses çıkardı, kahkahası kesildi. Muhtemelen Öfke onu masanın altında tekmelediği içindi. Öfke nefes verdi, sonra tavana baktı.

Şehvet beni çok ileri itiyordu.

“Bu sabahki derdiniz nedir?” diye sordum. “Yarışmayı sunmak istiyorsanız, buyurun. Bu görevi üstlenin. Belli ki ya kıskançlığa ya da öfkeye kapılmışsınız ve sizinle uğraşacak vaktim yok.”

"Dikkatli ol," dedi Lust, sesinde alçak bir uyarı tonuyla. "Bu, hafife alınacak bir suçlama değil Gabriellis, özellikle de yıllardır nefret ettiğin birine karşı şehvet duyuyorsan."

Bakışlarımız, tıpkı birbirleriyle savaşan iki dev gibi, çarpıştı ve kilitlendi.

Kalın bir kar örtüsü gibi sessizlik çöktü.

"Eğer Bayan Saint Lucent'ten bahsediyorsanız, bunu söyleyecek cesarete sahip olun."

Diğer iki erkek kardeşimiz de kıpırdamaya cesaret edemedi. Beni kaygısız çapkın maskemden çıkarmak çok zor oldu ve Kıskançlık ile Öfke, başımın belada olduğunu hissetti.

Şehvet beni dürtüyordu, bu da ya benimle dövüşmesi gerektiğini düşündüğü ya da kendisinin düşündüğü anlamına geliyordu.

Gözlerinin altındaki gölgeleri ve sıkıca kavradığı kahvesini fark ettim.

Sorunu ne olursa olsun, Lust bana gerçekten kızgın değildi.

O zaman, zevk düşkünü prensin, kendisinden etkilenmeyen, tekliflerini görmezden gelen biriyle karşılaşmış olup olmadığını merak ettim.

Bu kesinlikle bir ilk olurdu. Ve kavga etme arzusunu da açıklardı. Şehvet, cinsel zevk yoluyla gücünü yenilememişti ve muhtemelen başka bir kaynak bulması gerekiyordu.

Onun dövüşme ihtiyacını beslemek yerine, dikkati tekrar yarışmaya çevirdim.

“Her Günah Evi, bir talip için kura çekimi düzenleyecek. Heyecanı artırmak için sıradan insanları ve soyluları dahil edeceğiz, aynı zamanda talip sayısını yediyle sınırlayacağız.” Bu konuda fikrimi değiştirmeyeceğim. “Böylece, ortaya koyduğunuz her şey gerçekleşmiş olacak.”

Envy omuz silkti. "İşe yarıyor."

“Öyle düşündüğünüze sevindim,” dedim, alaycı tavrımı gizlemeden. “Yarışmayı bugün duyuruyorum: Katılım koşulları, kimlerin katılabileceği ve çekilişin ne zaman yapılacağına dair detaylar. Bu yarışma, her bir Günah Evi'mizde yürüttüğümüz özel soruşturmayla örtüşecek.”

Wrath beni şüpheyle süzdü. Ne söylemek üzereyse, dilini tuttu. Kapıya gelen bir tıkırtı, etkinliğin bu bölümünü tartışma süremizin dolduğunu bana haber verdi.

Gurur, açgözlülük ve tembellik buradaydı.

"Girmek."

Val odaya ilk giren kişiydi, yüzü gergindi. "Prens Açgözlülük ve Tembellik."

İki kardeşimiz önceden bir şey söylemeden içeri girdiler ve yerlerine otururken hepimizi süzdüler.

Daha farklı görünemezlerdi, deneseler bile. Açgözlülük bronzlaşmış saç ve gözlere sahipken, Tembellik buz gibi gözlere ve neredeyse beyaz saçlara sahipti. İkisi de tıpkı Günah Prensleri gibi, karnınıza bir hançer saplasalar bile gözlerini kırpmazlardı.

Açgözlülüğün madeni para rengindeki bakışları odanın etrafında dolaştı, yarım yenmiş yiyecek ve içecekleri süzdü, Öfke'ye kısa bir süre odaklandıktan sonra bakışlarını bana yöneltti.

“Gabriellis. Toplantı başladıktan sonra bizi davet etmenizin makul bir açıklaması olduğunu varsayıyorum.”

Tembellik'in buz mavisi bakışları, odanın üzerinde yavaşça gezinirken beni adeta delip geçiyordu. Açgözlülük'ün aksine, kışkırtıcı hiçbir şey söylemedi; sadece soluk kaşını kaldırdı ve bekledi.

İkisini de görmezden geldim ve dikkatimi Val'e çevirdim. "Gurur nerede?"

"Üzgünüm, Majesteleri."

Sessizlik çöktü. Kardeşimin yaldızlı şatosuna girme isteğim geçene kadar saydım.

“Biz zirve toplantısı dedik, çay saati toplantısı değil. Bunun farkında, değil mi?”

Val, sıcaklıktaki ani düşüşten dolayı irkildi ama başını salladı. "Önceliği Meclis'te olan meseleleri olduğunu söyledi."

"Bu herif buz ejderhalarının saldırısından daha önemli ne olduğunu sanıyor acaba?" diye alay etti Lust.

Sinirle derin bir nefes verdim ve Val'i başımla geçiştirdim. "Kayıp karısı."

"Yani, onu terk etmeyi seçen karısından mı bahsediyorsun?" Lust kollarını göğsünde kavuşturdu. "Anlaması gerekiyor."

"Ve biz aşka değil, savaşa odaklanmalıyız," diye çıkıştım. "Şimdi, Açgözlülük, Tembellik, mektupta da belirttiğim gibi, dün gece geç saatlerde ölümle sonuçlanan bir saldırıya maruz kaldık."

Kardeşlerime olan biten her şeyi, hiçbir detayı atlamadan anlattım. Wrath'ın saldırısından Jackson'ın ölümüne ve avcılarıma yapılan pusuya kadar her şeyi aktardım. Her yeni bilgiyle birlikte Greed'in ruh hali daha da karardı ve Sloth'un kayıtsızlığı daha sert, daha kurnaz bir şeye dönüştü.

Aramızda en çok kitap okuyan Sloth'tu. Sefahat yerine, büyü ve lanetlerden tıbbi konulara kadar her türlü sorunu çözmek için yaşıyordu. Zihninin olasılıklarla dolup taştığını görebiliyordum; kütüphanesinin hangi bölümünü önce inceleyeceğini çoktan biliyor olsa şaşırmazdım. Odadaki hava hoşnutsuzlukla doluydu, ama ben devam ettim.

Son olarak, gazetecilerin dikkatini dağıtmak ve buz ejderhası meselesini hep birlikte sessizce çözene kadar ilgiyi başka yöne çekmek amacıyla bir gelinlik yarışması düzenleme planımızı onlara bildirdim.

Raporu, Emilia'nın Silvanus üzerinde herhangi bir büyü tespit etmediğini belirterek bitirdim ve Açgözlülük öne doğru eğildi, bakışları kısıldı.

“Ama cadıların işin içinde olmadığından emin değil,” diye ısrar etti. Başımı salladım. “Sursea hâlâ House Pride'da tutsak değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla evet. Başka bir bilgisi olan var mı?” diye sordum, özellikle Envy'ye bakarak. Başını salladı.

“O zaman House Pride'a gidip cadıyla konuşmanın zamanı geldi.” Greed hepimize baktı. “Eğer cadılar sorumluysa, bunun bir şekilde onunla bağlantılı olduğunu biliyorsunuzdur.”

Bu, hiçbirimizin inkar edemeyeceği bir gerçekti. Sursea, cadılarla olan tüm düşmanlığımızın kaynağıydı.

Sursea, tanrıça kanından doğan ve sihir kullanan ilk cadı olduğu için tüm diyarda İlk Cadı olarak biliniyordu. Doğurduğu ve uzun ömürlü olan çocuklarının aksine, o ölümsüzdü ve olabildiğince karanlık ve sapkın bir varlıktı. En büyük düşmanları olan bizleri yok etme umuduyla, günümüze kadar yıkıma yol açan birçok nesneye büyü yapmıştı.

Cadılar, büyücülük yapan insanlar değildi; kanlarında güç vardı ve bu gücü bitkiler ve büyülerle destekliyorlardı. Gurur'dan nefret ediyordu, hepimizden nefret ediyordu ve sevgili kardeşimiz uyarılarımıza rağmen Sursea'nın kızıyla evlenmeye karar verdiğinde, tam anlamıyla kıyamet koptu. Bu, her bir evimizin lanetlenmesiyle sonuçlanan bir olaylar zincirini başlattı.

“Mümkün olan en kısa sürede House Pride'a gitmek için gerekli düzenlemeleri yapacağım.” Derin bir iç çektim. “Gelin yarışmasını dikkatleri dağıtmak için kullanma fikrine karşı çıkan var mı?”

Açgözlülük dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi. Kıskançlık ve şehvet ise sessiz kaldı.

Gözlerime öfke çarptı.

“Bu yarışma, hepimizin sizin çevrenizin içinde ve dışında olmamızın güzel bir kılıf hikayesini oluşturacak. Başladığında, sen ve ben sırayla saldırgan sürüyü takip etmek için keşif gezilerine liderlik edebiliriz,” dedi Wrath öne doğru eğilerek. “Her iki gecede bir. Karakolun üstünde ejderhalarla sorun yaşamış başka birini bulup bulamayacağımıza bakacağız. Bana ve sonra Jackson'a yapılan saldırıların münferit olaylar olduğunu sanmıyorum. Bir şeyler görmüş yalnız bir Peri olmalı. Etrafta dolaşan bir cadı bile olsa.”

Onaylayarak başımı salladım. "Şehvet ve Kıskançlık, gerekirse araştırma ekiplerinizi ikiye katlayın. Tembellik, olası her nedeni araştırın. Büyüler, kara büyü, kötü paket yemekler—hiçbir şey ihtimal dışı değil. Kütüphaneniz en kapsamlısı; eminim kullanabileceğimiz bir şey bulacaksınız."

Omuzlarımdaki gerginlik biraz hafifledi. Durumun kontrolünü yeniden ele geçirdiğimi hissettim. Ama tehdit ortadan kalkana kadar rahat etmeyecektim.

"Yarışmanın zaman çizelgesi tam olarak nedir?" diye sordu Tembel Hayvan. "Yani, diyar kaosa sürüklenene kadar ne kadar süre daha arama yapmamız gerekiyor?"

“Bugün bunu duyuruyorum. İki gün sonra talipleri açıklayacağız. Haftanın sonuna kadar onları Günah Evime kabul edeceğim. Umarım haber döngüsü—”

Kapı çalındı. Bizi rahatsız edecek kadar aptal olan şeytanı öldürme isteğim

geçene kadar saydım. "Gir."

Val'in yüzünde öfke ve cinayet arasında bir ifade vardı. Wrath bunu fark etti ve şüphesiz ki günahını beslemek için onun duygularından bazılarını kendine çekti.

"Sözünüzü kestiğim için özür dilerim, ama bunu görmeniz gerekiyor, Majesteleri."

Gazete sayfasını elinden aldım, hızlıca göz gezdirdim ve sonra da aklıma gelen tüm şeytandan korkan azizlere lanetler yağdırarak yumruğumda ezdim.

"Başka bir saldırı mı oldu?" diye sordu Kıskançlık, ayağa kalkarken zümrüt kanatlarını ileri doğru açarak.

Düşündüğü gibi değildi ama kesinlikle öyle hissettirdi.

Yavaşça nefes verdim, sonra başımı salladım.

“Miss Match, yarışmanın haberini az önce duyurdu.”

Aşk, tüm maceraların en tehlikelisi midir?

Sevgili Günahkarlar,

Bugünkü Miss Match köşesinin biraz farklı olduğunu fark edeceksiniz, anca romantizm açısından hiçbir eksiği yok. Belki de içimdeki eski magazin yaza yüzünden, bu kadar lezzetli bir sırrı kendime saklayamıyorum...

Bana ulaşan bilgilere göre, ulaşılmaz bekar Prens Gluttony, yakınc kendisine uygun bir eş bulmak için bir yarışma düzenleyecekmiş.

Çapkınlığı ve baştan çıkarma yeteneğiyle tanınan bu adamla sonsuza de kutsal olmayan bir evlilik bağına girmeyi seçerek mazoşizme fazla kapılaca kişiyi görmek şüphesiz eğlenceli olacak.

Bu masalsı aşkın nasıl gelişeceğini zaman gösterecek. Ancak şunu c belirtmekte fayda var ki, çoğu peri masalı aslında ibretlik öykülerdir.

Benim tavsiyem mi? Ömür boyu hayal kırıklığı yaşamak istemiyorsanız, b aşk arenasına girmekten kaçının.

Bir dahaki sefere kadar. Skandal yaratmaya devam edin, tatlı günahkarla

Uyumsuzlu

FOURTEEN

Adriana

“DUYDUNUZ MU?”

Açıklamanın ardından gelen tiz çığlık, dikkatimi sınırlı sayıdaki fener yağlarından kaldırdı. Küçük bir kadın grubu, ellerinde bir gazete tutarak zıplayıp duruyordu.

Dudaklarımda alaycı bir gülümseme belirdi. Emin değildim ama Malice Adası'nda yaşayan vampirler muhtemelen onların heyecanlı çığlıklarını duymuşlardı.

Yağ kavanozlarını incelemeye geri döndüm, bu hafta alabileceğim bir şey bulmaya çalışıyordum. Özel yazım bu sabah yayınlandıktan sonra tüm çevre kaosa sürüklenmişti.

Prensin ne kadar öfkeli olduğunu her hayal ettiğimde istemsizce sırıtıyordum. Birinin ona kendi kibirli davranışının tadını tattırmasının zamanı gelmişti kesinlikle. "Skandal yaratmaya devam et!" ifadesinin günün yeni moda sözü olacağını hiç tahmin etmemiştim ve bundan kesinlikle nefret edeceğini biliyordum.

Bir başka tiz çığlık daha koptu, bu seferki ilkine göre çok daha yüksek sesliydi.

Pazar tezgahının etrafına göz gezdirdim, küçük orman hayvanlarının tiz sese tepki verip, kuyruklarını kabartıp, minik pençelerini hazırda bekleyerek, tehlike altındaki kardeşlerini ne pahasına olursa olsun kurtarmaya hazır olmalarını yarı yarıya bekliyordum.

Sincapların ortalığı birbirine katma tehlikesi ortaya çıkmayınca,

dikkatimi gazete sallayan üç genç kadına çevirdim, heyecanla sohbet ederken dedikoduları dinlemek için kulaklarımı dört açtım. Eski alışkanlıklar yavaş yavaş yok oluyordu, anlaşılan. Muhtemelen, lezzetli bir skandalı haber yapmaya hazır olmadığım bir zaman olmayacaktı.

“Prens, Miss Match söylentisini doğruladı! Gelin arıyor. Herkes yarışmaya katılabilir!” diye bağırdı ilki. “Sadece isminizi çekilişe eklemeniz yeterli.”

"Prens Açgözlülüğün karısı olmayı hayal edin?" dedi ikincisi, sesinde hayalperest bir tonla.

“Bir bakayım—” Üçüncüsü kağıdı elinden aldı. “Nereden giriyorsunuz?”

Prens Açgözlülük açıkça durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeye çalışmıştı ve onay duyurusu da tam olarak bunu yapıyormuş gibi görünüyordu. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kimse benim tavsiyelerimi dinlemiyordu.

Gözlerimi devirmek üzereydim. Onlara değil tabii. Sonsuza dek mutlu bir hayat hayal etmeye hakları vardı. Ben o lanet prensin aptalca yarışmasından çoktan bıkmıştım, daha başlamamıştı bile.

Umarım bu durum sona erene kadar kendimden geçmiş bir halde kalabilirdim. Belki de eve dönerken bir tapınağı ziyaret edip eski tanrılara kurban sunardım.

Belki de cadının eczanesine uğrayıp bir tonik alırdım. Ama şaka bir yana, odaklanmam gereken çok daha ciddi meseleler vardı. Bu sabah Wicked Daily'ye dönerken muhbir ağımı taramıştım ve hiçbiri her zamanki yerlerinde değildi.

Karanlık çöktükten sonra içlerinden herhangi birini bulup bulamayacağımı görmek için daha sonra tekrar yola çıkmam gerekecekti. Saklandıkları yerden çıkana kadar, buz ejderhası durumu hakkında daha fazla bilgi edinemiyordum. Ya da Jackson'ın ölümüyle ilgili dolaşan başka söylentiler olup olmadığını da bilmiyordum. Resmi bir rapor yayınlanmamıştı; herkes sadece o aptal yarışmadan bahsediyordu.

Midem bulandı. Onun öldüğünü hâlâ kabullenemiyordum.

Umarım muhbirlerim prensin haberlerinden daha fazlasını bildirebilirler.

Yarışmanın ayrıntılarından çok, kraliyet muhabiri olarak kimin göreve geldiğini merak ediyordum. Eğer House Envy'de olsaydık, teklif ettiği yüksek maaşı bildiğim için biraz kıskanabilirdim.

Satıcı Donovan, küçük yağ kabını işaret ederek, "Hepsi bu kadar mı?" diye sordu.

“Geçen haftaya göre on madeni para daha fazla,” diye belirttim. “Ve yarı boyutunda.”

Omuz silkerek, "Hâlâ diğerlerinden daha ucuz," dedi.

İçimden bir ah çektim ve paraları uzattım.

Donovan'la pazarlık yapmanın bir anlamı yoktu. Yıllardır onunla iş yapıyordum ve fiyatları sabitti. Bu hafta bütçemizi dengelemek için yaratıcı bir yol bulmam gerekecekti. Umarım sebzelerde daha iyi bir fiyat bulabilirim. Sophie'nin yeni bir elbise isteği, artan petrol fiyatları ve Nyx ile görüşmem yüzünden et kesinlikle söz konusu bile değildi.

Donovan, arkamızdaki giderek büyüyen kalabalığa doğru çenesini salladı. Bütün o çığlıklar meraklı alışverişçileri toplamış, hepsi prensin haberini duymak için daha da yaklaşıyordu.

Piyasaya adeta duygu seli sıçramış, sonra da alev almış gibi bir heyecan patlak verdi ve haber, ülkenin çalışkan vatandaşları arasında hızla yayıldı.

Köşe yazım, kraliyet haberleriyle birlikte fısıltılarla konuşuluyordu; bu durum, bu sabah kendi bildiğimden farklı bir şey yapmış olmama rağmen, editörümü memnun edecek bir şeydi.

Miss Match artık aşkla ilgili tüm haberleri ilk duyuran otorite haline gelmişti. Açıkçası, Prens Açgözlülüğün bunun olmasını istediğinden şüphe ediyordum.

Kendi kendime gülümsedim. Küçük zaferleri kutlamanın önemi çok hafife alınıyordu.

"Hem soylu ailelerden hem de sıradan ailelerden eş seçecek!" diye bağırdı biri.

Masadaki parafine göz attığımda zafer dolu gülümsemem soldu.

Kulaklarımı balmumuyla tıkamanın, o muhteşem prens hakkında daha fazla şey duymaktan daha tehlikeli olup olmadığını merak ettim.

Donovan satın aldığım ürünü kahverengi kağıda sardı ve paketi bana verdi.

Cam kavanozu çantamın içine yerleştirdim, tezgahlar arasındaki küçük geçit daha da daraldıkça yanlışlıkla dirseklerimin bana çarpmasına dikkat ettim. Malzemelerimden herhangi biri kırılırsa, ailem bu hafta çok zor durumda kalacaktı.

"Ad, o yarışmaya katılıyor musun? Belki bir prens kazanırsın."

Donovan, ima dolu bir hareketle kaşlarını oynattı ama ne yazık ki bu hareket onu kasılma nöbeti geçirir gibi gösterdi. Ona kibarca gülümsedim. Zaten yeterince romantik dikkat dağıtıcı unsur yaratan maskeli bir yabancıyla uğraşıyordum, bir de sadizmi eklemek istemiyordum.

"Gözlerimi kör bir kaşıkla oymayı tercih ederim."

"Gerçekten mi? Sadece kör bir kaşık mı?" diye tanıdık, sinir bozucu bir ses çok yakından sordu.

O anın yıldızı olan adam etrafımda dolaşırken kaskatı kesildim; yüzü koyu bir pelerin altında gizliydi.

Axton, annelerin kızlarını uyardığı türden erkeklere benziyordu. Kötü, baştan çıkarıcı ve tamamen yanlış nedenlerle son derece heyecan verici olanlara.

"Bu sabahki ufak numaranızdan sonra, Miss Match'in enfes zekasından biraz daha yaratıcı bir şey bekliyordum. Ya da belki de skandal yaratmaya devam edeceğinizi düşünüyordum."

Yüzünü bana doğru çevirdi, kapüşonu hafifçe kayarak onu ilk kez iyice görmemi sağladı. Ah, prens gerçekten de öfkeliydi. Gözleri parıldayarak üzerime doğru eğildi.

Axton, istediği zaman müthiş biriydi; karanlık, tehlikeli, bakışları ruhunuzu delecek kadar derine işliyordu. Yüz ifadesi çelikten daha soğuk ve bir o kadar da sertti. İşte burada, çoğu zaman haylaz prensin ardında gizlenen şeytan duruyordu.

Bir an için nefes almayı unuttum.

O bıçak gibi keskin bakışlar aniden üzerime çöktü, daha da karardıktan sonra bakışlarını tekrar yukarı dikti ve beni bir kez daha bakışlarıyla süzdü. Ne arıyorsa onu bulamamıştı.

Ama sonunda aklım başıma gelmişti.

Axton'ı baştan aşağı süzdüm, bunu yaptığımda nefret ettiğini biliyordum, yüzümde ise onun huysuzluğundan hiç etkilenmemiş bir ifade vardı. "Kışın ortasında neden bir nine gibi giyinmişsin?"

Dudakları hafifçe seğirdi, tam olarak bir gülümseme oluşturmadı. Bu da beni tekrar alarma geçirdi. Beni avladığını ve bu pazar yerindeki buluşmanın tesadüf olmadığını hissettim.

Kalabalığın içine dalıp olabildiğince hızlı ve uzağa koşmayı düşündüm. Beni bulmak için bu kadar çaba harcadıysa, iletmek istediği mesaj iyi olmayacaktı.

Düşüncemi daha bitirmeden okumuş gibiydi. Prens bana doğru bir adım daha attı, bedeni artık benimkine çok, çok yakındı. Tek bir kelime ya da tehdit savurmasına gerek yoktu. Kaçarsam beni kovalayacağını biliyordum. Benim bile inkar edemeyeceğim bir gerçek vardı: Gabriel Axton, av söz konusu olduğunda acımasızlığıyla efsaneleşmişti. Onun avı olmak istemiyordum.

Yanımda olması beni hafifçe ürpertti.

Bunu fark etti, yüzündeki anlamlı sırıtıştan anlaşılıyordu.

"Çevremdeki insanların benim hakkımda gerçekten ne düşündüklerini duymayı seviyorum. Benimle evlenmektense sakat kalmayı tercih edecek az sayıdaki insan bile olsa."

İğneleyici bir yorum yapmayı çok isterdim ama etrafımızdaki sürekli çığlıklar ve kıkırdamalar, bu nefrette yalnız olduğumu kanıtladı. Evli kadınlar ve büyükanneler bile Gabriel Axton'ın dikkatini çekme fantezisine kapılıyordu.

Dudaklarımı sıkıca kapattım, hayran kitlesi isyan etmeye başlarken karşılık veremedim. Gözlerindeki eğlence parıltısı, benim de sayıca azınlıkta olduğumu bildiğini gösteriyordu.

"Pekâlâ. Çok meşgul olduğunuzu görüyorum. Casusluk ve egonuzu tatmin etme dolu öğleden sonranızın tadını çıkarın."

"O kadar hızlı değil, Bayan Uyumsuz." Ses tonunda artık hiçbir eğlence kalmamıştı. "Seninle biraz konuşmamız gerekiyor."

“Memnuniyetle bir görüşme ayarlayabilirim. Personelinizin Wicked Daily ile iletişime geçmesini sağlayın.”

Bana inanmaz bir bakış attı.

Arkamı dönüp, çarpıcı bir şekilde uzaklaşmaya hazırlanırken, tam o anda dev gibi bir adamla çarpıştım. Çantamın içindeki camlar paramparça oldu, geriye doğru savrulurken burnumu ve gözlerimi yağ kokusu yaktı; düşüşümü ancak etrafıma sıkışmış diğer birkaç beden yavaşlattı.

Çanta üzerindeki lekeye ve en güzel günlük elbiseme bulaşan sıvıya göz ucuyla baktım ve aniden başlayan baş dönmesine şaşırdım. Bayılmaya yatkın biri olmamıştım hiç, ama koku kalabalıkla karışınca dizlerim birden titremeye başladı.

Bir sonraki anda ayaklarım yerden kesildi, ıssız bir ara sokağın güvenliğine götürüldüm.

Gözlerimi sıkıca kapattım, kahramanımın düşmanım olmaması için dua

ettim.

"Berbat kokuyorsun."

Eski tanrılara lanet ettim. Dualar azizler içindi, günahkarlar için değil, anlaşılan. Birkaç derin nefes aldım, sonra kurtarıcımın üzerimde yükselen gölgesine öfkeyle baktım.

“Bütün bunlar senin suçun.”

"Sana yola dalmanı söylediğim kısım biraz kaba bir davranıştı."

Ses tonundaki alaycılığı görmezden geldim. Başa çıkmam gereken daha önemli sorunlarım vardı.

Eğilip çantamı açtım, parmak uçlarıma değen kırık cam parçalarıyla irkildim. Titrek bir nefes verdim, en kötü korkularım gerçek olmuştu. Her yer yağ içindeydi.

Dünyam aniden ve şiddetli bir şekilde başıma yıkılırken, kendimi toparlamaya çalışarak birkaç an bakakaldım.

Yeni parşömenim ve tüy kalemim, Eden için aldığım kurdele parçasıyla birlikte mahvoldu. Eşyaları yenilemeye ve haftalık yiyecek almaya param yetmiyordu.

Wicked Daily'den aldığım kağıtların hepsini tüketmiştim ve Miss Match makalem popüler olsa da Bay Gray başka bir sayfa vermeyecekti. Parşömen olmadan bir sonraki köşe yazımı yazamayacaktım.

Bu da demek oluyordu ki bir hafta daha aç kalacaktık. Ve eğer yakında daha fazla para bir araya getiremezsem, ikinci köşe yazısını da kaçıracaktım.

Gözlerim yaşlarla doldu.

Axton küfretti ve yanıma diz çökerek çantayı elimden aldı. "Yaralandın mı?"

Sadece duygusal olarak. Başımı hafifçe salladım, umutsuzluğumun tüm boyutunu belli etmeden konuşamıyordum. Gözlerim lanetli çantaya kilitlenmişti.

“Adriana.”

Axton çantanın içine bakarken sesi yumuşaktı. Harika. Şimdi de diyardaki en kötü erkek tarafından acınıyordum.

Zayıflık belirtisi göstermemeye çalışarak dik durdum.

"Gerçekten gitmeliyim."

“Adriana, ben—”

Arkamı dönüp kaçtım, kalabalığın arasından ilerlerken reverans

yapmayı unuttuğumu fark ettim. Ve çantamın kalıntılarını da geride bırakmıştım.

Ama gözyaşlarım sonunda hızla ve şiddetle akmaya başlayınca, kendimi geri çekip prensin karşısına çıkacak gücü bulamadım. Beni bir kez ağlarken görmüştü zaten ve bir daha asla şahit olmaması için yemin etmiştim.

❄ ❄ ❄

“Reklam! Bakın!”

Birkaç saat sonra, yenilmiş ve bitkin bir halde kapıdan içeri girdiğimde, Eden'in melek gibi yüzü heyecanla parlıyordu. Parşömen satan dükkân sahibiyle pazarlık yapmayı denemiştim ama başaramamıştım. Hatta sadece bir parça parşömen için bile olsa, onlar için çalışmayı yalvarmıştım.

"İnanabiliyor musun?" dedi Eden kolumu çekiştirerek.

Umutsuzluğumdan sıyrılıp yukarı baktım ve gördüğüm manzara karşısında durakladım.

Küçük ön odamızın etrafında en az yarım düzine insan toplanmıştı. Kanepenin üzerinde kumaş ruloları asılıydı, renkleri göz alıcı ve güzeldi.

Dikkatim ipek ve pamuklu kumaşlardan, teslim edilen parşömen yığınlarına kaydı. Hemen tetikte oldum.

“Neler oluyor?”

"Burası iyi mi, hanımefendi?" Genç bir adam, kollarında kağıtlarla, yıpranmış masayı işaret etti.

Sözleri bulamadığımda, kız kardeşim devreye girdi. "Mükemmel, teşekkür ederim."

Eşyaların bolluğuna şaşkınlıkla baktım, halüsinasyon mu görüyorum diye emin değildim. "Bütün bunlar ne?"

Ablam yanıma koştu ve beni sıkıca kucakladı. "Prens! Bir not göndermiş. Ona ne yaptın?"

Sanırım sonunda kendimden geçmiş bir haldeydim. Ya da belki de yağı solumak beynime kötü bir şey yapmıştı. Zehirli kokudan kurtulmak zordu, çünkü elbisemin üst kısmına sinmişti. Bu aşırılık gösterisinin tek mantıklı açıklaması bu olsa gerek.

"Affedersiniz? Prens mi dediniz? Yani Axton mu?"

“Elbette Prens Gabriel’i kastediyorum. İşte!” Eden bana kobalt ve

gümüşten yapılmış banknotu uzattı.

Gerçekten de üzerinde Açgözlülük Hanedanı'nın arması damgalanmıştı.

Ejderha mührünü kırıp açarken kalbim gümbür gümbür atıyordu, bu numarayı yapmasının ardındaki amacından şüpheleniyordum. Belli ki bir planı vardı. Onu yeterince uzun süredir takip ediyordum ve Axton'ın hiçbir şeyi kötü niyetinden yapmadığını biliyordum.

Beni çarşıda bulmak için zaman ayırmıştı; bir sebebi vardı. Ben kaçıp gitmişim diye bu sebebi öylece bırakacak biri değildi.

> Sevgili, dayanılmaz Bayan Saint Lucent,
>
> Bu elbiseyi, dökülen yağın kokusundan muzdarip olacaklara bir hediye olarak düşünün. Kesinlikle parşömeninizi mahvettiğiniz için bir özür değil. Ya da gününüzü.
>
> Size temin ederim ki, skandal yaratmaktan hiç çekinmeyen, pişmanlık duymayan çapkın ve düzenbaz, en büyüleyici kraliyet altadı Gabriel Axton, Açgözlülük Prensi

"Ah!" diye iç çekti Eden, omzumun üzerinden dalgın bir şekilde. "Hem çok cömert hem de çok çekici, değil mi?"

Kağıdı katlayıp tekrar yerine koyarken kız kardeşime şüpheyle baktım.

"Evet," dedim kuru bir şekilde, "bir beyefendi size dayanılmaz diyorsa ve sonra da başkalarını kıyafetlerinizin kötü kokusundan kurtardığınızdan bahsediyorsa, bu kesinlikle cömertliğe ve çekiciliğe işaret eder."

Eden, kolunu benimkine geçirip beni kumaşların inanılmaz bolluğuna doğru yönlendirirken gülümsemesi hiç solmadı. "Ne dersen de sevgili kardeşim, ama o tam bir rüya gibi. Hatta bana ve anneme yeni elbiseler bile alıyor!"

Şüphelerim giderek arttı.

Prens kesinlikle bir şeyler çeviriyordu. Beni daha önce köşeye sıkıştırdığında çok sinirlenmişti. Rakibinin haberini ilk ben verdikten sonra beni ödüllendirmesinin imkanı yoktu.

Planı ne olursa olsun, sahip olmadığım parayla bile bahse girerim ki bu plan bir şekilde amacına hizmet etmiştir.

Düşüncelerimi kendime sakladım.

"Öyle mi?"

“Gerçekten de öyle.” Eden, üvey annemle paylaştığı yatak odasını işaret etti. Sesi hayranlıkla doluydu. Harika. Artık evimizde bir Axton hayranı daha yaşıyordu. “Şey. Bunların bizim için olduğunu mutlaka bilmiyor. Terziye evdeki herkesin yeni kıyafetler için ölçüsünü almasını söyledi. Annem şimdi ölçü aldırıyor.”

Ablamın gülümsemesi o anda donup kaldı. Bu da üvey annemin terzi üzerinde her zamanki cazibesini kullandığı anlamına geliyordu.

Kadını kurtarmak için izin istemeden önce kapıya bir başkası vurdu.

Eden ellerini çırptı, sonra da kapıyı açmak için koştu. Onu daha önce hiç bu kadar hareketli görmemiştim ve prensin bariz planına dair artan endişeme rağmen, onun eğlencesini bozmak istemedim.

Açgözlülük Hanedanı'nın üniformasını giymiş bir grup hizmetçi, mutfak masasına bakkaliye dolu keseler bıraktı. Taze meyve ve sebzeler, mis gibi kokan ekmekler, kurutulmuş etler ve sert peynirler... On yıldır bir kerede yediğimiz en çok yiyecekti.

Sürprizler henüz bitmek üzere değildi. Bir sonraki vuruşta başka bir grup hizmetçi geldi; bu grup ellerinde yağ dolu testiler ve yeni fenerler taşıyordu.

Söz söyleyecek halim kalmamış bir halde küçük kanepeye çöktüm.

Axton belki de pazar yerindeki olayla ilgili beni sadece kızdırmaya çalıştığını düşünüyordu, ama niyetleri ne olursa olsun, bu tek hareketi ailemi önümüzdeki birkaç hafta boyunca daha fazla zorluktan kurtaracaktı.

Axton'a duyduğum güzel hisler elbette kısa sürdü, çünkü terzi küçük ana odaya daldı ve kıyafetlerime bakıp homurdanmaya başladı, hemen ayağa kalkmamı istedi ve ardından da pek de incelikli olmayan bir şekilde tüm gardırobumu yakmamı önerdi. Belki de cezam oydu.

Saatler sonra ve birkaç top kumaş daha hafifledikten sonra, terzi ve yardımcıları nihayet evimizden ayrıldılar. Öğleden sonraki uzun prova seansından tamamen bitkin bir halde Eden'in yanındaki kanepeye yığıldım. Axton'ın kesinlikle gizli amaçları vardı, ama özellikle o akıl almaz maaşı reddettikten sonra, ailem için bu malları reddetmek aptallık olurdu.

Bir hafta içinde yeni bir pelerinim, ayakkabılarım, kısa çizmelerim, iç çamaşırlarım ve beş yeni elbisem olacaktı. Axton, günahını beslemek için başkalarını şımarttığını bir kez daha kanıtlamıştı. Bu hain hareketini bana

da anlatmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Şimdilik ise, kız kardeşimin gözlerinde yıldızlarla, yakışıklı prensin cömertliğinden şiirsel bir şekilde bahsetmesine izin verecektim.

Üvey annem, bakışlarında kurnaz bir parıltıyla, bugünkü gazeteyi zafer bayrağı gibi sallayarak yatak odasından hızla çıktı.

Haberin başlığını görmeme gerek yoktu, bunun ülkenin en büyük haberi olduğunu biliyordum.

"Kız kardeşin prenses olacak," diye ilan etti, gözleri soğuk bir şekilde bana dikilmişti. "Eden'in adını bugün öğleden sonra yazdım."

Sophie, itiraz etmeye cesaret etmemi beklercesine, küstahça bir şekilde kaşlarından birini kaldırdı.

Prensle evlenme niyetim olmaması önemli değildi; önemli olan üvey annemin bana, onun kalbini kazanmada ne kadar feci bir şekilde başarısız olduğumu hatırlatmak istercesine acımasızca bakışlarıydı. Sanki on yıl önce, evimize hediyeler yağdıran prens tarafından çevrenin alay konusu haline getirildiğim o kader gecesini asla unutabilirmişim gibi.

Sophie, Günahkarlar Balosu'ndan eve döndüğümde çok sinirlenmişti. Beni ailemizin yüz karası olarak nitelendirmiş ve ondan sonra bana uygun bir eş bulmayı reddetmişti. Doğrusu, öncesinde de pek çaba göstermemişti.

Üvey annem kağıdı havaya kaldırdı ve parmağıyla üzerinde işaret etti. "Bu yüzyılın maçı. Ve bizim ailemiz onun tahtını ele geçirecek."

Onun kalbini kazanmakla ilgili olduğunu düşünmek ne kadar aptalcaydı.

Eden bana baktı, yüzünde endişe ve umut karışımı bir ifade vardı, alt dudağını ısırıyordu.

Bugünkü muhteşem gösterinin ardından prense hayran kaldı.

Dile getirebileceğim her türlü itiraz boğazımda düğümlendi.

Elbette adımı bu saçma yarışmaya yazdırmazdım, ama eğer Eden, Sophie'nin zehirli etkisinden uzak, gerçek mutluluğa kavuşma şansına sahip olsaydı, Prens Açgözlülük için duyduğum duygularımı bastırırdım.

Tadı berbat, iğrenç ve her şey berbat.

FIFTEEN

Prince Gluttony

Adriana'yı bulmak ve potansiyel olarak gizli sevgilimin kimliğini ortaya çıkarmak için kurduğum planı uygulamak üzere pazara yaptığım başarılı bir girişimden sonra, kendimi biraz daha iyi hissederek Açgözlülük Evi'ne döndüm ve kraliyet kütüphanesine doğru yöneldim. Kardeşimin Günah Evi devasa bir kütüphane olmasına rağmen, tüm araştırmayı Tembelliğe bırakmak istemiyordum.

Gururdan ya da başka bir günahtan değil, sadece buz ejderhalarının tarihine adanmış en iyi kitap koleksiyonlarından birine sahip olduğum gerçeğinden dolayı.

Onlardan birinde mutlaka işe yarar bir şey olmalıydı. Aksini düşünmeyi reddettim.

Kesintisiz bir şekilde teorileri süzerek, kararlı adımlarla ilerledim. Öğleden sonra fırtınası yaklaşırken ve sarayım önceki gecenin partilerinden yavaş yavaş toparlanırken, evim sessizdi, koridorlar mutlulukla boştu.

Bu durum uzun süre böyle kalmayacaktı.

Yarışmanın duyurulması ve katılımcıların çizimlerinin planlanmasıyla birlikte, başa çıkmam gereken yeni bir karmaşıklık katmanı daha ortaya çıkacaktı. Ama bu endişe bekleyebilirdi.

Doğu kanadının kıvrımlı koridorunda ilerlerken, buz ejderhalarının uçuşunu ve savaşını tasvir eden buz mavisi ipek duvar kağıtlarına rastladım. Geçtiğim her sahneyle birlikte, bu güzel sanat eseri, hayran olduğum yaratıklara bir

övgüden çok bir alay gibi geldi bana.

Avcım öldürülmüştü, bu da çevreme saldırıldığı anlamına geliyordu. Yardımcı olabilecek bir şey bulmak için elimden gelen her fırsatı değerlendirmekten daha büyük bir motivasyon olamazdı.

Kütüphanenin süslü oyma kapılarının önünde durdum, yıllarca hayranlıkla baktığım yaratıkların hayaletleri beni rahatsız ediyordu. İki ejderha birbirine bakıyordu, acımasız güzelliğin ayna görüntüsü gibiydiler ve saldırmaya hazır görünüyorlardı. Huş ağacından yapılmışlardı ve sanatçı dövmemi ilham kaynağı olarak kullanmıştı. Ejderhalar içeri giren herkese krallığımın engin bilgisini koruduklarını haber veriyordu.

Kapıları iterek açtım, deri ve mürekkep kokusunu içime çekmek için bir an durdum ve yüzlerce yıllık ejderha tarihinin sergilendiği arka bölüme doğru ilerledim.

Yerden tavana uzanan raflardan birer birer kitaplar çekip masanın üzerine yığdım ve kollarımı sıvadım. Bugün başarılı olacaktım; başarısızlık kabul edebileceğim bir seçenek değildi.

İlk kitap, ejderhaların yavrularından ergenlik dönemine ve yetişkinliğine kadar olan süreçlerinin gözlemlenmesine odaklanmıştı. Ne yedikleri, nasıl davrandıkları, çiftleşme dansları ve ritüelleri, savaş taktikleri, yuvalamaları; her şey dikkatle gözlemlenmiş ve rapor edilmişti. İkinci tarih kitabı ise Acımasız Bölge'deki avcıların gözünden, büyük canavarlarla yapılan çatışmalardan elde edilen bilgiler ve gözlemler detaylandırılmıştı.

Soğuk bir akşam yemeği sipariş ettim, kitapları birer birer incelerken neredeyse hiç yemek yemeye vakit ayırmadım.

"Tanrı aşkına," diye küfrettim, şakaklarımı ovuşturarak. "Mutlaka bir şey olmalı."

Zirve toplantımızı gözden geçirdim, kardeşlerimle yaptığımız konuşmayı tekrar ele aldım. Açgözlülüğün cadılar hakkındaki şüpheleri benim korkularımdan çok da farklı değildi. Yakında Gurur'u ziyaret etmem gerekecekti.

Sursea'yı konuşturmanın bir yolu olmalıydı; elbette en çok ne istediğini öğrenip ona sunabilirdim. Makul sınırlar içinde tabii. Bir sonraki kitabı aldım. İlk başta hiçbir şey yoktu, sonra tam geceyi bitirmek üzereyken, kenara karalanmış bir not dikkatimi çekti.

Metni tekrar okudum, gerçekten de düşündüğüm kadar umut verici olmasını umuyordum.

> Şu ana kadar bilimsel bir kanıt yok, ancak bir bilim insanı ilginç bir soru ortaya attı: Kraliyet vampir zehrinden yapılan bir tonik, cadı büyüsüne gerek kalmadan ejderhaları zihinden zihne konuşmaya zorlayabilir mi? Sonuç ne olursa olsun, araştırılmaya değer olabilir.

Bu fikri karalayan bilgini öpebilirdim. Emilia hiçbir büyü tespit edememişti ve Silvanus hâlâ uyanmamıştı. Bir ejderhanın hiçbir şeyin uyandırmayacağı şekilde uyumasına başka neyin sebep olabileceğinden emin değildim. Kraliyet vampir zehri tam da ihtiyacım olan şey olabilir.

Uzun bir aradan sonra ilk defa göğsümde bir umut ışığı belirdi.

Kütüphanede bulunan hizmetli zilini çaldım ve birkaç dakika içinde Jarvis geldi.

"Majesteleri mi çağırdınız?"

"Yeni vampir prensine bir saat içinde görüşme talebi içeren bir mektup gönderin."

Jarvis nazikçe boğazını temizledi. "Ya reddederse?"

“Israr et. Blade’in sarayı tehlikeli bir durumda; başka bir düşmana ihtiyacı yok. Ama doğru seçim yaparsa bir iyilik kazanabilir.”

Jarvis belinden eğilerek selam verdi. "Talebi hemen ileteceğim, Majesteleri."

❄ ❄ ❄

Blade aptal değildi. Talebimi gönderdikten kısa bir süre sonra Malice Adası'na girişime izin vermiş, hatta sihirimi kullanarak doğrudan şatosuna ışınlanmama bile olanak sağlamıştı.

Bu toplantıyı kendi lehine çevirmek için elinden gelen her şeyi yaptığı aşikardı ve eğer bu gece uslu durursa, Açgözlülük Hanedanı'nın desteğini sunmaya hazırdım.

Önceki vampir prensini acımasız bir şiddet gösterisiyle tahttan indirdikten sonra—ki casuslarımın bildirdiğine göre bu olayda Envy de hazır bulunmuş ve gizemli oyununda büyük rol oynamıştı—Blade'in sarayı giderek daha fazla bölünmüştü. Savaşan vampirler ve kan susamışlıkları kimsenin uğraşmak istemediği sorunlardı; çok tahmin edilemez, çok içgüdüsel olabiliyorlardı.

Bir grup, gözlerinin kraliyet ailesinin tipik mavi gözleri yerine koyu kırmızı olmasına rağmen, ona hemen bağlılık yemini etmişti. İkinci grup ise tahta kan bağı olan bir varis geçirmek istiyordu. Bu karışıklık döneminde, yeni prensin

elde edebileceği tüm müttefiklere ihtiyacı vardı.

Kulislerden gelen söylentilere göre Blade yakında siyasi bir birliktelik arayışına girecek ve vampir aleminin dışından biriyle evlenmeyi düşünebilirdi.

Taht odasının karanlık, Gotik tarzda dekore edilmiş ön odasında, kan kırmızısı taşlarla döşenmiş karo zeminde, gelişim duyurusunu bekleyerek durdum.

Önceki prens Zarus'un kan rengine düşkünlüğü, zevkin gerçekten öznel olduğunu kanıtlıyordu. Taşın eşsiz olduğunu kabul etmeliyim, ama eğer kan içmeye düşkün olsaydım, kalemimi bu renge bulaştırmazdım. Bazı şeyleri abartısız bırakmak en iyisi.

Parmak kemiği şeklinde bükülmüş demir apliklerden oluşan koleksiyon, ölümlülerin Cadılar Bayramı veya sonbahar dediği o karanlık mevsimin cazibesine ekstra bir katman daha ekliyordu.

Mumların alevleri dans ederek odanın etrafına tuhaf gölgeler düşürüyordu.

Val, avcıların giydiği savaş kıyafetleriyle yanımda ürkütücü bir şekilde hareketsiz duruyordu. Bıçakları tamamen görünür haldeydi, beline sıkıca bağlanmış kemer aşağı sarkmış ve iyi bir şekilde doldurulmuştu.

"Biraz fazla açık sözlü oldu, değil mi?" diye sordum ikinci arkadaşıma, gerginliği yatıştırmaya çalışarak. Dikkatini botlarıma çevirdi ve kan taşına tekme atmamı izledi.

"Bir sülükten daha azını mı bekliyordunuz?"

"Etkileyici bir bıçak koleksiyonu, şeytan!"

Val, alçak, çakıl taşı gibi sesi duyduğunda topuklarının üzerinde döndü, her iki elinde de birer bıçak vardı. Eğer prensin bıçağı çoktan onun boğazına dayanmamış olsaydı, kendi bıçağını prensin boğazına dayamış olurdu. Blade, adını fazlasıyla hak etmişti.

Sırıttım. Bana ya da Val'e sinsice yaklaşan çok az varlık vardı. Hikayeyi anlatacak kadar yaşayanların sayısı ise daha da azdı. Vampir prensinin de benimki kadar vahşi bir şöhreti vardı ve bu şöhreti gerçekten hak etmişti.

"Bıçak."

“Axton.”

Çenemi silahına doğru savurdum. "Misafirleri kendi adınızla karşılamak yakışık almaz."

Onun yüzündeki o sırıtış, ölümlü birini korkudan altına işetebilirdi. Bu da onu daha çok sevmemi sağladı.

"Kendi mahkememde bana ikinci kez sülük demeniz de aynı derecede yakışıksız."

Mum ışığı altında dişlerin izleri hafifçe parlıyordu.

Öne eğildim, gözlerimi kısarak sordum: "Söyle bakalım, o tehditkar parlaklığı elde etmek için dişlerini ne sıklıkla biliyorsun? Haftada bir mi, iki mi?"

Gür kahkahası duvar lambalarını titretti. Hançerini tekrar kılıfına soktu.

“Gel.” Blade, taht odasından uzaklaşarak koridorda ilerledi, o alaycı sırıtışıyla omzunun üzerinden geriye baktı. “Bir içki içelim.”

Val olduğu yerde titredi.

Bu, ilginç bir gece olacaktı.

❄ ❄ ❄

Blade, vampir mutfağına benzeyen bir yerin kapısını ardına kadar açtı. Etrafta hiçbir personel yoktu; bu ya çok iyi bir şeydi ya da oldukça talihsiz bir durumdu. Tavandan devasa kancalar sarkıyordu ve ne için kullanıldıkları konusunda hiçbir şüphe bırakmıyordu.

“Pekâlâ o zaman.” Eşiği geçip etrafa göz gezdirdim. “Bu durum son derece rahatsız edici.”

"Merak etme," diye gülümsedi Blade, "buraya benim sarayıma sunulmak ve kanını emmek için gelmedin."

Val, kan dolu küpleri buz haline gelene kadar soğuk tutan kancaların altına uygun bir şekilde yerleştirilmiş dev buz kalıbına bakarak, "Ne kadar rahatlatıcı," diye mırıldandı.

Mutfak rutubetliydi, metalik bir koku vardı ve ağzına kadar dolu meyveler ve şarap sürahileriyle doluydu; hepsi erik rengindeydi ve oldukça şüpheliydi.

Blade dolaptan üç bardak alıp önümüze koydu, takım elbisesinin içinden bir matara çıkarıp içine saf viski olmasını umduğum bir şey döktü. Ya da belki de arsenik.

Val geri çekilirken gözleri neşeyle parıldayarak, önce kendi elini Val'in eline çarptı.

“Peki?” İçkisini bir dikişte içti ve bardağı sertçe masaya kapattı. “Bu gece ne için pazarlık ediyoruz, Prens?”

Bunun için yavaş yavaş ilerlemenin bir anlamı yoktu. Yıllar içinde vampirle olan etkileşimimden Blade'in doğrudan ve dürüst bir insan olduğunu biliyordum ve aynı yaklaşımı takdir ediyordum.

“Zehirinize ihtiyacım var. Bir iki şişe, lütfen.”

Bu söz üzerine kaşları birden yukarı kalktı. Şimdi beni dikkatlice

inceliyordu. "Mahkemenizin denediği tuhaf bir fetiş mi bu? Biliyor musun, ta buraya kadar ilginç söylentiler duydum."

“Öyle olsaydı rahatlardım. Ama hayır. Başka sebeplerim var.”

Koyu kızıl bakışları birkaç anlığına gözlerime kilitlendi. Yalan söyleyemeyeceğimi biliyordu, bu yüzden isteğin ne kadar tuhaf olsa da söylediklerim doğru olmalıydı. Belki de delirmiş olup olmadığımı merak ediyordu.

Blade kollarını göğsünde kavuşturdu, kalçasını cehennemden bir ada gibi duran tahta masaya yasladı. Tanrı bilir o korkunç şeyin üzerinde neler hazırlanmıştı.

Bu düşünce karşısında dudağımı bükmemek için kendimi bilinçli olarak zor tuttum.

"Gerçek bir vampir olmadan vampir yaratamazsınız."

Val homurdandı. "Sizi temin ederim, bu konuda endişelenecek hiçbir şeyiniz yok."

Dikkati Val'e kaydı. Bakışlarında, bir kavgaya girmeye değip değmeyeceğini düşünen bir aslanı andıran bir şey vardı.

Ortaya çıkan o kıvılcım, bunun mümkün olabileceğini gösteriyordu.

"Karşılığında size uygun bir şey sunmaya hazırım," dedim, her zamanki neşeli ve çapkın tavrımla. "Söylentilere göre, acilen dostlara ihtiyacınız var."

Bunun üzerine homurdandı. “Çaresiz kelimesiyle ne şimdi ne de geçmişte aşina değilim. Bir eşe ihtiyacım var. Ve bir varise ihtiyacım var. İyi bir eş olabilecek birini tanıyor musun?” Val'e alaycı bakışlarını dikmiş, onu kızdırmaktan fazlasıyla zevk alıyordu. “Krallıkta dolaşan söylentilere göre, yakında gelin bulma konusunda uzman olacaksın.”

“Ne yazık ki, bu doğru. Ama eminim ki, tacı emekliye ayırdıktan sonra Yedi Çember'in en kötü şöhretli ikinci çapkını birçok kişi isteyecektir. Geleceğiniz, o inci gibi beyaz dişlerden daha hızlı parlayacak.”

Başını yana eğdi, beni tekrar süzerken yüzündeki espri duygusu biraz kaybolmuştu.

Görüşmelerimiz başlamak üzereydi.

"Gelecekte herhangi bir zamanda kendi seçtiğim bir iyiliği istiyorum. Arkadaşlar değişkendir. İlişkiler değişir. Şimdi ve burada yeminli bir söz istiyorum, yoksa hiçbir kin beslemeden evinize gidebilirsiniz."

Val gerildi. Onun bu isteğini beklemiyordu, ama ben bekliyordum. Krizdeki bir prensin, bir müttefikinin korkusuzca ve tereddütsüz bir şekilde yanında kalmasını garanti altına almasının tek yolu buydu. Yeraltı dünyasındaydık ve

hiçbirimiz buraya parlak ahlak kurallarıyla gelmemiştik.

Biz günah prenslerinin aksine, vampirler yalanı algılayamazlardı.

Yine de kabul etmekte tereddüt ettim. Blade'in istediği şey küçümsenecek bir istek değildi.

Şeytanlar bir konuda perilere benziyordu: Eğer bir yemin veya söz verirsek, şartlarına uymamız gerekiyordu, aksi takdirde bizi bağlayan sihir büyük yıkıma yol açar, çoğu zaman ölüm gibi küçük bir rahatsızlığa neden olurdu.

Ölümsüzler bu tür konularda biraz hassas olmaya meyilliydiler ve nadiren bağlayıcı anlaşmalara girerlerdi. Ben de kesinlikle dahil.

Onun isteğine hazırlıklı olmak, buna karşı içgüdüsel tepkimi engellemedi.

Seçeneklerimi değerlendirirken sessizlik uzadı.

Blade'in bu görüşme talebimi kabul etmesini beklerken, aynı derecede cazip olacak alternatif bir anlaşma bulmaya çalıştım.

O zaman hiçbir şey bulamamıştım ve bu durum şimdi de kesinlikle aynı.

Parmaklarım hançerimin kabzasına ritmik bir şekilde vururken, ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. Üstünlüğün kendisinde olduğunu biliyordu.

Jackson'ı ve onun kaderinin daha birçok kişinin başına gelebileceğini düşündüm.

Bıçağımı kınından çıkarırken kabzamı daha sıkı kavradım. "Neyse ki, bu sana acı verecek."

Blade'in gözleri zaferle parlıyordu. Göründüğü kadar kendine güvenli değildi.

Bana avucunu uzattı, bıçağı teninde gezdirirken, sanki tereyağından daha değersizmiş gibi derisini parçalarken bile yüzünü buruşturmadı.

Aynı işlemi kendi avucuma da yaptıktan sonra bekledim.

"Açgözlülük Prensi'ni, dilediğim bir tarihte, dilediğim bir iyiliği yapmaya mecbur ediyorum; bu isteğimi derhal yerine getirmekte tereddüt etmeyecektir."

Sözleri tekrarladım ve soğukkanlı vampirin sonunda hafif bir acı belirtisi göstermesini biraz memnuniyetle izledim. Boğazı hafifçe kasıldı; bana anlatıldığına göre bu his, bir Cehennem Prensi'ni birine bağlarken damarlarınızda cehennem ateşinin yayılması gibiydi.

Benim açımdan ise, sihrim anlaşmaya nüfuz ettikçe nabzım hızlandı, nefesim kesildi. Kan yeminleri, az önce ettiğim yeminden biraz farklıydı. Kan yemini acı vermezdi. Ama genellikle bir yeminden daha kısa sürerdi.

Blade doğrulduktan sonra, gözlükleri aldığı aynı dolaptan bir şişe kaptı. Şişeyi dişine dayadı ve ben, kraliyet mavisi parlayan zehrin kabı doldurmasını dehşet içinde ve hayranlıkla izledim. Şişe en üst noktaya ulaştığında, dişini geri

çekti, alt dudağını yaladı; Val ise öğürme sesi çıkararak şişeyi elinden aldı.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu Val, şişeyi bana uzatarak.

Başımı salladım. Zehri elime aldığımda buz gibi soğuk değildi ama kesinlikle sıcak da değildi. Vampirler kesinlikle sıcakkanlı yaratıklardan çok uzaktılar.

Val, prense anlaşılmaz bir bakış attı. "Tanrılara şükür. Koridorda olacağım."

“Her zaman bir zevk, küçük günahkar,” diye alay etti Blade ipeksi bir sesle. Dikkatini bana çevirdi. “Birini büyülemeyi umuyorsan, bunu şafakta veya alacakaranlıkta yap. O zaman en güçlü etkiyi gösterecektir.”

❄ ❄ ❄

Blade'in sarayından döndüğüm anda, Leydi F'nin mucizevi bir şekilde gelişimi birkaç saat beklemiş olup olmadığını görmek için Yedi Günah'ı ziyaret etmeyi kısaca düşündüm. Son zamanlardaki hayatımın karmaşasına rağmen, onun arkadaşlığına duyduğum özlem her geçen gün daha da artıyordu.

Elbette, onun kimliğiyle ilgili hâlâ içimde karanlık bir şüphe vardı.

Ve bu beni her şeyden daha çok çıldırttı.

Bu sorunun cevabını yakında alacağım elbette.

Ben Malice Adası'ndayken, casuslarım bu gece Adriana'nın evini gözetliyor ve herhangi bir hareketini rapor etmeye hazır bekliyorlardı. Kimse bana onun ayrıldığını söylememişti. Eğer Yedi Günah'a gitseydim ve gizemli sevgilim orada olsaydı, rakibimi kesin olarak saf dışı bırakabilirdim.

Şimdi onu takip etme arzusuna kapılmak yerine, elimde tonikle acımasız bölgeye uçtum ve doğruca komuta merkezine gittim.

"Herhangi bir güncelleme var mı?"

Felix masanın üzerine yayılmış haritalardan başını kaldırdı. "Yeni bir ejderha sightings'ı yok, saldırı da yok. Avcılar, Majesteleri, emirleriniz doğrultusunda karakolun yakınında bekliyorlar."

"Bu gece öfke devriyesi mi vardı?"

"Evet. Onu az kalsın kaçırıyordunuz. Ona eşlik ettim, sonra da bir sonraki arama için uygun bir alan olup olmadığını görmek için buraya geldim."

Saçlarımı elimle düzelttim. "Yuvalarını kontrol ettin mi?"

Felix başını salladı, yüz ifadesi benimki kadar gergindi. "Yavruları olma ihtimaline karşı o kadar yakına bir avcı birliği göndermek istemedim. Ayrıca Prens Wrath, çorak arazilerle ilgili endişeliydi. Başka alfaların bu sürünün ne yaptığını görmek için keşifçi göndermediğinden emin olmak istiyordu."

"Ve?"

"Başka herhangi bir paket izine rastlanmadı."

Kötü tanrılara şükürler olsun. Vampir zehri şişesi göğsümde ağır bir yük gibiydi. Kimseye yanlış umut vermek istemediğim için onu saklı tuttum.

"Bir sonraki devriyemde yuvaları kontrol edeceğim."

Felix'in omzuna hafifçe vurarak kendimi tekrar Açgözlülük Evi'ne ışınladım. Ejderhaların bir sonraki hamlesini tahmin etmeye çalışırken, özel odama doğru ilerlerken huzursuzluk hissettim.

Bu, nafile bir çabaydı ve enerjimi en iyi şekilde kullanma şekli değildi.

Blade, zehri vermenin en ideal zamanının alacakaranlık veya şafak vakti olduğunu söylemişti ve şafak vaktine daha birkaç saat vardı. Ne kadar çok ilerlemek ve Silvanus'a zehri vermek istesem de, dinlenmeye ihtiyacım vardı. Cehennem gibi birkaç hafta olacaktı ve tüm diyar her hareketimi izlerken yorgun ve bitkin görünme riskini göze alamazdım.

Üzerimdeki kıyafetleri çıkardım ve yatağa girdim.

Yatakta bir o yana bir bu yana döndüm, zihnim kıpkırmızı gözler, dumanı tüten bağırsaklar ve Jackson'ın annesinin, tek oğlunun bir kazada öldüğü haberini verdiğim anki yüz ifadesiyle dolup taşmıştı. Ona yalan söylemeden verebileceğim gerçeğe en yakın şey buydu. Eğer ejderhanın deliliğinin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmasaydım, birçok başka aile yas tutacaktı.

Rüyalar beni rahatsız etmeye devam etti, ama bu sefer kötücül bir hal aldılar.

Leydi Frost'un kobalt ve gümüş rengi saçları yastıklarımın üzerine yayılmıştı, göz alıcı yüzünün yarısı maskeyle gizlenmişti; ben de açık ağızlı öpücüklerimle ipeksi tenine dokunuyordum. Gördüğüm en enfes ve büyüleyici şeydi. Rüyalarımda bile duyularım için bir ziyafetti.

Çıplak bedenine hayran kaldım, onu sevgiyle okşadım, vücudunun her santimini keşfederek aşağı doğru ilerledim; bu benim yeni favori keşfedilmemiş bölgemdi.

İç bacağına masum bir öpücük kondurdum, sonra yavaşça yukarı doğru ilerledim, onu daha fazlasını istemeye bıraktığım için yaptığı lanetli itirazından zevk aldım. Onu yakında yiyip bitirecektim. Ama önce…

Dudaklarını yakıcı bir öpücükle öptüm, onu yatağa bastırdım, ona duyduğum arzu tüm düşüncelerimi ve endişelerimi silip süpürdü. Onu ters çevirip kalkık küçük poposuna şaplak atmak, elim aşağıya doğru inerken hissettiği acıdan kıvranmasını izlemek, onu orgazma ulaştırana kadar şaplaklarken cinsel uyarılmasını yaymak istedim.

Onu elde etme isteğiyle penisim sızlıyordu, ama dilimde onun tadını daha

çok arzuluyordum.

Yarı uykulu, yarı uyanık bir halde, rüyama dalmış bir şekilde kendimi okşadım, penisimi yukarı aşağı hareket ettirirken kavrayışım daha da sıkılaştı.

Hayalimde, yine incecik bedenini öperek aşağı doğru ilerledim, bu sefer her arzusunu yerine getirmeye niyetliydim. Kefaret arayan bir günahkar gibi, bacaklarının arasına yerleşmeden önce her bir parçasını kutsadım, her birini omuzlarımın üzerinden kaldırarak onu iyice açtım; tıpkı ziyafetine oturan bir prens gibi.

Gözlerimi baştan aşağı onun bedeninin uzunluğuna diktim, dudaklarımı bacaklarının arasındaki o gizli yere götürürken onu izlemek istedim ve—

Saçlarının koyu rengi soluk buz mavisine dönüşürken geriye doğru sendeledim.

Ardından, tüm o cazibe ve maske ortadan kalkınca, görmekten kaçındığım gerçek ortaya çıkınca kalbim hızla çarpmaya başladı.

Dudakları tanıdık, alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı ve dikkatini vücudumda en muhteşem yavaşlıkla gezdirerek sonunda seğiren penisime odakladı. Pembe dilinin ucu alt dudağının üzerinden geçti ve ardından dişlerini dudağıma geçirdi.

Yüzünde beliren yoğun açlık ifadesi, bunun sadece bir rüya olduğunu hatırlattı bana.

Kalçalarım istemsizce öne doğru itildi, bu da elimi boşaltmama neden oldu ve ucundan bir damla meni sızdı. Sanki arzumdan büyülenmiş gibi bakışlarını benden ayırmadı.

Dehşet ya da derin bir hayranlıkla donakalmış bir halde, parmaklarını göğsünün kıvrımı boyunca, kaburgalarının üzerinden geçirip, alt karnını okşadıktan sonra daha da aşağıya doğru indirmesini izledim…

Tanrıların kanı.

Onun kendini tatmin etmesini izlerken, yumruğumu penisimin üzerinde pompaladım; parmakları parıldayan klitorisinin etrafında daireler çizip daha derine iniyordu.

Dudaklarından hafif bir inilti çıktı ve bu beni inanılmaz derecede tahrik etti. Daha önce hiç kardeşimin bu günahına kurban olmamıştım, ama o an parmaklarına imrendim.

Sanki dikkatimi neyin çektiğini tam olarak biliyormuş gibi onları geri çekti, sonra da onları uyarılmış bölgesinin üzerinde döndürerek, kendini işkence edercesine yavaşça okşadı.

Lanetli ruhum buna bağlı olsa bile gözlerimi ondan ayıramazdım.

Onu geriye doğru itip içine gömülmek, acımasız bir ritim tutturmak, sert ve

hızlı bir şekilde vurup durmak istedim, ta ki o beni sıkıca kavrayıp ikimiz de boşaldığımızı haykırana kadar.

Nefretin güçlü bir afrodizyak olduğu ortaya çıktı. Bir sevgilinin yıkılmasını düşünmek beni hiç bu kadar heyecanlandırmamıştı.

Tatlı düşmanım bir elini göğsüne götürdü, benim ve kendi zevki için kendini okşamaya devam ederken göğsünü yoğurdu. Dünyam sadece ikimizden ibaret kaldı.

Ortada gizemli bir sevgili yoktu. Yedi Günah da yoktu. Yaklaşan bir ejderha tehdidi de yoktu. Sadece diz çöktürmek istediğim kadın vardı…

Ellerimiz uyum içinde çalıştı, sanki kimin önce bitireceğini görmek için yarışıyormuş gibi aynı tempoda ilerledik.

En özel anlarında bile rakipler.

En erotik meydan okuma gösterisiyle o soğuk bakışlarını bana dikmiş, parmaklarıyla orgazma ulaşırken bacaklarını açarak benden doyasıya içmemi sağlıyordu.

Orgazmım hemen ardından geldi ve tüm boşalma sıvısı karnına yayıldı.

Ve çarşaflarım.

Yatakta birden irkildim, tenim terden sırılsıklamdı, penisim yarı ereksiyon halindeydi.

Şeytanın kanı. Uzun zamandır bu kadar sert boşalmamıştım. Nefesimi toparlarken göğsüm hızla inip kalkarken yatağıma geri düştüm.

Uyanıkken bile, aklımdan geçen o çarpık fanteziden kurtulamıyordum. Belki de cadılar işin içindeydi; kesinlikle lanetlenmiş gibi hissediyordum.

Kendimi oturma pozisyonuna zorladım, zaten kirlenmiş olan çarşafımla kendimi temizledim ve yataktan kalktım. Lavaboya doğru sessizce yürüdüm ve yüzüme buz gibi su serptim, sonra doğrulup aynadaki yansımama baktım, ne düşüneceğimi bilemedim…

Ceza.

İşte tam olarak buydu ve günahım bundan çok hoşlandı. Sadist herif.

Tekrar yatağa dönmek istemediğim ve buna gücümün yetmediği için hızla giyindim ve zindana doğru yöneldim.

Şafak sökmek üzereydi, bu da Silvanus'a vampir zehrini verme zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Bir zamanlar çapkın olan, sonsuza dek düzenbaz kalır.

Wicked Daily'den Bayan Ryleigh Hughes tarafından.

Sevgili Günahkarlar,

Prens Gluttony'nin eş bulma yarışmasını büyük bir duyuruyla açıkladığı gü hizmetkarlarının kendisiyle kavga halinde olan bir gazetecinin konutur girdikleri görüldü. Bu hareketin ne anlama geldiği konusunda söylentiler hız yayılıyor.

Söylentilerin çoğu bunun, kamuoyu önündeki savaşlarında yapılan bir başk alaycı hamle olduğunu öne sürüyor. Ben de katılıyorum. Bu ikisi arasında hiçb sevgi bağı olmadığı bir sır değil.

Parşömen ve tüy kalem gibi pratik hediyelerin yanı sıra, seçkinlerin terzi Bayan Escoffier'in, dükkanından birkaç top kıymetli kumaşı çıkardığı görüld Bu, yıllardır kendisine hayatı zehir eden muhabiri kızdırmak için hesaplanm bir hamle miydi, yoksa çevresini etkilemenin bir yolu muydu?

Bu üst düzey çapkın söz konusu olduğunda her şey mümkün, ancak b gazeteci rakibinin bu kamuoyu önündeki gösteriden hoşlanacağına inanmıyor.

Amacı ne olursa olsun, bu cesur hamle, bu sabahki yarışmaya isimleri yazdırmak için yeni taliplerin akınına neden oldu. Umutlu gelinlerden oluşa kuyruklar, saraya giden sokaklarda uzadı. Bekleyiş o kadar uzundu k hizmetçiler dondurucu soğukta bekleyenlere sıcak çikolata dolu kupalar getirdi

Belki de asıl amacı bir çılgınlık yaratmaktı. Eğer öyleyse, bravo sevgi Prens. Bu süreçte daha büyük bir düşman edinmiş olsan bile, daha çok kal fethetmeyi başardın...

Renkli Miss Match'in dediği gibi, bir dahaki sefere kadar, tatlı günahkarla Skandalınız devam etsin!

SIXTEEN

Adriana

Ryleigh'in makalesine duyduğum öfkeyi gidermek için sabahı bilgi kaynaklarımdan herhangi birini bulmaya çalışarak başarısızlıkla geçirdikten sonra, Wicked Daily'ye girdim ve ağzına kadar dolu masama göz attım. Fırtınalı ruh halim daha da karardı.

Yere yığılmış zarflar, şüphesiz ki Miss Match için sorularla doluydu. Eğer içlerinden herhangi biri "skandal!" diye bitiyorsa, ormana taşınıp hayatımın geri kalanını bir münzevi olarak geçirmeye yemin ettim. O zaman artık prensi veya buz ejderhalarını düşünmeme gerek kalmazdı; hayali arkadaşlarımı eğlendirmekle çok meşgul olurdum.

Çevrede bir şeyler oluyordu. En deneyimli muhbirleri bile saklanmaya zorlayacak kadar korkunç bir şeydi bu.

Kaleye gizlice girip prensin maiyetine sızmak dışında, bilgi toplamak için bir sonraki fırsatım ya bu hafta sonu sahne hırsızlığı gösterisinde ya da Axton'ın aptal yarışmasında olacaktı. Oyunu takvimime not ettim.

Ara, bilgi toplamak için harika bir zamandı; katılan neredeyse herkes dedikodu yapmak için oradaydı. Prense yakın avcılar ve soylular her zaman ortaya çıkardı; övünme ihtiyaçları, en kurnaz çöpçatan annelerin bile sahip olamayacağı kadar büyüktü.

Onlar birbirlerini etkilemek için beceriksizce sırlarını dökerken, ben de çevrede oyalanıp gölgelerin arasında kaybolurdum.

Ancak, daha erken keşfedebileceğim bir yol daha vardı: Yedi Günah Kulübü. Bu kulüp, söylentilere konu olan ejderha saldırılarıyla ilgili yeni

ipuçları bulmakla kesinlikle ilgiliydi ve rüyalarıma musallat olan yabancıyla hiçbir ilgisi yoktu.

İçimde rahatsız edici bir şüphe belirmeye başlamıştı ve bunu kısa sürede çözmem gerekiyordu.

Tanıdığım kişinin emrinde görünüşte sonsuz sayıda rünlü anahtar vardı. Ya kulübün sahibiydi ya da yönetimiyle bir şekilde bağlantılıydı.

Ve eğer gizli sahibini ortaya çıkarırsam, yabancının kim olduğunu tam olarak bileceğimi hissediyordum. Sahibi başarılı bir tüccar ya da kurnaz bir soylu olabilir.

Dedikodulara inanılacak olursa, kulüp aynı zamanda her bir Günah Prensi'nin şatosuna erişimi olan kişilere ait olabilir. Acaba bu yabancı, Axton'ın maiyetinin bir parçası olabilir mi?

Bu fikir daha önce aklımdan geçmişti ama bir kenara bırakmıştım. Ya kraliyetin güvenilir bir danışmanıysa? Ya da bir hırsız veya suikastçıysa? En rahatsız edici düşünce ise, akla bile gelmeyecek kadar küfür niteliğindeydi.

Pelerinimin gizli cebinden anahtarı çıkardım ve ters çevirdim. Kullanmaya kalksam kulübe girip giremeyeceğimden bile emin değildim.

“Günaydın!” Ryleigh, pelerininden karları silkeleyerek ofise daldı. “Sevgili Bayan Match, bu güzel sabah nasıl?”

Anahtarı cebime geri soktum ve arkadaşıma umursamaz bir bakış attım. "Tahmin edeyim. Anonim bir ihbar geldi ve makaleyi alan şanslı kişi sen oldun, değil mi?"

Masasını hazırlarken bana en etkileyici gülümsemesini gösterdi. Parşömen, tüy kalem, mürekkep hokkası, hepsi düzgünce sıralanmıştı. Bu, sinirlerini yatıştırmanın ve çatışmaya yaklaşımını düşünmenin bir yoluydu.

"Ya ben ya da Julian."

Tahmin ettiğim gibiydi, yine de arkadaşımın o dedikoduyu yaydığını bilmek canımı oldukça acıttı. Üstelik bu konuda pek de pişman görünmüyordu. Daha önce hiç kavga etmemiştik ve hiç sır saklamamıştık. Acaba vicdan azabım aramızdaki bu küçük uçurumu mu yaratıyordu diye düşünmeden edemedim. Derin bir nefes aldım ve konuyu kafamdan attım.

En azından hikâyenin bir kısmını benim lehime çevirmişti; Julian çok daha kötü olurdu.

“Sophie çok öfkeli. Cennetin hatırı için prensle arayı düzelteceğime yemin ettirdi bana.”

Yeni çantamdan yeni parşömenimi çıkardım, Axton'ın satın aldığı ve

artık tüm çevrenin bildiği malzemelere bakarken hafifçe irkildim. Ryleigh'in arkadaşım olduğunu ve bana bir iyilik yaptığını kendime hatırlattım. Bunu kafamda yeterince tekrarlarsam, inanacaktım.

Büyüleyici gözlere sahip meyhane şarkıcısının son konserinde sonsuz aşkını ilan edeceğine dair defalarca tekrarlamıştım ama bu gerçekleşmemişti.

"Eden konusunda neden bu kadar endişeli? Kendisiyle prens daha hiç tanışmadılar bile."

“Sophie, kazananlar seçilmeden önce Eden'in itibarının zedelenmesini istemiyor.”

Ryleigh gözlerini devirdi. “Kaynaklarıma göre birkaç bin başvuru var. Kız kardeşinin seçileceğinden çok şüpheliyim.” Birkaç not aldıktan sonra koridorun karşısına doğru eğildi. “Sence ihbarı kim gönderdi?”

"Sence kim?" diye fısıldadım, ofiste sadece ikimiz olmamıza rağmen. "Axton'dan şüpheleniyorum. Bir şeyler planlıyor."

Ryleigh homurdandı. "Daha fazla talip çekmek için bir girişimse, korkarım işe yaradı. Bu sabah kaleye giden kuyruğu gördün mü?"

Keşke yapmasaydım. Sokaklar, bugün yapılacak çekilişten önce isimlerini yazdırmak için can atan, birbirleriyle itişip kakışan insanlarla doluydu. Şehrin gölge ağ bölgesine giden caddelerden geçmeye çalışmak tam bir kabus olmuştu.

Nyx, Eternal Rest'te viski yudumlamıyordu, diğer düzenli bilgi kaynaklarımın hiçbiri de öyle. Bu da gölgelerde bir şeylerin kıpırdandığının bir başka kanıtıydı. Onları teker teker korkutup kaçıran şey sadece ejderha söylentisi veya Jackson'ın ölümü olamazdı. Peki ya neydi?

Uzaktaki duvardaki saate göz attım; yelkovan birdenbire çok hızlı hareket ediyordu. Bugün büyük gündü; Açgözlülük Hanedanı'ndan umutlu gelin seçilecekti.

Diğer Günah Hanedanlarından talipler prensleri tarafından çoktan seçilmiş ve dün gece gazetede ilan edilmişti, ancak Oburluk, dramatik bir şekilde, bizim çevremizden talip seçmek için en sona bırakmıştı.

Bugün öğlen vakti, çemberdeki herkesin Açgözlülük Evi'nin görkemli girişinin önünde toplanmasına şaşırmam.

Bu sabah yayımlanan resmi kraliyet raporuna göre (gazeteyi almak için güneş doğmadan önce kalkıp gelen çok hevesli kız kardeşim bana okudu), dev bir vazo, evlenmeye uygun kadınların isimleriyle ağzına kadar

doldurulmuştu ve yarışmayı ortadan kaldırmaya yönelik her türlü hain plandan korunmak için 24 saat boyunca gözetim altında tutuluyordu.

Söylentilere göre Axton bir isim seçip onu orada, anında açıklayacaktı; amacı şüphesiz ki gelin bulma arayışını daha da büyük bir gösteriye dönüştürmekti.

Gabriel Axton hakkında söyleyebileceğim tek şey şu: evrak işlerinde nasıl ustaca davranacağını biliyordu.

Yeni sorulardan birini şöyle bir gözden geçirdim, sonra da hızla bir kenara attım.

Sizce Prens Açgözlülük iyi bir öpüşçü mü? Eğer düzenli olarak öptüğü tüm kıçları sayarsak, sanırım iyiydi.

Ne yazık ki, bu kişisel görüş kategorisine girdi, bu yüzden tavsiyeyi paylaşamadım.

Sonraki mektubu açtım. Biri, nefret seksinin başkalarının sık sık iddia ettiği kadar harika olup olmadığını ve Prens Açgözlülüğün kötü diline dair bildiklerimi paylaşmamın sakıncası olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Mektubu buruşturup odun olarak kullanmayı düşündüm.

Son olarak, üzerinde düşünmeye değer bir soru vardı.

> Sevgili Bayan Eşleşme,
>
> Geçmişte kötü kararlar verdim, ama şimdi yeni biriyle tanıştım. Kendime nasıl güvenebilirim?

Yedi Günah'taki yabancıyı düşünmeden edemedim. Son zamanlarda ben de bu duyguyu yaşıyordum. Geceleri, herkes yatağına girdikten çok sonra, sokaklar ürkütücü bir sessizliğe büründüğünde ve yazmayı bitirdiğimde, yabancının en iyi türden bir hoşgörü mü yoksa büyük bir hata mı olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı gerçekten de.

Ejderhalar hakkında güvenilir bilgi aramak ve köşe yazımı yazmak arasında, tanımadığım kişinin kimliğinin ardındaki gerçeği ortaya çıkarmam gerekiyordu. Hem de en yakın arkadaşımdan gizleyerek. İşte tam da bu yüzden romantik ilişkilerden kaçınıyordum; hayatım son bir iki haftadır çok fazla kaotik hale gelmişti.

Ryleigh, içimdeki mücadeleden habersiz, kendi parşömenine birkaç not aldı. "Sence Prens Açgözlülük soylu birini mi yoksa sıradan birini mi seçecek?"

Mektubu "evet" mektuplarının arasına bir kenara koydum. Mükemmel bir devam yazısı olurdu. "Bilmiyorum, umurumda değil."

“Emin misiniz? Ya hediyelerin arkasında bir komplo veya plan yoksa?”

Ses tonundaki şüpheciliği beğenmedim.

Tüm dikkatimi arkadaşıma verdim. Üzerinden geçmeye çalıştığımız, benim ise kabul etmeyi reddettiğim bir konu vardı.

Axton'la bu yoldan daha önce geçmiştim ve bir daha o yoldan gitmek istemiyordum. Yıllarca gazetelerde onu iğneleyerek insanların yavaş yavaş geçmişimizi unutmasını sağlamıştım.

Prens Açgözlülük ise geçmişteki... ilişkimizden hiçbir zaman bahsetmemişti.

Bunun beni daha çok rahatsız edip etmediğinden emin değildim.

Şimdi hissettiğim sinir kıvılcımı bu sefer prens yüzünden değildi; lanet olası durum yüzündendi. Kişisel hayatımın krallık genelinde bu kadar geniş çapta paylaşılmasının ne kadar rahatsız edici olduğunu anlıyordum ve bu sefer durum daha da kötüydü. Beni bu şekilde öfkelendiren tek şey buydu.

“Eğer bu Axton’ın aşırıya kaçan gösterişçiliğiyle ilgiliyse, daha iyisini bilmelisiniz. Bunu iyilik olsun diye yapmadı. Kendi çıkarı için yaptı. Muhtemelen beni etkilemeye çalışıp onun hakkında yazmaya devam etmemi engellemek içindi, ya da dikkatimi dağıtmak için yarım yamalak bir girişimdi.”

“Reklam—”

“O adamın benim hakkımdaki fikrimi değiştirebilecek hiçbir şey yapamaz. Hala eskisi gibi bencil, şımarık bir çapkın. Bir an önce işkence edeceği bir eş bulmasını dört gözle bekliyorum. Umarım o da onun kadar sadakatsiz ve bencil olur ve birlikte inanılmaz derecede sıkıcı ve tatsız bir seksle uzun, sefil bir hayat yaşarlar.”

Sözlerimin sertliğinden, ağzımdan çıktığı anda pişman oldum.

Ryleigh yutkundu, dikkati arkamdaki bir noktaya odaklanmıştı.

İçimden bir ah çektim. Axton'ın kötü niyetli bir hayranı tarafından lanetlenmiş olmalıyım. Bana sinsice yaklaşma konusundaki esrarengiz yeteneğinde sihir olmalıydı.

“Yine mi?” Dönmeden önce prensin orada olacağını biliyordum.

Cesaretimi topladım ve koltuğumda döndüm. Ve işte oradaydı.

Gözlerindeki ela gözlerde sessiz bir öfke kaynıyordu. Demek ki güzel konuşmamı baştan sona dinlemişti.

Ortamı biraz neşelendirmeyi tercih ettim. "Birisi sana lanet olası bir zil takmalı."

Axton bana öyle buz gibi bir kötülükle baktı ki, tüylerim diken diken oldu.

Uzun ve sessiz bir an boyunca baktı, sonra etkileyici bakışlarını Ryleigh'e yöneltti.

“Bizim hakkımızda o saçma yazıyı sen yazdın, değil mi?” Ryleigh başını sallarken gözleri faltaşı gibi açıldı. Axton alaycı bir şekilde güldü, dikkati tekrar bana yöneldi. “Ne kadar sadık, özverili dostlarınız var, Bayan Saint Lucent. Sizi kendi çıkarları için kullanıyorlar.”

İrkilerek geri çekildim. Sözü yerini bulmuştu çünkü öyle hissetmiştim.

“O yapmadı—”

“Aslında öyle yaptı.” Axton kollarını göğsünde kavuşturdu, başını yana eğdi, bana meydan okumaya çalışıyordu. Yapamadım. “Başka bir bahane denemek ister misin yoksa işimiz bitti mi? Sonuçta bulmam ve eziyet etmem gereken bir karım var.”

"Editörümüz ihbarı anonim bir kaynaktan aldı. Belki de şikayetinizi kendi rezil mahkemenize götürmelisiniz. Ya da kendinize."

Bana fırlattığı bakış, kuzeyin en dayanıklı çiçeğini bile soldurabilirdi.

"Bana bir iyilik yapın, Bayan Saint Lucent. Bugün isim çekilişine katılmayın. Sizi etkinliğin yakınlarında bile istemiyorum."

Başka bir kelime bile etmeden kapıya doğru yürüdü.

Şeytan kesinlikle karanlık büyüsünü fazlasıyla kullanıyordu. Sophie'nin kız kardeşimin geleceğini düşünmem gerektiği yönündeki uyarıları beni harekete geçirerek, yerimden fırlayıp prensin peşinden koştum.

Dışarıya ilk adımı atmıştı ki ben ona yetiştim.

"Majesteleri, durun."

Sesimin bu kadar yüksek çıkmasını istememiştim, ama ses, sabahın hareketli sokaklarının aniden sessizleşmesinde adeta yankılandı.

Axton sertleşti.

Beynimin hatamı kavraması biraz zaman aldı. Prens'e halkın önünde emir vermiştim. Ve bu sabahki yarışmasının görkemine bakılırsa, bu durum gözden kaçmamıştı.

Yoldan geçenlerden birkaçı durup şaşkınlıkla ağızları açık bir şekilde bana baktı, dikkatleri prens ile benim aramda gidip geliyordu; böylesine küstahça bir rütbe ihlaline nasıl tepki vereceğini görmek için bekliyorlardı.

En azından bir söylentiyi susturmuştum: Aramızda gizli bir sevgi bağı yoktu.

Axton yavaşça bana doğru döndü, yüzünde soğuk ve aristokratik bir ifade vardı.

Bakışlar öldürebilseydi, şu anda yaratıcımın huzuruna çıkmış olurdum.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak kolumu tuttu ve Wicked Daily'ye doğru geri çekildi, beni de tıpkı ilkel bir mağara yaratığının eşini sahiplenmesi gibi peşinden sürükledi.

Daha fazla dedikoduya yol açmamak için sessizce gittim, ancak aklım her türlü kötü intikam düşüncesiyle doluydu.

"Akıl sağlığım için tam bir kabussun." Arkamızdan kapıyı tekmeleyerek kapatırken sesi alçak bir hırıltıydı. "Talip seçmeyi unut. Seni dizime oturtup daha sonra o lanet olası grubun önünde cezalandırmalıyım. Onlara gerçekten konuşacak bir şeyler vereyim."

Bu son derece kaba ve iğrençti, ama bu düşünce bile kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Maskeli yabancımı şimdiden düşünmeye başlamak ne kadar da uygunsuzdu.

Axton'ın dikkati birden bana döndü, burun delikleri genişledi.

Tanrıların kanı. Daha önce hiç eski tanrıların beni şiddetli bir şimşekle yere sermesini dilememiştim. Ama işte oradaydım, tavana bakıyordum, her zamanki gibi umutluydum.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, merhametli bir tanrının rastgele bir yıldırımı beni bu ıstıraptan kurtarmadı.

Günahın Prensi olarak Axton, arzuyu hissedebiliyordu. Ve yüzündeki ani yoğunlaşmadan da anlaşılacağı gibi, bunu kesinlikle fark etmişti. Dikkatini üzerime dikti, gözleri tanımlayamadığım bir duyguyla parlıyordu. Bir an için, sanki tüm savunma katmanlarımı yakıp kül etmiş ve sahip olduğum tüm gizli arzuları görmüş gibi hissettim.

Bir sonraki anda yüz ifadesi donuklaştı.

"Ateşin var mı?" diye sordu.

"HAYIR."

"Soğuttun mu?"

“Hayır. Neden?”

“Eğer böyleyse, kesinlikle hasta olmalısın—” Birden ağzını kapattı ve o kendine has muzip sırıtışını takındı. “Senin muzdarip olduğun hastalığı kapmak istemem.”

Bana fırlattığı şeytani bakış, tek derdinin bu olmadığını gösteriyordu ve ikimiz de bunu biliyorduk. Ryleigh bizi görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu, ama ofiste oluşan tuhaf gerilimi hissetmemek için komada olmanız gerekirdi.

Axton'ın dikkati benden masaya kaydı ve neredeyse yemin edebilirim ki, sanki beni masanın üzerine eğip orada, haber odasının zemininde, etrafımızda izleyici olup olmamasına aldırmadan, popoma vurmayı düşünüyormuş gibi zihninde bir şeyler dönüyordu.

İşlediği günah, bu zevkten vazgeçmeyi büyük bir çaba haline getirdi.

Ve lanet olsun ki, vücudum bu fikirden hiç de rahatsız olmadı.

Üzerimdeki lanetten kurtulmak için kuzeyin en soğuk lagününe dalmam gerekiyordu. Yedi cehennemde bile onunla cinsel olarak tahrik olmama asla izin vermeyecektim.

Tatlı bir gülümsemeyle, "Korkmayın. Hâlâ üzerinde yürüdüğünüz o kutsal olmayan topraktan nefret ediyorum. Sadece özür dilemek istedim." dedim.

Bakışları kısıldı. Özür dilememden mi yoksa tepkimi gizleme çabamdan mı kaynaklandığını anlayamadım. Bir süre sonra ifadesi, etkilenmemiş bir çapkınınkine dönüştü.

"Ne kadar da saygın bir genç hanım," diye mırıldandı, o alçak, baştan çıkarıcı tonu bana karşı kullanmasından nefret ettiğimi çok iyi biliyordu.

Ve işte böylece, birbirimize zar zor tahammül eder hale gelmiştik.

"Evet, öyle işte. Evlendikten sonra uymanız gereken bir kavram onurdur. Senin gibi bir alçak için bu ne kadar zor olsa da."

"Tüm dünyada benim eşim olarak mutsuz olacak tek kadın sensin. Seninle benim asla birlikte olmayacak olmamız ne kadar da şanslı bir durum, değil mi?"

İrkilerek geri çekildim. Eğer beni hanedan hançeriyle bıçaklasaydı belki daha az acıtırdı.

Bir zamanlar onun benim için mükemmel biri olacağını düşünmüştüm. Çünkü bana kendi masal dünyasına inanmamı sağlamıştı, ta ki masalların bizi uyardığı kötü adam olduğunu keşfedene kadar.

Günahkâr bir prensin asla yakışıklı bir prense dönüşebileceğini

düşünerek kendimi kandırmamalıydım.

"Görünüşe göre sonunda bir konuda anlaştık. Sizinle asla evlenmem, Majesteleri."

“Güzel. Sorduğumu hatırlamıyorum ve asla sormayacağım.”

Ve sorun her zaman bu olmuştur, diye düşündüm içimden.

Hemen arkamı dönerek masama geri oturdum.

Bu son derece uygunsuzdu, ama umurumda değildi.

Bana, onu sonsuza dek lanetleyeceğimin nedenini soğuk bir şekilde hatırlatmıştı.

SEVENTEEN
Prince Gluttony

Zindana hızla girdim ve Silvanus'un yere yığılmış bedenine bakışlarımı diktim. Şifacılardan oluşan ekip ve Val bana yer açarken, fısıltıları benim gelişimle birlikte kesildi.

Ortamın havası, ejderhanın mevcut durumu kadar kasvetliydi. Ben hariç herkes kalın kışlık pelerinler giymişti, acımasız soğuğa dayanmak için kapüşonlarını suikastçılar gibi iyice çekmişlerdi.

Ceketimden kraliyet vampir zehri şişesini çıkardım ve Sil'e daha yakından bakmak için çömeldim. Şafak vakti onu ziyaret ettiğimde neredeyse nefes almıyordu. Zehrin bilinmeyen etkileriyle ona zarar verme riskini göze almak yerine, durumunu stabilize etmeleri için şifacıları çağırmıştım.

Buz ejderhasının durumu şimdi sadece biraz daha iyi görünüyordu.

Normalde ışıldayan yan tarafı, normalden daha mat, parıldayan yanardönerlikten ziyade cilasız gümüş rengindeydi. Kaburgalarımın arasına bir bıçak gibi bir endişe saplandı. Şifacılar ona müdahale etmeye başlayalı birkaç saat olmuştu. Biraz daha olumlu bir gelişme bekliyordum.

"Hiç uyandı mı?" diye sordum.

“Henüz değil.” Val, konuştuğu şifacıdan uzaklaştı ve yumruğumdaki zehre sanki lanetliymiş gibi baktı. “Sülüğe mi güveniyorsun?”

“Zehri kullanması için ona güvenmek zorunda değilim.” Kapıyı işaret

ettim. “Val dışında herkes odadan çıksın. Aniden uyanırsa hiçbir risk almak istemiyorum.”

Eğer aniden uzaklaşıp bir şeyler atıştırmak isteseydi, bunu söylememe gerek yoktu.

Şifacılar, pelerinlerini hışırdatarak odadan çıktılar, gönderildikleri için rahatlamış görünüyorlardı.

"O kadar hareketsizken zehri test etmenin akıllıca olduğunu düşünüyor musun?" Val'in sorusu, benim de kendime sürekli sorduğum soruydu.

Bir aşağı bir yukarı yürüdüm. İsim çekilişi bir saat sonra olacaktı. Blade en uygun zamanın alacakaranlık veya şafak vakti olduğunu söylemişti, ama tek zaman bu değildi. Eğer Sil'e zehri şimdi verirsem, işe yarayıp yaramadığı konusunda onu sorgulamak için sınırlı bir zamanım olacaktı. Ve eğer işe yaramazsa, onu bırakıp tüm çevremdekilerin önünde her şey yolundaymış gibi davranmak zorunda kalacaktım.

Normalde başarabileceğim bir işti, ama bu sefer yorgunluğun kendini göstermeye başlayacağından korktum.

Val beni zindanın kenarına çekti, etrafta kimse olmamasına rağmen sesi alçaldı. "Bilmen gereken başka bir şey daha var. Acımasız Bölge üzerinde ejderhaların uçtuğu görüldü. Onlara takip cihazlarıyla ateş ettiler, ama hiçbiri derilerini delemedi."

"Tanrıların kanı. Hiçbir şey yolunda gitmeyecek mi?"

Şakaklarımı ovdum. Ejderhaların karakolun yakınından uçmuş olması hoşuma gitmemişti.

Özellikle bugün. Karadan yaklaşık altmış mil, gökyüzünden günah evime olan mesafeyi aşmıyordu.

Kalemin dışında toplanan kalabalık muazzamdı; kana susamış ejderhalar için mükemmel bir hedef olurdu. Kalabalık hızla kaçamayacaktı, bu da onları daha da cazip kılıyordu.

Eğer bugün greve gitselerdi… akıl almaz olurdu. Daha büyük bir skandala yol açmadan çekilişi iptal etmemin imkanı yoktu; planımıza devam etmek zorundaydım.

Silvanus'a şöyle bir baktım. Bu gece, durumu ne olursa olsun, zehri deneyecektim. Şimdilik, önümüzdeki birkaç saati atlatmaya odaklanmam gerekiyordu.

Val ile karşı karşıya geldim.

“Burayla Acımasız Menzil arasına ek avcılar konuşlandırılmasını

istiyorum. Dedikoduların yayılmasını veya huzursuzluğun oluşmasını önlemek için onları gizli tutun," dedim. "Öfke Hanedanı'na haber gönderin. Bugün çevreyi güçlendirmesi gerekecek. Ama saray mensuplarından hiçbirinin burada görülmesini istemiyorum. Kura çekiminden sonra en kısa sürede uçup geleceğim."

Val başını salladı. "Muhabirle görüşmeniz nasıl geçti?"

"Orada olacak."

"Emin misin?" Val'in ses tonu şüphe doluydu.

Bu sabahki karşılaşmamızı düşündüm. "Bugün bahse gireceğim tek şey bu olurdu."

Adriana sürprizlerle doluydu, ama bir gerçek değişmiyordu: kısa görüşmemizin sonunda yeniden nefret duygusuyla dolmuştu.

Bu da demek oluyordu ki, krallığın tüm parasının çekileceği isim çekilişini kaçırmayacaktı. En azından onu gözetlemek için güçlerimi bölmek zorunda kalmayacaktım. Bundan sonra, ne kadar yakınımda kalırsa, hareketlerini izlemek benim için o kadar kolay olacaktı.

"Müze sorumlusu henüz bir güncelleme gönderdi mi?"

"Eşyalar sabah teslim edilecek, Majesteleri."

Derin bir nefes verdim. Sonunda, bir şeyler planlandığı gibi gidiyordu.

"Adriana geldiğinde," dedim hücre kapısına doğru yürürken, bu büyük olaya hazırlık olarak adımlarıma biraz özgüven katarak, "her zaman gözlerin üzerinde olmasını istiyorum."

EIGHTEEN

Adriana

Eden pelerinini yumruğunda sıkıca tutuyordu, parmak boğumları bembeyazdı. Normalde altın rengi olan teni, giriş için ayrılmış alana giren diğer umutlu taliplere bakarken solgun görünüyordu. Bunun kalabalıktan mı, yoksa sinirlerinden mi, yoksa her ikisinden mi kaynaklandığını anlayamadım.

Kalabalık ortamlarda bulunmaktan asla hoşlanmamıştı. Kalabalık bir balo salonunu düşünmek bile onda kaşıntı ve alerjiye neden oluyordu.

Onunla birlikte dairesel yolun girişinin yakınında durdum, dağlardan esen bir sonraki kutup rüzgarı uğultusuyla birlikte pelerinime daha da iyice büründüm.

Hava o kadar soğuktu ki, sanki buz ejderhaları yükseklerde daireler çizerek avlarını etkisiz hale getirmek için kanatlarından ekstra bir soğukluk yayıyor ve saldırıyorlardı diye düşündüm.

Başımı kaldırıp baktım, bu düşünceyle ürperdim. İlk defa, söylentilerin yanlış olmasını umdum.

Üvey annemin duymayacağı kadar alçak sesle, "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadım.

“Mesele hiç de öyle değil. Seçilmek istiyorum.” Eden’in bakışları bana çevrildi ve orada kaldı. Yüz ifademi dikkatlice boş tutmaya çalıştım. “Çok fazla insan var işte.”

“Emin olduğunuz sürece.”

“Evet, kesinlikle öyleyim.” Eden, kimsenin duymaması için sesini

alçaltarak etrafına bakındı. “Bir prensle evlenmek hiç de kötü bir kader olmazdı, Ad. Özellikle de Açgözlülük Prensi gibi çekici ve cömert biriyle.”

Alaycı bir şekilde güldüm ve küçük kız kardeşimden uyarıcı bir bakış aldım.

"Onu neden bu kadar sevmediğini anlamıyorum," dedi. "Umarım ona bir şans verirsin."

“Çekilişe adımı yazdırmadım.” Neyse ki eski tanrılar öyle yapmış. “Ama eğer seçilirsen, dilime dikkat edeceğim.”

Elimi hafifçe sıktıktan sonra bekleme alanına doğru ilerledi.

Sophie ve ben, prensin ortaya çıkıp birinin kaderini belirlemesini beklerken, diğer ailelerle birlikte kalenin girişinin hemen dışında oyalandık.

Kız kardeşimle olan konuşmamı sessizce düşündüm. Seçilmemekten dolayı endişeli olabileceğini fark etmemiştim. Ve bu oldukça aptalca bir düşünceydi. Axton yakışıklı bir prensti.

Birden fazla yönden güçlüydü. Elbette onun bana aşık olduğunu biliyordum.

Evimize hediyeler yağdırdığından beri Eden neredeyse hiç durmadan ondan bahsediyordu. Hayalperest sesi, güneşin doğuşunun ve batışının onun kaprislerine göre olduğunu hissettiğini gösteriyordu. Bu hafta her sabah kraliyet raporunu almak ve bana okumak için acele ediyordu, neden mükemmel bir eş olacağını anlamamı sağlamaya kararlıydı.

İçimde derin bir huzursuzluk düğümü oluştu.

Ablam, All-Sinners Balosu'nda benimle Axton arasında yaşananları bilemeyecek kadar küçüktü ve ben de ona geçmişimizle ilgili hiçbir şey anlatmamıştım.

Eğer Eden seçilirse, sonsuza dek prensle bağlantılı olacağım. Ve bunu çok istediği için onun adına mutlu olacağım. Değil mi?

Axton'la masanın etrafında otururken onun kız kardeşime sevgi gösterilerinde bulunduğu anlar aklımdan geçti. Bu samimi miydi yoksa beni sonsuza dek kızdırmanın bir yolu muydu?

Bu o kadar iğrenç bir düşünceydi ki, giriş yolunun ve kalenin dış cephesinin etrafına eşit aralıklarla yerleştirilmiş birkaç alçak konteynerden alevler fışkırıp havayı ısıtınca irkildim.

Dramatik ama pratik bir olaydı. Açgözlülüğün dikkat çekme konusunda ustalaştığı bir yetenekti bu, tıpkı makalelerimde aksini iddia ettiğim gibi. Gözlerimi kapattım, keşke Kötücül Günlük'te kalsaydım ve bu olayı

kaçırsaydım diye düşündüm. Prensi tanıdığım kadarıyla, bir sonraki hamlesi çok yakında olacaktı.

Tam zamanında bir top atışı yapıldı ve ardından kalp şeklinde mavi ve gümüş renkli yapraklar kalabalığın üzerine yağdı. Çok romantikti ve birçok kadının yelpaze sallamasına neden oldu.

Ryleigh, ağzı sulanan Julian ve kendini beğenmiş Anders de dahil olmak üzere birçok köşe yazarı notlar aldı.

Şatonun merdivenlerinde bir araya toplanmış, ellerinde tüy kalemlerle prensin görkemli girişini bekleyenlerden biri olmamak tuhaf bir duyguydu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, bu etkinlikte kalabalığın arasında saklanmayı tercih ederdim.

Sonunda, Prens Açgözlülük kaleden çıktı ve kurulan alçak sahneye ulaşana kadar basamaklardan aşağı doğru hızla indi. Sinsi bir sırıtışla gülümsüyordu, gözlerindeki parıltı ise tam anlamıyla şeytaniydi. Tacı başının üzerinde yamuk duruyordu, bu da onun gururlu çapkın rolünü daha da pekiştiriyordu.

Sanki yataktan yeni kalkmış gibi görünüyordu ve kalabalık ona doyamıyordu. Bağırıp çağırarak, ayaklarını yere vurarak, dişlerimi sıkmama neden olacak şekilde adını haykırıyorlardı.

"Diyarın nazik iblisleri, hoş geldiniz!" Sesi, heyecanlı tezahüratları susturarak gürültünün üzerinde yankılandı. "Bir eş bulma arayışıma gösterilen ezici coşku karşısında mütevazı bir şekilde, karşınızda durmaktan büyük onur duyuyorum."

Yüksek sesle bir alkış daha koptu ve prens konuşmasına ara vermek zorunda kaldı.

"Daha fazla vakit kaybetmeden, talibimizin kim olduğuna bakalım, ne dersiniz?"

Birdenbire ağzım kurudu, umutlu adaylar kalabalığı arasında Eden'in sarı saçlı başını bulmaya çalışırken parmak uçlarımda yükseldim. Binlerce başvuru vardı. Rastgele seçilme şansı çok azdı. Yine de kalbim hızla çarpıyordu ve eldivenlerimin içindeki avuçlarım nemliydi.

Seçilmesi durumunda mutlu mu yoksa dehşete mi düşeceğimi anlayamadım.

“Açgözlülük Hanedanı'nın talibi için…” Axton, isimlerin bulunduğu vazoya kolunu sokarak, sanki büyük bir gösteri yapıyormuş gibi davrandı. “Soylular, çalışkan günahkarlar, hangilerine kendi peri masalı sonlarına

kavuşma şansı verilecek?”

İçimden gözlerimi devirdim. Kendini masal prensi ilan etmek ne kadar da kibirli bir davranış!

Kalabalık artık çılgına dönmüştü; sıradan birinin yakışıklı, şeytani prensle sonsuza dek mutlu bir hayat sürmesi fikri, hayallerin gerçekleşmesi gibiydi.

Midem kasıldı.

Eden'i seçmeye niyeti yoktu.

Biliyordum.

Neredeyse kesin olarak.

Ancak düzensiz atan kalbim bunun aksini gösteriyordu.

Birdenbire, üzerime dönen birkaç çift gözün farkına vardım; köşe yazarları da bana doğru gizlice bakışlar atıyorlardı. Kendime nefes almayı emrettim. Mümkün olduğunca sıkılmış görünmeye, sahnede olup biten tüm tantanadan tamamen etkilenmemiş gibi davranmaya çalıştım.

Herkesin dikkatinin neden başka yöne kaydığını anladığımda, bunun imkansız bir iş olduğunu fark ettim.

Axton beni kalabalığın içinde fark etmişti, yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Bir an için, tehdit ettiği gibi yanıma gelip beni dizine oturtacağını sandım.

Doğrusu, bakışlarının daralmasına bakılırsa, tam da bunu yapmayı düşünüyor gibiydi. İçimde istenmeyen bir sıcaklık yayıldı. Belki de ateşim çıkıyordu.

Sessizce uzaklaşmak yerine, onun hoşnutsuzluğundan yılmayarak başımı hafifçe eğdim.

Daha önce acımasızca sürgün etmesine rağmen, kız kardeşimi bu kalabalığın karşısına tek başına bırakmazdım.

Üvey annem bana onaylamayan bir bakış fırlattı, ağzını öylesine büzdü ki sanki tuzla kaplı bir limonu emmiş gibiydi.

Prens sonunda dikkatini tekrar konuya çevirdi ve ben de tuttuğum nefesi bıraktım. Birkaç dakika daha ve hepimiz eve gidebilirdik.

Dikkatimi sahneye kilitledim, aynı dramatik hareketi tekrarlamasını, sonunda umut dolu kağıt yığınının arasından tek bir kağıt parçasını çıkarıp havaya kaldırmasını izledim. Yüz ifadesini çözmek imkansızdı.

Konuşmaya başladı, ama kulaklarımda garip bir çınlama sözlerini duymamı engelledi.

Üvey annem dirseğimi sertçe çimdikledi ve her şey birden aklıma geldi.

"Tebrikler, Bayan Regina Trombley!"

Rahatlamayla içim gevşedi. Eden omzunun üzerinden bana bir bakış attı, yüzünde hayal kırıklığı vardı. Omuzları yenilgiyi kabul etmiş bir şekilde çökmüş halde bize doğru gelmeye başladı.

Sophie yanımda adeta öfkeden kuduruyordu ama bunun pek bir önemi yoktu. Ablamın bu kadar mutsuz görünmesinden nefret ediyordum. Eden yanımıza geldi ve elimi tutarak nazikçe sıktı. Kalabalığın artık yeter dediğini hissediyordu. Ve hayalleri yıkılmıştı. Prense karşı duyduğum çalkantılı duygulara rağmen, onun bu kadar moralsiz görünmesinden nefret ediyordum.

"Bayan Trombley burada mı?" diye sordu Axton, sesi kalabalığın arasından duyuluyordu.

Yakındaki biri öne doğru ilerledi ama o kadar çok insan bir arada sıkışmış haldeydi ki kim olduğunu tam olarak göremedim. "Majesteleri?"

Kalabalık kenara çekilirken kıkırdamaya başladı ve bu da bana yeni gelen kişiyi iyice görme fırsatı verdi.

Sahnenin önünde duran kişi, nazlı bir genç kız değildi; kendi isteğiyle evlenmemiş bir kadındı.

İçimi buz gibi bir korku kapladı.

"Evet?" diye sordu Axton, tüm cazibesiyle.

“Bayan Trombley artık yarışta değil. Dün gece sevgilisiyle birlikte Değişen Adalar'a kaçtı.”

Eğer hayal kırıklığına uğramışsa bile, bunu belli etmedi. Axton hiç tereddüt etmedi. "Peki, gerçek aşkın önüne kim geçebilir ki? Bayan Trombley ve seçtiği kişiye tebrikler yine de."

Sophie, Eden'i taliplerin beklemesi gereken alana doğru itti. Ona sert bir bakış attım. Kızının bu kadar dar bir alanda mutsuz olduğunu göremiyor muydu?

O kadar sinirlenmiştim ki, çizimi kaçırdım.

“Ve talip olan kişi… Bayan Eden Everhart!”

Dünya adeta durdu. Kız kardeşimin soyadı benimkiyle aynıydı: Saint Lucent, Sophie'nin kızlık soyadı değil.

Üvey anneme dehşet dolu bir bakış attım. "Ne oyun oynuyorsun sen?"

Sophie sadece gülümsedi. "Prens'in senden nefret ettiği bir sır değil. Eğer onu etkileyebilseydin, şimdi burada olmazdık. Öyleyse neden kız

kardeşin senin başarısızlıkların yüzünden acı çeksin? Sana onun prenses olmayı hak ettiğini söylemiştim ve şimdi bir adım daha yaklaştı."

Üvey anneme baktım, onu iyice inceledim. Kendinden emin gülümsemesi. Sakin tavrı. Eden'in adının seçilmesi onun için hiç de sürpriz değildi. İçimde karanlık bir şüphe belirdi.

Kimse duymasın diye sesimi alçaltarak yaklaştım. "Ne yaptın?"

"Başka herhangi bir anne babanın çocuğu için yapacağı şey bu." Sesi zehir doluydu.

"Bir büyü mü?"

Sophie'nin dikkati etrafta gezindi, bu da haklı olduğumu gösteriyordu.

Eden'in zaferini sağlamak için sihir kullanmıştı.

"Gülümse, sevgilim. Diyar hepimizi izliyor olacak. Eğer ailemiz için bunu mahvedersen, yemin ederim ki ömrünün sonuna kadar pişman olacaksın."

NINETEEN

Prince Gluttony

YÜCE HAZRETLERİ! Birkaç gün önce konuştuğumuz Sinners' Rumor'dan Anderson Anders burada. Büyük duyurunun ardından birkaç soru sormak için vaktiniz var mı?

En etkileyici gülümsememi sergiledim, muhabir yoluma çıkıp geri çekilmemi engellemeye çalışırken dişlerimi göstermemeye özen gösterdim. Kibirli Anders gerçekten sinirlerimi bozuyordu. Daha iri cüsseli halimle ona çarpmamak için elimden gelen tüm diplomatik yeteneğimi kullandım.

"Bugünlük sorum yok Anders. Lütfen tüm sorularınızı resmi kraliyet muhabirine yönlendirin."

Dairesel yolumda kalan kalabalığa el salladım, sonra cehennem atımı eyerlemek için ahırlara yöneldim. Magnus'un ahırına girip onu yolculuğa hazırlarken ahır görevlileri başlarıyla onayladılar. Devasa aygır, doğanın her yasasını çiğneyecek hızlara ulaşırken buz gibi rüzgarın pençelerini üzerimizde hissederek Acımasız Menzil'e doğru yolculuk etmeyi çok seviyordu.

Cehennem atları ölümlü atlara benzemezdi; daha hızlı ve daha güçlüydüler. Altmış mili bir saatten kısa sürede koşar ve yine de günün yorgunluğunu hissetmezdi.

Bu çoğu zaman zorlu ve canlandırıcı bir yolculuktu. Tam da bu öğleden sonraki gösteriden sonra ihtiyacım olan şeydi. Ata bindim ve saniyeler

içinde kalenin arazisinde hızla ilerleyerek doğrudan Acımasız Bölge'ye doğru yol almaya başladık.

Gözlerimi kapattım, yolculuğun keyfine kendimi bıraktım. Daha masum zamanlara ait anılar zihnime hücum etti. Emilia, atı Tanzie'yi uzun zamandır bizimle birlikte ata bindirmemişti; son birkaç yıldır hepimiz bir krizden diğerine sürüklenmiş gibiydik.

Bunu en kısa sürede düzeltmeyi umuyordum.

Magnus, dağa çıkan ve kasabadan uzaklaşan çakıllı yolda gürültüyle ilerlerken, tüm gücünü serbest bıraktı ve beni yeniden anın içine çekti; yelesi savruluyordu.

Sanki bir saat değil de birkaç dakika geçmiş gibiydi, kuzeydeki ıssız araziyi aşağıdaki Yedi Çember'den ayıran duvara yaklaşıyorduk.

Yukarıdan bir gölge geçti ve Magnus toynaklarını yere vurdu. Avlanıyorduk.

Topuklarımı onun yanlarına vurdum ve tekrar fırlayıp kalenin içindeki ahırlara doğru koştuk. Başka bir gölge bizi takip ediyordu, ejderhaların şiddetli çığlıkları günün sessizliğini delip geçiyordu. Magnus kapılardan fırladı, ejderhalarla yarıştı ve yukarıdan gelen ilk ejderha ateşi patlamasıyla birlikte bizi korunaklı bir yere götürdü.

Ahırların yakınında duran avcılar dağıldılar, acımasız bölgenin korunaklı duvarlarının güvenliğine doğru zikzaklar çizerek kaçıştılar. Ben onları takip etmedim.

Dizginleri bir ahır görevlisine fırlattım, attan indim ve gökyüzüne yükseldim, hemen iki ejderhayı buldum. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu, kar ve buz fonunda bu renk korkutucu görünüyordu. Beni fark ettiklerinde daha fazla kutsal olmayan alev püskürttüler ve beni kovalarken kıl payı ıskaladılar.

Ben daha bir mil bile gitmeden Wrath bana katıldı; şüphesiz Felix, saldırının ilk belirtisinde onu çağırmıştı ve ikimiz de kuzeye doğru hızla ilerledik, ejderhaları karakoldan ve ötesindeki yerlerden uzaklaştırmak için elimizden gelen her avantajı kullandık.

Buz ejderhalarının tiz çığlıkları arkamızdan yankılanarak dikkatlerini çektiğimizi ve bizi kovalamaya başladıklarını doğruladı. Nabzım damarlarımda gümbür gümbür atıyordu, adrenalinim son derece yüksekti.

Bu çok kıl payı bir tehlikeydi. Avcılarım loncaya katıldıklarında neye imza attıklarını biliyorlardı, ama hiç kimse sürekli saldırı korkusu altında

yaşamayı hak etmiyordu.

Dağlara doğru olabildiğince hızlı uçtum ve Öfke'nin aniden ayrılıp en yakın ejderhaya doğru hızla ilerlediği anı fark ettim. Bir zamanlar parlak beyaz bir ateş saçan kanatları, kovalamaya başlarken simsiyah ve tehditkar bir hal almıştı.

Bir kez olsun tam olarak olduğumuz gibi görünüyorduk: intikam melekleri, diyarların en kötü yaratıklarıyla savaşmak için günaha düşmüş varlıklar. Birlikte ejderhalar için cazip bir hedef oluşturuyorduk; diğer en üst düzey yırtıcıları alt etme cazibesine karşı koyamadılar. İlk bakışta dikkatlerini çekebilecek herhangi bir avcı kısa sürede unutuldu.

Öfke bana doğru yöneldi, ifadesi gürledi. Felakete tehlikeli derecede yaklaşmıştık. Acımasız Bölge korunuyordu, ancak ejderhalar yanımızdan sıyrılıp geçerse, ötesindeki evler ve kasabalar korunmazdı. Şeytanlarımı sihirli bir şekilde koruyacak bir yol bulmam gerekecekti. Gücümü sürekli olarak düşük seviyede tüketmeyen bir yol.

Tanıdık bir sıradağlar, öfkeli bir tanrı gibi önümüzde yükseliyordu; sivri yamaçları gökyüzüne lanet okurcasına uzanıyordu.

Kardeşim bana doğru baktı, bekliyordu. Ona sayısız kez kullandığımız işareti verdim. Dağ geçidi görünür hale geldiğinde, o sola doğru yön değiştirdi, ben ise sağa nişan aldım.

Ejderhaları ayırıp pes etmelerini ve saklandıkları yere geri dönmelerini bekledik ve onları oradan takip ettik. Arkamızdan gelen kükreme sesi, tereddüt ettiklerini gösteriyordu; bu da bize avantaj sağladı ki bu da tam olarak istediğimiz şeydi. O bir an, öne geçmemizi, ağaç hattının altına dalmamızı ve kendimizi kamufle etmemizi sağladı.

Yere doğru hızla indim, kanatlarımı sıkıca içeri çektim, göğsümü hareketsiz tutmaya zorladım. Ejderhalar, yanardöner pulları ve beyaz kanatlarıyla bir bulanıklık içinde, kuzeydeki en yüksek dağlara doğru uçtular. Onları takip etmeye kararlı bir şekilde tekrar gökyüzüne yükseldim ve lanet ettim.

Gitmişlerdi.

Onların gittiği yöne doğru uçtum ve aşağıdaki araziyi taradım. Bu, tam bir hayal kırıklığıydı. Mağaralar ve çam ağaçları görüşümü engelliyordu. Bir saat daha bölgeyi tarayarak, en ufak bir meleme veya hırıltı, kanat çırpışı duyup duymadığımı kontrol ettim.

Hiçbir şey olmadı. Sanki ejderhalar birdenbire yok olmuş gibiydi.

Dağın etrafında son bir kez daha dolaştım, sonra Acımasız Ulaşım'a doğru geri döndüm.

Wrath çoktan oradaydı, yüz ifadesi benimki kadar karanlıktı. Çenemi hafifçe oynatarak benimle yürümesini işaret ettim. Avcılardan hiçbirinin bizi duymasını istemiyordum.

"Onlardan herhangi birine takip cihazı takmayı başardınız mı?" diye sordum.

Wrath başını salladı. "Harekete hazırlıklıydılar ve engellediler."

Saçlarımı elimle karıştırıp küfrettim. "Lanetli olmalılar. Bu kadar çok salınmalarına sebep olabilecek başka bir şey düşünemiyorum. Bazen ne yaptıklarını tam olarak biliyor gibiler, bazen de bilmiyorlar."

Wrath, gözlerini uzaklara dikti, bakışları ufku kaplayan morarmış dağ zirvelerine takıldı. Kar, yoğun kümeler halinde yağmaya başladı. Çok geçmeden görüş mesafesi sıfıra inecekti. Buz ejderhalarının kamufle olması için mükemmel koşullar.

"Cadılar son baskından beri sessizler," dedi, düşüncelerimi bölerek.

“Biliyorum. Casuslarımdan aylardır onlarla ilgili hiçbir haber alamadım.”

Birkaç ay önce Açgözlülük Evi'nde cadılarla başları derde girmişti; cadılar uzun zamandır ilk kez bir saldırı düzenlemişlerdi. Şeytanlar çatışmayı kazanmış olsa da, cadılar uzun süre sessiz kalmamışlardı.

“Ejderhalar dikkat dağıtıcı olabilir,” dedim. “Belki de House Pride'a sızarken bizim dikkatimizi buraya çekmek istiyorlardır.”

Wrath kollarını göğsünde kavuşturdu. "Zirve hakkında hiç bilgi aldı mı?"

“Hayır. Sence o kendi başına bir şeyler mi planlıyor?”

Wrath omuz silkti. "İşten sonra bahçede dinlenmek için uyku otu yetiştirmiyor."

O anda bir fikir oluştu.

Uyku kökü, bir iblis prensini bayıltacak kadar güçlü bir çiçekti, bu yüzden bir ejderha üzerinde de aynı etkiyi göstermesi gerekirdi. Belki de şifacılarımın kullanabileceği bazı bitkiler edinmenin zamanı gelmişti. Bir süredir Gurur'un koca bir uyku kökü tarlası yetiştirdiğine dair söylentiler dolaşıyordu ve bu da hepimizin onun gerçekte neyin peşinde olduğunu merak etmesine neden oluyordu.

Hepimiz arasında, halk önünde en çok maske takan kişi o olabilirdi.

Kayıp eşini aramanın dışında, Pride'ı gerçekten neyin motive ettiğini kimse asla bilemedi. Hatta bunun nedenleri bile sürekli tartışma konusuydu. Onu gerçekten özlüyor muydu? Yoksa lanetli gururuna bir darbe miydi? Ya da onu bulmak için bu kadar çaresiz olmasının başka bir nedeni mi vardı?

Eğer bir süredir cadılarla bir savaş bekliyorsa, ejderhalar konusunda endişelenmemesinin sebebi de bu olurdu. Bir tür intikam veya gizli bir saldırı bekliyordu. Eğer bu doğruysa, hepimizi bilgilendirmesi güzel olurdu.

Fırtına şiddetlendikçe dağların gözden kayboluşunu izledim.

Sanki tüm diyarımız saldırı altındaydı. Malice Adası, eski vampir prensini tahttan indirmişti ve bu durum Blade'i huzursuzluğu gidermek için bir gelin aramaya zorlamıştı.

Batıdaki Unseelie sarayı, yeni liderliği altında kendi içinde karışıklık yaşıyordu.

Eğer cadılar kuzeydeki buz ejderhaları aracılığıyla bir şeyler planlıyor olsalardı, neredeyse her yönden olası bir savaşla karşı karşıya kalırdık.

Derin bir nefes verdim. "Umarım ejderhaların lanetli olduğuna dair yanılıyoruzdur."

Wrath gözlerime baktı, ifadesi benimki kadar temkinliydi. "Pride ile konuşmamız gerekiyor. Hanedanınızdan bir talep mi göndermek istersiniz yoksa ben mi?"

Dudaklarımda yavaşça, şeytani bir gülümseme belirdi.

“İkisi de değil. Bence şimdi oraya gidelim. Var mısın?”

Kardeşimin sırıtışı benimkiyle aynıydı. Habersizce farklı bir çevreye girmek bir savaş eylemi olabilirdi. Bu gerçek, Öfke'nin günahını heyecanla titretiyordu. Kelimenin tam anlamıyla. Yer o kadar şiddetli sarsıldı ki, bir kar tabakası duvardan savruldu.

Ona ifadesiz bir bakış attım.

"Kendini toparla, dinsizler!"

Gözlerinde karanlık bir parıltıyla göz kırptı. Bir duman ve gölge patlamasıyla kendini House Pride'a ışınladı.

"Uyarı için teşekkürler," diye mırıldandım, bir sonraki adımda sihrimi çağırmaya hazırlanırken. "Kahrolası herif."

Tam gücümü toplamıştım ki, Öfke şiddetli bir şekilde geri döndü.

Kale duvarına çarptı ve taşta hafif bir ezik oluştu. Ayağa kalkıp üzerini silkerken öfkeliydi. Giysilerinin dağınık haliyle bir ilgisi olduğunu düşünmedim, gerçi Öfke bu konuda çok titizdi.

Küfür ettim.

"Çevresini koruma büyüsüyle mi donattı?" diye tahmin ettim.

Wrath başını salladı. "Ve bunun için çok iyi bir sebebi olmalı."

Kardeşim öfkeyle uzaklaştı, muhtemelen sihir kullanarak Öfke Hanedanlığı'na geri dönmeye hazırlanıyordu. Gizemli kardeşimize bir mektup göndereceğinden ve bunun üstü kapalı bir tehdit olmayacağından hiç şüphem yoktu. Öfke Hanedanlığı'nın günahı alevlendiğinde, yapabileceğimiz tek şey saklanıp savaşa hazırlanmaktı.

Endişelenmem gereken son şey buydu. Gurur'un çevresini kapatması zaten yeterince rahatsız ediciydi, üstelik zamanlaması da tuhaftı. Tam olarak ne yaptığını ve bunun benim çevremi etkileyip etkilemediğini bilmek istiyordum; eğer etkiliyorsa, kendini koruması gereken tek kişi Öfke olmayacaktı. Açgözlülük Hanedanı'nın gücü de onun peşine düşecekti.

Kaleye geri döndüm ve komuta odasına çıkan merdivenleri tırmandım. "Val?"

İkinci görevli, haritayı incelediği yerden başını kaldırdı. "Evet, Majesteleri?"

"Pride'ı hemen buraya getirin. Ona, eğer şimdi gelip uyku kökünü getirmezse Açgözlülük Hanedanı'nın savaş ilan edeceğini söyleyin."

"Bu kesinlikle onun dikkatini çekecektir."

"Fikir bu."

Onu kızdırmak, Öfke'nin Gurur Hanedanlığı'na saldırmasından çok daha iyiydi benim için. Aynı anda ancak bu kadar çok ateşi kontrol altında tutabilirdim.

Val başını eğerek selam verdi ve mektubu göndermek üzere ayrıldı.

Kendimi sakinleştirmek için soğuk havayı içime çekmek üzere korkuluklara çıktım. Gurur uzun sürmezdi, özellikle de sırlarını sarayından saklamak istiyorsa. Otuz dakikadan kısa bir süre sonra Felix boğazını temizledi ve çatıya çıktı. "Prens Gurur burada."

O duyuruyu yapar yapmaz kardeşimin başvuru formu onaylandı.

Dikkatim tamamen ona yöneldi ve onu değerlendirdim.

Dış görünüşü her zamanki gibiydi.

Saçının teli bile yerinden oynamamış, takım elbisesinde tek bir tüy bile yoktu. Kravatı boğazında kusursuzca bağlanmıştı ve dudağından geçen yara izi bile asil duruşuna katkıda bulunuyor gibiydi. Rahat tavrının aksine, ağzının çevresinde bir gerginlik vardı.

Gururun gümüş rengi gözleri, avcımın aceleyle içeri geri döndüğünü izlerken hançer gibi parlıyordu. Dondurucu sıcaklık düşüşünün tek nedeni fırtına değildi.

Yalnız kaldığımızda, bana bir torba uyku otu fırlattı.

“Gabe, savaş mı? Lanet olası bir ot yüzünden mi?”

Bu akşam onun umursamaz tavrıyla uğraşacak halim yoktu.

Onu duvara doğru ittim ve ani çarpmanın etkisiyle dişlerinin birbirine çarpma sesinden memnun kaldım.

“Eğer sadece bir yabani ot ise, neden House Pride’ın arazisi onlarla kaplı? Çevrenizin pek de temiz görünmemeye başladığına dair söylentiler duydum. Görünüşün her şey olduğu sizin gibi bir günah için bu çok garip.”

Bakışlarını kıstı ama gücüne yönelik darbeye karşılık vermedi.

"Buz ejderhalarının saldırısıyla ilgili kısmı kaçırmışsın galiba, Luc. Katılmaya tenezzül etmediğin zirveyi hatırlıyor musun? Biraz kafanı kıçından çıkar ve anlık isteklerinin dışında bir şeylerle ilgilenmeye çalış."

Çenesindeki bir kas seğirdi ama inatla sessizliğini korudu. Neden tek kelime etmediğini çok iyi biliyordum; yalan söyleyemezdi ve bana gerçeği söylemeye de niyeti yoktu.

Uyku kökünü kavradım. "Felix?"

Felix surlara geri döndü. "Evet, Majesteleri?"

"Helga'dan uyku kökünü ejderhalara enjekte edebileceğimiz bir sıvıya dönüştürmesini isteyin. Ya da iğneleri kaplayacak bir macun haline getirmesini; aklına en hızlı gelen neyse onu yapsın. Saldırdıkları takdirde hızlıca uygulayabileceğimiz bir yönteme ihtiyacımız var."

"Hemen, Majesteleri."

Felix küçük çantayı aldı ve emrettiğim gibi yaptı, beni ve kardeşimi yine yalnız bıraktı.

Pride kaşlarını kaldırdı. "Tehdit gerçekten bu kadar ciddi mi?"

“Bir avcı öldürüldü. Ne düşünüyorsunuz?”

Omuz silkerek, umursamaz bir tavır takındı. "Elbette talihsiz bir olay. Sence yakında Günah Evi'ne saldıracaklar mı?"

"Eğer Hanedan sırlarını paylaşıyorsak, neden ilk sen başlamıyorsun? Uyku kökü tarlasıyla veya eşin için kurduğun herhangi bir planla başlayabilirsin."

Kardeşimin eli yumruk haline geldi, sonra hızla gevşetti.

Birbirimizi sürekli kızdırmaya devam edersek hiçbir yere varamazdık.

Tüm düşmanlığı bir kenara bırakıp kardeşimin cadılar ve onların olası involvement'ı hakkında neler bildiğini öğrenmenin zamanı gelmişti.

“Ejderhaları çıldırtacak herhangi bir şey arıyorum,” dedim. Adamın irkildiğini fark ettim. Bu herif kesinlikle sır saklıyordu. “Böyle bir büyü ya da lanet biliyor musun acaba?”

“Neden yapayım ki?”

“Kayınvalideniz şu anda zindanınızda, değil mi?” diye sordum. “Belki de bu tarz bir şeyden bahsetmiştir ya da bir Günah Prensi üzerinde büyü kullandığıyla övünmüştür.”

“Sursea neredeyse bir aydır tek kelime etmedi.” Aşağıdaki avluya baktı. Avcılar aceleyle siperlere sığındılar, dikkatleri gökyüzüne çevrilmişti. “Bir laneti bozmak için cadıya gerek yok.”

“Bunun farkındayım. Ama hangi büyünün kullanıldığını veya hedefin kim olduğunu bilmem gerekiyor.”

"Öyleyse sizi yalnız bırakıyorum."

“O kadar hızlı değil.” Bir sonraki nefeste onun önüne geçtim, hançerimi şah damarına dayadım. “Sursea ile konuşmak istiyorum. Şimdi.”

Gurur, yüz ifadesini yapmacık bir nezaket maskesine dönüştürdü. "Pekâlâ. Beş dakikalık bir ziyaret için izin veriyorum. Şimdi avlumda buluşalım."

Bıçağımı yere bıraktım. "Öyleyse, sen de."

Gurur, alaycı bir selam vererek kendini sihirle kendi çemberine ışınladı.

Kendi büyümü çağırdım ve alev ve dumanın çatırdayan bir alevi eşliğinde, kardeşimin şatosunun hemen dışında, onun yanında belirdim.

Tam olarak yalnız değildik.

Pride'ın kask takmış muhafızları etrafımızda bir çember oluşturarak alanı görmemi engellediler. Bu korkunç karşılama ekibine kaşlarımı çatarak baktığımda, gülümsemesi hiç de dostça değildi.

"Acele et, sevgili kardeşim. Benim sayımıma göre dört dakikan kaldı."

"Beni daha Sursea'ya bile götürmediniz."

Sinsi bir sırıtışla, "Size sadece beş dakikalık bir ziyaret izni verdim. Bu sürenin sadece kayınvalidemle geçmesi gerektiğini belirtmediniz. House Pride'da üç dakika kırk saniyeniz kaldı. Bunu akıllıca değerlendirmenizi öneririm." dedi.

Peri benzeri piç. "Beni hemen Sursea'ya götürün."

Gurur ve ben, şatosunun parıldayan merdivenlerinden yukarı çıktık.

Altın varaklı giriş holüne adımımızı attığımız anda, hemen sağdaki odaya yöneldi. Kapının önünde muhafızlar duruyordu ve Gurur'un bize içeri girmemize izin vermeleri için işaret etmesi üzerine eğildiler.

Kardeşimi hançerimle bıçaklamak üzereydim ki, kapıyı iterek açtı ve hiç beklemediğim bir manzarayla karşılaştım.

“Deniz.”

İnce detaylarla döşenmiş odaya girdim. Bana onun yaşadığı söylenen zindan ortamından çok farklıydı. Sanki ölümlülerin Versay Sarayı'ndan fırlamış bir süit gibiydi.

İpek kaplı duvarlar, yaldızlı pervazlar, freskler ve resimler ve bir krala yakışır oturma alanları.

Sursea ipek kanepenin kenarına tünemiş, burnunun ucundan bana bakıyordu. Koyu renkli kaşını kaldırdı ama cevap vermedi. Pride içeri girdi, kapıyı kapattı, yeleğinden bir cep saati çıkardı ve bana alaycı bir gülümsemeyle baktı.

"Zaman daralıyor, kardeşim."

Cadıyla yüzleştim. "Cevaplara ihtiyacım var."

Yüz ifadesi durgun bir göl kadar sakin ve duygusuzdu. Gözlerindeki kurnaz parıltı olmasaydı, bir tür sihirle yaratılmış sersemlik halinde olduğunu düşünürdüm.

"Dilsiz misin?" diye sordum, yaklaşarak. "Büyü altında mısın?"

Gurur içini çekti. "Esaretine karşı protesto ediyor."

Gözlerimi ona diktim. "Yani konuşabiliyorsun ama konuşmamayı mı tercih ediyorsun?"

Elini kaldırdı ve aniden tüm dikkatini tırnaklarına verdi. Dudaklarının hafifçe kıvrılması, eğlendiğini gösteriyordu. Günahın Prensleri ile oynamayı her zaman severdi.

Önemli değil. Sadece onun sözsüz tepkilerini okumam yeterliydi.

"Buz ejderhalarına lanet mi okudun?"

Başını hızla yukarı kaldırdı, sonra tekrar tırnaklarını incelemeye döndü.

“Süre doldu.” Pride cebindeki saati hızla kapattı. “Çık dışarı.”

“Cömert misafirperverliğiniz için teşekkür ederim.” Gülümsedim, sonra Sursea'ya döndüm ve küçümseyen bir şekilde eğildim. “Ve benim için o gizemi çözdüğünüz için de teşekkür ederim.”

Arkamı dönüp odadan çıktım, sonunda bir teoriyi kapatmış olmanın verdiği rahatlamayla. Saldırıların arkasında cadılar yoktu. Ya da varsa bile,

bu onların lideri tarafından planlanmamıştı. Sursea şaşırmıştı ve tepkisi yapmacık değildi.

Kısa da olsa çok başarılı bir ziyaret olmuştu, ama şimdi zindana gidip zehri deneme zamanı gelmişti. Cadılar şimdilik oyun dışı kalmıştı, ama çözülmesi gereken bir buz ejderhası sorunu hala vardı.

Umarım Sil'i Sursea'dan daha kolay konuşturabilirim.

TWENTY
Adriana

Birkaç saat sonra kız kardeşim ve üvey annem nihayet eve döndüler.

Üvey annem, bana anlamlı bir bakış atarak, “Eden ve ben yarışma süresince Açgözlülük Evi'ne taşınacağız,” diye duyurdu. Belki de gerginliğimi sandığım kadar gizleyememiştim. “Davranışlarına dikkat etmeni bekliyorum. Anladın mı?”

Dilimi o kadar sert ısırdım ki neredeyse kan akacaktı. Axton'la olan kavgam tamamen benim hatam değildi.

Eden annesine şaşkın bir bakış attı. "Ad burada yalnız kalamaz anne. İnsanlar konuşacak."

"Bunu kim bilecek?" diye sordu.

“Örneğin, taliplerin ailelerini araştıran herhangi bir köşe yazarı,” dedi Eden. Şaşkınlığımı gizleyemedim. Eden normalde annesine asla karşı çıkmazdı. “Yanımda kalması daha iyi olacak. Eğer evde kalırsa ve aramızdaki ilişkinin gerçeği ortaya çıkarsa, insanlar aramızda bir anlaşmazlık olduğunu söyleyecek ve bu, önceden önlem almamızdan daha büyük bir skandala yol açacak.”

Kaşlarım çatıldı. Geçerli bir argümandı, üvey annemin de karşı çıkmakta zorlandığı bir argümandı. Sophie'nin tarafını tutmak istemiyordum ama yarışma devam ederken prensle birlikte yaşamak... işkence olurdu.

“Çok naziksin Edie, ama annen haklı. Burada kalmalıyım. Varlığım kalede sadece kargaşaya neden olur. Herkes birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi biliyor. Ve bunu senden çıkarması adil olmazdı. Axton'ın benimle

kavga etmek yerine taliplerine odaklanması gerekiyor.”

Yalvaran bir bakışla bana baktı. "Lütfen. Her anı seninle paylaşmamayı hayal bile edemiyorum. Bu yüzyılın en heyecan verici olayı! Lütfen geleceğini söyle. Onun ne kadar sevimli biri olduğunu görünce hakkındaki fikrini değiştireceğine söz veriyorum."

Üvey annem, "Edie," diye çıkıştı, "abartmayı bırak. Şu anda sadece prensle ilgilenmen gerekiyor. Kız kardeşinle dedikodu yapmana gerek yok."

Ablamın gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parlamaya başladı, alt dudağı titriyordu. "Ya ikiniz de yanılıyorsanız? Ya bizi kandırdığımızı düşünürse ve ben yarışmayı kaybedersem?"

Sophie bana sinirli bir bakış attı, sanki bu sorunu ben yaratmışım gibi.

Köşeye sıkıştığımı hissettim. Rekabetten her ne pahasına olursa olsun kaçınmak istiyordum, ama içimdeki araştırmacı bir fırsat gördü. Geri çevirmek aptallık olurdu.

Kaleye taşınmak bana, bağlantım olmadan etrafta dolaşıp hangi söylentileri ortaya çıkarabileceğimi görmek için çok iyi bir bahane sağladı. Muhbirlerim, onları tekrar bulana kadar devre dışı kalmıştı, bu da araştırmalarımı sınırladı.

Eğer Axton'ın sırlarını araştırırken yakalanırsam... kız kardeşim bunun sonuçlarına katlanırdı. Ama eğer gerçeği ortaya çıkarmazsam, tüm krallık zarar görebilirdi.

“Ben de sizinle gelirim,” dedim usulca. Bir şeyler ters giderse beni affedeceğini umuyordum. “Ne zaman orada olmamız bekleniyor?”

Sophie ikimizi de öldürmeye hazır görünüyordu. Bunun yerine, elini kaldırıp saçlarının hâlâ eskisi gibi mükemmel örgülü olup olmadığını kontrol etti. "Yarın ilk iş bir araba burada olacak."

Üvey annemin düşmanca bakışlarından ve kız kardeşimin Axton'ın cömertliği hakkındaki masum bakışlarından kurtulmak için, eşyalarımı toplama bahanesiyle odama çekildim.

Giysilerimi eski bir sandığa yerleştirmem tam otuz dakika sürdü; bu süre boyunca cebimdeki anahtar adeta ısrarla vızıldayarak varlığını hissettirdi.

Dünyadaki bu kaosa rağmen, her şey daha da kötüye gitmeden önce mutlaka ziyaret etmeye kararlı olduğum bir yer vardı.

❄ ❄ ❄

Kaçış için gerçekten ihtiyaç duyulan bir zaman varsa, bu gece tam da öyleydi. Kılık değiştirmek için Carlo'yu ziyaret ettikten ve Ryleigh'den anlaşmamızı gizlemek için zar zor karşılayabildiğim bir avuç parayı ona verdikten sonra, Seven Sins'in önünde kalbim heyecanla çarparken bekliyordum.

Kapıya bakarken pelerinimin kapüşonunda kar taneleri benek benek duruyordu.

Anahtarın bu gece işe yarayıp yaramayacağından bile emin değildim, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektiriyordu. Yemin ederim ki bu hevesim tamamen köşe yazım ve ejderhalar hakkında bilgi toplamakla ilgiliydi. Ama biliyordum ki, Günah Prenslerinden herhangi biri yakınlardaysa, bunun bir yalan olduğunu anlayacaklardı. Maskeli yabancımı görmek istiyordum. Ne kadar çabalasam da onun arkadaşlığına özlem duyuyordum.

Birilerinin beni koruyacağına dair bir dua eşliğinde elimi kapıya dayadım ve birkaç gergin saniye geçti. Tam elimi geri çekmeye başladığım anda kapı kayboldu ve içeri girmeme izin verdi. Sessizce nefesimi verdim ve aceleyle içeri girdim, doğrudan bara yöneldim.

"Ne tercih edersiniz?" diye sordu maskeli barmen, mor renkli bir kokteyli çalkalayıp ardından süslü bir bardağa dökerken.

Bardağı kaydırarak içeceği tam da siparişi veren kadının önünde durdurdu. Etkileyiciydi. Altın sarısı saçlarının arasından çıkan uzun kulakları fark edince, biraz peri büyüsü kullandığını tahmin ettim. Saçlarının rengine bakılırsa, ışık sarayı büyüsü kullanmış olabilir.

"Ne önerirsiniz?" Sesim, kulübün heyecanlı gürültüsünün arasından duyuldu.

Oturacak bir yer aramak için etrafa göz gezdirdim. Kulüp her zamanki gibi tıklım tıklım doluydu, çiftler çoktan dans pistinde eşleşmiş, kanepelerde uzanmışlardı bile.

Maskeli yabancının burada olup olmadığından emin olmadığım ve henüz gece yarısı da olmadığı için, gerginliğimi yatıştırmak amacıyla çatıya bir kokteyl içmeye karar verdim.

Barmen, bir sonraki içkisini hazırlamayı bırakıp beni süzdü. Yine koyu mavi peruğu ve Carlo'nun "buz kraliçesi" diye adlandırdığı kostümü giymiştim, ama bu büyünün perilerin neleri görmesine izin verdiğini gerçekten tahmin etmek mümkün değildi.

Hiç tereddüt etmeden, "Kış birası," diye yanıtladı.

"Bunu daha önce hiç duymadım."

“Daha önce hiç stoklamamıştık ve muhtemelen bir daha da stoklamayacağız. Bize bir iyilik borçluydular.”

Meraklanıp birayı sipariş ettim ve kupayı alıp köpüklü üst tabakadan bir yudum aldım. Çok lezzetliydi. Hafif biranın içine batırılmış baharatlar, sonra da ısıtılmış brendiyle karıştırılmış gibiydi. Birlikte iyi gitmemesi gerekirdi ama harika bir uyumdu. Sanki soğuk bir tatlı yudumluyormuş gibi hissettim.

Akşamleyin, yabancım gelirse, çok kötü ya da çok iyi kararlar verebileceğim bir akşam için kendimi hazırlamış olarak, gece açan çiçeklerin sıralarının arasından yavaşça geçerek çatı bahçesine çıktım; kokuları duyular için bir şölen niteliğindeydi.

Eğer tanımadığım kişi burada olsaydı, randevumuza gelmediğim için özür dilemeli miydim yoksa önce onun nasıl tepki vereceğini mi görmeliydim diye düşündüm.

Kimliğine dair içimde hâlâ yakıcı bir merak vardı, bu merakı beslememem gerekirdi.

Korkuluğa yaslanmış figürü fark ettiğimde duraksadım. Arkadan bakınca, yabancıyla aynı boy ve yapıda gibi görünüyordu. Yine de, konuşana kadar emin olamayacaktım.

Sessiz adımlarla ilerledim, nedense kalbim hızla çarpıyordu.

Belki de damarlarımda dolaşan heyecandı, gelecek olanların, tüm hafta boyunca hazırlandığımız şeyin beklentisiydi. Ya da belki de ondan hoşlanıyordum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın neredeyse sona ermesinden endişeleniyordum. Bu benim için yabancı bir kavramdı.

"Gergin misiniz, Leydi F?" diye sordu yaklaştığımda, gözleri hâlâ şehirdeydi.

Yanına geçtim ve rahat bir nefes aldım. Bu gece gelmeyebileceğinden ne kadar endişelendiğimin farkında değildim.

Onu sadece birkaç gündür tanıyordum ama arkadaşlığı hoş bir rahatlamaydı. Özellikle de günün olaylarından sonra. Olası ejderha saldırıları. Kız kardeşimin talip olması. Ağımın ölüler gibi sessizleşmesi. Ofiste prensle karşılaşmam. Yarın onun şatosuna taşınmak… Bugün, Tüm Günahkarlar Balosu'ndan bile daha kötü olabilir.

Düşüncelerimin geçmişle meşgul olduğunu belli etmek yerine, dikkatimi

arkadaşıma verdim. Bu gece, anı yaşamaya, şimdiki zamana odaklanmaya yemin ettim. Birlikte geçireceğimiz son zamandı ve hiçbir şey bunu mahvetmeyecekti.

“Kesinlikle hayır. Manzaraya hayran kalmıştım.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, başını hafifçe bana doğru eğdi. "Bu cümlenin artık eskimiş ve bayat olduğunu düşünmüştüm."

"Neyse ki, ben değilim."

Bir kez daha, son görüşmemizde kullandığı kendi sözlerini kullandım ve bu da ondan keyifli bir kıkırdama kopardı. Bir anlığına rahatlayıp bu neşeli şakalaşmanın tadını çıkardım.

Karşımdaki yabancı bana döndü ve o uzun an için nefes almayı unuttum.

Dikkatini bana yöneltti ve yemin ederim ki, gerçek yüzünü benden saklayan sihir katmanlarının ve maskenin ardında, açlığının doymak bilmez bir hale geldiğini hissettim.

İlk defa onu görmek istedim. Bakışlarındaki her bir parıltıyı okumak, tam olarak ne düşündüğünü ve hissettiğini çözmek. Bunu hafızama kalıcı olarak kazımak.

Bu, bu gece ya da gelecekte asla arzu etmemem gereken bir şeydi.

Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyordu ki, acaba beni gizleyen büyünün ardındaki gerçeği bir şekilde anlamış mıydı diye düşündüm.

"Tehlikeli derecede güzelsin."

“Ne açıdan tehlikeli?”

"Seni düşünmeden duramıyorum."

Yüzüm hoş bir şekilde kızardı. "Bunun çok iyi mi yoksa çok kötü mü olduğuna karar veremiyorum."

Gülüşü o kadar zengin ve koyuydu ki bağımlılık yapıyordu. "Ben de yapamam."

İçimde yayılan sıcaklığı soğutmak umuduyla içeceğimden bir yudum aldım. Onun kim olduğunu anlamaya çalışmalı, ejderhalar veya gölge ağının sessizliği hakkında bir şey bilip bilmediğini incelikle sormalıydım. Eğer birisi sırlar hakkında bir şey biliyorsa, o olabilirdi diye düşündüm.

Yine de bu anı elimde tutmak, bir süre daha kendime saklamak istedim.

“Diyelim ki iyi bir şeydi,” dedim. “En çok merak ettiğin şey ne?”

Beni tekrar süzdü ve her ayrıntıyı ezberliyormuş gibi hissetmeden edemedim.

"Neden benimle burada olduğunu merak ediyorum."

"Başka nerede olabilirdim ki?"

"Sizi çok seven, sizi asla bırakacak kadar aptal olmayan biriyle yatakta kıvrılıp yatmak. Günlerini size keyif veren detayları keşfetmekle geçirmek."

Yanaklarımın hoş bir şekilde ısındığını hissettim. "Gerçekten de çok çapkınsın."

Ağzı yaramaz bir sırıtışla büküldü.

"Ayrıca ne yazık ki zamanımın büyük bir kısmını senin nasıl göründüğünü, saçının rengini, gözlerinin tonunu merak ederek geçiriyorum. Kim olduğunu, günlerini nasıl geçirdiğini bilmek istiyorum."

Bir an duraksadı, sanki benim herhangi bir bilgi verip vermeyeceğimi bekliyordu. Çok zeki bir adam.

Ona ben de cilveli bir gülümseme gönderdim.

"Benden sır öğrenmek için çok daha fazla çaba sarf etmeniz gerekecek."

“Pekâlâ, Leydi F.” Şakacı gülümsemesi birden günahkâr bir hal aldı. “İtiraf etmeliyim ki, en çok zamanımı o güzel kostümü üzerinizden çıkarıp her santiminize tapmanın nasıl bir his olacağını düşünerek geçiriyorum. Teninizin ipeksi dokusunu, uyluklarınızın titremesini hayal ediyorum. Beni kıskaca aldınız ve ben de size aynı şekilde karşılık vermeye can atıyorum.”

Kalbim, hızla atmaya başlamak için harika bir zaman olduğuna karar verdi.

Onun açık bakışlarına karşılık verdim. Koyu mavi takım elbisesi, sanki onun için kalıplanmış gibi vücuduna tam oturuyordu; kaslı vücudunu ve tanrı gibi görünmek için harcadığı tüm emeği sergiliyordu. Giysileri, bolca parası olduğunu gösteriyordu, ancak soylu olup olmadığından emin değildim. Cazibe kıyafet değiştirmediğine göre, belli bir zenginliğe sahip olması gerektiğini biliyordum.

Ne iş yaptığını merak ettim, muhtemelen vücudunun başlı başına bir silah olduğu bir iş olmalıydı. Belki kraliyet muhafızı ya da avcı loncasının bir üyesi. Ya da gizli bir ahlaksızlık kulübünün sahibi...

Beni korkuluğa yasladığında vücudunun gücünü hissetmiştim ve üzerindeki her bir katmanı soyarken tam olarak nasıl görüneceğini hayal etmekten kendimi alamamıştım.

"Bana böyle bakmaya devam ederseniz, özel bir görüşme odasına asla geçemeyiz, Leydi F."

Bakışlarımı tekrar üzerinde gezdirdim, kısmen meydan okurcasına, kısmen de kendimi tutamadığım için. "Belki de beni tam burada,

korkulukların üzerinden götürmeni istiyorum."

Bunu önermeme neyin sebep olduğunu bilmiyorum.

Belki de diğer gece yaptığı teklifi kabul etmek istiyordum. Ya da belki de prensin daha önce söylediği, beni dizine oturtmakla ilgili sözleri hâlâ düşünüyordum.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, dizginlenmemiş arzunun o gösterisine özlem duyuyordum.

Bir an durakladıktan sonra ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Sürprizlerle dolu birisin."

Aşağıdaki sokağa, yakındaki mekanlardan dışarı taşan, daha fazla içki içip kutlama yapan müşterilerin yüksek seslerine göz attı; sanki isteğimi değerlendiriyormuş gibiydi.

Axton'ın adı yukarıya doğru haykırıldı, ardından hızla kız kardeşimin adı da yükseldi. Tanımadığım insanların onun için tezahürat yapması şaşırtıcıydı.

Onların ona destek vermelerinden memnun olmadığım anlamına gelmiyor bu. Sadece, kaçmaya çalıştığım haberi tekrar zihnimin ön planına getirdi. Flörtleşmemizden duyduğum tüm neşe yavaş yavaş kayboldu. Nereye gidersem gideyim, o lanet olası prens pusuda bekliyordu.

"Bu gece buraya geleceğinizden emin değildim," diye itiraf etti tanımadığım kişi. "Bütün bu kutlamalar yüzünden."

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. Dün gece onu ektiğimden hiç bahsetmemişti, bu da onun da gelmediği anlamına mı geliyor diye merak etmeme neden oldu.

Eğer burada değilse, buluşmamıza engel olan neydi? Sezgilerim bana dikkatli olmam gerektiğini, bilinmeyen bir tuzak kurulmuş olabileceğini söylüyordu.

Aşağıdaki kalabalığın arasından prens için bir alkış daha yükseldi ve bu da bana ona doğrudan cevap verme zorunluluğundan kurtardı.

"Bence bu aslında oldukça üzücü," diye itiraf ettim. "Potansiyel bir eşi bir kasedeki isimler arasından seçmek."

Burun kıvırdı. "Böyle söyleyince, pek de romantik değil, değil mi?"

"Yalnızsın, diye düşünüyorum."

Bu farkındalık beni şaşırttı. Normalde prens ve onun anlamlı ilişkiler kuramaması beni hiç ilgilendirmezdi. Ama şimdi kız kardeşim de işin içine girince, bu durum beni rahatsız etmeye başladı.

"Kahretsin. Bu gece çok acınası bir günahkâr çiftiz."

Buna gülümsedim. "Üzücü ama gerçek."

Konuşmamız umut verici başlamıştı, sonra kalabalık bu gecenin sadece bir oyalama olduğunu hatırlatarak her şeyi mahvetti. Yarın kız kardeşim, üvey annem ve diğer taliplerle birlikte Açgözlülük Evi'ne taşınacaktım.

“Pekâlâ, o zaman. Akşamımızı kurtarmanın tek bir yolu kalmış gibi görünüyor,” dedi alaycı bir tonla. “Affedersiniz Leydi F. Birazdan döneceğim.”

Cesur bir şövalye gibi elimi önüme eğdi, sonra da planının ne olduğunu merak ederek beni çatı katında bıraktı.

Birkaç dakika sonra geri döndü, bir kolunun altında kürklü bir örtü, diğerinin üzerinde ise tatlılarla dolu gümüş bir tepsi vardı. Belki de kulübün sahibi gerçekten oydu. Bu düşünce içimde bir heyecan uyandırdı; erişebileceği sırlar, dedikodular... Gerçekten de çok iyi bir bağlantı olabilir. İş için de, eğlence için de iyi.

Kürkleri büyük bir gösterişle serip, doğaçlama pikniğimiz için yerime oturduktan sonra bana açık mavi renkli küçük pastalardan birini ikram etmesine gülmeden edemedim.

Tepsideki kalan tatlıları yanımıza yere koydu, sonra kendi küçük pastasını benimkine vurdu.

"Bu akşam tatlı sohbetinizin tadını çıkarmaktan mutluluk duyuyorum, hanımefendi."

En garip şey ise, gerçekten memnun görünüyordu. Sanki dünyanın aşağıda tezahüratları eşliğinde kürk bir battaniyenin üzerinde birlikte oturmak, akşamdan umduğu her şey ve daha fazlasıydı.

“Hayal kırıklığına uğrayacağınızı düşünmüştüm,” dedim. “Burası bir eğlence kulübü.”

“Ah. Şey, bu, seni bana delicesine aşık edip tüm sırlarını benimle paylaşmanı sağlamak için kurduğum ustaca planımın bir parçası.” Sırıtmaları midemde kelebekler uçuşmasına neden oldu. “İşe yarıyor, değil mi?”

Işık azlığından dolayı minnettar bir şekilde, bir sonraki küçük pastama gülümseyerek baktım. "Bu özgüvenle, yeni tahminim kesinlikle House Pride'dan olduğunuz yönünde."

Bir süre daha sohbet ettik, zor konulara değinmeden, keyifli ve hafif bir konuşma yaptık.

Sonunda, son küçük pastayı da yedikten sonra ellerini silkeleyip ayağa kalktı.

"Yarın da sizinle birlikte olmaktan memnuniyet duyar mıyım?" diye sordu, ayağa kalkmama yardım ederken.

Alt dudağımı ısırdım. Yarın Açgözlülük Evi'nde yaşayacaktım ve gizlice kaçmak zor olabilirdi, ama bir yolunu bulacaktım. Davet hakkındaki fikrini değiştirmesini istemediğim için, kulübün anahtarlarına erişimi olup olmadığını sorma isteğime karşı koydum.

Yarın onun hayatıyla ilgili daha incelikli sorular sormak için daha fazla fırsat olacak.

Gece boyunca benimkini didik didik etmişti ve bu merakının ardında daha büyük bir sebep olup olmadığını öğrenmek istedim.

Miss Match yarışmasındaki soruyu, önceki hatalardan sonra kendine güvenmekle ilgili olanı hatırladım. Belki de o yabancı sadece benden hoşlandığı için meraklıydı, ama ona güvenmeden önce niyetlerinden emin olmam gerekiyordu.

Bu kulübün dışında kim olduğunu öğrenmek, aslında ne istediğimi itiraf etme korkularımı yatıştırmaya çok yardımcı olacaktı. Saklayamayacağım bir sır vardı: Tutku dolu eğlenceli bir gece olarak başlayan şey, yavaş yavaş daha fazlasına dönüşüyordu. Odaklanmam gereken bu kadar çok şey varken kendimi şımartmaya devam etmek istememeliydim. Yine de onu bir kenara bırakma fikri... içimi buruyordu. Elbette her şeyi dengelemenin bir yolunu bulabilirdim.

"Ancak daha fazla tatlı getireceğine söz verirsen."

Dudaklarında beliren yavaş, şeytani gülümseme, yarın menüde çok daha ilginç şeylerin olacağının habercisiydi.

Birdenbire, bir sonraki lezzetli ikramının ne olacağını görmek için sabırsızlanmaya başladım.

Yakışıklı yabancının kimliğimi ortaya çıkarmak için gizli amaçları olabilir, ancak hedeflerine ulaşmak için bazı kuralları çiğnemeye hazır tek kişi o değildi.

Bir şekilde, beni rahatsız eden bir gizemi çözecektim.

Elimi dudaklarına götürdü ve parmak boğumlarıma hafif bir öpücük kondurdu.

"Yarın görüşmek üzere, hanımefendi."

Belki de ay ışığının bir oyunu ya da büyünün etkisiydi, ama yemin

ederim ki gözleri birdenbire sanki gizli bir müsabaka kazanmış gibi parıldadı. Ayrıca masum ses tonunun biraz da bir vaat gibi geldiğini düşünmeden edemedim.

Sessizce ettiği yeminin ne olduğunu tahmin bile edemiyorum.

Ama emin olana kadar tetikte olurdum.

Elimi geri çektim ve hiç şüphelenmediğimi belli ederek ona hafifçe el salladım.

"Tatlı rüyalar."

TWENTY-ONE

Prince Gluttony

İkinci kez, gizemli Leydi Frost'un gölgelerin arasına karışmasını izledim ve olduğum yerde kalmaya kendimi zorladım. Avcılık sanatında ustalaşarak öğrendiğim bir şey vardı: sonunda sabır kazanırdı.

O sokakta ilerlerken, dikkatimin hala üzerinde olduğunun farkında olmadan, içimde tuhaf bir hayal kırıklığı ve hayranlık karışımı hissettim. En azından bu konuda üstünlük bendeydi.

Zihinsel oyunumuz oldukça denkti; yaptığım her hamleye o da ayak uyduruyordu. Çok zekiydi, bu özelliği, soruşturmamı ve kim olduğunu keşfetme ihtiyacımı doğrudan etkilemeseydi alkışlardım. Eğer birkaç dakika içinde Val ile yarışma ve taliplerin gelişi hakkında görüşmek zorunda olmasaydım, şimdi uçup giderdim.

Varoluşum boyunca avını takip eden bir ejderhaydım.

Şimdi etrafımda dönmekten çekinmeyen başka bir ejderhayla karşılaşmıştım. Bu, cezbedici bir uyarıcıydı ve kesinlikle yatak odasında ilginç bir eğlence olacaktı. Ayrıca günahımı da körüklemesi bir bonusdu. Ejderha avları süresiz olarak durdurulduğuna göre, elde edebileceğim tüm enerji kaynaklarına ihtiyacım vardı.

Tatlı rüyalar. Bir an nefesimi tuttum, önceki gece rüyalarımda ne yaptığımı, çarşaflarımın üzerinde uzanmış halini nasıl gördüğümü tam olarak bildiğinden emindim.

Daha fazla başımı belaya sokmadan önce o anıyı zihnimden sildim ve daha

önceki konuşmamızı tekrar gözden geçirerek, olaya nasıl farklı yaklaşabileceğimi düşündüm.

Sorgulamam incelikliydi ve o bunu hemen fark etmekle kalmadı, beni de bu konuda eleştirdi. Kollarını başının üstüne sabitleyip güzel dudaklarını bir öpücükle cezalandırmak istemiştim.

Sonraki hamlemi daha dikkatli planlamam gerekecek.

Ve ben de kendi gizli arzularımı kontrol altına almalıydım ki bunlar araya girmesin. Kulübün cazibesi ona, onu son gördüğüm zamanki gibi soluk mavi saçlarını geri vermişti.

Doğru yolda olduğuma dair bir işaret ya da alay gibiydi; henüz emin değildim ama yaklaşıyordum.

Heyecan giderek artıyordu, kalbimde sürekli bir zonklama vardı, beni onu alt etmeye zorluyordu. Bu içgüdüsel dürtüyü kapatmak, zafere bu kadar yakınken harekete geçmemek zordu.

Avlanma tutkusu beni ele geçirdiğinde, en ufak ayrıntılara bile dikkat etmeye başladım; her şeyi katalogladım, eleştirel bir gözle inceledim.

Leydi F'nin fantezisi bana sağlam bir ipucu vermişti. Onun beni korkuluğun üzerine eğmemi istemesinin bir tesadüf olduğunu bir an bile düşünmedim. Ve bunun tamamen, son görüşmemizde ondan korkuluğa yaslanmasını istemiş olmamdan kaynaklandığını da düşünmedim.

Emin olduğum bir şey vardı: Eğer sezgim doğru çıkarsa, ejderhalarla başa çıkana kadar onu nasıl yanımda tutacağımı ve çıkarlarımızın nasıl örtüşeceğini artık biliyordum.

Gerçeği öğrendiğinde elbette çok öfkelenecekti, ama o zamana kadar çok geç olacaktı. Adriana'nın beni tanımlamak için bazen kullandığı bir başka isim daha vardı: Acımasız Çapkın.

Nihayet bir şeyi doğru anlamıştı; ilk kısım doğruydu. Şeytanlarımı güvende tutmak anlamına geliyorsa, diyardaki en aşağılık, en acımasız piç kurusu olmaya bile razıydım.

Hedefim olan kişi uzaklaşırken, bunun geçici olduğunu kendime hatırlattım. Terzi, eşyaların sabahın ilk saatlerinde teslim edileceğini bildirmişti.

Yarın gece yarısına kadar cevabımı almış olacağım.

Ve kısa bir süre sonra, rakibimi kesin olarak alt etmeyi umuyordum.

Sevgili Bayan Eşleşme,

Geçmişte kötü kararlar verdiğim oldu, ama şimdi yeni biriyle tanıştım.
Kendime nasıl güvenebilirim?
Skandallarla boğuşurken, aşka dair umudumuz tam.

Güvens

Sevgili Şüpheci,

İtiraf etmeliyim ki bu oldukça zor bir durum. Aşka ikinci bir şans verirke kendinize güvenmeyi öğrenmek, size gıda zehirlenmesi yaşatan bir pastaney şans vermeye benziyor biraz.

O tatlı büfesinden tekrar bir şeyler tatmayı deneyecek misiniz? Yoks tatlıların size ishal yapacağından korkup ömrünüzün geri kalanında onlarda tamamen uzak mı duracaksınız?

Belki de saçma bir kıyaslama, ama bir noktayı kanıtlamak için yapılıyo Ateşinizi yükselten ve midenizi bulandıran tek bir deneyim yüzünden aşkta kaçınamazsınız. Tek bir kötü pasta, tüm tatlıların kötü olduğu anlamına gelmez

Prens Açgözlülüğe bir bakın; sevgililerinin gıda zehirlenmesi geçirmey dilediklerini kötü romantik kararlar vermesiyle efsaneleşmiş biri varsa, o da bizi Çirkin Prensimizdir. Yine de, kendine bir eş bulmak için yaptığı yarışmad korkusuzca bilinmeyen topraklara dalıyor ve çapkınlık alışkanlıklarında vazgeçiyor. Ya da öyle iddia ediyor. Eğer o kraliyet tuvaletine sarılmakta endişe etmiyorsa, siz de etmemelisiniz.

Skandal yaratmaya devam edin, tatlı günahkarlar.

Saygılarıml
Uyumsuzlu

TWENTY-TWO

Adriana

Kiraladığımız fayton, kaldırım taşlı sokaklarda gürültüyle ilerliyordu; fayton o kadar şiddetli sarsılıyordu ki dişlerim birbirine çarpıyor, kalçam koltuktan birkaç santim yukarı fırlıyordu.

Üvey annem, topuklu ayakkabısı elbisesinden belirgin bir şekilde dışarı çıkmış olsa da, arabanın son derece şık olduğunu iddia ederek, bir kraliçe gibi ağırbaşlı bir şekilde oturuyordu; ayakkabısı, arabanın içinde savrulmasını engellemek için sıkıca ayağına basmıştı.

Son yazımda prensi bağırsak sorunlarına benzetmem nedeniyle beni yaklaşık bir saat boyunca yerden yere vurduktan sonra, beni görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Ablam ise daha çok eğlenmişti, kahkahalarını bastırmak için dudağını ısırıyordu. En azından birileri emeğimi takdir etmişti. Sorunlu vücut bölgelerine ve kraliyet tuvaletlerine yapılan göndermeleri bir kenara bırakırsak, bu oldukça romantik bir tavsiyeydi.

Eden yeni eldivenleriyle oynadı, bileklerindeki bağcıkları hafifçe çekiştirdi. "Sence yarışma nasıl olacak?"

Dikkatini bana yöneltti, yüzünde umut ve endişe arasında gidip gelen bir ifade vardı.

Omuz silktim. "Gerçekten de hiçbir söylenti duymadım. Prens'in günahı göz önüne alındığında, bunun abartılı ve aşırı olacağını tahmin ediyorum."

Söyleyebileceğim en nazik şey buydu ve umarım onun huzursuzluğunu gidermeye yeter.

Eden, kısmen yatışmış gibi görünerek başını salladı. "Diğer taliplerin nasıl olduklarını merak ediyorum."

Sophie elini savurarak, "Enerjinizi onlara harcamayın. Prensi nasıl memnun edeceğinize odaklanın." dedi.

Dikkatim pencereye kaydı. Açgözlülük Evi'nin çevresini saran yüksek çit görüş alanıma girdi; çok yakında hedefimize ulaşacaktık.

Vagonumuzun üzerinden büyük bir gölge geçti ve dikkatimi yukarıya çekti. "Bunu gördün mü?"

Sophie ve Eden başlarını salladılar.

"Ne gördün?" diye sordu Eden. "Bir ejderha mı?"

Bu ihtimal karşısında aşırı heyecanlı görünüyordu. Sanki onlardan korkulmaması gerekiyormuş gibi.

"Neden bunun bir ejderha olduğunu düşündün ki?" diye sordum, dedikodunun gizli ağın ötesine yayılıp yayılmadığını ve benim bir şekilde bunu kaçırmış olup olmadığımı merak ederek.

Eden bana oldukça sıkıcı olduğumu ima eden bir bakış attı. "Çünkü prens onları çok seviyor, değil mi? Biz vardığımızda birinin şatosunun üzerinden uçtuğunu görmek oldukça heyecan verici olurdu."

Ablam beni oraya götürdü. Bu, Açgözlülüğün dramatikliğe olan düşkünlüğüyle uyumlu olurdu.

Pencereye iyice yaslandım, yukarı bakmaya çalıştım. Pencerenin üzerinde hafif bir çıkıntı vardı ve gökyüzünü görmemi engelliyordu.

“Muhtemelen sadece bir buluttu,” dedi Sophie gözlerini devirerek. “Sen her zaman çok hayalperestsin. Olmayan gizemler aramayı bırak.”

Buz ejderhası olduğunu öne süren ben değildim. Tartışmak yerine, yolculuğun geri kalanını gökyüzünde bir şeylerin ters gittiğine dair başka bir işaret arayarak geçirdim, ama gölge bir daha geri gelmedi. Ve aniden durduk.

Açgözlülük Evi'ne varmıştık.

Sophie, bana ve Eden'e bakarak sert bir şekilde, "Unutmayın," dedi, "ortada bir taht söz konusu. Ona göre davranın. İkiniz de."

Açgözlülük Hanedanı'nın mavi ve gümüş renkli üniformasını giymiş bir uşak bize aşağı inmemize yardım etti, sonra da bavullarımızı getirmeye koyuldu. Terzi fazla mesai yapmış ve tüm yeni kıyafetlerimizi bitirmişti; prensin birilerine yeterince para verdiğinde neler başarabileceği inanılmazdı.

Sophie, kalenin geniş taş merdivenlerinden yukarı çıkarken, Eden ve ben onun arkasından sıraya girdik. Sophie, asla taklit etmek istemeyeceğim bir kibir gösterisiyle başını geriye atmıştı.

“İyi günler, Bayan Everhart. Bayan Everhart ve Bayan—” Uşağın gözleri biraz irileşti. Yıllardır buradaki etkinliklere katılıyordum, bu yüzden birbirimizi iyi tanıyorduk. “Bayan Saint Lucent. Ne büyük sürpriz.”

Jarvis, taliplerden biriyle olan bağlantım hakkında soru sormak isteseydi bile, bunu yapamayacak kadar iyi eğitilmişti. Bizi lobiye alırken gülümsemesi hiç solmadı.

“Özel odalarınız güney kanatta bulunuyor. Lütfen bu taraftan beni takip edin, sizi şimdi oraya götüreyim.”

Dikkatim hemen antreye kaydı ve Axton'ın genellikle oraya yerleştirdiği, konukların birbirleriyle ziyafet çektiği ve her türlü günahkar sahneyi canlandırdığı masanın artık olmadığını, yerine çiçeklerle dolu dev bir kristal vazonun konulduğunu fark ettim.

O şık ortam beni oyaladı ki, kız kardeşim ve üvey annemin odanın en uzak köşesindeki yaldızlı merdivenlerden yukarı çıkmaya başladıklarını fark edince lanet ettim.

Daha ortalığı karıştırmak istemediğim için eteklerimi kaptım ve kimse fark etmeden onlara yetişmeyi umarak aceleyle yürüdüm.

Beklemediğim şey, sağdaki kapının bu kadar aniden açılması ya da prensin bu kadar hızlı adımlarla dışarı çıkmasıydı. Felaket bir şekilde çarpıştık.

Sert göğsüne çarpıp geriye doğru düştüm ve lanetli prens de benimle birlikte yuvarlandı, son anda beni yukarı çekerek düşüşümü vücuduyla yumuşattı.

Bir an orada uzanıp, yazılarımla eski tanrılardan herhangi birini kızdırıp bu kadar cezayı hak edecek bir şey yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalıştım. Ne yazık ki, sadece kötü şans ve berbat bir zamanlamadan kaynaklanmış.

Kendimi oturur pozisyona ittim, avuçlarım istemsizce karnının belirgin kıvrımları üzerinde kaydı ve dokunuşum altında kasların gerildiğini fark etmeden edemedim.

Acaba yer yarılarak beni bütün olarak yutabilir miydi diye düşündüm. Axton'la böyle onur kırıcı bir şekilde yüzleşmektense her şey daha iyiydi. Neredeyse ona dokunmuştum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama elleri hızla yukarı kalktı ve kalçalarımdan tutarak olduğum yerde kalmamı sağladı.

Ona dik dik baktım.

"Özür dilerim Majesteleri. Ortalığı karıştırıyorsunuz."

Yüzünde bir meydan okuma ifadesi belirdi. "Skandal yaratmanın daha etkili yollarını düşünebilirim."

Ne tür bir yasa dışı madde çektiğini sormadan önce, kalçasını hafifçe yukarı doğru hareket ettirdi, bana olan tutuşu ise hiç gevşemedi. Beni susturmak için sersemletmeye çalışıyorsa, başarmıştı.

Sorunun ne olduğunu hemen anladım. Beni orada olay çıkarmak için tutmuyordu; olay çıkmasını önlemek için tutuyordu. Ağzım anında kapandı.

Birden fazla nedenden dolayı tehlikeli bir durumdaydık, ama beni asıl endişelendiren, kız kardeşimin, o kadar övgüyle bahsettiği prensin benim altımda granit kadar sert olduğunu öğrenirse nasıl hissedeceğiydi. Onun çapkınlıklarını bir gecede değiştiremeyeceğini biliyordum.

Durumuna dikkat çekmek yerine, bakışlarımı ondan ayırmadım ve aramızdaki bu durumu, savaşımızdaki geçici bir ateşkesi koruyacağıma dair sessiz bir yemin ettim. Ama bunun ona bir bedeli olacaktı.

Konuşmadan önce gergin bir an yaşandı.

"Yedi cehennem aşkına, burada ne işiniz var, Bayan Saint Lucent?"

Ona ciddi bir bakış attım. "Elimi çekersen, seve seve anlatırım."

Bakışlarında karanlık bir parıltı belirdi. "Böyle çok daha hoşgörülüsün," dedi.

Bu noktada, üvey annemin, kız kardeşimin, uşağın ve merdivenlerden aşağı inen en az bir saray görevlisinin dikkatini çekmiştik.

Hepsi donakalmıştı, sanki üzerlerine bir büyü yapılmıştı ve hareket edemiyorlardı. Sebebini anladım. Prens'in giriş holünün ortasında, onun kucağında oturuyordum, elleri eteğimin içinde kenetlenmişti.

Onların bakış açısından muhtemelen tutku dolu anlar yaşıyormuşuz gibi görünüyordu.

Ama yakından bakınca, çenesinin sıkılığı öfkeden deliye döndüğünü gösteriyordu. Muhtemelen beni boğmaktan başka ellerine yapacak bir şey bulmak için beni tutuyordu.

Girişler söz konusu olduğunda, bu kız kardeşim için bir felaketti. En azından pantolonundaki sertlik azalmıştı. Tanrı bilir bunun sebebi neydi. Kesinlikle bana karşı hiçbir sevgi beslemiyordu. Belki de haftalar önce

hayal ettiğim gibi, bir ofise kilitlenmiş, tek zekice hareketini kendi kendine okşuyordu. Bu düşünce neredeyse beni gülümsetti.

“Kız kardeşim Eden Everhart. Senin taliplerinden biri. Şimdi beni bırak, ey dinsiz!”

Sanki yanmış gibi beni bıraktı.

Tam ayağa kalkmayı başarmış, eteğimi düzeltiyordum ki, iri eli kolumu kavradı.

Seyircilerimize çocuksu bir sırıtışla baktı ve neredeyse herkesin yüzü kızardı.

"Bir dakika için izninizle, Jarvis, lütfen Bayan Everhart ve annesini odalarına götürün. Bayan Saint Lucent de kısa süre sonra orada olacak."

Prens kimseye cevap verme fırsatı vermedi.

Eden'e özür dileyen bir bakış attım ve eldivenli eliyle gizlediği sırıtışını yakaladım, ardından hızla ters yöne doğru götürüldüm. Saniyeler içinde Axton bizi özel çalışma odasına götürdü ve kapıyı sertçe kapatarak bunun hoş bir sohbet olmayacağını vurguladı.

Çenemi sıkıca kilitledim, tek kelime etmek istemedim. Çünkü bu durumu daha da kötüleştirirdi.

Çenesini yüksek sırtlı bir sandalyeye doğru sertçe uzattı. "Otur."

"Sırada topuk pozisyonunda mı durayım?"

Elimle ağzımı kapattım. Ama çok geçti. Şeytanı serbest bırakmıştım. Axton bana doğru ilerledi, bakışlarını üzerimde gezdirirken yüz ifadesini okumak imkansızdı.

"Beni sınamaya kalkma. Her emrime itaat etmen için akıl almaz şeyler yapardım."

Günah Prensi olarak, istediği takdirde birinin davranışını etkileme yeteneğine sahipti. Bu gücünü kullandığını hiç görmemiştim, ancak yüzünde beliren yoğunluk, ne kadar ciddi olduğunu yeniden düşünmeme neden oldu.

Hızla geri geri giderek bahsettiğim koltuğa oturdum.

Yanımdan aşağıya indi ve kollarını sandalyenin iki yanına koydu. Artık o kadar yakındım ki, altın kahverengi gözlerindeki yeşil halkayı görebiliyordum.

Dudaklarımı ıslattım, ağzım birden kupkuru oldu.

Göz bebekleri, olup biteni izlerken büyüdü; tıpkı avını sonsuza dek takip eden bir avcı gibi. Yaklaştı ve korkunç bir an için beni öpeceğini sandım.

Boğazımı zorlukla yuttum, nefesimi düzenli tutmaya zorladım, nabzımın hızlanmamasını sağlamaya çalıştım.

Axton, hain sinyalleri okumayacak kadar yetenekli değildi. Dikkatini üzerime çevirdi, her hareketimi kaydetti, yüzü sanki dudaklarımın tadına bakmak istiyormuş gibi yavaşça yaklaştı, bu zevkin bedelini bilmesine rağmen. Nefesimiz birbirine karışana kadar hareket etti.

"Benden uzak durun emrinin neresi anlaşılması zor, Bayan Saint Lucent?"

Üzerime çöken her türlü delilik yok oldu.

Çenemi sıktım, onun varoluşumun belası olduğunu hatırladım. O lobide ne yaşandıysa, düşmenin geçici olarak sağduyumuzu devre dışı bırakmasının sonucuydu.

“Bunu yapmaktan daha çok istediğim bir şey yok.” Ona dik dik baktım. “Kız kardeşimi seçtiğinize göre, seçeneklerim sınırlı görünüyor.”

"Onun lanetli ismini çizime kim koydu?"

Bu sözleriyle beni iyice kızdırmıştı.

Acıdan kıvranarak göğsüne sertçe vurdum. Sanki demir bir heykele vurmuş gibiydim. Bana sırıtarak baktı.

"Ailem hakkında böyle konuşmayın."

"Kaleye sızmak ve casusluk yapmak için sizin tarafınızdan kurgulanmış sinsi bir plan olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ailenize karşı en derin sempatimi ifade etmekten başka bir şey yapmadığımdan emin olabilirsiniz."

Şatosuna sızıp casusluk yapma yönündeki hain plan, o seçildikten sonra gerçekleşmişti. Bu, tam da benim paylaşmamı isteyeceği türden suçlayıcı bir bilgiydi.

Aşağıya doğru baktım ve dizim aniden yukarı doğru kalkarsa en sevdiği yerlerin tam da olması gereken konumda olduğunu fark ettim. Kaslar zaman zaman kasılıyordu. Eğer dizim ona çarparsa, kesinlikle paçayı kurtarmak için haklı bir sebebim vardı.

Daha da yaklaştı, bakışları meydan okumayla doluydu.

"Bunu yaparsan, sana söz veriyorum, dizimin üstünde olacağım, Bayan Saint Lucent. Gerçi dün bu sana pek caydırıcı gelmemişti, değil mi?"

Ellerimi yumruk yaptım, o alaycı sözü ve karnımın alt kısmında parlayan o yakıcı ateşi umursamadım. "Kardeşimin beni burada destek olarak istemesinden dolayı onu cezalandırmayın."

Kendine eş bulma arayışı hatırlatılınca nihayet doğruldu, ama geri adım

atmadı.

“Bana herhangi bir sorun çıkarırsan, kız kardeşini yarışmadan diskalifiye ederim. Anlaşılır oldu mu?”

Başımı salladım. "Gündüzleri ya da mümkünse geceleri burada fazla vakit geçirmeyi planlamıyorum. Yapmam gereken işlerim var."

“Güzel.” Geri çekildi. “Seni ne kadar az görürsem o kadar iyi.”

"O bakış da neyin nesi?" diye sordu Val, savaş odası kulesine girerken gözlerini kısarak.

Masum bir ifadeyle kaşlarımı kaldırdım. "Ne bakış?"

"Avda zafere çok yaklaştığınızda veya planlar kurarken yaptığınız yüz ifadesi bu."

Omuz silktim. "Ben bu iki kötü zevkten ne zaman zevk almıyorum ki?"

“Hım,” dedi sadece, ardından bilginlerimin getirdiği yeni dosyaları karıştırmaya başladı. Ben zaten dosyaları incelemiştim; ejderhaların durumunun altında yatan nedeni ortaya çıkarmamıza yardımcı olacak yeni bir şey yoktu. Saate baktım. Neredeyse akşam karanlığı çökmüştü. Bu gece, eğer ejderha kendine gelirse, Sil'e vampir zehrini verip, etkili olduğu diyardaki her kötü günahkâra umut verecektim.

Val, dosyaları bir kenara fırlatırken dudaklarını büzdü.

Birbirimizi çok uzun zamandır tanıyorduk, bu yüzden cevabımı hemen ciddiye almadı. Onu şu anki görevine getirmeden önce, en iyi avcılarımdan biriydi.

Acımasız Menzil'in ve surlarının hemen güneyindeki küçük bir köyde büyümüş ve çocukluğunun neredeyse tamamını ormanlarda ejderha avlayarak geçirmişti. Val, maceraya benim kadar düşkündü, ancak yaklaşımında çok daha kurnazdı.

Adriana'yı kendime bağlama planımın ikinci aşamasını henüz tamamlamamıştım. Ve yıllar boyunca bana muhabiri bağlamamı, onu sürgün etmemi veya Adriana Saint Lucent ile kamuoyu önünde tartışmayı bırakmamı defalarca tavsiye etmesine rağmen, planımı paylaşmakta tereddüt ettim.

Bu sabah o azgınla yaşadığım o muhteşem karşılaşmayı tekrar izledim.

Kazadan birkaç değerli şey öğrenmiştim. Casuslarım Adriana'nın kiralık bir arabayla evinden ayrıldığını ve arabanın benim Günah Evime doğru gittiğini bildirmişti.

Meraklanarak salonda bekledim, araba durana kadar gölgelerin arasından izledim. Tüm gözler Adriana'nın üzerindeydi, her hareketini takip ediyorlardı, bu yüzden kiminle seyahat ettiğine dikkat etmemişlerdi.

Onun gelişi beklenmedik bir sevinçti, özellikle de onunla birlikte arabadan kimin indiğini görünce. Bazen kader kurnaz bir piçti. Ona bir içki ısmarlamalıydım.

Onu fiziksel olarak Yedi Günah'taki gizli sevgilimle karşılaştırmak ve onunla kıyaslayabilmek için, ona uygun bir fırsat sağlayacağını bilerek, bir buluşma ayarladım.

Cazibe ince bir yanılsama yaratabilirdi, ama boy ve beden ölçüsü gibi bazı temel gerçekler değişmezdi. Ellerini vücudumda gezdirirken, sessiz bir baştan çıkarma ve kısık gözlerle bana bakarken, görevimden uzaklaşmış, rüyalarımın anısıyla sarsılmıştım.

İki kez, benden herkesten çok nefret eden kadın cinsel olarak uyarılmıştı. Düşmanlığı da göstermelik değildi. Bu duyguyu birden fazla kez hissetmiştim. Ama o uyarılma da vardı. Beni fiziksel olarak arzuluyordu ve bu gerçeği hor görüyordu.

Eğer etrafımızda kimse olmasaydı, kalçalarını öne doğru hareket ettirip bana sürtünme hissi uyandırıp uyandırmayacağını görmek için ellerimi yavaşça yan taraflarında gezdirirdim.

Ya da bana doğru eğilip o güzel ellerini boynuma dolasaydı.

O nefis sefahat durumuna izin verebileceğim tek bir örnek vardı ve o da onunla ilgiliydi—olay kontrolden çıkmadan önce o görüntüyü zihnimden uzaklaştırdım.

Anladığım kadarıyla, bu çekiciliği kendi avantajıma kullanabilirdim. Belki de cazibemle dikkatini dağıtma umudum vardı. Ama nedense bundan şüphe ediyordum, bu yüzden başka bir fikir aklıma gelmişti. Rekabetin tüm

parçalarını bir araya getirmek, Sil'e zehri vermek ve Yedi Günah'a ulaşmak için can atıyordum. Bu gece en azından bir girişimde zafer kazanacaktım.

Val, sessizce planlar yaparken beni birden uyandırarak, "Dikkatli olmalısın," dedi.

"İlişkin?"

"Muhabirle ne planlıyorsanız planlayın, aranızdaki küçük çarpışmayı duydum."

"Kazalar olur, biz prenslerin bile başına gelebilir."

Başını salladı. "Şu anda burada yedi talibiniz yaşıyor. Sizin ilginizi başka kimseyle, hele de nefret ettiğiniz muhabirle paylaşmak istemeyecekler."

"Nasıl davranmam gerektiği konusunda başka tavsiyeleriniz var mı?"

"Şimdi tüm dünyanın sana karşı dönmesine gerek yok. Ona ne kadar çok ilgi gösterdiğini, ne kadar dalgın olduğunu ben fark ettiysem, başkaları da fark edecektir."

Oda, sinirimden buz kesti. Buraya halk önündeki imajım konusunda tavsiye almak ya da planımdan vazgeçmemi engellemek için gelmemiştim.

“Sevgili ikinci adam, senin görevin yarışmanın sorunsuz geçmesini sağlamak. Benim görevim ise gündüz üzerime düşeni yapmak ve gece küçük sorunumuzu çözmek. Arada ne planladığım kimseyi ilgilendirmez. Savaş stratejisinde olmazsa olmazın ne olduğunu hatırlatmama gerek var mı?”

Kollarını kavuşturdu, duruşundan rahatsızlık açıkça belli oluyordu.

“Düşmanlarını kendine yakın tut, Val. Adriana’nın benim için ne ifade ettiğini tam olarak bilmediğimi bir an bile düşünme.” Gözlerimi kıstım, kendi öfkemden dolayı çenem kasıldı. “Bu on yıldır değişmedi. Şu anda onu görebileceğim bir yerde tutmam gerekiyor. Ve nasıl göründüğü umurumda değil. Eğer birinin şüphelendiğini fark edersen, tüm söylentilerin bastırıldığını göreceğini düşünüyorum. Anlaşıldı mı?”

"Evet, Majesteleri."

"İyi."

Acımasız Menzil'den getirdiği son raporu şöyle bir gözden geçirdim, iyi ruh halim karardı. "Ejderhaların eşlerine karşı dönmeye başlamış olmaları doğru mu?"

Derin bir iç çekti. “Avcılar yuvalarda kan izlerine rastladıklarını bildirdiler, bu da çiftler arasında kavga çıktığını gösteriyor. Henüz somut bir

kanıt yok, ancak durumu yakından takip ediyoruz.”

Elimle saçlarımı düzelttim.

Durumun daha da kötüye gidemeyeceğini düşündüğüm her seferinde, daha da kötüye gitti.

Val çıkmak üzereydi ki kapı eşiğinde durdu. "Majesteleri?"

Şöyle bir baktım. "Bu nedir?"

"Gerçeği gizlediğinizde, çeneniz kasılmadan hemen önce gözleriniz kısılır. Başkalarının bunu fark etmemesi için bu durumu ele almanızda fayda var."

“Yalan söylemem imkansız. Bunu biliyorsun.”

Bana buruk bir gülümsemeyle baktı. "Emin misin?"

Açıklamasını istemeden önce, arkasını dönüp odadan çıktı ve aramızdaki tuhaf konuşma hakkında düşünmeye başladım.

Durumun yarattığı stresin suçlu olduğuna karar verdim ve zindanlara doğru yöneldim.

❄ ❄ ❄

Hücresine girdiğimde Silvanus kıpırdandı; bu, günlerdir gösterdiği ilk uyanıklık belirtisiydi.

Ona doğru, samanların arasında yattığı yere doğru ilerlerken göğsümde bir umut ateşi yanıyordu. Samanların içine iyice sokulmuştu; bu da aktif olduğunun veya vücudunu hareket ettirecek kadar bilinçli olduğunun bir başka işaretiydi.

“Sil?”

Sesimi duyunca bir sonraki nefesinde yan tarafı hafifçe kalktı ve hareket hızı biraz arttı.

Var olan her kötü tanrıya övgüler olsun.

Yanına diz çöktüm ve ceketimden vampir zehrini çıkardım.

Karşılama yemeğine katılmam gerekmeden önce sadece bir iki saatim vardı. Ejderhayı konuşturmayı başarabilecek miyim diye denemenin en iyi zamanı şimdiydi.

Bir an bile vakit kaybetmedim. Dikkatlice dudaklarını araladım ve minik şişeyi ağzına soktum, kudretli ejderha nihayet kendine gelene kadar ağzını iki elimle sıkıca kapattım.

Silvanus bana doğru çırpındı, sendeleyerek dizlerinin üzerine çökerken neredeyse dengemi bozuyordu, sonra da ayağa kalktı. Beş metre havada sallanan ayaklarımla ona tutundum, ta ki boğazının nihayet çalıştığını görene kadar. Şişeyi bütün olarak yutmuştu.

Geriye doğru sıçradım, böylece gözlerinin içine doğrudan bakabilecek kadar kendime yer açtım.

Gözleri, onu en son uyanık gördüğüm zamanki gibi kıpkırmızı ve ifadesizdi. Yas tutmaya vaktim yoktu.

"Silvanus. Son üç ayda cadılarla herhangi bir görüşmen oldu mu, bana söyle."

Göz bebekleri küçüldü, ağzı sonuna kadar açıldı. Hücrenin etrafına buz gibi bir ateş akıntısı fışkırdı, taşı kalın buz tabakalarıyla kapladı. Yere doğru atıldım, yuvarlanarak kenara çekildim.

Birdenbire onun düşüncelerini duydum.

Hançerimi kavradığımda tüylerim diken diken oldu.

Öldür, öldür, öldür, öldür, öldür.

Düşman.

Öldürmek.

"Silvanus. Kim olduğunu biliyor musun?"

Aldığım tek yanıt buz ejderhasının tiz savaş çığlığı oldu.

Öldür, öldür, öldür, öldür, öldür.

"Silvanus. Dur."

O zaman, itaati sağlamak için Cehennem Prensi'nin gücünü kullanmıştım.

Ejderhanın çılgınca haykırışı sustu.

Kalp atışlarım hızla çarparken, ne diyeceğini duymaya hazır bir şekilde daha da yaklaştım.

Odayı sarsan bir kükremeyle buz ejderhası öne doğru sendeledi ve yere yığıldı. Yanına koştum; nefesim göğsümde düğümlenmişti.

Bir an daha bekledim. Silvanus kıpırdamadı.

Yine bayılmıştı.

Sonunda sığ nefesleriyle vücudunun yan tarafının kalktığını izledim. Tanrıya şükür hayattaydı, ama tüm zehri tüketmiştim.

"Silvanus?" Yavaşça elimi buz gibi soğuk yanından aşağı doğru gezdirdim. Kaslarında bir gerilme, beni duyduğuna dair hiçbir hareket belirtisi yoktu.

Çömeldiğim yerden doğruldum ve ileri geri yürümeye başladım. Ejderha hâlâ bilinçsiz haldeydi.

"Kahretsin!"

Bacağımda oluşan şiddetli acıyı umursamadan buzla kaplı duvara tekme attım.

Ejderhaları şu an neyin rahatsız ettiğini daha önce olduğumdan daha iyi anlayamıyordum. Sil'in kötüleşen durumunun yaralanmasından mı yoksa sürüsünden uzakta olmasından mı kaynaklandığından emin değildim. Kavgadan sonra hiçbir zaman tam olarak iyileşmemişti ve acaba hiç iyileşebilecek miydi diye merak ediyordum.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, büyüttüğüm ve çok sevdiğim ejderhaya son bir kez baktım, sonra da şüphe uyandırmadan geceyi atlatmam için dua ederek lanetli karşılama yemeğine doğru yürüdüm.

TWENTY-FOUR

Adriana

Ben odamıza götürüldüğümde Sophie çok öfkeliydi.

"Gördünüz mü?" diye bağırdı uşak kapıyı kapatır kapatmaz. "Tam bir skandal! Umarım prens sizin aranızdaki ilişkiyi görmezden gelir. Bundan daha kötü bir şey olamazdı."

Eğer birisi, asıl talipleri şatoya gelirken, evlilik yarışında olmayan birine karşı ne kadar tahrik olduğunu bilseydi, durum daha da kötü sayılabilirdi.

Ne yazık ki, bu sırrı kendime sakladım. Onu korumak için değil, kız kardeşimin hayallerini, hatta yeminli düşmanımla bir ömür geçirme hayallerini bile yıkmamak için.

“Şanslısın ki basın henüz gelmedi.” Sophie, odada volta atarken söylenmeye devam etti. “Eden için ne kadar utanç verici olurdu bir düşün. Kız kardeşi prensle birlikte olan talip olarak bilinmek. Ne düşünüyordun sen?”

İrade savaşından bitkin düşmüş bir halde, en yakın kanepenin kenarına oturdum.

“Prensle çarpışmayı planlamamıştım,” dedim. “Bir kazaydı.”

Eden yanıma oturdu. "Biliyorum. Çok mu üzülmüştü?"

Yüzündeki şok ve dehşet ifadesini hatırladım. Bu, çarpışmamıza verdiği fiziksel tepkiden kaynaklanmış olabilirdi.

"Çok üzgün değilim. Daha çok şaşırdım sanırım."

Sophie, lüks oturma odamızdaki büfeden kendine bir içki doldurdu. İçeri ilk girdiğimde, özel odalarımızın detaylarını neredeyse hiç fark etmemiştim

ve her anlamda "fazlası iyidir" diyen bir prensten bekleyebileceğim her şey tam olarak oradaydı.

Kanepeler, şezlonglar ve masalar, ipek kaplı duvarlar, yumuşak dokuma halılar. Bir arada var olduğunu hiç bilmediğim kadar çok dekoratif yastık, neredeyse her koltuğun üzerine taşacak şekilde üst üste yığılmış.

Kitaplıklar kitaplar ve süs eşyalarıyla doluydu, yaldızlı bir büfe ise insanoğlunun bildiği ve ötesindeki her türlü içkiyle doluydu. Ayrıca her birimizin oturma odasının yanında kendi yatak odası ve kendi banyo odası vardı; bunu bana Jarvis sonsuz yürüyüş sırasında söylemişti.

Hemen kaçmak istedim.

“Bundan böyle,” dedi Sophie, “prensle her ne pahasına olursa olsun uzak duracaksın. Etkinliklere katılmak yok, koridorlarda karşılaşmak yok. Sana duyduğu nefretin Eden'in onun elini kazanma şansını etkilemesini istemiyoruz. Senin talihsiz ilişkiniz yüzünden onu eve göndermezse mucize olur. Anlaşıldı mı?”

"Tıpkı kristal gibi," dedim saate bakarak.

Şansımıza, Sophie tam ağzını açacakken kapımız çalındı.

Bir uşak, üzerinde Açgözlülük Hanedanı'nın kraliyet mührü bulunan, Eden'e hitaben yazılmış bir mektup getirdi ve çıktı. Kız kardeşim mektubu okudu ve harika haberi paylaşırken yerinde zıpladı.

"Her talip ve ailesi bu akşam Majestelerinin yemeğine davetlidir; kendisi bir karşılama yemeği düzenliyor!"

"Korkarım ki bunu kaçıracağım," dedim elimi başıma götürerek. "Başım ağrıyor."

Sophie bana memnun bir bakış attı, ama ben daha özel yatak odama bile varamadan, üzerinde adım yazılı bir elbise kutusu geldi. Paketin yanında bir de not vardı.

Dişlerimi o kadar sıkı gıcırdattım ki kırılacaklarından korktum. Görünüşe göre bu akşamki büyük etkinliğe yine de katılacaktım. Majesteleri ısrar etmişti.

Sophie notu elimden kaptı, sonra da buruşturdu. Gözünün seğirdiğine yemin ederim.

Eden'in meraklı bakışları üzerine, "Kız kardeşin de bize katılacak. Prens'in emriyle," diye açıkladı.

Ablam olayların bu şekilde gelişmesinden dolayı aşırı sevinçle çığlık attı; Sophie ise öldürücü bakışlarla bana baktı. Keşke Nyx'in uyarısını

dikkate alıp, Değişen Adalar'daki hayali kuzenlerimi ziyaret etseydim diye düşündüm.

Neyse ki kız kardeşim, pek de zarif olmayan girişime hiç üzülmüş gibi görünmedi; üzülmüş olsaydı bile, prens cömert davetiyle onun moralini düzeltmişti.

"Ee, hadi hazırlan," diye tersledi Sophie. "Görünüşe göre elimizdeki imkanlarla yetinmek zorundayız."

Aralıklı kapımdan Eden'in yeni elbiselerden, kendisine atanan nedimeden ve emrindeki mücevher bolluğundan bahsettiğini dinledim.

Ablamın lüks şeylere düşkün olduğunu hiç bilmiyordum, ama ona böyle bir fırsat da hiç verilmemişti. Hepimize bakmak için elimden gelenin en iyisini yapmıştım, ama bu bile sofraya yemek koymaya zar zor yetmişti. Onun sevinebileceği bir şeyin olması beni mutlu etmişti.

Bu mutluluğun kaynağı Axton olsa bile.

Çarpışmamızın anlık görüntüsü beni tekrar dişlerimi sıkmaya itti.

Karşılama yemeğine katılmak istediğim son şeydi, ama ne kadar çabuk giyinirsem, o kadar çabuk oradan ayrılıp Seven Sins'te yabancımla buluşabilirdim.

Kapımı sıkıca kapattım ve gösterişli yatak odasına şöyle bir göz attım.

İpek kaplı duvarlar, pelüş halılar ve yaldızlı mobilyalar zemin alanının büyük bir bölümünü kaplıyordu. Ayrıca bir duvara yaslanmış boy aynası ve birinin çoktan kıyafetlerimi doldurduğu tekerlekli bir elbise askısı da vardı.

Kanepenin üzerinde terziden gelen birkaç kutu düzgün bir şekilde üst üste yığılmıştı. Daha önce sadece bir paketi açmıştım; üvey annemin ısrarıyla şimdi giydiğim seyahat elbisesiydi. Yeni gardırobumu merak ederek diğer paketleri de açtım ve ustaca işçiliğe hayran kaldım.

Seçtiği kumaşların hepsi ten rengime ve tenimin tonuna daha önce hiç yaşamadığım şekillerde yakışacaktı. Tasarımlar hiç gösterişli değildi, sadelik, giyen kişiyi gerçek bir mücevher haline getirecek kıyafetler tasarlama becerisine işaret ediyordu.

Bir elbiseyi aynanın karşısında tutarak, gözlerimin nasıl parladığını hayranlıkla izledim.

Pelerin belki de en çarpıcı parçaydı; kumaşı bana bir ejderhanın derisini hatırlattı. Tamamen beyazdı ama açık mavi ve gümüş renkli, pullar gibi kıvrılan parçacıklar içeriyordu.

Bu kumaş daha önce hiç karşılaşmadığım bir türdü; tam olarak kaşmir

değildi ama o aileden bir kumaştı. Yumuşak ama kalın bir yapısı vardı ve hemen kendimi ona sarmak istedim.

En dondurucu havalarda bile beni ısıtırdı ve yumuşaklığı insanı okşamaya teşvik ederdi. Onu bir kenara koydum ve içinde ne olduğunu merak ederek yeni gelen kutuyu açtım.

Işıltılı elbiseyi paketinden çıkarırken, kabarık buz mavisi etekleri yere kadar döküldü ve alt kısmına dikilmiş yanardöner taşlar ışığı yansıttı.

Bir an nefesim kesildi.

Daha önce yanılmışım. Bu, hayatımda gördüğüm en inanılmaz şeydi.

Rengin doğal saç rengime yakın olması ve yanardöner taşların "buz kraliçesi" kostümümü anımsatması gözümden kaçmadı.

İçime bir şüphe sızmaya başladı. Prens bir şekilde benim o ahlaksızlık kulübüne gittiğimi öğrenmiş ve sırrını saklamam konusunda beni uyarmış mıydı, yoksa benimkini paylaşacaktı? Yoksa bu sadece evimiz dediğimiz o parıldayan kış manzarasına bir övgü müydü?

Belki de olayları fazla abartıyordum. Sadece bir elbiseydi.

Kapıya gelen sert bir vuruş dikkatimi saate çevirdi. Zamanında olmak istiyorsam acele etmem gerekiyordu. Kapıyı açtığımda Sophie'nin öfkeli yüzünü görmeyi bekliyordum, ancak yatak odamın dışında duran kişi beni tamamen şaşırttı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum arkadaşıma sarılırken.

Ryleigh bana şaşkın bir bakış attı. "Sizi şaşırtmak. Ve işe yaradı. Prens, taliplerle tanışmaları için seçkin bir grup köşe yazarı davet etti."

O sırada aklıma yavaş yavaş bir fikir geldi. Gülümsememi gizledim.

Bu gece o kadar da kötü olmayacaktı. Miss Match de orada olacaktı ve ben de bir sonraki yazımda tüm müstehcen detayları paylaşacaktım.

Ryleigh'in arkasından tanıdık bir erkek hızla yaklaştı, beni süzdükçe bakışları keskinleşti.

“Ben de takviye kuvvetleri getirdim.” Ryleigh eski sevgilisine başıyla işaret etti. “Bu gece davetli olduğunu duydum ve yardıma ihtiyacın olacağını düşündüm. Eski hatalarından pişman olmasını sağla.”

Arkadaşıma hafif bir gülümseme gönderdim. Bu akşam yemeğine katılmaktan, sessizce oturup Axton'ın bir başkasının, belki de kız kardeşimin kalbini kırmasını izlemekten ne kadar korktuğumu fark etmemiştim.

Carlo havayı koklayarak, "Pekâlâ," dedi. "Gördüğüm kadarıyla yapacak

çok işimiz var ve bunu yapmak için az zamanımız var. Oturun."

Önündeki küçük, kadife minderli tabureyi işaret etti.

İstediği gibi yaptım ve saniyeler içinde Carlo yeteneğinin tüm gücünü ortaya koydu. Gözlerim, yanaklarım ve dudaklarım için fırçalar birkaç kez yüzümün üzerinden geçti.

Ben de arkama yaslandım ve onun sihirli dokunuşlarını yapmasına izin verdim.

Sanki birkaç saniye geçmiş gibi geldi, dilini şaklattı. "İşte. Bir mucize gerçekleştirdim. Ve sonunda doğal güzelliğinizden faydalanmayı başardık."

Parmaklarını şıklattı ve fark etmediğim bir asistan, makyaj malzemelerini ve fırçalarını topladı ve odaya girdikleri hızla dışarı çıktılar.

Etkilendiğimi mi yoksa korktuğumu mu anlayamadım.

"Carlo kesinlikle doğanın bir gücü," dedim, saçlarıma hafifçe dokunarak. "Nasıl görünüyorum?"

Aynaya bakmaya gittim ama arkadaşım başını salladı.

“Henüz değil. Giyindikten sonra bak.” Ryleigh beni takdir dolu bir şekilde süzdü, sonra elbiseyi havaya kaldırdı. “Böyle bir şeyin ne kadar pahalı olduğunu hayal bile edemiyorum.”

"Bu konuda fazla meraklı olmamak en iyisi olsa gerek."

Ryleigh kaşlarını kaldırdı ama yorum yapmadı. Aramızda garip bir an yaşandı. Muhtemelen tüm arkadaşlığımız boyunca ilk defa böyle bir an olmuştu. Gerginliğin nereden kaynaklandığından emin değildim ama Ryleigh'in de bunu hissettiğini biliyordum.

Sessiz kalması için para ödemiş olsam bile, Carlo'nun ona Yedi Günah etkinliğine katılmadan önce onu ziyaret ettiğimi söylemiş olması mümkündü. Belki de neden bunu onunla paylaşmadığımı merak ediyordu ve bana katılması için davet göndermediğim için kırılmıştı.

Suçluluk duygusu beni tekrar kemiriyordu, ama yine de tanımadığım bu adam hakkında konuşmaya, özellikle de şimdi, kendimi bir türlü ikna edemiyordum.

"Prens bu akşam için herkesin kıyafetlerini mi sağlıyor?" diye sordu, sesi anlaşılmazdı.

“Bence bu sadece Eden ve dolayısıyla bizim için geçerli. O, talibinin kendi günahını yansıtmasını istiyor. Axton'ın gösteriş yapmaktan ne kadar zevk aldığını biliyorsunuz. Eminim bu, Eden'in gelinliğinin yanında sönük kalır.”

Ryleigh bir an daha elbiseye baktı, mücevherleri elinde gezdirdi. "Öyle diyorsan."

Kolları, farklı aralıklarla ustaca sarkan düzinelerce elmas telinden yapılmıştı ve bana mücevherli kanatları hatırlatıyordu. Buna karşılık, korsaj daha sadeydi; eteklerle aynı kabarık kumaştan yapılmış, omuzlardan hafifçe aşağı toplanmış ve ön ve arkada birbirine uyan bir V şekli oluşturmuştu; çok açık değil, ama zevkli ve cezbediciydi.

On binlerce madeni para değerinde olmalıydı. Wicked Daily'deki yıllık maaşımdan çok daha fazla. Umarım akşam yemeğinde üzerine yanlışlıkla bir şey dökmemişimdir.

Zaten gergin olan halimi, pahalı elbisenin zarar görmesinden endişelenmeden de anlatamam. Paranın topluma daha iyi harcanabileceğini düşünmeden edemedim.

Mücevherlerle süslenmiş bir halde orada dururken, yıllar önce benimle alay eden soylular kadar uçarı görünmekten korkuyordum. Kız kardeşimin mutluluk şansını mahvetmeden, önümüzdeki birkaç saat boyunca Axton'ın yanında nasıl sessiz kalacağımı hiç bilmiyordum.

Ardından odaya bir hizmetçi girdi ve elbiseyi giymeme yardım etti. Birkaç dakika kendimi düzeltip askılarını ayarladıktan sonra aynada kendime baktım. Dudaklarım biraz daha dolgun, kirpiklerim biraz daha uzundu. Carlo'nun yeteneği sayesinde tüm yüz hatlarım incelikle güzelleştirilmişti.

Ryleigh kısık bir ıslık çaldı. "Muhteşem. Seni kendine eş yapmadığına pişman olacak, Ad."

"Bu on yıl önceydi ve eminim ki işe yaramadığı için o da benim kadar rahatlamıştır."

Ama bu akşamki açılış etkinliğine katılmak zorunda olmam konusunda kendimi daha iyi hissediyordum.

Axton belki de günahına teslim olup yedi kadınla flört etmeye hazırlanıyor olabilir, ama ben onun rafa bıraktığı solgun bir kız gibi görünmezdim. Kendimi neredeyse tanıyamadım.

Saçlarım uzun, gevşek dalgalar halinde sırtıma dökülüyor, her hareket ettiğimde açıkta kalan kürek kemiklerime değiyordu. Elmaslarla süslü küçük bir saç bandı saçımın üst kısmını geriye doğru topluyor, ince boynumu ortaya çıkarıyordu.

Bir peri prensesine benziyordum.

Avuçlarım birden nemlendi. "Akşam yemeği için biraz fazla değil mi?"

“Hiç de değil. Axton'ın bunu senin için seçmesinin nedenini tamamen anlıyorum.”

"Bunu Eden'in imajı için seçti," diye hatırlattım ona. "Eğer kazanırsa, onu şımartılmış bir prenses gibi ve ailesini de kraliyet unvanına layık biri gibi göstermeyi umuyor."

"Ne derseniz deyin, o elbise sizin için tasarlandı Adriana. Her şeyiyle sizi yansıtıyor; rengi, Yedi Günah kostümünüze benzemesi."

Damarlarımdan buz gibi bir soğukluk geçti ve o anı mahvetti.

"Tesadüf olduğuna eminim."

Ryleigh'nin bakışları elbisenin üzerinde baştan aşağı gezindi.

“Aslında, Yedi Günah kostümü değil. Seni bir bıçağa benzetmiş. Güzel ama ölümcül. İnsanlar kesinlikle konuşacak.”

Ateş numarası yapıp Yedi Günah'a gizlice kaçma vakti gelene kadar burada saklanmadan önce, Ryleigh beni kapıya doğru çevirdi.

Kendime son bir kez daha baktığımda, omurgamdan aşağıya bir tedirginlik damlası indi.

Eğer Axton beni bir silaha dönüştürmek istiyorsa, bir savaşın habercisi olmalıydı. Ama soru şuydu: Savaş aramızda mıydı yoksa yeni bir çatışma mı başlamak üzereydi?

"Dedikoducularla yüzleşmeye hazır mısın?" diye sordu Ryleigh alaycı bir gülümsemeyle.

Genellikle dedikodu yapan bizdik.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım. "Öğreneceğiz."

❄ ❄ ❄

Akşam yemeğinin abartılı bir şey olması gerekmiyordu. Sadece önümüzdeki haftanın kutlamalarından önce yedi talip ve aileleri için sade bir yemek olacaktı.

Axton, omzuna hafifçe dokunulup kulağına fısıldansa bile, incelikten anlayamazdı. Ya da daha iyisi, kasıklarına bir yumruk atılsa.

Kraliyet yemek salonunun dışında, aileler, talipler ve bir avuç gazeteciden oluşan garip gruplar halinde beklerken, gösteri sanatçıları, lüks bir yemekten çok sirk gösterisine benzeyen mezeler servis ediyordu.

Sanırım, maruz kaldığımız gülünç gelin yarışmasını göz önünde bulundurursak, bu oldukça yerinde bir tercihti.

Odayı şöyle bir gözden geçirdim, her bir talibi tanıdığım için memnun oldum. Yıllarca dedikodu üzerine yaptığım haberler sonunda meyvesini vermişti.

Tembel Hayvanlar Hanedanı'ndan bilgili Monroe bir köşeye yerleşmiş, burnunu kitaba gömmüştü.

Açgözlülük Hanedanı'ndan Ava Rice ve Kıskançlık Hanedanı'ndan Omen Seagrave, odanın iki ucunda birbirlerine öfkeli bakışlarla bakıyorlardı. Bu durum şaşırtıcı değildi çünkü babalarının kötü bir kumar borcu nedeniyle savaş halinde olduklarına dair söylentiler vardı.

Şehvet Hanedanı'ndan Allure Whitlock, Ryleigh hariç neredeyse tüm muhabirlerle görüşmeye hazırdı. Öfke Hanedanı'nın talibi Cobra Pierce ise efsanevi bir savaşçı soyundan geliyordu. Hiçbir kanıt ortaya çıkmadı, ancak önceki sevgilisinin babasının düzenlediği bir av gezisinde gizemli bir şekilde öldüğüne dair fısıltılar vardı. Onunla kötü bir ilişkiye girmemeye karar verdim.

Ryleigh odanın karşısında durmuş, okulun gururlu talibi Bayan Vanity Raven ile sohbet ediyordu. Kibirli ifadesinden parıldayan soluk saçlarına kadar, seçtiği günahı her yönüyle yansıtıyordu; Vanity hiçbir konuda özgüven eksikliği çekmiyordu.

Rekabeti değerlendirecek olursam, itiraf etmeliyim ki, o kesinlikle dikkat edilmesi gereken isimlerden biri.

Prens kendisi görkemli bir şekilde ortaya çıkmayı başaramamıştı ve her iki kolunun altında birer sevgili olmadan nasıl bir giriş yapacağını görmek eğlenceli olurdu diye düşündüm.

Akşam yemeği öncesi gösteri ilginç bir hal alınca, konuşmalar sustu.

Bir gösterici marine edilmiş et şişlerini kılıç gibi havada tutarken, bir diğeri alev püskürterek hepsini mükemmel bir orta pişmişliğe kadar yakıyordu. Bir diğeri ise uzun bir çubuk üzerinde tabakları döndürüyor, ardından birer birer etrafına toplanmış genç kadınlara atıyordu.

Eden tabağını havadan zarifçe kaptığında Sophie'nin gözleri zaferle parladı.

Yemeğin geri kalanında tabağımdaki yiyeceklerin beni bayıltıp uykuya dalmamı engellemesini diledim.

Ne yazık ki, Axton'ın eski temalı partilerinden birinde gururlu bir fok

balığı gibi yemeğimi kaptım ve kibar alkışlar karşısında reverans yapma isteğime karşı koymaya çalıştım.

Şişler herkese servis edildikten sonra, memnun olan talipler, gösteri yapanlar eğilirken hep birlikte alkışladılar.

Etin bir parçasını ısırdım, hayatımda yediğim en güzel şey olabileceğine üzüldüm. O kadar ince kesilmişti ki neredeyse ağzımda eridi ve alevler, yapışkan tatlı ve baharatlı marine sosunu tamamlayan harika bir közlenmiş lezzet kattı.

Bir lokma daha almadan önce, başka bir sanatçı geldi ve tabağımın üzerinde bir balon tuttu. İğne yastığına benzeyen bir bileziği işaret etti, çünkü gerçekten de bir iğne yastığıydı.

"Bir iğne alın ve tabağınızın üzerindeki balonu patlatın, hanımefendi."

Kaşlarımı ördüm, onun önerdiği gibi yaptım.

Balon patladı ve sıcak kırmızı biber dilimleri ile doğranmış kişniş şişe dökülerek yemeğe canlı bir renk kattı. Hem gözler hem de damaklar için bir şölen oldu.

Gösteri yapan kişi gülümsedi ve elinde başka bir balonla bir sonraki gruba doğru gitti.

İçimden sessizce Axton'a lanet ettim. Bu abartılı gösteri sadece göz kamaştırmak için değildi; yemeğin lezzetini de artırıyordu. Eğer müstakbel gelinlerini etkilemeyi umuyorsa, kesinlikle başarmıştı.

Her muhabir, yarın sabah magazin köşelerinde onun övgüsünü dile getirmek için telaşla tüy kalemleriyle notlar alıyordu.

Geçen tepsideki şeytan üzümü şarabını kaptım, muhtemelen yakılacağı veya düşmanlarımın gözyaşlarıyla demleneceği teklifini geri çevirdim.

“Talipler. Aileler,” diye seslendi Jarvis. “Yemekler kısa süre içinde servis edilecek. Eğer sakıncası yoksa, lütfen bu tarafa geçin. Sizi birazdan içeri çağıracağız. Muhabirler, iyi akşamlar, işte burada.”

Ryleigh bana el salladı ve krallığın dört bir yanından gelen diğer muhabirlerle birlikte ayrıldı. Gidişini izlerken keşke beni eteğinin altına saklayıp dışarı çıkarabilseydi diye düşündüm.

Ne yazık ki, yemekhane kapılarına doğru uslu küçük sığırlar gibi ilerlerken başımı dik tuttum ve kısa bir süre için yerimize oturmayı bekledik. Birkaç dakika içinde ilk grup çağrıldı. Bilgin Monroe sonunda kitabını kapattı ve arkasına bakmadan yemek salonuna girdi. Eden ve Sophie içeri alınırken bana özür dileyen bir bakış attı.

Cobra ve Allure çağrıldı, ardından Açgözlülük ve Kıskançlık Hanedanlarından çekişen iki aile geldi ve geriye sadece ben ve Gurur Hanedanından gelen talip kaldı.

Vanity, kraliyet yemek salonunun dışında beklediği yerden bana bakıyordu; elbisesi tamamen elmaslarla kaplıydı. Yüz ifadesi boştu ama bakışlarının üzerimden geçerkenki soğukluğunu fark ettim. Nefesimi tutarak, ardından gelecek iğneleyici yorumu bekledim. Elbisem, yarışmada olmayan biri için gülünçtü.

Dikkatini aynı hızla başka yöne çevirdi ve beni önemsemedi.

Yavaşça nefesimi verdim. Kimsenin özel düşüncelerine karışamazdım, ama en azından seçmediğim bir elbise yüzünden benimle alay etmemişti. Vanity'nin oldukça iyi bir yer olduğunu duymuştum, ama kendi geçmişim, bu kadar ayrıcalıklı biri söz konusu olduğunda en kötüsünden korkmama neden oluyordu.

Belki de aşırı hassastım, ama bir zamanlar aşık olmak isteme suçundan dolayı acımasızca aşağılanmıştım. Bana hiç kimse olmadığım, unvanım, zenginliğim, güçlü bağlantılarım olmadığı hatırlatılmıştı. Sadece bulunduğum konumun üstüne çıkmaya çalışan sıradan bir insandım.

Ve işte ben, birkaç yıllık maaşımdan daha pahalı bir elbise içinde, on yıl önceki o aynı güvensizlik duygusunun yeniden içime sızdığını hissediyordum.

“Bayan Raven, Bayan Saint Lucent.” Bir uşak bizi karşıladı. “Lütfen beni takip edin.”

Başımı dik tutarak onu sandalyeme kadar takip ettim.

Lanet olası Axton çoktan büyük, at nalı şeklindeki masanın başına oturmuştu. Sağındaki koltuklardan Sophie'nin onaylamayan bakışlarını yakaladığım anda bakışlarımı hızla kaçırdım.

Yemek odası, devasa vazolar içinde gerçek don meyvesi ağaçları, parıldayan peri küreleriyle aydınlatılmış dalları ve dev masanın ortasından aşağıya doğru uzanan kış çiçeği çelenkleriyle tamamlanmış, büyüleyici bir ormana dönüştürülmüştü.

Adımımı attığım anda donakaldım. Orman değildi. Yedi Günah'ın çatı bahçesinin bir yorumuydu. Zihnimde kendime geldim ve aceleyle yerime oturdum. Hayal görüyordum.

Şükürler olsun ki, prens adımlarımın sendelediğini fark etmemiş gibiydi.

Aslında, gelişimi hiç fark etmemiş gibiydi. Kız kardeşimin söylediği bir

şeye kahkahalarla güldü ve ben de herhangi bir huzursuzluğu bastırdım. Diğer misafirler Axton'ın bu umursamazlığından etkilenmediler. Sanki şarkı söyleyip dans etmeye ve hepsini eğlendirmeye hazırlanıyormuşum gibi beni izlediler.

Üvey annemin yanına oturdum ve şarabımdan bir yudum aldım, üzerimdeki bakışları olabildiğince görmezden gelmeye çalıştım. Sonunda, şarabımı neredeyse bitirdikten sonra, Axton ilgi çekici sohbetinden sıyrılıp ayağa kalktı.

“Bu akşamki arkadaşlığınızdan dolayı teşekkür ederim.” Sonunda dikkatini bana verdiğini hissettim ve başımı kaldırmayı reddettim. “Kararım kolay olmayacak, ancak her birinize birbirimize uygun olup olmadığımızı görmek için eşit derecede adil bir şans vereceğime söz veriyorum. Şimdi lütfen yemeğinizin tadını çıkarın. Kısa süre sonra herkesle özel olarak görüşeceğim. Aile üyeleriyle sohbet etmek için on dakika da dahil.”

Kesinlikle harika. Gece daha da heyecanlı hale geldi. Sophie ile birlikte bir an önce çağrılmayı ve bu kabustan kısa süre sonra kurtulmayı diledim.

“Biz, talipler, Majesteleriyle ne kadar zaman geçireceğiz? Bahçede gezintiye çıkacak kadar vaktimiz olacak mı?” diye sordu Allure, ses tonunda belirgin bir mırıltı vardı. Sophie'nin yüzü karardı ve prensin nasıl tepki vereceğini görmek için ona ince bir bakış attı. Şehvet Hanedanı açıkça onun en büyük tehdidiydi.

Axton'ın ifadesi oldukça tarafsız kaldı. "Bu akşam sadece sohbetle ilgili, Bayan Whitlock. Herkes için yaklaşık on dakika sürmesini sağlamaya çalışacağım."

Az kalsın kahkaha atacaktım ama bir şekilde kendimi kontrol altında tutmayı başardım.

Sinirlerim bana ağır bastı, bu yüzden başka bir içki istedim. Şeytan meyvesi şarabımı yudumlarken, gümüş renkli şeytan meyvelerinin sıvının içinde küçük yıldızlar gibi parıldamasını izledim.

Zaman, getirilen her yemeğin süresiyle sayılan, son derece yavaş adımlarla geçiyor gibiydi. Son yemek servis edilmeden önce Axton özür dileyerek Eden'den dışarıya gelmesini rica etti. Onlar kol kola çıktıklarında Sophie'nin yüzünde adeta bir gülümseme belirdi.

Masanın altına gömülüp yok olmak istedim.

Saat ilerledikçe, bir kadeh daha şarap istedim, ardından bir kadeh daha; kokteyl menüsünde kış birasının da olmasını diledim.

En son ne zaman bir iki kadehten fazla şarap içtiğimi hatırlayamıyordum ve boş zamanımı ve can sıkıntısından dolayı tedbiri elden bırakıp dördüncü kadehi de içtiğimi düşünüyordum. Akşam yemeği başlayalı iki saat olmuştu, yani sarhoş bir aptal gibi davranmıyordum.

Ama beklerken çok daha iyi vakit geçirdim. Ve o herifle konuşmak zorunda kalma korkusu yavaş yavaş kayboldu.

Sonunda, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Val, dışarı çıkmam için işaret etti. "Sıra sende."

Sophie yanımda gerildi; çağrılmamıştı. Ve ilk defa onun yanımda olmasını istedim.

“Peki ya üvey annem?”

Val'in gülümsemesi yapmacıktı. "Seninle yalnız konuşmak istiyor."

"Neden?"

"Sanırım onunla konuşunca bunu anlayacaksınız."

Sophie'nin zoraki gülümsemesinden saate baktım. Geç oluyordu. "Bunun ne kadar süreceğini biliyor musun?"

Val beni görmezden gelerek, yemek salonundan aceleyle dışarı çıkarmayı tercih etti.

Prens, sandığım gibi verandada değildi. Val'i takip ederek taş merdivenlerden aşağı indim ve prensin özel zevk bahçeleri olan SilverFrost Bahçesi'ne girdim, başım hoş bir şekilde uğulduyordu.

Belki de son kadeh şarabı hiç içmemeliydim.

Cennetin hatırı için uslu durmayı hatırlamak için içimden sessizce tekrarladım. Prensle aramda oluşabilecek hasarı azaltmak istediğimi, onu boğmak istemediğimi, onunla ne kadar çabuk konuşursam o kadar çabuk kulübe gizlice gidip kendimi o yabancının kollarında kaybedebileceğimi düşündüm.

"Doğrudan ileride." Val yolun sonunda durdu ve tek başıma devam etmem için başıyla işaret etti.

Yolun sonunda, sallanan söğüt ağaçlarının arasında yarı gizlenmiş, güzelce oyulmuş bir bankta prens uzanmış oturuyordu. Dikkatim onun üzerinde gezindi ve dağınık halini fark ettim.

Yakası iliklenmemiş, saçları dağılmıştı. Yorgun muydu yoksa talipleri tarafından hırpalanmış mıydı anlayamadım. Şöhretine bakılırsa, ikincisinin doğru olduğuna bahse girerdim.

Sinirlerim giderek yükseldi. Kendini tutamıyor gibiydi ve artık sabrım

kalmamıştı. Küçük kız kardeşimin kalbi tehlikedeydi ve onun benim kalbimi kırdığı gibi kız kardeşimin kalbini de kırmasına izin vermeyecektim.

“Axton.”

“Adriana.”

Yanına banka oturdum, olabildiğince uzağa oturmaya çalıştım. İki kişilik olduğu için çok da uzak değildi zaten. Bir de, tam bir baş belası gibi arkaya yaslanmış, bacaklarını rahatça açmış olması da işleri kolaylaştırmıyordu.

Dikkatini üzerimde hissettim ama tuzağa düşmedim. Tahminime göre, bu düzenbazla sadece dokuz dakika daha geçirmem gerekiyordu.

"Üzgünsün."

"Sandığımdan çok daha zekisin, Axton."

Yaklaşırken bacağı benim bacağıma değdi.

"Bana bunun nedenini açıklayabilir misiniz?"

Şarap, zaten gevşemiş olan dilimi daha da gevşetmiş olmalı.

Tepkisini görmek isteyerek ona döndüm. "Bu gece sadece sohbet etmek için olduğunu söylemiştin. Saçının haline bakılırsa, bunun doğru olmadığını düşünüyorum."

Gözlerimi süzerek bir dakika boyunca sessiz kaldı.

"Kıskanıyor musun?"

“Kendini fazla övme. Senin söz konusu olduğunda her zaman haklı olmaktan bıktım. Ablam kalbini koruyacak birini hak ediyor, onu umursamazca kıracak birini değil. Sadece sözünü tutamamak bir yana, bu elbise de gülünç.”

Son söylediğim şeyi neden ağzımdan kaçırdığımdan emin değildim. Ama o, taliplerini ağırlarken ben saatlerdir o lanet olası yemek salonunda oturuyordum ve bunun bir parçası olmak istemiyordum.

Onun herkesi baştan çıkarmasını beklemekten çok daha önemli işlerim vardı. Gece yarısına yaklaşıyordu ve eğer Carlo'yu ziyaret edip kılık değiştirip yabancıyla buluşmama engel olursa, kral katli işlemiş olurdum.

“Hım.” Axton daha yakına eğildi. “Elbisenin sana çok yakıştığını düşündüm.”

Eğer flört etmenin beni rahatlatacağını düşünüyorsa, fena halde yanılıyordu.

“Bu kadar zenginliğin vatandaşlarınız için neler yapabileceğini hiç düşündünüz mü?”

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Bana farklı olarak ne yapacağını söyle."

“Ona harcadığın parayla bütün bir mahalleyi doyurabilirdin. Çevremizde gerçekten iyi bir iş yapabilirdin. Ben olsam bağışlardım, bolluğu etrafa dağıtırdım. Bunun yerine, sürekli olarak arzularını tatmin ediyorsun. İki saat bile çapkınlık yapmadan duramıyorsun. Doyurman gereken iştahın mı yoksa başkalarını şımartma ihtiyacın mı bilmiyorum.”

"Ve?"

"Ve nasıl oluyor da itibarınız bu kadar harika diye merak ediyorum. Bu elbise, taliplerinizin benimle alay etmesi için açıkça zekice bir plandı. Bu elbise bana yakışmıyor ve bunu siz de biliyorsunuz."

Bir an sessiz kaldı.

"Benim hakkımda çok güçlü düşünceleriniz var. Ama aslında motivasyonlarımın ne olduğunu hiç sormadınız."

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Açıkça belli."

“Öyle mi?” Alaycı bir ses çıkararak başını salladı. “İzin verin size başka bir bakış açısı sunayım. Dışarıdan bakıldığında evet, aşırı derecede abartılı görünüyor, ama bu elbise? Çevremdeki birçok kişiye iş imkanı sağladı. Daha önce hiçbir bağışı kabul etmeyen üyelere.”

Daha dik oturdum, gözlerimi kıstım. Tamamen samimi görünüyordu. "Dinliyorum."

Onları tek tek işaretledi.

“Kuyumcu, terzi, ayakkabıcı ve hatta terzinin satın aldığı birkaç top kumaş... Bu işletmelerin her birine iş verildi, hatta işe ihtiyacı olan daha fazla çalışanı işe alacak kadar iş sağlandı. Sizin için giydikleriniz israf, ve neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum.”

Elmas tellerini nazikçe çekiştirdi ve parmaklarının arasından dökülmelerine izin verdi. Tenime dokunmamaya özen gösterdi.

“Siz lüksü görüyorsunuz. Ben ise gelir elde eden, sevdikleri işi yapan aileleri görüyorum. Terzi, işe ihtiyacı olan iki asistanı işe aldı; artık sadece işleri yok, aynı zamanda daha fazla müşteri de alabiliyor. Kuyumcunun ailesi de bu tek elbise satışından, tüm yıl boyunca kazandıklarından daha fazla para kazandı. Eğer bu, yüklerini bir nebze de olsa hafifletmeme yardımcı olduysam, hakkımdaki olumsuz düşüncenize katlanabilirim.”

Şarabın hafif sarhoşluğu geçti. Yüzünde herhangi bir aldatma belirtisi aradım. Dikkatini benden ayırmadı, ifadesi ciddiydi. Tamamen çaresiz kalmıştım.

“Majesteleri, ben…” Ne diyeceğimi bilemedim.

Gözlerimi ondan ayırmadı.

“Çevremdeki kişiler defalarca işleriyle ilgili yardım istediler. Verdiğim partiler, elbiseler, yemekler; her şey tek bir amaca hizmet ediyor: çevreme yardımcı olmak. Bağışlarımı reddedebilirler, ancak iş yapmamı memnuniyetle karşılıyorlar. Bu yüzden onlara elimden geldiğince sık sık iş veriyorum.”

“Gücünüzü beslemek için.”

“Sarayımı korumak için. Zayıf bir prens halkı için tehlikedir.”

Axton ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Birlikte geçirdiğimiz zaman sona ermişti.

Uzun bir süre ona baktım, sonunda kalkmama yardım etmesini kabul ettim. Söyledikleri... sanki gerçekten de öyle demişti. Ve bu bir sorundu.

Düşüncelerimi değiştirdi, beni tehlikeli bir şekilde dengemden çıkardı.

Dükkan sahiplerinin ve işletmelerin prens hakkında ne düşündüklerini hiç aklıma getirmemiştim.

İşe aldığı ek personel, aşçılar... Hatta bu geceki sanatçılar bile; herkesin muhtemelen iyi bir ücret aldığı kesin.

Babam bana her zaman niyetlerimizin dünyaya bakış açımızı şekillendirdiğini söylerdi. Olumsuzluğu ararsam, her zaman bulurdum. Olumluya bakarsam, bolca bulurdum.

Duygularım görüşümü bulandırmıştı. Aşırıya kaçmayı, istediğim için gördüm.

Ama gerçek şu ki, Axton sayısız insana gelir sağladı; bu da onun tutkuyla yaptığı ve bir görev olarak değil, gerçekten yapmak zorunda olduğu bir şey gibi görünüyordu.

Diyarın onu neden bu kadar çok sevdiğini anlamaya başlıyordum. İstemeyerek de olsa, kız kardeşim için iyi bir eş olacağını kabul etmek zorundaydım. Keşke bu düşünce midemi bulandırmasaydı.

Umarım bu sadece şarabın bozulmasından kaynaklanmıştır.

Elimi hafifçe sıktı, sonra geri çekilirken elini bıraktı.

"Bu gece elbiseyi çıkardığınızda, en azından sağladığı iyiliği kabul etmenizi umuyorum. Dilerseniz bağışlayabilir ve parayla istediğinizi yapabilirsiniz."

Yürüyerek uzaklaşmaya başladı, sonra durdu.

Elleri yumruk oldu ve uzun bir aradan sonra nihayet bana döndü.

"Açıkça söyleyeyim, bu gece taliplerden hiçbirini öpmedim bile. O lanet olası elbise içinde ne kadar büyüleyici güzel olduğunuzu düşünmekle o kadar meşguldüm ki, başkalarının arzularına kulak asacak vaktim yoktu."

İtirafın ona pahalıya mal olduğu anlaşılıyordu.

İçimde dönüp duran duygu fırtınası içinde bir yanıt bulmakta zorlanırken, o hafifçe eğildi ve sonra ayrıldı.

TWENTY-FIVE
Prince Gluttony

Arkamdaki bahçe yolunda bir dal kırıldı. Döndüm, hançerimi çektim ve gölgelere doğru gözlerimi kısarak baktım. Derin bir nefes verdim.

“Bayan Everhart.”

Bayan Saint Lucent ile yaptığım sohbete dalmıştım ve izlendiğimi gösteren o hafif farkındalığa dikkat etmemiştim.

"Majesteleri."

Eden'in annesi, gümüş kırağı çalısının arkasından çıkıp yola adım atarken, uzun bir tüy kalemi özenle taranmış saçlarının arasına sıkıştırdı ve zehirli olmadığını iddia eden bir yılan kadar inandırıcı olmayan bir masumiyet ifadesi takındı.

“Bahçeleri hayranlıkla izliyordum. Daha önce hiç bu kadar çok gümüş çiçeğinin açtığını görmemiştim. Gazetelerde okuduğum kadar güzeller.”

Yalan söylememişti ama söylediklerinde bir yapmacıklık havası vardı. Ellerine baktım. Parmak uçları mürekkep lekesiyle kaplıydı.

Ne kadar da ilginç. İlk izlenimlerime göre, ellerini kirletmeye tenezzül edecek biri olduğunu düşünmezdim. Tabii ki, bu onun için daha büyük bir amaca hizmet etmedikçe—örneğin, kızı için her türlü yolu kullanarak kraliyet ailesinden bir eş bulmak gibi—değilse.

İçgüdülerim son derece alarma geçti.

Görünüşe göre gerçekten de aramızda bir yılan vardı.

“Sanırım yönünüzü şaşırdınız ve yolunuzu kaybettiniz.” Prensvari bir zarafet ve nezaket gösterisiyle kolumu uzattım. Ama ses tonumdaki sertliği hiçbir şey gizleyemedi. “Sizi yemek salonuna kadar eşlik edeyim mi?”

Bakışları, Adriana'yı bıraktığım yerde oyalandı.

Onun tereddüdü yavaş yavaş sinirlerimi bozdu.

Bayan Everhart, hafifçe kabız olmuş gibi görünen, gergin bir ifadeyle uzattığım kolumu tuttu. Eden veya Adriana'dan daha farklı biri olamazdı, denese bile.

"Beni eşlik ederek götürmeyi teklif etmeniz ne kadar da nazik bir davranış, Majesteleri. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı ve anlaşılan biraz fazla uzaklaşmışım."

Ellerindeki mürekkep izlerine tekrar baktığımda içimde karanlık bir şüphe belirdi. Adriana beni ve maiyetimi editörüne bilgi sızdırmakla suçlamıştı, ama bu sefer bu doğru değildi.

Evinde, ona verdiğim eşyaların detaylarını bilen iki tanık daha vardı.

Eden. Ve Sophie Everhart.

Birden anladım. Sophie, dedikodu gazetelerine daha fazla bilgi satmak umuduyla üvey kızını gözetliyordu. Ne kadar acımasızca! İçeride dedikodunun hatırı sayılır miktarda para getirdiğini tahmin ettim.

Aramızda uzun bir sessizlik oluştu, ben de bu sessizliği bilerek bozmayı reddettim. Suçluların, kötü davranışlarından dikkatleri dağıtmak umuduyla sık sık gevezelik ettiklerini fark ettim. Çok geçmeden Sophie dayanamadı.

"En büyük kızımla sorun yaşadınız mı, Majesteleri?" diye sordu. "Adriana kan bağıyla akraba değil, çok şükür. Everhart ailesine mensup olamayacak kadar gergin ve inatçı."

Yavaş adımlarla ilerledim, kaslarımı gevşettim. İçimde öfke alev alev yanıyordu ve onu söndürmek için uğraşmadım.

"Birini kan bağına dayanarak reddetmek ve bunu bir yabancıya bu kadar açıkça söylemek, bence düşüncelerini açıkça dile getiren bir kadından çok daha dehşet verici bir günahtır."

Sophie'nin ağzı o kadar şiddetli bir şekilde kapandı ki, dişlerinin şıkırtısını duydum.

Gülümsememi gizledim, henüz bitirmemiştim.

"Aslında, eski soyluların kendilerini çok üstün görmelerini oldukça iğrenç ve sıkıcı buluyorum. Bu, kibir kokuyor ve bildiğiniz gibi, bu benim suçum değil."

Teras merdivenlerine doğru ilerledik ve ben en altta durup sonunda kolumu indirdim. Sophie'nin dilini ısırmaktan çenesi o kadar gerilmişti ki, bu bana hoş bir mutluluk patlaması yaşattı.

Adriana'yı iğnelemeye izin verilen tek kişi bendim.

“Teşekkür ederim, Majesteleri. İyi—”

“Son bir tavsiyem daha var, Bayan Everhart.” Bu sefer yüz ifademi gizlemedim. Gözlerimin içine bakarken içimdeki şeytanın her zerresinin parlamasına izin verdim. “Benim veya kızınız hakkında basına daha fazla bilgi satmanız akıllıca olmaz. Sizin müdahale etmeniz yüzünden Eden'i diskalifiye etmekten nefret ederim. Anlaşıldı mı?”

Zorlukla yutkundu, sonra bana derin bir reverans yaptı.

"Evet, Majesteleri."

“Harika. İyi geceler.”

Onun görkemli merdivenlerden sessizce yukarı çıkışını, ardından yemek salonuna doğru kayboluşunu izledim. Umarım bu kadınla bir daha karşılaşmam gerekmezdi.

Bir meseleyi hallettikten sonra arkamı dönüp patikadan aşağı doğru ilerleyerek bahçeden çıktım.

Bekleyiş, etrafımdaki alanı daha da yoğunlaştırdı.

Gece yarısına yaklaşıyordu ve gün boyunca giderek artan gerilim doruk noktasına ulaşıyordu. Kolay yolu seçip casuslarımı Adriana'nın peşine gönderebilirdim, ama bu o kadar heyecan verici olmazdı ve günahımı beslemezdi.

Bunun yerine, avın sona ermesinin heyecanını yaşamak istediğim için onları iptal etmiştim.

Bir saatten kısa bir sürede bir gizemi çözecektim ve gerilim giderek dayanılmaz bir hal alıyordu; bu en tatlı işkence türüydü ve kendimi tamamen buna kaptırdım. Leydi F'nin kimliği konusunda haklı çıkma ihtimalinden mi yoksa bana bu kadar derin duygular yaşatan kadını tekrar görmeyi dört gözle beklemekten mi daha çok heyecanlandığımı anlayamadım.

Bahçenin içinden kıvrıla kıvrıla ilerleyerek, bahçenin sınırını işaret eden herdem yeşil duvara kadar geldim, sonra etrafa göz attım. Kalp atışlarımın gümbürtüsünden başka her yer sessizdi. Ve bu da yakın zamanda sakinleşecek gibi görünmüyordu.

Saat tam geceyi gösterdiğinde, Leydi F ile rakibimin aynı kişi olup

olmadığını nihayet öğrenecektim. Bu gece, bir şekilde, avım sona erecekti.

Tanrıların benim gibi günahkarlara gerçekten merhametli olup olmadığını keşfetme zamanı gelmişti.

Göğsümün derinliklerinde bir umut kıvılcımı parladı ve geçen her an daha da güçlendi. İstesem bile bu ateşi söndürebileceğimi sanmıyordum.

Boş bahçeye tekrar göz gezdirdim, sonra cebimden bir saat çıkardım. Saate kaşlarımı çatarak baktım. Saniye ibreleri cadılar tarafından lanetlenmiş olmalı ki inanılmaz derecede yavaş hareket ediyor.

O lanet şeyi kapattım ve en yakın donmuş yaban mersini çalısına fırlattım. Erken varacaktım ama daha fazla beklemeye dayanamadım.

Kanatlarımı açtım ve geceye doğru fırladım, doğrudan Yedi Günah'ı ve diyarı sarsacak bir değişimin eşiğinde olduğumu hissettiğim yeri hedef aldım.

TWENTY-SIX

Adriana

Çatıya adımımı attığım anda onu gördüm.

Dikkatlice dinleseydim, yukarıdan bir melek korosunun şarkı söylediğini duyduğuma yemin edebilirdim, ancak bu düşünce beni mahvedebilirdi çünkü bu akşam için çok şeytani bir planım vardı.

Lady Frost kostümümü giymek için Carlo'nun mekanına koştuktan sonra, bir kış birası daha almak için bara uğradım; bu fırsatı değerlendirip bir yudum alarak gizli sevgilimi içimde hissetmenin tadını çıkarabildim.

Karşımdaki yabancıyı hayranlıkla izlerken vücudumda hoş bir ürperti hissettim. Sanki bir fantezi dünyasından fırlamış gibiydi; uzun boylu, esmer, gizemli… Ve bu gece, o benim olacaktı.

Artık tereddüt yok. Artık dikkat dağıtıcı şeyler yok.

Aklımdaki tüm hoş olmayan düşünceleri silmesini istiyordum; dudaklarımı yakıcı bir öpücükle öpmesini, sonra da bedenimi alt üst etmesini istiyordum. Axton'ın daha önceki samimi konuşmasını, aşırıya kaçmasının kafa karıştırıcı nedenlerini unutmak istiyordum. Bana "güzel" demiş olması ve bunun doğru olmasından nefret ediyor gibi görünmesi de aklımdan çıkmıyordu. O benim düşmanımdı.

Belki kılıç ve hançer anlamında değil, ama "kalbimi haince kırdı ve şimdi de onu basında yerle bir etmeyi hayatımın misyonu haline getirdim" tarzında bir durumdu.

Geçtiğimiz on yılda Axton'a karşı hislerim basitti—buz gibi donmuş,

soğuktu—şimdi ise erimeye başlıyorlardı ve bu istenmeyen duygu birikintisiyle ne yapacağımı bilemiyordum.

Prens ve tanımadığım adam yüzünden hayatım tam bir kaosa sürüklenmişti. Hayatımı toparlamam, işime, buz ejderhalarına, kısacası aşktan başka her şeye odaklanmam gerekiyordu. En azından kişisel hayatımda.

Bu gece, fiziksel arzularımı tatmin edip sonra da bu yabancıdan ve bu kulüpten sonsuza dek uzaklaşacağım. Yarın, prensi ne kadar nefret ettiğimi kendime hatırlatacağım ve günlerimi köşe yazımı yazarak, bu yabancıyı ve bu gizli aşkın hiç var olmadığını unutarak geçireceğim.

“Hayran kalabalığının geri döndüğünü görüyorum,” dedim. “Eğer sen de onları görmezden gelmeye razıysan, ben de razıyım.”

"Seyircilerden hoşlanabileceğiniz izlenimine kapıldım, Leydi F."

Yavaşça bana doğru döndü ve beni incelerken nefes alışverişinin neredeyse durduğuna yemin edebilirim; dikkati bedenimde bir an için fazla uzun süre kaldı.

Çabucak kendine geldi, ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Yoksa seni cezbeden şey yakalanma ihtimalinin verdiği heyecan mı?"

Pekala, o zaman. İkimiz de hemen işe koyulmaya can atıyorduk belli ki.

Alt dudağımı dişlerimin arasına aldım. Daha önce hiç sevgilimle halka açık bir yerde birlikte olmamıştım, ama bunu yapma arzusu içimi yakıp kavuruyordu. Kendi yatak odamda kendime dokunduğumda yakalanmayı hayal ederdim ve bu sırf bu fantezi bile beni sınırın ötesine itiyordu.

"Anlat bakalım." Kesinlikle meraklanmıştı. Belki de paylaştığımız bir fanteziydi.

Beni tahrik eden şey mutlaka izleniyor olma fikri değildi.

"Yakalanma korkusu," diye itiraf ettim.

Ayrıntılı bilgi vermem için işaret etti.

Sinirlerimi yatıştırmak ve düşüncelerimi toparlamak için baharatlı biramdan bir yudum aldım.

“Başka ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Böylesine özel bir olaya birinin şahit olması ve o anın büyüsüne kapılıp, izleyip izlememelerinin umurumda olmaması fikri bir fantezi. Tüm bu heyecanı, tehlikeyi seviyorum.”

“Başkalarının bu gösteriden zevk almasını istiyorsun.” Sesi alçak ve baştan çıkarıcıydı. “Arzularına kapılmak ve aşırıya kaçmak bu döngünün bir parçası.”

Daha önce fantezilerimi hiç sesli dile getirmemiştim ve bu itirafı kolaylaştıran şeyin, o yabancıyla birlikte olmanın bana özgürlük hissi vermesinden mi yoksa birbirimizi tanımıyor olmamızdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Yine de, karşılığında hiçbir şey öğrenmeden bu kadar çok şey paylaştığım için kendimi fazlasıyla savunmasız hissettim.

İçeceğimden bir yudum daha aldım.

“Bu sadece bir fantezi. Bunu gerçekten yapıp yapmayacağımdan emin değilim. Bence cezbeden şey, birilerinin izlemesinden ziyade, yakalanma ihtimalinin getirdiği tehlike ve heyecan. Peki senin gizli arzuların neler?”

“Hayallerinizi gerçeğe dönüştürmek için.”

Başımı salladım, yüzümdeki sırıtışı engelleyemedim. Utanmaz bir çapkındı. Ve bir yalancıydı. En azından bu, içimdeki bir korkuyu dindirdi; prens olması imkansızdı. Prensler yalan söyleyemezdi.

"Daha yeni tanıştık. Tanışmadan önce gizli arzularınız nelerdi?"

Düşüncelere dalmışken dikkati tekrar ışıl ışıl parlayan şehre döndü. Acaba daha önce biri ona bunu sormuş muydu, yoksa sadece kişisel bir şey paylaşmak istemiyor muydu diye merak ettim.

Yoğun bir şekilde kar yağmaya başladı, ancak kar taneleri bulunduğumuz yere değmedi. Yedi Günah'ın çatısı, konuklarını rahatsız eden unsurlardan koruyan bir sihirle çevriliydi.

"Acımasız bir dürüstlük mü istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet. İlgi alanlarınızı öğrenmek isterim."

Bir an daha sessiz kaldı, sanki vereceği cevabı düşünüyor gibiydi.

"Seni soyup, korkuluğun üzerine geriye doğru eğip, yüzüme boşalana kadar amını yalamak istiyorum."

Kış biramdan bir yudum daha alırken neredeyse boğuluyordum.

Bana anlamlı bir bakış attı.

"İstediğim şey, senin o kadar yüksek sesle bağırman ki, tüm konuklar çatıya koşup, bacaklarını omuzlarımın üzerinden geçirip ziyafet çekerken seni izlesinler. Onların, seni benim gibi asla orgazma ulaştıramayacaklarını bilmelerini istiyorum. Bedeninin sadece benim zevkim için olduğunu bilmelerini istiyorum."

Bana sırıttı. Baştan aşağı kızardığımı tahmin ediyorum.

“Yüzümün üzerinde zevkten uçarken parmaklarının saçlarımın arasında olmasını istiyorum. Merhamet diledikten ve artık daha fazla zevk

alamayacağından emin olduktan sonra, dizlerinin üzerinde, acımasızca sikimi ağzına alıp boğulurken seni istiyorum.”

Bu çarpıcı betimlemenin ardından nefesimi zar zor tutabildim.

Elimde içecek olmasına rağmen ağzım kurumuştu.

Tanrıların kanı, erkeğin oldukça günahkâr bir hayal gücüne sahipti. Ve bunu paylaşmaktan da korkmuyordu.

Başını yana eğerek cevabımı bekledi. Yüz ifadesinden anladığım kadarıyla, beni şaşırttığını ya da belki de korkutup kaçırdığını düşünerek eğlenmişti.

“Bu şuydu…”

“Grafiksel mi? Açık saçık mı? Şok edici mi?”

"Aslında gayet iyi düşünülmüş."

Gülüşü, tıpkı arzuları gibi, nefis derecede karanlık ve baştan çıkarıcıydı. "Çoğu insan böyle bir tepki vermez, Leydi F."

"Sanırım aptallar sana kur yapıyor," dedim, önceki karşılaşmalarımızda kullandığı kendi sözlerini bir kez daha tekrarlayarak. "Hayallerini bu kadar canlı ayrıntılarla düşünüp bunları özgüvenle ifade eden her erkek ilgi çekicidir."

"Nasıl yani?"

“Eğer partnerinize hizmet etmeye bu kadar özen gösteriyorsanız, bu bencil bir sevgili olmadığınız anlamına gelir. Zevk almaktan çok, hatta belki daha fazla, zevk vermeyi önemsiyorsunuz.”

"Seni korkuluğun üzerine eğme isteğimden tüm bunları anlayabildin, değil mi?"

“Elbette. Fantaziniz başkasını memnun etmekle başlar. Onlar yeterince tatmin olduktan sonra –merhamet dileyecek kadar– ancak o zaman kendi tatmininizi arzularsınız.”

"Bu size cazip geliyor mu?"

"Evet, zihniniz öyle yapar."

"Eğer ben fantezimi anlatırken aklınızda benim zihnim canlanıyorsa, sizi baştan çıkarmada pek başarılı olamıyorum demektir."

“Katılmıyorum. Hayal gücünüz renkli, bu da sıkıcı bir sevgili olmayacağınızı gösteriyor. Ve ağzınız son derece müstehcen. Bu da, doğru koşullar altında, son derece tahrik edici olabilir.”

Tüm dikkati bendeydi. "Başka ne ilgini çekti? Fiziksel yakınlık mı?"

“Hayır, sadece bu değil. Sevgilinizi bir korkuluğun üzerine eğmek gibi

bir tehlike unsuru eklemek, ona zevk verirken eylemin duygusal ve fiziksel deneyimini daha da artırıyor. Her şey inanılmaz derecede iyi düşünülmüş.”

"Bu konu üzerinde, itiraf etmekten asla çekineceğim kadar uzun süre, utanç verici derecede çok düşündüm."

Dürüst bir itiraf gibi geldi ama birbirimizi uzun zamandır tanımıyorduk, bu yüzden genel olarak fantezisinden bahsediyor olmalıydı.

Korkuluğa yaslandı, kollarını kavuşturmuş bir şekilde beni süzdü. Beni şok etmeye çalışmıştı ve görünüşe göre ben onu şok etmeyi başarmıştım.

İçini çekti.

"Bir sorun yaşayacağız, Leydi F."

"İlişkin?"

"Biraz kafa dağıtmak istiyorsunuz," dedi. "Ve bu tamamen kabul edilebilir bir şey."

"Hariç…"

“Tek bir geceyle yetinmeyeceğimi zaten biliyorum.”

Söylemek istediği daha çok şey olduğunu hissettim, bu yüzden kendi cevabımı dikkatlice seçtim. "Bu gece, bir süreliğine müsait olduğum tek gece. Kulübe sürekli gelemem."

"Ben de yapamıyorum. Demek ki bir ikilemimiz olduğu konusunda hemfikirsin."

Bir tuzak kuruluyordu, ama ne kadar uğraşsam da planını tam olarak çözemedim.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, daha farklı açılar düşündüm.

O, benim düşündüğümü ima ediyor olamazdı.

"Sanırım tek sorunumuz, zamanımızın bu tek geceyle sınırlı olmasından memnun olmamanız."

“Belki de aşırıya kaçmak benim günahımdır, ama sınırlamalara karşıyım. Çok pratik bir zihne sahipsiniz, Leydi F. Küçük sorunumuzu nasıl çözmeyi önerirsiniz?”

"Şimdi yollarımızı ayırmanın en iyisi olacağı konusunda anlaşabiliriz."

Sözler ağzımdan çıkarken bile, onun kabul edeceği düşüncesinden nefret ediyordum. Birisi "muhtemelen en iyisi bu" dediğinde, genellikle birinin zarar göreceği anlamına geliyordu. Bu geceki Yedi Günah gösterisi için giyinirken, duygusal zırh giymeyi planlamamıştım.

"Ya da," dedi yavaşça, "maskeleri ve sırları geride bırakmayı seçebiliriz. Kulüpten uzakta kendi özel düzenlememizi yapabiliriz."

Yutkundum, sonra şehre baktım. Kar yağmaya devam ediyordu, fırtına Açgözlülük Evi'ni neredeyse gözden siliyordu.

Buraya nasıl geldiğimizden emin değildim.

Birbirimizi hiç tanımayan, bir geceliğine hiçbir bağ, hiçbir duygu olmadan, sefahat ve eğlence dolu bir gece geçirmek isteyen iki yabancı olacaktık.

Kalp kırıklığı riski yok. Sadece basit bir flört.

Oysa bu gece, tamamen uzaklaşmadan önce onun maskesini düşürmeyi istememiş miydim? Sadece küçük bir eğlence tadı olması gereken karşılaşmalarımıza bağımlı hale gelmiştim.

Aşk konusunda yaşadığım tek denemeden sonra, kimseyle flört etmedim. Ve bu sadece zamanım olmadığı için değildi. Gerçi artık şatoda yaşadığım ve çalışmakla, evimizle ilgilenmekle uğraşmak zorunda olmadığım için daha çok zamanım olacağını düşünmüştüm. En azından önümüzdeki birkaç hafta için.

Bu da biraz romantizm yaşamak için fazlasıyla yeterli bir süre olmalı.

İsteğini açıkça reddetmedim, bu yüzden ısrar etti.

"Aslında, kulübe veya sihirli anahtarlar kazanmaya ihtiyaç duymadığımız takdirde, istediğimiz zaman, dilediğimiz şeyi yapabiliriz."

Gözlerimi kısarak baktım. "Daha önce anahtarları bulmakta hiç sorun yaşamadınız."

“Şans ve iltimas.”

Bunun daha karmaşık bir yanı olduğundan emindim, ama o bilerek sorudan kaçınıyordu. Ben de taktik değiştirdim.

"Tam olarak ne öneriyorsunuz?" diye sordum.

Bu noktada nihayet tereddüt etti. Parmakları korkuluk boyunca hızlı bir ritimle vurdu. "Karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma. İkimiz de doyana kadar buna sadık kalacağız."

“Şartlar mı?”

“İlişkimizi kamuoyuna açıklamak istemediğimiz sürece gizli tutuyoruz. Eğer bir gün ortaya çıkarsa, nerede ve nasıl tanıştığımızın gerçeğini asla açıklamamaya karar veriyoruz ve birkaç haftadan fazla sürmesini beklemeden yollarımızı ayırıyoruz. Bu süre zarfında fantezilerimize dalıyoruz, istediğimiz sıklıkta veya az sıklıkta görüşüyoruz. Ama ilişkimizi gizli tutmaya söz veriyoruz.”

Axton'ın önümüzdeki birkaç hafta boyunca taliplerini eğlendirmesini

düşündüm. Kalede ipuçlarını araştırdıktan sonra geceleri dikkatimi dağıtacak birinin olması güzel olurdu.

İkimiz de bunun geçici bir anlaşma olduğu konusunda hemfikir olsaydık, istenmeyen duyguları hafifletebilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse, şu an birbirimize ilgi duymamamız bizi pek memnun etmiyordu. Bunun sebebi henüz birbirimizden yeterince zevk almamış olmamız olabilirdi. Eminim ki, onun dediği gibi birbirimize doyduktan sonra farklı hissederdik. Ciddi bir ilişki kurmak isteyeceğim kimseyle henüz tanışmamıştım.

Bu, geçici bir hevesdi; gizliliği, karşılıklı çekim ve gizemi, bilinmeyenin heyecanı nedeniyle ilgi çekiciydi.

Şu anda, oyun oynamanın en derin aşamalarındaydık. Gerçekliğin ağırlığı hayallerimizi bozmadan birbirimiz için hikayeler ve geçmiş öyküleri uydurabiliyorduk.

Benim zihnimde o, acımasız bir kraliyet avcısı, gaddar bir savaşçı, kötü şöhretli bir gece kulübünün sahibi ve düşkün bir sevgiliydi. Oysa gerçekte günlük hayatı benimki kadar sıradan olabilir.

"Altı hafta konusunda anlaşalım," dedim.

Yarışmanın süresi hakkında herhangi bir rapor yayınlanmamıştı, ancak umarım bu, yarışmanın büyük bir bölümünü kapsar, böylece yalnız kalmam. Eğer bu yabancıyı sadece geceleri görsem, ondan bıkmazdım. Umarım.

Onun çekiciliğinin sadece çözülmesi gereken ilgi çekici bir gizem olmasından kaynaklanmadığını umdum.

"Süremiz sona erdiğinde yollarımız ayrılır," diye ekledim. "Yeniden pazarlık yok. Kırık kalpler yok."

“Harika.” Gülümsemesi neredeyse karı eritecek kadar sıcaktı. “Resmiyet kazanması için kan yemini edeceğiz. İhtiyaçlarımız böylece karşılıklı olarak karşılanacak.”

Bu öneriyi değerlendirirken onu dikkatlice süzdüm ve tereddüt ettim.

"Basit bir flört ilişkisi için kan yemini biraz fazla."

Bu, kırılamayacak büyülü bir bağdı, ancak zaman sınırına uymasını sağlayacaktı; bu da kabul etmeyi düşünmem için yeterince uygundu. Ayrıca, bağ yürürlükte olduğu sürece çıkarlarımızı koruyarak karşılıklı ihtiyaçlarımızı karşılamak için birlikte çalışacağımız anlamına geliyordu.

“Belki.” Her şeye oldukça kayıtsızca yaklaştı. Sanki parkta bir yürüyüş

teklif ediyormuş gibiydi, tamamen yabancı birine sihirli bir bağ kurmayı değil. “Ama bu aynı zamanda taraflar arasında belli bir güven düzeyi de sağlıyor. Kan yemini söz konusu olduğunda, ikimiz de birbirimize ihanet edemeyiz. Bana güveniyor musunuz, Leydi F?”

Bunu çok isterdim, ama beynimin o alaycı kısmı bana henüz çözemediğim gizli bir yönün olduğunu söylüyordu. Onu yakından inceledim, ama yüzünde okuyabileceğim her türlü ipucu cazibenin ardında gizlenmişti. Sırlarını ortaya çıkarmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, aşılmaz bir duvara çarptım. Risk, tehlike... beni uçurumun kenarında, aşağıya doğru bakmaya itmişti.

Onun gerçekte kim olduğunu öğrenmek istiyorsam, bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Onu avına yaklaşan bir şahin gibi görme izlenimimin doğru olduğuna dair şüphelerim giderek artıyordu. Onu tekrar inceledim, gerçekten fare rolünü oynamak isteyip istemediğimi veya çok geç olmadan uzaklaşmam gerekip gerekmediğini düşündüm.

Zafer yaklaştıkça nabzım hızla atmaya başladı.

Avımı korkutup kaçırmamak için duruşumu rahat tuttum.

Bu son anlarda her şey ters gidebilirdi. En iyi yırtıcı hayvanlarla savaşırken olduğu gibi son derece dikkatli ilerlemem gerekiyordu.

Adriana zekiydi, seçeneklerini tartarkenki temkinli bakışları bir tuzaktan şüphelendiğini ve nerede olduğunu anlamaya çalıştığını gösteriyordu.

Adriana.

Haklı olduğumu fark ettiğimde, yani rakibimin sevgilim olduğunu anladığımda, şaşkınlığımı belli etmemek için tüm irademi kullanmak zorunda kaldım.

Bu keşiften hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

Özellikle onun için yaptırdığım pelerini giyip çatıya adım attığı an, içimde garip bir sıcaklık hissi yayıldı. Henüz geçmemişti. Aksine, daha da güçlenmişti. Rahatlama hissetmemeliydim ama aksini iddia edersem yalan söylemiş olurdum.

Adriana yıllardır içime işlemişti; sonunda derinlere işleyip beni yeniden bu kadar güçlü bir arzuyla doldurması çok doğru görünüyordu. Nefret ve aşk o kadar iç içeydi ki, bunun ne olduğunu sonsuza dek görmezden gelebileceğimizi düşünmek aptallıktı.

Bana güvenmediği apaçık ortadaydı. Zaten güvenmemeliydi de. Çok

kötü işler çeviriyordum.

"Bu aynı zamanda kulübün bizim için olan cazibesini de ortadan kaldıracak," diye ekledim, onun da kimliğim hakkında aynı derecede meraklı olduğunu hissederek. "Artık sihir veya maskelerin arkasına saklanmak yok. Eğer aramızda bir bağ oluşursa, birbirimizden hiçbir sırrımız kalmayacak."

Kaşları hafifçe kalktı. "Hiç sır yok mu? Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim."

“Sırlar sadece kim olduğumuzla ilgili anlamda. En karanlık arzularınıza birdenbire vakıf olamayacağım. Tabii siz paylaşmak istemediğiniz sürece…”

Yüzündeki gülümseme yeniden canlanmış, tüm yüzünü aydınlatmıştı.

Utanmadan flört etmemden hoşlanıyordu. Ne ironik, çünkü gazetelerde beni en çok eleştirdiği özelliğim de tam olarak buydu.

Rakibim birbirinden lezzetli sürprizlerle doluydu.

Umarım o da onları benim kadar beğenirdi; çünkü çok yakında şok edici bir keşif yapacaktı.

"Pekala," dedi sonunda. "Kan yemini edelim."

“Emin misin?” diye sordum, anlaşmaya karşı çıktığına dair herhangi bir ipucu veya işaret ararken, bunu itiraf etmemeye özen göstererek. Başını salladı, ancak fiziksel hareketlerinden yalan olup olmadığını anlayamadım. “Sesli olarak onay vermeni tercih ederim.”

"Tam bir beyefendi," diye takıldı kadın. "Kan yeminine razıyım."

Bu kötü tanrılara şükürler olsun.

Takım elbisemin içinden bir iğne çıkardım ve Adriana kaşlarını kaldırdı, akşam için yaptığım hazırlıklara şaşırdığı belliydi. Parmağımı batırdıktan sonra iğneyi ona da aynısını yapması için uzattım.

Parmak ucunu deldi, sonra da parmağıma tuttu.

“Kan bağı ve seçimimle seni altı hafta boyunca kendime bağlıyorum. Benim isteklerim senin isteklerin, benim arzularım senin arzuların. Senin çıkarlarına aykırı davranmayacağım ve sen de benimkine aykırı davranmayacaksın. Bu konuda birleştik. Şeref bağıyla bağlıyız, ölüm bizi ayıracak.”

Sözleri tekrarladı ve bitirdiğinde, bağ yerine oturup bizi birbirine bağlarken aramızda sihirli bir kıvılcım çaktığını hissettim.

Adriana küfretti ve bir adım geriye sendeledi, sanki darbeyi fiziksel

olarak hissetmiş gibi bir eli göğsündeydi.

Onu dengelemek için elimi uzattım, parmaklarım çıplak tenine değdi.

Aramızda bir kıvılcım çaktı, adeta alev alev yandı ve nefesimi kesen bir duygu zincirini tetikledi.

Ve sonra, tüm gerilim, tüm ayartmalar, sanki günlerce değil de yıllarca bastırılmış ve nihayet serbest bırakılmış gibi patladı.

Ona bir baktım, bakışlarındaki doymak bilmez açlığı gördüm, gözlerimi üzerime dikti ve tamamen kendimden geçtim.

TWENTY-EIGHT

Adriana

Hemen hemen anında, büyünün etkisi hissedilirken damarlarımda tuhaf, coşkulu bir duygu akmaya başladı ve beni önümdeki maskeli adama doğru çekti.

Birdenbire kıyafetlerini yırtmak istedim.

Bütün o alaylar, bütün o gerilim, bir boşalmaya ihtiyaç duyuyordu. Şimdi.

Daha önce hiç kimseye bağlanmamıştım ve içimde bu kadar güçlü bir şekilde akan duyguların onun isteği mi, benim isteğim mi yoksa ikisinin birleşimi mi olduğunu anlayamıyordum.

Ama aramızdaki bağ kurulduğu anda bir şeyler değişmişti.

Aklımdan bir cümle tekrar tekrar geçti:

Benim isteklerim sizin istekleriniz, benim arzularım sizin arzularınız.

Arzularımız kesinlikle örtüşüyordu, sanki bunun için sihirli bir yardıma ihtiyacımız varmış gibi. Aslında, yeminin hissettiklerimizle hiçbir ilgisi olduğundan şüphe ediyordum.

Bu cazibe sihirle yaratılmadı; sadece öyle hissettirdi.

O da aynı çekimi hissetmiş gibiydi, yaklaştı, dudakları hafifçe dudaklarıma değdi ve sonra beni kendine doğru çekerek, adeta ele geçirilmiş bir adam gibi öpüşümüzü derinleştirdi.

Ellerim, beni korkuluğa doğru kaldırırken, kalçalarını benimkine bastırıp, aramızdaki sert ve yoğun uyarılmanın etkisiyle yumuşacık

saçlarının arasından geçti.

Odak noktam her bir temas noktasına yoğunlaştı.

Belki de aramızdaki büyülü bağ yerleşmişti, ya da ilk geceden beri hissettiğimiz kimya nihayet açığa çıkmıştı, ama daha önce basit dokunuşlardan böyle bir coşku hiç yaşamamıştım.

Sanki dünya eriyip gitmiş ve geriye sadece biz kalmıştık, bu tek anın içinde birbirimize bağlı. Küçük ama sonsuz ve tamamen birbirimize kapılmıştık.

Teninin tenime her dokunuşu, her masum dokunuşu bir rüya gibiydi ve sonsuza dek o rüyada kaybolmak istedim.

Öpüşü başlı başına bir sihirdi, dudakları yumuşak ama sıkı bir şekilde defalarca benimkilerle buluştu.

Dişlerinin her ısırığı ve dilinin her kayması vücudumun on kat daha fazla tepki vermesine, bacaklarımın arasındaki kayganlığın artmasına neden oluyordu. Sanki ikimiz de duyulara kapılmıştık, en temel istek ve arzularımıza tamamen teslim olmuş, bedenlerimizin her dokunuşa ve okşamaya tepki vermesine izin vermiştik.

Ne çatı katı vardı, ne de aşağıda sokaklarda gürültücü parti müdavimleri içki içiyordu.

Axton ve yıllarca süren kalp kırıklıkları nihayet uzak birer anı olarak kalmıştı.

Ben ve tanımadığım kişiydik ve durduramadığımız bir arzu patlaması yaşıyorduk.

Ellerimi gömleğinin ön kısmında gezdirdim, aramızda hiçbir katman olmadan onu hissetmeye ihtiyacım vardı. Öpüşmemizi kesti, elleri kollarımın üzerinde nazik ve sevgi dolu hareketlerle gezindi, ben de gömleğinin ilk düğmesini, sonra da diğerini açarken beni izledi.

Son düğmeye geldiğimde ve gömleğini yavaşça geri çektiğimde, beni orada almasına hazırdım. Ete kemiğe bürünmüş bir heykeldi. Şimdiye kadar gördüğüm en enfes şeydi. Önce aklına aşık olmuştum, bu yüzden güçlü bedeni hayranlıkla izlenecek ek bir zevkti.

Bu yabancı, gerçek olamayacak kadar iyiydi. Ama işte buradaydı, son derece gerçek ve bana aynı derecede çılgınca ilgi duyuyordu.

"Çok güzel," diye fısıldadım, dikkatim tamamen ona odaklanmışken karnının her bir sert çıkıntısını okşadım.

Göğsünün tamamı kelimenin tam anlamıyla bir sanat eseriydi; birbirine

dolanmış, karşılıklı duran iki gümüş ejderhanın dövmesi, derisinin neredeyse her santimetrekaresini kaplıyordu.

Ejderhaların konumlandırılma şekli, iki yarım parçanın bir kalp oluşturması gibi bir görünüm veriyordu. Yılan benzeri gövdelerinin alt kısmına yakın bir yerde, üzerine Latince bir ifade yazılmış bir bayrak onları birbirine bağlıyordu.

Yasak olanı hedefliyoruz.

Hafızamın kenarlarında bir tür tanıma hissi belirdi, ama bu imkansızdı çünkü daha önce hiç görmemiştim. Gömleği tamamen çıkardığı anda, ona hayran kalmam için bana bir anlık fırsat tanıdığı için, tüm o tuhaf hisler unutuldu.

Dövmenin her girintisini ve kıvrımını takip ettim, özellikle tırnaklarımı aşağı doğru kaydırmaya devam ederken çıkardığı nefes hışırtısından zevk aldım; kemer hizasında durakladıktan sonra aşağı doğru indim ve pantolonunun altından belirgin bir şekilde gerilen çıkıntının hemen önünde durdum.

Bir erkeğin bu kadar yakışıklı veya bu kadar çekici olmaya hakkı yoktu.

Ama beni tahrik eden sadece bedeni değildi; zihni, şeytani diliydi.

Gömleğini çıkarıp içindeki karanlık günah tanrısını ortaya koymadan çok önce bile dikkatimi çekmişti.

Dövmeyle kaplı teninin her santimini keşfettikten sonra, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Büyüsü henüz geçmemişti, bu yüzden kim olduğunu bilmiyordum ama umurumda değildi. Onu istiyordum. Hemen şimdi.

"Bütün gece sana böyle dokunabilirim, Leydi F."

“Memnuniyetle yaparım.” Bu duyguya kendimi kaptırırken gözlerim kendiliğinden kapandı.

Dokunuşu erotikti, parmak uçlarının boynumda, omuzlarımda süzülüp göğüslerimin arasına dalmasının fısıltısı gibiydi.

Her okşama bir vaat, bir beyandı. Gelecekte yaşanacak tüm keyifli şeylerin bir yeminiydi.

"Zamanımı ayırarak, keşfederek. Vücudunuzun haritasında maceralara atılarak."

Kaburgalarımın üzerinde küçük daireler çizdi, sonra aşağı doğru devam ederek göbek deliğimin altındaki hassas bölgeyi okşadı ve tahrik etti; ben de bedenimi onun okşamalarına doğru hareket ettirerek onu daha aşağıya yönlendirmeye çalıştım.

Lanetli elleri yukarı doğru kaydı, o muhteşem dudaklardan hafif bir kahkaha döküldü.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip beni kendine doğru çekti ve tekrar nazikçe öptü. Tıpkı bir peri masalındaki prensin prensese kur yapması gibi. Öpücük tatlıydı, ellerinin benimkileri kavraması ise daha da tatlıydı.

Bu durumla daha önce paylaştığı iğrenç fantezi arasında ne kadar büyük bir zıtlık vardı. Ve bunu gayet iyi biliyordu.

İtiraf etmekten nefret etsem de, bu alaycı tavrı seviyordum. Her dokunuşunu dört gözle beklememi ve özlememi sağlıyordu; hem işkencemin sona ermesini hem de dayanamayacak hale gelene kadar uzatılmasını istiyordum ve ikimiz de bu sarhoş edici ihtiyaca teslim oluyorduk.

Ellerimizi çözdü ve korse üzerindeki her bir çizgiyi tek tek takip ederek ipleri yavaşça çekti, parmaklarının yerini ağzıyla alabilecek kadar gevşetti.

“Bunu yapmayı ne kadar zamandır istediğimi tahmin bile edemezsiniz.”

Sesindeki samimiyetten, günler değil yıllar geçmiş gibi geldi bana.

Boğazımın üst kısmından başlayarak, dekolte bölgem boyunca yavaşça ve çılgıncasına göğüs eteğimi sıyırarak, göğüslerimin üst kısımlarını sıcak ağzına çekti.

Sabır bir erdem olabilir, ama biz günahlar kulübündeydik.

Tekrar yukarı doğru hareket etti ve boynumu okşadı. "Bir şey mi istiyorsunuz, Leydi F?"

"Sen. Ve bunu çok iyi biliyorsun."

Gülümsemesini tenimde hissettim. O dinsiz, ne yaptığını gayet iyi biliyordu.

Kalçalarım ona doğru kıpırdandı, onu bacaklarımın arasında hissetmeye ihtiyaç duyuyordum, o oynadıkça dolma arzusu dayanılmaz hale geliyordu.

Sessiz isteğime boyun eğdi, bedenini benimkine yaslayarak kalçalarını yavaş ve ritmik bir şekilde benimkine sürtmeye başladı ve beni yıldızları görmeye iten bir noktaya dokundu.

"Böyle mi?"

“Evet.” Bacaklarım kendiliğinden açıldı, kısa eteğim uyluklarımın üzerinden sıyrılıp onu kendine yaklaştırdı, beni sahiplenmesini istedim. Elleri çıplak tenime düştü, dikkati bedenlerimizin birleştiği yere takıldı. Eğer bana yakında dokunmazsa, aklımı kaybedecektim.

Sonunda, şükürler olsun ki, önümde diz çöktü, ellerini bacaklarıma kenetledi; hem beni dengede tutmak, hem korkuluktan geriye düşmemi engellemek, hem de bacaklarımı yavaşça birbirinden ayırmak için.

"Kendinizi korkuluğa dayayın. Sokaktaki insanlara bir gösteri sunacağız."

Korkuluğa tutunup geriye yaslanırken dudaklarımdan hafif bir inilti çıktı; etrafımızda çılgınca yağan kara bakıyordum. Tamamen onun insafına kalmıştım; tek bir yanlış hareketle geriye doğru yuvarlanıp birkaç kat aşağıdaki zemine düşecektim.

Eğer bu güvenin göstergesi değilse, neyin göstergesi olduğunu bilmiyordum.

Kanımın hızla akışının sesinin üzerinde, aşağıdaki ara sokakta insanların sohbet ettiğini duydum ve birinin yukarıya bakması halinde ne göreceklerini ancak hayal edebiliyordum. Eteğim o kadar kısaydı ki, altını zaten görebiliyorlardı.

Hem korkudan hem de heyecandan kalbim hızlandı, çünkü dikkati iç bacaklarıma yöneldi ve açık ağızlı öpüşleri yukarı doğru ilerledi.

Yüce tanrılar! O, fantezisini gerçeğe dönüştürecekti ve ben de bu oyuna katılmaya fazlasıyla istekliydim.

Yavaşça iç çamaşırlarımı bacaklarımdan aşağı sıyırdı, onları çıkarmama yardım etti ve bir kenara attı. Serin hava hassas tenime değdi, bu his beni yabancı birine ve yukarıya bakan veya çatıya çıkan herkese kendimi açmamı özgürleştirdi.

Eteğimin alt kısmını kavrayıp yukarı doğru çekti ve beni daha çok açığa çıkardı.

"Çok güzelsin." Şakacı bir şekilde parmağını vücudumda gezdirdi, dokunuşu benden bir inilti kopardı. "Zaten benim için nefis derecede ıslaksın, Leydi F."

O kıkırdayarak aynı hareketi tekrarlarken, ben de nefesim kesilerek küfrettim.

Klitorisimi okşadı, sonra parmağının ucunu içime sokup geri çekti.

"Yoksa onlar için mi sırılsıklam oldun? Yaptığım her şeyi onların görebildiğini bilerek mi?"

Göğsüm hızla inip kalkarken, tüm dikkatim ona yöneldi.

Maskeli bir meleğe benziyordu, aklında tek bir amaç vardı.

"Bana dokun."

Başka bir kelime bile etmeden öne eğildi, parmaklarının yerini ağzı aldı; bu his, sanki yıldırım çarpmış gibi beni ağzına doğru kıvranmaya itti.

Dilinin ilk dokunuşu benden bir inilti kopardı, vücudum onu sıkıca kavradı. Sanki kremanın ilk tadını çıkarıyormuş gibiydi. Dilinin bir sonraki hareketi içime girdi ve daha fazlasını yalvararak haykırırken etrafta kimsenin olduğunu unuttum.

Eğer öpüşü sihirli olsaydı, şimdi diliyle yaptığı şey eski tanrıların bir armağanı olurdu.

"Muhteşem ötesi."

Sanki ben onun kişisel tatlısıymışım ve uzun zamandır bundan mahrum kalmışım gibi ziyafet çekti. Yakalanmamız da umurunda değil gibiydi; beni daha da açtı, diliyle benimle sevişti, tamamen bana inanılmaz hissettirmeye odaklandı.

O anda, daha önce duyduğu saygılı ses tonuna, bu hamleyi bir hafta değil, on yıllarca planladığına, beni nasıl çağırtacağının tüm yollarını hayal ettiğine inandım.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirdim, o da ustaca vücudumu yalarken onu kendime doğru bastırdım. Uçurumun kenarına çok yakındım, onu da benimle birlikte oraya sürüklemeye çok hazırdım.

Büyüleyici etkisi azalmış, geriye sadece maskesi kalmıştı. Daha önce fark etmemiştim, muhtemelen büyünün etkisiyle, ama şu anki pozisyonunda, sırtının tamamına ejderha kanatları dövmesi yapıldığını ve omuzlarının üst kısmında birleştiğini gördüm.

Topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı, iki parmağını içime soktu, diliyle eş zamanlı olarak ileri geri hareket ederken ileri geri itti. Tanrım, bana lanet olsun. Adam ne yaptığını biliyordu. Onaylayarak hırladı, dili ve parmaklarının titreşimiyle karışan hareketler beni öne doğru sıçrattı.

Gelirken yüzünü görmek istedim.

"Maskeni çıkar," diye emrettim, saçlarını geriye doğru çekiştirerek. "Hemen şimdi."

“Ancak sen de seninkini çıkarırsan.” Sesi o kadar alçaktı ki tanımaya çalışamadım. Sanki ne yapmaya çalıştığımı biliyormuş gibi parmaklarını bir kez daha şıklattı, ben ona doğru eğilip başımı sallarken yüzündeki gülümseme iyice şeytani bir hal aldı. Tamamen dikkatimi dağıtmıştı. “Üçüncüye kadar sayalım mı?”

Parmaklarını geri çekti, sonra tekrar içeri itti, hafifçe kanca gibi

kıvırarak, içimde bir sıcaklık dalgası yaratan bir noktaya dokundu.

"Bir."

O hareketi tekrarlarken nefes nefese kaldım.

"İki."

Uçurumun kenarındaydım, paramparça olmaya hazırdım. Ve o da bunu gayet iyi biliyordu. Günlerdir bu oyunu oynuyorduk ve kim araya girerse onu öldürürdüm.

Elimi uzatıp kendi maskemi kavradım, onu çıkarmaya hazırlandım.

Diğer eliyle de aynı şeyi yaptı.

Parmaklarını geri çekti, sonra tekrar içeri itti; bedenim ihtiyaçtan zonklarken, dili hassas tenime değiyordu.

"Üç."

O bana boşaldığı anda maskelerimizi birden çıkardık, sonra başparmağıyla şeytani bir şekilde zevk veren bir hareket yaptı, şişmiş klitorisime sertçe bastırdı ve çok yaklaştığım orgazm nihayet içimden hızla geçti.

Maskemi düşürdüm, dantel parçaları diz çöktüğü yerin yanına narin bir yığın halinde döküldü. Fark etmedi. Tamamen, kasıtlı olsun ya da olmasın, beni başka bir sevgili için mahvetmeye odaklanmıştı.

Yüzünü kaldırmamıştı, bu yüzden görebildiğim tek şey, vücudumun verdiği her tepkiye dikkatle odaklanırken kaslarının kasılmasıydı.

Sanki ben boşalırken beni tatmaktan kendini alamıyormuş gibi yaklaştı. Dili üzerimde gezinirken parmakları da beni okşuyordu ve hayatımda hiç bu kadar büyük bir haz hissetmemiştim.

Omuzlarından sıkıca tuttum, başımı geriye attım ve onu dalga dalga gelen zevkin içinde sürükledim. Aşağıdaki tüm müşteriler bizi duymuş olmalıydı, ama umurumda değildi.

Tanrım, inanılmazdı.

Son titremem geçene ve nefes nefese yere yığılana kadar ziyafetine devam etti. Uyluğumun iç kısmına küçük bir öpücük kondurdu, dokunuşu nazik ve şefkatliydi. Sanki bunu uzatıp rüyalarında tekrar tekrar yaşamak istiyordu.

Nefesimi toparladıktan sonra nihayet aşağıya baktım, onu kılık değiştirmeden görmek ve gerçek halinin hayal ettiğimle herhangi bir şekilde örtüşüp örtüşmediğini öğrenmek için can atıyordum.

Ama o henüz benimle işini bitirmemişti.

Bir kere merhamet diledikten sonra... O da bu sözünü yerine getiriyordu.

Onun becerikli parmakları beni ikinci bir orgazma doğru yönlendirmeye başladı. O da kısa süre sonra penisini sonuna kadar içime sokacağı gibi hareketler yapmaya başlayınca ben de ona doğru kıpırdandım.

Zaten tekrar boşalmaya çok yakındım, az önce bana yaptıklarından dolayı zaten çok heyecanlıydım ve içeri girip çıkarkenki yoğunluk neredeyse dayanılmazdı.

Diğer eliyle ereksiyonunu kavrayıp, sanki bir an önce içime girmek için sabırsızlanıyormuş gibi pantolonunun üzerinden yukarı aşağı okşadığında, elimde kalan tüm kontrolü kaybettim. Onu daha da çok istedim.

Kendimden geçerek çığlık attım ve sonunda bana baktı; dokunuşuyla bir kez daha paramparça olduğumu izlerken yüzünde güçlü, ham bir açlık vardı.

Bu, ilkel bir şeydi. Sahipleniciydi. Ve…

Bakışlarımız kilitlendi ve birbirine kenetlendi; nefes nefese çıkardığım inilti, onun kim olduğunu anladığım anda inanılmaz bir çığlığa dönüştü.

Ama artık çok geçti.

Hazın bir sonraki dalgası beni kasıp kavurdu ve yapabileceğim tek şey, bu muhteşem rahatlamanın gerçekleşmesini engelleyemeyerek, bunun sonuna kadar yaşamak oldu; bu rahatlama ondan gelse bile.

Parmakları hâlâ içimde derinlerdeydi, onu sıkıca kavradıkça hâlâ zevk veriyordu; bedenim, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun zevk dalgasına teslim olurken, onun gerçek kimliğini umursamıyordu. Kendini okşarken içime girip çıkıyordu, gözleri şehvetle kısılmıştı.

Gözlerimi ondan ayırmadan, her hamlesinde kendimi ona bırakarak boşaldım.

Benim meydan okumam onu daha da tahrik etmiş gibiydi, bu da benim daha sert bir şekilde orgazm olmama neden oldu.

Sonunda orgazmımın son anları da geçti ve parmaklarının üzerinde hareket etmeyi bıraktım. Ereksiyon halindeki penisini kavrayışı gevşedi, yumruğu yavaş yavaş hareket etmeye başladı ve sonunda durdu.

Bakmaktan kendimi alamadım. Hâlâ sertti ve boşalmamıştı. Bir yanım pantolonunun düğmelerini açıp neler olacağını görmek istiyordu.

Gerçekler yavaş yavaş yerleşip o anı bozdukça, göğsüm yorgunluktan inip kalkıyordu.

Gabriel, Axton'a "Maskeli yabancım sendin" diye çıkıştı.

Ve o lanet olası prens bana hayatımın en iyi iki orgazmını yaşatmıştı.

Dünyada adalet yoktu.

Ancak benim tamamen kendime geldiğimden emin olduktan sonra, isteksizce topuklarının üzerine oturdu; ellerini sanki tekrar uzanmamak için gevşekçe önünde birleştirmişti.

Beni tanıdığı halde neden doyduğumdan emin olduğunu anlayamadım. Belki de beni tamamen tatmin etmeye iten şey kendi günahıydı.

Ya da belki de bedenim üzerinde böyle bir kontrole sahip olmanın keyfini çıkarıyordu.

Dikkatim dudaklarına kilitlendi, kendimi toparlayana kadar sabit bakışlarından kurtulmam gerekiyordu. Lanet olası dudakları arzumla parıldıyordu ve içimde yeni bir sıcaklık dalgası yaratıyordu.

Dikkatimi çeken şeyi fark eden adam, yavaşça dilini alt dudağının üzerinde gezdirdi, göz bebekleri büyüdü. İçimden kalbimin sakinleşmesi için çığlık attım. Axton'a karşı bir çekim hissetmeyecektim.

Birbirimizi sessizce izledik, tıpkı birbirinin etrafında dönen iki rakip gibi, bir sonraki hamlelerimizden emin değildik.

Ela gözleri peruğuma dikildi, sonra tekrar yüzüme döndü. Ne düşündüğünü anlamaya çalışmak imkansızdı; kendi düşüncelerim ve duygularım çok karışık ve dolambaçlıydı.

“Adriana.”

“Axton.”

"Bu oldukça ilginç bir gece."

Sesi hafifti ama onun da benim kadar sarsılmış olduğunu biliyordum.

Bir süre daha sessizce birbirimize baktık. Prens dizlerinin üzerine çöktü, bakışlarında karanlık bir parıltı belirdi ve yavaşça vücudumu süzdü; şüphesiz henüz tamamen dinmemiş olan zevkin artçı şoklarından kaynaklanan kaslarımdaki hafif titremeyi fark etmişti.

Geç de olsa eteğimin hâlâ kalçalarımın etrafında toplanmış olduğunu fark ettim. Gerçi artık mahremiyetin bir önemi yoktu. Prens, çıplak bedenime bakmaktan çok daha fazlasını yapmıştı.

Ve onun üzerimdeki etkisini küçümsememin hiçbir yolu yoktu. O da benim kadar biliyordu ki, bedenime sahip olmuştu. Ancak zihnim sonunda durumu kavramaya başlıyordu.

Bacaklarımın arasına sokulmuştu, yüzü hâlâ onun için atan yere sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Bir yanım maskeleri tekrar takıp başladığımız

işi bitirmek istiyordu.

Bu, kendimizi şımarttığımız ilk sefer olmazdı elbette.

Axton dikkatini tekrar bana yöneltti.

Gözlerinde nefret parlamıyordu. Çok daha kötü bir şey vardı.

Ve sonsuz derecede daha karmaşık.

Ondan ve o lanetli bakıştan uzaklaşmam gerekiyordu, yoksa bu gece pişman olacağımız başka bir şey yapabilirdik. Şehvetin doruklarına ulaşmak için zihnimiz açıkça bulanmıştı.

O asla şuna söz vermezdi—

Aman Tanrım. Onun evlilik yarışması. Kız kardeşim. O lanet olası çapkının, benimle gizlice bir ilişki yaşarken, herkese açık bir şekilde eş bulma yarışması düzenlediğini unutmuşum.

Bakışlarını benden ayırmadı, duygularımı ve gerçekleri ayıklamaya çalışırken beni izledi. Gerçekle boğuşuyor gibi görünmüyordu; nefesi sakindi, duruşu rahattı. Ve birden anladım. Çok yanılmıştım. Hem de çok. Kimliğim onu şaşırtmamıştı.

Biliyordu. Onun diktirdiği pelerini giyip çatıya çıktığım andan itibaren. O lanet olası iblis bunu günler öncesinden planlamıştı. Bu yüzden terziyi göndermişti. Pazarda yaşadığımız karşılaşma yüzünden değildi. Bundan sonra ne planladıysa, kimliğimi kanıtlamak içindi. Ve bu plan ne olursa olsun, onunla kırılmaz bir kan yemini etmiştim.

Bu farkındalık beni altüst etti.

Ondan geriye doğru çekildim, bu hareket korkuluğa yaslandığım yer için çok aniydi. Yerçekimi algım tamamen altüst oldu.

“Adriana.” Bana doğru uzandı. “Yapma!”

Bir çığlıkla geriye doğru devrildim ve yere doğru sert ve hızlı bir şekilde düştüm.

Ve kesin bir şekilde çıplak popolu ölüm.

Düşünmedim. Harekete geçtim.

Adriana'nın ardından çatının kenarından aşağı atladım, olabildiğince sert ve hızlı bir şekilde aşağıya doğru süzüldüm, vücudumun yoluma çıkmaya cüret eden doğa kanunlarını çiğnemesini istedim.

Eski tanrılar, bir kez olsun benim gibi bir günahkâra gülümsüyorlardı. Kollarımı ona doladım, yere düşmeden saniyeler önce onu bedenime doğru çektim.

Onu ele geçirdiğim anda, kanatlarım sihirli bağlarından kurtularak sırtımdan gürültülü bir şekilde koptu ve havayı yırtarak dışarıda içki içen müşterilerin neşesini susturdu.

Kanat çırpışlarımın ani şiddeti, yerden karı acımasız bir tabaka halinde savurarak yakındaki birkaç şanssız kişinin üzerine yığılmasına neden oldu.

Dışarıdan bakan herkes bu gece Seven Sins'te olduğumu anlardı; kobalt ve gümüş ejderha kanatlarımı yanlış anlamak mümkün değildi. Taliplerin bu gece kaleye yerleşmiş olması nedeniyle, sabahleyin magazin gazeteleri bu haberle çalkalanacaktı.

Bu, başka bir zamanın konusu.

"İyi misiniz?" diye sordum, bizi şiddetle savuran rüzgarın arasında bağırarak.

Adriana bacaklarını kalçalarıma doladı, ayak bileklerini sırtımın

arkasına kilitledi ve yukarı doğru hızla yükselirken bana iyice yapıştı; gece bölgesini aşağıda parıldayan ışıkların küçük bir noktası olarak bırakıp fırtınanın içine gömüldük.

En can sıkıcı olanı ise, penisimin hâlâ taş gibi sert olmasıydı.

Bu gerçeğin farkında olması gerekiyordu çünkü vücuduna kazınmıştı.

Düşüncelerimi toplamaya çalışarak dişlerimi sıktım. Eteği hâlâ kalçalarının etrafında sıkışmış duruyordu, aramızda sadece pantolonum bir engel olarak kalmıştı.

Tam bir beyefendi olmaya çalışıyordum ama her hareketinde içimden bir farkındalık dalgası geçiyor ve o lanet şey onun girişinde seğiriyordu.

Sanki benimle alay etmek için başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Kanatlarıma binlerce iğne gibi saplanan buz gibi karla karışık yağmura odaklandım, acı, o tekrar şekil değiştirdiğinde dikkatimi dağıtmaya yetmedi.

Daha iyi bilmeseydim, sırf zevk için bana işkence ettiğine yemin ederdim.

Adriana'nın kolları boynumu sıkıca sardı, teni beni ürpertecek kadar soğuktu. Giderek kötüleşen fırtınayı yenmeye çalışarak olabildiğince hızlı ve güçlü bir şekilde uçtum, ama başaramadım.

Buz ve kar üzerimize yağarken yüzünü omzumun girintisine gömdü, beni şimdiki zamana ve ana bağladı. Kalp atışları dışında tüm vücudu kaskatıydı; kalp atışları ise göğsüme çılgınca çarpıyordu.

“Sorun yok, güvendesin.” Dudaklarımı kulağına bastırdım, çığlık atan rüzgarlara karşı bağırarak onu daha fazla korkutmamaya çalıştım. Ölmekten ne kadar korktuğunu anlamak için doğaüstü duyularımı kullanmama gerek yoktu. Haklıydı da. Bir an daha geç kalsaydım çok geç olurdu.

O düşünceyi derinlere gömüp, ana odaklanırken kendi kalbim de hızla atmaya başladı.

Onu olabildiğince sıkıca kendime doğru çektim, dondurucu soğuktan ona olabildiğince az da olsa sıcaklık sunmaya çalışırken kendi karmakarışık duygularımı da yatıştırmaya çalıştım.

Adriana Saint Lucent'in o tatlı tadı hâlâ dudaklarımdaydı ve dikkatimi dağıtıyordu.

Parmaklarımın ve dilimin üzerinde kıvranırken ne kadar muhteşem hissettirdiğini düşünmeyi reddettim. Bağ kurulduğunda, onun uyarılması bana çarparak benimkini de güçlendirdi.

O an, hayatımda böyle bir açlık hissetmemiştim. Ve şimdi kim olduğumu bildiğine göre, o hissi bir daha asla yaşayamayacağım muhtemelen.

Tamamen benim hatamdı. O sadece bir gecelik dikkat dağıtıcı bir şey istemişti. Ama ben onun kim olduğunu ortaya çıkarmaya takıntılı hale gelmiştim; biliyordum ki eğer rakibimse, bu sadece onu yanımda tutmanın ve ejderha hikayesini bozmasını engellemenin mükemmel bir yolu olmakla kalmayacak, aynı zamanda ejderha avlama macerasına dalamadığım süre boyunca gücümü beslemenin de en iyi yolu olacaktı.

Görev ve tutku arasındaki çizgilerin bulanıklaşacağını ya da ondan hoşlanacağımı hiç tahmin etmemiştim.

Gözlerimi kısa bir süreliğine kapattım, aldığım kararların tüm ağırlığı üzerime çökmüştü.

Başım zonklamaya başladı.

Aniden Adriana geriye doğru sıçradı, fırtınaya karşı gözlerini kısarak sordu: "Nereye gidiyoruz?"

“Kale. Oraya gitmeniz gerekiyor—”

“Hayır!” Kar daha da şiddetlenince neredeyse elimden kayıp düşecekti. “Lütfen. Beni eve götürün. Böyle birlikte görünmek istemiyoruz.”

Kirpiklerimdeki buzu silkeleyerek omzuma doğru baktım. Fırtına şiddetleniyordu ve onun mahallesine, fırtınaya yenik düşmeden geri dönme şansım yoktu. Kendi kendime söylenerek aniden yön değiştirdim.

Kaleyi hızla geçtim, bu da bize yarattığım karışıklığı özel olarak halletmek ve hastalanmadan ya da daha kötüsü olmadan önce onu ısıtmak için zaman kazandırdı. Ayrıca haklıydı: özellikle kale potansiyel gelinlerle doluyken, onu oraya geri getiremezdim.

Kız kardeşi. Başta harika bir gelişme gibi görünmüştü; şimdi o kadar emin değildim.

Fırtınaya karşı kanatlarım şakırdayarak, Açgözlülük Evi'nin en uzak ucundaki bir mağaraya doğru olabildiğince hızlı uçmaya devam ettim.

Mağara, saray mensuplarımın meraklı bakışlarından uzakta, kaleyi çevreleyen yemyeşil ormanın derinliklerinde saklıydı.

Dağ yamacında, kanatlarımı ivme kaybetmeden vücuduma olabildiğince yaklaştırmadığım sürece içinden uçamayacağım kadar dar bir yarıktı. Cesur maceralara susamış bir iblis için mükemmel bir yerdi; kanatlar olmadan buraya ulaşmak imkansızdı.

Ve olur da birileri içeri girerse diye, mağarayı dünyadan korumuş, herkesten gizli tutmuştum. Şimdiye kadar.

Adriana, kişisel alanıma giren tek diğer kişi olurdu.

Burası bir asırdır benim özel kaçış yerimdi, prens olmanın ağırlığı üzerimde olmadan rahatlayabileceğim ve sadece var olabileceğim bir yerdi.

Burada sertleşmiş toprağın üzerinde uyudum, kendi ateşimi yaktım ve olabildiğince sade bir hayat yaşadım. Gerekli malzemelerim vardı: kurutulmuş et, fasulye, su ve brendi dolu sürahiler. Çakmak taşı ve odun. Bir battaniye, birkaç teneke bardak ve bir demir tava. Bir iki yedek gömlek.

Mahkememin şaşırtıcı bulabileceği bir şeydi bu, çünkü günahım aşırıya kaçmaktı. Ama mağara bana en çok arzuladığım şeyi sağladı.

Açıklıktan hızla geçtik, genişleyip küçük bir odaya dönüştüğü yere ulaşana kadar son hızla uçtuk. Adriana bir daha konuşmamıştı ve yüzünü boynumdan ayırmamıştı, sanki geceyi yok edebilirmiş gibi.

Onu halı olarak kullandığım kalın postların üzerine bıraktım, duvardaki askıdan tek battaniyeyi alıp omuzlarına sardım.

İlk defa, sunabileceğim bir saman yatağım veya uyku tulumum olmasını diledim.

Çenesinin altındaki battaniyeyi sıkıca kavradı, dişleri birbirine çarpıyordu.

Küçük çukurda hızla bir ateş yaktım, sonra onun önünde çömeldim ve bakışlarımla onu hızlıca süzdüm. Dudakları hafifçe maviye çalmıştı, porselen gibi teni her zamankinden daha solgundu.

Üzerindeki elbise, uçtuğumuz sert hava koşullarından onu korumakta pek başarılı olmamıştı ve tamamen ıslanmıştı.

Onu çıkarması gerekecekti.

Ve peruk.

Bu da onun zekice bir hamlesiydi; cazibe ortadan kalksa bile kendini gizlemek için bir şeyler giymesi. Adriana, kulübe girerken veya çıkarken anonim kalmak için büyük çaba sarf etmişti. Bu, herkes için yeterli olurdu. Benim dışımda.

Kader acımasız bir ahmaktı, ama ona başka bir borcum daha vardı.

Eğer o çatıya aceleyle çıkmasaydı ve ben de o gece kardeşlerimi avlayıp orada beklemeseydim, Adriana asla benim hedefim olmazdı. Adriana'nın başka biriyle tanışması düşüncesinin ardından gelen hoş olmayan duyguyu sevmedim.

Tüm vücudunu bir ürperti sardı.

Parmaklarım, ona sıcaklık yayma isteğiyle seğirdi. Önümde kenetlenmiş parmaklarımı tuttum, tenimde hâlâ onun cezbedici kokusunun kaldığının farkındaydım.

Aramızda uzun bir sessizlik anı yaşandı, neredeyse kanatlarıma saldıran buz kadar acı vericiydi. O burada olduğuna ve sihirli bir bağ kurmayı başardığıma göre nasıl devam edeceğimi bilemediğimden, gerginliği mizahla kırmaya karar verdim.

"Çabuk aşık olan sevgililerim oldu ama bu biraz fazla barizdi."

Ateş ışığı yanağının kıvrımını, çenesinin çizgisini altın rengine boyamıştı. Dişlerini sıkmaktan gerginleşmişti. Anlaşılan, havayı hafifletmeye yönelik nafile girişimlerime hazır değildi.

"Ateşin mağarayı ısıtması uzun sürmeyecek. Sıcak brendi ister misiniz?"

O buz mavisi gözler, sonunda benimkilerle karşılaştığında ihanetle parladı.

"Benim olduğumu biliyordun." Sormadı bile; sesi tehlikeli derecede alçaktı.

Tüm parçaları hızla bir araya getireceğini bekliyordum, ama bunu ne kadar hızlı yaptığı gerçekten etkileyiciydi.

Derin bir nefes aldım. Aklıma gelen ilk soru bu değildi belki ama endişemi bir kenara bırakmıştım. Bana o suçlayıcı bakışını fırlatacak kadar iyiydi, bu da fiziksel olarak zarar görmediğinin yeterli bir teyidiydi.

"Gerçekten benim olduğumu bilmiyor muydun?" diye karşılık verdim, gerçeği kabul etmek istemiyordum.

"Çok... hoştun... Gizemliydin. Tam bir sefil çapkın olduğun gibi değildin."

Bu gibi durumlarda yalanı tespit etmek kesinlikle faydalıydı.

Soruma cevap vermemesi, bir noktada bunun ben olduğumdan şüphelendiğini ve bunu kabul etmeyi reddettiğini açıkça gösteriyor. Aksi takdirde, bunu kesinlikle reddederdi.

“Ben hoşgörülü biriyim.” Ona kurt gibi sırıttım. “Ve kulüpteki çapkın davranışlarımdan hiç rahatsız olmamış gibiydiniz. Hatta sanırım ağzımdaki arsızlığı oldukça beğendiniz.”

Bana buz gibi bir bakış attı ama karşılık vermedi. Ona daha da yaklaştım.

"Beni tanıdıktan sonra parmaklarımı o kadar sertçe okşadın ki, bütün

elim sırılsıklam oldu. Belki de nefret, izlenmekten daha çok seni tahrik ediyordur."

O hâlâ tuzağa düşmedi.

En beklenmedik şekilde içimi bir endişe kemiriyordu. Adriana Saint Lucent, özellikle konu ben olduğumda, dilini tutan biri değildi.

Onu bir kez daha eleştirel bir gözle süzdüm.

"Elbiseyi çıkarıp kurumasını beklemelisin."

Battaniyeyi daha sıkı tutarken, parmak boğumları bembeyaz kesilerek olduğu yerde titredi.

"Sorun yok."

Vücudu bir sonraki titremeyle adeta kasılmadan önce yalanını anladım. "Hipotermi geçireceksin."

Cevap vermedi.

"Eğer gerçekten hipotermiye yakalanırsanız, çıplak soyunup birbirimize sarılarak ısınmamız gerekeceğini farkında mısınız?"

Dişleri birbirine çarparak ses çıkardı. "Yangın iyi olacak."

Bir yalan daha. Ayağa fırladım, ondan çok daha uzun boyluydum. Hoş bir ton takınma çabam tamamen yok oldu. Şeytan prens ortaya çıkmıştı.

“Şu lanet elbiseyi çıkar Adriana. Eğer gizlice benimle çıplak bir şekilde sarılmak istiyorsan, o zaman buyur, üzerinde kalsın. Seni iyileştirmek için seve seve ilgilenirim. İstersen maskeyi de tekrar takabilirsin.”

Son derece etkileyici bir bakışla bana baktı. "Yapamam, sen kaba saba herif."

Döndü ve battaniyeyi yere bıraktı, elbisenin arkasını ve korse kısmını bir arada tutan karmaşık düğümleri ortaya çıkardı. Daha önce ön kısmını biraz aşağı çekmeyi başarmıştım ama o içinden sıyrılamamıştı.

Tanrıların kanı. Bu lanet şeyi düzeltmek için bütün gece burada kalırdık.

"Ayağa kalk."

Dişlerini sıktı ama ayağa kalktı, elbiseye ulaşmam için arkasını döndü ve isteksizce battaniyeyi yere bıraktı.

Battaniye ortadan kalkınca titremeler yeniden başladı, hem de daha şiddetli bir şekilde.

Ölümsüz gücüm ve hızım sayesinde mümkün olan o kadar hızlı bir hareketle, Hanedan hançerimi kınından çıkardım ve elbiseyi arkadan düz bir çizgi halinde kestim. İki parçayı birbirinden ayırıp bir sonraki anda yere fırlattım.

İşte. En azından şimdi daha çabuk ısınacak.

Adriana dimdik duruyordu, çıplak bedeni mağaranın etrafında çılgınca titreyen alevlerin gölgesinde kalmıştı. Ateşi yansıtan şeffaf topuklu terlikler giymişti, ayakkabılar bacaklarına belirginlik kazandırıyordu. Bakışlarımı kalçalarının dolgun kıvrımından ayırıp battaniyeyi aldım ve bir adım geri çekilmeden önce tekrar omuzlarına sardım.

"Peruğu çıkarmakta yardıma ihtiyacınız var mı?"

Sonraki nefesinde omuzları hafifledi. "Evet."

Bir an tereddüt ettim.

"Eğer bunu yapamazsanız," dedi alışılmadık derecede yumuşak bir ses tonuyla, "ateş sorun olmaz."

“Ben bir prensim; elbette basit bir peruğu çıkarabilirim.”

Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu, ama o lanet şeye karşı zafer kazanmaya kesinlikle kararlıydım. Dikkatimi saçlarına verdim ve hızla birkaç gizli toka buldum.

Onu nazikçe hareket ettirdim, ateş ışığında metal parıltılarını aradım, her birini özenle çıkardım ve yırtık elbisesinin üzerine yere bıraktım.

Hepsini bulduğumdan emin olduktan sonra, peruğu nazikçe geriye doğru çektim ve soluk mavi saçlarını ortaya çıkardım. Saçları zarif bir şekilde sırtından aşağı dökülüyordu. Lavanta ve bal kokusu beni karşıladı, muhtemelen kullandığı sabundan geliyordu.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirme isteğine karşı koydum. Özellikle peruğun altında saçlarının kuru kaldığını görünce, böyle bir şeye gerek kalmayacaktı. Adriana'nın sadece temel ihtiyaçlarımı karşılamama izin verdiğini ve gereksiz her şeyin hor görüleceğini hissettim.

Peruğu eşyalarının bulunduğu küçük yığının üzerine attım, sonra ham keresteden yaptığım küçük büfeden iki teneke bardak aldım, her birine birkaç yudum brendi döktüm ve ateşe koydum.

Bardaklar birkaç dakika ısınırken, onları sakladığım eski bottan yün şeritleri çıkardım ve ellerimizin yanmasını önlemek için bardakların etrafına sardım.

Adriana ayakkabılarını çıkardı ve kürklerin üzerine geri yaslandı, ben onun bardağını hazırlarken sessizce izledi, sonra da bardağı dikkatlice alıp ılık sıvıyı yudumladı.

Gözleri hafifçe kapandı, yanaklarına biraz renk geldi.

"Teşekkür ederim."

Duraksadım, vücudumdaki kaslar gerildi. Şüphesiz dünya çökmek üzereydi.

“Tamamdır. Sizi kraliyet şifacısına götürüyorum. Hemen şimdi.”

Başını kaldırıp baktı, kaşları çatıldı. "Neden?"

"Bana teşekkür ettin. Belli ki aklını kaçırmışsın."

İyileşmekte olduğunu teyit etmek için bana müstehcen bir el hareketi yaptı.

Sessizce nefesimi verdim ve kendi kupamı alıp ılık brendiyi bir çırpıda bitirdim.

Karşısına oturdum, yavaş yavaş titremesinin azaldığını izlerken zihnim aynı anda birçok yöne çekiliyordu. Sınırda devriye gezmeyeceğim, Sil'in zindanını ziyaret etmeyeceğim veya Val ile savaş odasında raporları gözden geçirmek için buluşmayacağım ilk geceydi ve diyarı buz ejderhalarından korumasız bırakma düşüncesi beni her zamankinden daha huzursuz ediyordu.

Ama sevgili arkadaşıma yokluğumu açıklamanın hiçbir yolu yoktu; kan yemini artık geçerli olmadığında bu bilgiyi eninde sonunda bana karşı kullanırdı.

Adriana her şeyden önce bir köşe yazarıydı, benim düşüşümü görmek isteyen ve bunu yıllardır başarmaya çalışan biriydi; hangi sınırlar bulanıklaşırsa bulanıklaşsın, bu gerçeği asla unutmayacağım.

Zaten yalnız bırakılacak durumda da değildi.

Yüz ifadesini çözmek imkansızdı, beni baştan aşağı süzdü. Bu, önceki sevgililerimin dilimle onları zevklendirdikten sonra verdikleri tepkiye hiç benzemiyordu. Son birkaç yıldır cinsel ilişkiden uzak durmuş olmam bir yana. Yine de, onu iki kez orgazma ulaştırdığım için bana karşı hislerinin sihirli bir şekilde yumuşamayacağını anladığımı tahmin ediyordum.

"Günahların Prensi olarak, insanların koku yoluyla tanınması gibi doğaüstü bir yeteneğe sahip olduğunu düşünmüştüm."

Kaşımı kaldırdım. "Beni bir köpekle mi kıyaslıyorsunuz?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Dikkatli olun. Kendinizi zor duruma düşürüyorsunuz, Majesteleri."

"Adriana, artık unvanların ötesine geçtik. Bana Gabriel ya da Axton de."

Dikkatini dudaklarıma bıraktı, orada oyalandı. Vücudum onun ilgisine karşılık vermek için neredeyse hiç teşvike ihtiyaç duymadı. Dikkatimi sıkıştırılmış toprağa odakladım.

"Bu bağ yarışmaya engel olur mu?" diye sordu. "Biliyorum ki bunun fiziksel bir boyutu da var."

“Bu özellik sadece karşılıklı çekimden kaynaklanıyor,” dedim. “Büyü bunu yaratmıyor. Sadece iki tarafın zaten hissettiği şeyi güçlendiriyor. Eğer sadece birimiz belirli… dürtüler… hissetseydi, diğeri etkilenmezdi. Her zaman karşılıklı rıza esasına dayalı duygulara dayanıyor. Bağ kuruldu, bu da ikimizin de bunu istediği anlamına geliyor. İstesem bile bu bağlantıyı zorla kuramazdım.”

Bir an sessiz kaldı, bunu düşündü.

Gerçek şu ki, bu bağ önümüzdeki birkaç haftayı oldukça ilginç hale getirecekti. İkimizden biri diğerinden çok uzaklaşırsa, fiziksel sonuçlar doğacaktı.

"Bunu önlemek oldukça kolay olmalı," dedi sonunda. "Artık gerçekte kim olduğunu bildiğime göre, aramızda herhangi bir çekimin yeniden ortaya çıkma ihtimali çok düşük."

Ona alaycı bir sırıtışla baktım. Beni zihnen istediği kadar nefret edebilirdi; bu, bana duyduğu fiziksel arzuyu engelleyemezdi. Şimdi bile. Benim için önemli olan tek sihir buydu.

"Şey," dedi, "bu gecenin yoğun duyguları geçtikten sonra tabii."

Burun kıvırdım, bu da onun sinirli bakışlarına neden oldu. Ateş artık mağarayı iyice ısıtmıştı, bu yüzden ıslak gömleğimi düzeltmeye koyuldum; onun inkârına gülmekten kendimi alamadım.

“Komik olan ne?”

“Kendine tam olarak yalan söylemiyorsun, ama aynı zamanda çok iyi bildiğim bir gerçeği de kabul etmiyorsun, sevgilim. Ve bu yüzden büyünün zaten hissettiği şeyi görmezden geliyorsun. Bu geceki kalıcı çekim sadece gizli buluşmamızdan ya da sana yaşattığım çoklu orgazmların yoğunluğundan kaynaklanmıyor.”

"Yine kibirli ve yanılıyorsun."

Kaşımı kaldırdım.

"Öyle mi? Sana popona vurmayı teklif ettiğimde, bunun ben olduğumu gayet iyi bilmene rağmen, yeterince tahrik olduğunu hatırlıyorum. Ve sadece bu da değil, o küçük çarpışmamız sırasında da? Vücudunun benimkine nasıl tepki verdiğinin farkında olmadığımı sanma."

İncecik teninde hoş bir kızarıklık belirdi.

"İlla bilmek istiyorsan, hayal ettiğim kişi sen değil, tanıdığım

yabancıydı."

Ses tonu o kadar kibar ve düzgündü ki. Gizli arzularının ne olduğunu bilmeseydim, yakalanma fantezisi kurduğunu asla tahmin edemezdim.

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum." Eğilip sesimi alçak bir mırıltıya indirdim. "Ama ben senin yabancınım. Ve dizlerimin üstündeyken, her zerreni tattığımda benden gayet hoşlanmıştın."

Bir yudum brendi içti, sonra bir yudum daha. Sanki içki, o anının yeniden canlanmasını engelleyecekmiş gibi. Dilimin her hareketini ve dokunuşunu hatırladığını ve bundan nefret etmediğini, ne kadar istemese de, artık hissettiğimi anladım.

En azından bu, kendi cinsel uyarılmam konusunda kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. O da aynı şekilde mücadele ettiği için bunu bana karşı kullanamazdı.

"Evet, öyle işte. Hayal dünyası tamamen yıkıldı artık."

“Bakalım göreceğiz.”

“Hayır, yapmayacağız. Artık kim olduğunu bildiğime göre, fiziksel olarak tahrik olup olmamandan bağımsız olarak, içimde kalan hiçbir duyguya göre hareket etmeyeceğim.”

Yeminimizin büyüsü, bu yemini tutmayı ilginç bir hale getirecektir.

Belki de Şehvet haklıydı—nefretle seks en iyisiydi. Bu geceye kadar onun olduğundan emin olamasam da, tutkumuz efsanelere konu olacak cinstendi. Nefret ve aşk güçlü duygulardı, aralarındaki uçurum kolayca kapanabiliyordu. Dizlerimin üzerinde sonsuza dek kalıp onu zevklendirebilirdim ve çıkardığı seslerden ya da tadından asla bıkmazdım.

Ta ki kim olduğumu anlayana ve büyü bozulana kadar.

Belki bu beni aşağılık bir piç yaptı, ama ben hiçbir zaman kötü adamdan başka bir şey olduğumu iddia etmedim. Ahlak kahramanlar ve dindarlar içindi. Ben baştan sona bir günahkardım.

"Tartışmamız gereken başka bir şey daha var," dedim brendimden bir yudum daha aldıktan sonra. "Küçük bir gerçek şu ki, kız kardeşin benim taliplerimden biri."

Bakışları kısıldı.

"Eğer bu durum aranızda bir gerginliğe yol açacaksa, onun yerini alabilirsiniz."

Tüm dikkati bana kilitlenmişti, yüzünde yavaş yavaş dehşet ifadesi yayılıyordu. Gururuma bir darbe daha.

Ya da belki de sadece şaşırmıştı.

Sargıyı tamamen çıkarmaya karar verdim ve her şeyi ortaya serdim.

“Fiziksel olarak birbirimize yeterince uyuyoruz. Ve artık yeminle bağlıyız. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek mantıklı.” Son brendimi de bir çırpıda içtim, yakıcı hissin tadını çıkardım. “Yarışmaya katılıp benim talibim olacak mısın?”

THIRTY

Adriana

"Ciddi olamazsın Axton. Cevabım hayır. Kesinlikle hayır."

Prens, brendi bardaklarımızı tazelerken bana şaşkın bir bakış attı; kürklerin üzerine yaslanırken, içinde bulunduğu koşullar göz önüne alındığında fazlaca rahat görünüyordu.

Gerçi onun benim kadar şok olmadığını tahmin ediyordum. Benden şüpheleniyordu zaten.

Ve Axton'ın benim yabancım olduğuna dair geçici, sapıkça bir fantezi beslemiş olsam da -açıkçası, aşmam gereken duygusal cezalandırmaya yönelik mazoşist bir arzuyu tatmin etmek için- bunun gerçek olması beni şaşırttı.

"Artık pişmanlık duymak için çok geç, canım. Verilen yemin bozulamaz."

“Ama bu, illa ki talip olmam gerektiği anlamına gelmiyor. Ve kesinlikle kız kardeşimin mutluluk şansını mahvetmeyeceğim.”

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca iradenizin benimkine bağlı olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

"Talip olduğunuz kişilerden biri olmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum."

“Bunu yapmak zorunda değildin. Aynen şöyle diyordu: ‘Benim isteklerim senin isteklerin, benim arzularım senin arzuların.’” Gülümsemesi durum için fazlaca memnuniyet doluydu. “Dedikleri gibi, şeytan ayrıntıda gizlidir.”

“Bir iblis prensiyle asla pazarlık etme,” diye mırıldandım; bu tanıdık

atasözü artık annelerin çocuklarını beladan uzak tutmak için anlattığı aptalca bir masal gibi gelmiyordu.

Lanetli Günah Prensi.

Hızla akan düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes verdim. Elbette bu durumdan kurtulmanın bir yolu olmalıydı. Sadece onu mantıklı düşünmeye ikna etmem gerekiyordu.

"Kardeşimin yerini almayacağım."

Kaşları çatıldı. "Bu gece olanları ondan gizli tutmayı mı tercih ediyorsun?"

Hayır, kesinlikle zamanı geri alıp bu noktaya gelmeme neden olan tüm seçimlerimi yeniden yapabilmeyi dilerdim. "İlk defa olmayacak," diye mırıldandım.

Bana şaşkın bir bakış attı. "Sık sık aynı insanlarla mı flört ediyorsunuz?"

Şimdi de şaşkın görünme sırası bendeydi. "Senden bahsediyordum."

Ağzını açtı, sonra kapattı. Anlayışım birden kabardı.

"Bu gerçekten sinir bozucu. O kadar çok sevgili değiştirdin ki, birlikte geçirdiğimiz zamanları bile hatırlamıyorsun, değil mi?"

Sanki gerçekten de hipotermi geçirmişim gibi beni inceledi.

“Sen ve ben bu geceye kadar hiç… yakın bir şekilde tanışmadık.” Bakışları kısıldı. “Tabii ki benim bilmediğim bir şey biliyorsan.”

“Tüm Günahkarlar Balosu’nu hiç hatırlamıyor musun?” Ona baktım, onu bir anda yakıp kül etmenin mümkün olup olmadığını merak ettim. Lanet olasıca yara almadan kalınca, onu zihnimle ve genel olarak konuşmayla yakma girişiminden vazgeçtim. “Boş ver.”

“Adriana—”

"Lütfen. Bu gece zaten yeterince olaylı geçti. Bunu konuşmak istemiyorum."

Konuyu bırakmak istemiyor gibiydi, ama ya ses tonumdaki sertlikten ya da yüzümdeki ifadeden, sonunda arkasını dönüp yere atılmış peruğa baktı. "Bunu nereden aldın?"

"Sahnenin Yıldızı."

Görünüşte biraz etkilenmişti ama başka bir şey söylemedi.

Brendimin geri kalanını bir dikişte içtim ve bardağımı ona uzattım, o da içine biraz daha koysun diye. Bu mağarada geceyi geçirmem için yeterli brendi yoktu.

Prens bardağımı yeniden doldururken, kendimi zorlayarak prens ve az

önce yaptıklarımızdan başka her şeyi düşünmeye çalıştım. Neyse ki, köşe yazım ve onunla ilgili planım aklıma geldi.

“Miss Match dergisi için talipleri tanıtan özel bir makale yazmak istiyorum. Onlarla röportaj yapmamda bir sakınca var mı?”

Axton uzun süre beni inceledi. "Eğer bir intikam planı kuruyorsan, buna itiraz ediyorum."

Bu sözlere hafifçe gülümsedim. "Bu sefer değil."

Aramızda sessizlik uzadı ve bu da daha acil düşüncelerimin tekrar içeri sızmasına fırsat verdi. Lanetli düşüncelerdi bunlar. Kovulmaya ihtiyaç duyan hayaletler gibiydiler. Mademki öngörülebilir gelecekte burada mahsur kalacaktık, o zaman gerçekten bilmek istediğim şeyi sormam en doğrusuydu.

"Eş bulmak için bir yarışma düzenlediğiniz halde neden sürekli beni görüyordunuz? Her zaman benim olduğumu biliyor muydunuz?"

“Hayır. Ve bu sadece macera ile ilgili olamaz mı? İyi bir meydan okumaya bayılıyorum.”

İlk soruma doğru dürüst cevap vermedi, gerçeği geçiştirmeye çalıştığını belli etti. Parmaklarım bardağıma vuruyordu. Eğer istediği bir irade savaşıysa, ona bunu verecektim.

“İlk gece beni tanımadıysanız, mutlaka bir şey olmuş olmalı…”

Gülümsedim. Başlangıçta sandığımdan daha zeki olabilirdi, ama onu alt etmenin herhangi bir yolunu bulmak için neredeyse on yıldır gözlemlediğim için, onu çözmekte oldukça ustalaşmıştım.

"Bir oyalama ihtiyacın vardı," dedim, tepkisini dikkatle izleyerek. "Bu yüzden benimle görüşmeye devam ettin."

"İyi bir eğlenceden ne zaman keyif almazım ki?"

"Herhangi bir gecede sizi meşgul edecek yeterince sevgiliniz yok mu?"

“Bütün hafta size hayran kaldım. Leydi F. olduğunuzda oldukça büyüleyici oluyorsunuz.”

Yine de, o çapkın adam bu geceye kadar beni yatağına götürmeye hiç kalkışmamıştı. Bunun sadece bana yemin etmemi istediği için mi yoksa şüphelerine rağmen benim ona duyduğum arzu gibi o da bana aynı şekilde mi arzu duyduğu için olduğunu tam olarak anlayamadım.

"Seni daha önce hiç bu kadar uzun süre günahlarından arınmış halde görmemiştim."

“İştahım çok çeşitli ve geniş kapsamlı. Yatak odası aktivitelerinin

dışında da açlığımı gidermenin birçok yolu var.”

"Öyleyse neden bir yataktan diğerine atlama imajını oluşturmak için bu kadar çok zaman harcıyorsunuz?"

Bana tembel bir sırıtışla baktı. "Bu hafta yatakta yalnız olmam, daha az memnun olduğum anlamına gelmiyor. Seni düşündüm. Sık sık. Maske olmadan bile."

Şok edici bir dürüstlük sunarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu ama işe yaramıyordu. Gazeteci zihnim bir kere devreye girdiğinde, gerçeği ortaya çıkarma isteğimi bastırmanın imkanı yoktu. İyi bir gizemi severdim, özellikle de rakibimin düşüşüne yol açabilecek bir gizemi.

Beni Yedi Günah'ta, yalnız ve telaşlı bir halde bıraktığında başka ne yapıyordu acaba?

Şimdi durumu geçiştirmeye çalışıyor olabilir ama o da aynı derecede tahrik olmuştu. Sonrasında kendine çeki düzen verdiğinden şüphem yoktu, ama aşırıya kaçma ihtiyacından daha önemli ne olabilirdi ki?

Özellikle de tüm krallık onu bu kadar yakından izlerken.

Başka bir şeyin peşindeydi; sadece eş bulma arayışından daha fazlasının.

Yedi Günah'taki ilk karşılaşmamızı, o ikinci adamın araya girdiği anı hatırladım. O, kardeşlerinden biri miydi yoksa sarayının yüksek rütbeli bir üyesi miydi?

Onu önemli bir şey için kullanmaları gerekmiş olmalı. Her zamanki sefahatlerini geride bırakacak kadar önemli bir şey. Jackson'ın öldüğü gece miydi o? Yoksa başka bir şey mi oluyordu? Olayların zaman çizelgesini tam olarak belirleyemedim. Ama belirleyebilirdim.

Titrek ateş ışığında birbirimizi süzdük, sessizce içeceklerimizi yudumladık.

Dikkatini dudaklarıma bıraktı ve bu durum ikimiz için de çok uzun sürdü. Acaba sırlarını kurcalamamı engellemek için mi dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu, emin değildim.

Ya da belki de gecemizin nasıl başladığını hatırlıyordu.

Karşılık vermemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

Axton'ı onun olduğunu bilmeden öpmek bir şeydi, ama kimliğini tamamen bilerek arzularıma teslim olmak bambaşka bir şeydi.

Ablamın ondan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını ya da sadece bir prensle flört etmenin heyecanına kapılıp kapılmadığını henüz anlayamamıştım, ama eğer ondan hoşlanıyorsa, daha önce yaşananlar... bir

daha asla yaşanmamalıydı. Zaten yaşanmasını da istemiyordum.

Battaniyeyi daha da sıkıca üzerime çektim, altında hâlâ hiçbir şey giymediğimi fark ettim.

Axton'ın okşamalarının, tutkulu öpüşlerinin hatırasıyla tenim yanıyordu, bir daha asla izin vermeyeceğim bir dokunuşa hasret kalmıştım. İçime gömülmesini, bu azaba son vermesini istiyordum.

Bakışları birden yukarıya, alev alev parladı. Gözleri sadece ela değildi, altın, yeşil ve kahverenginin inanılmaz bir karışımıydı, hepsi de baskınlık için yarışıyordu. Daha önce bana dokunduğunda gözleri ateş gibi yanıyordu, bu anı onu tekrar özlememe neden oldu.

O biliyordu. Günahın Prensi olarak, cinsel uyarılmayı tespit edebilirdi.

Lanetli dikkatimin onun kucağına kaymasını engelleyemedim ve daha önceki hatamızdan etkilenen tek kişinin ben olmadığımı memnuniyetle fark ettim.

Aramızdaki bağa yaslanmak, aramızda yaşanan diğer her şey için büyüyü suçlamak kolay olurdu. Daha önceki ön sevişmemizin etkisiyle kendimizi kaptırdığımızı iddia edebilirdik.

Onu battaniyemi paylaşmaya davet edebilir veya kucağına oturabilirim.

İki teklifi de reddedeceğinden şüphe ediyordum. İkimiz de ihtiyaçları olan iki yetişkindik. İhtiyaçlarımızı karşılayıp yolumuza devam edebilirdik. Bir daha asla bu konudan bahsetmezdik. Bunu nasıl yapacağını kesinlikle biliyordu.

Rahatsızca kıpırdandı, tekrar brendi şişesine baktı. Kısa bir an için, hâlâ gerçeğin farkında olmadan, Yedi Günah'ta olmamızı neredeyse diledim.

Eğer hâlâ maske takıyor olsaydık, şu anda ne yapıyor olacağımız konusunda hiçbir soru işareti olmazdı.

Bakışları gözlerime kilitlendi. Sanki bana adını nasıl söylettireceğinin tüm yollarını hayal ediyordu—sonra yüzündeki ifadeyi sildi.

Onun için mi yoksa benim için mi olduğunu anlayamadım. Ateşin çıtırtısını dinlerken içkimden büyük bir yudum daha aldım ve prensin kötü ağzını düşünmemek için çaresizce çabaladım.

"Burada mı geceyi geçireceğiz?" diye sordum sonunda, sessizliği bozarak.

Bir mağara için oldukça rahat ve davetkar bir yerdi. Genellikle kapalı bir alanda bulunmaktan hoşlanmasam da, buraya gelmemize neden olan koşullar ideal olmasa da, bu durumdan rahatsız olmadım. Fırtına şiddetle

devam ederken, kötü bir prensle birlikte bir mağarada mahsur kalmak gece yaşanan bir maceraydı. Yanımızdaki kişiler daha iyi olabilirdi, ama yine de güzel bir hikaye ortaya çıktı.

Axton'ın şatosu zenginliklerle dolup taşarken bu kadar kırsal bir şey seçmesine şaşırdım.

Nedense bu ona daha çok yakıştı.

Mağaranın ağzına doğru baktı. "Fırtına geçene kadar bekleyeceğiz."

Derin bir nefes aldım. Bu saatler sürebilirdi ama itiraz etmedim. Kız kardeşimle ya da üvey annemle yüzleşmeye henüz hazır değildim. Umarım döndüğümde çoktan uyumuş olurlar.

“Bu konuda tek kelime bile etme,” dedim. “Bunun bir daha asla tekrarlanmayacağını bildiğine inanıyorum. Ve bence bundan sonra birbirimizden uzak durmamız en iyisi.”

“‘Benim isteklerim sizin istekleriniz, benim arzularım sizin arzularınız’” diye alıntı yaptı. “Eğer istediğiniz buysa, kabul etmekten başka seçeneğim yok.”

Dikkatini tekrar bana yöneltti, bu sefer sessiz bir değerlendirmeyle.

Duvarın öbür tarafında, daha önce fark etmediğim küçük bir sandıkta durdu ve bir şeyler karıştırdı; büyük beden bir gömlek ve kalın bir çift çorapla geri döndü.

"Büyük olacaklar ama sizi sıcak tutacaklar."

Kaşlarım çatıldı. Axton... aşırı ilgiliydi, tam olarak doğru kelime değildi ama kesinlikle çok nazlanıyordu. Bu, varlığından haberdar olmadığım bir yönüydü. Çünkü bunu saklamıştı.

Ya da belki de bu yönünü benden saklamıştı.

Prens, görünüşe göre, sırlarla doluydu.

Axton bir muammaydı, çözülmeyi bekleyen cezbedici bir gizemdi.

Bu tehlikeliydi. Ya da belki de onun için felaket olurdu. Sırları ortaya çıkarmaktan daha çok keyif aldığım hiçbir şey yoktu. Ve onun gerçeğini ortaya çıkarmak özellikle tatlı olurdu.

Çorapları giydim, neredeyse dizlerime kadar uzanmalarından memnundum. Yumuşak ve sıcaktılar, bulut gibiydiler. Ayağa kalkarken Axton'ın dikkatini üzerimde hissettim.

Battaniyeyi yere bıraktım, o küfredip bakışlarını hızla kaçırırken gülümsememi gizledim; birdenbire brendi şişesini son derece ilgi çekici buldu.

Gömleği o kadar uzundu ki dizimin ortasına kadar geliyordu. Giydirirken acele etmedim ve düğmelerini gerekenden çok daha yavaş iliklediim. Prensi işkenceye maruz bırakmak yeni favori eğlencem olabilir. Beni kendisiyle bir bağ kurmaya kandırmıştı. Bari intikam olarak onun kıvranmasını izlemekten zevk alayım.

Tekrar kürkün üzerine uzandım ve içimi çektim. Sıcak ve kuru olmak lüks bir his veriyordu.

Dikkatini önce bana, sonra da ateşe çevirdi.

Hiç beklemeden pantolonunu çıkardı, hareketle kasları gerildi ve omuzlarındaki dövmeler adeta havalandı. Daha önceki birlikteliğimizden dövmeleri hatırlamıyordum ve ne zaman yaptırdığını merak ettim. Ya da belki de yıllar içinde unutmuştum, gecemizin ne kadar berbat geçtiğine daha çok odaklanmıştım.

Doğruldu, tüm gururu ve ihtişamıyla ayağa kalktı.

Ağzım birden kurudu. Çatıdaki tutkulu karşılaşmamızın hiç yaşanmamış gibi davranmak zor olacaktı. Ama bu yarının meselesiydi. Bu gece, alt kısmına ve etkileyici ereksiyonuna bakmaktan kaçınarak, ona bir kez daha gizlice baktım.

Kaslı gövdesini inceledim, hâlâ karanlık, baştan çıkarıcı bir günah tanrısı gibi görünmesinden nefret ettim.

Gerçek kanatları görülmeye değerdi. Onları sık sık göstermezdi ve söylentilere göre, birkaç ay önce Öfke Hanedanı'nın bozduğu tüm diyarı etkileyen lanet sırasında onlara erişememişti. Onları sihirle yok ettiğinde nasıl hissettiğini merak ettim.

Hâlâ ona baktığımı fark ettim ve dikkatimi dövmelerinden uzaklaştırmaya çalışarak, kalbimdeki hızlı atışı görmezden gelmeye çalışarak geriye çekildim ve ona... ne yapıyorsa onu yapması için yer açtım.

"Merak etme," diye mırıldandı. "Sen istemedikçe ısırmam."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Yani, senden rica etmediğim sürece mi demek istiyorsun?"

Pantolonunu ateşe yaklaştırdı, giysiyi ters çevirip diğer tarafını kuruturken dudaklarında o sinir bozucu, kendini beğenmiş sırıtış belirdi. Gömleğini de çoktan kurutuyordu; kuruyup kurumadığını kontrol edene kadar bunu fark etmemiştim bile.

“Tam olarak ne demek istediğimi söyledim.”

"Bu akşamki kararımızın bir hata olduğunu az önce tespit ettik."

“Belki.” Omuz silkip bıraktı. “Bazı dersleri öğrenmek diğerlerinden daha zordur, özellikle de ayartmanın tadına baktıktan sonra.”

"Tat" kelimesini söylerken kullandığı o günahkar üslup, aklımdan çıkaramadığım bir dizi görüntüyü tetikledi.

O şerefsizin tam olarak istediği de buydu.

Pantolonunu giyip gömleği alırken, hafif kahkahası mağaranın içinde yankılandı ve bana karanlık bir eğlenceyle baktı.

Ne yazık ki, o lanet şeyi takmadı.

"Sana bir kez daha hatırlatmam gerekiyor mu, çapkın herif, gerçek aşkı arıyorsun?"

Gömleği buruşturup önümde çömeldi, ela gözleri neşeyle parlıyordu. "Bunu mu yapıyorum?"

"Gerçekten de öyle görünmesini sağladınız."

Yüzünde saf bir eğlence ifadesi vardı. "Al. Bunun üzerinde uyu. Fırtına geçince sana haber veririm."

Sunduğu şeyi aldım ve arkama yaslandım, dikkatimi tanıdığımı sandığım gizemli adama verdim.

Axton yere attığım battaniyeyi alıp üzerime örttü—neredeyse tamamen örtmüş oldu—sonra ateşin ışığının en uzak ucuna doğru ilerledi, yüzü artık gölgede kalmıştı.

Ateşin bronz teni üzerinde dans edişini izlerken, asıl erkeğin kim olduğunu merak ettim. Yıllardır onu araştırıp izlemiş, hakkında türlü türlü dedikodu yazıları yazmıştım, ama bu sessiz anlarda onun hayal ettiğimden tamamen farklı olduğunu keşfetmek beni şaşırttı.

Daha iyi mi yoksa daha kötü mü olduğundan emin değildim. Kesinlikle daha karmaşık bir durumdu.

Kesinlikle bir günahkâr, asla bir aziz değil. Kötü adam, anti-kahraman, hiçbiri ona tam olarak uymuyordu.

Hem kötü hem de nazik ve mesafeliydi. Gizemli ve tehlikeliydi, yine de başkalarıyla, hatta hoşlanmadığı benim gibi biriyle bile ilgileniyordu. Kaba, baskın ve görgüsüzdü, ama gerektiğinde yine de bir yumuşaklık duygusunu koruyordu. Ayrıca işine geldiğinde kurnazdı. Acımasız Çapkın. Bu lakabı tamamen unutmuştum.

Sır saklayıcı. Ahlaksız prens. Şefkatli sevgili. Kibirli erkek.

Şimdi her zamankinden daha çok, Gabriel Axton'ın gizemini bir kez ve tamamen çözmeyi istiyordum.

Kendime bunun tamamen kız kardeşime yarışmada yardımcı olmak ve Axton'ın sırrının buz ejderhası söylentileriyle bir ilgisi olup olmadığını görmek için olduğunu söyledim, ama içten içe nedenlerimin bu kadar özverili olmadığını tahmin ediyordum.

Tekrar derin bir nefes verdim. Altı hafta. Tek yapmam gereken altı hafta boyunca ondan uzak durmaktı. Büyülü bir bağımız olsa bile bu kadar zor olmamalıydı.

Umuyordum.

THIRTY-ONE

Prince Gluttony

"Sende farklı bir şey var." Lust beni baştan aşağı süzdü, alnında ter damlaları belirirken mindere düştü ve tekme atarak bacaklarımı altımdan çekmeye çalıştı.

Geriye doğru dans ederek hareket ettim ve darbesinden kıl payı kurtuldum.

Herkes Lust'ın dövüşçüden çok bir aşık olduğunu sanıyordu ama onunla antrenman yaptıktan sonra bir daha asla bu yanılgıya düşmediler. Canı istediğinde o da bizim kadar acımasızdı.

Yeni kraliyet muhabiri taliplerin profilleri üzerinde çalışırken biz de son iki saattir antrenman odamda karşılıklı antrenman yapıyorduk.

Hoş geldin yemeğinde onlarla konuştuktan sonra, şaşırtıcı bir şekilde, birkaçı gerçekten de harika birer eş adayı olurdu. Eğer gerçekten bir eş arıyor olsaydım.

Akşam yemeği, özellikle Silvanus'la yaşananlardan sonra, hayal ettiğim kadar sıkıcı olmamıştı. Hatta o kadar iyi geçmişti ki, bu akşam için bir akşam yemeği daha planlamıştım.

Utanmadan flört eder, dans eder, sonra da gizlice Felix'le Merciless Reach'te buluşup gece avına çıkardım. Bunun aynı zamanda mavi saçlı bir muhabirden de kaçmama yardımcı olması ek bir avantajdı. Ne kadar engellemeye çalışsam da, düşüncelerim sürekli ona kayıyordu. İstediğimden daha sık.

“Tanrısal tanımımı mı kastediyorsun?” Kaşlarımı kaldırdım. “Talip olanlarımı etkilemek için fazladan zaman ayırıp antrenman yapıyorum. Fark ettiğin için gurur duyuyorum.”

"Kesinlikle o değil."

Şehvet ayağa fırladı, etrafımda dönmeye başladı, gözleri kısılmıştı. Koyu renk saçları alnına yapışmıştı. Saçlarını kestirmesi ve tıraş olması gerekiyordu. Bu da son birkaç gününü günahını besleyerek geçirdiği anlamına geliyordu.

Sırtındaki çivi izleri göz önüne alındığında, bu durum kelimenin tam anlamıyla acı verici bir şekilde apaçık ortadadır.

Hemen hemen anında iyileştik, bu da ya aşırı sert davrandığı ya da bir tür sihir kullandığı anlamına geliyordu. Şehvet, zevkin prensiydi, iştahı benimkinden bile daha vahşiydi.

Önce aparkat yapıyormuş gibi yaptı, sonra ters yumruğunu savurarak karnıma vurdu.

Darbeyi yedim, sonra karşılık verip çenesine sert bir yumruk indirdim.

Gözleri parıldayarak yere altın rengi kan tükürdü.

"Dalgın mı kaldı, kardeşim?"

Hızlıca bir iğne daha indirdim. "Casuslarım Envy'nin planlar kurduğunu bildiriyor. Bana bunun nedenini açıklayabilir misin?"

“Onun neden böyle davrandığını gerçekten bilen var mı?” Şehvet ayak uçlarında sekerek, son anda kaçınmasaydım ciddi hasar verebilecek bir yumruk attı. “Öfke, dün gece sınırda devriye gezmediğini söyledi.”

“Bir şey çıktı.”

"Bana ejderhalarla ilgili bir ipucu olduğunu söyle, yoksa cinsel organınla ilgili değil. Kimseye kur yapmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Darbeyi savuşturmaya çalışırken, o da darbeden kaçmak için arkasını döndüğünde omzuna isabet ettirdim.

"Benim aşk hayatım hakkında sağlıksız derecede çok zaman harcıyorsun. Kendine birini bul ya da kitap oku. Gerçi sırtına bakılırsa, birini bulmuşsun zaten."

“Yedi Günah'taki o buz tanrıçasıyla birlikteydin, değil mi?” Gözlerini kapattı. “Tanrım. O elbise. Onun için bütün diyarı lanetleyebilirim. Bu gece yine orada olacak mı acaba? Sen ilgili koca rolünü oynarken ben de seve seve ona eşlik ederim.”

Karnının tam ortasına vurdum, ancak o geriye doğru çekilip güldüğü için ikinci yumruğu indiremedim.

Etrafında küçük bir daire çizerek dolaştım.

"Onu düşünmeyi bırak."

"Sizi birlikte yakaladığımda onu düşündüğümü umursamamış gibiydi."

Onu yere devirdim, o da beni itti ve birbirimizin etrafında tekrar dönerken

sırıtışı daha da genişledi. Sinirimi atmaya çalışarak ayak uçlarımda zıpladım.

Lanet olası kan yemini bana... sahiplenme duygusu hissettiriyordu.

Çenemi sıkıca kenetledim, kardeşimin tuzağına düşmeyi reddettim.

Bu durum onu alaylarına devam etmeye daha da teşvik etti.

“Muhtemelen Gabriellis, onun bacağını sapık gibi yalıyordun. Ya ben gücümü onun üzerinde serbest bıraksaydım? Başka yerde heyecan aramazdı. Sana söz veriyorum. Dizlerinin üstüne çöker, boğulurdu—”

İkinci darbeyi de sertçe indirdim ve Lust geriye doğru sendeledi.

Gözlerinde eğlence parıltısı belirdi.

"Çok hassas."

"Odaklanabilir misin?"

Sağ tarafa doğru bir aldatmaca yaptım, sonra geri döndüm ve onu bir santimle ıskaladım.

Dikkatini kapı girişine çevirdiğinde hafifçe ıslık çaldı.

Arkamı dönüp bakmayı reddettim, dikkatimi dağıtma girişimine güvenmedim. Adriana'nın hâlâ kötü niyetli muhabirlik ve müdahale yöntemlerine başvurmuş olması mümkün değildi. Özellikle de birbirimizden uzak durmamız ve dün gece hiç yaşanmamış gibi davranmamız konusundaki ısrarından sonra.

Sanki bu kolay bir işmiş gibi.

Lust'a bir yumruk daha savurdum, tam da onun istediği gibi o lanet olası çatıyı aklımdan silmeye kararlıydım.

Kardeşimle birkaç dakika boyunca konuşmadan birbirimize yumruklar savurduk. Birbirimizi sırayla yere sererken, şehvet alışılmadık derecede ciddi kaldı.

Stres atmak için yapılan antrenman, kavgaya dönüşmüştü.

Biz de tam anlamıyla pislik herifler gibi savaştık. Tekme attık, kılıç salladık, kanatlarımızla birbirimizi geri ittik, hançerlerimizle birbirimize saldırdık.

İçimde biriken tüm öfkeyi yumruk ve tekmelerle boşalttım. Tüm karanlık duygularımı tek bir amaca yönlendirdim: Şehveti yenmek.

Bir iblise dönüştüm, prensliğe özgü tüm nezaket maskelerimi bir kenara bıraktım ve kendimi serbest bıraktım.

Avcılarımdan aldığım son raporu düşündüm; ejderhaların dün gece daha küçük bir iblisi hedef alıp, diğer yalnız iblisler için sorun yaratacak kadar ağır şekilde yaraladıklarını söylüyorlardı.

Dün gece ejderhaları takip etmeliydim. Adriana uyuyup güvende olduktan sonra onu yalnız bırakmalıydım. Bunun yerine, sabaha kadar nöbet tuttum.

Sanki diyar tehlikede değilmiş ve benim de bolca zamanım varmış gibi, onun huzur içinde uyumasını izledim.

O, talip olan biri değildi.

O asla benim karım olmayacak.

O lanet olası kız kardeşi benim gelin adayımdı. Peki o zaman neden kaldım? Kan yemini mi? Keşke eski tanrılara yalvarıyorum, sebebi bu olsaydı.

“Gabriel. Dur.”

Lust'ın sesi büyülü bir emirle doluydu ve beni içine düştüğüm dövüş transından çıkardı. Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, kanı ve harap olmuş eğitim odasını inceledim.

Vahşi hayvanlar gibi savaştık, duvarlardaki halılar yırtıldı, silahlar devrilip yere saçıldı. Ayaklarımın dibinde buruşmuş ve bükülmüş bir kalkan duruyordu.

Kullandığımı hatırlamıyorum.

Yumruklarıma baktım; yarık eklemlerim yavaş yavaş iyileşiyordu. Kardeşime baktım ve gözlerinin etrafındaki şişliğin azaldığını fark ettim.

“Onu korkutmaya başlamıştın.” Lust çenesini arkama doğru hafifçe salladı, sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. “Ve yeni dedikodular yaymana gerek yok.”

Garip bir ürperti tüm vücudumu sardı.

Arkamı döndüm, kimi bulacağımı zaten biliyordum, heyecandan kalbim hızlanıyordu.

Ama o değildi.

Çelişkili duygularımı gizlemek için yüz ifadelerimi geliştirdim.

“Eden.”

Kapının yanındaki ikram masasına yaslanmış, göğsüne kalkan gibi bastırdığı bir kitapla duruyordu. Ne zamandır orada bizi izlediğini merak ettim.

Onu hızlıca süzdüm ve Lust'ın neden bu kadar cesurca savaştığını anladım. Eden Everhart zarafet ve incelik saçıyordu. Kardeşimin karşı koyamayacağı türden bir meydan okumaydı tam da.

Şu anda elimi kazanmak için bir yarışmanın parçası olması, etkinliğin sahte olup olmamasına bakılmaksızın, bir caydırıcı unsur olmazdı. Şehvetin kendisi de skandallara yabancı değildi.

Odanın diğer ucuna, onun yanına gittim, sürahiden bir bardak su doldurdum, yarattığım o umursamaz imajı takınmaya çalışarak. Arkama yaslandım ve içeceğimi yudumladım.

"Bayan Everhart, sizinle birlikte olma onurunu neye borçluyum?"

Sessizce beni inceledi. "Kızgın mısınız, Majesteleri?"

“Hayır. Neden?”

"Sanki ya savaşı bitirmek ya da başlatmak istiyormuş gibi savaşıyordunuz."

“Ah, kesinlikle bir tane başlatmak istedi. Bizim oğlan oldukça keyifli bir ruh halinde.”

Şehvet bir bardak kapıp kendine bir içki doldurdu ve aramızda bir yere oturdu.

Bardağımdaki içeceğin yarısını içtim, eski tanrılara yalvararak o lanet olası ağzını kapalı tutmasını umdum.

Eden gözleriyle ikimize baktı. "Ne oldu? Sormak çok hadsizlik olmazsa."

Kız kardeşinin meraklı yapısını ondan alıp almadığını merak etmeden edemedim ve nasıl cevap vereceğimi iyice düşündüm. Ancak erkek kardeşim, burnunu her şeye sokan bir herifti ve hiç vakit kaybetmeden gereğinden fazla konuştu.

“Yarışma başlamadan önce görüştüğü gizemli bir sevgilisini ağırlamayı teklif ettim. Çok hassaslaştı ve rahatsız oldu.” Lust ona çarpık bir sırıtışla baktı. “Görünüşe göre bu aralar paylaşımcı bir tip değil.”

Kaşlarından birini kaldırarak tekrar bana baktı. Eden, bu ifadesiyle kız kardeşine fazlasıyla benziyordu.

"Gerçekten de skandal yaratmaya devam ediyorsunuz, Majesteleri." Ağzı seğirdi. "Eminim Miss Match bu konuya çok ilgi duyacaktır."

Lust neredeyse suyunu tükürecekti. "Bekle. Sadece şaka yapıyordum. Gerçekten kız kardeşinin bununla ilgili bir makale yazmasını istemiyorsun, değil mi?"

"Bir şeye mi ihtiyacınız vardı, Bayan Everhart?"

"Mutfakları gezme şansım olup olmadığını merak ediyordum."

Kardeşim, konuşmamızın tek bir kelimesini bile kaçırmak istemediği için öne eğildi. Gerçekten de kardeşlerimize dedikodu yapmayı içermeyen bir hobi edinmesi gerekiyordu.

"Otuz dakika sonra aşağıda buluşalım."

Bana utangaç bir gülümseme verdi. "Aslında, Vanity ile yalnız gitmemizde sakıncası olur mu? Bir sürpriz üzerinde çalışıyoruz."

İki talibimin benimle vakit geçirmek istememesi beni rahatlatmalı mı yoksa endişelendirmeli miydi, emin değildim. Karar vermeden önce, buz mavisi bir parıltı dikkatimi çekti.

“Ben—”

Cümlemin ortasında durdum, bakışlarım açık kapının önünden hızla geçen Bayan Saint Lucent'i takip etti. İstemsizce, dün geceden bir anı zihnime doldu.

Ben, onun bacaklarının arasına kıvrılmış, o çatı katında kendinden geçerken

ona taparcasına hayranlık duyuyordum; zevk çığlıkları aşağıdaki dünyaya yankılanıyordu.

Şehvet kaburgalarıma dirseğiyle vurarak beni yeniden anın gerçekliğine sürükledi.

Zihnimi temizlemek istercesine başımı salladım. Eden buradaydı. Mutfaklar hakkında sorular soruyordu. Çok fazla gücendirmemiş olmayı umarak özür dilercesine gülümsedim.

"Hiç sakıncası yok, Bayan Everhart. Hatta sizin ve Vanity'nin neler hazırlayacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Eden'in gözleri neşeyle parıldadı, hafifçe reverans yaptıktan sonra ayrıldı.

Şakaklarımı ovdum. Birkaç saatliğine kaleden çıkmam gerekiyordu. Adriana zaten aklımı kurcalıyordu ve koridorda onu takip edip şimdi ne tür hain planlar kurduğunu öğrenme isteği giderek daha da can sıkıcı hale geliyordu.

Kardeşim aklından geçen her şeyi paylaşma ihtiyacından adeta titriyordu.

Onun romantik gözlem yeteneğiyle beni büyülemesini bekledim.

Şehvet sessiz kaldı. İnatçı herif.

"Hadi bakalım." Kollarımı kavuşturup ona döndüm. "Çalıştığın o zekice hakareti söyle."

Lust beni süzdü ve başını salladı. "Sen bir aptalsın."

"İlişkin?"

"Aman Tanrım, Gabriellis. O kadınla nasıl birlikte olmuyorsun?"

“Bayan Everhart bir talip.”

“Kız kardeşinden bahsediyorum. Hızla yanımızdan geçtiğini görmemiş gibi davranma.” Bardağını yere koydu ve iç çekti. “Bana gelmiş geçmiş en iyi şey mi yoksa en kötü şey mi olacağını bilemiyorum.”

Dişlerim duyulur bir şekilde birbirine sürtündü.

Lust masum bir bakışla bana baktı. "Bir sorun mu var, Gabriel?"

Onu görmezden geldim.

O lanet olası yemin ilk başta mükemmel bir fikir gibi gelmişti, ama şimdi bir lanet gibi hissediliyor.

Kardeşimin Adriana'yı yatağına alacağı düşüncesiyle içimi saran bölgesel öfke neredeyse her şeyi tüketiyordu. Sonraki beş hafta altı gün boyunca, bu öfkeyi yumruklarımla atmak istedim. Ama bu mümkün olmadığı için kendimi tutmam gerekiyordu.

Lust'ı yere sermek yerine ona yine o arsız sırıtışlarımdan birini atmayı başardım.

“İki gün sonra açılış etkinliğinde görüşürüz.”

Oyunlar Başlasın!
Özel Baskı: Maçlarla Tanışın

Sevgili Günahkarlar,

Prensin yüzyılın olayı olarak nitelendirdiği etkinliğe hoş geldiniz. Ye Çember'in tarihinde ilk kez, yedi yönetici prensten biri aşkı bir gösteriy dönüştürmeye karar verdi. Bugün, sizin sevgili Bayan Uyumsuz'unuz, Pre Açgözlülük'ün taliplerini tanıtma fırsatını elde etti. Her Günah Evi'nin tems edildiği bu etkinlikte, işler çok ilginç bir hal alacak.

Açgözlülük Evi: Sıradan bir aileden gelen ama göz kamaştırıcı güzellikte Eden Everhart; Eden, çevrenin gözdesi ve dikkat edilmesi gereken taliptir.

Şehvet Hanedanı: Whitlock Dükü'nün kızı Allure Whitlock; Allure'un yakı bakışlarıyla birçok kişiyi büyülediği rivayet edilir.

Tembel Hanedanı: Markizin kızı, bilgili Monroe; bu talip, Temb Hanedanı'nın araştırma kanadında zamanını geçiren, doymak bilmez b okuyucu ve doğaüstü tarih meraklısı biridir.

Açgözlülük Evi: Ava Rice, sıradan bir aileden geliyor; Ava'nın ailes yaşadıkları bölgede birçok kumarhane işletiyor ve alacaklarını tahsil etmede sc derece başarılı oldukları söyleniyor.

Hanedan Kıskançlığı: Omen Seagrave; Omen'in babası, Ava Rice'ın ailesir ait kumarhanede yaptığı kötü bir bahis yüzünden aile unvanını kaybett Aralarındaki özel etkileşimler, prensin gerçek anlamda aşık olma girişiminde daha eğlenceli olabilir.

Öfke Hanedanı: Cobra Pierce, sıradan bir aileden gelmesine rağmen savaş bir soyağacına mensuptur; Cobra, savaş alanında olduğu kadar savaş ala dışında da kurnazdır.

Hanedan Gururu: Soylu bir aileden gelen Kibirli Kuzgun; Kibirli Kuzgu kuzgun saçlı bir güzellikten çok daha fazlasıdır. Çevresindekilerin çoğun süsleyen ışıltılı altın gözleriyle, fiziksel olarak en çarpıcı taliplerden biridi Eğer prens en sevdiği uzvuyla düşünüyorsa, Kibirli Kuzgun kesinlikle erken b avantaj elde edecektir.

Bir dahaki sefere kadar, skandallara devam edi
Uyumsuzlu

THIRTY-TWO

Adriana

COBRA, EVİN ÖFKESİNİN talibi, ikinci katta bulunan konukların eğitim odalarında saman bir kuklaya hançerler fırlatıyordu.

Uzun, simsiyah saçları başının etrafında karmaşık bir taç şeklinde örülmüş, siyah deri pantolonu kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde sarkıyordu. Giydiği altın korsenin şeffaf kolları metal bilekliklerle sonlanıyordu. Her yönüyle Günah Evi'nin ruhunu yansıtıyordu.

Gri gözleri, eşikte oyalandığım yere döndü. Bir hançer havada uçtu, kabzası bıçağın üzerinde, sonra da kuklaya yüksek bir sesle saplandı.

Kobra sinirli bir nefes verdi.

Mankenin kafası yere yuvarlandı.

Bana bir kez daha baktı, sonra fırlatma bıçaklarını çıkardı. "Sen Eden'in kız kardeşisin. Ve Miss Match'sin, değil mi? 'Skandal yaratmaya devam et' ünüyle tanınan? Karşılama yemeğinde seninle konuşma fırsatım olmadı."

Son birkaç günde yaşanan her şeyden sonra, bu sloganın hala çok popüler olduğunu neredeyse unutmuştum. Umarım gülümsemem hoştu ve bir surat asmaya dönüşmemişti.

“Evet.” Odaya girdim. “Birkaç dakikanız varsa, bir sonraki tavsiye köşesi için birkaç sorum var. Adayları tanıtmak ve umarım önceki flört deneyimlerinize dayanarak bazı romantik tavsiyeler vermek için özel bir yazı üzerinde çalışıyorum.”

Cobra omuz silkerek bıçaklarını teker teker çıkardı. "Ne öğrenmek

istiyorsun? Eğer babamın av gezisiyle ilgili söylentilere ima ediyorsan, maalesef bu konu yasak."

Hayatımı o kadar çok önemsiyordum ki, burnumu o skandala sokmak istemedim.

“Benim ilgilendiğim tek şey prensle olan geçmişiniz. Daha önce ne zaman etkileşimde bulundunuz? İlk izlenimleriniz. Umutlarınız ve ilişki hedefleriniz. Bu tür şeyler.”

Bıçağı havaya fırlattı ve bana baktı. "Aslında Prens Açgözlülük'le birkaç yıl önce Tüm Günahkarlar Balosu'nda tanıştım. Oldukça çapkın biriydi."

Kaşlarım çatıldı. Onu orada gördüğümü hatırlamıyordum, ama öte yandan o gece kendi duygusal dramımla meşguldüm. Bu bilginin beni neden şaşırttığını bilmiyordum.

"İlginç." Kalemimi kırmamaya özen göstererek notu karaladım. "İkiniz de flörtleşmenin ötesinde daha ciddi bir şey yaptınız mı?"

Bana eğlenmiş bir bakış attı. "Eğer bunu soruyorsanız, bu yarışmada bana avantaj sağlayacak hiçbir şey yok."

Hayır, öyle değildi ve sorumu çok etkileyici bir şekilde geçiştirmişti. "O geceye dair kamuoyunun ilgisini çekebilecek herhangi bir ayrıntıyı hatırlıyor musunuz?"

Ve "kamuoyu" derken kendimi kastediyordum. Benim için çok şeyi değiştiren o geceye dair başka birinin bakış açısını öğrenmek konusunda son derece meraklıydım. Axton'ın dün geceki tepkisi, konuyu tekrar araştırmayı düşünmem için yeterince sinir bozucu olmuştu.

“Bakalım.” Başını yana eğdi. “Prens’in romantik ilgisinin hiç eksik olmadığını düşünmüştüm. Ama ne yaptığını pek hatırlamıyorum. On yıl önceydi.”

Gerçeği biraz abartmaya karar vererek, şöyle bir laf kalabalığı yaptım: "Taliplerden biri, onun sıradan bir kıza aşık olduğunu hatırlıyor. Hatta evlenme teklif etmeye çok yaklaşmış."

“Ah, ne kadar da nefis bir skandal.” Cobra geri çekildi, şaşkınlığı samimi görünüyordu. “Bunu hatırlamıyorum, ama o gece ben de biriyle meşguldüm. Tartıştığımız en ilginç tüyü o almıştı. Bunu çok net hatırlıyorum çünkü Prens Kıskançlığın jilet gibi keskin tüylerine benzediğini düşünmüştüm. O zamanlar aşıklar hakkında efsanevi bir kuralı vardı.” Boş bakışlarıma karşılık elini salladı. “Orada olmalıydın. Sıradan adam şimdi Açgözlülüğün taliplerinden biri mi?”

“Maalesef bu bilgiye sahip değilim,” diye yalan söyledim.

Yarışmayla ilgili birkaç soru daha sordum, umutlarını, gelecek için isteklerini, ideal romantik randevusunu ve başkalarına verebileceği ilişki tavsiyelerini dinledikten sonra izin istedim.

Sezgilerim bana bir şeyler söylüyordu ama nedenini tam olarak çözemiyordum.

❄ ❄ ❄

Cobra ile görüşmemden sonra, kalenin etrafında bir yürüyüş yapmanın bana birçok nedenden dolayı çok iyi geleceğine karar verdim. Sophie'den, taliplerin prensle ikindi çayı için hazırlık yaptığını öğrendim, bu yüzden yarın diğer herkesle görüşmek için daha erken yola çıkacaktım. Bu da herkes yarışmayla meşgulken kalenin etrafında dolaşmak için zamanım olacağı anlamına geliyordu.

Prensle görüşmemek için elimden gelen her şeyi yapıyor olmamın önemi yoktu.

Onu neredeyse özel antrenman odasında, üstsüz bir şekilde yakalayacaktım, inanamadım. Onun talipleriyle flört etmekle meşgul olacağını düşünmüştüm, kardeşiyle kavga edeceğini değil.

Ter içinde kalmış, dövmeli vücuduna bir bakış attım ve aklım hemen sapıkça düşüncelere daldı. Kalenin o bölümünden, kaldığım süre boyunca uzak durmaya yemin ettim.

Şatonun en uç köşesindeki koridorlarda yavaşça dolaştım. Daha önce sadece partilerin verildiği ana katı görmüştüm ve Açgözlülük Evi neredeyse küçük bir şehir büyüklüğündeydi.

Alt katlara doğru yön değiştirdim. Ne keşfetmeyi umduğumdan henüz emin değildim, ama hizmetçiler bilgi açısından çok zengin bir kaynaktı. Belki de skandal yaratacak bir şeye kulak misafiri olurdum.

Zemin kat, hareketli bir yerdi; hizmetçiler ana koridordan girip çıkıyor, kalenin ihtiyaçlarını karşılamakla meşguldüler. Kucaklarında yeni yıkanmış çarşaflar taşıyan hizmetçiler oradan oraya koşuştururken, diğerleri gümüşleri parlatıyor, şömineleri harlıyor ve yaklaşan şenlikler için hazırlık yapıyordu.

Yarışmanın ilk aşaması yakında başlayacaktı; söylentilere göre

öpüşmeyle ilgili bir şeydi. Açık nedenlerden dolayı katılmayacaktım. Beni prense bağlayan sihir, bende bazı ilkel dürtüler uyandırmıştı. Potansiyel gelinlerine bağırıp çağırmak ve kuduz bir maymun gibi üzerlerine atılmak hiç de yakışık almazdı. Sophie dehşete düşerdi.

Bu düşünce beni güldürdü ve yürüyüşüme devam ettim.

Büyük bir mutfakta birkaç aşçı çalışıyordu. Sebzeleri doğrayıp ocaktaki kaynayan tencereleri karıştırırken, kaynayan yemeğin kokusu salona yayılıyordu.

Uşaklar üst kattaki misafir odalarından tabakları aceleyle alıp temizlenmek üzere alt kattaki mutfağa taşırken, bir çarpışmadan kıl payı kurtuldum.

Hemen hemen her odadan gelen konuşmalar, havayı enerjik bir uğultuyla dolduruyordu; bu uğultu, günlük işlerini yapan hizmetkarların ara sıra attıkları kahkahalar veya haykırışlarla kesiliyordu. Ortamdaki mutlak kaosa rağmen, herkes kalenin verimli bir şekilde işlemesini sağlamak için mükemmel bir uyum içinde çalışıyordu.

Eğer taliplerden herhangi biri kaba olsaydı, bunu asla bilemezdim. Burada, özgürce konuşabildikleri yerde bile, personel arasında tek bir kötü söz duymadım.

Ayrıca buz ejderhalarıyla ilgili herhangi bir fısıltı duymadım veya bir şeylerin ters gittiğini hissetmedim.

Yanlarından geçerken herkes hoş bir şekilde gülümsedi ve başıyla selam verdi. Rol yapıyor gibi görünmüyorlardı, ama görünüş aldatıcı olabilirdi. Belki de prens onların anılarını değiştirmişti.

Aklıma gelir gelmez bu fikri reddettim.

Koridorda yavaşça yürüdüm, merakımdan birkaç odaya daha göz attım; bu kadar geniş bir alanda ne yapıldığını anlamakta zorlanıyordum.

House Gluttony gerçekten de kendi başına küçük bir şehir gibiydi; bir kasap, geniş bir taze ürün pazarı, fırın, şarap imalathanesi, terzi ve birkaç mutfak daha vardı. Garsonlar, aşçılar, misafir hizmetleri ve etkinlik planlama personeli... Ve bunların hepsi bu tek katta bulunuyordu.

Koridorun sonuna, iki merdivenin ayrıldığı yere vardığımda, odama çekilip üzerimi değiştirmeye hazırdım. Burada hiçbir ipucu bulamamıştım, bu yüzden gizli ağa girip muhbirlerimden herhangi birinin yeniden ortaya çıkıp çıkmadığına bakacaktım.

Sophie ve Eden'in diğer taliplerle birlikte çay içip prensin kötü kalbini

kazanmaya çalışıyor olmaları için yeterince zaman geçmişti. Ancak... Ben o eşsiz merdiven takımına hayran kalmıştım.

Belki de içimdeki yazardandı, ama yol ayrımında oyalanırken zihnim bir sürü hikayeyle doldu. Birkaç dakika daha burada vakit geçirmenin kesinlikle bir zararı olmazdı.

Merdivenin bir tarafı aydınlık, neşeliydi ve genellikle partilerin düzenlendiği ana kata çıktığı açıkça belliydi; ancak diğer tarafı, kasvetli taşlar ve ortaçağ meşalelerinden anlaşıldığı kadarıyla, umutsuzluğun en derin, en karanlık çukuruna doğru spiral şeklinde iniyordu.

Üst kata çıkmak için yön değiştirdim ama tekrar durdum, dikkatim karanlık merdiven boşluğuna kaydı; burası mutlaka yer altındaki bir inine çıkıyor olmalıydı.

Ya da büyük ihtimalle zindanlar. Bu da "kötü aydınlatılmış işkence odası" şeklindeki ilk izlenimimden çok da uzak değildi.

Sophie, zindanları gezme fikrinden bahsettiğimi öğrenseydi kesinlikle kıyameti koparırdı. Eminim ki, bunu yapmamın kız kardeşimin itibarını daha da zedeleyeceği anlamına gelen bir kuralı vardı. Üstelik, sıkıcı bir zindandı. Orada ne eğlence olabilirdi ki?

Ateşin ışığı, sanki yer altından çok uzaklardan bir esinti geliyormuş gibi titriyordu; misk veya belki de küf kokusu da beraberinde yükseliyordu.

Nemli, karanlık bir zindan yani. Harika.

Demir aplikler, merdiven boşluğunun büyük bir kısmının gölgede kalmasını sağlayacak kadar birbirinden uzak yerleştirilmişti ve bu da ortaçağ cazibesine katkıda bulunuyordu.

Batıl inançlara pek yatkın değildim ama istemsizce sırtımdan aşağıya doğru inen ürpertiyi engelleyemedim. Orada yalnız başıma dolaşmak korkunç bir fikir olurdu. Bu da rotamı değiştirip uçuruma ilk adımı attığımda içimde bir heyecan dalgası yarattı.

Eğer Axton sır saklıyorsa, burası en bariz yer olurdu. Bu da ipucu bulabileceğim son yer olduğu anlamına geliyordu.

Mantıken, aşağıda gerçekten korkunç bir şey olmadığını biliyordum; her şey kale duvarlarının içindeydi. Ama hayal gücüme her türlü kötü hikayeyi uydurma alanı vermek eğlenceliydi.

Bu, dün gece Seven Sins'in çatısında Axton'la aramda geçenleri tekrar tekrar düşünmekten çok daha tercih edilebilir bir durumdu. Arzu. Heyecan. Mutlak dehşet.

Bunu tekrar yapma düşüncesiyle kalbim nasıl da hızla çarpıyordu, lanet olsun. Kan yemini ortadan kalkınca aklımı başıma toplamamı kutlamak için yüzyılın en büyük partisini vereceğime yemin ettim.

Diz çökmüş prensi düşünmemeliydim. Her bir acı dolu anı yeniden yaşamamalı, onun bir sonraki yasak dokunuşunu özlememeliydim. Delilik. Belli ki deliliğin içinde boğuluyordum.

Elimi serin taş duvara dikkatlice sürdüm, kulaklarımı olağandışı seslere dikmiş bir şekilde aşağı indim. Hayaletler, cinler, kötü periler veya kana susamış vampirler—her şey burada barınabilir, kaçış ve intikam planları kurabilirdi.

Belki de taliplerin hepsi burada buluşmuştu. Axton'ın tahtı için varisleri savaşırken, evlilik düşkünü annelerden daha kana susamış kimse hayal edemiyorum.

Eğer yakalanırsam Sophie çok sinirlenir.

Hayal gücüm iki kat hızla çalışıyordu, yakalanma ihtimalinin heyecanı beni daha da hızlandırıyordu. Kalenin herhangi bir bölümünün yasak bölge olduğundan kimse bahsetmemişti, bu yüzden keşif yaparken başıma bela gelmesinden pek endişelenmiyordum.

Merdiven boşluğu spiral şeklinde aşağı doğru iniyordu, yukarıdan gelen toprak katmanları beni tamamen yutarken hava yoğunlaşma nedeniyle giderek ağırlaşıyordu.

Elbette saçmalıktı, ama kulaklarım tıkanıyordu, nabzım hızla çarpıyordu ve ışıkla gölgeler arasındaki boşluk gittikçe genişlerken ve tehlike her yanımı sararken kendime nefes almayı hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Sonunda, şükürler olsun, bodrum katına ulaştım.

Ne yazık ki, taliplerden ya da rakiplerden hiçbir iz yoktu. Ama madem oraya kadar gelmiştim, biraz daha keşfetmenin de bir sakıncası yoktu.

Tam da bir zindandan beklediğim gibiydi. Zemin, devasa gri taş levhalardan yapılmıştı, duvarlar ise Açgözlülük Evi'nin üzerine inşa edildiği dağdan kaba bir şekilde yontulmuştu. Demir avizeler tavandan tehditkar bir şekilde sarkıyordu, mumların çoğu çoktan yanıp bitmişti.

İçerisi gerçekten karanlıktı, biraz rutubetliydi ve küf ile çürümüş saman kokuyordu.

Geniş koridorun sağ tarafında hücreler sıralanmıştı, parmaklıklar büyülü bir titreşim yayıyordu. Bu şaşırtıcı değildi; prens, bu hücreleri, içine hapsolmak istemeyen her türlü büyücü ve doğaüstü varlığa karşı koruma

altına almıştı.

Sol tarafta da hücreler vardı, ancak bunların parmaklık yerine sağlam kapıları vardı; bu da meraklı zihinlerde her türlü potansiyel sapkın mahkum ve işledikleri suçlar hakkında düşüncelere yol açıyordu.

Büyü güçleri de aynı derecedeydi. Kapalı hücrelere yayılan gücün miktarı karşısında istemsizce ürperdim, büyü kollarımın üzerindeki ince tüyleri diken diken etti.

Sessizce koridorda ilerlemeye devam ettim, her hücrenin içine bakmak için durdum. Hepsi boştu ve uzun zamandır kullanılmamış gibi görünüyordu.

İçlerinde, yeni yağmış kar gibi, kalın toz tabakaları zemini kaplamıştı.

Örümcekler köşelere ağ örerek etrafta koşturup duran çok sayıda böceği yakaladılar.

Hayal gücüm için oldukça hayal kırıklığıydı, ama olasılıkların ve "ya şöyle olsaydı"ların heyecanı, keşfetmek için çıktığım sonsuz merdivenlere değmişti. Bugün gezdiğim her şey arasında, burası en büyük potansiyeli barındırıyordu. Ne yazık ki, sezgimin yanlış olabileceğini kabul etmem gerekiyordu. Belki de Axton gerçekten de bu diyardan hiçbir karanlık plan saklamıyordu.

Geri dönmek için arkamı döndüğümde, yerden bir hırıltı yankılandı.

Gürültünün şiddetiyle duvarlardan çakıl taşları koptu ve kendimi dengelemek için en yakın demir parmaklıklara tutundum. Ses, sanki sihirle susturulmuş gibi bir anda kesildi.

“Tanrıların kemikleri. Bu neydi?”

Ayakta durdum, yavaşça nefes alıp verdim, uzuvlarımın titremesi geçene kadar bekledim.

Ağzım kurumuştu, tekrar koridorun karşı ucuna döndüm.

Ses, soldaki son kapıdan geliyordu. İçimden bir ses bunun yarışmayla ilgili olup olmadığını merak etti. Eğer öyleyse, yakalanmadan önce kaçmam en iyisi olurdu.

Ama… ya oyunla hiçbir ilgisi yoksa? Ya aradığım dava dosyasındaki ipucu buysa?

Omzumdaki o küçük hain yaratık beni hep belaya sokardı. Bana yaklaşmamı, canavarı incelememi fısıldardı.

Kararlı bir şekilde, sessizce kapıya doğru ilerledim. Artık bir tavsiye köşe yazarı olabilirdim ve kız kardeşime daha fazla sorun çıkarmak

istemeyebilirdim, ama bunun ne olduğunu ve bir gün bunun hakkında nasıl bir hikaye yazabileceğimi görmekten vazgeçemezdim. Eğer bir buz ejderhasıysa, eğer Axton burada birini kilit altında tutuyorsa… o zaman belki de Jackson bir tanesi tarafından öldürülmüştü.

Gürültünün geldiği hücreye yaklaştıkça hava daha da soğudu. İnce bir buz tabakasına basıp kaydım. Aşağıya baktım, ellerimi kollarımın üzerinde ovuşturdum.

Don, hücre kapısının altından geliyor gibiydi.

Bir an dikkatlice inceledim, dişlerim yavaş yavaş birbirine çarpmaya başladı. Birinin pencereyi açık bırakmış olabileceğini ve yaratığın bu yüzden kükremiş olabileceğini düşündüm. Hava buz gibiydi.

Bir gardiyan veya görevlinin gelip kontrol etmesini bekledim. Kimse kımıldamadı.

Hücreye doğru yavaşça yaklaştım.

Kapının ortasından yaklaşık 30 cm yukarıda küçük, yuvarlak bir pencere vardı. Axton'ın burada sakladığı hain yaratıkları gözetlemek için mükemmel bir yerdi.

Kendime bunu Eden'in hatırı için yaptığımı söyledim. Kim bilebilirdi ki bu bir sonraki sınavın parçası olacaktı? Şimdi casusluk yaparsam, ona bir avantaj sağlayabilirdim.

Parmak uçlarımda yükseldim, ellerimi soğuk metal kapıya bastırdım, içeriye bakarken buz gibi soğuktan bir tıslama sesi çıktı.

Devasa, kıpkırmızı bir göz bana doğru kırpıştı; göz, tüm pencereyi kaplayarak açık avucumdan bile daha büyüktü.

Çığlık atmak için ağzımı açtım ama kaba bir el ağzımı kapatınca sesim kesildi. Bir sonraki an çelik kadar sert bir kol belimi sardı ve beni sıkıştırdı.

Havaya tekme attım ama tutunacak bir yer bulamadım, yukarı çekilip sürükleniyordum.

THIRTY-THREE

Prince Gluttony

Öğleden sonra çayı beklediğim gibi değildi. Adaylar rekabeti oldukça keyifli bir şeye dönüştürmüşlerdi. Evlilik peşinde koşan anneler ve taç hırsı olan varisleri tarafından rahatsız edildiğim sıkıcı bir öğleden sonra yerine, bir avı doğru şekilde temizlemenin yolu hakkında son derece ayrıntılı ve oldukça coşkulu bir sohbetin ortasındaydım.

Val casuslarımdan birinden bir mesaj alıp ortadan kaybolana kadar her şey oldukça eğlenceliydi; o an çevreme ne tür bir felaketin geldiğini merak etmeye başladım. Bu felaketin ne olduğunu görmek için oradan ayrılmak zorunda kalan ben olmalıydım.

Bunun yerine, Öfke Hanedanı'nın taliplisi hikayesini anlatmaya devam ederken, itaatkâr bir şekilde dinledim.

"…Anlayacağınız üzere, hançer saplayabildiğim her cehennem canavarını parçalamaktan oldukça zevk alıyorum," diye bitirdi Cobra. "Sık sık kan ve sakatat içinde kalsam da, iyi bir iş çıkarmak tatmin edici."

Ona kibarca gülümsedim. Cobra ile konuşmak sadece keyifli değildi; aynı zamanda adını aldığı yılan kadar çarpıcıydı, sırtına kadar uzanan simsiyah saçları ve kusursuz bronz teniyle göz kamaştırıyordu. Öpülmeyi bekleyen dolgun dudakları vardı ve bu kadar cazip bir ağzı olmasına rağmen aklımın başka yerlerde olması üzücüydü.

Ve o da bunu fark etti.

Koyu gri gözleri yüzüme dikilmişti, kaşları beklentiyle kalkmıştı.

Birdenbire, bu genç kadınların her birini kandırdığım için kendimi en kötü türden kötü adam gibi hissettim. Benim için yarışma, krallığı oyalamanın bir yoluydu. Onlar içinse daha büyük bir anlam ifade ediyordu.

Hepsi de tüm dikkatini verecek birini hak ediyordu. Konuşmadan kopmam Cobra'nın suçu değildi, ama dikkatimin dağılmasını açıklayamıyordum.

Başka bir zaman olsaydı, efsanevi avlarımdan birine bana eşlik etmesini isteyebilirdim. Cobra ilginç bir tipti ve iyi bir eşleşme olurdu.

Ama bu sıradan bir zaman değildi ve bu koşullar normalden çok uzaktı.

Val'in Adriana ile bir şekilde ilgilenmeye gitmiş olabileceğini düşünmeden edemedim ve Cobra'nın hâlâ sab patiently benim konuşmamı beklediğini fark ettim.

"Annen seninle son derece gurur duyuyor olmalı."

"Hiç kimse benim Cobra'm gibi tundra geyiğinin derisini yüzemez."

“Gerçekten de öyle.” Yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Annesinin bizimle oturduğunu nasıl unuttuğumu bilmiyordum. Belki de kucağında cilaladığı dev kılıç dikkatimi dağıtmıştı. “Geleceği planlarken Öfke Hanedanı'nda en çok değer verilen becerilerden biri olduğuna eminim.”

Cobra yarım kalmış çay fincanını kenara koydu ve hak etmediğim kibar bir reverans yaptı.

"Majesteleri?"

Karşımda oturan yeni talipliye gözlerimi kırpıştırdım, annesine de endişeyle baktım. Sarı saçlı ve altın tenliydi, gözleri iri ve masumdu. Ve tanıdıktı…

Gözleri, kız kardeşinin gözleriyle aynı berrak mavi tonundaydı.

“Bayan Everhart,” dedim. “Sizi tekrar görmek güzel. Çayınızın tadını çıkarıyor musunuz?”

Başını salladı, sonra da çay fincanına baktı.

Diğerlerinin denediği gibi beni etkilemek için takım elbisesini ütülemesini bekledim. Kız kardeşine benzeyeceğini ve beklentilerimin tam tersini yapacağını bilmeliydim.

Merakım iyice artmıştı, öne doğru eğildim. Akşam yemeği boyunca oldukça konuşkandı, ancak konuşmalarının çoğu yemek ve sunumla ilgiliydi. Eden'in özellikle acı biber turşusuna düşkünlüğü vardı ve her

şeyden önce sirke hakkında uzun uzun konuştu.

"Mutfakları nasıl buldunuz?" diye sordum.

“Çok güzeldi, teşekkür ederim.” Alt dudağını ısırdı, sonra öne eğildi. Bu hareket Adriana'nınkine o kadar benziyordu ki, bir an nerede olduğumuzu unuttum. “Sanırım kız kardeşim evinizden oldukça etkilendi. Kitap okumayı çok seviyor ve odamız kitaplarla dolu. Gerçi birkaç romantik polisiye roman eksik.”

Çayımı yudumlarken, onun ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum. "Kız kardeşinin romantizmle ilgili her şeyden nefret ettiğini sanıyordum."

Dudaklarında içten bir gülümseme belirdi. "Yine de editörüne onu romantik tavsiyeler köşesine koymasını söylediniz."

Dudaklarımın keyifle seğirdiğini hissettim. "Evet, skandal yaratmayı çok seviyorum."

"Bu, Majesteleri, sizinle özdeşleşmiş bir özellik." Bana kurnaz bir bakış attı. "Sanırım bu yüzden de evimize o kadar çok hediye gönderdiniz. Krallığın konuşmaya devam etmesi için."

Yedi Günah'ın çatısında Adriana'nın maskeli yüzünün görüntüsü aklıma geldi; kaderini mühürleyen yeni, dalgalanan pelerini arkasında süzülüyordu.

Hediyelerle ilgili gerçeği veya onları nasıl açtığımı açıklamamak en iyisi.

Boğazımı temizledim ve boynumdaki kravatı gevşetmeyi düşündüm.

Burası birdenbire ısındı mı? Sanırım bir pencere açmam gerekecek.

Konuşmamam beni hiç rahatsız etmedi, devam etti. "Aslında, ona oldukça çekici ve cömert biri olduğunuzu söyledim. Tabii ki, itirazlarına rağmen."

Gözlerimi kısarak sordum: "Hediyelerime karşı mıydı?"

"Kesinlikle öyleydi. Başlangıçta. 'Dayanılmaz' kelimesi onu tedirgin etmişti."

“Ama sonunda fikrini değiştirdi mi?”

“Tam olarak değil, Majesteleri. Ama ben olsam endişelenmezdim. En az bir haftadır adınıza küfretmedi. Bu da bence bir ilerleme. Belki ona daha fazla hediye göndermeyi denemelisiniz.”

Eden çayından bir yudum aldı. Ve yemin ederim ki bu hareketi gözlerindeki o kurnaz parıltıyı gizlemek için yapmıştı. Kendimi zorlayarak kız kardeşi hakkında tekrar soru sormaktan kaçındım.

Adriana'ya daha fazla hediye göndermenin berbat bir fikir olacağını ikimiz de biliyorduk.

“Peki ya sen, Eden? Ne tür skandallar seni daha çok ilgilendiriyor?”

Öne eğildi ve sesini gizli bir fısıltıya indirdi.

“Yasak birine aşık olmak.” Cevap veremeden doğruldu, yüzü aydınlandı. “Kız kardeşime gelince, onun kurduğu tuzağa düştüğünden korkuyorum. Kabul etmeyi reddediyor ama biliyorum ki Adriana gizlice sonsuza dek mutlu bir hayat özlüyor.”

Ama benimle olmaz.

Bu düşünce pek hoş karşılanmadı. Birçok sebepten dolayı.

"Siz ve anneniz de çok kitap okuyan kişiler misiniz?"

“Bir bakıma öyle. Annem bolca skandal içeren romantik romanları sever, ama ben yemek kitaplarını severim, Majesteleri. Son isteğimden sonra, mutfakta vakit geçirmenin en sevdiğim zevklerden biri olması sizi şaşırtmamalı, gerçi Annem buna sık sık izin vermez. Ya da hiç izin vermez. İşte bu yüzden Vanity bana eşlik etmeyi teklif etti.”

Dikkatim annesine kaydı.

Personelime her talibin ailesi hakkında bilgi toplamalarını söylemiştim, özellikle Sophie Everhart'a özel önem vermiştim. Dosyasından hatırladığım kadarıyla, koca ararken acımasız davranmıştı. Unvanlara değil, sadece zenginliğe önem vermişti.

Adriana'nın babası, Kraliyet ailesine rakip olabilecek kadar zengin, kurnaz bir tüccardı.

Durumlarındaki bu bariz değişikliğe şaşırdım. Adriana, kırılmış bir yağ kavanozu ve yırtılmış bir parşömen yüzünden gözyaşlarına boğulmuştu.

“Mutfaklarımızı tekrar ziyaret etmek isterseniz, memnuniyetle karşılarız. Annenizin reddetmemesi için onu meşgul tutacağımızdan emin olabilirsiniz.”

"Annemin, davama yardımcı olacağına inandığı takdirde size herhangi bir şeyi reddetmeyeceğinden şüphe duyuyorum."

"Bu çok açık sözlü bir davranış."

"Kız kardeşimle aynı kanı taşıyoruz."

“Evet,” dedim, “bunu çok net bir şekilde görmeye başlıyorum.”

Eden ayrıldı ve bir sonraki talip oturdu: Gurur Hanedanı'ndan göz kamaştırıcı soylu Vanity. O da ilgi çekici bir seçenekti ve eğer gerçekten bir eş arıyor olsaydım, onu düşünmemek zor olurdu.

Çayı ayarlamadan kısa bir süre önce yayınlanan Miss Match köşesini düşündüm. Adriana, Vanity ile flört ettiğimi iddia etmişti ve kısmen de olsa haksızdı; en sevdiğim uzvumu hiç düşünmüyordum. Taktiksel yönünü düşünüyordum. Güzelliğiyle birlikte.

Vanity'nin sohbeti, tıpkı dün gece olduğu gibi, akıcı bir şekilde devam etti; her güldüğünde eldivenli elleri pantolonuma değiyordu.

Onunla flört etmeye başlamak çok kolay olurdu. Birlikte hayat maceraları yaşayacağımızı, güleceğimizi ve ortak ilgi alanları bulacağımızı hayal edebiliyordum. Ne yazık ki, kraliyet çayından ikinci dakikamı alan her neyse, onun söylediklerinin neredeyse hiçbirini fark etmemiştim.

Val odaya geri döndüğünde tek bir kelime bile söylemesine gerek kalmadı.

Başka bir şey daha ters gitmişti.

Yüz ifadesi misafirlerime hiçbir şey belli etmedi.

Adriana'nın mı suçlu olduğunu yoksa ejderhaların Acımasız Bölge'ye başka bir saldırı mı düzenlediğini anlayamadım. Son bir saat sonsuza dek sürecekmiş gibi geldi.

Orada oturdum, gülümsedim ve flört ettim—her şey umurumda değilmiş gibi davrandım—ta ki son talip de benimle vakit geçirene kadar.

Sonra ayağa kalktım, pantolonumu silkeledim ve onlara veda ettim.

Koridorda hızla ilerlerken kalbim gümbür gümbür atıyordu, Val'in ayak sesini arkamdan duyana kadar bekledim.

"Peki?" diye sordum. "Şimdi ne oldu?"

THIRTY-FOUR

Adriana

Esir alanıma karşı çırpındım, başımı onun başına çarpmaya boşuna çalıştım, boğuk çığlıklarım eliyle yutuldu.

"Sabrımı zorluyorsunuz, Bayan Saint Lucent. Sakin olun."

Sesi tanıdıktı ama çelik gibi sert kolunu bana dolamış olması yüzünden kim olduğunu anlamak zordu. Beni merdiven boşluğuna doğru sürükledi, tüm yol boyunca kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"Eğer elimi indirirsem, bağırmayacağına söz vermelisin."

"Ya da seni sihirle ya da gerekli herhangi bir yolla bayıltırım" diye eklemedi ama ses tonundan tehdit yeterince açık belliydi.

"Anlamak?"

Başımı salladım ve acı verici derecede uzun bir anın ardından nihayet beni serbest bıraktı.

Şaşkınlıkla arkamı döndüm. "Prens Envy."

Beni soğukkanlılıkla süzdü, yeşil bakışları hesapçı ve sertti. "Burada ne yapıyorsun?"

Ona da aynı şeyi sorabilirdim. Günah Prenslerinin birbirlerinin evlerinde yalnız başına dolaşması alışılmadık bir durumdu.

Çok ama çok kötü bir şeyi ortaya çıkarmak üzere olduğumu bilerek bu dürtüyü bastırdım.

Alçalan bir hırıltı daha, kollarımın üzerindeki ince tüyleri diken diken etti.

Bir an için, Envy'nin tedirgin göründüğüne yemin edebilirdim.

Dikkatim prensin arkasına, geldiğimiz hücrelerle dolu uzun koridora kaydı. Ve o kızıl gözlü yaratık her neyse, onu da merak etmeye başladım.

Eğer o bile bu durumdan rahatsız olduysa, bu durum ortaya çıkarsa hepimizin başının belaya gireceği anlamına geliyordu.

Bu düşünce bile beni ürpertti.

"O hücrenin içinde ne vardı?"

"Açgözlülük senin burada olduğunu biliyor mu?"

Soruma aldırış etmeyip başka bir soruyla karşılık vermesi gözümden kaçmadı. Bu, her Günah Prensi'nin kullandığı tipik bir dikkat dağıtma taktiğiydi.

Sezgilerim alarma geçti. O hücredeki yaratığın Jackson'ın ölümünden sorumlu olduğuna her şeyiyle bahse girerdim. Kraliyet raporunu her gün kontrol ediyordum ve hala ondan bahsetmemişlerdi. Özellikle de değerli avcı loncasına girmeye çalışan bir soylunun ölümü için bu standart bir prosedür değildi.

"Bana burada olamayacağımı hiç söylemedi."

Envy, koyu renkli kaşlarını hafifçe çatarak beni tekrar süzdü. "Bir şeyler ters gitmeden seni buradan çıkaralım."

Bunun cinayet anlamına gelip gelmediğini sormak istedim ama vazgeçtim.

"Acaba o yaratık üzerinde deney mi yapıyor?"

"Çok fazla meraklısın."

“Ben bir gazeteciyim; bu mesleğin bir parçası.”

Gülümsemesi tamamen dişlerden oluşuyordu. "Meraklı yaratıklar genellikle ölür. Senin yerinde olsam çok dikkatli olurdum."

Rakip bir mahkemeden gelen bir tavsiyeydi. Kalp atışlarım daha da hızlandı.

"Neden bana yardım ediyorsunuz?"

“Ben özverili biri değilim, Bayan Saint Lucent. Yemin ederim ki motivasyonum tamamen kendi çıkarıma yönelik. Yani, neredeyse tamamen. Kardeşimle olan tuhaf ilişkiniz beni oldukça ilgilendiriyor. Ona karşı çok güçlü duygular besliyorsunuz gibi görünüyor. Bunun nedenini öğrenmek istiyorum.”

Yüzüne baktım. Günah Prensi'nin soğuk maskesini iyi takmıştı. Ama ifadesinde, bir anda belirip kaybolan, sorularının tamamen bencilce olmayabileceğine dair bir ipucu daha vardı. Daha iyi bilmeseydim,

kardeşine gerçekten yardım etmekle ilgilendiğini düşünürdüm.

Son zamanlarda yaptığı nişan duyurusunu düşündüm. Partiyi kaçırmıştım ama Ryleigh'den oldukça görkemli bir etkinlik olduğunu duymuştum. Kıskançlık iyice artmıştı. Söylentilere göre, o ve nişanlısı, bir peri oyununda - lanetli bir nesnenin söz konusu olduğu ölümcül bir oyunda - nişanlıyken tanışmışlardı.

Ryleigh, her zaman büyülü nesnelere ve yıllar önce elinden kaçan nesneye karşı duyduğu merak nedeniyle konuyu araştırmıştı. Ancak Envy'nin neyin peşinde olduğunu ortaya çıkaramamıştı. Bildiğim kadarıyla, kimse de çıkaramamıştı. Onun sırlarını çözmek neredeyse imkansızdı.

Bu da beni, onun burada neden bulunduğu, muhtemelen gazetelerde sürekli onu eleştiren bir muhabirle ilgili olarak kardeşine yardım edip etmediği konusunda daha da meraklandırdı.

Belki de karşılaşmamıza fazla anlam yüklüyordum; belki de sadece nazik davranıyordu. Ya da belki de kardeşinin tüm krallığı sarsacak bir şeyi örtbas etmesine yardım ediyordu.

Ona kibar ama duygusuz bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Korkarım ki geçmişi silmek mümkün değil; bu yüzden onu olduğu gibi bırakmak en iyisi. İyi günler, Majesteleri."

Prens Kıskanç'ın arkasına son bir kez baktım, o korkunç kırmızı gözlü yaratığın ne olduğunu hala anlayamamıştım, sonra merdivenlerden yukarı geri döndüm.

THIRTY-FIVE

Prince Gluttony

Mahkememden veya personelimizden herhangi birinin bizi duymasını engellemek için, Val'in bana tüm bilgileri verebilmesi için savaş odası kulesine ulaşana kadar beklemek zorunda kaldım.

Yüzündeki ifadesizlik, haberin iyi olmadığını anlamamı sağladı.

"Durum ne kadar kötü?"

“İşte.” Aldığı mektubu bana uzattı. “Kendin karar ver.”

Ejderhalar yavrularına saldırıyor.

Yuvalardaki yumurtalar kırılmış. Diğerleri parçalanmış.

İzlenecek yol konusunda talimatlar istenmiştir.

Saçlarımı elimle karıştırıp lanetler savurdum. Yavrularına ihanet etmeleri akıl almazdı. Buz ejderhaları bin yıl yaşardı ama sadece yüz yılda bir yavru doğururlardı. Avlar benim için günahımı ve gücümü beslemenin en büyük yolu olduğundan, eğer gelecek nesil kaybedilirse sarayım ciddi tehlikeye girecekti.

Zayıf bir prens, cadıların, perilerin, vampirlerin ve şekil değiştirenlerin hedefiydi. Günahkarlarım ayrıca başka bir sarayla ittifak kurarak bana daha

da zarar verebilirlerdi.

Kendimi zorlayarak o sakin merkeze girdim, düşündüm, plan yaptım.

“Başka kimsenin saldırıya uğramasına izin vermeyeceğim. Avcılara geri çekilmelerini söyleyin. Rekabet için burada kıskançlık var. O ve ben bu gece, talipler yatağa çekildikten sonra dışarı çıkacağız. Bulabildiğimiz tüm yavruları toplayıp buraya getireceğiz ve bu karmaşa çözülene kadar onları elle büyüteceğiz.”

Yüz yıldan fazla bir süre önce, ahırların çok yakınında, özellikle bir ejderha yuvasını taklit edecek şekilde tasarlanmış bir mağara inşa ettirmiştim. Sil'i ve yetiştirdiğim diğerlerini, kendi başlarına avlanıp iz sürebilecek hale gelene kadar orada tutmuştum. Doğal bir yaşam alanına olabildiğince yakındı. Ve şu an için mükemmel olurdu.

“Kardeşinden bahsetmişken…”

Kaşlarımı kaldırdım. "Şimdi ne olacak?"

"Bayan Saint Lucent'i zindanlarda yakaladı."

İçimi ezici bir korku kapladı. "Bana Silvanus'un hücresini görmediğini söyle."

"Maalesef bunu yapamam, Majesteleri."

Derin bir nefes verdim. "Otuz dakika içinde özel çalışma odamda benimle buluşmasını sağlayın."

❄ ❄ ❄

“İşte orada. Günün baş belası.”

Adriana, özel çalışma odama girerken bana sert bir bakış fırlattı ve yalnız olmadığımızı görünce hemen durdu. Toplantımız için takviye çağırmıştım.

Şehvet ve Kıskançlık, masamın iki ucuna yaslanmış, kayıtsızlığın iki mükemmel örneğiydiler; oysa gerçek bundan çok uzaktı. Kıskançlık, onu zindandan korkutup kaçırdığından beri gergindi. Adriana, sırrımızı ortaya çıkarmaya çok yaklaşmıştı.

Kardeşlerimin hepsi yarışmanın yarın sabahki ilk bölümü için bu akşam geç saatlerde gelecekti, ancak ben Lust ve Envy'nin bu toplantıya katılmasını istedim ki Adriana'yı yarışma boyunca düzgün davranmaya teşvik edebileyim.

Zindana yaptığı o küçük gezinti, onu yatağıma zincirlememin ideal olmasının tam da nedeniydi. Dürüst olmak gerekirse, bunu tamamen dışlamamıştım. Beni bundan alıkoyan tek şey taliplerdi. Ve bu fikrin içimde yaydığı beklenmedik sıcaklık.

Lanetli sihirli bağ.

"Duyduğuma göre köşe yazınız üzerinde titizlikle çalışmak yerine keşif gezilerine çıkmışsınız," dedim onu dikkatle izleyerek. "İlginç bir şeyle karşılaştınız mı?"

Dudaklarını sert bir çizgi haline getirdi.

İkimiz de onun çok ilginç bir şeye rastladığını biliyorduk. Saklamaya çalıştığım konuyu daha da derinlemesine araştırmaya başlaması an meselesiydi.

Bakışlarım onu baştan aşağı süzdü. Sırlarımın gizli kalmasını sağlamak için hafızasını sihirle silebilirdim. Kardeşlerimin de nazikçe belirttiği gibi, hafızasını sihirle silmeliydim. Bu, krallık için akıllıca bir hareketti. Yine de zihnine müdahale etmeye bir türlü cesaret edemedim.

Dolayısıyla tehdit etme zamanı gelmişti.

“İzin ver de aşırı aktif hayal gücünü tatmin edeyim,” diye mırıldandım. “Şahit olduğunuz şey, yarışmanın bir noktasında gerçekleşecek bir test olacak. Bu nedenle, bunu kendinize saklamanızı bekliyorum. Kız kardeşinizin müdahale nedeniyle diskalifiye edilmesini istemem.”

Kardeşlerime işaret ettim.

"Yarışmada talipleri olduğu ve yarışmanın adil bir şekilde yürütülmesinde çıkarları bulunduğu için, dedikodu merkezli, skandal dolu alışkanlıklarınıza geri dönmemeniz için sizi yakından izleyeceklerdir."

"Eğer benim şatoda serbestçe dolaşmamı istemiyorsanız, belki de kurallar koymalısınız."

"Sanki onları takip edecekmişsin gibi."

“Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, önümüzdeki beş hafta beş gün boyunca onları takip edeceğim.”

Şehvet ve Kıskançlık kan yemininden habersizdi ve Adriana'nın yorumu görünüşte masum olsa da, bu tür yeminlerin nasıl işlediğini gayet iyi biliyorlardı.

Başlarını hızla bana çevirdiler, bakışları inanılmaz bir şaşkınlıkla parlıyordu.

Artık bunun sonunu asla getiremem.

Adriana'ya sinirli bir bakış attım. O da bembeyaz kesilmişti. Bu sırrı ağzından kaçırmak istememişti, bu da öfkem biraz yatıştı.

Kardeşlerime işaret ettim. "Bizi yalnız bırakın."

İkisi de Adriana'ya sinsi sinsi sırıtışlar attı ama fikirlerini kendilerine sakladılar, çünkü bunun benim mahkemem olduğunu ve istediğim gibi hareket edeceğimi biliyorlardı.

Bayan Saint Lucent de sandalyesinden kalktı, ama ben başımı salladım ve o tekrar yerine oturdu. "Sen olmaz. Halletmemiz gereken özel bir meselemiz var."

"Size söyleyecek başka bir şeyim yok, Majesteleri."

"Söyleyecek çok şeyiniz var gibi görünüyor. Hatta susmanız gerekirken bile. Neden şimdi susuyorsunuz?"

Sandalyesini geriye çektim, sonra tekrar etrafında dolaştım ve oturduğu yerde doğrulduğunu, çenesinin biraz daha yukarı kalktığını fark ettim. Meydan okuyan. Ve cesur.

Önünde durdum, sonra masaya yaslandım ve sandalyesini neden geri çektiğimi hızla anladığında yüzünde beliren sinir patlamasını keyifle izledim.

Tam karşısına oturacak kadar kendime yer açmıştım, bu da onun bana bakmasına neden olmuştu.

“Adriana, uslu durmalısın. Aramızdaki küçük bağı herkes bilmiyor. Bundan sonra da böyle kalmasını tercih ederim.”

"Bana adımla hitap etme. Yakın değiliz."

Aramızdaki küçük mesafeyi işaret ettim. "Bence oldukça yakınız. Önceki geceki çılgın eğlencelerimizi bir kenara bırakırsak."

Yanaklarında hoş bir kızarıklık belirdi. Onu tanıyanlar bilir, bu sinirlenmesinden kaynaklanıyordu.

"Etrafta dolaşmanın rahatsız edici bir şey olduğunu bilmiyordum."

“Yürümek tamamen kabul edilebilir bir şey, bunu siz de biliyorsunuz. Gizlice dolaşmak ise bunun tam tersi.”

“İnanılmaz. Senden ve saçma gelin arayışından kaçınmak için elimden geleni yapıyordum. Zindan, seni ya da bir sınavı bulmayı beklediğim son yerdi; romantizmin zirvesi değil.”

Dudaklarım eğlenceyle seğirdi. Beni yakalamıştı.

“Eğer bir özür bekliyorsanız…”

Ona en içten gülümsemelerimden birini verdim. Daha önce öyle

değildim ama o teklif edince...

"Diz çökün."

Aramızdaki mesafede gerilim hissediliyordu.

Beni baştan aşağı süzdü, bakışları tundra kadar buz gibiydi. Bu kadın, rütbe veya mevki nedeniyle asla kimsenin önünde boyun eğmezdi, boğulurdu. Gururdan değil, prensiplerinden dolayı.

Takdire şayan bir özellik. Bunu kabul etmek bana acı verse de.

"HAYIR."

“Ben sizin prensinizim. Bu bir emirdi.”

"Kendini bana zorla kabul ettiremezsin. Geçmişteki hataların ne olursa olsun."

“Ne kadar da iğrenç düşünceler.” Gülümsedim. “Yalvarıp diz çökmeni istiyorum, Bayan Saint Lucent. Şimdi dizlerinin üzerine çök.”

Gözlerimi süzdü, nefreti gözlerinden adeta fışkırıyordu; sandalyesinden kayıp yavaşça önümde diz çöktü. Acıdan yüzünü buruşturmasını izledim.

Özel çalışma odamın zemini sert kireçtaşındandı ve vücudunu sert, soğuk yüzeyden koruyacak bir halı yoktu.

Orada, kollarımı kavuşturmuş, meydan okuyan bakışlarına karşılık vererek durdum. Bir önceki gece gördüğüm tutkudan, yakıcı ateşten çok farklıydı. Leydi Frost, yatak odası söz konusu olduğunda asla soğuk değildi. Ne yazık ki, onun o hali artık yoktu.

Şu anki kadın gerçekten dikkat çekiciydi.

Benden iki kat daha büyük ve dünyaya çığlıklar atarak geldikleri andan itibaren şiddet dolu olan birçok avcı, şu ana kadar dikkatlerini benden ayırmış olurlardı.

Çoğu, Günah Prensi ile uzun süre doğrudan göz teması kuramazdı; içgüdüsel hayatta kalma içgüdüleri devreye girer ve bir yırtıcı hayvanın onları hedef aldığını haber verirdi.

Dakikalar yavaşça, sessiz ve gergin bir şekilde geçiyordu. Taliplerden herhangi biri veya onların menajer anneleri, özellikle de samimi çay sohbetimizden sonra, gözüme girmek umuduyla kapıyı çalabilirdi. Adriana'yı önümde diz çökmüş halde bulmaları büyük bir olaya yol açardı.

Ama orada ondan oldukça hoşlandığımı fark ettim.

Emredilmedikçe casusluk yaptığı için özür dilemezdi. Benim de emir vermekte hiçbir sorunum yoktu. Eğer itaat etmezse cezalandırılırdı.

Önümde diz çöktüğü süre boyunca bacaklarının hafifçe birbirine

bastırıldığını fark ettiğimde, bazı taktiklere sıcak bakabileceğine dair tuhaf bir hisse kapıldım.

Peki, mucizeler hiç bitmeyecek mi?

Onun tepkisinin aramızdaki bağla bir ilgisi olduğunu düşünmedim.

Elimle uzanıp çene hattını hafifçe okşadım ve yavaşça çenesini yukarı kaldırdım.

Tahmin ettiğim gibi.

Elimi itmedi, dilini de bana saplamadı. Gözlerinde nefret hâlâ kızgın bir şekilde yanıyordu, ama orada yeni bir şey de parıldıyordu.

Onun fark etmese bile, benim hemen tanıdığım bir şeydi.

Çevremizdeki günahkarların çoğu cezaya düşkündü ve Bayan Saint Lucent de hafif bir acıdan hoşlanırdı. Özellikle benim gibilere itiraf etmek isteyeceğinden çok daha fazla. Çatı bahçesinde beni tanımadığı zaman ona nasıl hissettirdiğimden bağımsız olarak.

Çenesini okşadım, hakimiyetin, kontrolün, nasırlı parmak uçlarımın ipeksi yumuşak teninde gezinmesinin verdiği hissin tadını çıkardım. Günahım alevlendi, içimde hoş bir kıvılcım gibi güç aktı. Gözleri kapandı, uzun, simsiyah kirpikleri yanaklarına huzur içinde yaslandı. Ne hayal ettiğini çok iyi biliyordum.

Ona diz çökmesini söylediğimde, istemeden gerçeği açığa vurmuştu. Belki de kendisinden bile sakladığı bir şeydi, ama artık paylaşmamız gereken kirli bir sırdı.

Zindanda gördükleri için endişelenmeliydim. Taliplerimle flört etmeliydim. Ya da cadıların sarayımın tehlikelerinde hiçbir rolü olmadığına artık emin olduğuma göre, bilginlerimin ejderha hastalıkları hakkındaki dosyalarını didik didik etmeliydim. Ama işte burada, büyülenmiş bir şekilde duruyordum.

Tamamen günaha kapılmış olmamı suçlayabilirdim, ama bu inandırıcı gelmedi.

"Gerçekten de korkunç olmalı, Bayan Saint Lucent."

Gözleri birden açıldı, elleri anında yumruk haline geldi.

Bir an için benden ne kadar nefret ettiğini unutmuştu. Merakını dizginlemek, ona duyduğu çekimi uzaklaştırmak için verdiği içsel mücadeleyi adeta görebiliyordum. Anlıyordum.

Ona ne kadar güvenemezsem güveneyim, yıllar boyunca bana ne kadar sorun çıkarmış olursa olsun, yine de ona özlem duyuyordum. Eskiden

neredeyse hiç farkına varmadığım gizli bir fanteziydi bu.

"Bu nedir?"

"O mükemmel dudaklarını penisimin etrafına sarmak istiyorsun, benden nefret ediyorsun işte." Başparmağımı ağzına bastırdım, dudakları bu müdahaleye neredeyse hevesle aralandı. "Dizlerinin üzerine çöküp özür dilemeni istedim, başka bir şey değil."

Isırmayınca, yavaşça içeri ve dışarı doğru hareket ettirdim, diz çökmüş halde bacaklarını bir kez daha sıkıştırmaya çalışmasını izledim. Tanrım, bana lanet olsun. O gerçekten olağanüstüydü.

"Hatırladığım kadarıyla, sihirli bağ olsun ya da olmasın, size ilgi duymayacağınızı söylemiştiniz."

Dili başparmağımın ucunu yaladıktan sonra daha sertçe emmeye başladı ve içimde derin bir çekme hissettim. Penisimin sertleştiğini hissettim.

Doğrusu, Bayan Saint Lucent'in de kirli bir sırrı vardı. Basında rekabet kızışırken, ne kadar aptalca olsa da kendimi bu sırrın peşinde koşmaktan alıkoyamadım.

Şimdi biri içeri girseydi, pantolonum yukarı çekilmiş ve baş parmağım onun ağzında hareket ederken, bunu masum göstermek için söyleyebileceğim çok az şey olurdu.

Bir yanım umursamıyordu. Seven Sins'teki zamanımız sona ermişti, ama bu, paylaştığımız dayanılmaz özlemi durdurmuyordu.

O beni boğazından aşağı indirmek istedi ve ben de onun bu arzusunu yerine getirmek istedim.

İtibarım göz önüne alındığında, küçük bir sapma beklenirdi. Ancak kamuoyu önündeki savaşımızın ardından Adriana ile yakalanmak, skandal sayfalarındaki rekabeti kesinlikle gölgede bırakırdı.

Yine de, o başparmağımı sıcak ağzına almaya devam ederken, pantolonumu çözüp ona, sonuçları ne olursa olsun, tam olarak onun ve benim istediğimi vermek için can atıyordum.

Kendi çekimimi dizginledim ve ikimizin de bu özel anı yaşamasını engelledim.

"Bana her karşı geldiğinizde, özel hayatınızda cezalandırılacaksınız."

Kadifemsi dili düzleşti ve başparmağımın daha derine girmesini memnuniyetle karşıladı.

"Ve bence siz de benim kadar keyif alacaksınız."

Onun tamamen teslim olduğunu düşünecek kadar aptal değildim. O da

beni diz çöktürmek istiyordu. Beni de onun kadar tahrik etmek istiyordu. Ama artık kontrol bendeydi. Her zaman olduğu gibi.

Biraz daha oynadım, sonra geri çekildim ve tepkisini dikkatlice izledim.

Rakibim hakkında çözmek istediğim bir sır daha var. Onun ne seçeceği, onu nasıl yanımda tutacağım konusunda bilmem gereken her şeyi bana gösterecek.

"Bugünkü küçük gezimiz için sana iki ceza seçeneği sunuyorum. İstersen popona şaplak atayım, ister şafak sökene kadar dizlerinin üzerinde kal."

THIRTY-SIX

Adriana

Prensin yumuşak, günahkar sözleri zihnimde yankılanarak beni sessizliğe büründürdü.

Dizlerimden yayılan ve beni şu anki duruma bağlayan o hafif ağrı olmasaydı, korkunç bir kabusun pençesinde olduğuma yemin ederdim.

Elbette onun cezasını düşünüyor olamazdım.

Ya da daha da kötüsü, bu düşünceden hafifçe tahrik olmak.

Ona bir daha kollarında olmayacağımı söylediğimde, gerçekten de öyleydim. O alçak bunu bir meydan okuma olarak ortaya atmıştı ve ben de kazanmaya tamamen niyetliydim.

Ve yine de, bir gün sonra dizlerimin üzerinde, tamamen ve korkunç bir şekilde tahrik olmuş haldeydim.

Başparmağını yavaşça ağzımın içine soktuğu anda ısırmamış olmama hâlâ şoktaydım. Beni gafil avlamıştı ve bu hissin ve hayal gücümün çılgınca uçmasının etkisi altında kalmıştım. Onu ısırmak aklımdan geçen son şeydi.

Gözlerimi kapattığımda, elinin saçlarıma dolandığını, başımı geriye doğru çektiğini, dilimin de penisinin sert çıkıntısını takip ettiğini hayal etmiştim. Bu yabancının gerçekten Axton olduğunu bilmeden önce, tam olarak bunu hayal etmiştim.

Fiziksel tepkimden dehşete kapılarak, bu sapkın hayranlığımın sağlam bir nedenini bulmak için beynimi zorladım. Prens için gizli bir arzum yoktu; aksine, ondan nefret ediyordum.

Bu, aptalca yeminimizin bir sonucu olmalıydı. Ve tabii ki birlikte uyumamış olmamızın da.

Eğer beni korkuluğa doğru eğip birkaç orgazm daha yaşatsaydı, şu anda kesinlikle bu beni tahrik etmezdi. İşte bu kadar. Basit, mantıklı bir açıklama. Tanımadığım adam saçlarımı yumruğunun etrafına sarmıştı ve prensin tam olarak bunu yaptığını hayal etmiştim.

Tanıdığım yabancının prens olması önemsizdi.

Sessizce nefesimi verdim, rahatlama hissi içime yayıldı. Beni buna iten şey Axton'ın tehlikeli derecede kısık mırıltısı ya da kötü niyetleri değildi; maskeli yabancımın aynı karanlık eylemleri talep etmesiydi. Beni tahrik eden şey, onun özel çalışma odasında, dizlerimin üzerinde, onu boğazımdan aşağı indirirken yakalanma fikriydi. Axton'ın yerine yabancıyı koymak, uyarılmama tamamen teslim olmama, sınırsız bir şekilde fanteziye dalmama izin verdi.

İlk gece ayaklarımı ayırıp kontrolü ele geçirmesi hoşuma gitmişti.

Ayrıca, şimdi içimde dolaşan korkuyu, birinin içeri girip bizi yeni bir tür savaşın içinde bulmasının heyecanını da seviyordum. Diz çöken ben olacaktım, ama işim bittiğinde onu da tam olarak oraya götürecektim.

Tanrım, keşke Axton'ın kimliği hiç ortaya çıkmasaydı. Şimdi o yabancıyla birlikte olmak için her şeyi verirdim. Gözlerimi kapattım, ağzıma boşalan şeyin o olduğunu, onu yutarken tuz ve günah tadı aldığımı hayal ettim.

Prens'in özel çalışma odasında, şatosu umutlu gelinlerle doluyken, kemerini çözüp pantolonunu aşağı kaydırarak onu beni reddettiğine pişman ederken, sanki orada değilmişim gibi davranmak çok kolay olurdu.

“Adriana.”

Axton'ın ses tonunda bir otorite havası vardı. Ve yanılmıyorsam, bir özlem izi de taşıyordu.

Acaba o da en son ayrıldığımızdan beri bu delilikten muzdarip miydi?

Sürekli özlem. Anılar. Doymak bilmeyen arzu. Bir yanım onun da öyle olduğunu umuyordu. Onun da benim kadar rahatsız, huzursuz ve dalgın olduğunu.

"Seçmek."

Şafak sökene kadar dizlerimin üzerinde kalmak söz konusu bile değildi. Pişman olacağım bir şey yapmadan önce bu odadan ve bu ayartmadan kurtulmalıydım.

Bedenim öyle güçlü bir ihtiyaçla titriyordu ki, canım acıyordu. Ve bunun, kötü prensimin önünde taş zeminde diz çökmekten kaynaklanan acıyla hiçbir ilgisi yoktu.

"Senin işin gelin bulmak," dedim. "Günahlarına teslim olmak değil."

“Kaçınılmaz olanı geciktiriyorsunuz. Şimdi seçiminizi yapın.”

Dikkatim odanın her yerine dağıldı. Oda koyu kobalt mavisi ipek duvar kağıdıyla kaplıydı, sandalyeler yumuşak deriden yapılmıştı, masa ise sahibi gibi güçlü ve baştan çıkarıcıydı.

Aptallığımdan sıyrıldım. Axton, sistemimden derhal silmem gereken bir veba gibiydi.

"Kan yemini etmiş olsam da olmasam da, Majesteleri, sizin sapkın isteklerinize boyun eğmeyeceğim."

"Öyleyse, dizlerinizin üzerinde kalmayı mı tercih ediyorsunuz?"

"Benim tercihim, senden ve sefahatlerinden uzakta, günüme devam etmek. Zindanları keşfettiğim için zaten özür diledim. Daha ne istiyorsun?"

Bana fırlattığı bakış, kalbimin doğru yerlerde hızlanmasına ve zonklamasına neden oldu. Sanki ilk seçeneği, yani dizinin üzerine uzanmayı çok istiyordu.

“Ben ahlaksız mıyım?” Ağzı kıvrıldı. “Bayan Saint Lucent, bunun günahkar bir yatak odası oyunu olduğunu söylemedim. Diz çökmeni emrettiğimde, sen benim penisimi düşünüyordun, oysa ben sadece bir özür istiyordum. Bu arada, bunu da inkar etmedin. Düşüncelerin kendiliğinden yaramaz yerlere yöneliyor; içindeki sapkınlık için beni suçlama. Ben sadece seni memnun etmeyi amaçlıyorum.”

En kibirli ses tonumu takındım. "Şunu bir an önce bitirelim. Yazmam gereken bir makale ve daha sonra planlarım var."

Ela gözleri şeytani bir şekilde parıldıyordu. "Söyle bakalım, sevgilim."

“Tercihim bedensel ceza.” Ona yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Açıkçası, içimdeki sapkın tarafı tatmin etmem gerekiyor. Masanın üzerine mi eğileyim, yoksa sandalye yeterli olur mu?”

Tanrım, erkeklerden ne kadar nefret ediyordum.

Anlamlı bakışı, bunu hiç de bir ceza olarak görmediğimi bana hatırlattı.

Axton takım elbisesinin ceketini üzerinden çıkardı, masasının arkasındaki yüksek sırtlı sandalyenin üzerine fırlattı, sonra yavaşça gömlek kollarını yukarı kıvırdı ve bronzlaşmış teni görünür hale gelirken beni dikkatle izledi.

Güzelliğinden bahsedecek birçok sevgilisi vardı. Ben ise daha çok o ön kol kaslarının gücüne hayran kalmıştım, o kas belirginliğini nasıl kazandığını merak ediyordum. Kollarını sıvayıp bitirdi, sonra kollarını kavuşturdu.

"Herhangi biri içeri girip bizi yakalayabilir," dedi.

Nefesim boğazımda düğümlendi.

"O zaman yakalanırsak kendinizi açıklamanız gerekecek sanırım."

Bana dik dik bakarken tam anlamıyla erkek kibrinin timsaliydi. Bacaklarımın arasının ne kadar ıslandığını fark edince dehşete düştüm. İhtiyaçtan ne kadar acı çektiğimi anladım.

Onun ellerinin üzerimde olmasını istiyordum. Ve o da bunu biliyordu.

“Sizi dizimin üstüne oturtma fırsatını kaçırmak istemesem de,” dedi, hiç de pişman görünmeden, “yarınki etkinlik için hazırlanmam gerekiyor. O zamana kadar uslu durun, yoksa bir dahaki sefere merhametli olmayacağım. Ayağa kalkabilirsiniz.”

Ağzımın içini o kadar sert ısırdım ki neredeyse kan akacaktı. Ona, işten çıkarılmasından duyduğum öfkeyi gösterme zevkini yaşatmak istemediğim için olabildiğince zarif bir şekilde ayağa kalktım.

Bana son bir kez kurt gibi sırıttı, sonra kapıya doğru ilerledi ve eşiğe ulaştığında durakladı.

“Odanıza bazı eşyalar göndereceğim, böylece yarınki büyük etkinliğe kadar orada eğlenmeye devam edersiniz ve sorun çıkarmazsınız. İstediğiniz kadar kendinizi cezalandırabilirsiniz, ancak baştan uyarayım: muhtemelen en iyi ceza olarak seçeceğiniz oyuncak, benim modelimden esinlenerek yapıldı.”

"Pis, aşağılık herif," diye mırıldandım, onu boğmamak için elbisemin eteklerini düzeltirken.

Koridordan yankılanan karanlık kahkaha sesi, o giderken beni daha da sinirlendirdi.

Ses kaybolmadan önce, "Hiçbir fikrin yok, sevgilim" dediğini duyduğuma yemin ederim.

❄ ❄ ❄

Sabahki ilk halka açık talipler etkinliğinden önce Axton'la tekrar

karşılaşmamak için bir hizmetçi çağırdım ve bir sonraki Miss Match köşe yazısının Wicked Daily'ye teslim edilmesini rica ettim.

Bay Gray bu sabahın erken saatlerinde bir mektup göndererek, makale öğlene kadar masasında olmazsa bizzat kendisinin alacağını söylemişti. Görünüşe göre, "Maçlarla Tanışın" özel sayısı gazetemiz için yine büyük bir başarı olmuş.

Ryleigh, etrafta dönen tüm dedikodularla boğuşuyordu ama yine de bana bir not göndermeyi başardı ve favori taliplerin kim olacağına dair ilk söylentileri aktardı. Şimdiye kadar, çoğu kişi benim yazdıklarıma dayanarak Eden ve Vanity'yi işaret etmişti.

Garip bir his midemi düğüm düğüm etti. Ablamın önde gelenlerden biri olmasını istiyordum ama gerçekten kazanırsa ne yapacağımı bilemiyordum. Özellikle de çapkın prensle gizli buluşmalarım daha da karmaşık bir hal aldıkça. Ondan uzak durmak için daha iyi bir iş çıkarmam gerekecekti.

Boş zamanımın tamamını ejderhaları araştırmakla geçirirsem bu zor olmamalı.

Ortak oturma odasına şöyle bir göz attım. Küçük kütüphane dikkatimi çekti.

Birkaç kitap o sabah bir ara teslim edilmiş gibi görünüyordu, çoğunlukla gizemli aşk romanları ve macera öyküleriydi. Ancak, birkaç yastıkla dolu bir kanepeye çıkarak ulaştığım, üst kısımlara yakın yerlerde bulunan diğer kitaplar umut verici görünüyordu.

Seçtiğim kitap, üst rafta neredeyse gizlenmiş, çok eski görünümlü bir şeydi; çatlamış deri cildinin sayfaları, omurgaya dikildikleri yerden yarı sarkmış haldeydi.

Yeraltı dünyasında yaşayan farklı yaratıklar hakkındaydı ve bu devasa kızıl gözün kime ait olduğunu belirlememe yardımcı olabilirdi. Bir ejderha değildi—herkes ejderhaların gözlerinin yanardöner olduğunu biliyordu—ama kuzeyde yaşayan daha az bilinen başka bir canavar olabilirdi.

Yarışma devam ederken kız kardeşimin yarışmadaki yerini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdım, ama merakımı gidermem gerekiyordu.

Şöminede hoş bir ateş yanıyordu, oturma odası rahat ve sıcaktı.

Birkaç lüks koltuk farklı oturma düzenlerinde yerleştirilmişti; bazıları tanıdıklarla içki içmek için, bazıları yemek yemek için tasarlanmıştı ve şu anda oturduğum koltuk da kıvrılıp kitap okumak için mükemmeldi.

Bunu yapmaya çok çalıştım ama aklım sürekli başka yerlere gidiyor,

Axton'la olan olaydan zindana ve kendi karmaşık duygularıma gidip geliyordu. Prens Envy'nin gergin göründüğüne yemin edebilirdim. Bu, daha önce hiçbir prensle ilişkilendirmediğim bir duyguydu. Bu bile, önemli bir şeyin olup bittiğine, hepsinin bir şeyler planladığına dair beni daha da ikna etti.

Axton, hemen ardından özel çalışma odasında dikkatimi dağıtmak için bu kadar çok çaba sarf etmeseydi, bu biraz hayal ürünü gibi gelirdi. Ve itiraf etmek ne kadar acı verse de, bunu çok iyi başarmıştı. Tamamen ona, sözde cezasına odaklanmıştım ve kilitlediği kırmızı gözlü yaratığı düşünmeyi bırakmıştım.

Peki bir Günah Prensi'ni ne korkutabilir? Daha da önemlisi... birden fazlasını ne korkutabilir?

Kanatlı cehennem yaban domuzları hakkındaki aynı paragrafı defalarca okudum, zihnim teorilerle dolup taşarken, sonunda kapı çalınca kitabı bir kenara bıraktım.

Sözüne sadık kalan lanetli prens, gerçekten de yatak odama kurdeleler ve zincirlerle birlikte oyuncaklar göndermişti. İçine, kendimi nasıl bağlayabileceğimi ve aynı anda bir kırbaçla nasıl zevk alabileceğimi gösteren resimlerle dolu bir kullanım kılavuzu da koymuştu.

El yazısıyla karaladığı bir notta, canavarı nasıl süreceğim konusunda "ilham"a ihtiyacım olursa diye birkaç öneri sunuyordu.

Ona çok kızarak kutuyu çöp kutusuna ters çevirdim.

Kibirli, beş para etmez şeytan. Kurdeleleri oyuncağın etrafına hediye paketi gibi bağlayıp, onu saygılı bir şekilde kendi üzerinde kullanması için bir mesajla geri göndermeliyim.

Yedi umutlu kadına kur yaparken nasıl olur da bu cüretkâr davranışlarına devam eder? Yıllar önce o ilmekten kurtulduğuma sevinmeliydim.

Açgözlülüğün Prensi Gabriel Axton'ın tek eşli olabileceği bir dünya yoktu. Bu da kız kardeşim için tamamen yanlış bir seçim olmasının bir başka nedeniydi.

Kitabımı tekrar elime aldım, okumaya kararlıydım ama aynı cümleyi birkaç kez okumak zorunda kaldığımda ve yine de hiçbir şey aklımda tutamadığımda tekrar pes ettim. Çok gergindim, çok kafese kapatılmıştım, cehennem canavarlarının tarihine ve lanetlenmiş ruhlar olarak sözde başlangıçlarına dalıp kaybolacak halim yoktu.

Bize tahsis edilen özel süitte bir aşağı bir yukarı dolaştım, hâlâ keyifsizdim. Prensten daha fazla nefret edemeyeceğime emin olduğum anda, beni bir kez daha yanılttığını kanıtlamıştı.

Diz çökün.

Sesi, çelik gibi sert emrine rağmen ipeksi bir mırıltıydı. Bu tonun, aklında özürden daha fazlasının olduğunu gösterdiğini varsayan tek kişi olduğumdan şüpheliyim.

Başka bir kapı çalması, sapkın düşüncelerimi daha fazla aklımdan geçirmemi engelledi.

Bir uşak beni sıcak bir şekilde karşıladı. "Sizi akşam yemeğine götürmek için buradayım."

Kaşlarımı çatmayı gizledim. Bu, Majestelerinin beni yalnız bırakmayacağını bana kibarca bildirme şekliydi. Düşmanıma intikam sözü veren bir gülümsemeyle, uşağı takip ederek koridora girdim. Eğer yakında eczacıya gidip biraz büyü yaptırmazsam—

Durdum.

“Aşağıdaki tanrılar. Hepsi bu!”

Uşak döndü, kaşlarında bir kırışıklık oluştu. "Affedersiniz?"

Kalp atışlarım o kadar hızlandı ki neredeyse koşmaya başlayacaktım. İki konuda da haklıydım.

"Kayıp?"

Hizmetçiye göz kırptım, kendimi sakinleştirmeye ve ona şüpheli davrandığımı düşünmesi için daha fazla sebep vermemeye çalıştım.

Ateşlendiğimi düşünmesini sağlamanın zor olmayacağını bildiğim için kendimi yelpazeyle serinlettim.

"Çok üzgünüm," dedim nefes nefese. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Beni yine de peşinden gelmeye teşvik etmeden önce, odama geri fırladım, kapıyı çarparak kapattım ve ağzım şeytani bir zevkle kıvrıldı.

Büyülenmiş nesneler. Buz ejderhaları dışında prensleri duraksatan tek şey onlardı. Zindanda Envy ile karşılaştığımda, onun son oyununu düşünmüştüm. Ryleigh'in hiçbir yere varmayan soruşturmasını.

Sezgilerim ince detayı yakalamıştı ve o kıpkırmızı gözden o kadar dikkatim dağılmıştı ki, bana bunu düşündüren şeyin ne olduğunu anlayamamıştım.

Ejderhalarla ilgili yaşanan her ne olursa olsun, ya da prenslerin korktuğu diğer karanlık şeylerin, lanetli bir nesneyle bir ilgisi olduğuna garanti

veriyorum.

Yedi nesneden hangisinin suçlu olduğunu keşfetmek yeni hedefimdi.

Ryleigh, bu konuda epey araştırma yapmış olduğu için başlamak için en iyi yer olurdu, ama o zaten ejderha saldırıları konusunda yanıldığımı düşünüyordu ve arkadaşlığımız garip bir dönemden geçiyordu.

Şimdi yanına gitsem, bana sorular sorardı. Henüz cevaplamak istemediğim sorular. Ama lanetli nesneler hakkında bilgi edinebileceğim tek kaynak o değildi.

Onlar hakkında daha fazla bilgi bulabileceğim yeri tam olarak biliyordum ve yine de sırlarımı saklayabilecektim.

Ve bu, kaleden mümkün olan en kısa sürede gizlice ayrılmayı gerektiriyordu.

THIRTY-SEVEN

Prince Gluttony

"Kahretsin!" diye küfrettim, ani darbenin etkisiyle sendeledim.

Beş pençe sırtıma, kemiğe kadar saplanınca dayanılmaz bir acı hissettim. Bağırmamak için dişlerimi sıktım. Göğsüme ve sırtıma birçok pençe darbesi almıştım ama bu, daha önce hiç yaşamadığım türden bir acıydı.

Ejderhanın pençelerinden kendimi kurtardım, hançerim elimden fırlayıp birkaç adım ötedeki kara saplandı.

Küfür ettim ve yana doğru yuvarlandım, bir darbe daha almaktan kıl payı kurtuldum. Sırtımdaki yaralar hareketten dolayı yeniden açıldı, acıdan görüşüm bulanıklaştı.

Dişlerini tehlikeli bir şekilde birbirine kenetleyerek, ejderha boğazıma doğru atıldı, hırıltısı gece boyunca yankılanırken ben de bir sonraki saldırısından sıyrıldım.

Beni tekrar yere serdi, dört ayağıyla nefesimi keserek geri çekildi ve korkunç alevlerini salmaya hazırlandı.

Ölmezdim ama etimin yanıp kavrulması fikri hoşuma gitmezdi.

Bu kadar şiddetli bir yaralanmanın ardından iyileşmek için korkunç derecede uzun bir süre gerekirdi ve yarışmayla ilgili küçük oyunumuz da boşa giderdi.

Yanmış bir prensi açıklamak oldukça zor olurdu.

Kükredim ve ejderhayı üzerimden fırlattım, kaslarım onun muazzam ağırlığından titriyordu.

Tam zamanında oldu. Buz gibi ateş en yakın ağaca çarptı, karla kaplı dallar beyaz alevler içinde kaldı. Tanrıların kanı. Bu, rahatsız edici derecede yakındı.

"Anladın mı?" diye bağırdım Envy'ye, gözlerim yaklaşan hırıldayan ejderhaya kilitlenmişti. Yaralarım henüz iyileşmemişti. Ve ejderha zayıf düşmüş halimi hissetmiş gibiydi.

"Yenilmediğiniz sürece, ilk bilen siz olacaksınız."

Alaycı herif.

Ayağa fırladım ve çenelerini bana doğru şaklatan ejderhanın etrafında dönmeye başladım. Bu çok uzun sürüyordu. Ejderhanın inine saniyeler içinde girip çıkmış olmalıydık.

Planımız netti: Ben dikkat dağıtacaktım; Envy ise bizim istediğimizi alacaktı.

Kardeşime şöyle bir baktım. Envy, rakibini incelerken başını yana eğmişti. Plan yapmaya vaktimiz yoktu. Harekete geçmemiz gerekiyordu. Hem de hızla.

Benimle savaşan ejderha göğsüme doğru atıldı; pençelerinden kıl payı kurtuldum, her ani hareket nefesimi kesiyordu.

"Bu lanet olası bir bebek!" diye bağırdım. "Onu bir kedi yavrusu gibi yakasından tutup oradan çıkarın!"

"Küçük, sinsi şey elimi koparmaya çalıştı."

"Acele etmezsen lanetli kafanı koparırım."

Ejderha devasa burnunu kaldırıp havayı kokladı.

Buz ejderhaları olağanüstü yırtıcılar olduklarından, ona kesin bir darbe indirdiğini biliyordu. Yarama ne olduysa çoktan iltihaplanmaya başlamıştı.

Eğer kısa süre içinde geri çekilmezsek, başım büyük belaya girecek.

Ama ben burada kalıp elimden geldiğince savaşacaktım. Zaten iki yavru kaybetmiştik. Bu sonuncusunu kurtarmadan buradan ayrılmayı reddettim.

Yaralarım kalbimin atışıyla aynı ritimde zonluyordu; bu da ejderhanın pençelerinin zehir veya iyileşmemi engelleyen başka bir toksinle kaplı olabileceğini gösteriyordu.

Başka seçeneğim kalmayınca ejderhayla doğrudan yüzleştim. Dişlerimi göstererek canavara saldırdım.

Bana hırlayarak çarptı, pençeleri göğsümü sıyırdı. Ama çabam boşuna

olmamıştı; büyük pullu canavar darbenin etkisiyle geri çekildi ve sonunda kurduğum tuzağa düştü.

Bir anda ejderha havaya fırladı ve arka bacağına kenetlenmiş demir kelepçeye doğru çığlık attı. Tüm dikkati kaçmaya odaklanmışken, hemen Envy'ye koştum, o lanet olası yavru ejderhayı ensesinden yakaladım ve dikkatlice pelerinimin içine sakladım.

Deri koltuğuma sürtündü ve usulca meledi.

"Hadi gidelim."

Kanatlarımı çağırmaya veya transvenio'yu kullanmaya enerjim yoktu; Blade ile yaptığım kan yemini ve vücudumdaki zehir yüzünden çok zayıf düşmüştüm. Bu yüzden dağdan aşağı doğru hızla indik, yeri kaplayan kar ve buz karışımının üzerinde kayarak ilerledik, öfkeli buz ejderhasının sesleri geceyi delip geçiyordu.

Envy ara sıra endişeli bakışlar atıyor, dikkatini kanayan yaralarıma kaydırıyordu, ama onu görmezden gelip tehlikeli arazide ilerlemeye devam ettim. Tuzak buz ejderhasını uzun süre tutamazdı. Acımasız Bölge'ye ulaşabilirsek şanslıydık.

Yine de yakındık. Birkaç metre daha ilerlesek taş kale görünecekti.

Adımlarım birkaç kez sendeledi, ama saf irade gücüyle bir ayağımı diğerinin önüne koymayı başardım, görüşüm çılgınca bir şekilde netleşip netleşiyordu.

“Neredeyse geldik.” Kardeşim beni yanına sürükledi. Kıskançlığın kolumu tuttuğunu bile hatırlamıyordum ama çöken sisin arasından ağırlığımın çoğunu onun taşıdığını fark ettim.

Sonunda, kale gökyüzüne yumruk atan bir cisim gibi belirdi.

Duvarlardan yankılanan ejderha kükremeleri eşliğinde, sendeleyerek ona doğru ilerledik.

Envy beni kendine doğru çekerken kasları gerildi ve neredeyse bizi kafesin içine doğru koşturdu.

Yanımızdaki duvarda beyaz alevler yükselirken, Kıskançlık beni içeri fırlattı, sonra da kapıyı tekmeleyerek kapattı.

Eğilip küçük ejderhayı hâlâ göğsüme bastırdığım yerden çekti ve bununla ilgileneceğine yemin etti. Küçük yaratık tüylü kanatlarını çırptı, ışıl ışıl bakışları benimkine kilitlenmişti.

"Güvenli," dedim, kardeşimin önünde bir ejderhayla yumuşak bir ses tonuyla konuşuyor olmam umurumda bile değildi. Ejderha bana doğru göz

kırptı ve kanatlarını sıkıca içeri çekti.

Sonra Envy'ye baktı ve dişlerini eline geçirdi.

Kardeşimin, zalim ejderha yavruları yarattıkları için eski tanrılara lanet okuması, dünya kararmadan önce gördüğüm son şeydi.

❄ ❄ ❄

Sert bir yüz belirdi. Helga. Kraliyet şifacısı başını salladı, kısa gri saçları hareketle savruldu. Odanın daha büyük bir kısmı görüş alanıma girince gözlerimi kırpıştırdım.

Taş duvarlar, saman şilte. Hava akımını engellemek için duvarlardan birine asılmış bir duvar halısı.

Merciless Reach'teki özel odamdaydım. Yıllardır burada uyumamıştım.

Mide bulantısı dalgası geçince başımı geriye attım ve gözlerimi kapattım.

Helga dilini şaklattı.

"Bir bebeği yuvasından almak en iyi fikriniz değil, Majesteleri. Daha kötü yaralanmadığınız için şanslısınız."

"Başka seçeneğim yoktu."

Helga göğsüme bandaj sararken mırıldandı. "Böyle bırakabilirdin."

Kurtaramadığımız küçük ejderhaları düşündüm. Onların hayatta kalması için on yara daha almaya razıydım.

"Sana, ilaç bulma konusunda yetenekli olduğun kadar da kötü niyetli olduğunu hiç söyleyen oldu mu?"

Gülümsemesi, kumaşı kesmek için kullandığı neşterden daha keskindi.

Dirseklerime kadar doğruldum, dayanılmaz acıyla inledim. Sargıların örtmediği yerlerde iyileşmiş doku görmeyi umarak kendime baktım, ama acı bu hayalimi suya düşürdü.

Göğsümün etrafına sıkıca sarılmış bir bandaj vardı ve sırtımdaki yaraları örtüyordu.

Yaraların neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama beze sinmiş ilaç korkunç derecede kötü kokuyordu.

"Val yavruyu yaşam alanına, mağaraya götürdü mü?"

"Evet. Siz geldikten kısa bir süre sonra o küçük ısırganı oraya götürdü."

Bir kavanoz ilacı ağzına kapatıp komodinin üzerine koydu.

"Zehir mi, toksin mi?" Helga oturur pozisyona geçmeme yardım ederken ve sırtıma olabildiğince nazikçe fazladan bir yastık yerleştirirken yüzümü buruşturdum.

“Anladığım kadarıyla zehir. Çok kötü bir şey.” Komodinin üzerindeki şüpheli görünümlü kahverengi sıvı dolu kavanozu işaret etti. “Önümüzdeki birkaç gün boyunca günde iki kez yarayı pansuman etmeniz gerekecek. İyileşmesi kolay olur.”

“Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Ama söz veremem.” Yorgunluktan bitmiş bir halde başımı duvara yasladım. “Sunuculuğunu yapmam gereken bir yarışma var. Çöp kutusu gibi kokmak istemiyorum. Sevgililer böyle şeylerden hoşlanmaz.”

"Bildiğin gibi yap. Ama bedeninin çürümesi, aşka daha büyük bir engel olabilir."

“Eğer en kötü halimdeki iğrenç bedenimi sevemiyorlarsa, en iyi halimi de hak etmiyorlar demektir. Ölümlülerin atasözü böyle değil mi?”

Helga malzemelerini topladı ve yol boyunca mırıldanarak kapıya doğru yöneldi.

On yıllarca beni iyileştirmek için uğraşmıştı ve hayatımda tanıdığım en yakın anne figürüydü belki de.

Kadın odadan çıktığında kıskançlık içeri sızdı ve bandajı tiksintiyle süzdü.

"Günlerce güneş altında kalmış ölü bir keçi gibi kokuyorsun."

“Bu oldukça spesifik bir durum. Daha önce böyle bir şeyle karşılaşmış olmanıza üzüldüm.” Gözlerimi bir anlığına kapattım, sonra tekrar açtım. “Ejderha nasıl?”

“Güvenli. Arazinizdeki yaşam alanını sevmiş gibi görünüyor. Kuyruğunu kovalıyor ve güvelere saldırıyor. Küçük yaramaz Val'i de ısırdı.”

Derin bir nefes verdim. En azından kurtarma işlemi çektiğim acıya değmişti. "Başka yavrular hakkında yeni bir haber var mı?"

Envy başını salladı. "Casuslarımın topladığı bilgilere göre, bu üç yavru bu yıl sürülerine doğan tek yavrularmış."

Bu pek de tuhaf bir durum değil. Buz ejderhaları uzun süre yaşardı ve genellikle her yüz yılda bir sadece birkaç yavru dünyaya getirirlerdi. Ancak yeni doğan yavruların üçte ikisini kaybetmek akıl almazdı. Eğer iyileşemezlerse, güç kaybımın sonuçlarını düşünmeye bile

başlayamıyordum.

Diğer grupların daha iyi durumda olmasını umuyordum. Şimdiye kadar devriyelerimiz sırasında onların da aynı çılgınlığa kapıldıklarına dair bir kanıt bulamamıştık.

"En azından birini kurtardık," dedi Envy sonunda.

Çenelerimi o kadar sıkı kenetledim ki ağrıyordu.

Ejderhalarla ilgili ne olursa olsun, sadece birini kurtarmak bizi kahraman yapmadı. Ejderhaların yavrularına saldırmış olabileceğine dair acı haberi alalı saatler olmuştu, ama şüphe uyandırmadan olabildiğince hızlı hareket etmiştim.

Eğer yarışma olmadığı zamanlarda ne yaptığımın dedikodu basınının dikkatini çekmesini istemiyorsam, Val'i bulmak ve mektubu okumak için çay partisinden ayrılıp her taliple konuşmadan gitmemin imkanı yoktu. Sonra da Adriana'nın zindan meselesini halletmem gerekiyordu.

“Bebeğin gözleri yanardöner,” dedim. “Bu, yetişkinleri etkileyen şeyin henüz ona zarar vermediği anlamına geliyor.”

Kardeşim daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi ama dikkatini duvardaki yüksekte bulunan tek pencereye çevirdi. "Gazeteciyle yaptığınız yemin sorun yaratıyor."

Onun bu konuyu açmasını bekliyordum. O şerefsizin mükemmel zamanı seçeceğini düşünmüştüm. Öylece kalkıp gidemezdim ve o da bunu gayet iyi biliyordu.

"Bond olsun ya da olmasın, on yıldır onun bir sorun olduğunu söylüyorum."

Mizah yapma girişimim başarısız oldu.

"Ondan çok uzakta olduğun için tam güçle çalışamadığından yaralandın."

Çenemi sıktım. Biraz... rahatsızlık hissetmiştim. Hafif bir acı bekliyordum ama tahmin ettiğimden çok daha şiddetli olunca şaşırdım. Ejderhalarla dövüşmediğim için gücümün azalmasının da acıyı daha da artırdığından şüpheleniyordum. Günahımı başka bir yolla beslemem gerekiyordu, yoksa yakında hepimiz ciddi bir belaya bulaşacaktık. Daha önce hiç kimseyle kan yemini etmemiştim ve kardeşlerime sorsam bile, herkesin acı eşiği farklıydı.

Umarım Adriana yataktaydı ve hayalet hissi fark etmemişti.

"Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

“Belki bu sefer olur.” İçini çekti. “Ama ejderhalar daha kuzeye gittiğinde ne olacak? Bir dahaki sefere güç kaybetmemek için onu Acımasız Bölge'ye götürmeniz gerekecek.”

“Kesinlikle hayır.” Durum çözülene kadar Adriana'yı ejderhaların yanına yaklaştırmam. “İdare ederim.”

"Onu mu güvende tutmak için, yoksa sırrınızı mı?"

"Önemli mi?"

Bana uzun uzun baktıktan sonra tekrar pencereden dışarıya bakmaya başladı.

"Son birkaç gündür saldırıların sıklığı da arttı." Envy'nin üslubu son derece kayıtsızdı ve bu da yorumun hiç de sıradan olmadığını gösteriyordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Büyünün büyüyü alt etmesi işleri karıştırır."

"Levi, bu ne demek Allah aşkına?"

“Yakında öğreneceğiz.” Sonunda dikkatini tekrar bana çevirdi. “Dinlen. Yıkan. İlk etkinlik birkaç saat içinde başlayacak. Bugün hayatının performansını sergilemen gerekiyor. Kimse yaralandığından şüphelenmemeli. Eğer araştırmaya başlarlarsa, ortaya çıkaracakları bir sürü iskelet var.”

THIRTY-EIGHT

Adriana

Pelerinimin kapüşonunu alnıma kadar çektim, kirpiklerimde biriken karları sildim. Eldivenlerim sırılsıklam olmuştu, soğukluğu yanaklarıma bulaştırıyordu.

Dişlerimi sıktım ve aceleyle ilerledim, botlarım buz gibi soğuk ve nemliydi, ayak parmaklarımın kemikleri ağrıyordu. Bu akşam yine şiddetli bir fırtına kopmuş, sokaklarda otuz santim kar bırakmıştı ve Açgözlülük Evi'nden şehir içinden geçen yürüyüş çok zordu. Ve biraz da sinir bozucu.

Gecenin bu geç saatinde, sadece lambalara çarpan kar tanelerinin ürkütücü sesi ve kendi botlarımın gıcırtısı duyulurken, avlanıyormuş gibi hissetmek kolaydı.

Buz ejderhaları, kurnaz prensler veya para hırsızı sapıklar tarafından mı, asla bilemezdiniz.

Kavşakta durdum, yönümü bulmaya çalışıyordum. Bina tabelalarının çoğu karla kaplıydı, sokaklar o kadar karla örtülüydü ki tanıdık yerleri ayırt etmek zordu. Ama aşmam gereken tek engel bu değildi.

İçimde rahatsız edici bir his oluştu, sanki biri kalbimin etrafına çok sıkı bir iplik dolamış, beni kendi tarafına çekmek istiyordu. Tanrıtanmaz bir nedenden dolayı, bu hissin kaynağını takip etmek istedim. Göğsümdeki düğümü ovdum, sokak tabelasına bakarken nefesimi tutmak için bir an durdum.

Gerçek bir cadı tarafından işletilen tek eczane olan Roots and Remedies,

kaleden birkaç blok ötede, neredeyse gece mahallesinin sınırında bulunuyordu. Neyse ki çok yakındım. Kar fırtınası, garip ağrılar ya da hiçbir şey beni bu ipucunun peşine düşmekten alıkoyamazdı.

Eczanenin sıcak ve davetkar ışığını görünce heyecanlanarak caddede hızla ilerledim. Sascha asla kapanmazdı; uyumadığını da iddia ediyordu, ancak bulabildiğim hiçbir bilgi bunu desteklemiyordu.

Gerçek cadılar, büyü yapan insanlara benzemezdi. Bunlar tanrıçalardan gelen doğaüstü varlıklardı ve genellikle iblislerin ölümcül düşmanlarıydılar.

Sascha'nın neden Açgözlülük Hanedanı'yla ittifak kurmayı seçtiği bir gizemdi, ama bu gece bu tuhaf karardan memnun oldum.

Dükkanının kapısını açarken botlarımdaki karı silkeledim, zil hoş bir şekilde çalarak gelişimi haber verdi.

Havada otların kokusu yayılıyordu; tatlı, baharatlı ve topraksı hoş bir karışım. Raflara göz attım; en uçta tonikler ve iksirler vardı; masaların üzerinde ise mumlar, tütsüler ve Tanrı bilir neyin kurutulmuş iç organları duruyordu.

Ama dükkanın en arka tarafında kitaplarla dolu ahşap raflar vardı. Büyü kitapları, lanet kitapları, ilaçlar, iksirler ve standart lanetler ve hastalık kitapları.

Sascha arka odadan çıktı ve bana, çoğu iblise gösterdiği düşmanca bakışlardan biraz daha az düşmanca bir bakışla baktı. "Hâlâ prensi büyülemeye mi çalışıyorsun?"

Göğsümdeki rahatsızlık giderek artmasına rağmen, moralim düzeldi. "Gerçek adını kullanmadan da işe yarayacak yeni bir şeyiniz var mı?"

Omuz silkti. "Seni her zamanki gibi hırçın görmek güzel. Ne arıyorsun?"

"Büyülenmiş nesneler hakkında herhangi bir bilgi."

Kaşları çatıldı. "Axton'la savaşa girmeyi mi düşünüyorsun?"

"Tam olarak değil." Gerçek niyetlerimi ona belli etmek istemediğim için gülümsememi korudum. "Buna merak diyebiliriz."

“Kedilerin bir numaralı katili.”

"Dokuz canları var, o yüzden şansımı deneyeceğim."

"Sana vuracağım, Bayan Eşleşme."

Cadı, gözüme kestirdiğim rafları taradı, sonra tekrar arka odaya kayboldu. Ben de kasaya doğru ilerledim, etiketlediği çeşitli ürünlere şöyle bir göz gezdirdim. Açık bir defter vardı ki… Bakışlarım keskinleşti. Defter değildi.

Bu bir büyü kitabıydı. İçimdeki meraklı gazeteci daha yakından incelemek istedi. Daha önce birçok büyü kitabı görmüştüm, ama bir cadının büyü kitabı özel bir şeydi. Daha çok, genellikle aile nesilleri boyunca aktarılan kişisel büyülerin günlüğü gibiydi.

Parmak uçlarımda yükselirken kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu ve üst kısma karalanmış kelimeleri hızla gözden geçirdim.

Communico Dracones. İki şekilde çevrilebilirdi, ancak her ikisi de aynı anlamı taşıyordu.

Ejderhalarla iletişim kurmak için kullanılan bir büyüydü.

Sascha, kolunun altında eski görünümlü bir kitapla arka odadan hızla çıktı.

“Bu kitap satılık değil, ancak küçük bir ücret karşılığında ödünç alabilirsiniz.”

Paramın pek olmadığını biliyordu ve bunu asla itiraf etmese de, cadı canı istediğinde nazik de olabiliyordu.

“Teşekkür ederim. Ne zamana kadar iade etmem gerekiyor?”

Beni baştan aşağı süzdü. "Üç günlüğüne ödünç vereceğim. Anlaştık mı?"

“Evet, işe yarayacak.” Başka çaresi yoktu. Dalgın dalgın göğsümü ovuştururken, cadının bir büyü yapmasını izledim, sonra küçük kesemden paraları aldım. Büyü, kitabın üzerinde cızırtılar ve çıtırtılar çıkardı. “Bu neydi?”

"Kitap yetmiş iki saat sonra sihirli bir şekilde bana geri dönecek."

“Bu küçük numarayı Prens Tembel Hayvan ile de paylaşmalısın. Duyduğuma göre biri kitap ödünç alıp geri vermezse çok sinirleniyormuş.”

Gözlerinde sinsi bir parıltı belirdi. "Sayfaları buruştururlarsa çok sinirlendiğini duydum."

Büyü kitabına şöyle bir göz attım. "Ejderhalarla konuşmakla kim ilgilenirdi ki? Bu mümkün mü?"

“Sırlarınızı paylaşmamı istemiyorsanız, benden başka sırlar öğrenmeye çalışmamanız en iyisi.” Büyü kitabını kapattı ve bakışlarını bana dikti. “Göğsünüzü ovuşturup duruyorsunuz. Acı mı çekiyorsunuz?”

Yalan söylemenin pek bir anlamı yoktu. "Evet. Ama tonik almaya param yetmez."

Masaya parmaklarıyla vurarak ses çıkardı. "Bu his ne zaman başladı?"

“Buraya yürüyerek geldim. Çok stresli bir gündü.”

“Hissettiğiniz duyguyu tarif edin. Keskin ağrılar. Ani ve uzun süren ağrılar.”

Ona şüpheyle baktım. "Çok meraklısın."

"Belki de ikimiz de kendi yöntemlerimizle biraz kediye benziyoruz."

Hafifçe güldüm. "Sanki biri kalbimin etrafına bir iplik doluyor ve beni ona doğru çekmeye çalışıyor."

“Anlıyorum.” Paylaştığımız tüm mizah yavaş yavaş yüzünden silindi. “Hadi acele et. Kitapla geçireceğin zaman azalıyor.”

"Beni teşhis etmeyecek misiniz?"

“Ne tür bir rahatsızlığınız olursa olsun, bunu bir tonik veya tentürle tedavi edemem.” Sözlerini dikkatlice seçiyor gibiydi. “Ama prensin aradığınız cevapları olabilir.”

“Neden böyle bir şey yapar ki…” diye küfrettim. Yemin. Bunun açıklamadığı bir etki olduğunu varsaydım. “Sanırım sorunun ne olduğunu tam olarak biliyorum. Ve bu, 1,93 metre boyunda, baş belası bir iblis.”

“Öyle görünüyor.” Sascha hafifçe güldü. “Hiç hayal kırıklığına uğratmıyorsunuz, Bayan Saint Lucent. Onun sinirini neden bozduğunuzu anlıyorum.”

Tatlı bir gülümsemeyle, "Umarım iyileşmeyen bir döküntü gibi olur," dedim.

Ona iyi geceler diledim ve fırtınanın içine geri döndüm, Gabriel Axton'ı ve yeminini lanetleyerek günahlar diyarına doğru yol aldım.

THIRTY-NINE

Prince Gluttony

GÜNAYDIN, EVLENENLER. Bu güzel kış gününde ilk halka açık etkinliğimize katıldığınız için teşekkür ederim.

Önümde duran, en kalın pelerinlerini giymiş potansiyel gelin adaylarına en çekici gülümsememi sergiledim, sırtımdan yayılan keskin acıyı görmezden geldim. Sadece birkaç saat geçmişti ve ejderha yaraları hâlâ iyileşmemişti, Helga'nın değerlendirmesine bakılırsa iyileşmelerini de beklemiyordum zaten, ve her nefes, itiraf etmek istediğimden daha acı vericiydi.

Adriana'nın yanında olmak bile rahatsızlığımı bir nebze olsun hafifletti. En azından vücudum artık kan yemini büyüsüne karşı savaşmıyordu.

Dikkatim taht odasına kaydı; Val, isteğim üzerine odayı, yılın bu zamanında çevremizi kasıp kavuran kar fırtınalarına rağmen, kış harikalar diyarı gibi dekore ettirmişti.

Karla kaplı kemerler, tahta doğru koridordan aşağı doğru uzanıyordu; üzerlerinde asılı duran küçük peri küreleri yumuşak, titrek bir ışık saçıyordu. Kalın buz levhalarından oyulmuş ağaçlar, boyalı tavana doğru kıvrılarak, bulutlarla kaplı bir gökyüzünün altında olduğumuz izlenimini veriyordu.

Hatta sıcaklığı bile ayarlamıştım, böylece hepimiz büyülü bir ormanda dışarıda duruyormuşuz gibi hissettik. Sonuç, tam anlamıyla aşırıya kaçan ve

"Obur Ev" tarzı bir şey oldu.

Brendili marshmallow'lu eritilmiş çikolata dolu kupalar ve pastalarla dolu tepsiler, en güzel kışlık kıyafetleriyle gelmeleri söylenen kalabalığa ikram edildi.

Keyifli bir etkinlik olacağa benzeyen gösterişli hazırlıklara rağmen, bugün benim için dayanılmaz bir işkence olacaktı. Ancak, bugünkü etkinliğin doğası gereği, acı çeken tek kişi ben olmayacaktım. Tatlı, kurnaz rakibim de şüphesiz beni kısa süre içinde boğmak isteyecekti.

Bu da gazeteler için eğlenceli olurdu. Şimdiye kadar, ironik bir şekilde, Miss Match'in haberi ilk duyurması sayesinde, skandal gazetelerini meşgul tutmakta harika bir iş çıkarmıştık, ancak bu durum bir sonraki rüzgar esintisi kadar hızlı değişebilirdi.

Herkesi taht odamda topladım; aralarında Bayan Saint Lucent de vardı. Oda, bu büyük etkinliğe davetiye alan her Günah Evi üyesiyle dolup taşmıştı.

Kamuoyundaki itibarımı ön plana çıkarmak ve bu alana, en sevdikleri tırmıkta aradıkları her şeyi sunmak istedim.

Ejderha tahtımın önünde durdum ve heyecanlı mırıltıların arasından sesimin duyulabilmesini sağladım.

"Bundan böyle yarışmanın sonuna kadar, en iyi eşleşme kalana kadar her hafta en az bir talip elenecek."

Saray mensuplarından oluşan kalabalık, kibar bir şekilde alkışladı.

Kardeşlerim, ev arkadaşlarının yanında metanetle durup gösteriyi ilgiyle izlediler. Pride hariç. O, daveti son anda reddetmişti. Kimse için sürpriz değildi.

Kardeşlerim de tıpkı diğer kalabalık gibi bugün ne yapacağımızı öğrenmek için çok istekli görünüyordu. Gazetelerdeki söylentiler zaten buna işaret ediyordu ve ben de onların şüphelerini doğrulamak için heyecanlıydım.

Dikkatim Adriana'ya kaydı. Onu incelerken aramızdaki bağ beklenmedik bir şekilde titreşti ve onun da aynı hissi duyup duymadığını merak ettim. Elimde bir silah olmasını ve avda olup bu büyüyen açlığı dindirmeyi dileyerek elimi ovuşturdum.

Bundan hiçbir hayır gelmezdi.

Dikkatimi ondan ayırıp çok daha güvenli yerlere, taliplerime çevirdim. Vanity, altın işlemeli gibi görünen bir elbise ve ona uygun bir pelerinle göz

kamaştırıyordu. Eden ise yanında, beni endişelendiren eğlenmiş bir ifadeyle duruyordu.

O da tıpkı kız kardeşi gibi her şeyi fazlasıyla gözlemliyordu.

Cobra elindeki hançerle oynuyordu, yüzünde saf bir kararlılık ifadesi vardı.

Erudite, her zaman düşmanca davranan Açgözlülük ve Kıskançlık Hanedanlarının arkasında, gizlice içeri soktuğu bir kitabı okuyarak çökmüş duruyordu; Şehvet Hanedanından Allure ise bana sanki bugün menüdeymişim ve oldukça açmışım gibi bakıyordu.

Bugün için çok güzel bir test seçmiştim ve Adriana'nın bundan kesinlikle nefret edeceğini biliyordum. Belki de beni özel olarak bulup ne kadar değersiz bir çapkın olduğumu söyleyecek kadar nefret ederdi.

Beklememem gereken bir olasılıktı bu. Birbirimizden uzak durmalıydık, kaderi kışkırtmaya devam etmemeliydik. Zaten geceleri gizli bir savaş yürütürken gücümü kontrol altında tutmakta zorlanıyordum.

"Kardeşlerim, etkinliklere karar verirken her Günah Evi'nin temsil edilmesini istediler, ancak bu yarışma benim eşimi bulmak için olduğu için, her birini Açgözlülük Evi'ne göre uyarlamaya karar verdim."

Talipleri tekrar süzdüm, sonra bakışlarımı rakibime diktim.

Habere nasıl tepki vereceğini çok merak ediyordum. Yemin onu da derinden etkilemiş olmalıydı. Ne kadar aksini iddia etmeye çalışsa da.

“İlk testimiz, tatlı arzulara teslim olmanın bir göstergesi olarak öpüşmek olacak. Gerçi eminim kardeşim bunun gizlice Şehvet Hanedanlığı'na bir övgü olduğunu söyleyecektir.”

Seyircilerin House Lust bölümünden heyecanlı bağırışlar ve yuhalamalar yükseldi, kardeşimin çığlığı en yüksek olanıydı. Son dakikada, iyileşme sürecimde dayanabileceğim en kolay "test"in bu olacağına karar vermiştim.

“Ama hepsi bu değil. Test şimdi başlıyor. Her birinize favori adayınız için oy kullanma şansı verilecek.”

Adriana'nın yüzü ve boynu hoş bir kızarıklıkla kaplandı.

Bahse girerim ki heyecandan kızarmıyordu. Muhtemelen o kadar öfkeliydi ki Öfke Hanedanlığı'na katılmayı düşünüyordu.

"Adil olmak adına, gözlerim bağlanacak. Tek bir öpücükle en tutkulu tepkiyi uyandıran kazanacak. Diğer herkes elenme tehlikesiyle karşı karşıya kalacak. Val?"

İkinci komutanıma işaret ettim, o da elinde göz bandıyla kürsüye çıktı.

Güvenlik önlemleri alındıktan sonra, her zamanki maskemi takındım. Kalabalık onaylayarak kükredi. "Pekala. Val, lütfen ilk talibi yukarı gönder."

Gözlerim kapalıyken, diğer duyularım daha da keskinleşmişti. İlk talip yavaşça kürsüye çıkarken topuklarının hafif sesini duydum.

Onun heyecanını ve gerginliğini hissettim, ama aynı zamanda parmak uçlarına yükselip yanağımdan masum bir öpücük kondururken garip bir şekilde kararlı olduğunu da fark ettim. Dudaklarım seğirdi. Eğer Açgözlülüğün kumarhanelerinden birinde bahse girmem gerekseydi, bunun Eden Everhart olduğunu söylerdim.

Bir sonraki talip, topuklarının taş zeminde çıkardığı tıkırtılarla adeta silah sesi gibi yankılanan adımlarıyla kürsüye doğru ilerledi. Alt dudağımı hafifçe ısırırken kim olduğunu tahmin edemedim.

Belki de Tembel Hanedanı'ndan Bilge biriydi. Yavaş ve samimi bir yakınlaşma olmuştu. Kitap severler gizlice kurnaz yatak arkadaşlarıydı. Tembel Hanedanı'nın kütüphane olması hiç de şaşırtıcı değil.

Karşımda üçüncü potansiyel eş adayı duruyordu ve gözlerim hâlâ lanet olasıca kapalıyken, zihnim birdenbire bana korkunç bir oyun oynadı. Taliplerimden birinin eli yerine, Adriana'nın elleri nazikçe göğsümde kayıyordu ve bu da nabzımın hızlanmasına neden oluyordu.

Yüzüm, karşı koyamayacağımız bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi onun yüzüne doğru eğildi.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda ellerim beline yerleşti, öpüşümüz aşıklar arasındaki yavaş, tatlı bir selamlaşma gibiydi. Az önce nefes almakta zorlanıyordum, ama şimdi rakibim kollarımda olunca birdenbire her şey yolunda gibiydi.

Zihnimin en karanlık köşesinde bunun gerçek olmadığını, Adriana'nın odanın öbür ucunda olduğunu ve beni asla halka açık ya da özel bir yerde bu kadar tutkuyla öpmeyeceğini biliyordum, ama bu fanteziden henüz vazgeçmek istemiyordum. Elim onun yan tarafını okşarken bedenim yeni bir ihtiyaçla titriyordu.

Dokunuşum o kadar hafif, o kadar şefkatliydi ki, onun bana daha da yaklaştığını, kucaklaşmamızda kaybolduğunu hissettim. Kalbinin benimkiyle aynı ritimde attığını hissetmeye ihtiyaç duyarak onu yavaşça kendime doğru çektim.

Öpüşmemiz kalabalık arasında coşkulu alkış ve tezahüratlara neden oldu, biz de birbirimize tamamen kapılmıştık.

Öpüşmemizi derinleştirirken salondan gelen alkışları umursamadım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, rakipleri tamamen unutmuştum. Diğer talipleri. Bize dikilmiş bunca gözü. Onu kucağıma alıp tahtıma geri yaslanıp orada onunla birlikte olmak istiyordum.

Adriana benim için her şeydi—aniden geri çekildim ve öpüşmeyi kestim.

Gerçeklik bir anda geri döndü, neredeyse beni geriye savuracaktı. Göz bağımı hızla çıkardım ve karşımda duran kadına baktım; gözleri buz mavisi değil, koyu çikolata rengindeydi.

Vanity şişmiş alt dudağını ısırdı, ardından uzun altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurarak kalabalığa hafif bir reverans yaptı ve bu da onları büyük bir coşkuya sürükledi.

Başımı kaldırıp baktım ve neredeyse anında Adriana ile göz göze geldim. Onun küçümsemesini, tiksintisini görmeyi bekliyordum. Kamuoyu önündeki davranışlarıma duyduğu o tanıdık rahatsızlık ifadesini. Ama bunların hiçbiri yoktu.

Yüz ifadesini çözmek imkansızdı. Ne öfke, ne hayal kırıklığı, ne de başka bir duygu belirtisi vardı. Sanki tamamen içine kapanmıştı.

İçime soğuk, karanlık bir his çöktü.

Büyülü bağımızın etkisiyle ona doğru bir adım attım, ancak Şehvet kürsüye doğru ilerleyip yolumu kesince durdum.

Göz bağını bana doğru itti. "Testi bitir Gabriel. Herkes izliyor."

Dikkatim odanın geri kalanına kaydı. Bütün gözler hala üzerimdeydi. Muhabirler, talipler, izleyiciler; bazıları fısıldamak için çoktan yaklaşmıştı bile.

Şimdi tereddüt etmenin ya da olay çıkarmanın zamanı değildi.

Göz bağını kaparken Adriana'ya bakmadım. İstediğimi yapmak yerine, kalabalığa kurt gibi sırıttım ve mahkemem için yapılması gerekeni yaptım.

FORTY

Adriana

İŞ BİTTİ. Kral katli suçundan darağacına gidecektim. Axton'ın, son derece düzgün bir el yazısıyla, bu büyük halka açık etkinliğe katılmam gerektiğini ima eden bir not gönderdiğine inanamıyordum.

"Yoksa kız kardeşini diskalifiye ederim, tüm dünyanı, iç çamaşırların da dahil olmak üzere yakarım ve belki de varsa köpeğini de çalarım" demedi ama eminim ki, bir sineğin dikkat süresinden daha uzun olsaydı bunu söylerdi.

Büyülü yeminimizin bu durumu oldukça... rahatsız edici hale getireceğini bilmesi dışında, bu gösteriyle neyi kanıtlamayı umduğundan emin değildim.

Tabii ki dün gece çalışma odasındaki o küstahça davranışları da vardı, beni diz çökmeye zorladı. Ve neden ondan nefret ettiğimi merak ediyordu? İşlerin asla değişeceğini, beni herhangi bir şekilde seçeceğini düşünmekle ne kadar aptalmışım.

Üvey anneme şöyle bir göz attım. Diğer taliplerin ebeveynleriyle birlikte duruyordu, dikkati tamamen yarışmadaydı. Arka sıralara doğru yerimi aldığımda bana ikinci bir bakış bile atmadı, neyse ki eski tanrılara şükür.

Artık içimdeki öfkeyi yalnız başıma dışa vurabilirdim. Daha önce hiç bu kadar sahiplenici hissetmemiştim; ıslanma yarışları sadece köpekler ve gülünç prensler için olmalıydı. Yine de içimden bir ses, tahta çıkıp Axton'ı ya tokatlamak ya da öperek aklını başından almak istiyordu.

Onun Vanity'yi kollarına alıp, sanki en sevdiği zevkmiş ve ondan doyasıya öpmezse ölecekmiş gibi öpüşünü izlemek, yüzümde kesinlikle öldürücü bir öfke uyandırdı.

Bu durum, elbette, onun berbat bir koca olacağının kanıtıydı ve kız kardeşim onun ahlaksızlığına kapılmadan önce ondan uzak durmalıydı.

Öfke Hanedanı'nın talibi Cobra, prensin yanına doğru ilerleyip yakasını kavradığında ve dudaklarını onun dudaklarına bastırarak, alt dudağını dişlerinin arasına alıp onu acıtacak şekilde cezalandıran bir sevgi gösterisinde bulunduğunda, ben de dudaklarımı sıkıca kapattım.

İçimdeki bencil taraf onun kanamasını umuyordu ama o canavar muhtemelen bundan zevk alırdı.

Bakışlarımı kaçırdım, tüm gece okuduğum lanetli nesneler kitabına odaklanmaya çalıştım. Cadının kitabı harika bir başlangıç noktasıydı ama nesneler hakkında iblisler tarafından yazılan metinler kadar açık sözlü değildi. Bu da Axton'ın kütüphanesine gizlice girip konu hakkında ne bulduğuna bakmam gerektiği anlamına geliyordu. Belki de köşe yazım için araştırma bahanesiyle başka bir prense kütüphanelerini ziyaret etme izni isteyebilirdim.

Ryleigh, altıgen nesnelerle ilgili sorularımı yanıtlayabilecek en muhtemel kaynak olmaya devam ediyordu, ancak mümkün olduğunca o yola başvurmaktan kaçınmak istedim.

Başka bir zaman olsaydı, aramızda garip bir gerilim olmasaydı, farklı hissederdim. Ona güvenmeyi bıraktığım için kendimden nefret ediyordum; daha da kötüsü, bu kadar çok sır saklamış olmamdı. Yakında bir gün oturup onunla konuşmam, son birkaç haftada olan her şeyi ona anlatmam gerekiyordu.

İstemeden de olsa nefret ettiğim prensle yaşadığım kısa süreli ilişkim de dahil.

Diğer Günah Prenslerine şöyle bir göz attım. Gurur Prensi hariç hepsi oradaydı. Her biri yarışmaya tamamen odaklanmış, kazanma arzusuyla parıldayan bakışlarıyla dikkat çekiyordu.

Hatta Tembellik Prensi bile sütuna yaslanmış bir şekilde gergin bir şekilde izliyordu. Dikkatim, kocası Öfke'nin yanında duran Emilia'ya, sonra da onlarla birlikte duran gümüş saçlı güzele kaydı. Bu, Kıskançlık Prensi'ni kendi oyununda yenen kadın Camilla Antonius olmalıydı.

Dikkatim tekrar tahta yöneldi.

Bir sonraki talip omuzlarını geriye çekti ve uçuşan zümrüt yeşili elbisesiyle özgüvenin ete kemiğe bürünmüş hali gibi görünerek kürsüye doğru yürüdü. Kıskançlık uyandıran tüm ihtişamıyla Kıskançlık Hanedanı. Omen ve Axton arasında gerçekleşen o ağırbaşlı öpüşmeyi görmezden geldim, bunun yerine araştırmak için gizlice uzaklaşma stratejime odaklandım.

Şehvet Hanedanı'ndan Allure, uzun altın sarısı saçlarını omzunun üzerinden savurdu, ardından prensin yanına doğru yavaşça yürüdü; Omen'in omzuna dokunup Kıskançlık Hanedanı'ndan gelen talibi bileğinin bir hareketiyle savuştururken tüm aurası baştan çıkarıcılık saçıyordu.

Diğerlerinin yaptığı gibi onu kendine çekmek ya da masumca yaklaşmak yerine, Allure yavaşça etrafında döndü, parmaklarını göğsünde, omuzlarında ve sırtında gezdirdi.

O sahneyi neden hala izlediğimi bilmiyordum; izlemeliydim aslında—

Axton yüzünü buruşturdu. O bakış bir anda belirmiş ve kaybolmuştu, ama ben onu yakından izliyordum. Ve tepkisinin zevkten kaynaklandığını düşünmedim.

Kadın sırtına dokunduğunda irkildi.

İşte, yine oldu. Bu sefer yüzünü buruşturdu.

Birdenbire onun tepkisini çok merak etmeye başladım.

Allure tırnaklarını omurgasından aşağı doğru geçirerek onu kendine daha da yaklaştırdı. Adam kaskatı kesildi, göğsü bir sonraki nefesinde zar zor yükselebiliyordu. Ruhum üzerine bahse girerim ki yaralanmıştı.

Yaptıklarına bakılırsa, durum oldukça kötüydü. Günah Prensleri normalde birkaç dakika içinde iyileşirdi.

Allure onun tepkisini fark etmedi. Ama ben, yavaşça nefes alırken, bu hareketin başka bir acı dalgasına neden olduğunu görünce, ona bakmaktan kendimi alamadım.

Böyle bir yaralanmaya neden olacak ne yapmıştı ki? Ama daha önemli soru şuydu: Nasıl hala iyileşmemişti?

Allure parmak uçlarına kalktı, dili dudaklarının kıvrımını okşadı. Axton öpüşmeyi derinleştirmedi. Çok acı çekiyor muydu yoksa sadece ilgisi mi yoktu, emin değildim.

Axton'ın katılmamasına aldırış etmeyen Allure, dikkatini boğazının üst kısmına yöneltti ve öpüşerek yukarı doğru ilerledi. Axton'ın gülümsemesi ise sanki yerinden kıpırdamamış gibiydi.

Kalabalığın arasından Lust'ın yuhalamaları, daha fazla yuhalamanın yükselmesine neden oldu.

Rakip bir Günah Evi'nden dikkatleri dağıtmak için yapılmış bir hamle. Önce Kıskançlık, o kızıl gözlü canavarın bulunduğu zindanlardaydı. Şimdi ise Şehvet ortalığı karıştırıyordu.

Ne kadar da ilginç! En az üç Günah Evi işin içindeymiş.

Bu yarışmanın tamamı gün geçtikçe daha da gizemli bir hal alıyordu.

Skandal gazetelerini düşündüm. Tüm ülkeyi saran o çılgın heyecanı. Bütün bunlar zekice bir dikkat dağıtma oyunu olabilir miydi? Eğer öyleyse, bu hepimizi kandırmak için yapılmış bir saray komplosu olurdu.

Arkama dönüp Prens Lust'a baktım; o da bağırıp çağırmaya devam ederek toplanan kalabalığın dikkatini çekiyordu. Diğer prenslerden en az ikisi de işin içindeyse, sakladıkları büyük bir şey olmalıydı. Saray içi rekabeti bir kenara bırakmaya değer bir şey.

Bu da onların korkmuş olmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Son talip Axton'ı sahiplenirken, ben de bir önceki gece kendime sorduğum aynı soruyu tekrar sordum.

Bir Günah Prensi'ni ne korkutabilir ki?

Büyülü nesneler ve saldıran buz ejderhaları elbette var. Ama ya bundan daha fazlasıysa?

❄ ❄ ❄

Taht odasından sessizce çıkıp boş koridorda ikinci kata doğru aceleyle ilerlediğimde kimse fark etmedi. Ta ki Val, öteki dünyadan gelen arsız bir hortlak gibi gölgelerin arasından çıkana kadar. Keşke onu kovmak için biraz kutsal suyum olsaydı.

Elbisemin üst kısmını, yanlışlıkla bir şişe saklanmış olabileceği ihtimaline karşı, hafifçe yokladım.

"Kayboldunuz mu, Bayan Saint Lucent?"

Sesi hoştu, ama karşılaşmalarımızdan aldığım en derin his, beni zihnen asıp ejderhalara yedirmek için küçük parçalara ayırdığıydı.

Bunu çok kişisel algılamadım. Val çoğu iblis, vampir, cadı ya da aslında hiç kimseden hoşlanmazdı; yani bu hoşnutsuzluğu sadece bana yöneltilmiş gibi değildi.

Ormana çekilip, ahlaksızlıktan ve onu rahatsız eden her şeyden uzak, bir mağarada huzur içinde yaşamayı tercih edeceğini hissetmiştim. Prens Açgözlülük de buna dahildi. Farklı şartlar altında, ben de o huysuzla vakit geçirmekten keyif alırdım. Eminim ki, yıllarca onunla ve onun tuhaf davranışlarıyla uğraşmak zorunda kaldıktan sonra anlatmak istediği birçok hikayesi vardır. Gerçekten de, hizmetlerinden dolayı bir madalya ile ödüllendirilmeyi hak ediyor.

"Mutfaklara doğru gidiyordum."

“Kız kardeşiniz Prens Açgözlülük’ün taliplerinden biri olduğu için yemeklerinizi kendiniz getirmekle uğraşmanıza gerek yok. Odalarınıza servis çağırmanız yeterli.”

“Sadece bir fincan çay istedim. Hiç sorun değil.”

Gülümsemesi hiç solmadı. "Sanırım ısrar etmeliyim. Misafirperverliğimizin olağanüstü olmadığını söyleyenlerin olmasını istemeyiz, değil mi?"

Kütüphaneyle aramda duran kadını inceledim ve içimden sessizce lanet ettim. Eğer onu ezip geçip Eden'de olay çıkarmaya karar vermezsem, mutfağı bulup daha sonra gizlice çıkma numaramı sürdürmem gerekecekti.

"Çok iyi."

Ona içten bir gülümseme verdim ve yavaşça ailemin misafir odasına doğru ilerlerken, ilk çocuğunun aylarca gece boyunca çığlık atması için sessizce bir büyü yaptım.

Taht odasına geri dönüp Axton'ın gerçek aşkı bulmasına yardımcı olduğunu iddia ederek, kendisine ilgi duyan herkese aşık olmasını izlemek zorunda kalmaktansa iğnelerin üzerinde oturmayı tercih ederim. Hiçbir peri masalında prensin prensesini bulmak için gördüğü her kıza öpücük kondurması gerektiği söylenmedi.

Odama dönmeden önce geçtiğim her tabloyu durup hayranlıkla incelemeye özen gösterdim; çünkü orada beni lanetli etkinliğe, yani oy kullanmaya geri götürmek için bekleyen biri olabilir diye zaman kaybetmek istemedim.

Prensi tahttan indirmek için oy kullanma hakkım olmadığı sürece, onu en iyi kimin öptüğüne karar verme işine karışmak istemiyordum.

Ailemin kaldığı odaya vardığımda, Val ile şansımı deneseydim keşke diye düşündüm.

Koridora özlemle baktım, tekrar dışarı çıkıp çıkmamayı düşünüyordum.

Sophie'nin keskin bakışı kaderimi belirledi. İçeri girdim ve kapıyı sessizce kapatarak susturdum.

"Eden, yanağına kondurulan bir öpücüğün en tutkulu öpücük olduğunu düşüneceğine gerçekten inanabiliyor musun? Eve gönderilmeye ne kadar yaklaştığının farkında mısın?"

Sophie, kanepenin kenarında usulca oturan kız kardeşimin üzerinde yükseliyordu. Odaya girdiğim anda Eden'in dikkati yalvarır bir ifadeyle bana yöneldi. Kalede yaşamanın bana ipuçlarını avlamak için sağladığı fırsata rağmen ve Axton'ın kişisel nedenlerden dolayı hepimizi eve göndermesini ne kadar çok istesem de, duygularımı bir kenara bırakıp kız kardeşimin yanına oturdum.

O berbat öpüşme yarışmasının yarattığı öfke hâlâ içimde yanıyorken, duygularımı kontrol etmek çok zor bir işti.

Sorulara yol açacak herhangi bir rahatsızlık belirtisi göstermek yerine, her şey yolundaymış gibi davrandım.

"Her şeyi mahvettiğimi düşünüyor musun?" diye sordu Eden.

"Bence öpüşünüzden çok hoşuna gitti. Eşi benzeri olmayan bir öpüştü, bu yüzden sizi unutulmaz kıldı."

Eden'in kasvetli ifadesi umutlu bir hal aldı. "Beni daha iyi hissettirmek için mi böyle söylüyorsun?"

“Elbette öyle,” diye tersledi Sophie. “O bir günah prensi, erdem prensi değil. Ve eğer kız kardeşin onu ya da herhangi bir kocayı nasıl elde edeceğine dair bir fikre sahip olsaydı, biz—Neyse, daha iyisini yapman gerekecek.”

Üvey anneme öfkeli bir bakış attım; neredeyse prensle olan gizli geçmişimi itiraf edecekti.

“Öpüşmenin ardından dudaklarının kenarlarının seğirdiğini gördün mü?” diye sordum. “Ya da o giderken vücudunun ona doğru yönelişini fark ettin mi? Kesinlikle ilgisini çekmişti. Başka hiç kimseye böyle tepki vermemişti.”

Eden'in kaşları kalktı. "Bunu fark etmedim."

“Oldukça açıktı,” dedim, beni daha dikkatli süzdükçe bakışlarında beliren ilgi kıvılcımından hoşlanmayarak. “Makalelerim için on yıldır onu izliyorum,” diye ekledim biraz savunmacı bir tavırla. “Potansiyel talipleriyle nasıl etkileşim kurduğunu görmeye alışkınım.”

Ablam yorum yapamadan Sophie ellerini havaya kaldırdı. "Vanity'nin

performansından sonra bunların hiçbir önemi kalmadı. Herkes onun ona karşı en tutkulu olan kişi olduğunu görebiliyordu."

Ellerimi yanlarımda gevşek tutmaları için zihinsel olarak kendimi zorlamam gerekti.

Tanrıların lanetli kan yemini.

Bu, içimde oluşan… hoş olmayan duyguların tek sebebi olmalıydı. Ancak Yedi Günah'taki karşılaşmamızdan sonra onun her zamanki gibi çapkın davranmasının eski yaraları yeniden canlandırdığını biliyordum. Orada durup tüm karşılaşmayı izlediğimi hiç umursamamıştı. Aslında, güç hırsı dolu günahı alevlendiğinde başkalarının da duyguları olduğunu hiç hatırlamıyor gibiydi.

Bundan sonra ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Bunun birçok sebebi var.

"Sonunda kimi seçti?" diye sordum, Sophie'nin Vanity Raven ve onun üstün öpüşme becerileri hakkındaki bir sonraki atıp tutmasını engellemeye çalışarak. Ama bu oyunu daha fazla sürdüremezdim.

“Henüz kazananı belirlemedi, oyları saymaya devam ediyorlar.” Sophie kollarını kavuşturdu. “Ama Allure Whitlock'ı eve gönderdi.”

“Lust Hanedanı'nın talibi mi?” diye sordum, sanki bilmiyormuşum gibi. Üvey annem bana sanki son anda birkaç yüz beyin hücremi kaybetmişim gibi baktı. “Ama bu pek mantıklı değil.”

"Neden?" diye sordu Eden, gerçekten meraklı görünüyordu.

Bunu sesli söylemek istememiştim. Omuz silktim. "Şehvet Hanedanı'nın öpüşme yarışmasını kaybetmesi şaşırtıcı."

Ablamın kaşları arasında bir kırışıklık oluştu. Aklıma gelen en iyi bahane buydu ve son derece inandırıcıydı. Ancak Eden beni iyi tanıyordu ve dikkatimi dağıttığımı her zaman fark ederdi. Uzun bir süre beni süzdükten sonra nihayet bakışlarını başka yöne çevirdi.

Sessizce nefesimi verdim, sonra düşüncelerimi içime yönlendirdim.

Eğer Şehvet Hanedanı bir ejderha saldırısını örtbas etmek veya önlemekle ilgiliyse, Axton neden o talibi eve gönderdi ki? Bence Axton, perde arkasında gerçekten olan buysa, Şehvet Hanedanı'nı bir kılıf olarak yanında tutmak isterdi.

Olaylar iyice karmaşıklaşmıştı ve içimdeki gizem sever, bu gece rastgele gibi görünen bulmaca parçalarını bir araya getirmeye her zamankinden daha kararlıydı.

Söylentiler, gizli şebekeyi saklanmaya zorlayacak kadar korkutucu.

Buz ejderhaları saldırıyor.

Büyülenmiş nesneler.

Jackson'ın ölüm nedeni henüz doğrulanmadı.

Prens Açgözlülük'ün kendine bir gelin bulması için krallık çapında bir arama başlatıldı.

Bir şekilde, her şey birbirine bağlandı. Ve bunu nasıl başardığımı anladığımda, hayal edebileceğimden çok daha geniş bir hikayeye sahip olacaktım.

Şimdiye kadar çizilen tablo oldukça kasvetliydi: Buz ejderhaları saldırmıştı, birileri ölmüştü ve kendi basınımız tarafından kandırılıyorduk.

Sophie ve Eden yarışmada nasıl ilerleyecekleri konusunda tartışırken, ben de bir sonraki köşe yazımı yazma bahanesiyle odama çekildim ve planımı uygulamaya koymadan önce kalenin gece için yatmasını bekledim.

FORTY-ONE

Prince Gluttony

Yaralarım protesto edercesine acı içinde buharlaşan küvete çöktüm. Bugünkü yarışma benim için kişisel olarak bir felaket olmuştu, ama tüm dünya onu sevmişti, önemli olan da buydu.

Yarışmanın başlamasından saatler sonra, Vanity Raven'ın tacı kazanacağını heyecanla iddia eden birçok skandal haberi basına yansıdı.

Ryleigh Hughes'dan Anderson Anders'a kadar herkes, zaferin Pride'a ait olacağını açıkça belirtti. Pride, olaylardan uzun süre gizli kalamayacaktı; taliplisi erken bir avantaj elde ettikten sonra ortaya çıkması gerekecekti. Yoksa dedikoducuların dikkatini kendisine çevirmesiyle sıkıntı çekmeye başlayacaktı. Bu da hoş bir rahatlama olacaktı.

Neyse ki, Vanity ile sergilediğim o performans sayesinde, Allure yavaş iyileşen yaralarımı yeniden açtığında ve neredeyse bayılacak duruma geldiğimde kimse fark etmedi.

Onlar notlar karalamakla ve benimle Vanity hakkında tahminlerde bulunmakla çok meşguldüler.

Kimse bilmiyordu ama ben rakibimi içeren bir fantezinin içine çekilmiştim.

O kadar gerçek, o kadar canlıydı ki, neredeyse onu tahtıma oturtacaktım. Rüyalarımdan birinin uyanıkken gerçekleştiği ilk seferdi. Bunun, aşırı kullanımdan dolayı gücümün azaldığının bir işareti mi yoksa kan yemininin

görünmeyen başka bir komplikasyona yol açtığının bir işareti mi olduğundan emin değildim.

Kaynar suya rağmen huzursuzluktan kaslarım daha da kasıldı.

İçimden bir ses hâlâ Adriana'yı bulmak istiyordu. Lust'ın neden müdahale ettiğini biliyordum ve bir skandala yol açmadan önce araya girdiği için minnettardım. Beni istememesi önemli değildi; bugünkü yarışma sırasında öpüşmenin bu kadar ateşli olacağını beklemiyordum.

Bazı konularda acımasız bir herif olabilirdim ama zalim değildim.

Adriana, Seven Sins'teki kısa süreli birlikteliğimizden sonra bile benimle asla flört etmeyeceğini açıkça belirtti ve bu yarışmanın aldatıcı başlangıcına rağmen beğendiğim birkaç potansiyel partnerim vardı.

Belki de ejderha sorununu çözerken kendimi düşmeye bırakmak en kötü şey olmazdı. Yaptıklarımı küçük bir şekilde telafi edip, beni asla istemeyecek olan o kişiye duyduğum sürekli özlemi unutabilirdim. Belki de ejderhanın kaderi benimkine bağlıydı.

Bunun tam olarak ne olduğunu çözebilseydim.

Adriana'nın yüzü birdenbire zihnimde belirdi ve beni sonsuza dek alaya aldı.

Kendime bile nadiren itiraf ettiğim gerçek şuydu ki, çapkın bir adam olarak tanınmama rağmen, yıllarca sevgililerimi geri çevirmiş, başka birini hayal ederken onları mutlu etmek istememiştim.

Mahkememin doymak bilmeyen aşırıya kaçma ihtiyacı sayesinde, bu işten sıyrılmak hiç de zor olmadı. Herhangi bir gecede orgiler düzenleniyordu ve kimse benim aslında katılmadığımı fark etmiyordu.

Bu benim lanetimdi. Sahip olamayacağım şeyleri özlemek.

Ve bunu kıramadığımı mı yoksa içten içe acıdan hoşlandığım için mi kırmak istemediğimi anlayamadım.

Belki de işin içinde sihir yoktu ve ben bilinçaltımda asla sahip olamayacağım şeyleri istemenin sonsuz döngüsüne teslim olmayı seçtim.

Gözlerimi kapattım, suyun altına daldım ve nefesimi tutarak bitkilerin vücudumu yakıp teslim olmasına izin verdim. Ejderhanın pençelerini kaplayan ve bu kadar yavaş bir iyileşme tepkisine neden olan şeyin ne olduğundan hala emin değildik, ama en azından ilaç en kötü yaraları kapatmaya başlamıştı.

Uzun bir aradan sonra ilk defa, zihnim durgunlaşıp kararmaya başladı, dalgınlaştım.

Banyo odamın kapısına gelen bir tıkırtı, huzurumu bozdu.

"Majesteleri?" Val'in sesi, ikinci kez kapıyı çalmasına eşlik etti.

Suyun yüzeyine çıktım, saçlarımı yüzümden uzaklaştırmak için ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve lanet olası tahtımdan feragat etmeyi düşündüm.

"Girmek."

Val banyo kabinine girdiğinde yüzünü buruşturdu.

"Peki? Buraya saç örmeye ve küvette bağ kurmaya mı geldiniz yoksa ilgilenmemi gerektiren bir kriz mi var?"

"Yavru kuş yaşam alanından kaçtı."

Bir an ona baktım, benimle dalga geçip geçmediğini anlamaya çalıştım. Yüz ifadesi değişmeyince küfrettim.

“Ne kadar zaman önce?”

"Beş dakika. Onu zindanda olduğunu düşünüyoruz."

"Bir ejderha yavrusu ahırın yanındaki yaşam alanından zindana beş dakika içinde nasıl ulaşabildi ki?"

Val, sanki birinin müdahale etmesi için dua eder gibi tavana baktı. "Hızlı ve kararlı."

"Ve?"

"Ve o lanet şey çok sert ısırıyor."

Küvetten kalktım, Val bana belime bağlamam için bir parça keten kumaş fırlattığında hafifçe eğlendim. Sanki sarayımda herhangi birinin mahremiyete zerre kadar önem verdiğini sanıyordum.

Hızla kurulanıp odama girdim, bir pantolon ve bir gömlek kaptım. Adriana ile olan kısa süreli uyanıklığına rağmen Silvanus hâlâ onu saran şeyden uyanmamıştı, bu yüzden yavru ejderha güvende olmalıydı.

Birkaç dakika sonra, tehditkar bir yavru ejderhayı avlamak için zindana doğru ilerliyorduk.

Prens gibi bir tavırla diz çöktüm ve kirli zeminde sürünerek hücrelerdeki samanların altını kontrol ettim. Küçük yaratığın arkasına saklanmış olabileceği taşları ters çevirdim.

Val birkaç avcıyı bir araya getirdi ve hepsi benzer pozisyonlarda, yavruyu dışarı çıkarmak için usulca sesler çıkarıp dillerini şıklatıyorlardı.

Bu manzarayı görünce başımı salladım. Sarayımın en korkutucu üyelerinden bazıları zindanda sürünerek bir ejderha yavrusunu avlıyorlardı.

Felaket bir günün ardından biraz olsun neşe bulmak iyi geldi.

Tam şaka yapacakken Silvanus'un hücresinden bir kükreme yükseldi, ardından panik dolu bir meleme sesi geldi.

Elbette o lanet olası ejderha şimdi kendine gelecekti.

Yerden fırladım ve zindanların sonuna doğru koştum, ejderhanın hücresinin önünde kayarak durdum, orada ne bulacağımı bildiğim için dehşete kapılmıştım.

Kapıyı hızla açtım ve durdum.

Silvanus'un çeneleri yavru ejderhanın boynuna kenetlenmişti, gözleri o şiddetli, kanlı kırmızıyla parlıyordu. Dikkatlice odaya bir adım attım ve yavru ejderhayı salladığında donakaldım.

“Silahsızım, Sil.” Ellerimi kaldırdım. Val’in yaklaştığını hissettim. “Orada kal,” diye emrettim. “Kimse yanına yaklaşmasın.”

Ejderhanın köşeye sıkıştırılmış veya alt edilmiş gibi hissetmesini istemiyordum. O zaman ne yapacağını kimse bilemezdi. Dikkatimi ona odakladım, herhangi bir farkındalık belirtisi aradım. Bir sonraki hamlesini planlamaktan başka bir şeyin farkında olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

"Yavruyu yere bırak. Benimle dövüşmek mi istiyorsun?"

Ona doğru bir adım daha attım ve bir sonraki hırıltısı yeri sarsınca durdum.

Bebek onun kollarında çırpınıyor, meliyordu. Panik dolu çığlıkları benim buz gibi kalbimi delip geçti.

Eğer hemen harekete geçmezsem, ölecekti. Bu yıl kaybettiğim diğer iki yavrudan sonra, bunun tekrar olmasına izin vermeyecektim.

Sil geriye doğru çekildi, gözleri boşluğa daldı. İşe yarayabilecek tek büyüyü serbest bıraktım.

"Yavruyu hemen yere bırak."

Sesim, cehennem prensinin tüm gücüyle yankılandı.

Silvanus, sihirli komuta karşı koyarken başını ileri geri salladı, göz bebekleri büyüdü. Büyünün garip bir cilvesiyle, onun kafasının içindeydim, gözlerinden görüyordum. Onun zihninden.

Her şey kırmızıya bürünmüştü ve kendimi onun gözlerinden kendime bakarken, dengesiz ve şaşkın hissederken, birdenbire bir anının içinde buldum kendimi. İlk başta sadece gölgeli bir figür gördüm.

Sonra da mavi renk.

Deliliğin kopuk saçmalıkları gibi görünse de, zihninin nasıl çalıştığına dair mükemmel bir fikir verdi. Belki de üzerinde çalışabileceğimiz bir konu

olabilir.

Tam aklından çıkmak üzereyken, gölgeli yüz nihayet netleşti. İçimdeki her şey durdu. Adriana. Silvanus, sanki içgüdüsel bir emirle onu arayıp yok etmeye odaklanmış gibiydi.

Aniden başını eğdi ve üzerime doğru atıldı, beni aklından tamamen kopardı.

O zıpladığı anda ben de öne doğru atıldım, yere yuvarlanırken vücudumu yerden kaldırdım ve döndüm, asla ona sırtımı dönmedim.

Silvanus kükredi, sesi tüm lanetli kaleyi uyandıracak kadar yüksekti. Yavruyu hâlâ çenesinde tutarak açık hücreden geçip salona daldı, sonra koridorun sonuna doğru fırladı.

Hemen peşinden koştum. "Onu etkisiz hale getirin! Bebeği koruyun!"

Val, fırlattığı bıçakları ejderhanın yan tarafına, kanatlarına doğru savurdu. İsabet etti, ancak bu devasa ejderha ve sert derisi üzerinde fazla bir etki yaratmadı.

Diğer avcılar peşinden koşarak ayaklarının dibine zincirler attılar. O son anda sıçrayarak, taşa çarpıp ses çıkaran zincirlerden kurtuldu ve ejderhanın yanından uçarak geçti.

Hanedan hançerimi kınından çıkardım, kanatlarım şak diye açıldı.

Doğrudan, güçlü bir illüzyonla boyadığım pencereye doğru geliyordu. Taş gibi görünmesi amaçlanmıştı, ama ejderha bir şekilde ne olduğunu anlamıştı. En yetenekli sihirbaz bile illüzyonun gerçekliğini sezemezdi.

Doğaüstü hızımı kullanarak ona doğru uzandım, tam o sırada duvardan ve camdan paramparça oldu, taş darbenin etkisiyle kolayca kırıldı.

Kanatlarımı açarak pencereden atladım, peşinden uçtum, tüm dikkatim hâlâ yardım için meleyen bebekteydi. Uçuşumuz sessiz değildi.

Umarım taliplerim kalenin diğer ucunda meşguldürler.

Silvanus bahçeye doğru hızla ilerledi, ahırların üzerinden geçti, sonra da Acımasız Ulaşım'ın ötesindeki dağlara doğru yöneldi.

İnanılmaz bir şekilde, bakışlarındaki boşluğa rağmen nereye gideceğini biliyordu.

Kudretli kanatları acımasız bir zarafetle çırpınırken yukarı doğru yöneldi, arkadan gelen rüzgarı yakalayarak zaten imkansız olan hızını daha da artırdı.

Kaleyi geçerken, aşağıda saklanmaya çalışan avcıları umursamadan, kendi kanatlarımı olabildiğince sertçe şişirdim ve aynı güçlü rüzgarı

yakaladım.

Çorak arazilere doğru ilerliyorduk. Ama önce bizi onlardan ayıran dağ sırasını aşmamız gerekiyordu. Kalbim hızla çarpıyordu. Eğer Sil bizi çorak arazilerin üzerinden uçurur ve çantasını bulursa, yavru ejderhayı tek başıma geri almakta zorlanacaktım.

Çok geçmeden önümüzde ilk dağ belirdi, uçurumun yüzeyi kayalık ve acımasızdı.

Peşinden koştum, neredeyse yetişmiştim, hançerimi göğsüne doğrultmuştum. Ben—

Dev kafasını bir o yana bir bu yana savurarak yavru ejderhayı, kendisinin gittiği yönün tersine, bir dağın yamacına doğru fırlattı. Yavru ejderha henüz kendi başına uçamayacak kadar küçüktü.

Küfreterek bebeğe doğru atıldım, Sil'i geride bırakarak yerçekimine karşı yarışırken, zafer kazanmak için dua ettim. Son anda bebeği kollarımın arasına aldım, vücuduma yaslayarak çarpışmaya hazırlandım. Çok hızlı gidiyordum ve dağa çok yakındım, çarpmaktan kaçınamazdım.

Son anda döndüm, sırtım buzla kaplı kayaya çarptı, nefesim kesildi ve gözlerim karardı. Bebeği kucağımda tutarak dağdan aşağı kaydım, yere doğru batarken nefes nefese kaldım.

Sil'in kaçışının etkisinin tam olarak oturmasını bekleyerek birkaç dakika öylece oturdum.

Küçük ejderha boynuma tırmandı, burnuyla beni okşadı, buz gibi burnu hafif bir ürpertiye neden oldu. Başımı geriye doğru eğdim, ejderhayı okşarken soğuk gece gökyüzüne baktım.

"Şey," dedim ona. "Adın Vexus. Seni küçük, can sıkıcı baş belası."

Bu putperest, büyük macerasından heyecanla meledi. Tam anlamıyla Açgözlülük Hanedanlığı'na aitti.

Ay ışığında parıldayan yanardöner pulları görebilme umuduyla birkaç dakika daha gökyüzüne baktım. Her şey sessizdi.

Bu gece Sil'in izini sürmeye çalışmanın bir faydası yoktu; Vex'i kaleye geri getirip bir arama ekibi kurana kadar çoktan gitmiş olurdu.

Kendimi zorlayarak ayağa kalktım ve gerindim, hızla iyileşebildiğim için minnettardım.

Vex'i kurtardığımız ejderha saldırısı sırasında yaşanan anormalliğin aksine, vücudum şimdi zarar görmemişti. Sadece lanetli ejderha yaraları hâlâ iyileşmekteydi.

Ejderhayı sıkıca kucakladım ve zihnim çoktan çeşitli yönlere dalmışken bizi tekrar havaya fırlattım. Yavruyu geçici yuvasına geri götürdükten sonra, gecenin geri kalanını ejderha takıntıları hakkında bulabildiğim tüm bilgileri araştırarak geçirecektim.

Silvanus'un Adriana'yı sürekli düşündüğü gerçeği rahatsız edici bir bulguydu.

En basit açıklama, onu zindanda görmüş olması ve bir şekilde ona bağlanmış olması olabilir. Ya da belki de ettiğimiz kan yeminiyle bir ilgisi vardı.

Göz ardı edemeyeceğim başka bir sebep daha vardı.

Tüm bunların kişisel lanetimle bağlantılı olup olmadığını bir kez daha merak etmekten kendimi alamadım.

Eğer gerçekten bir şeye sahip olsaydım bile, ne olduğunu ya da sadece şanssız olup olmadığımı hala anlayamıyordum.

FORTY-TWO

Adriana

Her şey sessizleşince ayağa kalktım ve siyah bir elbise giydim—çünkü bu, iyi bir casus romanının ilk kuralı gibi görünüyordu—sonra sessizce koridora çıktım. Birkaç saniye bekledikten sonra kraliyet kütüphanesine doğru koştum. Doğrusu, duvara kafa üstü çarpmamam veya takip edilmediğimi kontrol etmek için başımı sürekli ileri geri çevirmekten boynumun kramp girmemesi bir şanstı.

Gölgelerde saklandım, yeterince inanırsam görünmez bir kalkan oluşturabileceğime dua ettim ve tek bir kişiye bile rastlamadan hedefime ulaştığımda sessizce zafer sevinci yaşadım.

Yani, Val ve beni bulma konusundaki lanetli yeteneği.

Kapıyı arkamdan kapattım ve odayı şöyle bir gözden geçirdim.

Tipik bir kitap kurdu geleneğine uygun olarak, her kitap severin keyif alabileceği bir ziyafet hazırlanmıştı.

Bir an durup o anın tadını çıkardım, bu kadar çok sevdiğime kendimden nefret ettim.

Koyu renkli, parlak raflar, sırtları kabartmalı ve yaldızlı deri ciltli kitaplarla doluydu. Zeminler dokuma halılarla kaplıydı ve büyük bir şöminenin etrafına aşırı sayıda kabarık koltuk ve kanepe dizilmişti.

Arkadaki loş ışıklı bir fener dışında (umarım yanlışlıkla açık bırakılmıştır), katedral büyüklüğündeki oda karanlık ve boştu. Bir polisiye romanla kıvrılıp, her çevirdiğinizde kuru yapraklar gibi hışırdayan

sayfaların arasında kaybolmak için mükemmel bir yerdi.

Ne yazık ki, çözmem gereken tek gizem ejderhalarla ilgili olan gizemdi.

Birkaç saniye dinledim ama hiçbir ses duymadım; sayfa çevirme sesi, hafif nefes alıp verme ya da birinin sandalyede kıpırdanmasına dair gıcırtı yoktu. Umarım bu, doğru olduğum anlamına geliyordu: buraya kim gelmişse, feneri açık bırakmıştı, dikkatsiz herif.

Bu mesele hallolduktan sonra, her rafın ucunda bulunan levhalara baktım ve üzerlerine kazınmış kelimeleri seçmeme olanak sağlayan altın parıltıya minnettar kaldım.

Kütüphane, bulması kolay bölümlere ayrılmıştı, bu yüzden cadılar, büyücülük ve iksirler bölümüne doğru ilerledim. Köşeyi döndüğümde prensin bir kitaba eğilmiş halde olduğunu görünce zaferim kısa sürdü... üstelik de ne kadar doğaüstü bir şeymiş!

Onu görür görmez içimdeki her şey kilitlendi. O, bu diyarda bir daha asla karşılaşmak istemediğim lanetli varlıktı. Yemin ederim ki bunu biliyordu ve sırf beni sinirlendirmek için yoluma çıkmıştı.

Geniş omuzlarına, dağınık saçlarına, lambanın sıcak ışığında altın rengine bürünmüş kestane rengi tellerine dik dik baktım. Sevgilisinin ellerini saçlarının arasından geçirip onları dağıttığı gibi değil, sanki ellerini saçlarının arasından tırmıklamış gibiydi.

Endişeli olduğunun bir işareti miydi yoksa okuduğu kitap minik beynini yoruyordu mu?

Ona ne olacağını kimse tahmin edemezdi.

Sırtı bana dönük olduğu için birkaç saniye daha onu dikkatlice izledim. Ne yaptığını anlamaya çalışıyordum ama dikkatim giydiği takım elbise ceketine kaydı; kumaş, altında gizli olduğunu bildiğim kaslara baskı yapıyordu.

O şekilde görünmeye hakkı yoktu; evrenin en cazip hatası gibiydi. Lanetli ağzı hariç her yeri sert hatlar ve keskin köşelerden oluşuyordu; ağzı ise kıvrımlı, yumuşak bir kötülük ifadesiydi. Ve onu nasıl kullanacağını da çok iyi biliyordu.

Birlikte geçirdiğimiz son geceyi düşündükçe içim yandı ve hemen bir pencerenin açılıp içeriye buz gibi bir hava girmesini diledim.

Rakipleri kıyasıya rekabet etmese bile, ona yaklaşmak tamamen yasaktı.

Onun Vanity'yi öptüğü anın görüntüsü damarlarımda buz kesti. Acımasız Çapkın. Ve ben de onun masum müritleri gibi bakakalmıştım.

Sessizce geri çekilmeye hazırlanırken Axton aniden omzunun üzerinden bana baktı, sanki başından beri arkasında durduğumu biliyormuş gibi dikkatini bedenimde gezdirdi.

Gözleri beni süzdükçe karardı ve nedense nefesimi tuttum. Bir özür mü istiyordum yoksa daha önce beni incittiğinin farkında olduğuna dair bir işaret mi bekliyordum, emin değildim. Kalbim ve akıl sağlığım için en güvenli hareket olduğunu bilmeme rağmen geri çekilmekten çekindim. Belki beni şaşırtırdı.

"Sizi yatağıma kelepçelemek için ne kadar çok can attığımı tahmin bile edemezsiniz, Bayan Saint Lucent."

Ve işte böylece aklım başıma geldi. "Siz, arsızca olmayan tek bir cümle kurmaktan tamamen aciz misiniz?"

Gülümsemesi, dişlerinin kısa bir anlık parlamasıydı. "Yine mi pis düşüncelere daldın?"

"Seni yatağımın direklerine bağlamayı hayal eden ben değilim."

“Gerçekten yazık. En karanlık fantezilerinizi yaşarken eğlenebilirsiniz. Eminim yatağınızda oldukça yakışıklı görünürdüm.” Tuzağa düşmediğimi görünce iç çekti. “Seni görebileceğim yerde istiyorum. Ya odam ya da zindan. Odam çok daha kullanışlı ve daha az cereyanlı olur.”

Bunun üzerine tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Kızıl gözlü yaratıkla aynı süitte mi kalacağım yoksa kendi odam mı olacak? Tabii eğer sırtınızı inciten şey bu değilse. O zaman kendi karanlık, rutubetli hücremi isterim."

Bir an için hareketsiz kaldı, vücudu gergindi. Sonraki an ise tekrar rahatladı, bu da gördüklerim hakkında şüphe duymama neden oldu.

"Yaralandığımı nereden biliyorsunuz?"

"Başka hiç kimsenin bunu fark etmemesi asıl gizem. Bir sürü insanı öptüğünü gördüm ve bir kere bile yüzünü buruşturmadın."

“Belki de seni zindana göndermeliyim,” diye mırıldandı.

Oturduğu küçük masaya doğru ilerledim ve ne okuduğuna bakmaya çalıştım. Onun da benim gibi aynı bölümde olduğunu fark etmemiştim.

Belki de büyülü nesneler arıyordu ve tüm teorilerim doğruydu.

Tırmık kitabı kapattı ve dirseğini üzerine yaslayarak başlığı gizledi; bu, umursamaz bir müdahalenin mükemmel bir örneğiydi. Ne yaptığını tam olarak bildiğimi, tıpkı benim ne yaptığımı anladığı gibi, bildiği için sırıttı. Lanet olsun ona. Yine birbirimizin etrafında dönen iki rakiptik.

Prensin yanındaki sandalyeye oturdum ve bu durum onun şaşkın bakışlarına neden oldu.

"Ne? Sizin gibi muhteşem bir kraliyet mensubuyla birlikte oturmam yasak mı?"

"Senin bir plan kurduğunu ikimiz de biliyoruz."

“Ve ikimiz de biliyoruz ki benim çabalarımı boşa çıkarmayı seviyorsun, bu yüzden denk güçteyiz.” Kaşlarını kaldırdı ve ben de hemen ekledim, “Elbette birbirimizi alt etme girişimlerimizde. Aksi takdirde asla birbirimize uygun olmazdık. Gerçi seni asla o şekilde düşünmüyorum.”

İçten içe kendimi boğdum.

Axton yüzümü inceledi ve ifadesine alışılmadık bir ciddiyet yerleşti. "Benden neden bu kadar nefret ediyorsun?"

Hiç kimse onu dobra olmakla suçlayamazdı.

"Bu konuyu gerçekten tartışmak istemiyorum."

"Korkarım bu bahane bir daha işe yaramayacak."

Bana o kadar dikkatle baktı ki, acaba duygusal duvarlarımın ardını görmek için sihir mi kullanıyor diye düşünmeye başladım. Ya da belki, daha yakından incelediğimde, bilmek istemesinin başka bir nedeni vardı. Ama neden?

"Geçen akşam 'Tüm Günahkarlar Balosu'ndan bahsetmiştiniz," dedi. "Görünüşe göre o olayla ilgili anılarımız çok farklı."

"Geçmişe geri dönmek istemiyorum."

Çenesi kasılarak eliyle saçlarını karıştırdı.

“Sanırım ısrar etmeliyim.” Ses tonu haklı olduğumu gösteriyordu; bu, hafızamızdaki farklılıklardan daha fazlasıyla ilgiliydi. “Ben başlayayım. O gece baloya girdiğinizde, tam olarak nerede olduğumu hatırlıyorum. Merdivenlerin dibinde, birinden bahçeye gizlice çıkmayı rica etmeye hazırlanıyordum.”

"Ne kadar romantik."

“Sonra kapı eşiğinde durdun ve zaman ve mekan algımı tamamen kaybettim. Seni tanımak zorundaydım.”

Bakışlarım ona dikildi. "Bunu neden bana anlatıyorsun?"

“Çünkü.” Gözlerimi süzdü. “Seni gördüğüm en yıkıcı şey sanıyordum. Doğrudan bana doğru gelen bir kuyruklu yıldız gibiydin. Ve ihtişamına o kadar kapılmıştım ki, seni uzaktan bile olsa hayranlıkla izleme şansım olduğu sürece, beni bu alemden tamamen silsen bile umurumda değildi.”

Beynim ihtiyatlı olmam için çığlık atsa da, aptal kalbim yine de hızla çarpıyordu. Axton'ın tanıştığı herkesi büyülediği biliniyordu. Bunu herkesten daha iyi biliyordum. Bu muhtemelen başka bir planın parçasıydı.

"Ne demek istediğinizi ya da bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum."

“Üzerinde çok güzel mavi ve gümüş bir elbise vardı. Mum ışığının taktığın takıların –birbirine uyumlu küpe ve bileklik takımı– nasıl parladığını çok net hatırlıyorum. Hiçbir şey abartılı veya aşırı değildi, hiçbir şey gereksiz değildi. Yine de bana sunduğun her şeyin tadını çıkarmak istedim. Sohbet etmek. Çalınan öpüşler. Sadece dans ederken seni dinlemek bile.”

Gözlerim yanıyordu. Açıkça yalan söyleyemezdi, demek ki kendi hikayesine inanıyordu, ama o gece bunların hiçbiri yaşanmamıştı. Tek istisna, küpe ve bileklik takımı takmış olmamdı. Annemin bilekliğini kaybettiğim geceydi ve bu, Axton'ın soğuk tavrından daha çok canımı yakmıştı.

“Axton, lütfen—”

“Uzun süre kenardan izledim, nelerden hoşlandığınıza dair ipuçları bulmaya çalıştım. Ortak ilgi alanları bulmak, sizi etkilemek istedim. Etrafınız taliplerle doluydu ve ben sizi bahçeye kaçırmak için kurnazca planlar yapıyordum. Size yaklaştığımda, tüm planlarım suya düştü. Bana verdiğiniz bakış—sanki evcil hayvanınızı boğmuşum gibiydi.”

Sesi yumuşadı, sakinleşti. "O zaman bile, seni kazanma şansım olmadan benden nefret ediyordun. Evet Adriana, sanırım o geceyi konuşmamız gerekiyor. Çünkü benim versiyonumda, hikayemiz için çok farklı bir sonuç istiyordum. Sana kraliyet damgamı vurmak istiyordum."

Kraliyet nişanı küçümsenecek bir şey değildi.

Prensler bunları nadiren birine verirdi; yüksek onurun, rütbenin bir göstergesiydi. Dövmelere benziyorlardı ama çok küçüktüler ve kolayca gizlenebiliyorlardı.

Kraliyet işareti, prensin işaretlediği kişinin nerede olduğunu hissetmesini sağlarken, işaretlenen kişinin de prensi dilediği zaman çağırmasına olanak tanıyordu.

Diğer söylentiler ise küçük bir tören veya büyü yapıldıktan sonra kişiye ölümsüzlük de bahşettiğini öne sürüyordu. Bu kısım daha da nadirdi, bu yüzden ne kadar doğru olduğundan emin değildim.

Axton, hatırladıkları tamamen yanlışken, gerçekten de böyle hissettiğine nasıl inanabilirdi?

“Ben—” Prense yaklaşırken göğsümde biriken hayal kırıklığı, sanki yakınlık bir anıyı tetikleyecekmiş gibi hissettirdi. “O gece öyle geçmedi. Sen ve ben—sen ve ben bahçeye gittik. Bana genç, umut dolu bir romantik kızın duymak isteyebileceği her şeyi söyledin. Her türlü açıklama ve vaatte bulundun. Beni o kadar büyüledin ki, orada seviştik ve her şey inanılmazdı. Ta ki hemen ardından kontesle yatmak için beni terk edene kadar. Bütün akşam bana sosyal tırmanıcı diyen ve beni sıradan bir pislik olduğum için balodan attırmaya çalışan aynı kontesle. Çok utandım. Beni hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara attın.”

Nefesimi verdim, nefesim hafifçe kesildi. "İstediğin her şeyi elde etmek için çekiciliğini ne kadar çok kullandığını ilk o zaman fark ettim. Sonra da istediğin şeyden doyduktan sonra, özlem duyduğun bir sonraki şeye geçiyordun."

Bakışları üzerime dikildi. Dirseklerine yaslandı, yüzü tehlikeli bir şekilde benimkine yaklaştı ve yüzümü inceledi. "Öyle bir şey hiç olmadı. Yine de yalan söylediğini de sezmiyorum."

Gözlerinden dökülen o soruya hiçbir cevabım yoktu. Onun hayal kırıklığı benimkiyle aynıydı. O geceye dair anılarımız nasıl bu kadar farklı olabilirdi?

Ya prens tamamen hayal ürünü bir haldeydi ya da araştırılmaya değer bir şeyler vardı. Anılar bu kadar aniden değişmezdi.

Zihnim teorilerle dolup taşarken duygularım fırtınalı bir deniz gibi çalkalanıyordu. Büyü mü? Aptallık mı? Yoksa bildiğimiz eski usul sarhoşluk mu? Aramızdaki düşmanlığın sorumlusu biri olabilir miydi?

Bu çok akıl almaz görünse de, yeraltı dünyasında daha tuhaf şeylerin de yaşandığı biliniyordu.

Saçımın bir tutamı öne düştü, ama onu geri toplamadan önce prens uzanıp düzeltti. Eli bir süre daha yüzümde kaldı, yüzümü nazikçe yukarı doğru kaldırdı.

Elini itmeliyim. Geriye yaslanmalıyım. Dokunuşundan kaçınmak için her şeyi yapmalıyım.

Burada birlikte olmamalıydık. Büyülü nesneler hakkında ipuçları bulma görevimi başarısız saymalı ve yarın tekrar denemeliydim. Onun fazla çekici tavırlarından uzak durmalıydım. On yıldır onun baştan çıkarıcılığına

kapılmamıştım ve şimdi bu çizgileri bulanıklaştıran şeyin yeminimiz olduğunu düşünüyordum, bunun yanlış olduğunu ve duygularımla hiçbir ilgisi olmadığını bilmeme rağmen.

Başparmağı çenemi okşadı, bu hareket rahatlatıcı ve çok cezbediciydi.

“Bir itirafım daha var,” diye fısıldadı. “Yarışma sırasında Vanity’nin sen olduğuna kendimi inandırmıştım. Hatamı fark edince özür dilemek istedim. Hem de hemen orada. Herkesin önünde.”

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. "Ama sen yapmadın."

Axton çenemi yukarı kaldırdı, beni izlerken yavaşça dudaklarını benimkine yaklaştırdı. "Affet beni, Adriana."

Dudakları, tepkimi beklerken nefesim kadar yakınımda durdu. Geri çekilmediğimde veya elimi bırakmasını istemediğimde, aradaki mesafeyi kapatarak dudaklarımı tatlı, masum bir öpücükle öptü.

İçi özlemle, özürlerle doluydu… sözsüz bir af dileme çağrısıydı.

Kucaklaşmadan kurtulabilir, onu ve yakınlaşmalarını reddedebilirdim. Artık bunun bir yabancı olduğunu iddia etmenin bir anlamı yoktu; beni öpen kişinin kim olduğunu tam olarak biliyordum ve bundan nefret etmiyordum.

Belki de on yıl önce o gece yaşananlarla ilgili itirafıydı, ya da uyandırdığı karmaşık duygulardı, ama ben de ona aynı tatlılıkla karşılık verdim, parmak uçlarım kollarında yavaşça yukarı doğru kayarak beni o anın içine çekti.

Bu şefkat, beni dizinin üstüne yatırıp, kabul edersem günahkar bir cezayla tehdit eden erkekle tam bir tezat oluşturuyordu. Çatı bahçesinde diz çöken ve şeytani ağzıyla beni uçuran erkekle de tam bir tezat oluşturuyordu.

Axton'ın bu hali gerçekten tehlikeliydi.

O, insanların hayalini kurduğu türden bir prensti. Esmer, çekici, tamamen aşık.

Aşık olunmaya değer biri.

Dudaklarımın tadını doyasıya almaktan kendini alamıyormuş gibi, beni biraz daha sert öptü.

Bir an için, birbirimiz için gerçekte kim olduğumuzu unuttum. Yıllarca süren gidip gelmeler, düşmanlık. Sadece şu an ve burada olan vardı. Ve tüm duvarlarımı yerle bir eden bu öpüş. Dudakları bir iniltiyle aralandı, dili benimkini ele geçirmek için içeri girdi.

Tadı en sevdiğim hatam gibiydi.

Bir sonraki an, beni kucağına çekiyordu ve yasak olduğunu bilmeme rağmen bu arzuya seve seve teslim oldum.

Ellerim yüzünü kavradı, öpüşümüz tatlı bir romantizmden doyumsuz bir arzuya dönüştü, yakın olma, her şeyi hissetme ihtiyacımız her şeyin önüne geçti.

Arkasına yaslandı ve günün erken saatlerinde gördüğüm acı, ellerini vücudumda yukarı aşağı gezdirirken yüzünde beliren son duygu oldu.

“Sen benim sonum olacaksın.” Beni vücudunun her yerinde sürükledi ve nefes almayı unuttum. “Ve sonumu memnuniyetle karşılıyorum.”

“Gabriel, bekle.” Adı çok yumuşak bir sesle çıktı. “Sırtını bekle.”

Beni sertçe öptü, dudakları defalarca benimkileri ele geçirdi.

İşte Yedi Günah'tan gelen ve zevkinde egemenlik kurmayı arzulayan erkek figürü.

Beni uçurumun kenarına getirip sonra geri çeken, yalvarana kadar tatlı tatlı işkence eden kişi oydu.

Nefesim kesildi ve geri çekildim; kapüşonlu bakışları, benim orada paramparça oluşumu izlerken hissettiğim aynı ihtiyaçla doluydu.

Onun rakipleriyle, geçmişimizle ya da başka herhangi bir karmaşıklıkla ilgilenmedim.

Onu istiyordum. Tam şu anda.

Gözleri karardı, güçleri sayesinde her duygumu algılayabiliyordu.

Küfür etti ve beni yukarı kaldırdı, bir yandan da pantolonunun düğmesini ustaca çözdü.

"Emin misin?" diye sordu, kalçalarını bana sürterek.

Belki de diz çöküp yalvaracak tek kişi ben değildim. Yoğun bakışları gözlerime kilitlenmişti, duyguları da bir o kadar yoğunlaşmıştı. Hayır dersem duracaktı.

Beni orada hemen almak istemesine rağmen, "hayır" dediğim anda çekip giderdi. Bunun yanı sıra, Tüm Günahkarlar Balosu'nu çok farklı hatırlaması da kararımı kolaylaştırdı. Belki de tekrar deneme zamanı gelmişti.

“Eminim. Siz de öyle düşünüyor musunuz?”

"Hiç şüphen var mı?" Beni yine cinsel uyarılmasının üzerine sürükledi.

“Yaralanmanız…”

"Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim."

"Yalancı." Dudaklarımı onun ağzına yapıştırdım, o eteklerimle uğraşırken ben de kendimi yukarı kaldırdım.

Ne olduğunu anlayamadan, bir şekilde odanın öbür ucundaydık ve ben saksıda bir eğrelti otunun kısmen gizlediği karanlık bir nişin içindeki raflara sıkışmıştım, prensin tüm ön kısmı da sırtıma yapışmıştı.

"Sen nesin-"

Elini nazikçe ağzımın üzerine koydu, sonra dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Elimi çektiğimde, olabildiğince sessiz kal. Kütüphaneye biri girdi."

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu; korku beni sıkıca sarmıştı. Yakalanmaya çok yakındık. Çok tehlikeli bir durumdaydık. Beni duvara yaslamıştı, çok açık bir şekilde tahrik olmuştu.

Eğer biri bizi birlikte yakalasaydı… felaket olurdu. Onun için, benim için, kız kardeşim için—Sophie'nin bu kaçamağımızı keşfetmesi durumunda vereceği tepkiyi hayal bile edemiyorum.

Duyularının ne kadar keskinleştiğini anlamadan önce gergin bir an geçti.

Karşıdan gelen sesler, kalbimin daha hızlı atmasına neden olan kısık fısıltılar duyuluyordu.

Mümkün olduğunca hareketsiz kaldım, salona giren herkesin kitaplarını alıp çıkması için dua ettim. Sanki on yıl geçmiş gibi gelen bir süre içinde bir an daha geçti.

Sonra kumaş hışırtısının o eşsiz sesini duydum. Yatakta okumak için kitap almaya gelen birinin çıkardığı ses değildi bu. Ardından hafif kıkırdamalar geldi.

Başka bir çift de bu odayı gece yarısı gizli bir buluşma için kullanmaya karar vermişti.

Gözlerimi kapattım, prensin uyarılmış halinin kalçalarıma baskı yapmasıyla birlikte öpüşme sesini zihnimden uzaklaştırmaya çalıştım. Axton, sanki beni kütlesiyle korumak istercesine yaklaştı ve aşıkların bizimkinin yanındaki koridora geçmelerini çaresizce dinledim.

"Peki ya biri içeri girerse?" diye sordu içlerinden biri.

Donakaldım.

Sadece kısık bir fısıltıydı ama o sesi hemen tanıdım.

Omzumu çevirip prense baktım. Beni dikkatle izliyordu ve hiç tepki vermemişti. Bu da gizli aşıkların kim olduğunu bilmediği anlamına geliyordu. Ya da o an çok meşgul olduğu için dikkatini verememişti.

İkinci kişinin kim olduğunu duyamadım—çok alçak sesle konuşuyordu—ama birinin kim olduğunu kesin olarak biliyordum. Kız kardeşim.

Onun Prens Gluttony'ye aşık olduğunu sanıyordum ve yarışmaya seçilmeden önce kimseye ilgi gösterdiğini bilmiyordum.

Odaklanabileceğim bir soruyu yakalamaya çalışırken, sorular bir girdap gibi zihnimde dönüp duruyordu.

Sevgilisi kimdi? İlişkileri ne zaman başlamıştı?

Bu sadece geçici bir aşk mıydı yoksa daha ciddi bir şey miydi?

Peki, bunca şeye rağmen neden bana içini dökmemişti?

Bunun sebebinin, çok fazla ortalıkta görünmememden kaynaklandığını tahmin ediyordum. Ya çalışıyordum ya da gizli ağda ipuçları arıyordum. Birlikte pek vakit geçirmiyorduk.

Yine de, onun benim bilmediğim gizli bir hayatı olduğunu bilmek canımı acıttı.

Tüm soruları yutmak ve bir nedenden dolayı onları bir kenara bırakmak zorundaydım. Eden'le gece yarısı buluşması hakkında yüzleşmemin, karşılığında kendi sırrımı ifşa etmeden mümkün olmadığını biliyordum. Axton ve ben zaten skandal sayfalarında yer almıştık ve gece yarısı yaşanan ilginç kaçamaklar olsa bile, onunla tekrar aynı durumda olmak istemiyordum.

Axton öne eğildi, parmakları başımın üzerindeki rafa dokundu. Bir an için, etrafımızda izleyici olmasına rağmen başladığımız işi bitireceğini sandım.

Bir an sonra, bir kilit sesi duyuldu. Bu küçük sese rağmen kalbim hızla atmaya başladı, ama kimse fark etmemiş gibiydi. Öpüşmeye devam etmişlerdi ve odada başka birinin olduğunun tamamen farkında değillerdi.

Axton çenesini gizli kaçış yoluna doğru sallayarak, oradan geçip kütüphaneden çıkmam gerektiğini işaret etti. Beni takip etmeyi mi yoksa aşıklarla yüzleşmeyi mi planladığından emin değildim. Eden'in bu işe karıştığını öğrenmesine izin veremezdim.

Prensin dikkatini diğer çiftin kim olduğuna odaklamaması için onu odanın içinde sürükledim ve bir kez daha onun cazibesine kapılmamak için dua ettim.

FORTY-THREE

Prince Gluttony

Gece yarısı kütüphanemde gizlice buluşan sevgililer normalde moda değildi. Açgözlülük Evi, tutkularını izleyicilere ziyafet olarak sunmakla ünlüydü.

Bu yüzden de sevgili rakibimle yakalanmaktan endişe etmemiştim.

Kalp atışlarım hızlandı, penisim sızladı ve içimdeki şeytani taraf her şeyi lanetlemek ve Adriana ile başladığımız işi tam o anda bitirmek istedi.

İpek eteklerini yukarı çekmek, dantelli çoraplarının üzerindeki yumuşak uyluk tenini okşamak, parmaklarım o gizli cenneti bulup hazır olduğundan emin olduktan sonra kendimi derinlere gömmek çok kolay olurdu.

Kimsenin bizi duymayacağını bilsem bile, onun yakalanma fantezisine ayak uydurmak için, o dolgun, kusursuz dudaklarının üzerine elimi sıkıca bastırırdım.

Aramızdaki büyülü bağ, arzularımızın alevlerini körüklemekten mutluluk duyarak adeta kıvılcımlar saçıyordu.

Gizli çıkışımı hatırladığımda, oturduğumuz yerden çok uzakta olmamasına şükrettim. Onu küçük koridora kadar takip ettim ve arkamızdan kitaplık kapısını kapattım. Kapının altından hiçbir ışık sızmadı. Hiçbir ses veya kesinti olmadı.

İçeriye izinsiz girişleri engellemek için kullandığım sihir sayesinde, oda bir mezar kadar sessiz kaldı.

Yine şükürler olsun ki yalnızdık. Elimle belinin alt kısmına dokunarak onu geçidin daha derinlerine doğru yönlendirdim. Sadece birkaç adım atmıştık ki durdu.

Duvara daha da yaklaştıkça dikkatini bana yönelttiğini hissettim.

Konuşurken neredeyse hiç ses çıkarmadı. "Bizi duyabiliyorlar mı?"

"Sihir, tüm seslerin içeri veya dışarı girmesini engeller."

Azizler bana lanet etsin. Yalnız olduğumuzu ve kimsenin bizi duymayacağını bildiği için duygularının yeniden tahrike dönüştüğünü hissettim. Duvara yaslanarak küçük bir adım geri attı ve dudaklarının kıvrımı bunun kasıtlı olduğunu bana gösterdi.

Adriana beni istiyordu. Bu sefer hiçbir cazibe, maske, saklanacak bahane yoktu. Bu beni yeterince heyecanlandırdı ve içimdeki gücü harekete geçirdi.

Önüne kadar yaklaştım, sonra da eğildim. Bu kadar yakınken, ona duyduğum arzuyu hâlâ ne kadar gizleyebileceğimi düşünmemiştim.

Yavaşça, sessizce, kalçalarını kendime doğru çektim, kıyafetlerimiz engel olsa bile doğru yerlere dokunduğumdan emin oldum. Sessiz nefes alışı, hareketi tekrarlamam için beni cesaretlendirdi.

"Durmamı ister misin?" diye sordum.

Tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hayır."

Aynı karanlık heyecan beni yeniden sardı, sihrimi besledi. Onun bilerek kollarımda olduğuna, aynı şekilde bana karşı çekim duyduğuna ve beni istediğine hâlâ inanamıyordum.

On yıl. Tam on yıldır bu anı özlemiştim.

Avucumu elbisesinin ön kısmından aşağı doğru kaydırdım, karnını okşadıktan sonra daha da aşağıya indim. Acele etmemek, her duygunun tadını çıkarmak, zevk almak istedim. Elbisesinin pürüzsüz ipeğinin dokunuşundan nefesinin hırıltısına kadar her şey bir zevkti ve hepsini hafızama kazımak istedim.

Yavaşça yukarı doğru okşadım, kaburgalarına dokundum, ta ki göğsünün alt kısmını okşayana kadar. Göğsü benimkine sürtünerek inip kalkıyordu. Adriana Saint Lucent'in bu kez hiçbir eleştirisi yoktu.

O an çok kırılgandı. Hassastı. Sanki tek bir yanlış hareket her şeyi yok edebilirdi.

Günahkarlar Balosu hakkındaki çelişkili itiraflarımız duygularımı altüst etti.

Başparmağım memesinin ucuna değdi, gergin tomurcuk zaten uyarılmadan sertleşmişti.

Ona dokunmamalıydım, araştırma yapmam gerekirken ona karşı bu kadar büyük bir arzu duymamalıydım. Ama kendimi durduramadım. O, tadına bakmaktan kendimi alamadığım bir ziyafetti; zihni, bedeni, bana aynı anda yüzlerce duyguyu hissettirme biçimi.

Elimle göğsünü kavradım, onun da beni daha sıkı kavradığını ve nefesinin

hafifçe kesildiğini fark ettim.

Sonunda elimi uzattım, bir elimi eteğinin altına sokup kumaşı yukarı doğru çekerek parmaklarım yukarı doğru çıktıkça küçük desenler çizdim.

Teninin pürüzsüz ve sıcak olduğunu hissettim ve ikimizi de soyup saatlerce her santimini tatmak istedim. Çok geçmeden iç çamaşırı giymediğini fark ettim.

Yutkundum, dikkatim o muhteşem ayrıntıya odaklanmıştı.

Eğer bir rakibim olmasaydı, kütüphanemi kullanan iki günahkar zaten olmasaydı, onu geri alır ve raflara yaslardım. O buradaydı. Güvendeydi. Ve onu Silvanus'un bulamayacağı bir yerde tutmak istiyordum.

Adriana, tüm günahkarların balosunda, bahçede yakınlaşmamızda çok ısrarcıydı. Benim bunun hayalini kurduğumu, ilk tanışmamızdan beri bunu arzuladığımı bilmiyordu. Ne kadar harika olurlarsa olsunlar, hiçbir sevgilinin beni tatmin edemediğini bilmiyordu.

Sonunda artık kimseyi yatağıma almaktan vazgeçmiştim, yıllarca bundan uzak durmuştum çünkü tek istediğim oydu.

O gece Adriana'yı kendime ait kıldığımı asla unutmayacaktım.

Beni rahatsız ettiği zamanlar değil. Şimdi, kollarımda, bana doğru kıvrılırken, kendi özel odamızda istekli ve tahrik olmuş bir haldeyken, akşamımızı erken bitirmek en kötü ceza gibi geldi.

“Gabriel.”

Gerçek ismime yeterince yakındı ve bu da günahımı alevlendirdi.

Onun her arzusunu yerine getirmek istedim.

"Lütfen. Bana dokun."

Sonunda dalga geçmeyi bıraktım ve iki parmağımı içine soktum. Yavaşça parmaklarımı geri çekerken nefesini verdi, sonra tekrar içeri ittim ve parmaklarımla onu nazikçe becerdim.

Adriana bana doğru kıvrıldı ve diğer elimle göğsünü okşayarak tüm tutkularını alevlendirmeme izin verdi. Ben de isteğimi yerine getirirken, o da kendi sürtünmesini arayarak elime doğru hareket etti.

Onun bana hissettirdiği o harika duyguyu, o doğru hissi asla unutamayacağım. Onun bedenini keşfetmek, en çok neyi sevdiğini, onu vahşileştiren şeyin ne olduğunu bulmak için on yıllar harcayabilirdim.

Artık ona elimden gelen her şeyi vermeye, ondan olabildiğince çok zevk almaya karar verdim.

"Durma." Başını geriye attı, nefes nefese kalmıştı ben de onu yavaş ve kışkırtıcı hareketlerle zevklendirmeye devam ettim. Bu an, kendi gizli saklanma yerimizde, benden nefret ediyormuş gibi hissetmedim.

Sanki o da benim dokunuşuma en az benim onun dokunuşuna duyduğum kadar özlem duyuyordu.

Dudaklarını acı verici bir öpücükle kavradım, parmaklarım onu daha hızlı ve daha sert bir şekilde okşadı, sonunda kollarımda paramparça oldu, bedeni benim dokunuşlarıma teslim oldu.

Gözlerimi kapattım, anın uzamasına izin verdim.

Onu yatak odama götürmek, bileklerini yatak direklerine bağlamak ve birbirimize kendimizi kaptırırken dünyanın kaos içinde olmadığını varsaymak istedim.

Tam da bunu yapmayı düşünüyordum ki, o doğruldu ve duvardan kendini itti.

"Aman Tanrım."

“Onları övmek için biraz geç oldu canım. Ama iltifatlarını kabul ediyorum.”

“Sen değil, çapkın.” Şakayla karışık göğsüme vurdu. “Sanırım neler olup bittiğini tam olarak biliyorum.”

İçimdeki her şey sustu. "Ne konuda?"

Adriana elbisesini düzeltti ve geri çekildi, cevabını düşünmeden önce vermemek için alt dudağını ısırdı.

Aramıza sadece fiziksel mesafe koymakla kalmamıştı. Duygusal bir duvarın daha örüldüğünü ve en içten düşüncelerini ve duygularını benden sakladığını hissettim.

"Hiçbir şey," dedi benden bir adım daha uzaklaşarak. "Neden öyle dediğimi bilmiyorum. Geç oldu ve pek iyi uyuyamadım. Kimse yokluğumu fark etmeden odama dönmeliyim."

"Yalan söylediğini anladığımın farkındasın, değil mi?"

Bakışlarını baştan aşağı üzerimde gezdirdi, kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu.

"Bana orgazm yaşattın, Axton. Acaba sana en içten düşüncelerimi borçlu olduğumu bir şekilde kaçırdım mı?"

“Bu gece bir atılım gerçekleştirdiğimizi düşünmek isterdim. Açıkça görüldüğü üzere, 'Tüm Günahkarlar Balosu'na dair öfkeniz var; bunun yanlış olduğunu kanıtladık. Yeniden başlayabilir, ateşkes ilan edebiliriz.”

“Tek bir konuşma, geçmişimizdeki on yılı silemez.”

“Peki, aramızda paylaştığımız yakınlık? Bu, aramızdaki dürüstlüğün bir parçası değil mi?”

Bana sanki uzak bir diyardan gelmiş tuhaf bir örnekmişim gibi baktı.

“Jackson’la ilgili ne oldu, anlatın bana.”

Soracağını düşündüğüm tüm o lanetli sorular arasında, en son beklediğim soru buydu. "Aramızda az önce yaşananlardan sonra bunu gerçekten konuşmak istiyor musun?"

Başını salladı. "Eğer sen sırlarını benimle paylaşmaya istekli değilsen, benim sana kendimi açmamı nasıl bekleyebilirsin ki?"

"Son on yıldır basında mahkememi karalamaya çalışıyorsunuz. Gizli bilgileri paylaşmak aptallık olurdu."

"Söylediklerimi harika bir şekilde kanıtladınız," dedi, hiç de kötü niyetli olmadan. "Geçmiş, sizin öyle ilan etmenizle unutulamaz."

Ellerimi yumruk yaptım. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, Adriana ile birbirimize asla güvenemeyecekmişiz gibi görünüyordu.

Kolumu ona uzattım ve ikimizden biri o ilk, savunmasız adımı bilinmeyene doğru atmazsa nasıl huzur bulabileceğimizi düşündüm.

❄ ❄ ❄

Şafak çok çabuk söktü ve beraberinde daha fazla baş ağrısı getirdi.

Adriana'yı odasına geri götürdükten ve fark edilmemek için odasının altındaki zemin kata gizlice muhafızlar yerleştirdikten sonra kütüphaneye geri döndüm. Neyse ki boştu. Ne yazık ki, şansım burada sona erdi.

Bir ejderhanın birine olan saplantısını nasıl kırabileceğine dair tek bir faydalı bilgi bile bulamamıştım. Şafak sökmeden önce Öfke Hanedanlığı'na yardım talebiyle bir mektup gönderdim.

Adriana ile aramızda yakın bir ilişki vardı, ama tıpkı onun dün gece hallettiği şeyleri bana anlatamadığı gibi, ben de ona ejderhalardan bahsedemezdim. En azından gerekli olana kadar. Şimdilik, korumalarımın onu güvende tutmaya yeteceğini ummak zorundaydım.

Merdivenlerden yukarı çıkıp savaş odası kulesine girdiğimde etrafımı bir gerilim dalgası sardı.

Val, Wrath ile birlikte bekliyordu. Sıcak kahve fincanlarına dokunulmamış, kahvaltı tepsileri ise hala örtülüydü.

"Silvanus'tan hiçbir iz yok, öyle mi?"

Wrath başını sallayarak olumsuz bir ifade verdi. "Geçtikleri yerlerin izleri var; çoğunlukla kemikler ve iç organlar. Ayrıca, bir katliamdan kaçmadan önce sürünün birbirini parçaladığını gördüklerini iddia eden birkaç yalnız iblisle de konuştum."

Kemerli pencerenin önünde volta attım, bakışlarım uzaktaki dağları

tarıyordu. Deri kıyafetlerimi giyip gökyüzüne yükselmek, ejderhaların izini sürmek istiyordum. Ama görev beni çağırıyordu.

“Taliplerin bir saat sonra kılıç dövüşüne katılmaları planlanmıştı ama bugün yemek pişirme becerilerini sergileyecekler,” dedim. “Mümkünse kimsenin kalenin dışında oyalanmasını istemiyorum. Basına, günahım şerefine Açgözlülük Hanedanı için en sevdikleri zevki paylaştıkları şeklinde lanse edeceğiz. Arazinin etrafına fazladan avcılar yerleştirmek istiyorum. Şehvet ve Kıskançlığı buraya getirin ama gizli tutun. En ufak bir ejderha belirtisinde bile gökyüzüne fırlamalarını istiyorum.”

Arkamı dönerek ikinci adamıma ve kardeşime baktım.

“Adriana’yı da birinin gözetmesini istiyorum. Sil ona takıntılı olabilir.” Ve kesinlikle başka bir planın peşindeydi. Bunu Val ile Adriana’yı nasıl ele alacağımız konusunda daha fazla gerilim yaratmak istemediğim için dile getirmedim.

Wrath'ın bakışları kısıldı. "Ona takıntılı olmak derken ne demek istiyorsun?"

Gördüğüm garip görüntüler ve bunlarla ilişkili hislerin ejderhanın kendisinden kaynaklandığına dair kardeşime hızlıca bilgi verdim. Bunun, ettiğimiz kan yeminiyle bir şekilde bağlantılı olduğuna dair yeni teorimi paylaştım. Sil'in bunu bir şekilde hissettiğini söyledim.

Öfke lanetlendi.

“Belki de yarışmayı iptal etmenin zamanı geldi,” dedi. “Çevrelerimizi kilit altına alalım. Ejderhaları avlamak ve izlemek için sahalar arası bir strateji geliştirelim.”

Avlayıp öldürmeyi kastediyordu. Bu da çeşitli nedenlerden dolayı düşüneceğim en son seçenek olurdu.

Saate baktım. "Bir sonraki etkinlik için muh记者ler yakında gelecek. Bu mümkün olmayana kadar planlandığı gibi ilerliyoruz."

❄ ❄ ❄

Mutfaklar, kalan talipler için altı ayrı istasyona yeniden düzenlenmişti. Eden, malzemelerle dolu sepetini kontrol ederken neredeyse ayak uçlarında zıplıyordu. Vanity'nin masası onunkinin yanındaydı ve diğer kıza eğlenmiş bir bakış attı.

Taliplerin iyi geçindiğini görmek güzeldi.

Salonun ortasına doğru ilerledim ve hem taliplere hem de duvarda sıralanmış gazetecilere en çekici gülümsememi sundum.

İçimde duygularım karmakarışıktı. Avcılarımla yerde ya da Wrath ile gökyüzünde Silvanus'u takip etmek istiyordum. Dışarıdan içimdeki karmaşayı belli etmedim.

“Bir sonraki etkinliğe hoş geldiniz—en sevdiğiniz zevk.” Kapıya göz attım. Adriana ortada yoktu. Bu da en iyisiydi. “Bugün en sevdiğiniz yemeği tadacağım. Tuzlu, tatlı, ekşi, hepsinin birleşimi veya sevdiğiniz bir içecek olabilir.”

Erudite günlüğünü yere koydu. Dikkatlice notlar alıyordu. "Ya en sevdiğimiz keyif verici şey yiyecek ve içecek içeriyorsa?"

“Elbette, ikisini de yapma isteğiniz varsa, lütfen yapın. Bu etkinlik için herhangi bir kural yok. Ancak yemeklerinizin ardındaki hikâyeyi bilmek istiyorum. Bu, bireysel olarak kim olduğunuz hakkında bana daha net bir fikir verecektir.”

"Yemeğimizi tamamlamak için ne kadar vaktimiz olacak?" diye sordu Açgözlülük Evi'nden Ava.

“Otuz dakika. Sürenizi geri sayacak bir saatimiz var.”

House Envy'den Omen, Ava'ya öfkeyle baktı. "Eğer biri sadece içecek hazırlıyorsa, bu pek adil görünmüyor."

Gülümsememi korumak giderek zorlaşıyordu. Hayatımın en uzun otuz dakikası olacaktı. Nefesimi verdim, kendimi o aleme ve kenardan her tepkimi çok yakından izleyen muhabirlere düşünmeye zorladım.

Anderson Anders ve Julian Wren öne eğildiler, kalemleri not defterlerinde uçuşuyordu. İçimde nasıl hissedersem hissedeyim, yine de mükemmel bir performans sergilemem gerekiyordu. Neyse ki Ryleigh Hughes orada değildi. Adriana'nın arkadaşı olarak bana karşı bir kin besliyor gibiydi.

Ellerimi bir kez birbirine vurdum, sonra Jarvis'e başımla işaret ettim ve o da geri sayımı başlatmak için saati ayarladı. "Şimdi senin zamanın başlıyor. Sunacağın lezzetleri tatmayı dört gözle bekliyorum."

İçimde, göğsümde rahatsız edici bir düğüm oluştu. Bir Günah Prensi yalan söyleyemezdi, ama biz gerçeği gizlemenin zekice yollarını bulduk.

Flört etmem bekleniyordu, ama rol yapmaya devam etmek giderek zorlaşıyordu.

Adaylarımı düşünmemiştim. Düşünseydim, ne kadar çok istemiş olsam da, o alaycı sözler asla dudaklarımdan dökülmezdi.

Acaba gizlice House Envy'ye mi aitim yoksa o sadece çapkın mı?

Kraliyet Taliplerinden Özel Eşleşmeme

Sevgili Bayan Eşleşme,

Sevgili prensimizin şöhretine rakip bir şöhrete sahip biriyle flört etmey başladım. Başlangıçta her şey çok heyecan vericiydi. Haftanın her günü için b sevgilisi vardı. Başlangıçta, özellikle dikkatini büyük ölçüde çekmey başardığımda, bunu oldukça heyecan verici bir meydan okuma olarak gördün Ama şimdi duygularım beni ele geçirdi ve yatağımda olmadığı zamanlard onun yerine kiminle olduğunu merak ediyorum. Kıskançlığa yatkın değilim, b yüzden bu günahı yaşamak rahatsız edici.

Sevdiğiniz kişi başka birini (ya da birden fazla kişiyi!) seviyorsa n yapardınız?

Skandalda sizinle birlikt
Rahatsız Edici Derecede Kıskan

Sevgili Kıskanç:

Çapkın bir adamla çıkmanın elbette avantajları var. Gerçi ben şahsen, böy nadir bir varlık varsa, ıslah olmuş bir çapkın bulmayı tercih ederim. Sorunuz kapsamlı bir şekilde cevap vermek için, kalan en popüler taliplerimizden ba alıntıları derledim.

Bayan Vanity Raven, Evin Gururu: Kendine güven. Onun talipleri arasınd en güzel, en ilgi çekici ve en zekisin. Hiç kimse seninle kıyaslanamaz, ya d seni unutursa? Daha zeki bir çapkınla çık.

Bayan Omen Seagrave, Kıskançlık Evi: Neden istediğin kadar sevgiliy çıkıp bunu gösterişli bir şekilde sergilemiyorsun? Bir sonraki etkinlikte sevgili görmezden gelip, hoşlandığın başka birine ilgi göstermeyi dene. Potansiyel b eşte biraz kıskançlık uyandırmak sorun değil.

Oburluk Evi'nden Bayan Eden Everhart: Gerçek aşkın her zaman bir yolu

bulduğuna inanıyorum. Zaman alabilir, kaybetme korkusu gerekebilir, ama eğ
olması gerekiyorsa, işler yoluna girecektir.

İşte bu kadar; kıskançlık tamamen doğal bir duygu ve en iyi tavsiy
öncelikle kendinize ve ihtiyaçlarınıza odaklanmanızdır. Eğer sevgiliniz art
size uygun değilse, size uygun yeni birini bulun.

Bir dahaki sefere kadar, skandal yaratmaya devam edin, sevgili günahkarla

Uyumsuzlu

FORTY-FOUR

Adriana

Eden ve üvey annem bir sonraki etkinliğe giderken, ben de Roots and Remedies'den ödünç aldığım büyü kitabım elimde, kiralık bir faytonla küçük evimize döndüm. Sabahı kız kardeşimden olabildiğince uzak durarak geçirmiştim, çünkü onun bir sırrı olduğunu bildiğimi ona belli etmek istemiyordum.

Onunla birkaç kez iletişime geçtiğimde, iyi olup olmadığımı sormuştu. Birçok yeteneğim vardı ama oyunculuk maalesef bunlardan biri değildi. Eden'in bana içini dökmemiş olmasına hala inanamıyordum. Bu, itiraf etmeliyim ki biraz ikiyüzlülüktü çünkü prensle olan geçmişimi ondan saklamıştım.

Ama ben bunu sadece Eden'i yol açtığı skandaldan korumak için yapmıştım.

Kalede bu kadar çok zaman geçirdikten sonra evimiz inanılmaz derecede küçük ama tanıdık ve sıcak geldi.

En çekici yanı ise bana alan sağlamasıydı. Axton'dan, kız kardeşimin sırrından, kendi karmaşık duygularımdan ve en önemlisi, prensin rakibi ve ejderhalar etrafındaki giderek büyüyen gizemde kontrolsüzce savrulan birçok iplikten uzaklaşmamı sağladı.

Axton'la ilgili duygularımdan kurtulabilseydim, belki de hikâyeyi çözebilirdim. Artık mesele prensin itibarının yerle bir olmasını istemek değildi; mesele hepimizin güvenliğiydi.

Sezgilerim ısrarla vızıldıyordu. Her şeyi gevşek bir şekilde birbirine bağlayan düğümü çözmeye çok yakındım. Cinsel ilişki sonrası sersemliği duymuştum, ama orgazm olduktan sonra aklımdan çıkaramadığım bir aydınlanma yaşamıştım. Anılar öylece yok olmuyordu. On yıl sonra bile.

Kilidi çevirip çığlık attığımda, pelerinli bir figür küçük evimizin içinden çığlık atarak kanepemizin üzerine düştü.

"Ad mı?" diye tanıdık bir ses tiz bir sesle sordu. "Bir iblisi uyarabilir misin?"

Kitabı bir sopa gibi kaldırdığımın farkına ancak onu yere indirdiğimde vardım.

“Ryleigh, bu da neyin nesi?”

İş arkadaşım pelerinindeki kapüşonu geriye doğru düşürdü, nefes nefese kalmış bir halde elini kalbine götürdü. "Ölümü kopardın."

"Evet, evime girip beni burada bulmaları oldukça şaşırtıcı olmuştur herhalde."

Kapıyı kapatırken arkadaşıma baktım. Onu en son gördüğümden beri birkaç gün geçmişti. Makalelerimi kuryeyle gönderiyordum ve ofise gitmemiştim. Her şey hakkında ve hiçbir şey hakkında rahatça konuşabildiğimiz ve bu kadar gergin hissetmediğimiz günleri özledim.

“Neden buradasınız?”

Bana mahcup bir bakış attı. "Kız kardeşin benden sakladığı bazı tarifleri bulmamı istedi. Anlaşılan yarın bir yemek yarışması olacakmış. Majesteleri en gösterişli yemeklerini tatmak istiyor."

"Aslında şu anda tam olarak bu oluyor."

"Bugün kılıç dövüşü planlanıyor."

“Axton muhtemelen bir anlık hevesle fikrini değiştirdi.” Omuz silktim. Günün en az endişe verici haberi buydu. “Eden’i ne zaman gördün?”

Ryleigh duraksadı. "Bu sabah."

Eden'in ortak süitten ne zaman gizlice çıktığından emin değildim ama ondan saklanmak için elimden gelenin en iyisini yapıyordum, bu yüzden konuyu uzatmadım.

Sabahın büyük bir bölümünü özel odama kapanıp, dün gece prensden öğrendiklerimi anlamlandırmaya çalışarak geçirdim. Axton'ın yalan söyleyememesi, onun "Tüm Günahkarlar Balosu" hakkındaki anlattığı hikâyeyi daha da karmaşık hale getirmişti.

Sadece o itirafa odaklanmaya çalıştım. Ama düşüncelerim o konuşmanın

nasıl bittiğine her döndüğünde feci şekilde başarısız oldum.

Elleri bedenimde o yavaş, şehvetli inişe başladığında, kendimi hain kalbime teslim etmiştim.

Sabah olana kadar onun beni yatağına götürmeye çalışmadığını fark etmem zaman aldı. Bana zevk vermiş, sonra da durmuştu.

Onun, tıpkı diğer taliplerine ve çevresine yaptığı gibi, sadece çekiciliğini mi kullandığından yoksa gerçekten bana karşı bir çekim mi hissettiğinden emin değildim.

Sarayındaki tüm gizlilik ve onu kütüphanede araştırma yaparken yakalamış olmam göz önüne alındığında, bunun bir hayranlıktan ziyade, tamamen kendi planıyla ilgili olduğuna bahse girerim.

Onun baştan çıkarıcılığına kapılmıştım ve bu durumdan mı yoksa parmaklarıyla o kadar yetenekli olduğu için aynı lanet olası seçimi tekrar yapacak olmamdan mı daha çok rahatsız olduğumu anlayamıyordum.

Tüm Günahkarlar Balosu hakkındaki itiraf bir yana.

Bu tuhaf olayları arkadaşımla paylaşmayı düşündüm ama bir türlü doğru kelimeleri bulamadım. Ryleigh yıllarca prensden uzak durmam için bana öğüt vermişti. Onu neden bu kadar çok nefret ettiğimi hatırlatıp durmuştu. Gözyaşlarım ve kalp kırıklıklarım boyunca yanımda olmuştu.

Eğer onunla gizlice görüştüğümü ve baştan çıkarıcı davranışlara kapıldığımı öğrenirse... arkadaşlığımızın sonu olabilir.

Bunu bir kenara bıraktım ve şu ana odaklandım. Ryleigh elinde babamın defterini tutuyordu ve Sophie'nin tüylerinden birini yerini işaretlemek için deftere geri koyuyordu.

Omurgamdan aşağıya doğru bir huzursuzluk hissi yayıldı.

“Eden’in tarifleri yatağının altındaki döşeme tahtasının altında.”

Kaşları çatılmış bir şekilde babamın defterine baktı. "Bu değil mi?"

Başımı salladım ve kaşları daha da çatıldı. Hâlâ şaşkın bir halde, onu yanına koydu.

"Sorun nedir?"

"Kız kardeşin bunların defterde kayıtlı olduğunu söyledi. Döşeme tahtalarından hiç bahsetmedi. Bu garip değil mi?"

Bu tuhaf bir durumdu, ama Eden'in büyük sırrı yüzünden dikkati dağılmış olabilir.

Yüz ifademi son derece nötr tuttum. Ryleigh'i çok seviyordum, o benim için bir kız kardeş gibiydi, ama son zamanlarda ilişkimizin ne kadar gergin

olduğunu göz önünde bulundurursak, bunu aramızda tutacağına tam olarak güvenemezdim. O, yüzyılın aşk rekabetini haber yapmakla görevlendirilmiş bir skandal muhabiriydi.

Eğer kız kardeşim Eden'in gece yarısı macerasının kokusunu bile alsaydı, yarışmada kalma ve skandaldan uzak durma şansı tamamen ortadan kalkardı. Hiç kimse bu haberi ortaya çıkarmanın getireceği para ve şöhreti geri çevirmezdi. Arkadaşım bile.

Eden'in gizlice biriyle ilişkisi olsa bile, kazanma isteğini göz ardı edemem.

“Muhtemelen onları arka tarafa şifreli olarak yazmıştır.” Gülümsedim. “Sophie’nin kızının ‘sıradan bir insan gibi günü boşa harcamasından’ ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Ne olur ne olmaz diye alayım.”

Ryleigh'nin yüzündeki gülümseme yeniden belirmişti, ancak biraz kırılgan görünüyordu.

"Üvey anneniz, babanızla evlendiğinde unvanından vazgeçtiğini düşünürsek, oldukça ilginç bir kişiliğe sahip."

"Parayla pek çok şey satın alınabilir, ama sağduyu hariç."

Ryleigh elimde tuttuğum kitaba başıyla işaret etti. "Öğleden sonra hafif bir okuma mı?" Gözlerini kısarak baktı. "Bu büyülerle ilgili bir kitap mı? Lütfen bana Prens Açgözlülük'ün yarışmasına karışmaya çalışmadığını söyle. Haklı ve haksız olduğunu anlıyorum, ama bu biraz sınırları aşmak olabilir."

Kitabı mutfağımızdaki küçük masanın üzerine koydum.

"Prens için değil. Sadece üzerinde çalıştığım bir sezgi."

Ryleigh ayağa kalktı ve yavaşça kitaba doğru giderek sayfalarını açtı. "Buz ejderhalarının gizlice saldırdığına hâlâ inanıyor musun? Haftalar önce bu fikrinden vazgeçtiğini sanıyordum."

“Sana söyledim, muhtemelen bir şey yok. Haber yapman gerekmiyor mu?”

İçini çekti. “Ne yazık ki etkinliğe geç kaldım. Bay Gray kılıç dövüşüne katılmamı istedi. Acımasız aşıkların elinde silahlar varken bir skandalın çıkacağına inanıyor. Şimdi de yemek yarışmasının sonunu yakalayabilir miyim diye bakmam gerekecek.”

Etkinliği kaçırmamış olma ihtimaline karşı, ona Eden'in gizli tariflerinden birkaçını verip gönderdim, sonra da karşılaşmayı düşündüm.

Eden, Ryleigh'i göndermiş olmalı; yoksa tariflerden haberi olmazdı.

Yine de, tüm durum garipti. Yakın bir aile dostu olmasına rağmen, tarifleri almak için Sophie veya kız kardeşime atanmış hizmetçilerden biri değil de Ryleigh'in gelmesi tuhaftı.

Ryleigh yalan mı söylemişti?

Babamın defterini karıştırırken, onun o tanıdık karalamaları kalbimi acıttı.

Tüy
Hançer
Taht
Boya fırçası
Takı
Taç
Kanatlar

Ölümünden önceki hafta sattığı tüm eşyalar. Küçük defteri kapattım, kaybını tekrar hissettim. Neredeyse dayanılmazdı—defteri tekrar elime aldım ve son girişi tekrar taradım.

Kanatları nasıl satmayı başarmıştı ki?

Her bir maddeyi tekrar tekrar okudukça kalbim hızlanmaya başladı.

Bir örüntü ortaya çıkmaya başladı. Yedi madde. Bunlardan bazılarının lanetli nesneleri temsil ettiğini biliyordum. Zihnim karmakarışık bir halde listeyi okudum. Ölümünden sonra, karanlık pazara mal sattığına dair fısıltılar duymuştum. Onun gibi bağlantıları olan bir tüccarın bu tür nesnelerle ticaret yapması alışılmadık bir durum değildi. Servetini, iblislerin kolayca elde edemeyeceği malların satışından kazandığını biliyordum.

Sattığı bu eşyalardan biri cevap olabilir mi?

Listeyi okudukça dikkatimi çeken bir ayrıntı daha çok oldu.

Tüy kalem.

Bütün vücudum donup kaldı, yapboz parçaları yerlerine oturuyordu. Axton ile neden çok farklı anılarımız olduğuna dair cevabı bulduğumdan neredeyse emindim. Bulgularımı paylaşmadan önce, daha iyi cevaplar almam gerekiyordu. Ryleigh, özellikle bugünden sonra, bir seçenek değildi.

Ama birdenbire, ihtiyacım olan cevapları başka birinden nasıl alabileceğime dair çok iyi bir fikir aklıma geldi. Tek yapmam gereken

Axton'ı soruşturmamda bana yardımcı olması için ikna etmekti.

Bir parşömen parçası ve tüy kalemimi alıp kaleye bir not gönderdim.

Umarım etkinlik biter bitmez prens benimle görüşür. Gerçi mektubumun sonundaki o güzel küçük tehdidi göz önüne alırsak, tam zamanında geleceğini tahmin ediyordum.

❄ ❄ ❄

Prens Açgözlülük bana şöyle bir baktı, fark etmemiş gibi yaptım. Acımasız baştan çıkarma taktikleriyle dikkatimin dağılmasını göze alamazdım. Özellikle de rakip bir Günah Evi'ndeyken.

House Envy, kıskançlık günahının hüküm sürdüğü görkemli bir malikaneden beklenebilecek her şeyi içeriyordu.

Kış bahçeleri kusursuzdu, ev ise o kadar enfes bir işçilik örneğiydi ki, insanda özlem uyandırıyordu.

Asıl sihir içeride gerçekleşiyordu. Prens Envy, tanınmış bir sanatseverdi ve nişanlısı da nadir bir yeteneğe sahip bir sanatçıydı. Birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Axton ve ben Envy'nin şatosunun derinliklerindeki özel bir odaya girerken, onlar da kibarca bize bakıyorlardı. Bu kurnaz Günah Prenslerine karşı serbest bırakmak üzere olduğum şeyin hassas doğası göz önüne alındığında, görüşmemizin gizli kalmasını rica etmiştim.

Sinirlerim neredeyse beni ele geçirecekti—kısa bir an için geri dönüp kendi başıma cevap aramaya karar verdim. Ama eğer sezgim doğru çıkarsa, bu bizim dünyamıza hiçbir fayda sağlamazdı.

Axton'la aramızdaki anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp onu bir soruşturmaya dahil ettiğim ilk sefer olacaktı. Ama bu hikaye rekabetimizden daha büyüktü. Ve bir şekilde, ikisi birbirine bağlı gibiydi.

Toplantı salonuna şöyle bir göz attım. Yaldızlı çerçeveler içindeki sanat eserleri, panelli duvarlarda zevkle asılıydı; heykeller, en iyi şekilde sergilenmeleri için tasarlanmış sütunlar üzerinde görkemli bir şekilde duruyordu. Ve yiyecek ve içeceklerle donatılmış samimi bir masanın başında, sarayın prensi ve hanımı oturuyordu.

Kısa süre sonra Kıskançlık Prensesi olacak olan Bayan Camilla Antonius bana sıcak bir gülümseme sundu.

Gümüş rengi saçları topuz yapılmamıştı, gevşek bukleler biraz vahşi ve kontrolsüz görünüyordu.

"Siz Bayan Saint Lucent olmalısınız," dedi ayağa kalkıp beni kucaklayarak. "Tanıştığımıza memnun oldum. Nişanlım güzelliğinizden çok bahsetti. Abartmadığını görüyorum."

Axton'ın avucu aniden belimin alt kısmına yerleşti ve orada kaldı. Gülümsememi gizledim. Envy'nin bunu sadece onu kızdırmak için söylediğinden emindim—kıskançlık oyunları oynayan canavarlar.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Çok naziksiniz."

Camilla'nın gümüş rengi gözleri, arkamda beliren prense doğru kayarken şeytani bir şekilde parıldadı. Axton'ın eli inatla yerinde duruyordu. Kardeşinin günahına ortak oluyordu ve kendini kontrol edemiyor gibiydi.

“Ee?” Envy kadehindeki şarabı bir yudum almadan önce çevirdi. “Bakalım asıl büyük keşif neymiş.”

Eğer beni küstah ve doğrudan davranarak rahatsız etmeye çalışıyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. O iğrenç kraliyet özelliklerini bir tatlı kaşığıyla yedim.

Axton'a baktım, sonra tekrar Envy'ye döndüm. Buraya ilk gelmek istemem bir tesadüf değildi. Envy Prensi, lanetli nesneler söz konusu olduğunda oldukça kötü bir üne sahipti.

"İkinizden herhangi biri Lanetli Tüy Kalem'i duydu mu?" diye sordum.

Gerilim, istenmeyen bir ordu gibi çöktü. Sanki sorumla birlikte odadaki tüm hava çekilmişti.

Camilla'nın dudakları seğirdi; hamlemi anladı ve takdir etti. Onu çok sevdiğime karar verdim. Onunla benzer kumaşlardan kesilmiş olduğumuzu hissettim.

Envy sandalyesine yaslandı, gözlerini kısarak baktı. "Elbette. Söylentilere göre türünün ilk örneklerinden biri; bu nedenle son derece güçlü."

Söylentilere göre diyar genelinde yedi adet lanetli nesne kayıptı, ancak gerçek sayıyı kimse bilmiyordu. Kimsenin bildiği kadarıyla düzinelerce nesne de olabilir.

Bir tanrıçanın soyundan gelen ölümsüz bir varlık olan İlk Cadı, iblis prenslerini yok etme umuduyla, en karanlık büyü türünü kullanarak çeşitli eşyaları lanetlemiş ve bu lanetlenmiş nesnelere yıllar içinde bilinç kazandırmıştı.

Güçleri çoğu zaman çarpıktı; bir zamanlar taht olan şey bir hançere dönüşebilirdi. Ya da bir zamanlar tüy kalem olan şey, istediği herhangi bir şeyin zihnini ele geçirebilirdi. En azından hikayeler böyleydi. Hatta lanetlenmiş nesnelerin, bedenlerini terk etmeden önce ölümlülerin hayatlarını ele geçirdiğine dair hikayeler bile vardı.

Daha önce hiç lanetli bir nesneyle karşılaşmamıştım, bu da gerçeği efsaneden ayırt etmeyi zorlaştırıyordu. Tarihimizin büyük bir kısmı, binlerce yıla yayılan ve zamanın geçişiyle ve yanıltıcı hafızalarla çoğu zaman kaybolan mitlere dayanıyordu. Ama Envy, lanetli nesnelerin de dahil olduğu bir oyun oynamıştı. Ryleigh dışında bu konuda bilgisi olan biri varsa, o da Envy'di.

“Birkaç yıl önce güvenilir bir kaynaktan, Lanetli Kalemin tarihi yeniden yazabileceğini duymuştum,” dedim, konuşurken Axton'ı izliyordum. Elindeki şeytan meyvesi şarabı şişesini, ilgisizmiş gibi yaparak kapmıştı. Ama kadehini sıkıca tuttuğunu fark ettim. “Ama sadece küçük şekillerde.”

Envy parmaklarını birleştirdi. "Bildiğim kadarıyla bu doğru."

Bu küçük gerçeği doğruladığına sevindim. Ryleigh'in tüy kalemle ilgili araştırması sayesinde, ne işe yaradığının temellerini biliyordum. Şimdi Envy'nin doğru bilgiyi paylaşmaya istekli olduğunu biliyordum.

“Biraz daha detaylandırabilir misiniz?” diye sordum, heyecanım kabarmıştı. “Örneğin, diyelim ki biri bir etkinliğe katıldı. Mesela Tüm Günahkarlar Balosu'na. Lanetli Kalem o gecenin sonucunu değiştirebilir miydi?”

Axton şarabını yere bıraktı, yüzündeki rahat tavır ortadan kayboldu.

"Lanetli Kalem'in Tüm Günahkarlar Balosu ile ne ilgisi var?" diye sordu, ses tonunda hafif bir gerginlik vardı. O gece konusunda kesinlikle hassastı. Belki de sesinde en ufak bir umut kırıntısı da vardı.

“Eğer tüy kalem olayları yeniden yazabiliyorsa, işte bunu anlamaya çalışıyorum. Ancak, tüm sihirler gibi, bunun da sınırları var. Ve bir de bedeli var.” Envy'ye döndüm. “Doğru, değil mi?”

Karanlık büyünün bedel talep etmesinden daha uğursuz bir şey olamazdı.

Envy başını salladı. "Bütün büyünün sınırları vardır, yoksa tüm diyarları ele geçirirdi."

Bu düşünce karşısında ürperdim, meraklanmamak için elimden gelenin en iyisini yapmama rağmen hayal gücüm yüzlerce yöne doğru kıvılcımlar

saçıyordu.

"Sence Lanetli Kalem, Tüm Günahkarlar Balosu'nda kullanıldı mı?" diye sordu Axton. "Neden?"

Bakışlarındaki yoğunluk beni duraksattı. Toplantıyı kapatıp bizi Açgözlülük Evi'ne geri götürmeden önce dikkatli davranmam gerekiyordu. Sırrının açığa çıkmasına yaklaştığını hissediyordum. Ve bu, dünyamızın rayından çıktığı geceyle de bağlantılıydı.

"Hikayelerimizin örtüşmediğini gözlemlediğim kadarıyla, bunun kullanılmış olabileceğini düşünüyorum. Hafızaları bu şekilde etkileyen başka neler olabilir ki? Sen kendi versiyonuna benimkine inandığım kadar inanıyorsun. Ya ikimiz de unuttuk ya da birimiz yalan söylüyor. Benden bir aldatma belirtisi sezmedin ve yalan söylemeyi öğrenmediğin sürece bana doğru olmayan bir şey söyleyemezsin."

Axton'ın yüz ifadesini çözmek imkansızdı. Ama yemin ederim ki, yüzünde bir anlık heyecan parıltısı vardı.

“Eğer ikimizden de yalan söylemiyorsak,” diye ısrar ettim, “o zaman bu tutarsızlığı nasıl açıklıyorsunuz?”

"Ayrıntılara yer ver," diye emretti Envy. "Ve hiçbir detayı atlama."

"Pekâlâ." Önce Günahkârlar Balosu hakkında anlatabildiğim her şeyi anlattım, ardından Axton da etkinliğe dair kendi versiyonunu paylaştı.

İşimiz bittiğinde, Envy uzun uzun Camilla'ya baktı.

"İkinizden de yalan sezmedim," diye itiraf etti Kıskançlık, ifadesi kararak. Bir Günah Prensi'nin güçlerinin engellenmesinden hoşlanmadığını hissetmiştim.

Camilla, "Baloda bulunmadım," dedi, "ama anılar kolayca manipüle edilebilir ve bu da büyülü bir nesnenin iş başında olabileceğinin işaretlerinden biri."

Ben de öyle düşünmüştüm. Sonunda, bazı teorilerim daha az imkansız görünmeye başlamıştı.

"Böyle bir sihir kullanılıyorsa, bedeli ne olabilir?" diye sordum.

Envy, cevabını dikkatlice düşünmüş gibiydi.

Bu da, açıklamak istemediği bazı detaylar olduğu anlamına geliyordu.

Yüz ifademi ve duygularımı, cevabını duymayı ne kadar çok istediğimi ele vermemeye çalıştım. İşte buydu. Biliyordum. Prenslerin krallıktan sakladığı şeyin sınırındaydık. Kalp atışlarımın o kadar hızlı attığından emindim ki, duyacaklardı.

"Hafıza büyüsü genellikle bir yerlerde bir... çatlak... yaratır," dedi Envy sonunda. "Ortaya çıkması yıllar alabilir. Ama her zaman yakalar."

Axton elini yüzüne götürdü. "O gece neden biri bana Lanetli Kalemi kullandı? İlişkimi mahvetmek için, ne amaçla?"

“Sen ve Adriana hiç evlenmediniz ya da flört etmediniz. Belki de amaç buydu. Belki de kıskançtılar ya da haset duyuyorlardı. Ya da başka herhangi bir günah—o gece hepsi mevcuttu,” dedi Kıskançlık. “Ya da belki de bunun sizinle onun arasında hiçbir ilgisi yoktu ve bu görünmeyen bir sonuçtu.”

Bir ayrılık… Bunun ne anlama geldiğinden emin değildim, ama prenslerin hepsini bir araya getirecek kadar güçlü bir şey gibi geliyordu. Gelin yarışmasının bir farsa olduğundan neredeyse emindim.

Axton, "Diyelim ki bu doğru," dedi. "Şimdi ne önemi var? Olan oldu."

“Tam olarak değil.” Envy’nin dikkati bana yöneldi. “Geçmiş geri getirilmediği sürece, lanetli sihir, gücünü beslemek için çevrenizdeki en güçlü ikinci varlıktan beslenmeye devam edecektir.”

Axton olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldı.

“Çevremizdeki en güçlü varlık Axton olmaz mıydı?” diye sordum. Bu alemde Günah Prensi'nden daha güçlü bir şey yoktu.

Envy başını salladı. "Büyünün odak noktası o olduğuna göre, büyü ondan sonraki en güçlü yaratıktan güç alıyor."

Nefesim kesildi.

Ah, kötülere şükürler olsun! Doğru yoldaymışım! Buz ejderhaları, çevremizdeki en güçlü ikinci yaratıklardı. Söylentilere göre saldırılar, Jackson'ın zamansız ölümü, Axton'ın birkaç gün önce iyileşmeyen sırtındaki yara...

Boğazımda oluşan ani yumruyu yuttum. Her şeyi bir arada tutan bağı buldum.

"Öyleyse, kullanılan sihir hâlâ etkisini sürdürüyor, değil mi?" diye sordum.

"Evet. Şu anda, muhtemelen herkesin anılarını sürekli olarak değiştirmek için çalışan düşük seviyede bir sihir var; sizin, Açgözlülüğün, diğer prenslerin ve o zaman diliminde orada bulunan diğer tüm konukların anılarını," dedi Kıskançlık. "Son on yıldır her gün bunu sürdürmek çok büyük bir güç."

Bana karşı kullanılan büyünün gerçekliğine dair herhangi bir ipucu bulmak için duygularımı yokladım. Ama kırılamayacak kadar aşılmaz bir

duvara çarptım. Acaba karanlık büyü mü söz konusuydu?

Ben her zaman bunun kendi inşa ettiğim bir koruma duvarı olduğuna inanmıştım.

Eğer sihir olsaydı… kavranması çok zor bir ihlal olurdu. Birisi sihirli kaleminin tek bir dokunuşuyla hayatımın gidişatını değiştirirdi.

Aniden bastıran başımla şakaklarımı ovdum. İpucunu bulmaya o kadar odaklanmıştım ki, gerçeğin beni nasıl hissettireceğini hiç düşünmemiştim.

Sonunda Axton'a baktım; o da benim kadar şüpheci görünüyordu. Bunların hepsini sindirmek zordu.

"Bayan Saint Lucent'in haklı olduğunu varsayarsak, hikayemizi yeniden yazmak için tüy kaleme ihtiyacımız var sanırım," dedi Axton. "Onu nerede bulabileceğimiz konusunda bir fikriniz var mı?"

“Kemer değil, tam olarak,” dedim. “Kaynaklarımın araştırmasına göre, topun yeni sonucunun yazıldığı günlüğü veya kağıdı bulmamız gerekiyor. Sonra da karanlık büyüyü serbest bırakmak için onu yakmamız gerekecek. Zaman geri alınmayacak, ama anılarımız geri gelecek.”

Axton'ın bakışları benimkine kilitlendi. Gözlerinde bir duygu fırtınası vardı, ama en çok ne hissettiğini tam olarak anlayamadım.

Umut diye düşünmedim. Belki inançsızlık, belki de öfke.

"Kaynak kim?" diye sordu. "Belki de olayı yeniden yazmak için kullandıkları tüy kalem, parşömen, günlük veya her neyse onlarda vardır."

Teorimi şimdi onunla paylaşabilirdim ama Ryleigh'in adını vermezdim. Kalemi asla bulamadığını biliyordum; onun bu algılanan başarısızlığı konusunda ona acımıştım.

O hikaye onun hayatının eseriydi ve başrol oyuncuları öldüğünde onu bırakmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu anlıyordum.

“Korkarım bu gizli bir bilgi. Ama kesin olarak biliyorum ki, tüy kalemi asla bulamadılar, bu yüzden Tüm Günahkarlar Balosu'nu yeniden yazmış olma ihtimalleri yok.”

Prensler birbirlerine baktılar, hoşnutsuzlukları etrafımızdaki havayı buz gibi soğuttu.

“Bu gerçekten çok aydınlatıcı oldu.” Masadan kalktım. “Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Prens Kıskançlık.” Camilla'ya döndüm. “Ve değerli görüşleriniz için de teşekkür ederim.”

Axton ayağa kalktı ama ben koluna elimi koyarak onu durdurdum. "Sakıncası yoksa yalnız dönmek istiyorum."

"Otobüsle saatler sürer," dedi. Sanki mesafenin farkında değilmişim gibi.

"Yine de, kendi düşüncelerimle baş başa kalmayı tercih ederim."

“Pekâlâ.” Kardeşine döndü. “Antrenörünü çağır.”

Uşakla birlikte odadan çıkarken onun dikkatini üzerimde hissettim ama arkama dönüp bakmadım.

Az önce teyit edilen her şeyin sonuçlarından dolayı aklım ve kalbim hızla çarpıyordu ve bir sonraki adımımın ne olması gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ejderha saldırılarının sebebi kesinlikle Lanetli Kalem'di.

Teoride bu, asıl büyüyü bulup yok etmenin şart olduğu anlamına geliyordu. Ama kimin motivasyonu vardı? Bu gizemi çözmek için dedektiflik yeteneklerimi test etmem gerekecekti.

Günahkarlar Balosu'nun her detayını gözden geçirme zamanı gelmişti.

Konuk listelerini didik didik inceler, her türlü ipucunun peşine düşer, sonra da lanetli kalemin yarattığı kaos hepimizi yok etmeden önce davayı çözebilmeyi eski tanrılara niyaz ederdim.

FORTY-FIVE
Prince Gluttony

Adriana'nın Kıskançlık Evi'nden ayrılmasından iki saat sonra ve kaleme sağ salim döndüğüne dair haberi alır almaz, Günah Evi'nin çatısındaydım.

Kıskançlık, Şehvet, Açgözlülük ve Tembellik'e Adriana ile olan görüşmemizin ayrıntılarını anlatmak için bana eşlik etti. Aldığımız yeni bilgilerle stratejimizi yeniden belirlemek zorunda kaldık.

Gurur yine kendi sorunlarıyla meşguldü ve Öfke de kuzey bölgesinde devriye geziyordu. Ona yarın bilgi vereceğim.

"Sence o da buz ejderhası bağlantısını çözdü mü?" diye sordu Lust, balkonun korkuluğuna yaslanarak. Sıradan bir gözlemciye rahat görünüyordu, ancak bakışlarındaki gerilim bunun aksini söylüyordu.

House Gluttony'nin çatı bahçesindeki sandalyelerden birine çöktüm. "Kesinlikle."

Açgözlülük içini çekti. "Sessiz kalması karşılığında ona para teklif ettin mi?"

“Elbette hayır.” Burnumun köprüsünü sıktım. Açgözlülüğün herkesin kendisiyle aynı günahlardan muzdarip olduğunu düşünmesine şaşmamalı. “Onun ahlakı var.”

Tembellik ona beceriksiz olduğunu ima eden bir bakış attı ve aptallığın bulaşıcı olabileceğini düşünerek balkonun karşı tarafına sinsi sinsi geçti.

Bir konuda hiç şüphem yoktu: Adriana Saint Lucent muhteşemdi ve

büyünün bir sonraki en güçlü varlığı aradığı kısmı bir araya getirmesi uzun sürmezdi.

Ejderhaların huzursuz olduğunu biliyordu. Bir prensin saldırıya uğradığını biliyordu.

Artık hikâyenin peşine düşmek için bir sebebi vardı.

Bildiğim kadarıyla, şu anda odasında oturmuş, benim sonumu planlıyor olabilir.

Envy, yanında getirdiği böğürtlenli burbon viskisinden hepimize bolca ikram ettikten sonra dikkatini ufka çevirdi. Başka bir fırtına yaklaşıyordu, görüş mesafesi hızla azalıyordu.

Yakında ejderhaların yaşadığı dağ sıralarını göremeyecektik.

Biz buraya, sonraki adımlarımızı görüşmek üzere gelmiştik; bu sırada akademisyenlerim de eski ziyaretçi defterlerini inceliyordu. Ejderhaların kendi bölgelerinden çok uzaklara gidip gitmediğine dair işaretler olup olmadığını gözlemlemek istiyordum.

Şu an bildiklerimiz ışığında, bir saldırı sadece kesin değil, kaçınılmaz görünüyordu.

“Hafızasını silmemek sorun olacak, Gabriellis.” Envy dikkatini bana çevirdi. “Büyünün işin içinde olduğunu bilse bile, sonunda bir makale yazacak.”

“Onunla daha fazla bilgi paylaşmaya karar veren sensin.” İçeceğimin yarısını bir dikişte içtim. Yanma hissi iyi geldi. “Ne düşündüğünden emin değilim.”

“O zaten bizden daha fazlasını ortaya çıkardı. Onun teorilerini doğrulamamın bir önemi olduğunu mu düşünüyorsunuz? Onu takip edemeyeceğimiz bir yerde soru sormasına izin vermektense ona bazı cevaplar vermek daha iyi.”

İyi bir noktaydı. Ama çok gergindim ve bunu takdir edemedim, kavga etmek istedim.

Adriana'nın aradığımız sorunun cevabını bulmuş olması değildi mesele. Aslında bu, ona olan takdirimi daha da artırdı. Mesele, tekrarlayan rüyalarımın gerçek olmasıydı. Ve işin içinde sihir olduğunu bilmiyordum.

Kıskançlık bardağının kenarından beni izliyordu.

"Tüm Günahkarlar Balosu'nda ona onu sevdiğini söyledin mi?" diye sordu, beni şaşırtarak. Şaka yapmaya çalıştığını sandım. Kardeşlerimizden hiçbiri gülmedi. Bize sihir uygulanması ciddi bir tehditti. Bunu fark

etmemiş olmam, hepsinin kendi savunmasızlıklarını düşünmelerine neden oldu.

"Hiçbir şey hatırlamıyorum. Neden?"

Ayrıntılı açıklama yapmasını bekledim. Görünüşe göre, buna gerek duymadı.

“Lanet olsun, lafı uzatma Levi. Bunun ne önemi var ki?”

Envy, bu takma isme kaşlarını çattı. "Mesele şu ki, sihir seni ondan nefret ettirmedi. Bu da onun anılarının ne kadar sağlam olduğunu merak etmeme neden oluyor. Bu gece ondan anladığım kadarıyla, seninle yattığını hatırlıyor. Son on yıldır onun dikkatini çekmek için yaptığın berbat flört girişimlerin her seferinde daha da kanayan bir yara bu."

“Ona zarar vermek gibi bir niyetim yoktu.” İç çektim. “Eğer onun benim olduğunu bilseydim, farklı davranırdım. Ben tam bir canavar değilim.”

Açgözlülüğün ağzı eğlenceyle kıvrıldı. "Hayır, sen sadece bir pisliksin."

Lust homurdandı. "Onu etkileme girişimlerinin her başarısızlığından sonra sana nasıl kızdığını izlemek eğlenceliydi doğrusu."

Ona etkilemeye çalışmadığımı söylemek için ağzımı açtım, sonra kapattım.

Yıllar boyunca yaptığım birçok inkârla alay etmeye başladılar, birdenbire -kara büyü olsun ya da olmasın- gizlice birbirimizi sevdiğimizi bildiklerini iddia ettiler ve ben de Sloth bana meydan okuyana kadar onları dinlemedim. "Azıcı bir aklı olan herkes onun senin istediğini görebilirdi."

"O kibirli, kitap kurdu tavrınla zekânla övünürken bana aptal mı dedin?" diye sordum, incinmiş gibi yaparak. "Gerçekten de çok okumuş bir herifsin."

Aramızdaki neşeli hava kısa sürdü. Söylediklerini gerçekten düşündüm.

Adriana'nın yerine kendimi koysaydım, şimdi bildiklerimi bilseydim, eğlenmek düşüneceğim son şey olurdu. O, benim sayısız sevgiliyle günahlarıma daldığımı görmüştü.

Çapkın bir adam olarak ünüm haklıydı—en azından herkesi inandırdığım kadarıyla. O, bunun tamamen bir oyun olduğunu, cinsel arzularıma gerçekten kapılmadan günahımı beslemenin bir yolu olduğunu bilmiyordu. Her seferinde bu durum, ona o ilk geceyi hatırlatarak acısını daha da derinden sarmış olmalıydı.

Beni onu terk etmekle suçlamıştı. Bu, gerçekle uzaktan yakından alakası olmayan bir şeydi.

En sevdikleri gaflarımı tekrar tekrar anlattıktan sonra, "Adriana'yı bahçelerime götürdüğümü hiç hatırlamıyorum," diye itiraf ettim. "Sadece onunla sohbet etme girişimlerimi hatırlıyorum."

Ve işler iyi gitmemişti. Görünüşe göre bir yalan.

Aldatmacanın ne kadar ileri gittiğini düşündükçe çenem kasıldı. Fail sadece mahkememi tehlikeye atmakla kalmamış, hayatımı da mahvetmişti. Amaç bu muydu, yoksa gizli savaşlarının bir sonucu muydu?

"Tüylü kalem kullanıldığına dair bir başka işaret daha," dedi Envy. "Görünüşe göre ilişkiniz hedef alınmış olabilir."

"Eğer sebep buysa, birileri onun seni güzel anılarla hatırlamaması için çok uğraşmış demektir," diye ekledi Lust. "Kimi kızdırdın?"

"Başka biriyle flört ettin mi?" diye sordu Tembel Hayvan.

"Şimdi kim aptalca sorular soruyor?" diye alay etti Lust.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim, dikkatim tekrar gökyüzüne döndü. "Belki de sarayımı zayıflatmayı umuyorlardı."

Val'in endişeleri artık o kadar da yersiz görünmüyordu.

Adriana'nın sert eleştiriler içeren yazıları, günahkarlarımın kaderini değiştirebilirdi. Eğer farklı günahlarla aynı safta yer alsalardı, mahkemem eninde sonunda çökerdi.

Tüy kalemi kullanan kişi, Adriana'nın benden nefret etmesini ve onu kendime ait kıldığımı hiç hatırlamamamı sağlamıştı. Bu küçük ayrıntıda bir çözüm vardı, her şeyi çözecek bir çözüm.

Dikkatim içime yöneldi. O geceye dair herhangi bir ayrıntıya odaklanmaya çalıştım ama hiçbir şey hatırlayamadım. "Bir şey hatırlasam bile, anılarıma güvenebileceğimizden emin değilim."

Zihnimle oynanması, hayatımla oynanması, en kötü türden bir ihlal gibi geldi bana. Mutluluğumu ve Adriana'nın mutluluğunu engellemeye cüret edenleri bulduğumda, onları ejderhalara yem edeceğim.

İçeceğimi bitirdim ve kardeşime bardağımı doldurmasını işaret ettim, zihnim öğrendiğim tüm bilgileri gözden geçiriyordu.

Envy emre dişlerini sıkarak karşılık verdi ama itaat ederek bir yudum daha içki doldurdu.

Kardeşlerime yeterince güveniyordum ve Adriana'nın haklı olduğuna ve Lanetli Kalem'in bize karşı kullanıldığına inanıyorlarsa, bunun doğru olduğunu biliyordum.

Mantıksal olarak anlamlıydı. Ama yine de uzlaştırmak zordu.

İkinci viskiyi de bir çırpıda içtim, yakıcı tadı beni şimdiki zamana geri getirdi.

"Hafızam geri gelse bile, hasar zaten oluşmuş durumda."

“Ne kadar da karamsarsın.” Envy viskisinden bir yudum aldı, gözleri parıldıyordu. “Macera tutkunla, onun için savaşacağını düşünmüştüm.”

Lanet olası gelin adaylarıyla dolu bir Günah Evi'm ve hâlâ ortalıkta dolaşan lanetli bir nesnem vardı. Eğer diyar benim ve Adriana hakkındaki gerçeği öğrenirse... skandal kelimesi bile hafif kalırdı.

Henüz keşfedilme riskini göze alamazdım.

Ama belki de kaybettiğimiz şeyleri yeniden inşa etmeye başlayabilirdim. Yavaş yavaş bir fikir oluştu…

Bir balo, hem krallığı oyalamaya devam etmek hem de onunla gizlice dans etmek için mükemmel bir yol olabilir. Bazı hatalarımı telafi etmek için.

Dikkatim gökyüzüne kaydı. Hiç ejderha görünmüyordu. "Sanırım bu bilgiyi aramızda tutmak için hiçbirinize söylememe gerek yok. En son istediğim şey, dedikodu gazetelerinin bunu öğrenmesi." Kardeşlerime baktım. "Wolf'a mesajımı ilettiniz mi?"

“Elbette.” Envy korkuluğa doğru ilerledi ve kararan bulutlara baktı. “Eğer birisi lanetli bir nesnenin izini sürebilirse, o da bir Unseelie avcısıdır. Ağını tarıyor.”

Aklıma rahatsız edici bir şüphe geldi, gerçek olamayacak kadar saçmaydı. Yine de hemen aklımdan çıkaramadım. "Adriana'nın tüy kalemi kullandığını düşünmüyorsun, değil mi?"

Envy, korkuluğa yaslandığı yerden doğruldu, kaşlarını kaldırarak önce bana, sonra da Sloth'a baktı. "O bir yazar."

Tembellik birkaç an sessiz kaldı, bakışları içe döndü. İkimize de hemen aptal dememesi beni daha da tedirgin etti.

Sonunda omuz silkti. "Mümkün. Belki de onu unutmak istemesine neden olan bir şey yaptınız. Eğer tüy kalemi kullandıysa, bunun farkında olmayabilir."

"Kalemi, günlüğü veya parşömeni elinde olsa bilmez miydi?" diye sordu Açgözlülük.

“İlla ki öyle olmak zorunda değil.” Envy’nin yüz ifadesi karardı. “Onları saklamış ve unutmuş olabilir ya da balodan ayrıldıktan sonra atmış olabilir. Her şey mümkün.”

"Belki de biri onu yazmaya zorladı ve ne olduğunu bilmiyordu," diye ekledi Sloth. "Mantıklı olan, bunun seninle hiçbir ilgisi olmaması ve belki de birinin ona duyduğu arzuyla ilgili olmasıdır. Belki de bu durumdan hoşlanmayan birinin peşinden koşmasını görmezden geldi."

Bir süre hepimiz sessiz kaldık, kendi düşüncelerimize ve şüphelerimize dalmıştık.

Kendimi hedef ve ödül olarak görecek kadar kibirliydim. Ve bizi birbirimize bağlayan sihir... birinin Adriana'yı benden alması fikrinden hoşlanmadı.

Bölgesel meseleyi bir kenara bırakırsak, o gece birçok talibinin dikkatini çekmişti. Belki de birileri kıskançtı ve aramızdaki ilişkiyi bozup bir gün onu çalmak istiyordu. Bu teori, yepyeni bir şüpheliler silsilesini ortaya çıkardı.

Bu da beni onları avlayıp akıl almaz karanlık şeyler yapmaya itti. Başka bir çevreden bir başka günahkar kendi çevremde beni baltalamaya kalkışırsa, savaşa girerim.

Saçlarımı elimle düzelttim ve derin bir iç çektim.

“Çevrelerinize geri dönün ve Tüm Günahkarlar Balosu'na katılanlar hakkında neler bulabileceğinize bakın. Ben de tüy kalemle ilgili daha fazla ipucu bulmaya çalışacağım; takip edilecek bir sahipler zinciri olmalı. Yarın suçluyu ortaya çıkarmaya çalışacağım.”

"Bunu nasıl yapmayı planlıyorsun?" diye sordu Tembel Hayvan.

Kapıya doğru yürüdüm. "Bir top daha atacağım."

❄ ❄ ❄

Gecenin geri kalanını baloyu planlayarak ve davetiyeleri göndererek geçirdikten sonra, ertesi öğleden sonra ahırlarda baş düşmanımla buluşmak için sabırsızlanıyordum. Adriana, cehennem atını görür görmez yüz ifadesi dondu. Tekil anlamda.

Çok rahatlamak üzereydik. Lanetli Kalemi keşfetmesi ve kütüphanede olanlardan sonra, onu bugün yolculuğa ikna etmek epey zor olmuştu. Özellikle bu akşam baloda benimle dans etmesini istediğim için, bu durumu çözene kadar biraz mesafeye ihtiyacımız olduğunu iddia etti. Kibarca katılmadığımı belirttim.

Yarışma hâlâ devam ediyor olabilir, taliplerim ve saray mensupları ani balo duyurusuyla büyük bir heyecan içinde olabilirler, ancak bu gizemi çözmek her şeyin önüne geçti.

Bir şekilde Adriana'nın o tüy kalemi kullanıp kullanmadığını öğrenecektim. İçgüdülerim kullanmadığını söylüyordu. Ve öğleden sonraki bu kısa gezimizin daha kişisel bir nedeni daha vardı.

Deri eldivenlerimi düzelttim.

"Bir sorun mu var, Bayan Saint Lucent?"

Magnus'un boynunu okşadım, devasa siyah aygır sabırsızca toprağı eşeliyordu. Onu dışarı çıkardığımdan beri neredeyse bir hafta geçmişti. Koşmaya hazırdı.

Neyse ki, birkaç gün önce yaşanan olaydan kalan ejderha yaralarım nihayet iyileşmişti. Yolculuk benim için çok kötü olmayacaktı.

Adriana sanki yeni bir kabusun içine adım atıyordu.

"Atım nerede?" diye sordu.

"Binicilik yapmayı biliyor musun?"

Dikkati bir benimle bir at arasında gidip geldi. "Hayır."

"Pekâlâ, o zaman. Hadi seni kaldıralım."

Bir ahır görevlisi dizginleri alırken ben Adriana'yı ata bindirdim, nefesi kesildi eyerin ön tarafına yerleşirken. Ben de kendimi yukarı doğru fırlattım ve rahatça arkasına yerleştim.

Gerildi, öne doğru eğilmeye çalışarak gereksiz temaslardan kaçındı.

Sanki birkaç gece önce birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya hazır değilmişiz ve ben de gizli koridorda ona rahatlamayı sağlamamışmışım gibi.

Arkasından sırıttım, sonra Magnus'u dörtnala koşturarak ahırdan dışarı, hafifçe yağan karın içine doğru yönlendirdim.

Adriana lacivert pelerinini kapüşonunu yukarı çekti, biraz daha hızlı yürümeye başladığımızda omurgasından bir ürperti geçti. Zıplamaya başladıkça eyerin ön kısmına olan tutuşu sıkılaştı, her adımımızda kalçası eyerden kalkıyordu.

“Bacaklarınızı sıkmayı bırakın; baldırlarınızın ata yakın olmasını istiyorsunuz. Topuklarınızı aşağı doğru açılı bir şekilde eğin ve harekete doğru yuvarlanın,” dedim. “Böylece oturuş pozisyonunuzu daha iyi koruyacaksınız.”

Dizginleri geri çekerek Magnus'u yavaşlattım, içimde koruyucu bir

içgüdü yükseldi. Adriana'nın attan düşmesi hiç iyi olmazdı.

“İşte.” Dizginleri ona uzattım. “Bunları kabzaya yasla. Bana doğru yaslan.”

Ellerimi vücudunun iki yanına koydum ve kalçalarını kendime doğru çektim. Vücudundan bir gerilim yayıldı ve Magnus kişnedi, başı bir yandan diğer yana sallandı.

"Rahatlamanız gerekiyor, yoksa Magnus şaha kalkar. At, binicisinin endişeli olduğunu hisseder."

"Şu anda ne kadar rahatlamanın mümkün olduğundan emin değilim."

“Gözlerinizi kapatın. Benim ne kadar iyi hissettiğimi düşünmeyin. Atı düşünün. Uyluklarınızla atın yanlarını hafifçe kavrayın ama baldırlarınızla biraz daha fazla tutunun. Topuklarınızın yere doğru açılı olması dengenizi korumanıza yardımcı olur.”

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça vücudunu ayarladı, bacakları şimdi atın ortasını saracak şekilde kıvrılmıştı.

“Güzel. Tekrar hareket etmeye başladığımızda, kalçalarınızı atın yürüyüşüne uygun şekilde döndürün. Hareket o kadar sarsıcı olmayacak ve dengenizi kaybetmeyeceksiniz. Her şey ritmi bulmakla ilgili.”

Dizginleri geri aldım, bir elimle hafifçe tutarken diğer elimle de kalçasını sıkıca kavrayarak eyerde kalmasını sağladım. Onu bu kadar sıkı tutmak biraz gereksiz olabilir ama ben bir çapkındım. En azından söz konusu o olduğunda.

“Daha yavaş başlayacağız. Hazır mısınız?”

Nefesini verdi, duman bulut gibi dışarı çıktı. "Sanırım öyle."

"Gerilmeye başlarsan, bana yaslan, vücudumla birlikte hareket et. Düşmene izin vermem."

Magnus'a seslenerek onu tekrar dörtnala koşmaya teşvik ettim ve Açgözlülük Evi'nin çevresini saran, iyi bilinen bir patikada ilerlemeye özen gösterdim.

Adriana'nın vücudu hala çok sertti, ama atla uyum sağlamaya başlamıştı. Sonunda, tam bir tırıs temposuna geçtiğimizde, sırtı göğsüme yaslanarak gevşedi.

Magnus kişnedi, gemi ısırıyordu; kendini serbest bırakmak istiyordu. Fırtınaların arasından dörtnala koşmak en sevdiği eğlenceydi. Ve ben atımı hiçbir şeyden mahrum edemezdim.

Adriana'nın düşmeyeceğinden emin olduktan sonra, topuklarımla onun

yan tarafına vurarak uçması için işaret verdim. Başka bir teşvike ihtiyacı yoktu.

Magnus patika boyunca hızla ilerliyordu, yanımızdaki ağaçlar koyu yeşil bir kütle halinde birbirine karışıp ayırt edilemez hale geliyordu.

Adriana çığlık attı ve ben de hemen kolumu beline dolayarak onu sıkıca kendime doğru çektim, patikadan aşağı doğru hızla koştuk, sonra da ormana daldık, bedenimiz onunkiyle birlikte hareket ediyordu.

Kollarımda kendini iyi hissetti. Doğru.

Görevime odaklanmaya çalıştım, aramızdaki uçurumu daha da büyütmeden onu tüy kalem hakkında nasıl sorgulayacağımı düşündüm, ama o bana ne kadar çok direnirse, bu o kadar zorlaştı.

Neredeyse kelimenin tam anlamıyla.

Dişlerimi sıktım. Belki de bu en iyi plan değildi.

Eski tanrıların adalet anlayışı berbattı; şimdi asıl işkenceyi çeken bendim.

Ve yemin ederim ki karşımda duran o azgın kadın bunu hissetti. Adriana birdenbire biraz fazla coşkulu bir şekilde hareket etti, kalçaları neredeyse bana sürtünürken göğüsleri de kolumda sekip duruyordu.

Magnus şelalenin yakınında durduğunda, ben iyice sinirlenmiştim.

Attan indim ve Adriana'nın da inmesine yardım ettim. Gözlerindeki parıltıyı fark ettim, bana baktı, alaylarına verdiğim tepkinin kanıtını buldu, sonra da bu parıltıyı bir kenara bıraktım.

Ne yaptığının gayet farkındaydı.

Eğer bu kadar rahatsız olmasaydım, zaferine hayran kalırdım. Durumu kesinlikle kendi lehine çevirmişti. Şelalenin arkasından kıvrılan yolu aydınlatan yüzlerce mumun ardından ilerlerken bana ikinci bir bakış bile atmadı.

Hemen arkasından yürüdüm ve her şeyin benim isteklerim doğrultusunda yapılmış olmasından memnuniyet duydum.

Coşkun şelalenin arkasına küçük bir masa ve sandalyeler yerleştirilmişti; suyun buz gibi mavi bir havuza dökülmesinin sesi boğuk bir uğultu gibiydi, yüzey ise köpüklü beyazdı.

Personelimi daha önce önden göndererek, mülkün arazisindeki en sevdiğim yerlerden birinde romantik bir piknik düzenlemelerini istemiştim. Akan su perdesinin ardında, kalın buz tabakalarından oluşan doğal bir mağara vardı ve duvarları donmuş sudan dolayı güzel bir açık mavi tonu

almıştı.

Hemen yandaki mağarada, halka açtığım bir kaplıca lagünü vardı; bu da doğanın tadını çıkarmak isteyen çevremdekiler ve maiyetim için popüler bir yer haline gelmesini sağladı.

Kıştan kalma bir rüya manzarasıydı. Adriana gibi alaycı biri bile hayranlık duydu. Etrafımızdaki her santimetreyi hayret dolu bir ifadeyle inceleyerek olduğu yerde döndü.

Daha önce yüzünde böyle bir ifade görmemiştim ve yanağının kıvrımını takip edip, mutluluğunun şeklini ezberlemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kendimi durdurdum.

Boğazımı temizledim ve sandalyesini çektim. "Lütfen, oturun."

Sandalyeye oturdu ve pelerinini geriye doğru çekti, dikkati hala manzaraya odaklanmıştı. Niyetlerime güvenmiyordu.

Personelin bıraktığı yerden malzeme sepetlerinden birini aldım, ardından köpüklü şarabın mantarını açtım. Bardaklarımızı ağzına kadar doldurdum, sonra peynir, meyve ve şarküteri tabaklarını küçük masaya yerleştirip her şeyi özenle düzenledim.

Adriana, sanki birisi aniden sahibine kendi ana dilinde konuşmaya başlayan bir köpeğe bakar gibi beni izledi.

Kaşımı kaldırdım. "Etkilendiğinizi mi yoksa dehşete kapıldığınızı mı anlamak zor."

“Kendinize servis yapacağınızı beklemiyordum.”

“Aslında önce size ikram ediyorum. Çok fazla kendinizden geçmenizi önlemek için lavanta ve limonu da ezdim ve şarabı şişeledim.”

Bana ifadesiz bir bakış attı ve içeceğinden bir yudum aldı, bakışları tekrar benimkine kaydı. "Ciddi misin?"

"Doğrudan yalan söyleyemeyeceğimi unutmuş gibisiniz."

"Sen ve kardeşlerin, lafı dolandırma ve söz oyunlarında oldukça ustasınız."

Nazikçe gülümsedim. "Doğru. Ama istediğiniz zaman yalan söylemekte özgürsünüz."

"Bunu yaptığımı zaten anlardın, bu yüzden susmanın bir anlamı yok."

Bu, onu buraya getirme nedenlerimden birine mükemmel bir geçişti. Daha doğrusu, nedenlerinden birine.

Flütümün sapıyla oynarken onu dikkatle izledim. "Sence Lanetli Tüy Kalemi kim kullandı?"

Beni dikkatlice süzdü.

“Emin değilim. Bunu başarabilecek imkanlara veya motivasyona sahip birini düşünmeye çalışıyorum. Neden sizin mahkemenizi hedef alsınlar ki?”

Eğer benden buz ejderhalarını itiraf etmemi sağlamaya çalışıyorsa, onu hayal kırıklığına uğratırım.

"Hafızanızın benimki gibi etkilenmemesinin nedenini merak ediyorum."

Yüzümü inceledi. "Axton, bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?"

“Sen yaz.”

Tepki vermeden önce kısa bir süre gergin bir sessizlik yaşandı.

"İnanılmaz." Dudakları sert bir çizgiye dönüştü. "Tüy kalemi kullandığıma inanıyor musun? Kendi hayatımı mahvetmek için mi?"

“Belki de onu kullandığınızı hatırlamıyorsunuzdur.” Arkadaşını, diğer yazarı düşündüm. “Ya da belki tanıdığınız biridir. Hakkımızda yazan köşe yazarı. Sizin baş muhabir pozisyonunuzu devralmakla ilgilendiğine dair söylentiler vardı, değil mi?”

Bakışlar öldürebilseydi, çoktan öbür dünyaya gitmiş olurdum.

“O dönemde, özellikle de skandalımız basına yansıdıktan sonra, hiçbir şeyin zirvesinde değildim. Ryleigh ise ailem gibi. Bana asla ihanet etmezdi.”

Arkadaşını bu kadar şiddetle savunması beni rahatsız etti. Bunun en büyük sebebi de bana yönelttiği saf tiksinti dolu bakıştı. "Tıpkı daha fazla skandal haberi satmak için senden bahsetmemesi gibi."

“Seçiminizden pişman olmadığınızdan ve hikayenizi yeniden yazmaya karar vermediğinizden nasıl emin olabilirsiniz? Belki de bu yüzden birlikte uyuduğumuza dair anılarınız silindi, benimkiler ise silinmedi.”

"Pişman değilim."

“Elbette hatırlamıyorsun.” Bana ifadesiz bir bakış attı. “Sen bunu hatırlamıyorsun bile.”

Mağaradaki hava birdenbire çok sıcak geldi, kalbim çok hızlı atmaya başladı. En büyük sırrımı nihayet açığa vurduğumda aramızda gerilim tırmandı.

“Seni anlayamayacağın şekillerde özledim. Sana hasret kaldım. Günahlarımdan bile daha çok. Beni rahatsız ediyorsun, Adriana.” Bu itiraf karşısında neredeyse titredim. “Seni ancak rüyalarımda ibadet edebiliyorum. Yıllar boyunca kaç tane dikkatlice sakladığım yalan söylediğimi biliyor musun? Son on yılda oynadığım rolü? Bütün bunlar,

sana ne kadar derinden, tamamen kaybolduğum gerçeğini gizlemek içindi."

Köpüklü şarabını etkileyici bir yudumda içti, sonra ayağa kalktı.

"Bu toplantı bittiğinde eve gitmek istiyorum. Yazmam ve teslim etmem gereken bir köşe yazım daha var."

Masaya doğru eğilirken ondan gelen şeyin korku olmadığını memnuniyetle fark ettim, üzerimden dalga dalga yayılan bir baskınlık vardı. "Hayır."

Güzel gözleri hançer gibi parladı. "Tartışmaya açık bir konu değil, aptal herif."

"Haklısın, değil. Şimdi otur."

Onun tahrik olması beni neredeyse geriye doğru savururken, sırıtmamı gizledim.

Kibirli emrimden nefret etmek istedi ama bedeni aksini söylüyordu.

Dikkatimi dağıtırsam, ipek korsesinin altından belirginleşen, sapık ağzımı bekleyen sert meme uçlarını göreceğimi biliyordum.

Adriana, sadece bu şekilde ona hükmetmemden hoşlanıyordu.

Bu, üzerinde memnuniyetle hemfikir olabileceğimiz bir konuydu.

Yüzlerimiz birbirine birkaç santim mesafede, birbirimize bakakaldık; sonunda o öfkeli bir ifadeyle koltuğuna geri çöktü.

"Peki?" diye sordu sesi sert bir şekilde. "Şimdi hangi yalanı itiraf etmek istiyorsunuz?"

"Doğrusu, sevgili düşmanım"—dudaklarımı kulağına yaklaştırdım —"Tüm Günahkarlar Balosu'ndan beri kimseyle birlikte olmadım. Ama rüyalarımda seninle binlerce kez seviştim. Ve bir kez bile başka birinin yatağımı ziyaret etmesini özlemedim."

İtirafımın doğruluğunun yerleşmesini izlemek için biraz geri çekildim. Yüzümü inceledi, gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyordu.

"Şimdi benden ne istiyorsun?"

Hem senin hem de benim arzuladığımız, tarif edilemez derecede sapkın ve kötü şeylerin hepsini yapmak.

"Uzun zamandır istediğim şey buydu, itiraf etmek istemesem de."

Adriana ile birlikte olduğumu hatırlamayabilirim, ancak son on yıldır bizi ayrı tutan tek şey karanlık büyü değildi. Benim davranışlarım da en az onun kadar suçluydu.

İlk acımasız yazısı yayınlandıktan sonra, günahımı tatmin etmek için halka açık bir öfke nöbetine girmiştim; Adriana beni skandal gazetelerinde

ne kadar çok yerden yere vurursa, ben de onu o kadar çok haksız çıkarmaya çalıştım.

Bu durum kısır bir döngüye dönüştü ve sonuçta sadece onun haklı olduğunu kanıtlamış oldum.

Kendi aramızdaki bu kişisel savaşı ne kadar çok sürdürürse, kazanma şansımız o kadar azalıyordu.

Günahkarlar Balosu'nu ayrıntılarıyla hatırlamaya çalıştım. En iyi ihtimalle bulanıktı. Ama aklımda kalan ve son derece net olan bir görüntü vardı: Onu balo salonuna ilk girdiğim an.

O geceden pek bir şey hatırlamayabilirim, ama bundan sonra her ayrıntıyı kaydedeceğim. Günahım alevlendi, ona duyduğum açlık her şeyi tüketti.

Bakışlarımı buz gibi gözlerinden ayak parmaklarına doğru kaydırdım, sonra tekrar yukarı çevirdim, neye aç olduğum konusunda hiçbir şüphe bırakmadım. Burası Açgözlülük Evi'ydi ve ben kendimi şımartmaya fazlasıyla hazırdım. Hızlı nefes alışverişlerine karşı göğüs dekoltesi geriliyordu.

Sevgili düşmanım geleceğine teslim olmak üzereydi; sadece henüz bunun farkında değildi.

Birisi onu benden çaldı. Ve eğer bana aksini söylemediyse, o benim olacaktı.

Bu akşam.

Ona daha da yaklaştım, dudaklarımı kulağının iç kısmına hafifçe değdirdim ve bu küçük temastan dolayı vücudunda oluşan zevk titremesiyle tatmin oldum.

Onun hafifçe nefes nefese kalması, daha birçoklarının ilki olacaktı.

Şimdi başlıyor.

“Sana kraliyet nişanımı vermek istiyorum. O halde bacaklarını aç ve ziyafet çek.”

FORTY-SIX

Adriana

Axton'ın bakışları vücudumun her kıvrımını tararken, içimde alev alev bir sıcaklık yükseldi; yüzündeki ifade, kurduğu tüm şeytani planları ele veriyordu.

Belki de ima etmek doğru kelime değildi. Beni tamamen yutmaya hazır görünüyordu.

Ve ne kadar uğraşsam da, bundan nefret etmedim.

Eğer bir an önce ona kızmışsam bile, nedenini hatırlayamıyordum.

Masaya doğru eğilip erkeklik gösterisi yapmaktan başka bir şey yapmamıştı ve bu manzara karşısında dizlerim neredeyse titredi.

Hain dizler. Prensle yıllardır süren sürtüşmemiz onları hiç ilgilendirmiyordu. O an tek bildikleri, prensin av peşinde olan bir yırtıcı olduğu ve onun günahkar pençelerine düşmeyi çok istedikleriydi.

Belki de sadece o yabancının haftanın başlarında diz çöktüğü anı hatırlıyordum. Ya da Axton'ın kütüphanenin yanındaki gizli odasında duvara yaslandığımızda neler hissettiğini. Kahretsin. Bu onun lanetli itirafıydı ve özellikle de kraliyet işaretini kabul edersem, bundan geri dönüş olmayacağını biliyordum.

İtiraf ettiği her şeyi tam olarak kavrayamadım. Ama nasıl hissettiğimi biliyordum.

Ve yakıcı bakışları, kalan tüm korkularımı yakıp kül etti. Acımasız Çapkın bana karşı büyük bir arzu duyuyordu. Beni sonsuza dek en yüksek saygı duyduğu biri olarak işaretlemek için yeterliydi bu arzu.

Bildiğim kadarıyla kraliyet nişanını geri almak mümkün değildi.

Gözlerimi o yoğun bakışlarla süzene kadar, gerçekten böyle hissettiğine inanmak imkansız görünüyordu.

Heyecandan kalbim hızla çarpıyordu; o ateşli bakışlarıyla bir buzul bile eritebilirdi.

Buz mağarasının duvarlarının erimediğinden emin olmak için etrafa şöyle bir göz attım.

“Öncelikle, size şuraya not vereceğim.”

Elini uzatıp göğsümün sağ tarafındaki, kalbimin hizasına kadar uzanan tenimi okşadı. Hafif dokunuşla göğsüm hızla inip kalktı.

"O zaman bileklerini kemerimle bağlayacağım, seni sandalyeye bağlayacağım ve teninin her santimini öpeceğim."

Tüm dikkatim ona yöneldi ve orada kaldı. Kaşlarını çatmış, cevabımı bekliyordu. Ama verecek bir cevabım yoktu. Bir itirazım yoktu. Sadece giderek daha da ısrarcı hale gelen, sürekli bir zonklama vardı.

Ağzı kıvrıldı. Tüm dikkatimi çekmeyi başardığını biliyordu.

Ya da belki de bu konuda onunla tartışmak istemeyeceğimi biliyordu. O, Yedi Günah'tan gelen yabancımdı. Kalbimin gizli özlemlerini biliyordu. Ve ben de onunkini biliyordum.

Pis, pis Günah Prensi.

“O zaman, penisimi yalvararak istediğinde, seni şu masanın üzerine eğeceğim.” Önümüzdeki küçük masanın üzerinde bir çizgi çizdi, yiyecekleri yavaşça kenara itti. “Ve amını öyle sertçe becereceğim ki, seni tekrar orgazma ulaştırdığım sürece şeytanın ta kendisi olsam bile umurunda olmayacak.”

Gözlerimi kapattım, sözlerinden giderek artan o boş acıyı dindirmeye çalıştım.

Onun beni ne kadar tahrik ettiğini inkar etmenin bir anlamı yoktu. Eğer bana yakında dokunmazsa, kendi ihtiyacımı giderecektim ve orada durup izlemesi umurumda değildi.

Aslında, her şeyin onun için olduğunu bildiği için gösteriden keyif alacağından şüpheleniyordum.

Bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım. "Yapamayız."

"Neden?"

Sinirle nefesimi verdim. "Ah, emin değilim. Belki de gelin bulma yarışınızla ya da kız kardeşimin taliplerinizden biri olmasıyla bir ilgisi

vardır?"

Bakışları kısıldı. "Kız kardeşin çok hoş biri, bunda şüphe yok, ama bence ikimiz de biliyoruz ki ben onu asla seçmezdim."

Eden'in gizli sevgilisi hakkında bildiklerimden yola çıkarak, onun Eden'i seçmek isteyeceğini düşünmemiştim. Yine de, "Eden'i seçmesen bile, dikkate alabileceğin başka talipler de var."

“Haklısınız. Yemin ettiğimiz şeyi aynen yapacağız; basın odaklanacak başka bir haber bulana kadar mahkemeyi gizli tutacağız.”

Başımı sallayarak hafifçe güldüm. "Kraliyetin gözdesi sensin. Gazeteler için aynı çekiciliğe sahip başka birinin olacağından şüpheliyim."

Dudakları kıvrıldı. "Yeterince motivasyonla, eminim Lust onlara haber yapacak birkaç skandal verebilir. Belki de devreye girip rekabeti devralabilir."

Birlikte oturup, sakin bir şekilde gizli bir aşk planı kurduğumuza inanamıyordum. Bunu aramızdaki o lanet olası büyülü bağa bağlayabilirdim ama biliyordum ki bu daha derin bir şeydi.

Çok daha derin.

Zihnim onun itirafını tekrar tekrar söylüyordu, sanki tek bir kelimesini bile unutacakmışım gibi. Gabriel Axton'ın da benim ona duyduğum gibi gizlice bana karşı aynı arzuyu beslediğini bilmek, bir fantezi gibi geliyordu.

Bir yanım hâlâ bunun gerçek olamayacak kadar güzel olduğundan, on yıl önce düştüğüm aynı tuzağa tekrar düştüğümden endişeleniyordu. Her şeyin bir kez daha yerle bir olacağından korkuyordum.

Başka bir skandalı ya da başka bir kalp kırıklığını nasıl atlatacağımı bilmiyordum. Ama aşk güven ve inançla ilgili değil miydi? Belki de geçmişi bir kenara bırakıp bugünü yaşamanın zamanı gelmişti.

“Bunu kabul edersek kimse öğrenemez,” dedim. “Kardeşime nasıl söyleyeceğimi bulmalıyım.”

“Sırların benim, sevgilim. Seni asla ihanet etmem.” Tekrar yaklaştı. “Şimdi senin için planladıklarıma razı mısın?”

Tanrım, olmamalıydım ama öyleydim. "Evet."

“Harika. Ama önce... Kraliyet damgası.”

Prens küçük masanın benim tarafıma geldi ve avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı. Ayağa kalkarken derin bir nefes aldım ve elini tuttum. Diğer kolu belime dolandı ve beni yavaşça kendine çekti. Keskin bir nefes aldım. Onun işaretini istiyordum, onun da benimle aynı şeyleri hissettiğinin

teyidini istiyordum, ama her şey çok hızlı oluyordu. Biraz ateşli bir rüya gibiydi.

Gerçi her şeyin aslında on yıl önce başladığını tahmin ediyordum. Sonsuza dek mutlu yaşayacağımız hayatımız çalınmıştı ve şimdi onu geri almak üzereydik.

"Gergin misin?" diye sırıttı, elimi omzuna koydu ve saçlarımı nazikçe geriye doğru iterek tenime dokunmasına izin verdi.

"Acıyacak mı?" diye sordum, onu biraz daha sıkıca kavrayarak.

“Hiç de değil.” Gülümsemesi şeytani bir hal aldı. “Öpücük gibi hissettirecek. Hazır mısın?”

"Günahın prensiyle kopmaz bir bağ kurmak ve esasen ruhumu satmak mı? Kim istemez ki?"

Kahkahası karanlık ve derindi, ayak parmaklarımı kıvırdı. "Tatlı düşmanım. Sanki ruhun en başından beri benim değilmiş gibi davranıyorsun."

“Kibirli şeytan.”

"Kendine güvenen prens."

Bakışları birden yere indi, gözlerindeki saygı bana şakanın bittiğini ve bunun artık onun için bir şaka konusu olmadığını gösterdi.

Çeneme parmak boğumlarıyla hafifçe dokunup, ardından boynumun kıvrımını yavaşça takip ederek omuzlarıma indiğinde gözlerim kapandı. Parmaklarını korsenin iç kısmına kaydırarak, göğsüme daha kolay ulaşabilmek için ipeği nazikçe geriye çekti.

Dokunuşu o kadar samimi, o kadar şefkatliydi ki, kalbim zaten tehlikede olmasaydı, kesinlikle tehlikede olurdu.

Elbisem omuzlarımdan düştükten sonra, eğildi ve önce nabız noktama masum bir öpücük kondurarak işe başladı, ardından dudakları tenimde yumuşakça kayarak aşağı doğru ilerledi. Sonunda beni işaretlemeyi planladığı yere ulaştığında, dili tenimde küçük bir desen çizdi.

Önce hafif bir karıncalanma hissettim, sonra dili tekrar üzerimde gezindi, aynı deseni çizdi ve tüm vücudumu alev alev yakacak bir sıcaklık oluştu.

Axton haklıydı: sanki beni öpmüş gibiydi ve daha fazlasını istiyordum.

Eserini hayranlıkla incelemek için geri çekildi. "Beğendin mi?"

Loş ışıkta küçük işareti seçmeye çalışarak aşağıya baktım. Tenime karşı o kadar soluktu ki neredeyse fark edilmiyordu. Ejderha silüetine benzeyen,

bebek mavisi, parıldayan bir işaret. Kimse özellikle bakmadığı sürece onu göremezdi, ama tenimin altında hafif bir sihir titreşimi hissettim, neredeyse zevkle mırıldanıyordum.

"Çok güzel," dedim yukarıya bakarak.

"Kesinlikle katılıyorum."

Axton kemerini çözmeye başladı, bu sırada beni sürekli izliyordu; kemeri kalçasından kaydırırken hareketleri yavaş ve işkence gibiydi. Beni işaretleyeceğine, sonra bağlayıp her yerimden öpeceğine söz vermişti ve sözünün eri bir şeytandan başka bir şey değildi.

Tekrar yerine oturduğumda heyecandan kalbim hızla atmaya başladı.

Kemerin iki ucunu da yumruklarının etrafına doladı, aramızdaki deri kayışı gergin tuttu, tıpkı giderek artan gerilim gibi. Bu gerilim, bizi birbirine bağlayan yeni sihirle değil, duygularımızla ilgiliydi.

Prens aniden deriyi kendine doğru çekti, sonra da hızla geri çekti ve bu da buz odasında yüksek bir sesle şangırtıya neden oldu.

Dizlerim birbirine kenetlenmişti, beklenti beni şimdiden çılgına çevirmişti.

"Durmamı mı istiyorsunuz?"

Eğer bakışlarım, başparmaklarıyla deriyi okşadığı yere hayranlıkla odaklanmamış olsaydı, ona inanmaz bir bakış atardım.

Hâlâ bir yanıt beklediğini fark ettim. "Hayır, durmanı istemiyorum, Axton."

Masada dolaşırken tüm dikkati gözlerimdeydi.

"Ellerinizi sandalyenin arkasında birleştirin ve dua eder gibi parmaklarınızı birbirine geçirin."

İstemsizce ağzımdan ufak bir kıkırdama kaçtı. "Son derece uygunsuz bir kıyaslama."

Gözlerinde şeytani bir parıltı belirdi. "Yüzümün üzerinde oturup bütün tanrıları yardıma çağırdığında bunu düşünmeyeceksin."

Ona kibirli derdim ama tecrübelerimden biliyordum ki, dili vücudumda gezindiği anda ben de aynısını yapacaktım.

Sandalyemin etrafında dolandı ve beni hızla bağladı.

Deri serin ve tenime karşı biraz pürüzlüydü, kayış bileklerimi sıkıca kavradı, sonra da kalanını sıkı bir düğümle geçirdi, böylece kendimi kurtaramadım.

Bağlarımı test ederken kalbim hızla çarpıyordu. Gerçekten de prensin

insafına kalmıştım.

Hafif paniklediğimi sezmiş gibi, yakışıklı yüzünde ciddi bir ifadeyle önümde diz çöktü.

“Tek bir kelime yeter, dururum. Bu zevkle ilgili, acıyla değil. Herhangi bir noktada devam etmek istemezseniz, bu tamamen sorun değil. Zevkinizi ben kontrol edeceğim, ama sonuçta beni siz kontrol edeceksiniz. Anladınız mı?”

Ona oldukça arsız bir gülümseme fırlattım. "Gerçekten dilimi tutacağıma mı inanıyorsun?"

"O kötü dil, seni sevmemin birçok nedeninden sadece biri."

Omurgamdan aşağıya bir ürperti geçti ve bu duyguya karşı ürperdim. Bana beni arzuladığını söylemesi bir şeydi ama beni sevdiğini söylemesi bambaşka bir şeydi. Bu itiraf karşısında ikimiz de adeta dağıldık, ihtiyacımız her şeyi kapsayan bir hal aldı.

Yaklaştı ve nefesimi kesen, ikimizi de geriye savuracak kadar şiddetli bir öpücükle dudaklarımı öptü.

Bağlarımdan kurtulmaya çalıştım, ellerimi saçlarının arasından geçirmek istedim.

Axton geri çekildi, dudaklarında şeytani bir kıvrım belirdi.

“Yanımızdaki mağarada, çevremdeki en popüler lagünlerden biri var. Ve bugün onu halka açtığım gün. Herhangi biri bize rastlayabilir.”

Göğsüm elbisenin üzerinde hızla inip kalkıyordu, nefes alışverişim keskin ve çok hızlıydı.

Axton bizi yakalanabileceğimiz bir yere getirmişti. Her şey benim fantezimi gerçekleştirmek içindi.

“Bunu sır olarak saklamaya karar verdik. Çıldırmış mısın?”

Yaklaşırken bana kurt gibi sinsi bir sırıtışla baktı. "Bana güven."

Bu, özellikle eteklerimi kalçalarıma kadar çekmeye başlayıp, yüzmeye gelebilecek herkese beni yavaş yavaş teşhir etmeye başladığında, devasa bir işti.

Dizlerim birbirine kenetlendi, bir yandan da içimde derin bir sıcaklık yükseldiğini hissediyordum.

"Bacaklarınızı açın."

Dokunuşuna çok özlem duyuyordum ama bu kadar çok şey söz konusu olduğunda hayalden gerçekliğe geçebileceğimden emin değildim. Eğer şimdi yakalanırsak…

Axton sandalyemin etrafında dolandı, sonra omzuma yaslandı, dudaklarını kulağıma dayadığı anda tam bacaklarımın arasına dokundu.

Beklenmedik temasın şokuyla keskin bir nefes aldım. Giderek artan cinsel uyarılmadan kurtulmak için kendimi ona sürtmemek için tüm gücümü kullandım.

“Axton, sanmıyorum ki—”

"Acele etmeliyiz. Yoksa gelen herkes epey bir gösteriye şahit olacak. Çünkü merhamet dilenene kadar durmayı düşünmüyorum."

Ağzının kulak memesini dişlerinin arasına aldı, sonra bir parmağını kaygan bölgemde gezdirdi. Zevkten inledim.

“Bu benim.”

Parmaklarını geri çekti, sonra klitorisime vurdu; bu his, beni tekrar avuçladığında içimde baş döndürücü bir coşku yarattı. Bu hareket tamamen sahiplenme duygusundan kaynaklanıyordu ve çekici olmamalıydı, ama bedenim aksini söyledi. Onun vahşi iddiasından dolayı o kadar ıslak ve şişmiştim ki, neredeyse acıyordu.

"Ve seni kimseyle paylaşmayacağım."

“Gabriel, lütfen.”

Bağlarımdan kurtulmak için çabaladım, ona karşılık dokunmayı çok istiyordum.

Boynumu, ardından kraliyet nişanımı okşadı, parmakları tüm bu süre boyunca keşfetmeye devam etti.

Odanın içinden bir çakıl taşı düştü ve bu da beni doğru anlamda gerdi. Sadece bir taştı, insan değildi. Bu seferlik.

"Bundan sonra fantezilerinize izin vereceğim ama yatağımıza asla başkasını davet etmeyeceğim."

Vücudumu yavaş, günahkar hareketlerle okşadı, ıslaklığımı yaydıktan sonra nihayet iki parmağını derine doğru soktu. Birkaç kez içeri ve dışarı pompaladıktan sonra aniden ayağa kalktı, vücudum onun yokluğuyla boşluğa düşmüştü.

"Yarışma sona erdiğinde, benim odama taşınacaksınız."

"Yanı dönüp sıradakini getireyim mi?"

Axton önümde belirdi, ceketini çıkardı, sonra gömleğinin düğmelerini çözdü, soyunurken bakışları vücudumun her santimini taradı.

"Ağzın benim en büyük cazibem. Beni asla zorlamaktan vazgeçme, sevgilim."

Üzerindeki kıyafetleri çıkarıp sadece pantolonunu kalçalarının altına kadar sarkıtarak bırakmasını hayranlıkla izledim.

O gerçekten de karanlık bir tanrıydı. Karnı tamamen çıkıntılar ve sert kaslarla kaplıydı, yumuşak derisi bir savaşçının vücudunu sarmıştı. Dövmesi... onu yalamak için dilimle her yerini okşamak istedim.

"Bacaklarınızı açık tutun."

Söylenmemiş, nefis bir tehdit vardı ve içimden bir ses, beni nasıl cezalandıracağını görmek için ona karşı gelmek istiyordu. Sanırım bundan oldukça keyif alırdım.

Ama onun önümde diz çöktüğü anlardan da hoşlanıyordum, bu yüzden yavaşça isteğine uydum.

Ona tamamen soyunduktan sonra, önüme çöktü, iri elleri bacaklarımın arkasını okşadı, onları kavradı ve sonunda kalçamı koltuğun kenarına kadar çekti.

Bakışlarında karanlık bir parıltıyla, bacaklarımı yavaşça omuzlarının üzerine kaldırdı. Elbisem tamamen buruşacaktı ama umurumda değildi.

Ellerim arkadan bağlı, çıplak kalçam koltuktan sarkmış halde garip bir pozisyondaydım, ama Axton'ın tüm dikkati bacaklarımın en üst noktasındaki ıslaklığa odaklanmıştı.

"Sen benim en sevdiğim zevkimsin, Adriana Saint Lucent."

Öne eğildi ve vajinamı yaladı. Olabildiğince yukarı doğru kıvrıldım ama Axton vücudumun hareketini kontrol ediyordu. Geniş omuzları sayesinde daha da geniş açıldım ve o da bundan sonuna kadar faydalandı. Dili düzleşti ve bir sonraki hareketin tüm vücudumu kaplamasını sağladı.

Bağırdım, kısıtlamalar hem mükemmel hem de korkunçtu. Parmaklarımı saçlarına geçirmek, onu kendime çekmek ve daha önce kaba bir şekilde söylediği gibi yüzüne oturmak istedim.

Bunun yerine, o beni nasıl işkenceye maruz bırakacağına karar verirken, ben sadece orada kıvranarak oturabiliyordum. Prens hiç acele etmiyordu. Sırayla dilini içime sokup, klitorisime sürtüp, ısırıp emerek beni doruk noktasına getiriyor, sonra topuklarının üzerine oturup şişmiş etime yavaş bir nefes üflüyordu.

Acele etmemiz gerektiğini, herkesin bizi bulabileceğini söylemişti. Neden umursadığımı hatırlamıyordum. Şimdi tek istediğim bu tatlı acıya bir son vermesiydi.

"Axton, lütfen," diye yalvardım. "Şaka yapmayı bırak."

Lanetli prens böyle bir şey yapmazdı. Kötücül dili vücudumun kıvrımlarını takip ettikten sonra derinlere doğru itti ve beni tanrılara yalvarır hale getirecek şekilde penetre etti.

Onun kıkırdaması tüm vücudumu titreştirdi ve tam o muhteşem uçurumdan düşeceğime emin olduğum anda, iç bacağıma masum bir öpücük kondurdu.

“Topu sonraya bırakalım. Bütün gece burada kalacağım.”

Bağlarıma karşı çırpındım. Onları hem seviyordum hem de nefret ediyordum; kontrolü geri almak istiyordum ama aynı zamanda gizlice bu işkenceden zevk alıyordum.

Axton, beni defalarca doruk noktasına getirip geri döndürerek, yavaş yavaş tadım yapmaya devam etti; aklımı kaçırdığımı sandım. Göğüslerimden birini avuçladı, meme ucumu okşadı ve vücudum, dilinin bir başka keyifli dokunuşunu umarak öne doğru fırladı. Geriye yaslandım, merhamet için, orgazm için, tanrıların bu prensi bu kadar kötü olduğu için cezalandırması için yüksek sesle dua ettim.

"Gözlerinizi üzerime çevirin. Yoksa dururum."

O kadar sinirlenmiştim ki bağırmak istiyordum, ama tüm dikkatimi ona verdim.

Axton ağzını tekrar bana yaklaştırdığında, işkence dolu ön sevişmesinin bittiğini hissederek neredeyse rahatlamadan ağlayacaktım. Beni havada tuttuğu uyluklarıma parmaklarını sapladı, dili klitorisimin üzerinde hızını artırdı. Onu izlemek istedim ama dikkatim lagüne kaydı.

Şimdi birinin yanımıza geleceğini hayal etmek baş döndürücüydü. Bacaklarımın inanılmaz derecede daha da açıldığını fark ettim, prensin bana zevk verdiğini gerçekten görecek kimsenin olmadığını bilmenin verdiği güvenle.

Yüzüne sürtünerek hareket ettiğimin farkına bile varmamıştım, ta ki onaylarcasına kısık bir sesle homurdanana kadar.

Çok yakındım, çok hazırdım… klitorisimi sertçe emdi, sonra iki parmağını içime soktu.

Orgazmım nihayet gerçekleştiğinde çığlık attım ve Axton onun her damlasını yaladı.

O hissin etkisinden henüz yeni yeni kurtulmuşken, kemiklerim adeta erimiş gibiydi, Axton beni sandalyeden kaldırdı ve nazikçe dizlerimin üzerine oturttu.

Pantolonunu indirip kocaman, kalın penisini serbest bırakırken dudaklarımı yaladım.

Çıplak ve gururlu bir şekilde karşımda duran adam son derece çekici görünüyordu ve ben de ona kendimi kaptırmaya fazlasıyla hazırdım.

FORTY-SEVEN

Prince Gluttony

"Beni çözmeyecek misin?"

Sevgili düşmanım yüzündeki arzuyu gizleyemiyordu. Adriana ellerini her yerimde gezdirmek istiyordu. Bu da ona işkence etmeyi daha da eğlenceli hale getiriyordu.

“Hayır. O güzel ağzını kendi başıma becereceğim.” Dudaklarının kenarını okşadım. “Beni almanı istiyorum. Bütünümü, sevgilim.”

Onun tahrik edici etkisi beni o kadar güçlüydü ki, bana dokunmadan önce neredeyse boşalacaktım.

Dilinin penisimin ucuna ilk dokunuşunu manevi bir deneyim olarak algıladım.

Ta ki o şeytani ağzı penisimi kavrayana kadar; işte o an, benim gibi bir günahkarın yaşayabileceği en cennet benzeri deneyimdi. Sonraki hamlede neredeyse dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerindeki keskin parıltı bunun farkında olduğunu gösteriyordu.

"Kahretsin." Saçlarını yumruğumun etrafına doladım, onu daha derine doğru çektim. O güzel, dipsiz mavi gözlerini bana dikmiş, içinde boğulmamı izliyordu.

Adriana'nın diz çökmüş, elleri arkadan bağlı, beni tamamen kucaklaması ve aynı derecede tahrik olması, hayatımda gördüğüm en erotik manzaraydı. Onu sahiplenme içgüdüsü beni ele geçirdi.

Ağzına birkaç kez boşaldım ama kesinlikle yeterli olmadı.

Onun içinde olmak istedim.

Onu masanın üzerine yatırıp ikimizin de arzuladığı şeyi vermeye niyetim vardı ama daha fazla yakınlık istiyordum. Belki ilk birlikte olduğumuz zamanı hatırlıyordur ama ben hatırlamıyordum ve onun zevkten nasıl çıldırdığını izlemek istiyordum. Belki de duygusaldım.

En azından onun söz konusu olduğu durumlarda.

Bileklerindeki bağları çözdüm ve onu kucağıma alıp, yumuşak kürklerin üzerine nazikçe yatırdım; yumuşak yatakta kıvranırken tüm duyularını şımartmak istedim.

Açlığımız ağır basmadan önce onu nazikçe öptüm.

İncecik ipek ve danteli umursamadan, elbisesinin üst kısmını aşağı doğru çektim. Ağzımı ona değdirmem gerekiyordu. Beni bile etkileyen bir hareketle, elbisesini yırtmadan çekip bir kenara attım ve dikkatimi güzel rakibime çevirdim.

Kraliyet nişanım parıldadı ve içimi daha önce hiç yaşamadığım bir memnuniyet duygusuyla doldurdu. Onun da beni seçtiğini bilmek, hayatımda hissettiğim en büyük zevkti.

Adriana, göğüslerini sevgiyle okşarken bana doğru kıvrıldı. Penisimin ucu girişini tahrik ediyordu ve bu, evrendeki en muhteşem duyguydu.

Tek bir sert hamleyle içine girdim.

Durakladım, çenesinden boynuna doğru öpücükler kondurarak, kraliyet işaretini takip ederek, sonra da göğüslerinin sivri uçlarını ağzıma alıp, kalçaları yukarı doğru fırlayana kadar emerek ilerledim. Özellikle ellerini vücudumda gezdirdiğinde, gerçek olamayacak kadar harika hissettiriyordu.

"Bayan Saint Lucent, benden yapmamı istediğiniz bir şey var mı?"

Kaşlarını çatması, hayatımda gördüğüm en hoş şeydi. "Bunu henüz anlamadıysanız, belki de zekânızla ilgili önceki iddialarım doğru çıkmıştır."

Hafifçe güldüm, sonra kalçalarımı öne doğru yuvarlayarak onun esprisine karşılık verdim. Adriana'nın burada benim yolumu izleyeceğini düşünüyorsam yanılmışım.

Ne zaman yavaşlasam, o da benim hamlelerime kendi hamleleriyle karşılık veriyor, kimin diğerine daha çok zevk verebileceği konusunda muhteşem bir rekabet içindeydik.

Çok geçmeden ikimiz de nefes nefese kalmıştık, bacakları kalçalarıma dolanmış bir şekilde bitiş çizgisine doğru yarışıyorduk.

"Yaklaştım." Sesi yumuşak ve baştan çıkarıcıydı.

Elimi aramızda kaydırıp parmağımı klitorisine bastırdım ve o da kendinden geçerek çığlık attı, ben kendi boşalmamı yaşarken altımda paramparça oldu.

Onu iyice, derinlemesine öptüm, penisim hala içindeydi. Az önce tamamen şaka yapmıyordum; günün ve gecenin geri kalanını burada onunla geçirebilir ve son derece mutlu olabilirdim. Geri çekildim, nemli saç tellerini yüzünden çektim.

"Sana delicesine tapıyorum."

Gülümsemesi yumuşak, neredeyse utangaçtı. "Ben de öyle."

Parmaklarımızı birbirine kenetledim, ellerini başının üstünde sabitledim. Ben tekrar hazırdım, o da öyle. Yavaşça geri çekildim, sonra kalçalarımı hareket ettirerek onu derinlemesine öptüm ve içime doldum.

Sadece ağzını okşamaya odaklanmak için durakladım, dilim onun dilini okşadı, ta ki beni sıkıca kavradığını hissedene kadar. Ancak o zaman geri çekildim ve tekrar içeri girdim. Her yavaş harekete verdiği tepkiye bayılıyordum. Ellerini yukarı kaldırdım, dikkatimi tekrar göğüslerine çevirdim.

Adriana bana doğru hamleler yaptı, kendi zevkinin temposunu belirledi. Ben de ağzımı onun ağzına yaklaştırdım, bir süre daha onun beni becermesine izin vermeye çok istekliydim.

“Gabriel.”

"Yaklaştın," diye fısıldadım, kulağının memesini dişlerimin arasına alarak. "Gerçek adım Gabriellis."

Bir an nefes almayı kesti, sonra sanki dünyasındaki tek gerçek şey benmişim gibi beni öptü. "Daha sert."

Başka bir talimata ihtiyacım yoktu; yumuşak inlemeleri odayı doldurana kadar ona sertçe girdim ve bu da ikimiz de tekrar boşalırken beni kendi boşalmama doğru çekti.

Gerçek adımı bir lanet gibi fısıldadı ve bu, bir büyüyü memnuniyetle karşıladığım tek an olabilir. Başımı göğsüne yaslayıp kalbini öptüm.

“Majesteleri!”

Adriana'nın tüm vücudu altımda kasıldı ve beynimin olayı kavraması biraz zaman aldı. Çığlık atan o değildi. Ayak sesleri yaklaştıkça içimi bir korku kapladı.

Harekete geçmeye, saklanmaya vakit yoktu.

Yakalanmıştık. Dikkatim hemen Val'in içeri daldığı mağaranın girişine çevrildi.

O korkunç gergin an için kimse kıpırdamadı.

İkinci yardımcım donakaldı, yüzünde saf bir şok ifadesi vardı; olanları anlamaya çalışıyordu. Adriana bana dönüktü ama buz mavisi saçları beklenmedik misafirimizin gözünün önündeydi. Yakalanma fantezisi sadece bir fanteziydi. Hissettiği dehşet bana o kadar sert çarptı ki, neredeyse onu kollarımın arasına alıp saklanacaktım.

Sevgilimin kim olduğunu saklamanın imkanı yoktu. Ve aramızdaki kamuoyuna açık kavga göz önüne alındığında, bizi birlikte bulmak oldukça şaşırtıcıydı. Val, sanki gözleri onu yanıltıyormuş gibi hızla göz kırptı.

Dikkati Adriana'ya yönelmişti ve düşüncelerini anlamak imkansızdı.

Adriana'yı gözlerden saklamaya çalışarak, "Val," diye çıkıştım. "Bize biraz zaman ver. Şimdi."

Val bana pişmanlık dolu bir bakış attı. "Yapamam. Silvanus'un saklandığı yeri tespit ettik."

“Kahretsin.” Gözlerimi kapattım, sonra açtım, kalbim gümbür gümbür atarken saniyeler içinde on farklı eylem planını zihnimde canlandırdım. “Magnus'u ahıra geri götür. Birazdan kalede görüşürüz.”

Val, Adriana'ya bir kez daha uzun uzun baktı. "Onun yardımına ihtiyacımız olabilir."

Sevgilime şöyle bir baktım, içimde iki büyük düşman gibi savaşan kararsızlık vardı. Val gerçekten de Adriana'ya bu saray sırrını emanet edip edemeyeceğimi soruyordu. Kalbim hızla çarpıyordu. Eğer Silvanus bir şeyler planlıyorsa, hiçbir kampta uzun süre kalmazdı. Bir gün, belki daha az. Onu şimdi takip etmeli ve uyku köküyle etkisiz hale getirmeye çalışmalıydım.

Adriana'ya güveneceksem, artık zamanı gelmişti.

Ona gerçek adımı ve kraliyet işaretimi zaten vermiştim; artık ondan başka bir şey saklamanın bir nedeni yoktu. İsterse beni birden fazla şekilde yok edebilecek güce sahipti. Ve Envy ile görüşmemizden sonra, Adriana'nın ejderhaların lanet tarafından hedef alındığını çoktan anlamış olması ihtimali yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum yanımdaki kişiye, özgürce konuşma izni vererek.

Val şaşırdıysa da bunu belli etmedi. "Bayan Saint Lucent'i kaleye geri

götürün. Tüm magazin sayfalarına yakışır bir skandal yaratın. Bir şeyler ters giderse dikkat dağıtıcı bir şeye ihtiyacımız olacak."

Adriana bana doğru baktı, yüz ifadesini çözmek zordu. "Silvanus avladığın bir ejderha mı?"

Derin bir nefes aldım. "Evet."

"Ve Lanetli Tüy onları o kadar etkiledi ki saldırdılar mı?"

Val bizi merakla izliyordu. Sebebini anladım: Adriana'yı hâlâ vücudumla koruyordum ve son derece skandal bir durumda olduğumuzu tamamen unutmuştum.

"Git. Magnus'u ahıra götür, yakında görüşürüz."

"Tekrar görüştüğümüzde hazırlık yapmam gereken bir şey var mı?"

Hızla hazırlanmış bir plan. "İçeri dalıp beni kaleden dışarı çıkaracaksınız, böylece gelişimiz fark edilmezse dikkatleri üzerimize çekeceksiniz."

Val başka bir şey söylemeden başını eğip ayrıldı.

Adriana'ya tüm dikkatimi vererek, "İstemiyorsan bu dikkat dağıtıcı şeye katılmak zorunda değilsin," dedim. "Seni işin içine katmayacak başka bir yol bulurum."

Adriana'nın parmakları kollarımın arasına saplandı.

Beni bu kadar sıkı tutmasının sebebinin beni yanında tutmak mı yoksa kamuoyunda büyük yankı uyandıracak bir skandala katılmasını önerdiğim için beni boğmamaya çalışmak mı olduğunu anlayamadım.

Yüzüne kararlılık yansıdı. "Planın tamamı nedir?"

“Eğer birlikte yakalanırsak, tüm gözler senin üzerinde olacak, onlara vereceğin her lokmayı kapmak için can atacaklar. Sen de gelişimizden büyük bir olay çıkaracaksın, onlara gizli aşıklar olduğumuza inanmaları için sebep vereceksin.”

“Çünkü biz öyleyiz.”

“Şimdilik sadece.” Onu nazikçe öptüm. “Onlar bizim ilişkimizin detaylarını öğrenmeye çalışırken, ben de Silvanus’u avlayıp, sürünün geri kalanını bir araya getirmeden veya diğer sürülerde müttefik bulmadan önce onu durduracağım. Umarım her şey yolunda gider ve baloya yetişip, oradaki yarışmayı iptal edip, sana kendimi ilan ederek, skandalı en kısa sürede sonlandırırım.”

Yüzünde hafif bir tebessüm belirdi. "Hadi gidip ortalığı karıştıralım."

Kan yeminimiz gereği, onu burada bırakıp çok uzaklara gidersem,

ikimiz için de acı olurdu. Ama kendim için endişelenmiyordum.

“Dikkate alınması gereken bir husus daha var.”

Göğsüme bastırdı. "Kan yemini yüzünden duyduğum rahatsızlık mı? Bunun farkındayım. On yıldır başıma bela oldun. Yaşarım."

Gülümsemek istedim ama yapamadım.

"Hazır mısın?" diye sordum onun yerine.

Başını salladı.

Ondan hızla uzaklaştım ve bir sonraki vuruşta pantolonumla, tüm gücümü kullanarak zamanı bükmeye başladım. Adriana hızla elbisesini başından geçirdi, buruşmuş kumaşa ve yırtılmış dantellere lanetler yağdırdı. Yaptığımız şeyi gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Zaten gizlemeye de çalışmıyorduk.

Durumu gizlemek amacıyla takım elbise ceketimi onun etrafına sardım, bunun daha fazla incelemeye yol açacağını biliyordum.

Mağaranın ağzına doğru koşarken elini tuttum. Oraya vardığımızda Adriana'yı kollarımın arasına aldım ve gökyüzüne yükseldim. Birkaç dakika içinde evimin önüne indik.

Onu Oburluk Evi'ne çıkan geniş merdivenlerden yukarı çıkarırken, sırf fısıltılara sebep olmak için değil, bütün, sağlıklı ve canlı olduğunu hissetmek için sahiplenici bir şekilde elimi belinin alt kısmına koydum. Tam kabul salonuma adımımızı attığımızda biri nefesini tuttu.

Yukarı baktım. Kader açısından bakıldığında, karşılaşılacak en iyi iblis buydu diye düşündüm.

Ryleigh Hughes gözlerini kırpmadan bakakaldı.

Planımızın çoktan hayata geçmeye başlamış olması beni rahatlatmalı.

Ama içime sinmedi. Tüm gücümü toplayıp Adriana'yı orada, tüm sonuçları umursamadan kendime ait ilan etmemeye karar verdim.

"Elbisenize ne oldu Allah aşkına?" diye sordu.

“Şu an konuşamıyorum.” Adriana’nın sesi daha önce hiç duymadığım kadar kısık ve çekingen çıkmıştı. Rolünü inanılmaz derecede iyi oynuyordu. Şimdi aynısını benim yapmam gerekiyordu.

Adriana'nın elini kavradım, böylece aramızdaki bağa daha çok dikkat çektim. O da elimi sıktı, bu sessiz bir işaretti; rolünü oynamaya devam edeceğini, her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu.

Bir hareket dikkatimi çekti ve yukarı baktım. Açgözlülük Hanedanı ve Kıskançlık Hanedanı'ndan saray mensupları ve talipler merdivenlerde

durmuş, fısıldlaşıyorlardı. Bu, yaklaşmakta olan bir felaketti.

Ryleigh gözlerini ikimiz arasında gezdirdi ve parçaları bir araya getirmeye çalıştığını görebiliyordum.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordu geri çekilerek. "Prens mi?"

Ses tonuna sinirlenmemek zordu. Bu pek de hoş olmayan tepkiye karşılık vermek yerine, eğilip Adriana'nın dudaklarına masum bir öpücük kondurdum ve kaderimizi mühürledim.

“Majesteleri!” Val tam zamanında odaya daldı. “Size ihtiyaç var.”

Muhabire kibirli bir bakış fırlattım.

“Bayan Hughes. Lütfen kendiniz çıkın. Kale bu geceye kadar gazetecileri ağırlamayacak.” Adriana'yı nazikçe çekiştirerek yanıma getirdim. Bu kısım bir oyun değildi. “Sizi bahçelere kadar götüreceğim.”

"Lütfen gidin. Başkaları fark etmeden odama gitmem gerekiyor."

O kurnaz bir yalancıydı. Ona geri dönülmez bir şekilde aşık olabilirim.

“Emin misiniz?”

"Çok."

Son bir kez omzumu çevirip arkama baktıktan sonra, Val'in peşinden kaleden çıktım.

“Sascha’dan ulaşım büyüsünü aldın mı?” diye sordum. Başını salladı. “Güzel. Acımasız Bölgede buluşacağız, bir kurtarma ekibi oluşturacağız ve oradan yola çıkacağız.”

Bir sonraki nefeste havalandım ve kaleye doğru hızla ilerliyordum.

Birkaç dakika sonra, Acımasız Menzil'in avlusuna indim, Val de saniyeler sonra benden sonra belirdi. Avlanmaya hazırlanarak binaya doğru ilerledik, ancak bizi karşılayan manzara karşısında birden durduk.

İki ejderha kalenin kulelerinin etrafında dönüyor, buzdan ateş akıntıları duvarlara çarpıyor ve onları bir buz tabakasıyla kaplıyordu. Ani sıcaklık değişiminden pencereler çatlamış, ejderhalar kuyruklarını duvarlara vurarak onları yıkmaya çalışıyorlardı.

Kale sihirle korunuyordu, bu da ejderhaları dışarıda tutuyor ve taşları koruyordu. Pencereler zayıf bir noktaydı, bu yüzden onları sadece stratejik olarak, çoğunlukla ok ve cıvata atabileceğimiz yerlere yerleştirmiştik.

İçeriden, zaten paramparça olmuş pencerelerden bağırışlar yükseliyordu. Avcılar, hasar gören yerleri çoktan tahkim etmeye başlamışlardı. Loncamız her türlü saldırıya karşı iyi eğitilmişti.

Gökyüzünü tarayarak Silvanus'u ve tanıdık pullarını aradım. Gözle

görülür şekilde yoktu. Kalenin içine, Felix'in bir avcı grubuna emirler yağdırdığı yere doğru ilerledim.

"Uyku kökü onlara doğru fırlatılmaya hazır mı?"

"Evet, Majesteleri."

“Güzel. Okları ve silahları bununla kapla. Pullarında oluşacak küçük bir çizik bile yeterli olacaktır.”

Ejderhaların gökyüzünde süzülmesini izledim, okçuların normalde devriye gezdiği en yüksek kuleyi kıl payı ıskaladılar.

"Kaledeki herkes içeride mi?" diye sordum Felix'e.

"Evet, Majesteleri."

Ejderhaları incelerken, gevşek düğümler halinde uçtuklarını fark ettim.

Oluşumda bir gariplik vardı, doğru gelmeyen bir şey. Felix hasar hakkında rapor verdi ve ben de iki ejderhaya odaklanırken yarım yamalak dinledim.

Saldırmıyorlardı... neredeyse saldırıyorlarmış gibiydiler—

“Bu bir dikkat dağıtıcı.” Kalbim çılgırca çarpıyordu. “Sil’i gören var mı?” Felix’e, Val’e ve etrafımda toplanan avcılara baktım. “Hâlâ çorak arazide mi?”

“Siz gelmeden birkaç dakika önce onu kaybettik,” dedi Felix. “Tam batıya doğru gidiyordu. Sonra bu ikisi ortaya çıktı ve biz de loncayı güvence altına almaya odaklanmak zorunda kaldık.”

Küfrettim. "Buradan batıya doğru ne var? Günah Koridoru mu?"

Felix, yıpranmış bir harita çıkararak, "Başka bir sürü de olabilir," dedi. "Silvanus, onun sürüsüyle bağlantımızı kuran kişiydi. Alfa'sı için başka sürülere de gönderilmiş olması mantıklı."

Kahretsin! Eğer Sil başka bir sürü arıyorsa, müttefik kazanmaya çalışıyordu demektir. Yedi cehennemde, aklından sadece öldürme geçen deli bir ejderha nasıl olur da savaş planlayabilirdi?

Ejderhaların ne planladığını yakında keşfedeceğimizden şüphelenmeye başlamıştım ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu kurnaz yaratıkların her zaman bir adım gerisinde kalıyorduk.

Bir saldırı yakındı. Ama geçen seferki gibi koordineli bir saldırıyla Yedi Çemberin tamamını mı hedef alacaklardı? Yoksa bizi şaşırtarak her seferinde bir Evi mi hedef alacaklardı?

İçimden bir ses, lanetli büyü yüzünden önce benim evime geleceklerini söylüyordu.

“Oburluk Evi'ne hemen avcılar ve okçular yerleştirilsin istiyorum.” Silvanus Adriana'nın nerede olduğunu bilmiyor olabilir, ama onun öldürme saplantısı göz önüne alındığında, ona yaklaşmasına ve kokusunu almasına gerek yoktu. “Shayde haber gönderdi mi?” diye sordum.

“Evet.” Felix iyi bir haber verdiği için rahatlamış görünüyordu. “Yakında burada olacak.”

Tanrıya şükürler olsun. Kollarımı kavuşturup siperin üzerine çıktım.

Bu gece muhteşem bir felaketti.

Adriana ile mağarada geçirdiğimiz anlar muhteşemdi. Sonrasında yaşanan her şey ise felaketle sonuçlandı.

Silvanus idam ipinden kurtulmuştu ve benim sessiz kalmaya çalıştığım her şey, Yedi Çember'i vuracak en büyük skandalla patlamak üzereydi. Üstelik bu skandalın yaratılmasında benim de payım vardı.

Bu balo kesinlikle kimsenin kaçırmak istemeyeceği bir etkinlik olacaktı. Umarım Shayde, tüm bunları sonlandırmak için ihtiyacım olan bilgilere sahip olur.

Birkaç dakika sonra Val, soğuktan titreyerek dar dış yola çıktı. Sessizdi, şüphesiz rahatsız edici bir konuya nasıl yaklaşacağını düşünüyordu. Ve konunun kim hakkında olacağını anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

“Adriana konusunda bana tavsiye verecekseniz, başka bir zaman seçmenizi öneririm.”

"Bütün gazetelerde çıkacak," dedi sadece. Sanki planımızdan habersizmişim gibi. "İmajınıza zarar gelmesini en aza indirmek için olayın önüne geçebiliriz. Bırakın Adriana suçu üstlensin."

“Kesinlikle hayır,” dedim, böyle bir şeyin önerilmesinden bile rahatsız olmuştum. “Yarışmayı iptal edeceğim ve bu akşam baloda gerçeği söyleyeceğim. Tıpkı Adriana ile planladığım gibi.”

“Bazen planlar değişir, Majesteleri.” Val gözlerini gökyüzüne dikmişti. “Gerçeği, yani yarışmanın bir dikkat dağıtma taktiği olduğunu ortaya çıkarırsanız, tüm krallık size karşı dönecektir.”

Buna hiçbir şey demedim. Haklıydı.

"Şimdi günahkarları kaybetmenin ve Saint Lucent Hanım'a başka türlü söz verdiğiniz için sarayınızı zayıflatmanın zamanı değil," diye ısrar etti. "Ne yapmanız gerekiyorsa yapın, Acımasız Çapkın."

Başını eğerek eğildi ve beni yalnız bırakarak içeri geri döndü.

Planımızdan geri dönmek, Adriana yerine krallığı seçmek, onu sonsuza

dek kaybetmek anlamına gelirdi. Bu gece onda o tedirginliği, itirafımın gerçek olmadığına dair korkusunu hissetmiştim. Onu işaretledikten sonra bile bana tam olarak inanmamıştı.

Eğer ona olan bağlılığımı kamuoyu önünde ilan etme sözümü tutmasaydım, suçlayacak bir Hexed Quill de olmazdı. Adriana kendi başına benden nefret ederdi.

Onun sandığı gibi kötü adam olurdum ve bunu hak ederdim.

Kahramanlar fedakarlık yaparlar. Ve uzun zamandır kimse beni ahlaki üstünlük taslayan biriyle karıştırmamıştı.

Val bunu adeta bir meydan okuma gibi yapmıştı.

Ejderhaların giderek uzaklaştığını izlerken korkuluklara olan tutuşum daha da sıkılaştı.

İyi bir lider, sarayı ve halkı için ne gerekiyorsa yapar.

Düşüncelere dalmıştım ki Felix beni buldu. "Geldiler."

FORTY-EIGHT

Adriana

Ana koridordan aceleyle geçtim, Axton'ın takım elbise ceketini sıkıca tutuyordum ki geçen herkes onu ve dağınık halimi fark etsin. Ayrıca gevşek buklelerimi de elimle düzeltmiş olabilirim, böylece normalden biraz daha dağınık görünmelerini sağlamış olabilirim. Sadece birkaç şahit olması yeterli olmazdı.

Eğer bir skandala yol açacaksak, bunun hızla yayılması gerekiyordu.

Az önce döndüğüm köşeyi dönen ayak sesleri mermer zeminde hızla ilerliyordu. Daha seslenmeden Ryleigh olduğunu anladım.

"Adriana, elbisenizin durumunu açıklayacak mısınız?"

Ses tonu beni içten içe rahatsız etti. Sır saklayan tek kişi ben değildim.

Durakladım, koridora şöyle bir göz attım. Ne hizmetçi, ne personel, ne de saray mensubu vardı. Ancak bu durum bir anda değişebilirdi. Hemen arkamı döndüm.

"Bana lanetli kalemi neden kullandığını anlatır mısın?" diye sordum sesimi alçak tutarak. "Onu bana karşı kullanarak tam olarak ne elde etmeyi umuyordun?"

Ryleigh'in yüz ifadesi, mağaramızın duvarları kadar buz gibiydi neredeyse.

Beni tanımamış gibi bana baktı. "Sence ben Lanetli Kalemi, prensle aynı hatayı yapmana yardım etmek için mi kullandım?"

Hayır. Bence sen o tüy kalemi Günahkarlar Balosu'nda kullandın ve hayatımı mahvettin. Sonra da hiçbir şey olmamış gibi her gün hayatına devam ettin. Nedenini bilmeyi hak ediyorum.”

"Sen ve prens bunca zamandır sevgili miydiniz?" diye çıkıştı, sesi koridorda

yankılandı.

Bir an ona bakakaldım. Her iki soruya da çok net bir şekilde cevap vermemişti.

İçimde derin bir acı kıvranıyordu. Arkadaşım bunca zamandır biliyordu, kalbimi paramparça eden silahı o kullanmıştı. Ve umurunda bile değildi.

"Tek istediğiniz bu mu? Bana verdiğiniz zarardan dolayı özür dilemeyecek misiniz? Suçunuzu kabul etmeyecek misiniz?"

"Bu saçma fikri kafanıza prens mi soktu?"

Ses tonundaki şiddet o kadar fazlaydı ki, geri çekildim. "Bunun doğru olmadığını bana söylemeni duymam gerekiyor."

Kollarını kavuşturdu, yüzünde tiksinti ifadesi vardı.

“Hayır, yapmayacağım. Böylesine aşağılayıcı bir şeyi asla kabul etmeyeceğim. Sana asla zarar vermeyeceğimi bilmelisin. Onu hiç sevmedin mi, yoksa her şey bir yalan mıydı?”

“Neden bana cevap vermiyorsun? Basit bir soru. Büyülü Kalemi kullandın mı, kullanmadın mı?”

Ryleigh istediği zaman son derece inatçı olabiliyordu. Ve yüz ifadesi, önce ona bir şey vermediğim sürece bana cevap vermeyeceğini gösteriyordu. Eğer bu gerekiyorsa, öyle olsun.

"Her şey yalan değildi," dedim. "Son on yıldır benden sakladığın sırların aksine."

Ryleigh gözlerini kısarak sordu: "Yaptıklarımdan sonra her gün gözlerinin içine bakabileceğime gerçekten inanıyor musun? Benim hakkımda böyle mi düşünüyorsun? Ne gibi bir motivasyonum olurdu ki?"

Çok kararlı, çok kırgın görünüyordu. Bu hiç de yalan değildi. Birden neye inandığımdan emin değildim. Ryleigh ya tiyatro dünyasının gelmiş geçmiş en iyi sahne oyuncusuydu ya da doğruyu söylüyordu. Ve kesin olarak bildiğim bir şey vardı: tiyatroyu sevmiyordu.

Yine de, kanıtlar onu işaret ediyordu.

“Tüylü kalemi arayan tek kişi sensin, biliyorum. Üstelik balodan önce de arıyordun, sonra birden vazgeçtin.” Yüzüne baktım. İfadesinde okunacak hiçbir şey yoktu. “Neye inanırsın? Kanıtlar çok ağır, Ry.”

Gözleri dökülmemiş gözyaşlarıyla parıldıyordu. “Dostluğumuza inanırım. Kanıtlar ne kadar vahim olursa olsun. Aslında, böyle bir söylentiyi duyduğum anda doğrudan sana gelirdim. Senden sır saklamam, ama anlaşılan sen öyle yapmıyorsun.”

Nefesimi verdim, içimdeki mücadele gücünün çoğu kaybolmuştu. İhanet

duygusuyla birlikte.

Eğer lanetli kalemi kendi üzerinde kullanıp kendi anılarını yeniden yazmadıysa, onu suçlayamazdım. Biraz daha yumuşadım.

Arkadaşım haklıydı; birçok sır saklıyordum ve bu karmaşadan kurtulmayı umuyorsak, daha önce sorduğu sorulardan birine cevap vermenin zamanı gelmişti.

“Axton, Yedi Günah'tan tanıdığım yabancıydı. Gerçeği ancak yakın zamanda öğrendik. Sana onunla görüşmeye devam ettiğimi söylemedim çünkü bu geceye kadar ne hissettiğimi veya ne yapmam gerektiğini anlayamamıştım.”

Ryleigh'in yüz ifadesi karardı ve açıklamanın neden daha fazla tartışmaya yol açtığını anlamam biraz zaman aldı. Tanımadığım kişiyi birkaç kez ziyaret ettiğim konusunda pek açık konuşmamıştım. Aslında, bu bilgiyi paylaşmak istemediğim için çok gizli tutmuştum.

Gerçeğin ortaya çıkmasının kötü olacağını düşünüyorsam, bu daha da kötüydü.

Sanki bir benzin hattı ateşe verilmiş ve ardı ardına küçük patlamalar meydana gelmiş gibiydi.

“Peki burada hangi karanlık büyü iş başında?” Aramızda bir işaret yaptı. “Arkadaşına yalan söylemene mi sebep oluyor? Yoksa bu, daha önce hiç bilmediğim bir karakter kusurun mu? Bu konudaki kişisel görüşlerim ne olursa olsun, her zaman olduğu gibi senin yanında olurdum.”

Derin bir nefes aldım.

Onun bu kadar incinmiş olmasından nefret ettim, benim yaptıklarım ve gizliliğim yüzünden böyle olmuş olmasından nefret ettim. Her şey karmakarışıktı ve işlerin düzelmeden önce çok daha kötüye gideceğini hissediyordum. Ve bunu kabul ediyordum. Bu benim hatamdı. Ben hata yaptım ve umarım bir gün beni affedebilir.

“Sana tanımadığım kişiyle görüştüğümü söylemedim çünkü ona değer verdiğimi itiraf etmek istemedim. Her şey zaten çok karmaşıktı. Sana güvenip güvenmememle hiçbir ilgisi yoktu. Yemin ederim.”

“Neden benden uzaklaştığını merak edip duruyordum.” Beni bıçaklamak ya da ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değildim. “Ve bu hiç de benimle ilgili değildi. On yıldır aşmaya çalıştığın aynı hatayı tekrarlıyordun. Birdenbire ondan ne kadar nefret ettiğini mi unuttun? Büyü olsun ya da olmasın. Kalbin kırılmıştı. Bu gerçekti.”

“Ryleigh…”

“Oradaydım. Her gün, Ad. Her gün, duygusal olarak kendini toparlamaya

çalışmanı izledim, ne kadar derinden yaralandığını görmekten nefret ettim. Seni her zaman destekledim. Ve yıllarca süren dostluğun ardından, ne için bunu bir kenara attın? Gizli bir aşkın heyecanı için mi? Yoksa herkesin gözü önünde eş arayan biriyle birlikte olmaktan mı utandın?”

Sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. Yavaşça nefes aldım ve verdim.

“Bu sefer farklı; o farklı. Hiçbir zaman onun suçu değildi. Lanetli Kalem—”

Utandım. Bunun nasıl duyulduğunu biliyordum. Dışarıdan bir gözlemciye her zaman nasıl duyulduğunu.

Ama bu farklıydı. Bana kraliyet nişanını ve gerçek adını emanet etmişti.

Bir prensin sahip olabileceği en büyük sırlardan birini bana bu kadar rahat bir şekilde anlatmasını hâlâ tam olarak anlayamıyordum. Sadece bu davranışı bile ona güvenmemi sağladı.

“Elbette. Lanetli Kalem. Her şeyin sorumlusu o ve prensin tüm suçlardan aklandı. Bu sefer farklı olduğuna gerçekten inanıyor musun?” Artık neredeyse bağırıyordu. Arkadaşımı hiç bu kadar üzgün görmemiştim. “Kalem, son on yıldır sana karşı davranışlarından, seni neredeyse hiç dikkate almamasından veya her etkinlikte sana sataşmasından sorumlu muydu? Şimdi nerede, Ad? Kaleye geri dönüyorsun, belli ki bir buluşmadan sonra, taliplerinin önünde seni öpüyor ve gidiyor. Çember seni paramparça edecek ve kurutacak.”

Bunun için hiçbir savunmam yoktu. Her şey doğruydu.

Ryleigh ellerini havaya kaldırdı ve başını salladı.

"Senin aynı hatayı yapmanı izleyip duramam. O değişmedi, Ad. Ve bu sefer kalbini kırdığında, seni uyarmadığımı söyleme."

"Çok üzgünüm," dedim, buraya gelmiş olmamızdan nefret ederek. "Gerçekten çok üzgünüm."

“Ben de öyle düşünüyorum. Bu skandaldan yara almadan çıkamayacaksın. Uğruna çalıştığın ve fedakarlık yaptığın her şey yok olacak. Umarım küçük gizli maceran buna değmiştir.”

Ryleigh tek kelime etmeden arkasını döndü ve koridordan hızla çıktı, benimle ve konuşmamızla işi bitmişti.

Gözlerimden yaşlar süzülmesini engelledim, halka açık bir yerde dökülmelerine izin vermemeye çalıştım.

“Ne kadar da acınası bir durum.” Omen köşeden çıktı. “Gerçekten seni seçeceğini mi sandın? Prens avlanır. Sen sadece reddedemeyeceği bir avdın.”

Boğazımda oluşan ani yumruyu yuttum.

Sadece birkaç saatliğine onların alaylarına katlanmak zorunda kaldım. Sonra

Axton açıklamasını yapacak ve son on yıldır çektiğimiz her şey, her zaman olması gerektiği gibi eski haline dönecekti.

Duygularım birbiriyle çatışıyordu—Axton'ın bunun farklı olduğunu, birlikte olduğumuzu söylediğine inanmıştım. Ama daha önce de ona inanmıştım. O zamanlar bana gerçek adını veya kraliyet işaretini vermemişti, ama aynı zamanda çekici çapkın rolünü oynamakta da ustalaşmıştı.

Bu senaryoda gerçekten aptal olan ben miydim? Belki de Ryleigh haklıydı; belki de tüy kalem sadece bir katalizördü ve sonrasında gelen tüm acı herhangi bir büyüden kaynaklanmıyordu.

Nefes almak ve biraz hava almak için uzaklaşmaya başladım. Omen ile iletişime geçmeyi ve durumu kendim için daha da kötüleştirmeyi reddettim.

"İşte buradasın."

Sophie'nin sesi beni birdenbire durdurdu.

Yavaşça ona doğru döndüm. Üvey annemin yüzünde, beni incelerken yapmacık bir kayıtsızlık maskesi vardı. Dağınık saçlarım, buruşuk elbisem. Omuzlarımda zafer bayrağı gibi sallanan prensin ceketi. Yere saklanmak istedim. Diyardaki tüm iblisler arasında, üvey annemin beni bu halde görmesini istemiyordum.

“Hemen süitimize gelin.”

O, çok hızlı adımlarla özel odalarımızın yönüne doğru yürümeye başladı. Ben de aceleyle peşinden gittim, Omen'i ve yaydığı tüm dedikoduları arkamda bıraktım.

"Eden iyi durumda mı?"

Sophie, daha fazla soru sorulmasını engellemek için omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Gösterişli koridorlarda hızla ilerleyerek abartılı süitimize ulaştık. Üvey annemin peşinden içeri girdim ve o da sonunda hissettiğim öfkeyi bana yöneltti.

"Sen gizlice planlar kurarken kız kardeşinin iyi olup olmadığını sormaya nasıl cüret edersin?"

Kanım dondu. "Ne demek istiyorsun?"

“Ne demek istiyorum?” Sophie’nin burun delikleri genişledi. “Demek istediğim şu ki, bu gece talipleri için düzenlediği baloya rağmen, tüm hizmetkarların fısıldaştığı tek şey prensin kamuoyundaki rakibiyle çok ilginç bir durumda yakalanmış olmasıydı.”

Salonumuzdaki kanepeye çöktüm ve yüzümü ellerime gömdüm.

Hizmetçiler haberi çoktan yaymaya başlamışsa, bu, magazin gazetelerinin de kısa süre içinde olayı ele geçireceği anlamına geliyordu. Hilemiz mükemmel bir

şekilde işe yaramıştı.

Bunu planlamıştık ama yine de... sonuçlarla tek başıma yüzleşme gerçeği, özellikle üvey annem önümde bir aşağı bir yukarı yürürken, ağır bir yük gibi gelmeye başladı.

Bu, ülkenin ve mahkemenin güvenliği içindi. Bunu ben biliyordum, ama ailem bilmiyordu.

Derin bir nefes aldım, sonra üvey anneme baktım.

"Eden bunu biliyor mu?"

“Henüz değil. O, Vanity ile birlikte gelinliğinin provasını yaptırmaya gitti ve tüm dedikoduları kaçırdı. Ama bu sır balodan sonrasına kadar saklı kalsın diye, hangi eski tanrıya dua ederseniz edin iyi olur. Bu tür bir skandalın ailemize neler yapacağını biliyor musunuz?”

“Günahlarla dolu bir alemde yaşıyoruz. Bu neredeyse...”

“Günah ayrı bir şeydir. Bizim çevremizin prensiyle zina etmek, üstelik o prens tüm krallığı kapsayan bir prenses bulma yarışmasına ev sahipliği yaparken ve sizin kanınızdan olanlar da o çok arzulanan taç için yarışırken, kınanacak bir davranıştır. Hiç mi şerefiniz ya da ailenize bağlılığınız yok? Babanız ne düşünürdü?”

Gözlerim birden alev alev yandı. "Sınırı aştın, üvey anne."

"Öyle mi? Çünkü seni eş olarak almakla açıkça ilgilenmeyen bir erkeğe tekrar bacaklarını açarak sınırı aştığını düşünüyorum."

Sanki fiziksel bir darbe indirmiş gibi irkildim.

Sophie beni dikkatle izledi, acımasız dudakları alaycı bir ifadeyle büküldü.

“Ahmak kız. Neredeyse otuz yaşında ve hala gerçeği göremiyor. Prens seni umursamıyor. Eğer umursasaydı, yarışmayı hemen şimdi iptal eder, sana olan sevgisini açıkça ilan eder ve dedikoduların yayılmasını engellerdi.”

Keşke bilseydi, planımız tam olarak buydu.

Gerçeği paylaşmak istemediğim için ağzımı kapalı tuttum. Birkaç saat içinde herkes öğrenecekti.

Sophie boş oturma odamıza şöyle bir göz attı.

“Onu burada görüyor musun? İyi olduğundan emin olmak için seni arıyor? Sevdiği kişi hakkında kimsenin kötü konuşmamasını sağlıyor?” Başını salladı. “Bu olay tüm diyara yayıldığında ve o yine hiçbir şey yapmadığında şaşırma.”

Gözyaşlarımı tutmak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen, birkaç damla yanaklarımdan aşağı süzülerek ipek elbisemin üzerine damladı. O an üvey annemden nefret ettim. Her zamanki gibi acımasız veya kırıcı olduğu için değil, kendi çarpık yöntemleriyle beni korumaya çalıştığını bildiğim için.

Axton'ın All-Sinners Balosu'nda başka biriyle kaçtığı sırada o da oradaydı.

Bahçede yakalanmıştık ve o, günahını doyurmak için birlikte olduktan hemen sonra beni terk etmişti; gazeteler de bir soyluya karşı gelmeye kalkışmamın ne kadar aptalca olduğu konusunda çılgına dönmüştü.

Belki de gerçekten başka biriyle birlikte olmadı; belki de sihir devreye girmeden önce bunların hiçbiri yaşanmadı; belki de Lanetli Kalem sadece hepimizi buna inandırdı; ama hakkımda çıkan ve tüm diyarın alay konusu olması için basılan kötü niyetli söylentiler ve dedikodular çok gerçekti.

O gecenin yankıları beni ve ailemizi derinden etkiledi. Eden küçüktü, bu yüzden onu olayların çoğundan korumuştuk. Ama skandalın yükünü en çok Sophie ve ben çektik.

Üvey annem artık ikimizin de aynı hataların eşiğinde olduğumuza inanıyordu. Ona içimi dökebilseydim belki anlardı. Ama Axton'a rolümü oynayacağıma söz vermiştim.

Sophie sözlerine şöyle devam etti: "Bu sefer sadece senin hayatın mahvolmayacak. Eden de yara almadan kurtulamayacak. İkinizden hangisini isteyecek? Çalışmak için mi, evlenmek için mi? Hepimiz için sonuçlarının ne olacağını hiç düşündünüz mü?"

Beni işe alacak bir gazete bulmak zordu. Ve şimdi, kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, Sophie haklıydı. Skandal gazeteleri, Axton ile rekabet kızışırken tekrar yakınlaştığımızı haber yapınca, krallık genelinde kınanan kişi o olmayacaktı.

Bunu biliyordum. Yine de aynı seçimi yapardım.

Ortada çok daha büyük tehlikeler vardı. Eğer krallık ejderhaları, yani Lanetli Kalemi öğrenirse... kaos patlak verecekti. Ve eğer ejderhalar sonunda saldırırsa? Sayısız hayat kaybedilebilirdi.

"Bu sefer daha iyisini yapacak," dedim, içime şüphe girse bile, bunun gerçekleşmesini umarak.

Sophie bana acıyan bir bakış attı. "Yakında göreceğiz."

Sırlar ve Skandallar: Çapkınların Çapkını Rezil Yöntemlerine Devam Ediyor

Julian Wren, The Wicked Daily

Sevgili Günahkarlar,

Biz Wicked Daily olarak bugün sizin için enfes bir hikaye hazırladı
Çapkınların Prensi, son edepsizliğiyle diyarı gerçekten şok etti. Yedi Çember'd
Açgözlülük Evi'nin arazisinde, bizzat bizim Bayan Eşleşmemizle ilgili nefis b
skandal hakkında söylentiler uçuşuyor. Skandal dolu bir olaydan bahsediyoruz!

Gerçek kimliğini bilmeyenler için, bunu burada özel olarak açıklayayın
Prens, yeminli düşmanı Bayan Adriana Saint Lucent ile birlikte yakalandı. Giz
aşıklar, buluşmalarının ardından kaleye gizlice girmeye çalışırken yakalandıla
Görgü tanıkları, prensin kaçmadan önce onu öptüğünü bildiriyor.

Prens Gluttony'den yorum almak için iletişime geçtik, ancak şu anda basın
konuşmuyor. Adriana Saint Lucent de alışılmadık derecede sessiz kalıyor; eğ
prensin kalbinin gerçek galibi olma umutları varsa, bunlar artık suya düşmü
olmalı. Prens Gluttony, sessizliğiyle başka birine bağlanmayı seçeceğini açıkç
ortaya koydu.

Skandal hakkında sorulduğunda, kız kardeşi ve prensin en gözde talibi Ede
Everhart, günün odak noktasının balo olması gerektiğini söyledi. Biz bun
katılmıyoruz. Tüm skandal gazetelerinin ve yarışmacıların hemfikir olduğu te
şey, Bayan Eşleşme'nin romantik tavsiyeleriyle hepimizi kandırırken, bir yanda
da prensi kendine çalmaya çalışmasının ne kadar etkileyici olduğudur.

Saraya ait bir raporda yarışmanın galibinin gece yarısında taçlandırılacağ
belirtildi, bu da planının başarısız olduğunu gösteriyor. Kesin olan bir şey va
balo heyecan verici bir etkinlik olacak.

Bir daha görüşmek üzer
Ben Julian Wren, yayını burada sonlandırıyorun

FORTY-NINE

Prince Gluttony

Acımasız Ulaşım'ın üst koridorunda hızla ilerledim ve en iyi casusumun beklediği odanın önünde durdum. Şansım yaver gitseydi, ona bir onur konuğu da eşlik edecekti. Kapıyı açtım ve kötü güçlere şükrettim. Shayde tam olarak istediğimi yapmıştı. Takviye kuvvet getirmek için Kıskançlıkla birlikte çalışmıştı.

Casusumun yanında, sadece Kurt olarak bilinen efsanevi Unseelie avcısı duruyordu.

Saçları bembeyazdı ve gözleri, adını aldığı yaratıkların altın rengindeydi. Her zaman bir kurnazlık ve hile planladığı izlenimini verirdi.

“Wolf. Seni tekrar görmek güzel.”

Peri sırıttı. "Bir iblis tarafından iyilik borçlu olmak oldukça eğlenceli."

“Shayde, Val’e ödülünü üç katına çıkarmasını söyle.”

Shayde başını eğerek, "Ne kadar cömertsiniz," dedi.

Sandalyesine rahatça yaslanmış olan Unseelie erkeğini süzdüm. Diyarlar boyunca yatak ilişkileriyle geçinme konusundaki ünü, kardeşlerimin herhangi birinden daha kötüydü.

Peri, tam da onun oluşturduğu tehlike türüne benziyordu: Sevgilisini alt üst edip daha fazlasını arzulamasını sağlayacak bir erkek.

Envy'nin neden sinirini bozduğunu anladım. Eğer o yarı kapalı gözlerini Adriana'ya çevirirse, boğazını parçalayabilirim.

Wolf ceket cebinden bir zarf çıkardı ve bana uzattı. "Bunu bulmak kolay değildi, ama önemli bir ipucu."

İçeriğini çıkardım ve dikkatlice okudum.

Daha önce nadiren iletişim kurduğum bir soylunun, Oleander Dükü'nün son vasiyetnamesi. Kendisi zamanının çoğunu şatoda değil, kır evinde geçirmişti.

Ölüm ilanı.

Ve bir muhabire hitaben yazılmış oldukça ilginç bir mektup.

Bulguları dikkatlice inceledim. Dükün, görünüşe göre Lanetli Kalem'e sahip olduğu ve Bayan Ryleigh Hughes ile gizli bir ilişkisi olduğu ortaya çıktı.

Adriana'nın iş arkadaşı ve arkadaşı.

“Oleander Dükü, Tüm Günahkarlar Balosu'ndan birkaç gün önce öldü. Ve Ryleigh'e üzerinde HQ baş harfleri bulunan bir şey miras bıraktı.” Yukarı baktım. “Bunu nereden buldun?”

Wolf'un yüzünde geniş bir sırıtış belirdi.

“İstediğiniz gibi son on yıla ait tüm vasiyetnameleri inceledim. O zamanlar faaliyette olan tüm avukatlık bürolarına girdim. Soylularla başladım; dük, karanlık piyasa objeleriyle ticaret yapma eğilimi söylentileri nedeniyle ilgimi çekti. Waverly Green'e gittim ve oradaki birkaç satıcıyla görüşerek dükün düzenli bir müşteri olduğunu teyit ettim.”

Dava dosyasındaki bu hoş ayrıntıya bir anlığına takıldım. Avukat, Ryleigh'in eşyasını balo günü aldığını not etmişti. Tam da ihtiyacım olan bilgiydi.

Sil'i bulmak için endişelenmeme gerek yoktu. Lanetli Kalem'in kullanıldığı kağıdı yok edip bu çılgınlığa bir kez ve sonsuza dek son verebilirdim. Kalem Ryleigh'deydi. Bu da demek oluyordu ki, o gün kaderimizi değiştirmek için kullandığı parşömen, günlük veya her neyse, o da yakınlardaydı. Hemen evine bir ekip gönderecektim.

İçime bir rahatlama dalgası yayıldı.

“Aferin.” Vasiyetnameyi katlayıp takım elbisemin içine soktum, sonra dikkatimi Shayde'ye çevirdim. “O muhabiri gözlemlemenizi istiyorum. Kalemi almak ve büyünün yazıldığı yeri bulmak için hemen bir ekip gönderin. Her şeyi hasarsız bir şekilde Açgözlülük Evi'ne getirin.”

“Elbette, Majesteleri.” Shayde derin bir reveransla eğildi. “Yakında döneceğim.”

“Bu gece,” dedim. “Gece yarısından önce ikisini de elimde istiyorum.”

Shayde başını eğdi, sonra adını seçtiği karanlığın içinde kayboldu. Saate baktım, Lanetli Kalemi kendim bulmak istedim ama kendimi tuttum.

Kamuoyu önünde bir süre daha üstlenmem gereken bir rol vardı.

Hem hazırlanmam gereken bir eğlence hem de düzeltmem gereken korkunç bir yanlış vardı.

Geçmişi ateşe verip yanışını izlemek ve küllerinden yeniden doğmak, çarpık bir öykünün mükemmel sonu olurdu.

Bu gece, her halükarda, ejderha laneti sona erecek, sarayımın geleceği güvence altına alınacak ve hayatım Ryleigh'in müdahalesinden önce olması gerektiği haline geri dönecek.

Tüm vücuduma gerilim yayılıyordu. Bunu bitirmeye çok yakındık, ama içimdeki o uyarı sistemini susturamıyordum. Gerçek olamayacak kadar güzeldi neredeyse.

Silvanus'u bulmak zorunda değildim, ama kalenin uzağında kaldığından emin olmak için nerede olduğunu bilmek güzel olurdu. Sadece birkaç saate daha ihtiyacım vardı. Eğer büyüyü bozarsam, sarayım ve çevremdekiler felakete ne kadar yaklaştığımızı asla bilmek zorunda kalmayacaklardı.

Wolf, viski dolu sürahiye doğru yavaşça yaklaştı. Kristal bir bardağa biraz viski döktü, çalkaladı ve bir çırpıda içti.

Gözleri parladı. "Maç ne zaman?"

❄ ❄ ❄

"Tüm düzenlemeler yapıldı mı?" diye sordum, balo salonunu incelerken. Mermer zeminler tertemiz, kusursuzdu. Bir toz zerresi veya leke bile yoktu. Tavandan farklı aralıklarla astığım mumların yumuşak ışığı altında parıldayacaklardı.

Val listedeki maddeleri tek tek kontrol etti. "Elbise bir saat önce geldi."

Derin bir nefes verdim, sonra balo salonunun etrafında dolaşmaya devam ettim ve odanın her köşesinin olabildiğince büyüleyici olmasını sağladım. Adriana ile ilk kez seviştiğim söylenen bahçeleri taklit etmek için çiçekler, çalılar ve devasa bir taş çeşme getirtmiştim.

Eski rakibime o ilk akşamı hatırlamayabileceğimi ama içten içe onu asla gerçekten unutmadığımı göstermek istedim.

"Kamuoyuna bir açıklama yapmak istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu Val.

Çeşmenin önünde durdum, mermer ejderha alev yerine buz gibi su püskürtüyordu. Büyüyü yok etmek için elimde olmadan bu gece baloya ev sahipliği yapmak tehlikeli bir kumardı, ama mecazi bir yangını söndürmem gerekiyordu ve casuslarımın bana ihtiyacım olanı yakında getireceğine güveniyordum.

Herkesin konuştuğu tek konu, beni Adriana ile birlikte yakalama skandalıydı.

Talip olanlar, gizli bir ilişki içinde olmamdan etkilenmemişlerdi. Aksine, bunun benim itibarımı artırdığını ve kendilerini ön plana çıkarmaya yardımcı olduğunu düşünüyorlardı.

Bu skandalda kaybeden olmadı.

Adriana hariç, ama bu durum uzun süre böyle kalmayacaktı.

Val'e şöyle bir baktım. "O burada mı?"

İkinci görevli açıklama yapmaya gerek duymadı. "Elbette. O kendi süitinde."

Eğer balo başlamadan önce kalan taliplerle şahsen konuşup yarışmanın bittiğini bildirmem gerekmeseydi, hemen onun yanına giderdim. Ama onlara olan biteni ve kalbimin başka yerde olduğunu bilerek devam ettiğim için ne kadar üzgün olduğumu doğrudan benden duyma şansını borçluydum.

Val, sarayıma gelebilecek olası zararlar hakkındaki düşüncelerini dile getirmişti, ama ben ne istediğimi biliyordum ve Lanetli Kalem olsun ya da olmasın, en azından düzeltebileceğim bir şey vardı.

“Bu gece, tüm etkinliklerin sonuncusu olacak bu etkinliği istiyorum.” Süitime doğru yürüdüm. “Bu gece, krallığın odaklanacağı yeni bir hikaye olacak.”

Ve her şey, onun en heyecan verici maceraya evet deyip demeyeceğine bağlıydı.

FIFTY

Adriana

Sonraki at arabası avluda durdu, borazanları yüksek sesle çalarak karşılamayı simgeliyordu. Araba siyah ve altın rengindeydi, bu da Öfke Hanedanı'nın geldiğini gösteriyordu.

"Her seferinde aynısını mı yapacaklar?" diye kendi kendime mırıldandım, yaslandığım pencere pervazından kendimi iterek. Sinirlerim iyice gerilmişti.

Sophie'nin sürekli uyarıları da öyleydi.

Her saat başı odamızda bir aşağı bir yukarı dolanıp bana aptal olduğumu hatırlatıyordu. Akşamın sonuna kadar saçlarımı yolmazsam gerçekten bir mucize olurdu.

Sürekli söylenmelerinden, hizmetçisinin ona Axton'ın saatler önce döndüğünü ve hâlâ beni görmeye gelmediğini veya bir not bile göndermediğini söylediğini öğrendim.

En çok da bu canımı yakmıştı. Silvanus'u ve ejderhaları alt edip etmediğinden ya da kuzeyde başka neler olup bittiğinden haberim yoktu.

Bir saat önce bana bu akşamki etkinlik için kraliyet davetiyesi göndermişti, Eden'in davetiyesiyle birlikte, hepsi bu kadar.

Biz bir takım olmalıydık ve ben yine kenara atılmış, onun oyun kurallarını kendi kafasına göre belirlemesini izliyormuş gibi hissettim. Kalenin ve dedikoducuların dikkatini üzerimde tutmak için elimden geleni yapıyordum, o ise benim iyi olup olmadığımı bile kontrol etmeye tenezzül

etmedi.

Sürprizlerden kesinlikle nefret ediyordum. Prensle doğrudan görüşmeden, etkinliğe katılırken hangi rolü üstlenmem gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla yarışma hâlâ devam ediyordu.

Sophie aksini duysaydı kesinlikle bildirirdi.

Yaşadığımız onca şeyden sonra, tehlike varken ve ben onun sırlarını saklarken beni karanlıkta bırakmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildiğini aklım almıyordu.

Beni gerçekten de bir ortak veya eşit olarak ciddiye almıyor olmalı.

Ve bu, romantik bir ilişkide asla tahammül edemeyeceğim bir özellikti.

Benim fikrim değerliydi ve en azından, sert davranıp kendi başına uygulamaya geçmeden önce planlarını benimle paylaşacağına ve benim de onun kararlarına körü körüne uyacağımı varsayacağına güvenebileceğimi bilmeyi hak ediyordum.

Belli ki daha önceki hatasından ders almamıştı; bana aşırı yüksek bir maaş teklif edip kişisel muhabiri olmaya zorlamaya çalışarak beni Wicked Daily'den kovdurmuştu. Sanki kaderimi o belirleyecekmiş gibi, oysa kaderim benim elimdeydi.

İtirafına nasıl kandığıma inanamadım.

Sana duyduğum özlem, anlayamayacağın kadar büyüktü.

Görünüşe göre değil. Gerçi bir konuda haklıydı: Bir saat önce bu kadar tutkulu şeyler söyleyip, davasına katılmam için yalvarıp, sonra da isteğini yerine getirdikten hemen sonra varlığımı nasıl unutabildiğini anlayamıyordum.

Eden artık bizim dikkatsizliğimizi biliyordu ve öyle değilmiş gibi davranıyordu. Gerçeği öğrendikten sonra onu neredeyse hiç görmemiş veya onunla konuşmamıştım.

Bunun onun planı mı yoksa sadece bir tesadüf mü olduğundan emin değildim.

Onun da kendine ait sırları vardı ve ne olursa olsun, gizlice görüştüğü başka biri olduğunu asla açığa vurmazdım.

"Üzerini giymeyi bitirmen gerekiyor. Birazdan kız kardeşinle aşağıda olman bekleniyor," dedi Sophie kapıdan, beni ürküterek. "Birkaç dakika içinde bir uşak seni bekliyor olacak."

"Kısa süre içinde aşağı ineceğim."

Beni eleştirel bir gözle süzdü. "Geç kalma. Bu gece başka bir olay

çıkarmaya hiç ihtiyacımız yok."

Bu güzel kısa konuşmanın ardından oradan ayrıldı.

Kadife askısından sarkan, gümüş etekleri yerde sürünen, alt kısmına dikilmiş elmas ve akuamarin taşlarının yeni yağmış kar gibi parıldadığı elbiseye şöyle bir göz attım.

Elbise, en gösterişli aşk romanlarının sayfalarından fırlamış gibiydi.

Ne yazık ki, sanki kendi sosyal cenaze törenime onu giyerek gidiyormuşum gibi hissettim. Ya da belki de onurumun ölümüydü, çünkü tek başıma ortaya çıkmak ve onun alaycı mahkemesinin karşısına tek başıma çıkmak zorunda kalmıştım.

Skandal gazeteleri her tepkimi izleyecek, haber yapacak bir drama ipucu bulmayı umacaklardı. Belki de elbisedeki mücevherlerden bazılarını söküp, sessizlikleri için para ödeyebilirdim.

Bu sadece bir temenniydi.

Korkudan mıydı yoksa bozuk sütten mi, saat on bire vurduğunda midem düğümlendi. Skandal sonrası dünyayla yüzleşme vakti neredeyse gelmişti. Bir kovaya kusmak istesem bile, bunu başım dik bir şekilde yapacaktım.

Benim ve prens hakkındaki söylentilerden saklanmanın imkanı yoktu. Bu gece tüm krallığın gözü önünde olacaktım ve Axton ya anlaşmanın gereğini yerine getirecekti ya da getirmeyecekti. Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Carlo'yu son bir kez görmeyi umuyordum; makyajı ve tarzı her zaman kendimi zırh giymiş gibi hissetmemi sağlıyordu. Ama sevimli bir hizmetçi içeri girdi, elbiseyi giymeme yardım etti, saçımı düzeltti ve dudaklarımı hoş bir açık pembe tonuna boyadı. Kristal ayakkabılarımı da giydim.

Aynada kendime son bir kez baktım. Dışarıdan bu kadar sakin görünürken içimde fırtınalar kopması inanılmazdı. Bir an nefes almak için kendime zaman tanıdım.

"Hanımefendi, en önemli süslemeyi unuttuk."

Hizmetçim küçük bir kutuya koştu ve açtı. Başımın üstüne akuamarin ve elmaslardan oluşan bir taç yerleştirildi; soluk mavi taşlar saçlarımla muhteşem görünüyordu.

Yansımama baktım. İçimde kıvranan kaygıyı kimse tahmin edemezdi. Ejderhalar, prens, paramparça olmuş itibarım... Sanki mahkeme savaşına hazırlanıyordum.

Dış kapıya birisi vurduğunda, bundan sonra ne olursa olsun

hazırlıklıydım.

Koridora doğru ilerledim ve uşağa gülümsedim. "Önden buyurun."

❄ ❄ ❄

Balo salonuna bakan merdivenlerin tepesinde dururken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Axton yine aşırıya kaçarak günahını beslemişti. Ya da belki de gizli bir romantikti. Salon bir bahçeye dönüştürülmüştü, hatta buradaki bahçenin birebir kopyasıydı. Her şey korkunç bir şekilde ters gitmeden önce hikayemizin başladığı yer burasıydı.

Bakışlarım kalabalığın üzerinde gezindi; bazıları zaten pistte dans ediyordu. Bazıları ise yiyecek ve pasta kulelerinin etrafında kaynaşıyordu. Parıldayan şarap kadehlerinden fışkıran şeytan üzümü şarabı, adeta bir nehir gibi kadehlere akarken göz kamaştırıyordu. Çok güzeldi.

Bir kürsüde Eden ve Vanity, prensle kadeh tokuşturup, prensin onlara fısıldadığı her neyse ona gülüyorlardı. Birden irkildim. Etrafında taliplerinin toplandığını görmeyi beklemiyordum.

Her şey çok tanıdıktı… Onun, kendisine ilgi gösteren herkesle utanmadan flört etmesi, benim ise gölgelerde saklanmam. Herkes onun o kraliyet tabağında sunduğu şeker gibi tatlı cazibesine kapılırken, onu gerçekte olduğu gibi asla görmüyorlardı. Üvey annem ve Ryleigh haklıydı: Axton asla değişmeyecekti. Göğsümde bir acı başladı.

Birdenbire, bunu yapıp yapamayacağımdan emin değildim. Ne planlamış olursa olsun, beni kapsamıyor gibiydi. Kimse geldiğimi fark etmeden arkamı dönüp gittim.

Habercinin asasını mermer zemine vurup adımı seslenmesi ve tüm bakışları üzerine çekmesiyle çıkışım engellendi.

“Bayan Adriana Saint Lucent.”

Boğazımdaki yumruyu yutarak arkama döndüm.

Kalabalığın üzerine sessizlik çöktü. Sanki bir cadı büyü yapmış, herkesi olduğu yerde dondurmuş gibiydi. Prens hariç. O, sanki odada sadece ikimiz varmışız gibi beni süzdü.

İçimde tanıdık bir kıvılcım yeniden alevlendi, ama ben onu hemen söndürdüm.

Lanetli çapkın. Onun uyuşturucu etkisi yaratan cazibesinden uzakta,

düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım vardı. Bu kadar çok şahit varken şimdi konuşmanın iyi bir fikir olup olmadığından emin değildim, ama o yine bu seçimi benden alıyordu. Şimdi gidersem, dedikoducular çıldıracaktı.

Çenemi sıktım ve eteklerimi Axton'ın boynuna dolanmış gibi yumruklarımın arasında tutarak sosyal cehenneme doğru inişime başladım.

Düğün elbiseme takılıp yere yığılmamak için bütün tanrılara dua ettim. O kadar utanç verici bir durumdan nasıl kurtulacağımı hayal bile edemiyordum.

Şükürler olsun ki, merdivenlerin dibine hiçbir sorun yaşamadan ulaştım.

Axton aniden orada belirdi, kolunu bana doğru kaldırmış, tam bir kraliyet terbiyesi örneği gibi görünüyordu. Üzgün olduğumdan haberi yoktu. Onun dünyasında her şey yolundaydı.

Bütün gözler hâlâ üzerimdeydi, ben de kibarca reverans yaptım.

"Majesteleri."

Ayağa kalktım ve yanından geçmeye başladım, ortalığı karıştırmadığım için memnundum. Bir hükümdarın halk önünde öldürülmesi, özellikle de bu kadar çok tanık varken, kendimi savunmak için oldukça zor olurdu.

Axton, ben gelmeden önce içki içmiş olmalıydı. Prens de benim hareketimi taklit ederek yolumu kesti. Derin bir nefes aldım.

Şu an bu tartışma için uygun bir zaman değildi.

Kral katliamı yapmazdım. Dizimi yanlışlıkla yukarı doğru çekip onun üreme olasılığını ortadan kaldırmazdım.

Bu iki dürtüye de yenik düşmeseydim, eski tanrılara kesinlikle kurban sunardım.

Gözümün ucuyla, soyluların birbirlerine eğilip fısıldaştıklarını fark ettim.

Harika. Prens sayesinde, onların alaycı bakışlarına maruz kalmadan iki dakika bile geçirmemiştim.

"Tam olarak ne yapıyorsunuz?" diye sordum, kibar bir gülümseme takınarak. "Ortalığı karıştırıyorsunuz. Ve kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Bana, en güçlü rakibi bile alt edebilecek türden yıkıcı bir sırıtışla baktı. Ne yazık ki, onun cazibesine tamamen bağışıktım. Yüzündeki sırıtış kaybolana kadar soğuk bir şekilde ona baktım.

"İyi misin?" diye sordu, beni daha dikkatlice süzerek.

Bir skandalı, kırık bir kalbi ve kamuoyunun aşağılamasını atlatmak iyi bir şey olarak kabul ediliyorsa, o zaman ben gayet iyiydim. "Biraz kenara çekilebilir misiniz? Gerçekten biraz hava almam gerekiyor."

Bakışlarında bir meydan okuma kıvılcımı parladı.

"Bundan hiç rahatsız olmazdım. Çünkü senden benimle dans etmeni istiyorum."

"Eminim ki taliplerinizi tüm vaktinizi meşgul edecekler."

Kalabalığın da olaya dahil olduğunu ya farkında olmadan ya da umursamadan daha da yaklaştı. "Bir planımız vardı, hatırlıyor musun?"

“Öyle mi? Bu gece nasıl devam edeceğimize dair hiçbir ayrıntıyı hatırlayamıyorum. Ah”—ona hiç de dostça olmayan bir gülümseme verdim —“belki de bana danışma zahmetine girmemenizle bir ilgisi vardır.”

“Sen delirmişsin.”

"Üzgün."

Yüzümü yukarı kaldırdı ve o kısacık an için, tüm maiyetinin önünde beni öpeceğini sandım. Başparmağıyla alt dudağımı okşadı, sonra aramızda mesafe koyarken o çok renkli gözlerini benimkine dikti.

"Size daha önce gelmek isterdim ama geciktim."

"Skandalın yükünü ben çektim, sen ise durumu kurtarmak için harekete geçtin. En azından başardığını bilmeyi hak ediyorum."

Ne sorduğumu anladı. "Bir bakıma başarılı oldum. Çok uzun zaman önce yazılmış bir notla ilgili ilginç bir bağlantı bulduk."

Lanetli Kalem. Bu konuda bir ipucu bulmuştu. Ve davada böylesine büyük bir gelişme olduğunu bana haber verme zahmetine bile girmemişti. Az önce üzgündüm, şimdi ise çok öfkeliydim.

"Bana kendiniz yazmak için beş dakikanız yoksa, bir notu dikte ettirip mektup olarak gönderebilirdiniz."

"Haklısın," dedi kısaca. "Bunu yapabilirdim ve yapmalıydım da. Aklımda çok şey vardı ve evlerine göndermem gereken taliplerim vardı."

Eden ve Vanity'nin oyalandığı kürsüye şöyle bir baktım. "Görünüşe göre, tüm talipler öyle değilmiş."

Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Bu gece Kıskançlıktan uzak dur, yoksa seni Günah Evi'ne çekmeye çalışır."

“Kıskanç değilim, aptal herif. Sinirliyim. Özür bile dilemedin.”

“Affet beni.” Elime doğru eğildi, sonra da masum bir öpücük kondurdu. “Gece yarısından önce benim için bir dans ayır. Söz veriyorum, hayal

kırıklığına uğramayacaksın.”

FIFTY-ONE
Prince Gluttony

"İşerken yanıyormuş gibi görünüyorsun." Lust genişçe sırıtarak omzuma elini koydu. "Dans etmeyi kabul etmemesine şaşmamalı."

“Hayır demedi.” Ve bu konuda şanslıydım. İster istemez, tam bir aptal gibi davranmıştım. Umarım Adriana bu gece nihayet yalnız kaldığımızda telafi etmeme izin verir.

Balo salonuna bakan terasta durup, serin mermer korkulukta parmaklarımı tıngırdattım. Eve gönderilen taliplerin hepsi, artık kendilerine şöhret ve bolca talip bulmuş olmanın verdiği mutlulukla, bir kır dansı eşliğinde dönmeye başladılar.

Saate baktım. Gece yarısına çok az kalmıştı.

Bu şarkıdan sonra nihayet yarışmayı kamuoyu önünde sonlandırabilirdim. Duyuruyu ne kadar erken yaparsam, herkes o kadar çabuk evine gidebilirdi. Sessizce her birinin odasını ve evini koruma altına almıştım, bu da zaten zayıf olan gücümü biraz daha azaltmıştı, ama onların güvenliği gücümün azalmasına değiyordu. Kardeşlerim de oradaydı, bu yüzden gerekirse yardım alabilirdim.

Eski tanrılara yalvardım, buna ihtiyacım olmasın diye.

Dikkatim önce dans pistinde gezindi, sonra gölgelere ve köşelere kaydı.

Shayde ve Wolf, lanetli eşyanın büyüsünü sona erdirmek için yakmamız gereken eşyayı hâlâ getirmemişlerdi ve Silvanus da bulunamamıştı. Daha

önce Acımasız Bölge'den ayrıldığımda, sonun yaklaştığını düşünmüştüm. Şimdi ise elimden kayıp gittiğini hissediyordum.

"Neden dışarı çıkıp dans etmiyorsun ve bazı kocaları ya da karıları birbirine düşürmüyorsun?"

Lust homurdandı ama cevap vermedi. "Ejderhalar hakkında bir haber var mı?"

Kardeşim, giderek artan gerginliği azaltmaya hiç yardımcı olmuyordu.

“Silvanus’un peşine bir ekip gönderdim. Batıya gittiğinden beri hâlâ bir izine rastlanmadı.” Dikkatimi dans pistinden ayırdım. “Yine de Lanetli Tüy konusunda umut verici bir ipucu buldum.”

Lust doğrulurken yüzündeki sırıtış kayboldu. "Kim?"

“Muhabir Ryleigh Hughes, All-Sinners Balosu'ndaydı.”

Kardeşimin heyecanı bir anda söndü. "Ne olmuş yani? Bu hesaba göre hepimiz suçlu olabiliriz."

Sırıttım. "Her zaman bir belge izini takip et, sevgili kardeşim. On yıl önce, lanetli nesneler üzerine bir hikaye araştırıyordu ve özel koleksiyonunda bu tüy kalemin olduğu söylenen bir dükle röportaj yapmıştı. Hikayesi, bir yazarın Lanetli Tüy Kalemi kullanmasının, hikayelerine daha geniş bir okuyucu kitlesi kazandırıp kazandırmayacağı sorusunu ortaya koyuyordu."

"Tanrım, Gabriel!" Lust etkilenmiş görünüyordu. "Bu umut verici."

“Ancak deliller burada bitmiyor. Dükle de bir ilişkisi olduğu söylentileri vardı; bu, ondan ele geçirdiğim bir mektupla da doğrulanıyor. Dük, ona özel koleksiyonundan birkaç eşya hediye etmişti. Bu durum, karısının büyük öfkesine neden oldu. Düşes Oleander ve Ryleigh arasında kamuoyuna yansıyan bir çekişme yaşandı, ancak bu daha büyük bir skandalın gölgesinde kaldı.”

Benim ve Adriana'nın. Bu da Ryleigh için yeterli bir sebep gibi görünüyordu. Dikkatleri ve eleştirileri kendisinden uzaklaştırıp başka yere yönlendirmişti.

Balo salonuna tekrar göz attım. O kadar çok mücevher vardı ki, mum ışığında parıldayan mücevherler yüzünden dansçıları görebilmek için neredeyse gözlerimi kısmam gerekiyordu.

"Eşinin ondan intikam almak için tüy kalem kullanmadığını nereden biliyorsunuz?"

“Dük, Tüm Günahkarlar Balosu'ndan birkaç gün önce vefat etti ve

vasiyetinde küçük bir not vardı. Ryleigh'in adı geçiyordu ve diğer daha az ilgi çekici maddeler arasında onun için HQ harfleri işaretlenmişti. Belgeler, düşesin tüyü balodan önce aldığını kanıtlıyor, bu da düşesin ona erişiminin olmadığını gösteriyor."

"Tam bir aldatmaca." Lust kısık bir ıslık çaldı. "Adriana ile arkadaş. En yakın arkadaşının mutluluğunu mahvetmek için acımasızca davranıyor gibi görünüyor."

"Belki de kalemi deniyordu ve sonuçlarını kastetmemişti. Ya da düşesle yaşadığı kamuoyu önündeki kavgayı gölgede bırakacak bir drama yaratmayı umuyordu. Onu sorgulayana kadar, bu tamamen spekülasyon."

Hiçbiri bu acıyı veya diyar için yaratılan tehlikeyi mazur göstermezdi. Ama ölümlülerin gerçeğe ürkütücü derecede yakın bir sözü vardı: Cehenneme giden yol iyi niyetlerle döşenmiştir—çoğu insan bunu söylerdi, ama ne anlama geldiğini asla gerçekten düşünmezdi.

Adriana'nın, tam zamanında içeri doluşan gazetecilerden saklanmak için odanın gölgelerine doğru süzülmesini izledim. Onları buraya çağırdığımı bilmiyordu. Yedi Çember'deki tüm magazin gazetecilerinin duyurum için burada olmasını istiyordum.

Biraz sonra Shayde, Wolf ile birlikte sahneye girdi.

Nefesimi tuttum, onların ifadesiz yüzlerinin ne anlama geldiğini anlamaya çalıştım.

Avda başarılı olup olmadıklarını ya da başarısız olup olmadıklarını anlayamadım.

Nefesimi verdim. Önemli değildi. Artık Ryleigh ile yüzleşmek ve eşyaları teslim etmeye zorlamak için yeterli kanıta sahiptim.

Bu ihanet, son dedikoduların da üstüne üstlük Adriana için özellikle zor olacaktı, ama bunu bitirmeyi erteleyemezdim. Özellikle de ejderhalar daha da cüretkarlaştıkça.

Ama önce yıllar önce yapmam gerekeni yapmanın zamanı gelmişti.

Uzaktaki duvardaki saate baktım. Vakit gelmişti.

"Bana şans dileyin."

Şehvet, geçen tepsideki şeytan üzümü şarabını kapıp bana selam verdi. "Sonsuza dek sürecek, mutluluk dolu nefret dolu sekse!"

Merdivenlerden inerken ve kürsüye doğru ilerlerken Eden ve Vanity gözüme çarptı. Ne yapacağımı zaten biliyorlardı, birbirlerine gizlice gülümsediler.

Küçük platforma doğru yürüdüm ve dörtlüye sessiz olmaları için işaret verdim.

Toplanan kalabalık dikkatini bana çevirdi, gazeteciler kalemlerini hazırda tutuyordu. Ryleigh Hughes de kalabalığın arasındaydı.

Kazananın açıklanmasını bekliyorlardı. Ve ben de onları hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

“Bu gece bekarlığımı sonsuza dek bıraktığım bu özel gecede bana katıldığınız için teşekkür ederim.” Salonda kıkırdamalar yankılandı, ama benim dikkatim bir köşeye odaklanmıştı. “Kalbimi kimin çaldığını itiraf etmeden önce, halletmem gereken bir mesele var.”

Val, soyluların arkasından çıktı ve sessizce Ryleigh'e doğru ilerledi. Muhabirin kaçmamasını sağlayacaktı. Yerini aldıktan sonra ben devam ettim.

“Yarışmayı düzenleme nedenlerim konusunda tamamen dürüst davranmadım.” Odada mırıltılar yayılırken durakladım. “Krallığımıza yönelik gizli bir tehdit, bu aldatmacanın ardındaki katalizör oldu. Umarım beni affedersiniz. Bu gece, skandal gazetelerine yansımadan önce her taliple şahsen görüştüm ve onları bilgilendirdim. Amacım her zaman çevremdekileri, sarayımı ve halkımı korumak olmuştur.”

"Ne tür bir tehditten bahsediyorsunuz, Majesteleri?" diye bağırdı Anderson Anders arkadan. "Malice Adası'ndan yayılan vampir söylentileri mi?"

“Devam eden soruşturma nedeniyle bu bilgi gizli tutuluyor. Şu an açıklayabileceğim şey ise sebebi. Ben ve kardeşlerim, gece gündüz bu konuyu araştıran özel ekipler görevlendirdik. Son birkaç saat içinde nihayet aradığımız bağlantıyı bulduk.”

Dikkatim kalabalığın üzerinde bir süre gezindi, sonunda Ryleigh'e takıldı.

"On yıl önce, Tüm Günahkarlar Balosu'nda Bayan Ryleigh Hughes, benim kortumda büyülü bir nesne kullandı. Şu anda, bir grup avcı, karanlık büyüyü yok etmek için ihtiyacımız olan kanıtları bulmak üzere onun evine akın ediyor."

Ryleigh'nin yüzünün rengi soldu. "Üzerimde hiçbir büyülü nesne yok. Kraliyet adına yemin ederim."

Sanki gölgelerin arasına koşacakmış gibi geri çekildi, ama Val bekliyordu. Yardımcımın eli hızla uzandı ve muhabiri yanına bağladı.

Ona verdiğim gülümseme hiç de dostça değildi. Bu, gazetecilerin kalemlerini kıpır kıpır etti. Başta cana yakındım, ta ki öyle olmayana kadar ve bu durum skandal arayanları memnun etmiş gibiydi.

“Bayan Hughes, ceza dağıtma zamanı geldiğinde Kraliyet sizin işbirliğinizi bir lütuf olarak değerlendirecektir. Şehvet. Kıskançlık.” Yanına geçen kardeşlerime işaret ettim. “Onlar sorgulamaya başlasınlar, ben de bu gece bir meseleyle daha ilgileneyim. Onlara Lanetli Kalemin nerede olduğunu ve balodaki yeni sonucu nereye yazdığınızı söylemenizi öneririm. Herhangi bir yalanı anlayacaklardır.”

Adriana öne çıktı, sanki arkadaşını savunacakmış gibi elini uzattı. Kararsız görünüyordu, ancak kalabalık Ryleigh'i çevreleyerek ona yaklaşmasını engelledi.

Kardeşlerim, Ryleigh'i zindanlara götürürken en şık giyimli muhafızlardı.

Eden nefes almayı bırakmış gibiydi. Ama Vanity, olayların bu şekilde gelişmesinden oldukça etkilenmişti.

Ellerimi çırptım ve böylece odadaki herkesin dikkatini yeniden çektim.

"Umarım bu akşam yapacağımız bir duyuru daha ilginizi çekmiştir."

Kalabalığı taradım ve Adriana'yı yine duvarın yakınında oyalanırken buldum. Dikkatimi ona verdim, sadece onunla konuştum.

“Mükemmel eşi bulma yarışması planlandığı gibi gitmemiş olabilir. Ama aşkı buldum. Ve bu, şimdiye kadar giriştiğim en sinir bozucu, en heyecan verici maceralardan biri oldu.”

Adriana'nın yüz ifadesini çözmek imkansızdı.

Onun yanında olmayı, duygularını hissetmeyi çok istedim.

"Bayan Saint Lucent, lütfen kürsüye çıkar mısınız?"

Yavaşça başını salladı. "Hayır, Majesteleri. Maalesef yapamam."

Mahkememden keskin nefes kesmeleri yükseldi. Onları vahşi bir bakışla susturdum.

Onlar caydırılabilirlerdi, ama ben caydırılmadım. Eğer Adriana bizimle eşit şartlarda olmak istiyorsa, gerekirse sürünerek de olsa ona giderdim.

"Çok iyi."

Platformdan indim ve kalabalığın arasından yolumu açtım. Arkamdan fısıltılar geliyordu ama alaycı dedikoduları umursamadım. Benim için önemli olan tek bir görüş vardı.

Adriana'ya ulaştığımda, yavaşça tek dizimin üzerine çöktüm.

Hareketimin çift anlamlılığından dolayı bir sessizlik çöktü. Artık kimse onunla alay etmeye cesaret edemezdi. Özellikle de prensleri onun önünde diz çökmüşken.

“Seni seçiyorum, Adriana Saint Lucent. Seni ilk gördüğüm andan, on yıl öncesinden beri, rüyalarıma giriyorsun. Hep sen oldun.”

Diz çökmüş halde kaldım, eğer isterse kalbimi göğsümden çıkarıp ona vermeye hazırdım. Adriana dehşete düşmüş görünüyordu.

“Sana her zaman geri dönülmez bir şekilde aşık oldum ve olmaya devam edeceğim. Bu yüzden başka birine kur yapıyormuş gibi davranamam. Rekabet bitti. Ve dürüst olmak gerekirse, her zaman böyleydi çünkü senden daha uygun biri bana göre değil.” Derin bir nefes aldım. “Tatlı düşmanım Adriana Saint Lucent, benimle evlenir misin?”

Odanın her yerine yayılan sessizlik artık her şeyi kaplamıştı. Kimse tek bir kelimeyi bile kaçırma korkusuyla nefes bile almıyordu.

Adriana, sanki bir şekilde ikinci ya da üçüncü bir kafa çıkarmışım gibi bana bakmaya devam etti. Egolarımın aşırı şişmesini nasıl engelleyeceğini kesinlikle biliyordu. Yavaşça dikkatini benden ayırdı ve odanın etrafına göz gezdirdi. Muhabirler, suda kan kokusu alan köpekbalıkları gibi içeri üşüştüler.

İçimden lanet ettim. Onların burada olmasını, onu herkese açıkça seçtiğimi duyurmak için istemiştim. Onun benim olacağını, evlilik teklifimi kabul edip etmeyeceğini görmek için tüm diyarlara göstermek istemiştim.

Şimdi onun yanında olduğum için duygularını çok net hissedebiliyordum. Acı, güvensizlik.

Tam olarak söz verdiğim şeyi yapıyor olmama rağmen, onun bunu başka bir stratejik hamle olarak görebileceğini hiç düşünmemiştim. Bana eşit davranmadığımı, Acımasız Bölge'den döndükten sonra onun fikrini tamamen göz ardı ettiğimi hissetti.

Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Ona şunu kanıtlamalıydım ki ben—

“Majesteleri!”

Etrafıma göz gezdirdim. Kalabalık, bağıran kişiyi aramak için döndü.

Balo salonunun dışındaki koridorda ayak sesleri yankılanıyordu, telaşlı tempo dikkatimi kapıya çekti. Bir saniye sonra kapı aniden açıldı ve bir haberci belinden bükülmüş, nefes nefese balo salonuna koştu. Saatlerce koşmuş gibi görünüyordu.

Nihayet nefesini toparlayıp ayağa kalktığında, ilk başta fark etmediğim

şeyi anladım.

Üzerindeki tunik kan lekeleriyle kaplıydı.

Soğuk bir ürperti tüm vücudumu sardı, duyularım uyarı verircesine diken diken oldu. Çok yakındılar.

“Ejderhalar yaklaşıyor—”

Bahçelere açılan cam kapılar patladı, cam kırıkları kalabalığın arasına saçıldı, derileri ve ipekleri ayrım gözetmeksizin kesti. Soylular, kan yavaşça sızıp süslerini lekelediğinde donakaldılar, sanki olanları anlamlandıramıyorlarmış gibi aşağıya bakakaldılar.

İlk ejderha kafasını yeni açtığı delikten içeri sokarken Adriana'yı vücudumla korumak için ayağa fırladım. İçime şiddetli, koruyucu bir öfke çöktü; o kadar kadim ve ilkeldi ki, denesem bile ona karşı koyamazdım.

Ona bir şey olursa dünyayı yakıp küllerinde dans ederim. "Öfke! Havalan. Mücadeleyi şuraya taşıyoruz—"

Birkaç buz ejderhası bahçe kapılarına vurarak buz gibi sıcak alevler püskürttü. Kızıl gözler odaya bakarak korku dolu çığlıkları dinledi ve bu da onları daha da büyük bir çılgınlığa sürükledi.

"Herkes dışarı!" diye bağırdım, Adriana'yı arkamda tutarak. "Bodrum katına inin!"

Silvanus dışarıdan çıkıp büyük kuyruğunu kapıya vururken kimse nefes almıyor gibiydi. Kapı menteşelerinden fırlayarak geniş, kocaman bir delik açtı.

Bir anda soylular tehlikede olduklarının farkına vardılar. Herkes çıkışa doğru itişip kakışırken, balo salonu tamamen kaosa sürüklendi.

Kalabalıkta ezilen bedenlerin arasından yol açarak Adriana'yı kapıya doğru çektim.

Onun için sarayımı feda ederdim ve bu kararın hiçbir anından pişman olmazdım. Ahlak pusulamla çoktan barışmıştım. Eğer onunla krallık arasında seçim yapmak zorunda kalsaydım, her zaman onu seçerdim.

Ejderhaların çığlıkları ve tiz feryatları arasında duyulabilmek için, "Buradan olabildiğince uzaklaşın!" diye bağırdım. "Güvenli olduğunda sizi almaya geleceğim."

"Bekle." Elimden çekiştirip ayaklarını yere sağlamca bastı. "Ailem."

Onu güvende tutmak için en ıssız bölgeye uçurmam gerekirse, yapardım. Silvanus buradaydı ve sırf saplantısını tatmin etmek için bile olsa onun için gelecekti.

"Onların peşine muhafızlar göndereceğim."

Tüm gücümü serbest bırakmak üzereydim ki, Öfke'nin çığlığı her şeyin üstüne yükseldi.

"Seni yakalamaya geliyorlar!"

Ejderhalar sinsice ilerlerken, ben de arkamı dönüp hançerimi çektim. Avlayabilecekleri birçok seçenek vardı, ama daha kolay avları görmezden gelip beni veya Adriana'yı tercih ettiler.

Abim haklıydı. Zorlukla yutkundum, sonra Adriana'nınkine yapıştım ve onu kapılardan içeri ittim. Onu görmezlerse, umarım sadece bana odaklanırlar.

"Gitmek!"

Emrime uyup uymayacağını beklemedim. Topuğumun üzerinde dönerek ejderhalara doğru daldım ve bu işe bir kez ve sonsuza dek son vermeye hazırlandım, kendimi cazip bir hedef haline getirdim.

FIFTY-TWO

Adriana

AXTON VE BENİM aşk hikayemiz asla yazılamayacak şekilde mahkumdu. En görkemli kış bahçesi gibi görünen yer, beklenmedik bir evlilik teklifine dönüşmüş ve şimdi adeta yeraltı dünyasından bir sahneye evrilmişti.

Tam da orada olduğumuz düşünüldüğünde, bu durum ironik.

Zorla balo salonuna geri girdim ve Axton'ın ejderhalara saldırmasını, hanedan hançerinin kan emdikçe parlamasını izledim.

Çenelerin tehlikeli bir şekilde boğazına yaklaştığını görünce kalbim bir an durdu. Hiç tereddüt etmeden kendini onların yoluna atmış, maiyetinden herhangi birinin değil, kendisinin peşine düşmelerini sağlamıştı. Cesur ve korkusuzca bir davranıştı. Ve bu kadar pervasız olduğu için ona bir tokat atmak istedim.

Kendime, onun ölümsüz olduğunu ve ejderhalarla savaşmaya yabancı olmadığını hatırlattım.

O hayatta kalırdı ama ailem kalamayabilirdi.

Axton'a son bir kez baktıktan sonra, kaçışan, histerik kalabalığın arasından kendime yol açtım ve insanların başlarının üzerinden görebilmek için yerimde zıpladım.

Masalar devrilmişti, köpüklü şarap kadehleri kırılmıştı ve nereye baksam, iblisler odadan çıkmak için savaşıyordu.

Eden ve üvey annem ortalarda yoktu.

Şehvet odaya daldı, hançeriyle bir ejderhaya darbe indirdi ve ejderha

geriye doğru sendeledi. Saldırı haberi kalede çoktan yayılmış olmalıydı. Umarım herkes saklanmıştı. Eğer bu savaştan sağ çıkarsam, hâlâ canlarını kurtarmak için koşan herkesin çığlıkları kabuslarıma girecekti. Attığım her adımda, aynı mesafeyi geriye kaybediyordum. Kalabalık öfkeyle ileri doğru koşuyor, beni de peşlerinden itiyordu. Neredeyse dengemi kaybediyordum.

Şimdi yere düşsem, ezilerek ölürdüm.

Beni sürekli ileriye iten o korkuyla, odanın içinde başlarımın ve omuzlarımın üzerinden bakmaya çalışarak, başımı sallayarak ilerledim. Kenara gidip beklemem gerekiyordu.

İmkansız olduğu ortaya çıkan bir başarı.

Aniden kalabalık bir an durdu, bu da bana eğilip bir açıklıktan kaçma fırsatı verdi. Onları neyin oyaladığını görmek için arkama baktım: Tembellik ve Açgözlülük alev ve duman içinde gelmiş ve hemen kendilerini kavgaya atmışlardı.

Bir an için, ben de saha ile birlikte donakaldım ve savaşın şiddetini izledim.

Yedi prensin beşinin tüm güçleriyle savaşması, saf dehşetten yaratılmış bir görüntüydü. Bir ejderhayla savaşmayı hayal bile edemezdim.

Ben de bir iblisin kılıcının hedefi olmak istemezdim.

Prensler, meydan okunana kadar ahlaksız ve kötüydüler… meydan okunduğunda ise, saraylı cazibelerinin ve cilalı görünümlerinin altında gerçekte ne olduklarını gösterdiler.

Sıcaklık önemli ölçüde düştü, zemin yavaş yavaş buzla kaplandı. Çok geçmeden düşmeden koşmak imkansız hale gelecekti. Bu farkındalık saray mensuplarını daha da paniğe sevk etti. Kendimi toplamaya çalışırken, Eden'in soluk sarı saçlarını aradım. Gümüş rengi bir parıltı dikkatimi çekti.

“Camilla!”

O beni bulduğu anda ben de onu fark ettim ve kaos kontrolden çıkarken birbirimize ulaşmak için mücadele ettik.

Ejderhalar, çiçeklerin ve çitlerin arasından geçerek topun üzerine inerken çığlıklar attılar. Buzdan alevler odanın her yerine yayıldı ve yollarındaki her şeyi buzla kapladı.

Donmuş ateşin patlamasının ardından acı çığlıkları yükseldi. Birileri yolundan çekilmemişti.

Soğuktan ve içimden geçen korkudan ürperdim. Buz ejderhalarının her zaman güzel olduğunu düşünmüştüm, ama aynı zamanda son derece kötü

ve acımasızdılar.

İnanılmaz bir şekilde, Anderson Anders, yarı yırtılmış bir sütunun yanında saklanarak, tüy kalemi ile hararetle yazıyordu. Bu aptal, bir ejderhaya tehlikeli derecede yakındı.

Camilla'yı kaybettim ve Envy'nin zindanlardan fırlayıp onu bulması için dua ettim. Henüz burada olmaması, koridorlarda daha fazla ejderhanın avlandığını düşündürdü bana. Kız kardeşim ve üvey annem balo salonundan çıkmış olsalar bile, hâlâ güvende olmayabilirlerdi.

“Adriana!”

Eden'in çığlığı dikkatimi ona ve tehdide çekti. Birkaç adım ötede, devasa bir ejderha benimle göz göze geldi. Dengesiz bir adım geri attığımda içgüdüsel bir uyarı sesi duydum. Yanlış bir hareketti. Kendimi av gibi göstermiştim.

Kızıl gözlü ejderha kükreyerek bana doğru hücum etti ve beni ölüme mahkum etti. Yer o kadar şiddetli sarsıldı ki, arkamı dönüp kaçarken neredeyse dengemi kaybettim.

Anderson Anders'ı tehlikeden uzaklaştırdım ve azalan kalabalığa karşı koşarak yaratığı kız kardeşimden olabildiğince uzaklaştırmayı umdum.

Yıkılmış duvardan fırlayıp kalın bir buz tabakası üzerinde kayarak verandaya çıktığım sırada, kan lekeleriyle kaplı takım elbisesiyle, karanlık ve acımasız bir ifadeyle prens belirdi.

Kravatı gitmişti ve bununla birlikte nezaketin de izleri kaybolmuştu. Vahşi, evcilleştirilmemiş görünüyordu. Tehlikeye ve maceraya gözü kara atılan efsanevi avcı.

Dikkatini önce üzerimde gezdirdi, sonra da başımın hemen üstündeki bir şeye odaklandı.

Arkamı dönmeme gerek kalmadan ejderhanın beni takip ettiğini anladım.

Arkamdan çok yakından yükselen kükreme yeri sarstı, ciğerlerinden çıkan hava saç tellerimi dondururken dengemi kaybettim. Taşın üzerini kaplayan buz, lanetli topuklu terliklerimle ayakta durmamı imkansız hale getirdi; ilk adımlarını atmaya çalışan bir yavru ceylandan farksızdım. Ejderhanın çeneleri sırtıma doğru hamle yaparken öne doğru düştüm.

“Axton!”

Prens, saf ve aşırı bir öfke gösterisiyle kanatlarını açarak kendini benimle kana susamış yaratık arasına attı ve bana yönelik darbeyi kendi

bedenine aldı.

Döndü ve tekme attı, ejderhayı birkaç metre geriye fırlattı.

Canavarın dişlerinin etine saplandığı yerden kan damlıyordu kolundan. Ejderha etrafından sıyrılmaya çalıştı, parlayan kızıl bakışları bana dikilmişti.

Prensin arkasına baktım, öne doğru sinsice yaklaşan canavara gözlerim dolmuştu, kalbim duracak gibi oldu. Artık yalnız değildi. Bütün ejderhalar terasa hücum etmiş, bize doğru geliyorlardı.

Önlerinde buz ve dondurucu soğuklar vardı, ayaklarımızın dibinde beyaz alevler yere çarpıyordu.

O kudretli yaratıklarla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti tüm omurgamdan aşağı doğru yayıldı.

Tüm o kana susamış bakışlar bana kilitlenmişti.

Aşağıda kutsal olmayan tanrılar var. Bütün sürü bana doğru geliyordu.

Onlarla daha önce hiç karşılaşmamış olmama gerek yoktu, prensi ve yollarına çıkan herkesi kolayca alt edebileceklerini biliyordum.

“Axton!” diye bağırdım, aklımda bir plan canlanıyordu. Bir sonraki saldırıdan kıl payı kurtuldu, ejderhayı gözünden ayırmadan bana doğru döndü. “Onları uzaklaştırmak için beni kuzeye götür. Acımasız Bölge'ye vardığımızda, savaşı onların topraklarının daha derinlerine taşıyabilirsin.”

Bana takdir dolu bir bakış attı.

"Sana ne kadar çok özlem duyduğumu söylemiş miydim?"

Şaşkınlıktan ağzımdan dökülen kahkahayı engelleyemedim. Etrafımızı saran birkaç ejderhaya rağmen, çapkın herifin flört etmesine şaşmamalı. Axton, ejderhanın tam ortasına sağlam bir tekme daha indirdi ve ejderha geriye doğru, diğerlerinin arasına savruldu.

"Acele etmek!"

Kendimi Axton'ın kollarına attım ve o bizi saniyeler içinde havaya kaldırdı; ejderhalar yemi yuttuklarında çığlık atarak bizi kovalamaya başladılar. Kanatlarının gece karanlığına karşı çırpınışı, yavaş yavaş bize yaklaşırken duyduğumuz en korkunç sesti.

Axton'ın kalbi benimkine karşı şiddetle çarpıyordu ve ben de onu daha sıkı kucakladım.

Etrafımızda şiddetli bir kar fırtınası esiyordu; bunun bir nedeni ejderhaların buzlu doğası, diğer nedeni ise kışın kendisiydi. Çok geçmeden elimi önümde bile göremez hale geldim ve eğer Axton'ın doğaüstü güçleri

olmasaydı, bizi karakola nasıl götürdüğünden endişelenirdim.

Elini sırtımda yukarı aşağı gezdirerek beni ısıtmaya çalıştı.

“Yakında orada olacağız. Eğer bizi takip etmelerine gerek olmasaydı, sihirle oraya giderdik.”

"Biliyorum." Dişlerim birbirine çarparken ona sokuldum.

Prensin, peşimizden gelen azgın ejderhalardan çok benim rahatımla ilgilenmesine şaşmamalı. Tam anlamıyla gülünçtü ve ona olan sevgim tarifsizdi.

Birkaç dakika sonra, kirpiklerim karla kaplıyken, kuzey sınır boyunca uzanan yükselen duvara gözlerimi kırpıştırdım. Tepesi karla kaplıydı, ay ışığında tehlikeli bir şekilde parıldayan buzlu bir tabaka. Arkasında büyük bir taş bina yükseliyordu, adeta herkesi kendisine meydan okumaya davet ediyordu.

Axton doğrudan oraya nişan aldı, uçuşu doğa kanunlarına meydan okuyan, acımasız bir ivmeydi. Kendi başına bir güçtü. Ben sadece kanatlarını iyice içeri çekip üst kattaki dar bir açıklığa doğru dalış yaparken ona tutunabildim.

Yere yumuşak bir şekilde indik ve Axton beni yere bıraktı.

"İyi misin?" diye sordu, sanki kaleyi ejderhalar istila etmemiş gibi beni süzerek.

“Evet.” Yutkundum. “Sen?”

“Benimle evlenmeyi kabul edersen daha iyi olur.” Bana kurt gibi sırıttı. “Ama evet, iyiyim.”

O neşe bir anda kayboldu. Geldiğimiz açıklıktan bir ejderha gürleyerek geçti. Axton elimi tuttu ve beni odanın daha derinlerine, pencere olamayacak kadar büyük ama kapı olamayacak kadar küçük olan açıklıktan uzaklaştırdı. Belki de oradan bir iblis prens kaçıyordu.

“Onların seni görmesine izin verme.” Bileğinden bir hançer çıkardı ve ellerime verdi. “Gerekirse gözlerine vur. Kale korunuyor; içinde kalırsan güvende olursun.”

Yavaşça uzaklaştı, sonra küfretti ve aceleyle geri döndü.

"Eski tanrılara yemin ederim ki, eğer kendini tehlikeye atarsan, seni yatağımın direklerine bağlayacağım ve beni korkuttuğun için saatlerce pişman olmanı sağlayacağım."

Onu kendime doğru çektim. "Yakında geri gelip beni cezalandırdığından emin ol. Yoksa seni bulup cezalandırırım."

Hafifçe güldü ve başka bir şey söylemeden, az önce kaçtığımızdan iki kat daha acımasız bir şekilde burada çoktan başlamış olan savaşın içine geri döndü.

İç duvara yaslanmış halde oyalanırken kalbim hızla çarpıyordu. Saldırının seslerini duyup da görmemek çok daha kötüydü. Hayal gücüm her zaman biraz fazla kötüydü.

Ejderhalar bir şekilde ölümsüz birini ortadan kaldırmanın yolunu mu bulmuşlardı? Axton yaralanmış mıydı?

Uçtuğumuz açıklığa doğru yavaşça yaklaştım ve bir oda ötede, bir korkuluğa açılan bir kapı fark ettim. Dikkatlice, sessizce, kapı aralığının hemen içine girdim ve avcıların, ejderhaların ve prenslerin acımasız bir zarafetle savaştığını izledim. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Arka planın muhteşemliği—uzakta yükselen dağlar, buzla kaplı bina ve ahırlar—bu, en güzel ve ürkütücü mekandı.

Savaş olmasaydı, neden bu kadar çok insanın loncaya katılmak istediğini anlayabilirdim. Burada doğa hüküm sürüyordu, saray ve toplum kuralları çok uzaktaydı.

Doğa acımasız bir liderdi. Ejderhalar bedenlerin arasından pençeleriyle yol açarak, Axton'a doğru öfkeyle ilerlerken kimi devirdiklerine hiç bakmadılar. Kan karların üzerine sıçradı, bu manzara canavarların tiz çığlıkları kadar korkunç ve tedirgin ediciydi.

Bu yaşanmaması gereken bir savaştı; ejderhalar bu çılgınlığı hak edecek hiçbir şey yapmamışlardı. Hiçbirimizin kim tarafından oynandığını bilmediği bir oyunun piyonlarıydılar.

Eğer Lanetli Kalem kullanılmasaydı, son yüz yıldır olduğu gibi kuzeydeki oyun alanlarında mutlu bir şekilde yaşamaya devam edeceklerdi. Duyularım her şeyi bir araya getirmekte zorlanıyordu; gizem çözülmüş gibi gelmiyordu. Sanki bir şeyleri kaçırıyorduk.

Bütün bunlara gerçekten son verebilecek bir şey. Ama ne...?

Ryleigh. Aramızda gergin bir dostluk olsa da olmasa da, içgüdülerim prensin onu suçlamak için ortaya koyduğu kanıtları kabul etmekte zorlanıyordu. Özellikle de daha önceki yüzleşmemizden sonra.

Bir şeyler tam olarak doğru gelmiyordu. Ryleigh'in benim mutluluğumu yok etmesi ya da o geceyi yeniden yazması için gerçek bir sebep yoktu. Ama cevaplanmamış birçok soru vardı.

Eğer elinde tüy kalem olsaydı, Düşes Oleander'in ondan nefret etmesini

engellemek için kullanmaz mıydı? Ya da köşe yazılarının daha geniş kitlelere ulaşması için hikayelerinde kullanmaz mıydı?

Kalemi bu kadar çok aradıktan sonra neden onu kendini geliştirmek için hiç kullanmadı ki?

Öfke Prensi, yüzünde saf ve dizginlenmemiş bir öfke ifadesiyle karakolun önünden hızla geçti.

Savaş seslerinden dikkatimi dağıtmak ve gizemi çözme konusundaki giderek artan açlığımı gidermek için Axton'ın açıkladığı her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdim.

Sağlam bir delil yığınıydı, yine de Ryleigh tüm mahkemenin önünde suçlamayı reddetti.

Daha fazla sır ve yalan mı? Sanmıyorum.

Büyülü kalkanın içinde saklandığım yerden tam aşağıdan bir avcı bağırdı. Axton neredeyse yoktan var olmuş gibi göründü ve kendini ejderha ile avcının arasına yerleştirdi.

Çılgın yaratık boğazına doğru atılırken çığlık attım ve taş duvarın üzerinden bakmak için koştum. Büyülü bariyerin dışına çıkmıştım ve yukarıda daireler çizen ejderhayla karşı karşıya kalmıştım.

Bir an sonra geriye doğru çekildim, çırpınırken beni yerimde kilitleyen, yerinden oynatılamaz bir kas duvarı vardı. "Bırakın! Yaralı!"

“O iyileşecek. Sen iyileşmeyeceksin.” Şehvet beni tekrar koğuşun güvenliğine sürükledi. “Eğer sen ölürsen beni de öldürecek. Bu yüzden krallığa bir iyilik yap ve burada kal.”

Haklıydı, bunu mantıken biliyordum ama kalbim... lanet olası kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Duvarın üzerinden atlayıp o aptal, salak herifin gerçekten nefes alıp almadığından emin olmak istedim. Böylece bu iş bittiğinde onu kendi ellerimle boğabilecektim.

Lust bana anlamlı bir sırıtışla baktı. "Ona vurmayı mı düşünüyorsun? Merak etme, hepimiz düşünüyoruz."

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı dolaştım, kendimi kafese kapatılmış bir hayvan gibi hissediyordum. Savaş sesleri şiddetle devam ediyor, beni de deliliğin eşiğine getiriyordu. Burada kalıp hiçbir şey yapamazdım.

"Onu acı çekmekten koruyorsun," dedi Lust, düşüncelerimi okuyarak. "Bunu kabul etmeyecek ama son olaydan sonra iyileşmesinin bu kadar uzun

sürmesinin nedenlerinden biri de bu."

Öpüşme yarışmasını hatırladım. Yüzünde beliren acıyı. Bir gün kafasını suyun altına sokacaktım.

"Ryleigh'in yazdığı o lanet kağıdı henüz kimse buldu mu?" diye sordum, hâlâ bir şeyler yapmam gerekiyordu. Prensle benim acı çekmememiz için etrafta öylece durmak ideal değildi.

Lust başını salladı. "Daireyi didik didik arıyorlar ve sık sık gittiği bilinen diğer yerlerde de arama yapıyorlar. Bulmaları an meselesi."

Ne bizim çevremizde ne de alemimizde zaman yoktu. Ejderhaların da yoktu. Havayı yırtan tiz bir çığlık duyuldu, ardından hayatımda duyduğum en kederli ses geldi. Kanım dondu.

“Bu demek oluyor ki…” Korkularımı kelimelere dökemedim.

Lust'ın yüz ifadesi asıklaştı. "Bir ejderha öldürüldü."

“Bu bir kabus.”

Ve bunun sona ermesi gerekiyordu. Hemen şimdi.

Zihnim karmakarışık bir halde daha da ileri geri yürüdüm. Eğer Ryleigh'in Tüm Günahkarlar Balosu'nu yeniden yazmak için kullandığı günlüğü veya parşömeni henüz bulmamışlarsa, şüpheli o olamazdı.

O anda sezgilerim daha da güçlendi ve doğru olduğumu düşünmeye başladım.

Ryleigh değilse, kim? Kimin böyle bir niyeti ve amacı olabilir ki?

Bir dizi ipucu ve yorum yerli yerine oturdukça, volta atmayı bıraktım.

"Aman Tanrım. Axton yanılmış."

Babamın defterinde tüy kalemden bahsediliyordu.

Yanımdaki kişiye sert bir bakış attım ama beni dinlemiyordu.

Lust terasta, kasları gergin bir halde duruyordu. Karakolu korumakla görevlendirilmişti ve kendini aksiyona kaptırmaya hazır görünüyordu.

Sonraki hamlemi planlamadan önce içimden düşünmeye çalıştım. Böylesine ciddi bir suçlamayı dile getirmeden önce doğru olduğumdan çok ama çok emin olmalıydım.

Ne kadar farklı şekilde açıklamaya çalışsam da, hayatımızı mahvedenin kim olduğunu tam olarak bildiğime inanıyordum.

Sophie Everhart. Maddi zenginliğe takıntılı bir şeytan. Ve her şeyden çok sıradan birine yenilmekten nefret eden aynı şeytan.

İpuçları başından beri oradaydı ve ben onları görmek istememiştim. Ama şimdi yapboz parçalarını bir araya getirmekten kendimi alamıyordum.

Üvey annemin, Eden'in damat adayı olarak seçildiği sıradaki o anlamlı gülümsemesi. Büyü yaptığını tahmin etmiştim; ama şüphemi hiçbir zaman doğrulamadı.

Üvey annem o gece Tüm Günahkarlar Balosu'ndaydı. Sonuçtan memnun kalmamıştı... ama bu tam olarak doğru değildi, değil mi?

Ayrıntıları hatırlamaya kendimi zorladıkça, olayların sırası konusunda daha da kafam karıştı. Sophie, Tüm Günahkarlar Balosu'ndan ayrıldığımızda garip bir şekilde heyecanlı mıydı?

İyi bir eş bulamamış olmama rağmen, onun benim değerimi ölçtüğü tek şey bu muydu?

Eden o zamanlar daha çocuktu, ama silik anılar canlandı.

Sophie o zaman bile kızının prenses olmaya layık olduğunu, on yıldan kısa bir süre içinde taliplerini ağırlamaya hak kazanacağını söylemişti. Benim başarısızlığımın yine de ailemizin kazancı olacağını, sözlerine dikkat etmişti. O gece saçına gülünç bir tüy takmıştı.

Babamın defterinde yakın zamanda gördüğüm bir tüy. Ryleigh, evimize tarif toplamaya geldiği gün onu küçük defterin içine geri koymuştu. Büyülü Tüy Kalem olmalıydı.

Etrafımdaki dünya bir anda durdu. İşte bu kadardı. Babamın defteri. Satmakla tehdit ettiği ama asla gerçekleştirmediği tek şey. Yeni kaderimizi oraya yazmış olmalıydı, ister kasıtlı olsun ister olmasın, hepimizi lanetlemişti.

"Prens Şehvet!" diye bağırdım, duvarla çevrili terasa doğru koşarak. "Nerede olduğunu biliyorum—"

Şehvet gökyüzünde bir ejderhayla savaşıyordu, tüm dikkati sığınağımıza saldırmak üzere olan canavara odaklanmıştı. Yutkundum, bakışlarım aşağıdaki manzaraya kaydı.

Tam bir kaos ortamıydı. Ve hiç kimse savunmamızda bir açık bırakmadan beni evime kadar götüremezdi. Öfke ve Açgözlülük, Kıskançlık ve Şehvet—her prens savaş alanında bir güçtü, krallığımızın savunmayı sürdürmek için umutsuzca ihtiyaç duyduğu bir güçtü.

Burada durup, belki de asla gelmeyecek bir kavgada fırsat bekleyemezdim. Harekete geçmem gerekiyordu.

Merdivenlere doğru koşarken Axton'ın zarar görmemesi için içimden sessizce dua ettim. Yaralıların yanından hızla geçtim, koridorda yığılmış bedenlerin üzerinden atladım, zihnimdeki görüntüleri ve korkuyu

uzaklaştırmaya çalıştım. Kapıdan dışarı fırladım ve yavaşlayan bir cehennem atı ve binicisiyle karşılaştım.

Bu benim yolculuğumdu.

Avcı atından inip sendeleyerek yere düştüğünde yanına koştum, atını yakaladım ve kendimi eyerine attım.

Özür dileyerek bir çığlık attım, topuklarımı atın yan tarafına vurdum ve yola koyulduk. Axton'a at binme dersi için içimden teşekkür ettim. Çok korkmak yerine, özgüvenle at sürdüm.

Cehennem atı, sanki hayatı buna bağlıymış gibi yarıştı, ki gerçekten de öyleydi. Hepimizin hayatı bu ana bağlıydı ve sezgilerimin beni yanıltmamış olmasını umdum.

Hızla ve gayretle koştuk, atımız kuzey arazisini adeta sihirle harekete geçirilmiş gibi yutuyordu. Çok geçmeden, etrafımızdaki taş döşeli sokakları tırmanarak geçtik; sokaklar ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü.

Binaların kepenkleri kapalıydı, her zamanki hareketlilik ve telaş kaybolmuştu. Herkes ejderhalardan saklanıyordu. Göğsümde bir acı başladı, kalbimi sararak sıkıştırdı.

İçimdeki her şey geri dönüp her şeyin bitmesini istiyordu. Axton'ın bunu benim kadar yoğun hissetmediğini umuyordum. Şu anda dikkatini dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Acıya teslim olmak yerine, binamın önünde durana kadar atı bırakmadım. Neredeyse eyerden düşecektim; ayaklarım yere değdiği anda merdivenlerden yukarı fırladım. Büyülü bağ beni geri çekerken her nefesim zorlanıyormuş gibi geliyordu.

Ön kapım kilitli değildi ama nedenini düşünmeye vakit yoktu.

Hemen babamın eşyalarının yanına koştum ve telaşla defterini karıştırmaya başladım.

Elimden kaydı ve kendimi durmaya, nefes almaya zorladım. Tahmin ettiğimden çok daha fazla titriyordum.

Kendimi toparladıktan sonra, kağıdı tekrar elime aldım ve her sayfasını inceledim. Ne kadar çok not aldığını hiç fark etmemiştim. Zamanın daha hızlı geçtiğini, çevremizin kaderinin bu anlara bağlı olduğunu hissettim. Eğer burada başarısız olursam, hepimizi hayal kırıklığına uğratacağımı düşündüm.

Kalp atışlarım hiç bu kadar hızlı ve şiddetli olmamıştı, ciğerlerim o kadar hızlı çalışıyordu ki bayılacak gibi oldum. Bu sırada acı da giderek

artıyor, üzerimdeki gücünü hiç bırakmıyordu. Axton'ın savaşta ölmemesi için dua ettim. Çok yakındık. Keşke onu bulabilseydim!

"Haydi bakalım. Hadi bakalım."

Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı okudum, vücudum saniye saniye daha da geriliyordu. Hiçbir not yoktu. Yeniden yazılmış bir olay da yoktu. Çok emindim...

Eğer yanılıyorsam, Acımasız Bölge'den ayrılıp buraya gelerek başardığım tek şey, Axton'ın gücüne en çok ihtiyaç duyduğu anda onu zayıflatmak olmuş demektir.

Sayfayı bir sonraki sayfaya çevirdim ve neredeyse düşecekti.

Bir an duraksadım ve aceleyle deftere yapıştırılmış olan kağıda baktım.

"Olamaz."

Notu şöyle bir gözden geçirdim; babamın alışılagelmiş el yazısıyla yazılmamıştı. Yanaklarımdan sıcacık yaşlar süzüldü. Haklıydım: Aradığımız kanıt buydu.

Sophie'nin...

"Aman Tanrım. Hayır."

İlk sevinç hissi geçtikten sonra içimi buz gibi bir korku dalgası sardı. Not Sophie'nin el yazısıyla yazılmamıştı. Ryleigh'nin de değildi. Ve kesinlikle babamın işi de değildi. Karalanmış not bir çocuğun el yazısıyla yazılmıştı.

“Eden. Ne yaptın sen?”

Sanki fısıltıyla yalvarışım onu çağırmış gibi, kız kardeşim titreyen ellerinde bir mumla odaya girdi. Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü görünür hale geldiğinde alev çılgınca dans ediyordu.

“Bunların hiçbirinin olmasını istememiştim, Ad. Bunu biliyor olmalısın. Yemin ederim, bilmiyordum—”

Ağlarken sesi titredi.

Elimi uzattım, sesim en büyük kardeşin otoriter tonunu aldı.

“Mumu bana ver, Edie. Bunu hemen yok etmeliyiz.”

Gözyaşları içinde itiraflar için daha sonra bolca zaman olacaktı.

Rahatsız edici bir şekilde uzayıp giden gergin bir an için, kız kardeşimin mumu söndürüp hepimizi mahvedeceğini düşündüm. Ama dikkatlice yanıma geldi, eliyle küçük alevi koruyarak mumu bana uzattı.

Hiç tereddüt etmeden parşömeni ateşe verdim ve yavaş yavaş alev almasını izledim.

Teoride, küle dönüştüğü anda büyünün bozulması gerekirdi. Keşke şu lanet olası kağıt tutuşsa.

"Lanet olası şey. Çabuk ol!"

O anki sabrı daha önce hiç tatmamıştım; ateşin yavaşça parşömeni yalamasını, sonra da onu yutmaya karar vermesini izledim. Sadece birkaç saniyeydi, ama sonsuza dek sürecek bir bekleyiş gibi geldi. Geçen her saniye başka bir ölüm anlamına gelebilirdi.

Alevler parmak uçlarımda titremeye başlayınca, yanan parçayı Eden'in getirdiği küçük bir kaseye attım ve geriye sadece kül kalana kadar izledim.

Korlar kırmızıdan turuncuya döndü, sonra da söndü.

Her şeyin bittiğini ya da başarısız olduğumuzu yakında öğreneceğimizi tahmin ediyordum. Sanki bu endişe en karanlık korkularımı somutlaştırmış gibi, yaklaşan ejderhaların tiz çığlıklarını duydum.

Küfür ettim ve pencereye doğru koşarak perdeyi hızla geri çektim. Uzakta, bulutların arasından uçan canavarların belirgin silüetlerini gördüm.

Ejderhalar Acımasız Menzil'den kaçtı.

Fırtınayla birlikte gelen çığlıklar, savaşın güneye, Açgözlülük çemberinin kalbine doğru yaklaştığını gösteriyordu. Büyü yanmış olabilirdi, ancak sihir geri çekilene kadar, saldırı sesleri yaklaştıkça hepimiz hâlâ büyük tehlike altındaydık.

Aşağıda kutsal olmayan tanrılar vardı. Bize doğru geliyorlardı.

“Cennet!”

Ablamdan bir an önce devasa bir gölge sokağı karartırken, onu sıkıca kucaklayarak odanın diğer ucuna koştum.

FIFTY-THREE

Prince Gluttony

Saf beyaz bir ateş patlaması beni gökyüzünde geriye doğru savurdu, neredeyse Wrath ile çarpışacaktım. Kardeşim bana aldırış etmedi. Kendini tekrar savaşına attı, gözlerinde vahşi bir bakışla ejderhasına bir savaş iblisinin tüm gücüyle saldırdı.

Havada kendi etrafımda döndüm, ejderhama doğru son hızla uçtum ve onu geri çekilmeye zorladım. Aniden, şiddetli bir acı göğsümü parçaladı. Aşağı baktım. Kan yoktu.

Küfrettim. Adriana kaleyi terk etmiş olmalı.

Ejderha ateşinin bir başka patlaması da beni kıl payı ıskaladı.

Dişlerimi sıktım ve acıyı aklımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Tembellik ve Açgözlülük sayesinde günah prenslerinin sayısı yedi ejderhaya karşı altıya çıksa bile, onları Acımasız Bölge'nin kuzeyine zar zor püskürtebilmiştik.

Ben ve kardeşlerim onları ne kadar geri püskürtürsek, onlar da geri çekilmek istemeyerek, toprakları yeniden ele geçirmek için o kadar şiddetli bir şekilde savaştılar.

Kendimi bir kez daha ejderhamın yoluna attım, kılıcım fırtınanın içinden kavis çizerek ilerledi.

Buz ve kan, kılıcın kabzasını kayganlaştırmıştı.

İnatçı ejderha yerinden kıpırdamadı, kanatlarıyla havayı pompalayarak

havada süzülüyordu. Ona daha derin bir darbe indirmek niyetiyle tekrar yaklaştığımda, pençeleri göğsüme saplandı ve gömleğimi parçaladı. Deri kıyafet giymeye vaktim olmamıştı ve giysem de bir şey değişmezdi.

Silvanus, çatışmalarda olduğu gibi kendini hiç geri tutmuyordu.

O, kan ve şöhret peşindeydi.

Etrafında daire çizdim, sonra sola doğru bir aldatmaca yaparak sağ tarafındaki yan tarafına vurdum.

Dişlerini göstererek boğazıma saldırdı.

Lanet olası kan yemini ve amansız acı yüzünden olması gerekenden daha yavaştım, ama kılıcımla doğrudan bir darbeyi savuşturdum. Derimi sıyırdı ama boğazımı tamamen parçalayamadı. Bunun için eski tanrılara şükürler olsun.

Aniden ejderhalarda bir değişim oldu. Sanki sihirli bir bağla çekilmiş ilkel bir içgüdü onları aniden durdurmuş gibiydi. Kardeşlerim de bunu fark etti.

Atmosfer adeta derin bir nefes alıp nefesini tutmuş gibiydi.

Kanatlarım çılgınca çırpınırken omuzlarım ağrıyordu. Bu iyiye işaret değildi.

Sil'in dikkat dağınıklığından faydalanarak ona doğru atıldım ve sağlam bir darbe indirdim. Buz ejderhasının başı bir yandan diğer yana savrulurken, havayı koklarken burun delikleri genişledi.

Sonraki darbemi savuşturdu, güçlü kanatlarını acımasızca etkili bir şekilde çırparak fırtına bulutlarının arasına doğru yükseldi.

Silvanus avdaydı ve avını yakalamaya hazırlanıyordu.

Onun neyi kokladığını tam olarak biliyordum: Adriana'yı.

Yanımdan hızla geçerken, yılan gibi kıvrımlı vücudunu yukarı ve aşağı doğru manevralarla çevirirken, hedefim onun orta kısmıydı. Parmaklarım yan tarafına değdi, ancak pulları koruyucu buzla kaplı olduğu için tutunacak bir yer bulamadım. Kurnaz herif. "Onları durdurun!"

"Hedefimiz buydu zaten," diye alay etti Lust, göğsüne gelecek bir pençe darbesinden kıl payı kurtularak. Akıllı geçinen bu adamın hak ettiği cezayı almıştı. "Yoksa biz onlarla flört mü edecektik?"

"Şehre doğru geliyorlar!" diye bağırdım kardeşlerime. "Onları indirin!"

Kıskançlığın hançer gibi keskin tüyleri, gizli bıçaklar gibi savruldu ve ejderhasına saldırdı. Lanet olası yaratık darbeyi aldı, sonra kanatlarını sıkıca kapatarak hızla ve sertçe uzaklaştı.

İki büyük dağın çarpışmasına benzer bir ses, havayı ve yeri sarstı.

Fırtınanın gök gürültüsü müydü yoksa Wrath'ın öfkesi mi, savunmasını aşıp geçen ejderhayı kovalarken belli olmuyordu.

Her ne zaman bir adım öne geçsek, o lanet yaratıklar bizi alt ediyordu.

Gerçekten de karşılaştığımız en amansız savaşçılardı. Normalde heyecan vericiydi, günahımı beslemenin bir yoluydu. Şimdi ise bir lanet gibiydi. Onları alt etmemiz gerekiyordu. Hemen şimdi.

Kaçan sürüye dikkatimi çevirdim ve onları yakalamak için olabildiğince hızlı uçtum. Tam olarak nereye gittiklerini bildiğimden şüpheleniyordum. Fırtınalı gökyüzünde inanılmaz bir hızla uçarak, kararlı bir şekilde hareket ediyorlardı.

Geri çekilmeyi reddettim ve tüm gücümle onları kovaladım, kardeşlerim de yanımdaydı. Çok geçmeden kiremitli çatılar ve tanıdık taş döşeli sokaklar göründü. Göğsümde, Adriana ile ettiğimiz yeminle hiçbir ilgisi olmayan yeni bir tür acı vardı.

Ejderhalar doğrudan matbaa bölümüne gitmişti.

Adriana'nın evi buradan çok uzak değildi. Birkaç sokak ötede.

Göğsümdeki ağrının azalmasından anladığım kadarıyla, yakınlardaydı. Silvanus'un savaş çığlığı da onun yakınlarda olduğunu hissettiğini gösteriyordu.

Ona yetiştiğimde dünyam durdu. Onun evinin yanındaki binanın üzerinde havada asılı duruyordu. Canı isterse, evine ölümcül ateşini salıp içerideki herkesi öldürebilirdi.

Evime ait hançer, kan tadına susamış bir şekilde, şiddetli bir şekilde parlıyordu.

Onun ona yaklaşmasına izin vermeden önce onu öldürürdüm.

"Yardıma ihtiyacınız olabileceğini düşündüm, Prens."

Bağırış aşağıdaki sokaktan geldi.

Gördüklerim karşısında hazırlıksız yakalandım ve aşağıya baktım. Başında Blade'in olduğu bir vampir kafilesi, sessiz bir komutla küçük gruplara ayrılarak sokakta ilerliyordu.

Ne yaptığını anlamak sadece bir an sürdü. Vampir avcılarını işletmelerin önüne yerleştirmiş, içerideki iblisleri güvende tutmuştu. Dişleri tüm ihtişamıyla parlıyordu.

Her zaman buz ejderhalarını ısırmayı çok istemişlerdi. Bu aynı zamanda, bir gün benim de yardımıma ihtiyaç duyacağını hatırlatan zekice bir

yöntemdi. Sanki verdiğim sözü unutacakmışım gibi.

"Mahkememin güvenliğini sağla, Blade!"

"Memnuniyetle." Vampir prens çenesini yukarı aşağı salladı ve ekibinin geri kalanı dağıldı.

Onların gidişini izlerken dikkatim Sascha'ya takıldı. Cadı, sokak ortasında duruyordu, gözleri parlıyor ve ağzından sessiz bir büyü mırıldanıyordu. Mahalleyi koruma büyüsüyle koruyordu. Ona yardım etmenin iyi bir karar olduğunu biliyordum.

Onunla sokakları koruyan vampirler arasında kaldığım için, tüm dikkatimi gökyüzüne yoğunlaştırabilirdim.

Dikkatimi tekrar Sil'e çevirdim. Havayı kokluyor, daireler çiziyordu. Şimdi ise yenilenmiş bir amaçla uçuyordu. Adriana'nın evinin üzerinden geçti, sonra geri döndü, tiz çığlığı sokaklarda yankılandı. Sürüsünü çağırıyordu.

Sokaklarda aldığım beklenmedik yardıma minnettar olarak, bıçağım hazırda bekleyerek kovalamacaya devam ettim. Saniyeler içinde Sil'in yanına ulaştım, hançerim doğrudan kalbine nişan alınmıştı.

Tüm gücümü kullanarak, yetiştirdiğim ejderhaya doğru uçtum. Sevdiğim kadına fazlasıyla yakındı ve içgüdülerim her zamankinden daha keskinleşmişti. Adriana'nın güvenliği için bir tehditti ve onu gerekli her yolla ortadan kaldıracaktım.

Derin bir zafer duygusu, mümkün olduğunu düşündüğümden daha hızlı uçmam için bana güç verdi. Bu sefer onu indireceğime kesin olarak emindim; hedefim doğruydu ve dikkati dağılmıştı.

Silvanus sonunda tehlikeyi sezmiş olmalıydı; dikkatini aşağıdaki evden ayırıp bana baktı. Ama merhamet için artık çok geçti.

Rüyadan uyanır gibi yavaşça göz kırptı. Gözleri kırmızı değil, yanardöner bir şekilde parlıyordu. Parlayan kılıcıma kilitlendiler ve bir anlık hüzün ve kabullenme gördüğüme yemin ederim.

Çok yakındım ve o da çok iri olduğu için darbeden kaçamadı.

Küfrettim—darbeden kaçınmanın imkanı yoktu; öldürmeyi hedeflemiştim.

Saniyeler içinde her şey bitecekti. Ejderham kendi elimde ölecekti. Onu biberonla besleyen, tüyleri nihayet çıktığında kanat çırpmayı öğreten, o küçük arsız yavru ejderha gibi etrafta zıplarken gülen ellerimle.

Meğer ki…

Son anda, kılıcı kendime çevirdim ve ejderhamı yok edecek darbeyi üzerime aldım. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi, hançer kalbime saplandığında hissettiğim acı, daha önce hiç yaşamadığım bir acıydı. Silvanus'un ağladığını duydum sandım, ama aşağıdan gelen kükreme sesi onu bastırdı.

Havadan ve yerden sevinç çığlıkları ve alkışlar yükseldi. Zafer!

Büyü bozuldu. Adriana güvendeydi. Hem sarayım hem de krallığımız zarar görmedi.

Orada öylece kaldım, anın tadını olabildiğince uzun süre çıkardım.

Sil bana, göğsümden fırlayan hançere baktı. Hançerin kabzasından kan damlıyordu, daha hızlı ve daha sık bir şekilde. Kanatlarım yavaşladı, sonra durdu.

Kahramanlar tam birer aptaldı. Ama garip bir şekilde huzurluydum.

Buz ejderhası ölüleri bile diriltecek bir çığlık attı ve üzerime doğru daldı.

Ve her şey karanlığa gömüldü.

FIFTY-FOUR

Adriana

Zaferin sesi evimizin ince duvarlarında yankılandı. Kız kardeşimi bıraktım ve lanetin gerçekten kırıldığını kendi gözlerimle görmek için gittim. Prensler gece bölgesinde uçuyorlardı, saldırı sırasında dışarıda kalan vatandaşlara yardım etmek için aşağı inerken duydukları sevinç elle tutulur derecedeydi.

Kalabalığa doğru gözlerimi kısarak baktım; vampirler iblislere yardım ediyordu ve Sascha, Val'e yaslanmıştı. Saatlerce büyü yapmış gibi görünüyordu.

Dikkatim caddenin karşısına kaydı; sadece birkaç binanın hasar gördüğü anlaşılıyordu. Muhtemelen cadının yaptığı koruyucu büyüler sayesinde, büyük bir felaketten kurtulmuştuk -ki bu felaket de olmalıydı.

İçime bir sıcaklık yayıldı. Gerçekten bitmişti. Çevremizdekiler belki de aşırıya kaçan günahkarlardı, dünyamız ahlaksızlarla doluydu, ama ihtiyaç duyduğumuzda bir araya geldik.

"Büyü bozuldu mu?" diye sordu Eden, sesinde umutlu bir ton vardı.

"Öyle görünüyor."

Aşağıdaki sokakta kutlama yapan herkesi birkaç dakika daha izledim, tanıdık bir silüet arıyordum. Axton'ı göremedim, ama muhtemelen kaleye geri dönmüş, maiyetini kontrol ediyordu. Bunu beklemeliydim, ama içimde bir huzursuzluk hissi belirdi. O bir prensti. Özellikle saldırıya uğradığı için önce maiyetiyle ilgilenmesi mantıklıydı.

Benim de halletmem gereken acil meselelerim vardı.

Büyü bozulmuştu ama hâlâ cevaplarını bulmam gereken sorular olduğunu görmezden gelemezdim. Kız kardeşimin bana nasıl ihanet edebileceğini aklım almıyordu.

Derin bir nefes verip oturdum. Nedenini anlamam gerekiyordu.

Eden sessizce yanıma, kanepeye çöktü.

Konuyu nasıl nazikçe açacağımı bilemedim ama sır saklamak ikimize de fayda sağlamıyordu. Bunu doğrudan ele almamız gerekiyordu. Sonra da birlikte iyileşmemiz.

"Büyülü Kalemi nasıl elde ettiniz?"

Eden burnunu çekti, sonra yukarı baktı.

“Ryleigh, tüm günahkarların balosunun gecesi onu getirmişti ve bize imkansız sihir hikayeleri anlatıyordu. Sen heyecandan kıpkırmızı olmuş bir halde eve geldiğinde ve annem prenses olacağını söylediğinde, ben panikledim. Seni kaybetmeye hazır değildim, bu yüzden farklı bir hikaye yazdım. Ryleigh'in hatırlamayacağından emin oldum. Sırrı saklamak için onun hafızasını da yeniden yazdım.”

Zavallı Ryleigh… İşlemediği bir suçtan dolayı kamuoyu önünde kınanmıştı. Ve ben de arkadaşlığımıza olan inancımı kaybetmiştim. Onun için çok üzülüyordum ve dedikodu ve skandalın konusu olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Arkadaşım için bunu en kısa sürede düzeltmem gerekiyordu.

Axton'ın Kraliyet adına tam bir özür dilemesi gerekecekti. O zaman belki ona resmi kraliyet muhabiri pozisyonunu teklif edebilirdi. Ama bunlar başka bir günün olası çözümleriydi ve benim hala daha fazla sorum vardı.

"Çok gençtiniz. Bu yeni tarihi nasıl uydurdunuz ki?"

Eden'in yüzü kızardı. "Siz ikiniz balodayken canım sıkılmıştı ve annemin romanlarından birini gizlice okudum. Kitaptaki skandal beni oldukça etkiledi. Bir prens, başka birine kendini ilan ettikten hemen sonra bir vikontesle yakalanıyordu... ama aslında bir kimlik yanılgısıydı."

Kendimi toparlamak için birkaç dakika bekledim, kırgınlıktan veya öfkeden konuşmak istemiyordum. Kalbim gerçek karşısında acıdı. Kız kardeşim. Dünyada asla kasten incitmediğim tek kişi, farkında olmadan hayatımın en büyük kalp kırıklığına neden olmuştu. Sadece bir kitapta benzer bir skandalı okuduğu için. Çok masumdu, bir çocuğun hatasıydı. Ve yine de çok acıya neden olmuştu.

“Seni asla yalnız bırakmazdım, Edie. Bunu mutlaka biliyorsundur. Seni ve Sophie'yi de bizimle birlikte şatoya taşırdım. Neden bana hiç söylemedin?”

“Korkmuştum. İlk başta daha mutlu görünüyordun, belki de tüy kalem iyi bir şeydi. Duygularını o kadar uzun süre sakladın ki, ne kadar incindiğini hiç bilmiyordum.”

“Duygularımı mı sakladım?” diye alay ettim. “Son on yıldır Axton’ın itibarını gazetede yerle bir etmeye çalıştım. Bana güvenmeyi hiç düşündün mü?”

Bakışlarını aşağı indirdi ve yavaşça başını salladı.

“Yarışma başladığında her şeyi itiraf etmek istedim. Özellikle Axton o hediyeleri gönderdikten sonra. Bunu yapma motivasyonu hakkında ne derseniz deyin, bana göre sana çok değer veriyordu.”

İçimden bir ah çektim. "Sen çok tatlı ve masumsun. Bunu benim kimliğimi ortaya çıkarmak için yaptı."

"Ad. Seni çok seviyorum ama tüm bu eşyaların gerçekten gerekli olduğuna inanıyor olamazsın. Bunu başarmak için yiyecek, parşömen veya fenerlerimiz için yağ göndermesi mi gerekiyordu?"

Dudaklarımı birbirine bastırdığımda hafifçe gülümsedi.

Küçük kız kardeşim, benim gözden kaçırdığım gerçekleri bir şekilde bir araya getirmişti.

“Onun senden ne kadar hoşlandığı apaçık ortadaydı ve bunu senin de görmeni istiyordum. Ama zamanım tükendi. Onun talibi olarak seçildiğimde, seni prense yaklaştırmanın en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm. Belki de bir zamanlar olduğu gibi tekrar aşık olmanı sağlayacak bir yol bulabilirdim diye umdum. Plan kurmakta ve entrika çevirmekte çok kötüyüm. Ama yemin ederim ki, bu yarışma her zaman seni ve Prens Açgözlülüğü tekrar bir araya getirmenin bir yoluydu.”

“Annen ne yaptığını öğrenseydi seni fena halde döverdi.”

Yüzünde çekingen bir gülümseme belirdi. "Sanırım biliyordu. İçten içe. Bu yüzden seni ve prensi ayrı tutmak konusunda bu kadar ısrarcıydı."

Sophie nerede?

"Ben gizlice dışarı çıkıp buraya geri döndüğümde o, korumalarla birlikte özel süitimizdeydi. Axton, ejderhaların içeri girememesi için odalara koruma büyüsü yapmıştı."

Tanrılara şükürler olsun. Sophie, diyardaki en nazik iblis değildi, ama bu

onun başına herhangi bir zarar gelmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Başka bir entrika günü daha yaşayacaktı. En azından hepimizi tetikte tutacak, bir sonraki hain planının ne olduğunu merak ettirecekti.

Ablamın nasıl bir genç kadın olduğunu ilk kez görerek onu baştan aşağı süzdüm.

Eden, benimle Sophie arasında çok dikkatli davranmak zorunda kalmıştı ve biz her zaman onun mutluluğunu sağlamak istesek de, düşüp tekrar ayağa kalkmasına asla izin vermedik.

"Entrika kurmada daha iyi olmak ister misin?"

Burun kıvırdı. "Tanrım, hayır. Saray siyasetinden uzak, sade bir hayat istiyorum. Yemek pişirmek ve ev işleriyle uğraşmak bana gayet yeterli. Belki bir gün kendi fırınımı açarım."

“Peki ya gizli sevgilin?” diye sordum, aramızdaki tüm gerçeği ortaya çıkarmak istiyordum. “Geleceğini onunla birlikte görüyor musun?”

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Vanity'yi nereden biliyorsun?"

Kaşlarım çatıldı.

Sevgilisinin kim olduğunu bilmiyordum. "House Pride'ın talibiyle mi birliktesin?"

Eden alt dudağını ısırdı, yanakları kızardı. "Prens başka işlerle meşgulken birlikte çok zaman geçirdik. Aramızda bir bağ oluştu."

Ellerini nazikçe avuçlarımın içine aldım ve hafifçe sıktım.

“Senin adına çok mutluyum. Dünyadaki tüm sevgi ve şefkati hak ediyorsun.” Gülümsedim. “Prens, seni tanıştırdığı için şüphesiz tüm övgüyü kendine alacak.”

Bana sarıldı, sonra geri çekildi. "Seni seviyor, Ad. Umarım ona kendini affettirmesi için bir şans verirsin. Tüy kalem kullanmam onun suçu değildi."

Eskimiş yastığa tekrar oturdum. "Onu tüy kalem için suçlamıyorum, ama korkarım durum şimdi biraz daha karmaşık."

"Bu gece yaşananlar için 'karmaşık' kelimesi bile hafif kalıyor. Adriana, sana evlenme teklif etti. Sen de onun mahkemesinin önünde onu reddettin."

"Onu reddetmedim. Sözümüz kesildi. Unutmuş olabilirsiniz, bir ejderha saldırısı gibi küçük bir mesele vardı."

Eden başını salladı. “Herkes onun teklifini reddetmek üzere olduğunu anlayabiliyordu. Bana nedenini söylemek zorunda değilsin, ama onunla konuşmadan önce kendin için bu durumu çözmen gerekiyor. Ne karar verirsen ver, pişman olmak istemezsin.”

“Biliyorum.” Bu, büyü ya da kara büyü değildi. Şimdi Axton'la nasıl bir araya geldiğimizi, gerçekten yeterince ortak noktamız olup olmadığını düşünmem gerekiyordu.

Onun beni planlarının dışında bırakmasından ya da haddini aştığını anlayamayacak kadar kibirli olmasından hoşlanmıyordum. Gerçek şu ki, çok farklı dünyalardan geliyorduk.

Eşit şartlarda bir araya gelebileceğimizden emin değildim.

Bu onu kötü ya da suçlu yapmazdı; ancak bir ortaklık için dikkate alınması gereken bir şeydi. Fiziksel düzeyde uyumlu olmamız, her alanda uyumlu olduğumuz anlamına gelmiyordu. Axton ve ben birbirimizi gerçekten kabul edeceksek, her yönüyle kabul etmemiz gerekiyordu.

Eden eğilip yanağımdan öptü. "Aşk ne zaman karmaşık değil ki?"

Gerçekten de öyle. Ona dikkatlice baktım. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun?"

“Çok büyük bir hata yaptıktan sonra.” Ayağa kalktı. “Birbirimizden asla sır saklamayacağımıza söz verelim. Ne kadar korkunç olduğunu düşünürsek düşünelim.”

“Bence bu da akıllıca bir plan, sevgili kardeşim. Bir daha asla lanetli bir nesneyle oynamayacağımıza da yemin edelim. Kalem nerede?”

Eden'in yüzündeki neşe kayboldu. "Ben... hatırlamıyorum."

Onun dürüst olduğunu anlamak için bir Günah Prensi'nin yalanı sezme yeteneğine sahip olmama gerek yoktu. "Ne demek istiyorsun?"

Düşünürken kaşları çatıldı.

"Bazen bir prensin gelip kalemi aldığını ve onunla ilgili anılarımı yeniden yazdığını düşünüyorum. Başka zamanlarda ise onu karanlık bir pazar satıcısına vermiş olabileceğimi düşünüyorum."

Bu noktada sezgilerim devreye girdi. Araştırmaya değer bir hikaye gibi geldi... Bağlanması gereken prenslerin elinde lanetli bir nesne.

Bu düşünceden kendimi sıyırdım. Karanlık bir prensle yaşanacak bir macera şimdilik yeterliydi.

"Gerçekten çok üzgünüm, Ad. Sonucun ne olacağını bilseydim asla karışmazdım. Korkudan hareket ettim."

“Biliyorum.” Ona zoraki bir gülümseme verdim ve geçmişi ait olduğu yere, geçmişe bırakmaya karar verdim. “Öğrendiğim bir şey var ki, korku, endişe veya kaygıya dayalı kararlar her zaman peşinizi bırakmaz. Ama bizi güçlendiren şey sevgidir. Aile sevgisi, arkadaşlık, romantik aşk, platonik

aşk. Bana söz ver, bundan sonra korkudan değil, sevgiden hareket edeceksin.”

Yemin ederim.

“Güzel. O halde bence uygun bir özür ve bu özrün kabulü, taze pişmiş yaban mersinli pastalarla birlikte gelmeli. Ve sizin pastalarınız en iyisi.”

Eden'in gözleri yaşardı, ayağa fırladı ve mutfağa doğru yöneldi.

“Öyleyse şimdi işe koyulayım. Prens, hain planını ilerletmek için o hain hediyeleri gönderdiğinden beri hâlâ malzemelerim var.” Gözleri parıldadı. “Onu yakında tekrar göreceğini düşünüyor musun?”

"Axton kötü bir döküntü gibi," diye takıldım. "Bir süreliğine kurtuluyorsun ama sonunda intikam alırcasına geri geliyor."

“Hımm.” Eden bana anlamlı bir bakış attı ve tatlı için hamuru hazırlamaya koyuldu.

Teklifini kabul etmek istiyordum, ama aramızdaki sihir artık yok olsa da, "evet" demeden önce halletmemiz gereken her şeyi ortadan kaldırmıyordu.

Eğer bir geleceğimiz olsaydı, bunun gerçekten ne anlama geldiğini, nasıl görüneceğini düşünmek istiyordum. Miss Match olarak konumumu koruyacak mıydım? Yoksa yoksul bir prenses mi olacaktım? Saray oyunlarına hiç ihtiyacım yoktu ve yeni köşe yazım hakkında ne hissettiğimden emin değildim, ama zamanla hoşuma gitmişti.

Ancak bugün bunun için endişelenmenin zamanı değildi.

Bugün geçmişi yakıp kül etme ve yeni bir şafağa doğru yönelme günüydü ve şimdilik bununla yetiniyorum.

FIFTY-FIVE
Prince Gluttony

Adriana gözlerini yana eğdi. Bana doğru baktı, sonra tekrar Ox & Raven'ın tabelasına baktı. Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluştu. "En sevdiğin yemek mekanı bir meyhane mi?"

“Shirlee’nin yanında o tonda konuşma; güveçine tükürür.”

Kalın ahşap kapıyı açık tuttum ve Adriana içeri girmeden önce bana iğrenç bir el hareketi yaptı. Ağzım büküldü. Günler önceki saldırıdan beri tatlı düşmanımı ilk kez görüyordum ve onu kollarıma sarmak isteğine karşı koymaya çalıştım.

Göğsüme saplanan hançerden sonra birkaç saatliğine baygın kalmıştım. Kalbi yeniden oluşturmak, özellikle de bu kadar bitkin düşmüşken, hiç de kolay bir iş değildi.

Ben iyileşme sürecindeyken Val, Adriana'ya rahatsızlığım hakkında haber gönderme zahmetine girmemişti; bunun nedeni ilişkimizi onaylamaması değil, kendi yeni aşkıyla meşgul olmasıydı. Saldırıdan sonra o ve Sascha yakınlaşmışlardı.

Cadılar ve iblisler kan dökmeden bağ kurabiliyorlardı. İkinci çocuğum için çok mutluydum.

Kendime geldiğim anda Adriana'ya bir mektup göndererek hemen onunla görüşme talebinde bulundum. Çözmemiz gereken çok ciddi bir mesele vardı ve eğer müzakere etmek istiyorsa, şartlarını kabul etmeye hazırdım. Bir saat içinde cevap verdi, teşekkür etti ama reddetti. İyileşmemden memnun olduğunu ancak

dayanılmaz çekiciliğimin araya girmeden düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.

Kadının beni deliliğin eşiğine getireceğine ve ipleri ona seve seve teslim edeceğime yemin etmiştim. Yenilgiyi kabul etmek istemediğim için hemen ona cevap yazdım.

Günlerce süren ısrarımın ardından sonunda benimle görüşmeyi kabul etti.

Onunla geçirdiğimiz her anı, tüm sırların ve maskelerin ardında gerçekte kim olduğumu göstermek için kullanırdım. En sevdiğim yemekle başlayarak.

Lezzetli yemeklerin kokusu, içimizi ısıtan bir duyguyla birlikte burnumuzda belirdi.

Müşteriler çoktan kış biralarını içmeye dalmışlardı ve ben Adriana'nın beline elimi koyup onu köşedeki en sevdiğim masaya götürürken bize neredeyse hiç dikkat etmediler.

Adriana, çiziklerle dolu masanın, bizden önce ayrılan müşterilerden kalan kaseler ve boş kupalarla dolu olmasına aldırmadan banka oturdu.

Bir garson geldi ve aceleyle masayı temizledi. "Axton, sen ve sevgilin için her zamanki gibi mi?"

"Evet. Lütfen Shirlee'ye hamurun üzerine ekstra sarımsaklı ve biberiyeli tereyağı eklemesini söyleyin."

"Yapacak!"

Adriana karşılaşmayı ilgiyle izledi. İlk tur kış biramız önümüze konulduktan ve birkaç yudum aldıktan sonra, arkasına yaslandı ve beni süzdü.

"Burada daha rahat görünüyorsunuz."

Ona sinsi bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Çoğu durumda rahatım canım. Ama rahat bir ortamda güzel bir yemek yemenin sadeliğinden gerçekten keyif alıyorum."

"Bu hiç de oburca bir davranış değil, Prens Oburluk."

“Tam tersine. Bu ziyafetin tadını krallar gibi çıkarıyorum. Sizin arkadaşlığınızdan zevk alıyorum ve bundan daha memnun olamazdım. Benim günahım en gösterişli veya zengin olmakla ilgili değil; zevk veren şeylere düşkünlükle ilgili. Bana en büyük zevki getiren şeyler basit şeyler. İyi yemek, iyi içecek, iyi sohbet. İyi bir arkadaş. Bunlar iyi bir hayatı belirleyen şeyler. Bu yüzden evet, şu anda kendimi oldukça güçlü hissediyorum.”

"Hmm."

Birasını yudumladı. "Bu çok lezzetli. Sanırım en sevdiğim içecek bu."

“Benim de.” Çok küçük, önemsiz bir ayrıntıydı ama içimden bir zevk dalgası geçti. Onun da benim kadar keyif aldığını görmek hoşuma gitti.

“Ryleigh ile aranız nasıl?”

Yüzünde umut dolu bir gülümseme belirdi. "Yarın çay içmek için buluşacağız. Aramıza sırlar ve yanlış anlamaların girmesine izin vermeyecek kadar uzun zamandır arkadaşız."

“Bunu duyduğuma sevindim.” Hayatındaki her şeyin ona mutluluk getirmesini istiyordum. Gerçekten de kardeşlerim gibi aşık bir aptala dönüşüyordum. Eski tanrılara dua ettim ki, Şehvet sıradaki kurban olsun—o karışan piç bunu hak etmişti. “İsteğinizi değerlendirdim.” Başını kaldırdı. “Ryleigh yeni kraliyet muhabiri olacak. Bu sabah teklifi kabul etti.”

Shirlee arkadan geldi, elinde yiyeceklerimiz ve bir sonraki bira turu için hazırlanmış tepsiyi masaların üzerinde yüksekte tutarak bize doğru ilerledi.

"Yemeklerimle ilgili başka bir isteğin var mı, başımın belası?" diye sordu selamlaşma amacıyla.

Adriana homurdandı ve elini ağzına kapattı.

Ona baktım, kendi kahkahamı zor tutuyordum. "Bu duyduğum en yakışıksız sesti. Bir daha yaparsan sana daha çok aşık olurum."

Shirlee, sert yüzünde kısa bir gülümsemeyle arkadaşıma baktı. "Görünüşe göre sonunda sana tapmayan birini bulmuşsun. Onu sevdim."

Adriana gülmeyi bırakıp doğruldu. "Ben Adriana Saint Lucent. Yemeklerinizle ilgili harika şeyler duydum."

“Adriana Saint Lucent mi?” Shirlee, ellerini önlüğüne silerek ve Adriana'ya sarılarak beni şaşırttı. “Büyüyü bozanın sen olduğunu duydum. İstediğin zaman buraya gelebilirsin. Bu baş belasını da yanında götür.”

“İltifatlarınla beni pohpohluyorsun Shirlee,” diye mırıldandım. “Sakın kafama takma.”

Gözlerini devirdi ve Adriana'ya bir kez daha nazikçe sarıldı. "Özel çikolatalı ve yaban mersinli mus tatlımdan biraz göndereceğim."

Shirlee gittikten sonra, son on yıldır sakladığım eşyayı takım elbisemden çıkardım ve Adriana'nın önüne masaya koydum.

"Aç şunu," dedim, küçük kadife keseyi işaret ederek.

Kalbim sanki yoğun bir avdaymışım gibi gümbür gümbür atıyordu. Güzel bir sürpriz olmasını ummuştum. En azından onun söz konusu olduğunda, eskiden olduğum çapkından daha fazlası olmak istediğimi kanıtlamanın bir yolu. Adriana'nın bakışları şüpheyle kısıldı ve ben de yüz ifademi daha iyi kontrol etmeye çalıştım.

Kadın, ipi yavaşça gevşetti ve içindekileri avucuna boşalttı. Bileklik, meyhanenin loş ışığında parıldıyordu.

Adriana duygularını yutarken boğazı düğümlendi. "Bunun benim olacağını biliyordun."

Bu bir soru değildi, bu yüzden ona soru gibi yaklaşmadım.

Başımı hafifçe salladım, böylece konu hakkındaki duygularını toparlamasına izin verdim. Yüzümü inceledi ve yüzünde sayısız duygunun belirdiğini gördüm.

"Neden?"

Biramı uzunca bir yudumda içtim.

"Çünkü seni seviyorum," dedim kısaca.

Yüzünde umut ve inançsızlığın çatıştığını izledim.

Bu sözleri daha önce de söylemiştim ama şimdi farklı hissettim. Bu sefer ortada bir tehdit yoktu, araya giren bir büyü de yoktu. Tutkuya kapılmamıştık. Ya da saray mensupları ve gazetecilerden oluşan bir kalabalığın önünde performans sergilemiyorduk. Ya da onun o çılgınca yaratıcı zihninde uydurabileceği başka herhangi bir bahane de yoktu. Sadece onun karşısında oturmuş, kalbimin gerçeğini itiraf ediyordum.

Bugün onun prensi değildim, sadece onu tutkuyla seven erkektim.

“Seni ilk gördüğüm andan itibaren sana hayran kaldım. Seni sevmediğim zamanlarda da sevdim. Beni yendiğinde de sevdim. Ve ben seni yendiğimde de. Zeki ağzını, kurnaz aklını, en karanlık fantezilerini seviyorum. En parlak neşeni seviyorum. Bana asla kazanma fırsatı vermemeni, kazandığım her zaferin geçici ama hak edilmiş olmasını seviyorum. Ve sonsuza dek seni seveceğim.”

Bakışlarını aşağı indirdi. Ve ne düşündüğünü bilmek için akıl almaz bir meblağ bile öderdim. Bekledim, itirafımı sindirmesini izledim.

“Annemin bilekliğinin sonsuza dek kaybolduğunu sanıyordum.” Gözlerinde yaşlar parıldarken bilekliği dikkatlice yerden aldı. “Nasıl elinizde?”

“Onu Günahkarlar Balosu'ndan beri saklıyordum. Nasıl elde ettiğimi tam olarak hatırlayamıyordum—hafızalarımız yerine gelince, şimdi çok net hatırlıyorum, bahçedeyken kırılmıştı.” Ona utangaç bir gülümseme verdim. “Tamir ettirmek için cebime koymuştum.” Ama sonra o olay yeniden yazıldı ve gizemli bir bileklik buldum. “Tamamen dürüst olmak gerekirse, bana seni hatırlattı. Gözlerini, saçlarını. Ondan ayrılamadım.”

“Bunu bir daha görebileceğimi hiç düşünmemiştim. Teşekkür ederim. Bunun benim için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini bilemezsiniz.”

“Buyurun. İzin verin.” Bileğini nazikçe çevirdim, bileziği etrafına doladım ve yerine sabitledim. Adriana annesinin mücevherlerine o kadar dalmıştı ki önüne koyduğum küçük kadife kutuyu fark etmemişti. Boğazımı temizledim. “Bir konu daha var.”

Kutuyu açtığımda, son derece gösterişli bir yüzükle karşılaştım.

Bir safir ve akuamarinle iç içe geçmiş bir elmas.

Adriana tamamen hareketsiz kaldı.

"Benimle evlen, Adriana Marianna Saint Lucent. Benimle kavga et, beni kızdır, ömrümüzün sonuna kadar beni sev. Tıpkı sana söz verdiğim gibi."

Başını yavaşça sallarken kalbim acı verici bir şekilde çarpıyordu.

Tam da beni bir kez daha reddedeceğini düşündüğüm anda, çekingen bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Aşk ilanlarında gerçekten berbat birisin, Axton. Ama evet. Seninle evlenmek ve sonsuza dek seni sinir etmek istiyorum. Çünkü seni aynı aptalca ve şiddetli bir şekilde seviyorum."

Masayı hızla geçip onu kollarıma aldım ve dudaklarını hem cezalandırıcı hem de gelecek tüm şeytani zevklerin habercisi olan bir öpücükle öptüm.

Kalabalık, kış birası dolu kupalarını masalarına sertçe vurarak tezahürat yaptı. Ben de onu daha sert, daha derin öptüm, ta ki duyabildiğim tek şey onun yumuşak nefes verişleri olana kadar.

❄ ❄ ❄

"Daha önce hiç ejderha sevmemiştim."

Nişanlıma şöyle bir baktım, sırıtırken bizi Açgözlülük Evi'nin ahırlarının arkasından Silvanus'un beklediği yere götürdüm. "Doğru değil. Biliyorsun, ben penisime öyle diyorum."

“Kâfir.” Adriana hafifçe koluma vurdu ve ben de onu kendime doğru çektim.

Silvanus ormandan çıktı, havayı kokladı ve yemin ederim gözlerini devirdi. En sevdiğim ejderhanın eski haline döndüğünü görmek göğsümde bir sıcaklık hissi yarattı.

Gözleri Adriana'ya kayarken, o tanıdık yanardöner parıltıyla ışıldadı.

İletişim kurabilmemiz için Sascha'dan bize büyü yapmasını istemiştim ve Sil düşüncelerini açığa vurduğunda keşke yapmasaydım diye düşündüm.

O senin için çok iyi.

Adriana dünyanın en güzel sesi olan bir kahkaha attı ve ejderhaya doğru yürüdü. "Ona bayılıyorum! Belli ki çok bilge."

Ve yakışıklı.

"Senin için bir hançer yediğimi unutmayalım," diye araya girdim.

Sil homurdandı ama gözlerinde hafif bir parıltı gördüm. Daha iyi bilmeseydim, bu küstah herifin yaralanmam yüzünden duygusallaştığını

düşünürdüm.

Adriana eldivenli elini uzattı. "İzin verir misiniz?"

Ejderha başını salladı, sonra yere çöktü ve Adriana'ya devasa kafasına ulaşma imkanı verdi. Adriana hafifçe pullarını okşadı, sonra elini geri çekti. "Gerçekten de buz gibisin."

İsterseniz terazimi ısıtıp bir yolculuğa çıkabiliriz, hanımefendi.

Alaycı bir şekilde güldüm. "Ciddi misin? Bana hiç araba teklif etmedin ve ben senin zavallı, pul pul dökülen kıçını kaldırdım. Ve bir kez daha hatırlatmam gerekiyor mu, senin için kalbime bir hançer saplandı."

Belki de dilinize dikkat etseniz daha iyi olurdu, Prens. Gerçi prensesinizin yerinden kalkmamasına da dikkat etmelisiniz sanırım.

"Mucizeler hiç bitmeyecek. Büyük Silvanus, kraliyet atı rolünü oynuyor."

Sil, bir buz ejderhasının yapabileceği tek şekilde, hırlayarak ve en sevdiğim botlarıma alev püskürterek surat astı. Ona orta parmağımı gösterdim, sonra Adriana'yı ayağa kaldırdım.

Tam arkasından yanına yaklaşacakken, telaşlı bir meleme sesi dikkatimi çekti.

Küçük ejderha yavrusu Vex, kendini kollarımın arasına attı.

Görünüşe göre o da yolculuğa katılacaktı.

Adriana ellerini uzattı. "Bu çok sevimli değil mi? Adı ne?"

Sil ile ben, onun bebeğe "en tatlı şey" demesine ikimiz de sinirlendik.

“Bu Vex. Tatlı düşmanım, o da neredeyse senin kadar beni sinir ediyor.” Onu nazikçe kollarına yerleştirdim, titremesini izledim. “Eğer nişanlımı ısırırsan,” diye uyardım onu, “seni daha sert ısırırım Vex. Anladın mı?”

Küçük ejderha kafasıyla beni dürttü. Çok sevimli.

Değerli hanımımız güvende mi?

Adriana başını salladı, sonra göğsüme sokuldu, küçük ejderha da kucağında kıvrılıp mırıldanıyordu. Val ve Envy, o küçük yaramaz ejderhanın Adriana'yı ısırmadığını söylediğimde inanamayacaklardı.

Onu sıkıca kucakladım. "Onu yakaladım."

Güzel, bırakmamaya çalış.

"Sevgili ejderha, bu, sonsuza dek tutmaya niyetli olduğum bir yemindir."

Sonunda o üst başlığı kullanmaya başladın; paket bunun işe yarayıp yaramayacağından emin değildi.

İğne.

Silvanus büyük bir güç gösterisiyle bizi gökyüzüne fırlattı ve Adriana'nın heyecanlı çığlığı, bebeğin heyecanlı melemeleriyle birlikte havada

yankılanırken, dağlara doğru süzüldük, rüzgarın bizi kırbaçladığını ve kar yağmaya başladığını hissettik.

Bu sonraki yolculuk, hayatımın en heyecan verici macerası olacağından emindim.

Ve bu çapkının gerçekten ıslah olduğunu ve kalbimin tamamen rakibime, aşkıma, eşime ait olduğunu tüm magazin yazarlarının bilmesini sağlayacaktım.

Skandal yaratmanın birçok eğlenceli yolunu bulacağımızdan emindim.

Silvanus ani manevralar yaparak şehre doğru hızla ilerlerken, gece bölgesinin çatıları üzerinde tehlikeli bir şekilde alçaktan uçarken, Adriana'nın hedefimizin neresi olduğunu anladığı anı hissettim.

Omuzunun üzerinden bana doğru döndü, dudaklarının kenarında hafif bir tebessüm belirdi.

“Yedi Günah?”

“O seçkin mekânın gizli sahibi olarak, sizi istediğiniz sıklıkta buraya getirmeyi tamamen niyet ediyorum.” Kulağına şakayla karışık bir ısırık attım. “Hatırladığım kadarıyla birlikte gerçekleştirmek istediğimiz birkaç fantezi var. Eğer oynamaya cesaretiniz varsa, Leydi Frost.”

"Belki de bu gece sizi diz çöktürürüm Majesteleri."

Hayatımda bundan daha baştan çıkarıcı bir tehdit duymamıştım ve sonumu memnuniyetle karşıladım.

"Deneyebilirsin, ama sırf eşim olacaksın diye işini kolaylaştıracağımı sanma."

Adriana'nın bakışları meydan okumayla karardı ve bu gecenin unutulmaz bir gece olacağını anladım. "En iyi kafir kazansın, sevgilim."

Sevgili Bayan Eşleşme,

Skandal yaratmayı bırakıp sonsuza dek mutlu bir hayatın tadını çıkarmanı zamanının geldiğini nasıl anlarsınız?

Saygılarıml
Gizlice Skand

Sevgili Sır,

Sizi deliliğin eşiğine getiren, sabrınızı sınayan (ve kanlı, intikam dolu b cinayet işlememe iradenizi sınayan) kişiyi bulduğunuzda, o zaman yerleşmeni ve sonsuz mutluluğunuza kavuşmanın zamanı geldiğini anlarsınız.

Şaka bir yana, onları her gördüğünüzde kalbiniz çılgınca çarpıyorsa, si sınırsız ve kuralsız bir şekilde seviyor ve saygı duyuyorlarsa, sizin içi mükemmel eşin idealini buluyorsanız, işte o zaman sonsuza dek mutlu yaşam zamanınızın geldiğini anlarsınız. Hatta o kişi eski bir çapkın olsa bile.

Bir dahaki sefere kadar, sevgili günahkarlar, skandal yaratmaya devam edi
Uyumsuzlu

TEŞEKKÜRLER

Bir kitap yazmak başlangıçta yalnız bir girişim gibi başlar, ancak hızla en harika ekip deneyimine dönüşür. Bu konuda bana en büyük desteği veren ve en iyi dostum olan menajerim Barbara Poelle'e sonsuza dek minnettarım. Word One Literary'deki ekibime, Baror Intl'den Heather Baror-Shapiro'ya ve Grand View'den Sean Berard'a da çok teşekkür ederim.

Helen O'Hare, muhteşem gözünüz ve hayallerimizdeki hikayeye ulaşmamızı sağlamak için editörlük kollarınızı sıvayıp çalışmaya veya telefon görüşmelerine katılmaya olan istekliliğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Tüm Little, Brown ekibime, bu kitaplara kattığınız tüm emek ve sihir için teşekkür ederim. İlk heyecanınız, yolculuğun en sevdiğim kısımlarından biri. Beni desteklediğiniz ve bu günahkar iblis prenslerini sevdiğiniz için teşekkür ederim: Ben Allen, Linda Arends, Katie Blatt, Eileen Chetti, Danielle Finnegan, Elece Green, Sally Kim, Gregg Kulick, Gabrielle Leporati, Allison Merchant, Taylor Navis, Bruce Nichols, Gianella Rojas, Liv Ryan, Stacy Schuck, Mary Tondorf-Dick ve muhteşem seslendirme performansları için Shane East ve Marisa Calin'e yürekten teşekkürler. Virginia Allyn'e de Yedi Çember'in muhteşem haritaları için özel teşekkürler—her birine bayılıyorum!

Hodderscape'teki muhteşem İngiltere ekibime, bu kitapları bu kadar kusursuz derecede güzel hale getirmek için yaptığınız her şey için ne kadar minnettar olduğumu kelimelerle ifade edemem. Olağanüstü editör Molly Powell, son derece zekice notlarınız için teşekkür ederim. Kate Keehan, Natasha Qureshi, Sophie Judge, Laura Bartholomew ve tüm ekip, size ne kadar teşekkür etsem azdır.

Anne, Baba, Kelli, Ben—hepinizi kelimelerle ifade edilemeyecek kadar çok seviyorum.

Tüm kitapçılara, kütüphanecilere ve bu kitapları sosyal medyada coşkuyla öven tüm okuyuculara sesleniyorum: Ne kadar harika olduğunuzu

ve benimle birlikte bu maceraya atıldığınız için ne kadar minnettar olduğumu bilmenizi umuyorum. Bir sonraki Günah Evi'ne doğru!

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında önizlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokunun.

YAZAR HAKKINDA

Kerri Maniscalco, Stalking Jack the Ripper serisi, Kingdom of the Wicked serisi ve yetişkinlere yönelik fantastik aşk romanı Throne of the Fallen'ın (Prince of Sin serisinin başlangıcı) yazarı ve New York Times'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır. Kerri, New York'un dışında yarı perili bir evde büyüdü ve Gotik mekanlara olan hayranlığı burada başladı. Kitapları bugüne kadar yirmiyi aşkın dile çevrildi ve TikTok'ta yüz milyonlarca kez izlendi.

KERRI MANISCALCO'NUN DİĞER ESERLERİ

GÜNAH PRENSİ

Düşmüşlerin Tahtı

JACK THE RIPPER'I TAKİP ETMEK

Jack the Ripper'ı takip etmek

Avcı Prens Drakula

Houdini'den kaçış

Karanlık Prens Olmak

Şeytanı Yakalamak

KÖTÜLERİN KRALLIĞI

Kötülerin Krallığı

Lanetliler Krallığı

Korkulanların Krallığı

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

🔸 **Kitapların olduğu kanalımız**
https://t.me/cevirigiller

🔸 **Sohbet Grubu**
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

🔸 **Çeviri Yedek Grubu**
https://t.me/+_goTIlRZrUEwZmRl

🔸 **Kitap Terimleri ve Kısaltmalar**
https://t.me/kitapterimleri

🔸 **Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz**
https://t.me/cevirigilleryorum

🔸 **Instagram Sayfamız**
https://www.instagram.com/cevirikitaplar/

Not:
Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!